

Ngốc! Em Là Của Anh

Contents

Ngốc! Em Là Của Anh	2
1. Chương 1: Đám Cưới	3
2. Chương 2: Gặp Mặt	3
3. Chương 3: Tái Ngộ	5
4. Chương 4: Sát Thủ	8
5. Chương 5: Thiên Ý	12
6. Chương 6: Giao Trúng Cho Ác	17
7. Chương 7: Không Phải Em!	19
8. Chương 8: Hãy Buông Tay	23
9. Chương 9: Tình Cờ	26
10. Chương 10: Lộ Tẩy	30
11. Chương 11: Cảm Ơn Em	33
12. Chương 12: Thất Bại Hay Thành Công?	37
13. Chương 13: Gân Gỗi	40
14. Chương 14: Hồ Nghi	44
15. Chương 15: Là Thích Sao?	47
16. Chương 16: Đùng Như Thế	51
17. Chương 17: Quyết Định	54
18. Chương 18: Nụ Hôn Nàng Tiên Cá.	58
19. Chương 19: Tác Thành	61
20. Chương 20: Nắng Hạ	64
21. Chương 21: Đối Mặt	68
22. Chương 22: Phát Hiện	71
23. Chương 23: Đánh Ghen	74
24. Chương 24: Đòi Người	76
25. Chương 25: Lễ Hậu Tạ	78
26. Chương 26: Anh Đợi Em...	81
27. Chương 27: Chuyện Bức Ảnh Cưới...	85
28. Chương 28: Đêm Giáng Sinh!	90
29. Chương 29: Nếu Anh Còn Cơ Hội...	95
30. Chương 30: Hận Thù	97
31. Chương 31: Tiểu Nhân Đo Lòng Quân Tử	102
32. Chương 32: Chiến Sách Thứ 2: Tung Hoả Mù	106
33. Chương 33: Làm Vợ Của Thầy Nhé?	109
34. Chương 34: Đụng Độ Long Lão Đầu	113
35. Chương 35: Thương Lượng	117
36. Chương 36: Trở Về Nhà, Phong Ta Là Lưu Manh	122
37. Chương 37: Phong Ca Đi Ăn Trộm!	127
38. Chương 38: Lật Tìm Về Kí Ức	130
39. Chương 39: Món Quà Sinh Nhật	135
40. Chương 40: Ngoại Truyện: Quà Sinh Nhật	139
41. Chương 41: Ngoại Truyện: Quà Sinh Nhật	144

42. Chương 42: Lời Muốn Nói...	147
43. Chương 43: Lễ Tình Nhân Năm Ấy	151
44. Chương 44: Ngốc À! Anh Yêu Em!	155
45. Chương 45: Hành Trình Nam Tiến	158
46. Chương 46: Lời Cầu Hôn Thứ 2	161
47. Chương 47: Như Phong Trên Giường Lớn	165
48. Chương 48: Vận Xui Đầu Năm	169
49. Chương 49: Hạ Dương Trở Về	172
50. Chương 50: Cái Kim Trong Bọc Cũng Có Ngày Lòi Ra	179
51. Chương 51: Tức Nước Vỡ Bờ	182
52. Chương 52: Bị Thương	185
53. Chương 53: Ba À, Con Thất Vọng Về Ba Lắm!	190
54. Chương 54: Ngày Bắt “gian”	193
55. Chương 55: Hạ Dương Đêm Không Ngủ	198
56. Chương 56: Giục Cưới	201
57. Chương 57: Người Yêu Cũ	205
58. Chương 58: Em Xin Lỗi, Em Sai Rồi!	212
59. Chương 59: Yêu Thế Nào?	215
60. Chương 60: Sập Bẫy Rồi!!!	219
61. Chương 61: Chia Tay Đi Anh!	223
62. Chương 62: Không Thuộc Về Em	229
63. Chương 63: Phương Trình Sai	233
64. Chương 64: Chết Tiệt! Lại Rung Động Mất Rồi?	239
65. Chương 65: Gương Vỡ Lại Lành, Tan Rồi Lại Hợp	243
66. Chương 66: Trận Bóng Đá Chưa Từng Có	248
67. Chương 67: Lời Nói Dối Ngọt Ngào	252
68. Chương 68: Đăng Kí Kết Hôn	256
69. Chương 69: Nỗi Đau Chồng Lên Nỗi Đau	258
70. Chương 70: Cuộc Hẹn Chết Người	260
71. Chương 71: Cái Bẫy Vô Hình	262
72. Chương 72: Khi Người Đàn Ông Khóc	265
73. Chương 73: Cái Kết Cho Một Cuộc Tình	270
74. Chương 74: Sống Thử À? Chúc Mừng Nhé!	274
75. Chương 75: Em Sẽ Làm Người Yêu Anh Nhé	278
76. Chương 76: Hẹn Hò Với Lại Ngọc	283
77. Chương 77: Bị Hôn	288
78. Chương 78: Ngủ Chung	292
79. Chương 79: Đi Khám Bệnh	297
80. Chương 80: Em Đến Với Người Mới...anh Tới Với Người Sau	301
81. Chương 81: Nhanh Lên Kẻo Không Kịp Nữa	305
82. Chương 82: Trong Tim Ai Cũng Có Một Tòa Thương Thành	308
83. Chương 83: Cuộc Sống Ngọt Ngào	312
84. Chương 84: Con Nó Có Giống Anh Không?	316
85. Chương 85: Lạc Mất Tình Yêu	320
86. Chương 86: Ngoại Truyện Về Như Phong	324

Ngốc! Em Là Của Anh

Giới thiệu

Truyện xoay quanh những nhân vật, những con người trong một ngôi trường, có biết bao điều thú vị

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoc-em-la-cua-anh>

1. Chương 1: Đám Cưới

Trong thánh đường tràn ngập một màu trắng, nàng mặc một chiếc váy cưới không kiểu cách, bó sát người làm lộ lên những đường cong hoàn mỹ “bất đắc dĩ” của nàng; tay cầm bó hoa cũng màu trắng với dải lụa được buông xuống thật mềm mại. Nàng đang đứng đây, đưa bàn tay còn lại ra chờ đợi chú rể đeo nhẫn cho nàng.

Giây phút quan trọng ấy qua đi, nàng tự hỏi mình: “sao ta không nhìn thấy mặt chú rể nhỉ? Ai là người đã đeo nhẫn cho ta?”. Cho đến khi chú rể nghiêng khuôn mặt ngũ quan thanh tú, đầy nam tính xuống chuẩn bị hôn nàng, nàng nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, đón nhận nụ hôn của chàng thì một tiếng sấm rung trời ráng xuống ” UỖNH ”...

- Nguyễn Hạ Dương! muộn học rồi. Mẹ nàng lật tung chăn của nàng lớn tiếng hét lên.

Nàng mắt nhắm mắt mở than vãn: “hoàng tử của ta, nụ hôn của ta...” chưa nói hết câu đã nghe thấy tiếng cười ngặt nghèo của mẹ:

- haha...Ồ đấy mà mơ mộng hoàng tử, 7h kém 5 rồi nàng công chúa ngủ trong rừng ah.

Sét đánh ngang tai nàng bừng tỉnh cơn mộng, nhảy ngay khỏi giường trách mắng:

- Sao mẹ không gọi con dậy sớm chứ? Hôm nay là thứ 2, tiết đầu là của “bà chằn” đó!

- Tôi đã gọi cô đến nỗi đứt dây thanh quản rồi đây. Thay đồ nhanh không muộn thật đó.

Hạ Dương phi vào nhà vệ sinh với tốc độ chóng mặt, nhảy lên xe đạp với tốc độ như nhau, chạy ra khỏi nhà.

- Cầm bánh mì ăn tạm nè con. Bà ngán ngẩm lắc đầu sau tiếng nói cảm ơn của cô con gái nhỏ chỉ còn vọng lại ở đằng xa.

2. Chương 2: Gặp Mặt

Vậy nên, trên con đường đông đúc của buổi sáng, người người hối hả vội vã, nổi bật lên là một cô nữ sinh trung học một tay lái xe, một tay cầm bánh mì, vừa đi vừa ăn trên đường. Buồn cười nhất là cô bé đang mặc đồng phục là một chiếc váy ngắn kẻ caro cùng một cái áo trắng rất đẹp. Đó chính là Nguyễn Hạ Dương xinh đẹp của chúng ta.

Ow...ow nhanh nhanh, cõ lên..!

5..4...3...2...

Woa ..1. Qua Đền đỏ rồi!

Ta thật siêu áh!

KÉTTTTTTTT.....Rầm!

Chưa kịp sung sướng với thành quả của mình thì 1 tai họa bất ngờ ập xuống đầu Hạ Dương.

Ý nghĩ thứ nhất: bánh mì thân yêu của ta. (bà này tham ăn dữ ah)

Ý nghĩ thứ 2:ôi xe đạp của ta

Ý nghĩ thứ 3: lần này ta chết với “bà chằn” rồi.

Sau khi suy nghĩ nàng ngẩng đầu lên chỉ kịp thất ánh mắt khó hiểu của một chàng trai rất bảnh áh. Sốc! ngẩn người hồi lâu.

Nàng hoàn toàn không nghe thấy người ta nói gì nhá.

Người kia thấy thật hổ thẹn ah. Đẹp trai cũng là một cái tội a. cô bé này sau khi bị đụng xe còn bị “đơ” dây thần kinh nha.

- Cô bé à đưa tay cho anh. Chàng nói to hơn một chút hi vọng nàh có phản ứng lại!...

Nàng ngẩng mặt lên nhìn người đàn ông trước mặt: (Rốt cục nàng cũng rơi xuống mặt đất rồi)

- Muốn ăn bánh mì của tôi sao? Đừng mơ đi!

Sock! Cô bé này bị chấn thương sọ não rồi sao? Chàng chán nản, mặt đỏ như gấc quay đi nói:

- e hèm!..Cô bé không định đứng dậy sao?

- Anh muốn xóa hết dấu vết sao? đừng hòng! Trừ phi anh đền bù thiệt hại cho tôi. Nàng cao giọng.

-Tiền bồi thường sao? chàng ngu ngốc không hiểu tuyệt chiêu “ăn vạ” của Hạ Dương.

- Đúng vậy nha! Anh không định trả sao? Xe xịn vậy đừng nói không có tiền nha. Nàng hướng mắt về phía chiếc xe oto của chàng.

Quả nhiên là hiệu nghiệm nha. Bà đây chặt đứt đường lui của mày rồi. Đẹp trai cũng không mài ra mà ăn được, ta phải tranh thủ kiếm chút chứ. hêhê

Nhìn chàng không nói gì mà khuôn mặt đang đổi sắc Hạ Dương nghĩ thầm.

Đợi một lát mà chàng cũng không nói 1 câu nào biện minh, Hạ Dương thuyết phục:

- Anh sợ bị người ta chê bai người lớn mà bắt nạt trẻ con sao? Không sao chỉ cần anh trả tiền bồi thường tôi sẽ đứng dậy liền.

Nhìn sinh vật thay đổi sắc mặt nhanh chóng đang đứng trước mặt, Hạ Dương thích thú cười nhạt.

Không trả lời câu hỏi của cô,ánh mắt anh nhanh chóng di chuyển dừng lại chỗ nào đó trên người Hạ Dương, mỉm cười quay lưng đi mà đáp:

- Nếu cô bé muốn “show hàng” thì cứ ngồi ở đó đi.

- Hả? Nàng ngạc nhiên quá mức nha.

Chàng dừng bước quay người lại, nhú mày mà “cứu giúp” nàng:

- Con mèo đen...

A..aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Nàng kinh hoàng cúi xuống sau phút giây động não của mình.

Căn nguyên là hôm nay nàng mặc váy ngắn nhá.

Tư thế này quả không đẹp chút nào.

Ồi chúa sẽ giết con! Những con mèo đen in trên chiếc quần nhỏ của nàng bị một chàng trai nhìn thấy nha.

- Đứng lại! Nàng nhanh chóng đứng dậy giữ lấy tay của chàng.

- Chuyện gì?

- Tiền bồi thường?

- Là cô bé vượt đèn đỏ nhá?

Một thoáng đỏ mặt, Hạ Dương đáp nhanh :

- Bồi thường vì anh đã nhìn nội y của tôi nhá. Đồ háo sắc!

- Háo sắc? Là cô bé muốn tôi nhìn đấy chứ?

- Tôi không có. Là anh nhìn trộm.

- Nếu tôi nói tôi không mang tiền?

- Tôi sẽ ngay lập tức mà hét lên có người sàm sỡ tôi nha. Oto xịn vậy mà ko có tiền sao? ngu gì mà tin?

- Chịu thua cô luôn. Nói rồi chàng rút tiền ra đưa cho nàng.

-Tôi ko có nhiều thời gian đùa với cô bé đâu. Muộn giờ làm của tôi rồi>

Nhìn chàng lên xe rồi đi mất, nàng mới dám hét lên sung sướng nhá. 500.000 đó nhá. Hào phóng ghê. Ta nay gặp hên thiệt đó.

Ấn! Hấn vừa nói gì nhỉ? Muộn á? Ko xong rồi! Quên mất! Ta cũng muộn học rồi nha.

- Tiền ơi là tiền, người hại ta mà ta vẫn rất yêu người nha. Nàng tự nói với mình rồi nhảy chân sáo mang chiếc xe đi sửa.

3. Chương 3: Tái Ngộ

7h35'.

Hạ Dương nhìn đồng hồ mà ngẩn ngơ.

Cần lại vành xe thôi mà có lâu thế ko?

Rốt cục thì đã gần hết tiết 1 rồi.

Thảm hại! Nàng chỉ còn cách than thở với chính mình.

Đó là nguyên nhân vì sao mà ta thấy 1 cô gái đã muộn học mà vẫn thông thả đạp, vừa đi vừa ngắm cảnh.

Haiz....nàng thờ dài. Đi chậm thêm một tí có vào muộn thì cũng không phải đứng ngoài mỗi chân, chỉ bằng tranh thủ thư giãn ah.

.....

Nhìn cánh cổng trường đã đóng khóa Hạ Dương sẽ mỉm cười. Vì sao ư? Chuyện nhỏ.

Nàng là ai chứ? Hạ Dương của 12D1 là thiên hạ vô địch nha!

Tụi bạn vẫn thường ghen tị với nàng vì sao mà đi muộn vẫn được vô trường như bình thường ah?

Hạ Dương tuyệt nhiên ko chia sẻ diệu kế nha. Tuyệt kế mà có người thứ 2 biết được thì ko còn lạ diệu kế mà.

Kể thứ nhất: Bật tường kể dối với bác bảo vệ già mắt mờ chân yếu.

Kể thứ 2: Mỹ nhân kế dành riêng cho anh bảo vệ mắt hip á. Háo sắc là một tính tốt giúp nàng qua cửa nhà. Tất nhiên chỉ hữu dụng đối với nàng thôi vì chỉ có nàng mới có “thiên hạ đệ nhất nháy mắt chết người” làm bần dân chứng kiến cười chảy nước mắt á.

Tuyệt kế bí mật: Người thân kế. Nguyên lai là có 1 anh bảo vệ là anh họ của nàng, cũng là bảo vệ cho quán của mẹ nàng. Nói cách khác là nàng là cô chủ nhỏ nhà, tất nhiên là anh phải giúp chủ khi lâm nạn rồi.

Nhưng yếu huyệt chính là: Để sử dụng có ích các tuyệt kế này người đó phải nhớ rõ lịch trực của ban bảo vệ. Mà đối với nàng chuyện này còn dễ hơn ăn cơm. Nàng có cài nội gián ah.

Vậy nên chuyện qua cánh cửa này ko thành vấn đề mà vấn đề là qua cửa của “bà chằn” thôi. haizzz....

- Anh Nam ơi! Nàng dùng giọng hết sức thân tình gọi người đang ngồi trong phòng bảo vệ.

- Cô nương nay muện thế? Anh mà như cô thì ở ngoài luôn đi, hết tiết vào có phải là đường đường chính chính ko?

- Haizzz...em cũng muốn thế ah nhưng mà tiết 1 hôm nay là của bà Mai hắc đế đó. Em mà vắng cả 1 tiết anh nói xem em còn đường sống ko?

- Rồi...! Anh thông cảm! Mau vào nhanh. Vừa nói anh Nam vừa mở cửa.

- Cảm ơn anh nha, hihi...nàng cười sung sướng dắt xe vào trường.

...Wuay! Lạ nha!

Con xe Mercedes Benz này quen quen nha!

Nhìn thấy ở đâu mà mình ko nhớ nhỉ?

Trường mình giáo viên tậu cả mercedes ha? ai nói giáo viên là nghèo đây?

Của ai vậy nhỉ? Thầy hiệu trưởng vẫn cưỡi con ngựa già mà giáo viên đã có oto rồi.

Chắc, kệ! vào lớp đã.

.....

Phanh!

Sao lại là thầy giáo nha?

12D1.

Mình ko có nhìn nhầm lớp á.

- Em muốn vào lớp?

Đang ngấp ngó ngoài cửa lớp, nàng bị phát hiện rồi:

- Thưa thầy...

- a! chàng nhìn thấy người quen nhá. Là em sao?

Chết chắc! Sao hấn lại ở đây? Lại còn là thầy giáo mới đầu chứ. Đắc tội rồi. Nàng thâm nghĩ.

- Em xin lỗi...

- Tên là gì? chàng ngắt lời.

Hic muốn ghi vào sổ đầu bài sao? Giáo viên dạy thay mà cũng oai gồm. Ta chẳng sợ. Tiếp tục nghĩ thâm.

- Dương ah.

- Em là từ trên trời rơi xuống hay là ko phải là người? Chàng buông ra 1 câu bốp chết âm mưu chưa thành của nàng.

- Gì a? Nàng giả bộ ko hiểu. Quyết đấu đến cùng.

Tất nhiên với ý chí sẵn sàng xông trận này của nàng, ánh mắt nàng chỉ nhìn kẻ thù thôi, ko có nhìn thấy ánh mắt can ngăn của đồng đội.

- Nếu là do cha mẹ sinh ra thì phải có họ tên đầy đủ chứ? chàng nương mày.

- Dạ! Nguyễn Hạ Dương ah. Nàng ngậm ngùi.

- Nắng hạ ư? Thật đẹp!

- Ân?

Nắng hạ ư? thật đẹp!

Nắng hạ ư? thật đẹp!

sori2002: hi mình làm bạn nhé?

.....

Sao ko nói gì?

Mình thích ăn khoai nướng lắm đó.

Cậu có sợ bị mình ăn thịt ko?

khoainuong91: Vô duyên!

sori2002: Nắng hạ!

Gọi mình là nắng hạ.

Mình ko phải tên vô duyên.

khoainuong91: Nắng hạ ư? thật đẹp!

.....

Một phần kỉ niệm như thoáng qua trong đầu Hạ Dương. Không ngờ lại có người gọi lại tên Nắng Hạ đó.

- Sao? Có ý kiến gì sao? Chàng lôi nàng trở về hiện thực.

- Gì a? Thầy có thể nói lại ko? Em ko nghe rõ a.

- Hát một bài rồi vào lớp.

Ạch!

Yêu cầu nàng hát a?

Nói đùa!

- Nếu em ko hát thì sao a? Vì sao em phải hát chứ?

- Em có thể ra đứng ngoài kia đọc nội quy học sinh. Chàng quyết định ko nói nhiều. Mời em.

Nàng tức ngập cổ , ngậm ngùi quay đi. Hứ, muốn trả thù chuyện lúc nãy sao? Tiểu nhân! Cũng may ko phải là chủ nhiệm nhé. haizzz.... Sao em lại yêu cô đến thế? vì sao nay cô ko lên lớp chứ? Biết thế nàng đã nghe lời anh Nam cúp luôn cả tiết nhé. Giờ thì khổ rồi, hối hận quá. Nàng than vãn 1 mình.

4. Chương 4: Sát Thủ

haiz.....

- Anh bảo em ko nghe, giờ thì đẹp rồi đành phơi nắng nhá. Anh Nam thở ngắn thở dài than vãn thay Hạ Dương.

- Ko sao á, Tắm nắng sớm rất tốt cho sức khỏe mà hihi. Nàng cười trừ

- Vậy thì em phải cảm ơn thầy giáo của em rồi? Nam nhắc nhở Hạ Dương.

- haizzzzz.....nàng buồn chán nản. Ông thầy chết tiệt. Nàng rửa thơm. Cùng với đó là dùng ánh mắt sát thủ nhìn chăm chăm vào con Mercedes gần đó. Nếu dùng "Cửu âm bạch cốt trảo" để tặng cho nó vài vết xước thì sao nhỉ? Nàng cười thầm với âm mưu của mình.

Đáng tiếc! Ánh mắt đó trong sự quan sát của người nào đó thì lại là sự thán phục, mơ ước;

- Thôi đi cô! Trên đời làm gì có lọ lem biến thành công chúa đâu, Em đừng mơ mộng ắt công. Thầy giáo em quả ko phải người thường ha có oto đẹp vậy!

Nàng phá ra cười thầm nể phục trí tưởng tượng của anh bảo vệ.

- Em ko có muốn làm công chúa nhá! Em là muốn làm nữ hoàng kia. Nàng cười ha hả.

- Thật là...? ko còn thực nữ gì cả. Lên lớp em mau hết tiết rồi đó.

- Tuân lệnh! em đi ngay đây. Dù sao ngồi cùng anh em bụng em rất nguy hiểm, dễ vỡ lắm áh. Nàng trêu anh 1 câu rồi bỏ lên lớp.

....

- Ê... này! Sao rồi ko thêm nói chuyện với tao sao?

Im lặng.

- Rồi tao xin lỗi. ko nên làm ảnh hưởng đến mày ha. Dù sao sau đó thầy cũng biết tao là Hạ Dương ko phải Thùy Dương mày rồi mà? Nàng xuống nước cầu xin đứa bạn thân.

- Đồ ngốc!

- Ha? Sao lại chửi tao?

- Mày ko chịu nhìn tao gì cả, sao lại chọc láo? Cứ hát 1 bài thì chết à?

- Ủ, tao ko chết mà chúng mày sẽ chết đó! Nàng biện minh rồi ngồi vào chỗ.

.....

- Ê mày! Sao lại là ông ấy? 1 tiết toán thôi mà? Nàng kéo áo Thùy Dương ở bàn trên nói nhỏ.

- Đổi TKB rồi, quên à? Thùy Dương nhắc nhở bạn.

- A ta quên mất. Nàng hét nhỏ trong miệng.

- Nào cả lớp trật tự chúng ta vào học tiếp. Tiếng ông thầy vang lên cắt đứt cuộc chuyện của nàng.

Thay đổi chiến thuật.

Tiếp tục buồn dưng.

Chiến thư bay đi bay lại ầm ầm.

- Lớp mình nghe về sợ lão tự nhiên im nhỉ? Hạ Dương phát tín hiệu đầu tiên.

- Tất nhiên! chủ nhiệm mới đó bà

Choáng! ko nói được gì.

- Lão vào lớp mặt lạnh như tiền nói độc mỗi câu: Tôi là Vũ Như Phong, từ giờ sẽ chủ nhiệm lớp này. chúng ta vào học. cả lớp mình sốc ko dám hé răng.
 - Sao lại thế? Chết tao rồi.
 - Mai Hắc đế nghỉ sinh em bé rùi. Lão vào chủ nhiệm lớp mình đó. Nãy nháy mày mấy lần mà ko thèm nhìn về phía tao, tức muốn chết.
 - Híc. ko cố ý. Tại tao đang tức lão vụ ngã xe.
 - Mày ngã xe?
 - Ủ hồi sáng. Vượt đèn đỏ, lão tông vào tao.
 - Vậy thì tức gì? mày sai còn j?
 - Lão ko đèn bù tao, cò kéo mãi mới đưa tao 500k. Nàng cố tình ỉm vụ mèo đen mèo trắng.
 - Mày sai mà lão cũng trả tiền sao? nhiều vậy nữa? Sửa xe hết bao nhiêu?
 - 18k.
 - hehe lời to! Sửa chưa nếp cằm nhá!
 - Cầm cái đầu mày! lão thù tao vụ 500k đó mới ko cho tao vào lớp á. giờ lại còn là chủ nhiệm? Sát thủ! Giết người ko dao! Tao sống sao được?
 - Ủ. vậy làm hòa đi. Xin lỗi lão là xong. Dù gì cũng là thầy, chắc lão ko nhỏ mọn mà ko tha thứ ày.
 - Ko thèm. Lão sai! Lão....nàng còn chưa viết xong thì sát thủ kẻ dao tới:
 - Hạ Dương! Lên giải bài này cho cả lớp. Mang tờ giấy của em lên đây.
- aaaaaaa nàng than khổ trong lòng. Chết chắc rồi. Đúng như 'chờ chồng" tại chỗ ko xê dịch được bước nào mà trong lòng đang kêu gào thảm thiết
- Nhanh!
- Nàng hậm hực mà run sợ chậm chạp lên bảng.
- 2 tay bắt đắc dĩ đưa cho thầy "bức thư tình" công khai!
- Có người nào đó mặt chuyển từ hồng sang xanh, từ xanh sang tái, từ tái mà thành tím... Gió bão nổi lên rồi.
- Chiều thứ tư 2h mời phụ huynh đến trường gặp tôi. chàng nhẹ nhàng 'tuyên án'.
- oaoa.....khóc trong lòng. Kêu gào thống thiết " Tôi muốn tự sát trời ơi!"
- haiz.....
- Làm sao đây?
- Nàng lại ghi kỉ lục mới rồi.
- Có bao giờ mà bố mẹ lớp trưởng phải đến gặp thầy giáo chưa a?
- Hạ Dương ơi là Hạ Dương.
- Người chết lần nữa rồi.
- Làm sao có thể nói với mẹ chuyện này đây?
- Thở dài.....
- Mẹ! Con đã về ah. Nhà mình có khách hả mẹ? Nàng lên tiếng hỏi khi thấy 1 đôi giày đen trước cửa nhà mình.
 - Ủ! Chào anh Tùng đi con. Hàng xóm mới nhà mình đó.

- Chào anh, em là Hạ Dương, rất vui được...tiếng “quen anh” còn chưa kịp nói ra, Hạ Dương choàng thực rồi, ko cất lên lời, vì...

Có ai đó quay người lại nhìn cô mỉm cười:

- Chào em!

Woa... trai đẹp nha!

Hôm nay nàng có duyên gặp trai đẹp nha.

Chàng đang nhìn nàng mỉm cười nữa chứ, tim ko chịu được sắp nhảy ra ngoài rồi.

- Anh từ giờ là hàng xóm mới nhà em ăh? Nàng nhu mì hỏi nhỏ, cảm giác như hiền đi 90%.

- Ủ,đúng vậy! Anh mới chuyển đến hôm nay. Rất vui được biết em, sau này cần em chiếu cố nhiều.

- Ko có ăh! Nhất định em sẽ giúp anh, có chuyện gì chưa rõ anh cứ hỏi em, kể cả chuyện bà bán phở em cũng biết bao nhiêu tuổi đó. Nàng nhoẻn miệng cười.

- Ủ vậy thì sau này nhờ cả em. Tùng cũng cười vì sự trêu đùa của nàng. Buổi tối anh có một bữa tiệc nhỏ mời mọi người xung quanh nhà, em cũng sang cho vui ha.

- Em cũng có phần ha? hihi e nhất định sang ăh!

- Ủ vậy hẹn gặp lại em. Anh giờ phải qua nhà bên chào hàng xóm mới nữa a. Tùng lên tiếng xin phép ra về. Cô lo cơm nước đi ă, cháu xin phép, buổi tối cô cũng nhớ sang đấy nha!

- Ủ cháu cứ đi đi, nhà mới còn nhiều thứ phải thu xếp lắm.

- Dạ, cháu chào cô. chào em! Quay sang nàng tiếp tục mỉm cười.

.....

- Lại tắm rửa rồi ăn cơm con, người ta đi từ lâu rồi. Mẹ Hạ Dương cười trước sự ngơ ngẩn của cô con gái.

- a, nàng hồi tỉnh, vâng ạ!

.....

Bữa trưa.

- Buổi chiều con rảnh ko? đi mua quà gì đó tặng cho nhà hàng xóm nha.

- Dạ con sẵn sàng ha, lúc nào con cũng rảnh hết. Nàng hi hi ha ha cười.

Còn bà Xuân thì lắc đầu ngán ngẩm, bà ko có lạ thói xấu của con gái nha. haizz...

Bữa trưa qua đi mà nàng vẫn chưa cách nào nói với mẹ về việc đại sự, Bà “vinh dự” được gặp giáo viên chủ nhiệm mới của nàng. Thở dài chán nản. Cứ thế này thì thành bà già sớm thôi. Tìm chuyện gì vui vui để làm vậy.

...

- Bà ăn chưa?

- Sao? ko đứng lại quan tâm nhau thế? Có chuyện gì muốn nhờ tui?

- Ko có a. Luôn nghĩ xấu bạn bè thế cô. Đã vậy ko thêm khoe nữa. haizzz chứ có hối hận nhá...

- Ê có gì mới thế hả? Định giấu tui hử?

- Ko có, tại có người ko muốn nghe thôi.

- Tui ko nói là ko muốn nghe nhá. Thùy Dương trong điện thoại cố phản bác.

- Ủ tha cho cô đó. Nhà tao mới có anh hàng xóm mới dọn đến đó. đẹp trai cực kì....Nàng ngân dài giọng quảng cáo.

- hê tưởng gì. Lại mê rồi chứ gì? Có đẹp như Gió bão đại ca ko?

Gió bão đại ca là danh hiệu mà tụi lớp nó dành tặng ông thầy chủ nhiệm “yêu quý” đó. Vậy là Bà chần bị tước mất vị trí quán quân của giải ” Giáo viên khó nhằn” ở trường nàng rồi.

- Ê nói tao mới nghĩ ra ha, Anh Tùng cũng có nét giống giống với Gió bão đại ca đó.

- Tùng nào? Thùy Dương ko hiểu

- Là hàng xóm mới nhà tao đó.

- A, ra thế. Trông thế nào?

- Ủ, chàng cao, hơi gầy, đeo cặp kính tri thức 15.000 đó, nhìn thư sinh...tóm lại là rất đẹp...nàng ko có nghĩ thêm được gì để nói.

- Haha tiếng cười Thùy Dương vang lên bên kia đầu dây... tưởng gì, tri thức 15k mà mày cũng mê à?

Kính 15.000 là sự tích của các chàng trong lớp nàng. Vì ko cận mà cứ thích đeo kính cho giống với người tri thức cao, mà toàn mua kính giả giá 15k nên được các nàng đổi tên cho xứng với người thôi.

- Tao nói là nói thế chứ ko phải 15k đâu, hàng xịn đó, cận thật mày ạ, nhưng nhẹ độ thôi.

- Ủ khen nức nở thế hôm nào tao phải qua nhà mày 1 chuyến nhá haha

- Mơ đi cô, chàng là của tao nhá, cấm bén mảng, ko được có ý đồ bất chính với chàng ha.

- Kinh! giữ như giữ cửa, ai là của bà chứ? Thế còn anh chàng khoai nướng của bà đâu rồi? quên được rồi sao?

.....

Im lặng.

Thùy Dương biết mình lỡ miệng rồi. Cáo lui trước thôi:

- Xin lỗi mày, bố tao gọi, tao cúp máy đây.

- Ủ. bye! Nàng buồn bã đáp lại rồi cúp máy.

Phần 3: (Chương 4)

Đứng trước cửa nhà anh hàng xóm mới, Hạ Dương hít vào thở ra liên tục.

Nàng đang lấy dũng khí bấm chuông cửa đó mà.

haizzzz...

Nàng đã tốn bao nhiêu là nước bọt mới thuyết phục được mẹ để nàng sang dự tiệc thay mẹ đó.

Tất cả hi sinh vì ” người đẹp” mà.

ring....ring....

xoạch!

Ma! Nàng nhìn thấy ma. Từ hồi nào mà anh Tùng đẹp trai, trí thức của nàng biến thành ông thầy chủ nhiệm thế này?

Vậy nên mà miệng nàng đang mở to hết cỡ, muốn hét mà ko hét được như thế này, khiến ai đó kinh hãi gấp trăm lần, tưởng có người điên muốn vào nhà mình chứ.

- Sao lại là em? chàng khó hiểu hướng Hạ Dương đặt câu hỏi.

- Á! ko phải ma nha, là người đó, biết nói chuyện nữa kìa. Sao thầy lại ở đây? Nàng thực ko có hiểu gì hết nha.

- Đây là nhà tôi. Chàng hướng nàng giải thích. còn em?

- Em...em..m

- A, Hạ Dương đến rồi đó hả? vào nhà nhanh đi, giúp anh bày món ăn lên bàn nào. Chưa kịp trả lời ông thầy thì tiếng Như Tùng vang lên, quả là cứu tinh mà.

- ha? Sao ko vô? Tùng khó hiểu nhìn anh trai? Anh còn đứng đó làm gì? Ko nhường đường sao? Tránh ra, để em. Cùng với miệng nói, tay cũng hành động, kéo rộng cánh cửa sắt chào đón Hạ Dương .

Trong khi đó, có người nào đó ko phải là sững sờ, ánh mắt pha chút lạnh lùng nhìn chằm chằm, chờ đợi lời giới thiệu của em trai.

- Anh hai, đây là cô bé đáng yêu em nói qua với anh hồi chiều đó, nhà ngay sát vách nhà mình. Nói rồi quay qua Hạ Dương: ” Đây là anh trai anh, em gọi là anh Phong được rồi”. Nhoẻn cười tự nhiên thật làm người ta thần điên bát đảo. Đáng tiếc bây giờ Hạ Dương ko có nhìn đến a, nàng đang quá ngỡ ngàng với sự thật này đó.

Vì sao ư?

Giấc mộng vỡ tan tành, kế hoạch chinh phục người đẹp đổ bể vì một người ko đáng xuất hiện.

Thế nào mà từ một người đụng vô nàng lại thành thầy giáo, từ thầy giáo lại thành thầy giáo chủ nhiệm, từ chủ nhiệm lại thành “hàng xóm” thế này?

Vậy là ngày ngày tuần tuần phải gặp lão, ko ở lớp thì ở nhà? Như vậy liệu nàng có ăn nổi cơm ko đây?

Sát thủ giang hồ!

Xuất hiện bất thành linh.

Một chương giết chết nàng ngay tức khắc.

Sợ hãi mà than thầm trong lòng.

Từ nay cố gắng mà chung sống hòa bình với “gió bão đại ca” thôi.

Đau khổ là khi trong lòng như găm ngàn vạn mũi tiêm mà ko được gào thét thay vì nở nụ cười tươi, rạng rỡ hết sức, giống như chưa bao giờ được cười chính là Hạ Dương nàng:

- Thầy! thì ra thầy là anh trai anh Tùng ha? Vậy từ giờ là hàng xóm nhà em rồi, mong thầy chiếu cố, lỗi lầm gì cũng đừng để bụng ha? Tranh thủ sự đồng tình ủng hộ.

- Thầy? Như Tùng ngạc nhiên hướng đến phía anh trai chờ đợi.

- Ủ, hôm nay anh mới nhận lớp, Hạ Dương là học sinh của anh. chàng nói vắn tắt tình hình.

- Anh vẫn chưa chịu từ bỏ sao? Như Tùng hơi nhướng mày nhìn anh trai. Ngập ngừng rồi cười lớn: “ha ha vậy là người quen cả, vào nhà nhanh thôi”. Dù sao cũng ko nên nói chuyện này trước mặt Hạ Dương, mình sẽ hỏi sau vậy.

Hạ Dương mặt ngây ngô ko hiểu gì hết á. Từ bỏ với ko từ bỏ cái gì cơ? Mà thôi kệ, vào nhà trước đã, đứng này giờ mới chân rồi.

Vậy nên suốt bữa cơm, Hạ Dương ăn ko vô, thật sự là có sơn hào hải vị cũng ko thấy ngon nha. Tâm trạng ko được yên, mắt nhìn bát cơm, tay cầm đũa mà mấy lần còn đút nhầm thức ăn vào mũi nữa. Ko biết là mọi người có nhìn thấy ko nữa. haizzzzz..... thở dài chán nản. Ông trời quả là tuyệt tình, ko cho nàng 1 con đường sống mà.

5. Chương 5: Thiên Ý

Bản thân ko đứng vững được nữa.

Nay uống hơi nhiều.

cốc ..cốc...cốc

- Nương tử à. Ta về rồi đây.

Chàng bước vào trong phòng cưới dán đầy chữ hỉ đỏ, kiểu như Trung Quốc cổ đại.

- Đã để nàng đợi lâu, xin lỗi nương tử.

- Sao nàng ko nói gì? Giận ta?

Tân nương lúc này mới cất giọng oanh vàng than thở:

- Thiếp mới cổ. Cái mũ phượng này nặng quá!

- A ta quên mất. Để ta giúp nàng. Nói rồi cùng hành động, tân lang tiến tới bên giường, đưa tay lật tấm khăn đỏ chùi mặt tân nương.

AAAAAAAAAAAA.....!!!!!!!!!!!!

Tiếng hét kinh hoàng vang dội.

Nhưng đáng tiếc ko làm những người bên ngoài cầm dép chạy, mà chỉ làm một người tỉnh giấc mộng.

Toát mồ hôi.!

Vì sao lại là Hạ Dương?

Vì sao lại xuất hiện trong giấc mơ của mình?

Lại ở trong đêm động phòng?

Giấc mơ kì lạ.

Hạ Dương!

Mình vừa gặp cô bé 1 ngày.

Ko lẽ 1 ngày gặp đi gặp lại 1 người sẽ có “ác mộng” vậy sao?.

Tỉnh dậy. Mới 4h30 sáng.

Rót ỉnh một cốc nước, Như Phong ngồi tại bàn làm việc, nhìn qua cửa sổ. Trời đang nổi gió, có lẽ sắp mưa.

Nhìn cảnh nhớ người.

Phải chăng ngày hôm đó cũng mưa như hôm nay?

Vì sao em bật vô âm tín từng đó thời gian, mặc kệ tôi tìm em?

Vì sao em ko nghe tôi nói 1 lời đã vội im lặng?

Đến khi nào em sẽ xuất hiện?

Trên khuôn mặt người đàn ông trải nhiều phong trần ko còn vẻ đẹp lạnh lùng, nghiêm nghị mà như hiện lên tất cả nỗi bi thương, sầu khổ chưa từng thấy. Phủ trên đó là một nỗi nhớ da diết về 1 người con gái anh in dấu hình bóng trong tim. Kí ức như trở về, ào ạt như tiếng gió bụi ngoài kia ko có ý ngừng lại.

khoainuong91: căn bản là chúng ta ko thể làm bạn được.

sori2002: vì sao chứ?

khoainuong91: bạn là Nắng Hạ đúng ko?

sori2002: ừ.

khoainuong91: tôi là Mưa Gió. Nắng với mưa ko thể cùng hội cùng thuyền được, có mưa thì ko có nắng, ngược lại có nắng sẽ ko có mưa, hiểu ko?

sori2002: sai rồi.

vẫn có lúc vừa mưa vừa nắng đấy thôi? . Chưa kể là: nhờ có nắng mà hơi nước mới bốc lên, mới có mưa được. Mình với bạn sẽ là bạn tốt mà.

khoainuong91: ngang bướng! lí sự cùn.

sori2002: ai bảo thế? Mưa ko học sinh học à? Tớ nói đúng sự thật mà.

khoainuong91:————

sori2002: hihi yên tâm tớ thích ăn khoai nướng lắm nhưng tớ sẽ ko ăn thịt Mưa đâu. Chúng ta sẽ làm bạn của nhau nhé?

khoainuong91: bó tay. Tùy bạn thôi, sau này ko được hối hận đó.

sori2002: chắc chắn tớ sẽ ko hối hận! Từ nay nắng với mưa sẽ là 1 đôi ha.

Chẳng phải sao em đã nói chúng ta là bạn tốt, chúng ta là 1 đôi, sẽ ko bao giờ hối hận....

Chẳng phải đã nói thế sao?

Sori2002: vậy nhé, 8h tối mình gặp nhau trước cổng trường.

khoainuong91: Ủ, nhất định mình sẽ đến đúng giờ, nắng hạ phải đợi mình đó nha.

Sori2002: ok! Mình sẽ đợi. Ko gặp ko về.

khoainuong91: Quyết định vậy nha! Ko gặp ko về.

Đôi mắt Như Phong như có nước. Thật sự người đàn ông cũng có nước mắt sao?

Nhấp 1 ngụm nước, chàng mở máy tính.

Gõ tên yahoo...nhắm mắt, thở dài, gõ pass. Trong lòng như đang tràn đầy hi vọng.

Hi vọng có 1 dòng hồi âm từ người bạn đó.

Chàng gục mặt xuống bàn. Sự thật làm người ta đau lòng. Người kia vẫn im lặng ko 1 lời, như hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời này.

Hồi lâu sau, tiếng lạch cạch của bàn phím vang lên nhẹ nhẹ.

Chàng đang viết những dòng tâm tư sâu kín.

” anh đang tìm em, em biết ko? thứ lỗi cho anh vì ngày đó ko đến. rốt cuộc là em ở nơi nào?

Có những sự thật anh đã giấu em, anh cũng đã nói gần hết rồi, vì sao vẫn giận anh?.....”

Trong khi đó, ở bên kia vách tường rào 2 căn nhà.

Hạ Dương choàng mình tỉnh giấc.

1 ngày gặp 1 ác nhân 3 lần.

Nàng đã phải cầu trời khấn phật để đêm ngủ ko có ác mộng.

Cũng may trời thấu hiểu lòng người, nàng ko gặp ác mộng gì kinh khủng lắm, nhưng...ông trời ko phải là người tốt để khiến nàng tin tưởng. Bằng chứng là....

Trời nổi giông gió âm âm, tiếng cánh cửa kính đập ra đập vào làm nàng tỉnh giấc đẹp.

Thiết nghĩ ko lẽ ông trời cũng muốn xét xử nàng như ông thầy đáng ghét đó sao? 1 ngày mới lại bắt đầu bằng cơn mưa rào, oải hết chân tay.

haizzzzzzzz.....

Thở dài hàng kilomet.

Chết cha!

Quần áo của mình.

Than thầm rồi chạy vội lên tầng thượng kéo quần áo tránh mưa.

Đang làm việc, nàng chợt dừng lại, lắc cái đầu vẫn còn bù rù tóc tai, lại thở dài.

Ko ngờ là may lại mang đến phiền phức cho tao, biết thế tao vứt bỏ may từ trước cho xong. Nàng nhìn cái quần in hình những chú mèo nhỏ trên tay nói thầm 1 mình.

Nó là có đôi có cặp hẳn hoi đó.

Món quà nhận được từ tay chị họ là 1 bộ “chip” xinh, với những chú mèo đen in nổi cũng xinh xinh, đã làm nó sốc suốt mấy ngày.

Kiểu quần áo này ko phải sở thích của nàng nha.

Đáng nói là, nó là hàng hiệu. Bởi vậy mà sau những ngày ăn ngủ ko yên, suy nghĩ đắn đo, nàng mới quyết giữ lại để mặc. Ko ngờ lần đầu tiên mặc nó đã giúp nàng kiếm được 500k cùng 1 mối “thâm thù” nho nhỏ.

Giờ thì có “lí do chính đáng” để tạm biệt em rồi.

Lời còn chưa dứt thì trời đã giúp người “lương thiện”.

Vù...ù...ù!

Gió lướt qua tai nàng mang theo cả cái vật trên tay nàng nữa. Sơ hở quá để gió cuốn đi mất.

oooooooooooooooo.....

- DỪNG! Nàng hét lớn chạy theo hướng cái quần đang bay, 1 tay giơ ra cố gắng tóm lấy nhưng ko được.

- Ko phải chứ? Hại người quá đáng. Đường quang ko đi cứ thích chui vào bụi rậm là sao? Có nhất thiết phải đậu ở kia ko? 1 ngày cực kì xui xẻo.

Nói đến Như Phong.

Sau khi gửi tin nhắn cho ai đó, trong người buồn phiền, châm 1 điếu thuốc lá, nhẹ nhàng phả ra từng đợt khói mỏng. Làn khói như khắc hoạ rõ hơn khuôn mặt buồn bã của chủ nhân đang đứng bên cửa sổ.

Ko gian tĩnh lặng trong lòng người bị phá hỏng bởi 1 ” vật thể bay” từ trên trời xuống. Nói đúng hơn là từ bên nhà hàng xóm “thân thiết”.

Chàng phát hiện ra đó chính là chiếc quần nhỏ cực độc của ai đó mà chàng đã từng nhìn thấy. Mẫu hàng này đảm bảo ko có người thứ 2 dùng được ngoài cô bé lành chanh nhà bên cạnh mang tên Hạ Dương.

Bất giác chàng đưa tay ra, qua khung cửa sổ, cầm lấy cái đồ nhỏ bé đó đang an nhàn, dùng chân trên cây cảnh của chàng.

Tất nhiên là chỉ cầm thôi ko có suy nghĩ nào khác.

Tiếng Như Tùng vang lên bên ngoài mỗi ngày 1 gấp:

- Anh hai, anh đã tỉnh chưa?

- Ah, đợi anh 1 lát. Chàng đáp lời, tiện tay vắt cái ” đồ bị bỏ rơi” mà mình vừa nhặt được lên giá treo đồ cạnh đó.

Cạch.

- Có chuyện gì thế? Chàng ngó đầu qua cửa hỏi nhỏ.

- Em có thể vào phòng được ko?

- Ủ, vào đi. Chàng ko nghĩ gì mà mở rộng cửa phòng. Em muốn hỏi chuyện của anh đúng ko?
- Ko ngờ anh cũng rõ thế. Tùng nhún vai, đã vậy đi thẳng vào vấn đề luôn. Tìm người quả như mò kim đáy bể, nhất là 1 người " ảo " lại càng khó, có sao anh ko chịu dừng lại?
- Đó ko phải chuyện của em, hơn nữa, chàng ngừng lại 1giây, Nắng Hạ là người thật và tình cảm của anh cũng là thật. Anh chắc chắn sẽ tìm được cô bé. Hướng đôi mắt ra xa chàng nói đầy tin tưởng.
- Anh cần phải lo cho cuộc sống, công việc của mình, ko thể nay chuyển trường mai chuyển trường để tìm người được. Như Tùng trở nên thật chín chắn, khác hoàn toàn với vẻ hài hước, tinh nghịch như trước mặt Hạ Dương.
- Anh vẫn lo công việc của công ty đấy thôi? Căn bản là ko có chuyện gì em phải lo lắng cả, chỉ cần em giúp anh quán xuyến công ty khi anh ko có ở đó là được rồi. Như Phong chấm dứt câu chuyện. Em chuẩn bị đi làm thôi. Nói rồi bước ra cửa phòng.

Tiếng chuông cửa vang lên được 1 lát rồi mà ko có ai mở cửa ha? Ko lẽ chưa ngủ dậy sao? ng lớn cũng ngủ nướng hả? Đang tự hỏi mình thì cánh cổng được mở rộng cùng với khuôn mặt nàng ko hề mong đợi.

- Chào buổi sáng! Nở nụ cười duyên nào. Chúc thầy buổi sáng tốt lành.
- Cảm ơn em. Có chuyện gì vậy? chàng nhìn nàng mà nhớ lại sự việc nhỏ kia,cùng với khóe môi khẽ giật giật muốn cười.
- A...em m..m ngắc như hồi lâu nhất thời chưa tìm ra lí do
- Quên đồ gì ở nhà thầy sao? Chàng gợi ý cho nàng.
- A đúng rồi! Hôm qua sang dự tiệc, lúc về vội quá em quên mất, nay em sang lấy thầy ạ. Em có thể vào nhà ko thầy? Nàng xin phép.
- Tất nhiên rồi, em vào đi.

Nàng đi vào phía trong cửa, tính đi vòng qua vườn để lấy lại món đồ để quên nhưng có người còn thông minh hơn:

- Bữa cơm được tổ chức trong nhà mà? Em đi hướng này theo tôi. Chàng dẫn đường cho nàng.
- Trời ơi! Sao ko thấy anh Tùng đâu nhỉ? huhu khóc trong lòng, ngoài mặt vẫn phải cắn răng đi theo thầy giáo vào trong nhà.

May mắn!

Cứu tinh xuất hiện rồi!

- Woaaaaaaaaaaaa..... Ko ngờ nha. Tiếng Như Tùng vọng ra từ phía trong nhà. Ko ngờ anh hai dẫn bạn gái về nhà đó. Lại còn có sở thích kinh dị như vậy. Tùng hướng mắt vào cái vật nhỏ xinh đang cầm trên tay mà trêu chọc Như Phong. Cùng với đó thì nhìn thấy khuôn mặt Hạ Dương đỏ dần. Em cũng thấy kinh khủng đúng ko?

Làm sao đây? ..Làm sao đây? Lại còn bị hiểu nhầm là bạn gái của thầy nữa? 36 kế chuồn là thượng sách. Tốc độ nghĩ nhanh như tốc độ của hành động, nàng đang quay người định cáo lui thì người bị đóng thành băng.

- Em ko muốn lấy đồ về sao? Người nào đó mặt vẫn trơ như khúc gỗ, ko ngại ngần,ko xấu hổ, ko đỏ mặt, thậm chí khuôn mặt còn lộ vẻ khoái chí, ánh mắt cười như ko cười mà nhẹ nhàng thốt lời vàng ngọc.

Chết nàng rồi, mất điểm với anh Tùng rồi.

Quay đầu lại thôi, quân tử thà chết chứ ko chịu nhục:

- Ah, đúng là đồ của em rồi, nãy gió to quá nó bị rơi qua bên này. Nhanh mồm nhanh miệng mà giải thích đã. Nở nụ cười ngại ngần, cho em xin lại nhá. Giơ tay ra cầm đồ mà trong lòng xấu hổ như mình đi ăn cắp đồ vậy.

Bên kia 2 chàng hàng xóm, 1 người tiêu diêu tự tại, môi ẩn nụ cười, người còn lại mồm miệng há hốc ko tin vào mắt mình, mới đây con công khai chê bai sở thích của người ta đó thôi.

6. Chương 6: Giao Trúng Cho Ấc

Cắt sách vở vào cặp, Thùy Dương nhanh tay tết vào má Hạ Dương 1 cái:

- Này, chưa tỉnh mộng sao em? Vẫn say tin vui nên mặt mày thần thờ như thế?
- AAA! Đồ con lợn! Ko thể dùng mồm gọi tao sao? Ai chẳng biết tay bà đẹp chứ. Vừa nói vừa đưa tay xoa xoa má.
- Chính xác! Bởi vì tay đẹp nên mới phải tích cực khoe. Nghệ thuật đối xứng cũng đẹp đó. Cười toe toét, giờ tay chuẩn bị tặng cho Hạ Dương 1 cái vào má bên kia.
- Ko ko! Xin tha! Hạ Dương xua tay cầu xin.
- Vậy còn ko mau về? Thu lại chướng cước, Thùy Dương...nhéo tai Hạ Dương, đứng lên mau..., xoay người ngấm nghĩa: mông bà có đỉnh nhá, chục phân đó, thảo nào ngồi riết ko đứng dậy haha. Nói cười rồi xách cặp co cẳng chạy.
- Bà cứ liệu hồn đó, dám trêu chọc tui hả? Đào Thùy Dương! đứng lại mau. Giả bộ đuổi theo khiến Thùy Dương tức tốc, vận hết 10 tầng công lực của lăng ba vì bộ phi xuống cầu thang.
- Đuổi được tôi mai khao bà khoai nướng đó. hehe nhe răng le lưỡi, Thùy Dương ở dưới sân trường ngẩn đầu nhìn lên hành lang tầng 2, hứa hẹn với Hạ Dương.

Tất nhiên Hạ Dương ko thèm để ý, nói đúng hơn là ko có khả năng đuổi kịp. Thùy Dương là ai chứ? Quán quân điền kinh cấp thành phố đó. Hao phí sức lực chi bằng quay lại lớp sắp sách vở về thôi.

Cũng may hôm nay ko có tiết của gió bão đại ca, nếu ko thì mình...mới nghỉ thôi mặt đã đỏ lựng lên rồi. Sáng nay quả là bất cẩn, vừa đi nàng vừa tự trách.

Dưới ánh nắng buổi trưa, Hạ Dương vẫn thong thả đạp xe, cười thầm 1 mình. Ông trời sáng mưa trưa nắng, thay đổi thất thường cũng ko làm nàng khó chịu nha. Tất cả là nhờ vào tin vui của bà tắc kè hoa đó. Vậy là nàng được nằm trong đội tuyển 2 người đi thi văn cấp thành phố rồi.

Tắc kè hoa chính là biệt hiệu của cô giáo dạy văn lớp nàng ấy. Người thì như màn hình sony, vậy mà mỗi ngày lên lớp luôn là 1 bộ đồ sắc sỡ sắc màu, làm ko ít người chóng mặt. Gọi như vậy ầu cũng chỉ là do quá ư ngưỡng mộ.

Người xưa có câu lấy công chuộc tội, nay nàng sẽ lấy tin vui sát tin buồn nha. Tin buồn của nàng ko cái gì khác chính là mời phụ huynh đến gặp giáo viên chủ nhiệm. Sắp đến ngày hẹn rồi mà nàng vẫn chưa thông báo với bố mẹ, nay đúng là cơ hội trời cho, ko thể bỏ lỡ.

- Ủa, hôm nay bố ko ra phường sao? Hạ Dương đặt câu hỏi thay cho lời chào.
- Ừ, nay hội văn nghệ nghỉ. Giải thích rồi nhắc nhở con gái: Cái con bé này, về đến nhà gặp thầy giáo mà ko chào sao?

Nàng còn chưa hết giật mình thì tiếng nói bắt đầu quen thuộc vang lên bên kia bàn uống nước:

- Chào em! Học về rồi hả, có khát nước ko? Lại đây uống cốc nước này. Thăm hỏi thiệt chu đáo. Như Phong đứng dậy, quay mặt lại nhìn về phía Hạ Dương mà quan tâm.
- A! Hồn đã trở về với xác. Sao thầy lại ở đây? Nàng nghi ngờ nhá. Tự dưng lão sang đây làm chi? Ko phải sang để mách lẻo với bố mẹ nàng chứ? Kế hoạch của nàng còn chưa thực hiện mà, tính phá hỏng sao? Thảm rồi.

- O hay! Lại còn hỏi nữa? Thầy giáo là hàng xóm mới nhà mình sao con ko nói để bố mẹ sang chào hỏi? Để thầy phải qua nhà thật là ngại quá. Quay sang hướng Như Phong tiếp lời sau khi trách cứ Hạ Dương.

- Dạ, ko sao ạ! Chẳng hết mực kính trọng người lớn. Hạ Dương bận nhiều bài vở, quên mất cũng là chuyện thường, với lại, cháu là người dưới, đâu dám để bác phải đi lại .

- Đừng nói thế chứ, uống nước đi cháu. Ông Kim gật gù, thầm đánh giá chàng trai trẻ lễ độ, hiểu biết trước mặt. Nói thế cháu hiện giờ là chủ nhiệm lớp Hạ Dương hả?

- Vâng ạ! Cháu mới chính thức nhận lớp ngày hôm qua. ko ngờ lại là hàng xóm nhà mình, có gì nhờ bác giúp đỡ ạ!

- Ủi giời, khách sáo thế làm gì? Láng giềng tối lửa tắt đèn có nhau, có chuyện gì cứ nói với bác, nếu giúp được nhất định bác ko nề hà.

- Được thế thì còn gì bằng ạ? Như Phong cười hì hì đáp chuyện.

- À, mà cháu có dạy thêm ở nhà ko? Ông Kim chợt nghĩ ra 1 chuyện quan trọng.

- Dạ ko! Cháu chưa sắp xếp được thời gian.

- Vậy à? tiếc nhỉ. Tưởng cháu có, bác gửi Hạ Dương sang học bên đó cho tiện. Nắng nôi mưa gió thất thường thế này, cứ nghĩ nó lóc cóc đạp xe đi học thêm cũng khổ.

Hạ Dương lúc này vừa kịp bùng đĩa hoa quả đặt lên bàn, nghe bố nói vậy, động lòng yêu thương, càng quý trọng bố hơn, thuận tiện mà chen lời:

- Ko sao đâu bố ạ. Con cũng ko mệt hay vất vả gì, bao nhiêu năm con vẫn đạp xe đi học đấy thôi. Hơn nữa, quay sang liếc ông thầy 1 cái, thầy giáo con cũng bận nhiều việc, bố ko nên làm phiền ha.

Nói chính xác là nàng thật sự ko muốn học ông thầy này nhá. Ấn tượng ngay từ đầu đã ko hay, tâm trí đâu mà học với hành? Nếu bố mà để nàng theo học lão, nàng chỉ có nước trượt tốt nghiệp thôi. Như vậy chẳng phải đã giao gà con cho điều hâu sẵn ăn sao? Ngần vạ lần ko muốn.

- Ai nói là tôi sẽ phiền hà? Giọng Như Phong đĩnh chính. Chẳng qua là cháu chưa thu xếp được thời gian để dạy ngoài thôi, tuy nhiên, nếu là Hạ Dương, cháu có thể sẵn sàng giúp đỡ, quay qua Hạ Dương, có bài vở gì ko hiểu em có thể trực tiếp gặp riêng thầy, hàng xóm sát vách với nhau, ko cần quá câu nệ.

- Oa được thế thì quá tốt! Có người mừng ra mặt. Vậy thì Hạ Dương nhà bác đành phải nhờ cháu rồi.

Hạ Dương chết đứng, nhẩn nhó như khi. Ko phải định củ hành nàng đấy chứ? " Gặp riêng thầy" ...xí, ai thêm! Bố cũng thật là, ko nghe lời mình gì cả, nhẩn tâm đem con bỏ chợ, giao trứng cho ác, uống công mình cảm động suýt khóc nãy giờ. Hận ko thể tung ra 1 nắm đấm, nàng đành cắn răng tung ra 1 "khẩu chưởng":

- A, đã hơn 12h rồi cơ à, nhanh nhỉ? Nàng ngược nhìn đồng hồ. Kín đáo đuổi khách mà vẫn trắng trợn.

- À phải, bố cũng quên mất. Có lẽ là cháu cũng chưa ăn cơm nhỉ? Hướng mắt về Như Phong phỏng đoán.

- Dạ! Quả thật là cháu cũng chưa ăn,...trưa nay em trai ko về, cháu cũng chưa biết ăn cái gì, bồi thêm 1 câu, thành thật mà vẫn thâm hiểm.

- Vậy hả? Thế thì ở lại dùng cơm với nhà bác cho vui, đâu phải lúc nào cũng có dịp tốt như vậy. Ông Kim thật lòng mời.

- Được vậy thì hay quá, chỉ ngại...ngập ngừng ko nói hết, Như Phong ngược mắt nhìn Hạ Dương ẩn ý cười nơi khóe mắt.

- Ko có gì phải ngại, thêm đôi đĩa cái bát thôi mà, hàng xóm thân thiết cả, trước lạ sau quen, đừng khách sáo. Ông Kim xuề xòa nói nhanh, cười ha hả.

Hạ Dương lòng dạ quặn đau, lần thứ 2 phải cùng lão ăn cơm. híc, Chính mình buộc thông lọng mà vẫn phải nhắm mắt, ko cam chịu mà chui đầu vào, khởi nghĩa thất bại đành nhẫn nại đi dọn cơm.

7. Chương 7: Không Phải Em!

Sáng thứ tư.

Ngày yêu thích của nàng từ giờ lại trở thành ngày nàng đi xuống địa ngục thăm hỏi Diêm Vương. Nói gặp Diêm Vương là hơi quá chứ gặp sát thủ hại người ko dùng lực là có thật. Đó ko ai khác chính là ông thầy chủ nhiệm của nàng: Vũ Như Phong.

Thứ tư có 3 tiết, thêm tiết sinh hoạt lớp là 4, nàng ko chỉ được về sớm mà cặp sách cũng nhẹ đi ko ít. Vấn đề mấu chốt chính là phải đối diện với Như Phong 2 tiết liền. Thật là phí phạm 90phút vàng ngọc của nàng.

Tuy nhiên, thiên biến vạn hoá, con người làm sao mà lường trước được tương lai?

- Ê, bà đoán xem, trong cái bọc to to kia của thầy là cái gì ha? Thùy Dương quay xuống bàn dưới.
- Chịu thôi. Trời biết, đất biết, lão biết nhưng ta ko biết nha >>
- Hê hê, ko lẽ lão tính cho lớp mình liên hoan mà ư?
- Hâm à? Nàng cóc đầu Thùy Dương 1 cái, hôm nay là ngày gì đặc biệt sao? 20/10 à?
- Ủ, nói cũng đúng. Thùy Dương thở dài buồn thiu.

Tiếng Như Phong vang lên làm chấm dứt mọi thanh âm:

- Hôm trước là tiết học, chúng ta ko có thời gian để giao lưu với nhau nhiều hơn, nay thật là dịp tốt để thầy trò ta cùng tìm hiểu nha.

Làn sóng mới dậy lên.

Bàn tán, xì xào.... mỗi người mỗi câu nhưng tất cả đều lộ vẻ thích thú.

- Các em có muốn đặt câu hỏi nào ko? Như Phong lên tiếng trước, cả lớp lập tức nhao nhao.

Mấy phút sau...

- Thầy ơi, thầy bao nhiêu tuổi, có vợ hay người yêu chưa ạ?

woa...đứa nào bạo gan ha, dám hỏi chuyện này? quay xuống, thì ra là Lê Văn, thật ko ngờ! Hạ Dương trở mặt nhìn Lê Văn đứng phía cuối lớp. Bình thường cũng nhút nhát, ý tứ nay như ăn phải mật gấu vậy?

- Câu hỏi này thật khó trả lời. Như Phong hơi dăm chiêu, năm nay tôi 29t, vợ chưa có nhưng có thể nói là đã có ý trung nhân

- Phí thế chị em nhờ. Tiếng 1 đứa con trai nói nhỏ mà cả lớp vẫn nghe thấy, cười rộ lên. Như Phong cũng buồn cười. Nụ cười hiếm hoi từ ngày đầu đến giờ của thầy quả là có sức công phá lớn, khiến 40 nữ nhân lớp nàng gục ngã, bao gồm cả nàng nữa. Thật ko ngờ, gió bão đại ca cười lại đẹp như thế. Lần đầu tiên có cái nhìn khác về sát thủ.

- Thầy ơi, thầy đang ở đâu ạ? Liệu chúng em có cơ hội hay ko? Có người nào đó ko ngần ngại, ko lòng vòng mà đi thẳng vào câu hỏi chính, nói thay tiếng lòng của những “mỹ nữ” 12D1. Ai cũng chờ mong đáp án, ngoại trừ Hạ Dương nàng. Nhà lão ở đâu, nàng đâu có lạ? Ngày nào cũng phải đi qua cổng ít nhất 2 lần. Ê, mà lão nói ra thì chết nàng. Hạ Dương phát hoả, giờ mới nghĩ đến tai hoạ. Nếu mọi người mà biết lão ở cùng phố với nàng, là hàng xóm sát vách nhà nàng thì sao? Da đi đàng da, xương đi đàng xương luôn. Nàng sẽ bị quy vào tội che giấu “hàng quý hiếm”, chiếm giữ làm của riêng..vv và vv...Lạy trời! Lão đừng tiết lộ. Hạ Dương sốt ruột nhìn Như Phong chờ câu trả lời.

- Tôi hiện giờ đang ở...trong lớp. Như Phong cố tình.

Kết quả là 45 con người còn lại trong lớp nàng mồm miệng há hốc, cầm thi nhau rót xuống đất. Ko phải chứ? ai cũng biết ý tứ trong câu hỏi đó là hỏi địa chỉ nhà mà? Thật nể phục trình độ làm ngơ giả ngổ của ông thầy này.

Vậy nên, tình hình chuyển biến 1 cách nhanh chóng. Hoàn toàn nản lòng, ko có ai muốn làm nhà báo hay điều tra viên nữa.

- A! Lớp trưởng lớp mình là ai nhỉ?

Hỏi lớp trưởng kìa, tất cả quay đầu về 1 hướng nhìn Hạ Dương.

- Là em ạ,. Đứng lên nghiêm chỉnh, thầy có chuyện gì hỏi ko ạ?

- ồ là em sao? Có chút ngạc nhiên. Tôi muốn em thay tôi chủ trì 1 trò chơi, có phiền hay ko?

- Oa, chơi trò chơi sao? thích nhá...có tiếng thì thầm nho nhỏ của Thùy Dương. Mà hỏi thầy xem có thưởng ko? Nháy mắt với Hạ Dương bên dưới.

- Tất nhiên là được ạ. Nàng ko ngu gì mà hỏi linh tinh ah, nhận lời đơn giản thôi, dù gì cũng cần chung sống hòa bình, hợp tác hóa quan hệ mà.

- Các bạn yên tâm, đây là trò đồ vui có thưởng. Đặt 2 cái túi đựng đồ to dùng lên bàn giáo viên, Quà tôi cũng chuẩn bị rồi. mọi người muốn tham gia hay ko?

Cả lớp nhiệt tình vỗ tay đập bàn ủng hộ. Có quà đây tội gì ko chơi.

- Nào trật tự nào. Hạ Dương giúp thầy đọc câu đồ ọi người nhé? Dùng chất giọng nhẹ nhàng, hỏ hỏ ngọt nhờ vả.

- Câu đồ thứ nhất: Trên trần nhà, có 1 đôi vợ chồng thạch sùng. Hỏi thạch sùng vợ đã nói gì khiến thạch sùng chồng chết?

Oa nội công thật thâm hậu, khẩu sát nhân đồ chứ chẳng chơi. Mới nói đã chết rồi, dùng chương cúc thì sao đây? haizzz.... thử dài than thay thạch sùng chồng đáng thương.

Bên dưới ồn ào bàn tán thảo luận, nhưng tuyệt nhiên ko có đáp án.

- Thầy ơi, có gợi ý ko ah?

- Nếu các em ko đoán được tôi sẽ đưa gợi ý. Đó là 1 câu nói đầy đủ chủ vị, có 4 chữ.

Trời ạ! Gợi ý kiểu gì đây? Làm khó nhau rồi.

Hội nghị Diên Hồng tiếp tục vào cuộc, truy tìm tung tích câu nói đồ. ko ai nghĩ ra! Nhìn khuôn mặt đắ ý, vành môi khê cong lên của ông thầy, Hạ Dương thật bức xúc. Đáng ghét! Coi thường lớp nàng sao?

- Thầy ơi, Em có được quyền giải đồ ko ạ? Hạ Dương thắc mắc.

- Tất nhiên, nếu em đoán đúng quà sẽ là của em.

Những ánh mắt bên dưới nhìn nàng mong chờ. Ko ai nghĩ nàng sẽ thốt ra 1 câu mà khiến cả đồng bào chết đứng:

- Anhnằm ngủ ra! Nhìn mọi người mặt mũi ngây ngô như tàu lá chuối ko vì sao, Hạ Dương cười toe toét. Đó là câu nói của thạch sùng vợ. Vì đang ở trên trần nhà, khi thạch sùng chồng nghe lời vợ sẽ bị rơi xuống mà chết tan xác. Nàng giải thích cho các bạn.

- Tốt! Rất đúng! 6 quả xoài xanh này là phần thưởng cho em. Như Phong trao quà tặng.

Woa xoài xanh đồ mọi người, nước miếng chảy tới tận rốn rồi.

Sau khi hiểu ra dân chúng mới bắt bình.

- Trời ơi! Khó thế hỏ thầy? Có câu đồ dễ hơn ko ạ?

- Câu đồ thứ 2: Con chuột đã làm thế nào mà giết chết được con voi?

Bên dưới 1 rừng chông xuất hiện.

- Gợi tao, tao trả lời. Thùy Dương nói lớn.

- Gợi ai đây thừa thầy?

- Tùy em, tôi chỉ chịu trách nhiệm trao giải thôi.

Nàng quay qua Thùy Dương ánh mắt như muốn nói lời xin lỗi, ko thể thiên vị được:

- Mời bạn Quỳnh trả lời. Mỉm cười thâm hiểm.

- Quỳnh thư kí lớp đứng lên, đồng dạng nói to: Vì con chuột nói với con voi rằng: Voi ơi, em đã có thai với anh, nên con voi vì cười mà chết.

haha cả lớp cười ầm ầm. Mặt Quỳnh đỏ dần lên. Ai chẳng biết Quỳnh với Minh voi là 1 đôi trong lớp chứ? Hạ Dương thật có mắt nhìn người.

- Rất hay, xin chúc mừng em đã nhận được 8 hộp sữa chua. Như Phong cười tươi, giao cho bạn Quỳnh sữa chua làm ai nấy đều thêm nhỏ dãi.

Quyết chí phải giải được 1 câu, phần thưởng lớn như vậy chỉ sợ ko có cơ hội thứ 2

Chưa bao giờ sinh hoạt lớp lại vui đến thế. Mọi người ai cũng hớn hở ra mặt, ko còn sợ thầy chủ nhiệm, vừa ăn vừa nói cười thoải mái. Chung quy cũng vì tinh thần đoàn kết của lớp nàng quá cao, phần thưởng được phân ra theo chính sách " 1 người vì mọi người, mọi người vì 1 người" nên ai cũng được ăn hết. Ông thầy này cũng khéo tính, biết rõ sở thích học trò như vậy, lại còn vận dụng triệt để. Lần thứ 2 có ấn tượng tốt đẹp về người thầy chủ nhiệm mới này. Chính thức chuyển từ gió bão đại ca sang Phong ca ca. Dù sao nghe cũng thân thiết hơn nhiều.

- Thưa thầy, em có thể về chỗ chưa ạ? Đã hết câu đố rồi ạ. Nhìn chúng bạn ăn nấy ăn để trong khi mình vẫn phải vất sức lao động thể này mà ganh tị quá ha. Tức sùi bọt mép. Có làm mà ko có ăn, ông thầy này quả là hiếm nha, cổ tình chọc nàng.

- Ủi cảm ơn em giúp đỡ, còn lại cứ để tôi.

- Câu đố cuối cùng này sẽ trao giải đặc biệt nhé. Kích thích hào khí của cả lớp, đồng thời liếc qua Hạ Dương 1 ánh nhìn khó hiểu : Cái gì con trai có mà con gái ko có?

Cả lớp lập tức đóng băng, đứa nào đứa nấy cứng đờ miệng, có đứa còn bị sặc khiến toàn bộ ô mai trong miệng được hạ cánh an toàn ngoài mặt đất.

Câu đó kiểu gì đây?

Ko ngờ thầy giáo mình lại trở như thế?

Đánh giá nhầm người rồi. Quả là ko thể trông mặt mà bắt hình dong được.

Mọi người có chút ít hoang mang, duy nhất chỉ có Hạ Dương chăm chỉ ngồi ăn bù, bổ sung lượng calo đã mất, cơ hồ ko để ý đến thế giới. Mặc kệ là gì nàng cũng ko quan tâm nha.

Câu trả lời ai cũng đoán được mà ko ai dám nói, đành ngậm miệng bất đắc dĩ.

- Thầy ơi, phần thưởng giải đặc biệt là gì thế ạ? Ai đó thăm dò xem có đáng để đổi chác ko đây.

Mùi thơm này, Hạ Dương hít hít mũi, ngẩng đầu lên. 1 bọc khoai nướng đang yên vị trên mặt bàn, tỏa ra mùi thơm nồng mời gọi nàng. Nàng khoái ăn khoai nướng nhất đó.

- Ê, Thùy Dương! Câu hỏi là gì thế? Kéo áo Thùy Dương ở trên.

- Cái gì con trai có con gái ko có. Quay xuống nhắc lại bằng volume nhỏ nhất.

Hạ Dương suýt nghẹn. Ko phải chứ? Câu đố này đã từng nghe qua, cũng đã từng giải sai rồi. Trước đây Mưa từng đổ nàng, nàng biết đáp án nhá. Ko ngờ thầy giáo cũng biết câu này. Rất dễ gây hiểu lầm đó, mọi người đừng có bị mắc lừa.

Rất tiếc, Hạ Dương ko kịp can ngăn, có 1 tên con trai đã nói trước nàng:

- Thưa thầy, có phải là...chim ko ạ? ngắc ngứ mới nói hết câu.

Cả lớp im phăng phắc chờ đợi. Hạ Dương nàng chán nản lắc đầu. Như Phong im lìm đứng trên bục giảng, dựa người vào bàn ko biến động. Ko khí này càng làm cho người kia lời vừa nói ra mặt mũi đã đỏ như trái cà chua chín.

Lát sau..

- Rất tiếc, ko phải đâu em. Nó là 1 từ có 4 chữ cái, bắt đầu bằng chữ “b” cơ. Như Phong nhiệt tình gợi ý.

A thì ra là thế!

Thi nhau bàn bạc, thì thâm to nhỏ.

Ai cũng nghĩ đến 1 từ mà ko ai dám nói ra.

Nhờ mà ko phải thì chỉ có nước chui đầu xuống đất, chi bằng im lặng là vàng, giữ thể thủ phòng thân còn hơn.

Sau 1 hồi dẫn đo suy nghĩ, Hạ Dương giơ cao cánh tay. Cả lớp nhìn nàng thán phục. Đúng là lớp trưởng, dũng khí hơn người.

- Mời em Hạ Dương. Một tiếng thở nhẹ hài lòng.

- Thưa thầy, nếu trả lời được em có thể đổi phần thưởng ko a?

- Đổi phần thưởng? Có chút hoài nghi. Em ko thích khoai nướng sao?

- Vâng ạ! Nàng nuốt tiếc lướt nhanh mắt qua bọc khoai nướng thẳng thừng mà đáp.

- Em muốn đổi gì? Tôi chưa chuẩn bị gì khác.

- Ko sao ạ! Thầy ko cần phải chuẩn bị gì đâu ạ.

- Là cái gì vậy? hơi băn khoăn 1 chút, ko lẽ là...??

- Em muốn thầy hủy lời mời bố mẹ em đến gặp được chứ ạ? Nàng cũng chưa nói qua chuyện này với ông bà Kim Xuân, tranh thủ thời cơ mà lật ngược tình thế thôi.

- Cần phải xem em trả lời thế nào đã. Ông thầy nhẹ nhàng, ung dung, quả nhiên đoán ko sai.

- Là bố vợ phải ko ah? Hạ Dương đắc ý nheo nheo mắt. Làm sao sai được chứ?

Một thoáng nhẹ giật mình, ko thể ngờ là Hạ Dương lại đoán được.

- Rất đúng! Em xứng đáng nhận được món quà này. Như Phong đi xuống, đưa cho nàng bọc khoai nướng trong khi mọi người còn đang hết sức ngưỡng mộ Hạ Dương.

- Còn chuyện kia...nàng thật tình nhắc nhở.

- Tôi sẽ ko truy cứu nữa, buổi gặp mặt sẽ bị hủy theo ý em.

- Dạ cảm ơn thầy. Hạ Dương cười sung sướng tự khen mình thông minh.

- Cả lớp nghỉ thôi. Noi rồi Như Phong mang cặp bước nhanh ra khỏi cửa.

Trên hành lang xuất hiện bóng hình 1 chàng trai, tiêu sái từng bước đi mà trong lòng nặng trĩu tâm tư ko ai đoán biết. Hạ Dương ko phải là nắng hạ sao? Dù đã trả lời được câu đố đố nhưng nếu là em, em sẽ thích khoai nướng, nhất định ko đổi phần thưởng. Ánh mắt đó quả thật là ko thích ăn khoai nướng? Dù là vậy anh vẫn sẽ tiếp tục tìm em

8. Chương 8: Hãy Buông Tay

Lớp 12!

Vô số việc thi nhau đặt lên vai nàng gánh vác.

Ôn thi học sinh giỏi là tiền sự

Ôn thi tốt nghiệp là chính sự

Ôn thi đại học là hậu sự

Chưa kể những thường sự từ đầu kì đến cuối kì như viết lưu bút nè, kiểm tra nè, thi học kì nè, lại còn sinh hoạt Đoàn nữa...vv & vv

Cơ hồ tất cả như làm đầu óc nàng nổ tung.

Vậy nên, dù trời có sập xuống, Hạ Dương nàng nhất quyết đặt ra 1 ngày nghỉ để xả hơi. Ngày ngày lo học chính học thêm, nàng như muốn tắt thở. Sắp xếp mãi mới giành được chút thời gian ít ỏi của tối thứ 7.

Ngồi bên cửa sổ, 2 tay chống cằm, nàng chán “ngẩn đầu nhìn trăng sáng” thì chuyển qua cúi đầu ngắm...người qua đường.

Ấy! nhìn thấy 1 người...mắt sáng lên hào hứng.

Cơ hội ngàn vàng, tranh thủ tận dụng hết sức.

Cầm lấy quyển sách trên mặt bàn, nàng nhanh chân chạy xuống lầu.

Bấm chuông thúc giục.

Nở nụ cười rạng rỡ:

- Hi! Anh Tùng ơi, có thầy Phong ở nhà ko ạ?

- Tiếc quá, anh Phong vừa ra ngoài rồi. Có chuyện gì ko em?

- Vậy àh? Giả bộ tiếc nuối, Em có 1 số bài tập ko hiểu, định nhờ thầy hướng dẫn, hic, hôm trước thầy dặn có gì thắc mắc thì sang tìm thầy mà? giờ thầy lại ko có nhà thế này....

- À, tưởng gì, chuyện nhỏ như con thỏ, để anh giúp em, vào nhà đi!

Chạy lon ton vào nhà anh hàng xóm, trong lòng ngập tràn sung sướng. Tiếp cận thành công! Từ buổi sáng hôm đó tới giờ chưa nhìn thấy anh ấy.

- Em uống nước lọc nhé nhà anh vừa hết coca rồi? Đưa cho nàng 1 cốc nước, chàng nói nhẹ nhàng.

- Dạ, em xin. Thế nào cũng được em cũng ko thích uống coca nước ngọt mà. Đúng là gió chiều nào che chiều ấy.

- Đâu? Đưa anh bài anh xem thằng nào dám làm khó Hạ Dương của anh nào? Tùng rất tự nhiên thốt lời, thật tâm chỉ nghĩ nói sao cho hài hước.

Nhưng mà tấm lòng ko được đền đáp.

Đáng tiếc! Vạn thật đáng tiếc!

Vì mấy tiếng “Hạ Dương của anh” mà nàng thơ thần, ngây ngô, đầu óc nghĩ lung tung, ko còn biết đến ai. Người ngồi bên cạnh cũng thật vô tâm, ko để ý đến sự thay đổi của nàng, chăm chú lật lật giở giở cuốn sách mà mi tâm nhăn lại khó hiểu:

- Tưởng anh Phong chỉ dạy Toán thôi mà?

- Hạ Dương àh, ko phải anh Phong là thầy dạy Toán sao? Chàng nhắc lại khi thấy đối phương im lặng.

- Ah, nàng giật mình, này giờ thật ko tập trung, đúng ă, thầy ấy dạy Toán mà, sao hử anh?

- Đây là Tiếng Anh mà? Tùng đưa cho nàng quyển sách mà giải thích.

Hắc hắc! Vội quá lấy nhầm sách rồi. Nhanh chóng nghĩ cách mà lấp liếm:

- àh vâng, thì em ko hiểu Tiếng Anh mà, em tưởng thầy Phong cũng rất giỏi Tiếng Anh chứ? Ko phải sao? Giả bộ ngờ nghệch, hỏi lại Như Tùng. Thua đẹp rồi! Giáo viên Toán mà giỏi Tiếng anh sao? Trời tin!

- Vậy mà làm anh cứ tưởng.., ko ngờ em lại biết rõ thế. Ko hiểu bài nào hả em?

- Bài này này, chỉ đại 1 bài, em ko biết viết lại như thế nào. Trời đất chứng giám, nàg hoàn toàn ko biết gì hết, cũng may Thượng đế thương xót, Phong ca còn biết Tiếng Anh nữa.

Như Tùng thật hăng hái mà giải thích cho nàg, trong khi đó, người kia tay chống cằm, mắt ngẩn ngơ ngắm anh chàng đẹp trai thỉnh thoảng lại đưa tay đẩy đẩy gọng kính.

- Đó làm như vậy, có hiểu ko? Tùng kết luận sau khi giảng giải 1 lượt.

- Ủ, vâng, em hiểu rồi, thì ra là như vậy. Tại em ngốc quá ko biết làm thế nào phải nhờ đến anh. Hic, nàg phét lên trời, sự thật là từ nãy đến giờ có chữ nào vào đầu đầu.

- Ko có chi, tại bài này cũng khó thật chứ ko phải tại em ngốc đâu mà. Như Tùng thân thiết đưa ngón trỏ dí dí trán nàg, Ko được hạ thấp mình thế nghe chưa, lúc nào cũng phải tự tin về bản thân chứ?

- Dạ, em biết rồi. Thật lòng cảm kích. oa! Nhìn thấy vật lạ nha, nhà anh cũng có đĩa phim này ư?. Nàg cầm lên, em mượn bạn em mãi mà ko được đó, anh xem qua chưa?

- Của anh trai đó, gần đây lại thấy anh ấy xem phim kinh dị chứ.

- Em cũng thích xem phim kinh dị đó, hìhi, em mượn cái này về xem được ko ạ?

Hơi do dự băn khoăn 1 chút, anh hai ko thích người khác động đến đồ của mình mà.

- Đi mà, em sẽ trả lại ngay sau khi xem xong mà. nàg lắc lắc tay chàng nài nỉ.

- Rồi, em cứ cầm lấy đi, ko làm mất, hỏng là được rồi. Nghe chừng anh ấy quý mấy thứ đó lắm. Như Tùng căn dặn, thiếu mất 1 cái chắc anh ấy cũng ko biết đâu.

- Duê...ê...ê...! Yêu anh nhất! Tự nhiên ôm vai, hôn chụt 1 cái khiến chàng cứng như tượng mất 5 giây. Cảm ơn anh ghen. Nói rồi chạy ra cửa.

- Ủa, sao còn chưa về? Tùng hỏi sau khi tỉnh lại vẫn thấy nàg đứng đó, hôn má thôi mà, ko được nghĩ linh tinh. Em muốn mượn nữa sao? Ko có đâu nhé. Giọng hài hước trêu đùa 1 chút, anh chàng là đang ngượng đỏ mặt kìa.

- Ko phải, giọng chừng xuống, em có thể xem ở bên nhà anh ko? Hướng chàng đặt vấn đề.

Hơi nhúu mày, ánh mắt mị hoặc, có phải muốn thử sức chịu đựng của anh ko? anh ko phải là thần tiên đâu nhé! Rất may, Hạ Dương nàg ko có để ý, tưởng anh nghĩ mình có ý đồ xấu mà vội vàng giải thích:

- Tại vì nay bố mẹ em đều ra quán hết, ở nhà 1 mình xem em hơi sợ. Nàg thú thật, đã sợ mà còn thích xem? Đúng là “đã yếu còn đòi ra gió”, nói ra chỉ sợ người ta cười.

- Ồ, ra thế. Vậy thì ở lại đây đi, anh xem cùng em. Như Tùng nói đầy tin tưởng.

- Hoan hô! Nhảy cẫng reo vui như trẻ nhỏ, vậy anh em mình cùng xem. Nói rồi quay lưng lại đóng cửa.

- Ủa, sao phải đóng cửa hả em? Như Tùng ko hiểu.

- Ủ thì em phòng trước, nếu đang xem mà có hét lớn lên cũng ko sợ người ngoài biết, gãi đầu gãi tai, cười nhún nhún mà nói. Nàg cũng biết xấu hổ nha.

Chàng gật gù xem ra đã hiểu:

- Em mở lên đi, anh đi lấy ít đồ ăn nhé! Vừa ăn vừa xem sẽ đỡ sợ đó.

- OK! Nhanh lên nhé.

Hí hoáy bấm bấm mở mở, tháo ra đặt vào, toát mồ hôi cuối cùng cũng chạy được. Quả là hàng cao cấp, hướng dẫn toàn tiếng anh, ko giống cái nhà nàg, mãi mới mở được.

- Anh giúp em tắt đèn nhá! Hạ Dương nhờ vả sau khi thấy Như Tùng đi ra từ nhà bếp.

- Để làm gì vậy? Hoàn toàn ko hiểu cô bé này muốn làm gì hết.

- Tạo ko khí đó mà, càng tối tăm càng sợ. Anh chưa xem phim kinh dị bao giờ à? Nàng cao giọng chứng tỏ ta là tiền bối.

- À ừ. Quả thật là anh cũng chưa xem bao giờ, chẳng qua là vì cái hôn đó mà sẵn sàng hi sinh thôi chứ anh cũng ko hứng thú mấy cái loại tạp nham này.

Ko hổ là phim kinh dị, nghe nhạc thôi cũng thấy rùng rợn. Hạ Dương bắt giác rùng mình, mắt vẫn chăm chú theo dõi.

Ê, có cái gì mềm mềm, ướt ướt ở trên tay mình thế nhỉ? Ko phải oan hồn hiện ra đó chứ? Nàng sợ hãi, run cầm cập, ko dám quay đầu lại xem rốt cục là thứ gì.

Hic, sao ướt vậy nè, còn nóng nóng nữa? Muốn ăn thịt mình sao?

- AAAAAAAAAAAAAA!!!!

- AAAAAAAAAAAAAA!!!

Sau tiếng hét của nàng, có 1 tiếng hét khác nội công ko thua kém. Quay đầu lại xem nào.

Thì ra Như Tùng chính là tác giả.

Trán đầy mồ hôi, trong bóng tối, ánh sáng chiếu từ phía tivi phả lên mặt chàng, lập lòe bóng nhót, chỗ sáng chỗ tối, thật giống với thầy ma. Nếu ko phải nàng công lực thâm hậu, luyện qua nhiều năm xem phim kinh dị thì có lẽ đã chết ngất, bất tỉnh nhân sự ngay lập tức.

- Anh sao vậy? Cầm lấy bàn tay toàn mồ hôi ướt nhẹp, Hạ Dương thông cảm ghé tai hỏi nhỏ.

- Ủ, cũng ko sao, chỉ là kích thích quá, cũng hơi sợ thật.

Miệng nàng khê nhếch lên 1 ý cười. Đúng là con trai. Dù có sợ thật cũng ko bao giờ nhận, làm ra vẻ ta đây là X-men, nam nhi đại trượng phu, đầu đội trời chân đạp đất.

Thôi bỏ đi, tiếp tục hành trình phiêu lưu cùng con ma này xem nào.

- Này, hình như anh thấy có 1 bóng người vừa lướt qua cửa sổ ý. Kéo áo Hạ Dương ngồi cạnh, nói nhỏ thật thận trọng.

- Đâu có đâu? Em ko có thấy cái gì, quay qua nhìn 1 lượt, chắc anh hoa mắt đó thôi. Lại tiếp tục xem ko để ý đến anh chàng đang lo lắng bên cạnh. Mắt hơi kém thật là khổ nha, nàng trong lòng đầy cảm thông, thấu hiểu.

...

- Em có thấy lạnh ko? Hình như vừa có luồng gió lùa vào chỗ mình? Như Tùng gai gai sống lưng.

- Ủ, anh nói em mới cảm thấy, cũng lạnh lạnh thật. Nàng hồ nghi: nãy em đã đóng chốt cửa rồi mà? Ko lẽ...

- MAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!

Lời còn chưa nói hết, 2 người ko hẹn mà gặp, cùng nhau hét lớn, kinh hoàng sợ hãi tột độ. Ko lẽ trên đời có ma thật? Hôm nay là ngày tận số của 2 người sao?

Như Phong sau khi bước vào cửa nhà, nghe được tiếng thét chói tai, nhất thời ko chịu đựng được, đưa tay bịt lỗ tai, ngăn cản sóng âm quá lớn làm thủng màng nhĩ. Lăn mò được công tắc đèn, trả lại ánh sáng cho nhân loại, chỉ thấy 2 con người, 1 nam 1 nữ, co ro rúm rỏ, chân tay lẩy bẩy, mắt mũi nhắm tịt, đang ôm lấy nhau, lệ chảy dài trên khuôn mặt nhăn nhó.

Mất mấy giây mới bừng tỉnh, nhìn ngó xung quanh, đánh giá tình hình, nhìn đến cái tivi mới gật gù, hiểu sơ bộ nguyên nhân của tình trạng này.

- Tỉnh dậy đi! Anh đâu phải là ma? Vỡ vai Như Tùng nói giọng ngọt ngào ầm ập.

- Thì ra là anh hai! Như Tùng he hé mắt nhìn thấy gương mặt quen thuộc mà mừng rỡ. Trong lòng vẫn đang ôm 1 con mèo nhỏ, sợ hãi căng thẳng, ko dám mở mắt.

- Hạ Dương! Là thầy. Chàng hảo ý đánh thức.

Mở mắt ra, tay rụi rụi:

- Thì ra là thầy làm em sợ chết khiếp. Vẫn đang ở trong vòng tay ai đó mà trách mắng người khác.

Từ đâu dâng lên trong lòng một cảm giác khó chịu, lạnh lùng quay đi mà hờ hững:

- Còn ko buông tay?

Như Tùng lúc này mới ngật ngờ hiểu ra, nhìn xuống phía dưới, 2 người hoàn toàn ko có khoảng cách, thân người dính chặt lẫn nhau, cơ hồ có thể cảm nhận được cả tiếng tim đập thành thịch, ko hiểu là do sợ hãi hay thẹn thùng của Hạ Dương. Vội vội vàng vàng buông tay:

- Ah, Anh xin lỗi, thật sợ ý.

- Dạ, ko có chi. Thôi để hôm khác xem tiếp, em về đây. Nói rồi hành động, chẳng kịp quan sát phản ứng của đối phương, dùng khinh công thấp kém của mình vọt thẳng về nhà. Cảm xúc vừa rồi...mình ko ngại mà còn thỉnh thính là sao?

Từ trên lầu, nhìn theo bóng Hạ Dương, người nào đó bất giác thở dài, trầm ngâm hút thuốc. Vì sao lại thế? Rốt cục là cảm giác gì? Tại sao mình lại ko chịu được khi cô bé ở trong vòng tay của người khác? Rõ ràng trong lòng mình chỉ có 1 mình Nắng Hạ mà thôi. Nắng Hạ! Giờ em đang ở đâu?

9. Chương 9: Tình Cờ

6h30phút sáng.

Lồm cồm bò dậy từ trên giường, Hạ Dương ngật ngưỡng bước như người say rượu, lò dò tìm đường vào nhà vệ sinh.

Ước gì trong gương là 1 con gấu trúc thì thật đáng yêu.

Nhưng mà ước rồi ko có ông Bụt cũng chỉ là vô dụng.

Khuôn mặt của nàng giờ được tô điểm bằng 2 quầng mắt thâm sì.

Cũng chỉ do tối qua ko ngủ được mà nàng thành thế này đây.

Lần đầu tiên trong đời nhận ra giấc ngủ thật quý giá.

Cũng lạ nha, 1 sâu ngủ như nàng lại có ngày ko ngủ được?

Haizzzz... cũng tại anh Tùng tối qua cả đó, làm người ta thao thức cả đêm, lăn trái lăn phải, xoay trên xoay dưới vẫn ko nhắm mắt nổi.

Sáng nay còn phải đi học thêm nữa.

Muốn nghỉ quá trời, mắt nhắm mắt mở thế này học sao được?

Nhưng mà...còn tiền của mình thì sao?

30k/ buổi đó.

hic hic cắn răng mà đi vậy, ai bảo mình chăm học đi.

Mặc 1 cái quần lửng đen, cái áo phông đơn giản, cột tóc đuôi ngựa, kèm theo 1 đôi tông “giật”, Hạ Dương đỡ dẫn lên xe đi học. Học thêm thôi mà buông thả 1 chút, cô giáo chỉ cầm quần sóc với áo hai dây thôi.

Hì hục cười ngựa chiến, vừa đi vừa loạng choạng, lạng lách đánh võng 1 cách bất đắc dĩ, nàng quả thực ko muốn như vậy mà.

- Ê ê! Đi đứng kiểu gì đó? Ko nhìn đường à? Tiếng nàng lọt vào khoảng ko. Bực mình mắng ai đó đã vụt tít đằng xa, may mà mình tay lái lẹ, nếu ko thì....

Nàng ko biết chính nàng là đang cản trở giao thông nước nhà đó.

Tỉnh lại đi cưng! Lần này ko mặc váy ngắn, có đụng trúng cũng ko có đền bù đâu.

Mắt mở to ra hơn nữa. Mình là ko có nhìn nhầm á.

Trên bảng thông báo đang viết, nay cô bận việc nghỉ, hôm khác học bù.

Suy sụp tinh thần đã chiến, ngồi sụp xuống buồn rầu.

Biết thế này ta nghỉ luôn ở nhà cho xong.

Giờ thì khổ rồi, phải quay về thôi.

Đang thông thả đạp xe, chợt nhìn thấy hàng bán ngô nướng khoai nướng ở đằng xa.

Nước miếng chảy dài, lại mua thôi.

Nhìn những củ khoai nướng nóng hổi, cháy xém, lòng nàng bỗng dâng lên cảm xúc là lạ.

Đã bao lâu rồi mình ko mua khoai nướng như thế này?

Biết bao thói quen mình đã bỏ quên?

Quay lại, đạp xe đến hồ Tây.

Tìm được 1 cái ghế đá mát mẻ, ngồi xuống cái phịch.

Lòng vòng mãi mới tới nơi, mệt thiệt.

Mắt nhắm chiêu hướng ra phía mặt hồ. Từ lúc nào mình ko còn là cô bé khép kín thẳm lặng? Từ lúc nào mình ko còn đến đây ngồi như vậy? Từ lúc nào mình ko còn đi dạo 1 mình quanh hồ buổi tối chủ nhật? Từ khi nào mình ko còn vừa đi vừa hát?....

Những nỗi niềm như cùng nhau ùa về..

Có 1 lần gió thoảng qua khe làm lay động giọt lệ nơi khóe mi người con gái.

Có phải chẳng tất cả đã thật sự trôi vào lãng quên?

Có phải hay ko?

Nhiều năm về trước...

- khoainương91: Khi nào gặp mặt mình sẽ cùng nhau đi chơi, cùng nhau ngồi ăn khoai nướng bên bờ hồ, cùng nhau đi ăn kem nữa nha...

- khoainương91: Mình sẽ ko để bạn phải đi dạo 1 mình quanh hồ nữa, hứa danh dự đấy....

- khoainương91: Mình cũng thích ăn khoai nướng mà, đến lúc đó chúng ta sẽ thi xem ai ăn nhanh hơn nhé

....

Hứa nhiều như vậy nay người ở đâu?

Bất giác nàng đưa tay đặt lên chỗ ngồi bên cạnh.

Rõ ràng ngày đó đã ko đến, há ko phải tất cả chỉ là đùa cợt ở 1 thế giới ảo?

Nóng quá, mình đang ở sa mạc sao?

Mình nhớ là mình đang ngồi bên hồ mà?

Ko chịu được nữa.

Mở bừng mắt!

Sặc mình đã ngủ quên từ lúc nào nhỉ? Nắng chiếu tới rồi, chuyển chỗ thôi.

Ngồi dậy ngay ngắn, buộc lại mái tóc dài.

Quay ra thì....trời ơi đất hời?

Mất chữ O mồm chữ A lấp bắp: xe đạp....xe đạp của mình..?

Quay ngang quay ngửa, ko thấy cửa đâu.

hu hu triệu rưỡi của mình mất tiêu rồi.

Lần này sẽ bị bố mẹ cắt cổ.

Về nhà bằng cách nào đây?

Khóc ko thành tiếng, lưng thũng đi từng bước.

Ko có xe đạp phải xài “căng hải” thôi.

Khoác ba lô lên vai, cũng may vẫn còn lại cái cặp. hic

A nhìn thấy người quen kia! Đúng là trời đất phù hộ, mình được cứu rồi. Chạy nhanh lại nơi người đó đang đứng:

- Thầy! Thầy cũng đến đây hóng gió sao?

- Hóng gió? Em là đang hóng gió sao? Như Phong quay lại nhìn nàng, trong mắt vụt lên 1 tia sáng khác thường ko ai biết.

- hắc, đừng nghĩ là mình trốn học đi chơi chứ? xua tay biện minh, ko phải như thầy nghĩ đâu, nay em được nghỉ học thêm nên ra đây chơi thôi mà.

- Em bay đi học được sao? Khẽ nhếch môi nói giọng châm chọc lạnh lùng. Chàng thật tâm đâu quan tâm chuyện đó cơ chứ? Chỉ là cô bé này có sở thích giống với một người mà thôi...

Ặc, thờ dài chán nản:

- Em là bị mất xe đạp đó!

- Mất? Nhíu mày hỏi lại về ko tin tưởng.

- Là thiệt đó, em thề luôn! Đưa 2 ngón tay lên trời, ngủ quên mất nên ko biết mất khi nào nữa?

- Ngủ quên? Ở chỗ này ngủ sao? Càng ngày càng ko chịu được.

Ah chết rồi, đào huyệt chôn mình rồi.

- Vâng, tối qua em ngủ ko ngon.

Vì sao em ngủ ko ngon? vì vòng tay của Như Tùng sao? May mắn, chàng kịp thu lại câu hỏi, chợt thấy mình thật là buồn cười, dường như mình đang ghen tức khi cô bé nghĩ về 1 người khác. Nói 1 câu hoàn toàn ko ăn khớp với chủ đề:

- Em có muốn đi ăn kem ko?

- Bây giờ ấy ạ? Mắt sáng lên.

Gật đầu đáp trả thay lời nói, đừng hi vọng nhiều thế, ngay từ đầu cô bé đã ko phải là Nắng Hạ rồi.

- Em thích mua kem mang về đây ăn cơ. Tiếng nàng lạnh lớt, được ko ạch?

- Ủ đi thôi. Hạ Dương mãi vui sướng mà ko để ý thấy 1 thoáng bất ngờ của chàng trai. Ai đó cũng luôn thích ngồi bên hồ ăn kem như thế.

...

- Thầy ơi nhanh lên ko kem chảy hết đó. Hạ Dương ngồi trong xe thúc giục.

Thật ra nói cũng bằng thừa mà thôi. Với cái xe to uyển như thế này làm sao mà lạng lách đánh võng như nàng được? Vượt qua được đoàn người phía trước mới là siêu đó. Ngày nghỉ mà đường vẫn đông ghê.

Nhưng đáng lạ là người lái xe cũng ko hề thấy 1 chút bực mình, thay vào đó là nụ cười vui vẻ vì sự trẻ con của nàng.

- Biết thế này đi bộ còn nhanh hơn đó. Than ngắn thở dài với người bên cạnh.

Đành rằng chỉ là đi ra mua kem Tây Hồ thôi nhưng khổ nỗi vì ai đó muốn “khoe của” nên nhất định ko chịu đi bộ. Chưa tính đến toàn đường 1 chiều, vòng đi vòng lại vừa xa vừa tốn thời gian.

Đúng thật là người giàu ăn chơi ko sợ tốn kém. Tiếc gì con lợn còi mà.

...

- Thầy ơi, nhanh lên, ngồi đây đi. Vẫy vẫy tay thân thiết mời gọi.

- Thầy muốn ăn kem gì? Tích cực hỏi han y như người phục vụ tốt vậy. Cũng tại nàng tham ăn, chọn mỗi loại 1 ít cơ. Tha hồ mà chọn lựa.

- Kem cốt đi. Như Phong chọn đại 1 loại, thật sự còn chưa nhớ hết tên kem gì với kem gì đó.

- Kem cốt đến ngay đây....ngân dài giọng hài hước.

Nhưng mà...hối ôi!

Nàng đang cầm gì trên tay vậy nè?

Đây mà cũng là kem sao?

Nước chảy tòng tòng , hắc, con Milu nhà nàng cũng ko ăn được.

- Để em xem cái khác, vứt cây kem vào thùng rác công cộng, lục lọi túi kem 1 hồi.

- Sao rồi? Hỏi thăm tình hình chút, nghe chừng ko ổn.

Ngẩng bộ mặt méo xệch xệch, Hạ Dương ỉu xìu thất vọng:

- Hồng tất ko được cái nào a! Tại thầy đó, em đã kêu đi bộ mà ko nghe, thật là...xôi hồng bông ko. Lãng phí tài nguyên!

- Ủa, vậy bỏ đi, ta đi mua cái khác. Chàng nhin cười, trông cô bé lúc này thật đáng yêu.

- Lại mua nữa sao? Nàng nghi ngờ, thầy nhiều Bác Hồ ha!

- Đúng vậy! Tôi đã bao giờ nói dối em chưa? Khẳng định chắc nịch.

Nói dối bao giờ chưa? Biết được chết liền, mới quen thầy chưa trọn 1 tuần mà.

- Tuyệt ghê! Nhảy lên reo vui. Ah, khoan đã, nàng phát hiện ra vấn đề cốt lõi, thầy nàng đang đi về hướng cái oto kia kìa, thầy vẫn muốn dùng ô tô sao? Ông thầy này có bị thiếu năng trí tuệ ko nhỉ?

Câu cuối cùng may mắn được nàng nuốt vào trong bụng.

- Vậy đi bộ sao? Có chút ko hơi ko vừa lòng. Chàng chính là muốn nàng cùng chàng đi đi lại lại như vậy đó thôi.

Gật đầu cái rụp!

- Nếu thầy còn muốn được ăn kem thì đi bộ đi, vận động nhiều sẽ tốt cho sức khỏe đó. Tự nhiên mà cầm tay Như Phong, ko ngần ngại mà đi trước lôi kéo, tựa như chàng là 1 đứa trẻ lên 3 ko biết phân biệt phương hướng vậy.

Tâm tình người kia thiệt hảo hảo tốt, hoàn toàn ko có ý muốn rút tay về.

Mình làm sao vậy nhỉ? Tim đập nhanh như vậy?
Chỉ là học trò cầm tay thôi mà?
Một mặt hưởng thụ miễn phí, một mặt tự trấn tĩnh bản thân.
Cùng 1 lúc ôm 2 việc?
Thật chẳng giống với Như Phong ko ham công tiếc việc chút nào.
Tuy nhiên cuộc đời cũng có ngoại lệ đó chứ?
Giống như lần gặp gỡ này khiến ai đó phải “rung rinh” 1 chút, bận lòng 1 chút.
Có phải hay ko ta đang làm việc có lỗi với Nàng Hạ?

10. Chương 10: Lộ Tẩy

- Mẹ! Hôm nay có món gì a? Để con phụ mẹ làm? Vòng tay ôm bà Xuân từ đằng sau, Hạ Dương khéo léo lấy lòng.

- Ko dám! Hôm nay có bão nha, Hạ Dương của mẹ lại dậy sớm như vậy? Tổ về ko tin.

- Hi hi, mẹ cứ làm như con chưa bao giờ dậy sớm ko bằng? Biện minh chút chứ.

- Vâng! Nhưng chưa bao giờ có ngày thứ 2 nào mà con ko cần mẹ đánh thức, ko phải sao?

Hắc! Ngay cả chuyện này mẹ cũng để ý nữa? Đúng thật là...chưa có thứ 2 nào nàng tự dậy được a.

- Gãi tai cười trừ, vậy hôm nay mẹ sẽ gặp thần tài đó, vì ko phải gọi con nè, biết đâu mẹ ra đường lại nhặt được tiền nhỉ? hi hi ha ha cười, vừa cười vừa dọn bát đĩa.

- Thần Tài đâu chưa thấy chỉ biết là gặp thần xui xẻo đây thôi.

- Đâu? Quay ngang quay ngửa, con đâu thấy đâu?

- Ko phải là con sao mà còn ngó nghiêng? Cốc đầu yêu con gái, có chuyện gì nói nhanh rồi mời bố vào ăn sáng. Dùng anh mắt “mẹ biết tổng con rồi” nói chuyện.

- Đúng là mẹ hiểu con nhất! Lựa lời nịnh bợ, con chỉ là có 1 chuyện cực kì cực kì...nhỏ nhặt muốn thông báo với mẹ. Cố tình kéo dài 2 tiếng để nhấn mạnh.

- Chuyện nhỏ sao? Vậy ko cần nói sẽ tốt hơn. Con gái à? làm sao con có thể vượt cơ mẹ đây? Trúng đòi khôn hơn vịt?

- Mẹ thật là...giả giọng hờn dỗi, con là có chuyện thật mà?

- Mẹ cũng ko nói là con có chuyện dối mẹ nha.

Bó tay bó chân bó toàn thân luôn. Ai bảo nàng là con gái mẹ chứ? Thua đẹp luôn.

Hít hơi lấy giọng, thu đủ dũng khí bấm báo:

- Mẫu hậu àh, việc nhỏ này chính là cái xe đạp của con đã ko cánh mà bay, bị chôm mất rồi đó.

Thú nhận sẽ được khoan hồng. Nam Mô A Di Đà Phật!

- Ủ, sao nữa? Bà Xuân mỉm cười ngoài dự đoán.

Lạ nha. Mẹ ko tức giận mắng nàng thì thôi, lại còn cười nữa kìa?

Thử lại lần 2:

- Mẹ, là con làm mất xe đạp đó?

- Ủ, đã xác nhận. vẫn giữ nguyên ý cười.

Hạ Dương ko tin vào mắt mình.

Mắt của mà vui như vậy? Ko lẽ...

- Ko có sốt mà? Mẹ sao vậy? Đưa tay lên sờ trán bà Xuân.

- Con bé này! Dám mong mẹ ôm hử? Mắng yêu nàng.

- Ko có, con là thấy phản ứng của mẹ rất kì cục nha, ko giống với mẹ thường ngày. Đưa tay véo véo mặt bà, hay là ai giả dạng mẹ nhỉ? tiếp tục véo véo, mặt nạ giống thiệt đó. Nàng ta là đang tính lột da mặt người khác ah? hắc hắc.

- Bỏ bàn tay dơ của con ra khỏi mặt mẹ ngay. Trợn mắt dọa nàng, thế nào mới là giống?

- Bình thường mẹ sẽ thế này này, dang tay chống hông diễn lại bộ dạng. Mẹ thập phần ko tức giận? Khó tin nha!

- Vì sao mẹ phải tức giận?

- Thì là con làm mất xe đó. Nàng kiên trì nhắc lại.

- Lại còn tính bao che cho người khác sao? haizzz, con với chả cái, biết trọng người ngoài hơn bà già này rồi.

- Mẹ! Con đâu có. Nàng thực tình ko có nha, ko hiểu bà Xuân đang than thở cái gì?

- Lại còn dám chối? Phòng má trợn mắt đe dọa, thầy giáo con làm mất còn ko khai lại còn nhận về mình?

- Thầy? Ngạc nhiên toàn bộ.

- Sáng sớm mẹ có gặp thầy giáo con. Nó nói với mẹ rồi. Chuyện cũng chẳng có gì, thầy giáo con làm mất thì thôi, mẹ cũng đâu dám bắt đền mà con phải giấu mẹ? Hướng nàng giải thích kèm căn vặn.

Gật gù đã hiểu. Trong lòng cảm kích vô bờ bến. Ko ngờ Phong ca lại hành hiệp trượng nghĩa như vậy, đã giúp nàng giải vây lại còn nhận lỗi về mình.

Thế gian vẫn còn người tốt ha.

- Còn đứng ngây đó, ko mau gọi bố vào ăn cơm.

7h kém 10 phút.

Khoác ba lô lên vai, chào bố mẹ xong nàng bước ra cổng.

Vì chưa kịp mua xe mới nên nàng đành phải cuốc bộ thôi.

- Ủa, sao nay thầy đi sớm vậy? Gặp thầy hàng xóm ngay ngoài cửa, ra đường gặp quý nhân, cầu trời phù hộ ah.

- A, em đi học đấy à? Thầy cần đến trường sớm giải quyết chút việc. Em có muốn cùng đi ko?

Chàng là đang mời nàng đi cùng nha.

Qua 1 ngày gặp gỡ bên ngoài, nghe có vẻ đã bắt tay hòa hoãn nha.

- Em cũng ko khách khí. Nhoén cười, tiến lên mở cửa, ngồi xuống băng ghế trước. Ngồi ô tô là thích hơn phải đi bộ vạn lần nha. Tội gì ko hưởng thụ?

- Thắt dây an toàn vào! Chàng nhắc nàng trước khi nổ máy.

Thật là... hôm qua cũng để phải nhắc nhở. 1 lần chưa đủ để đúc rút kinh nghiệm, nhanh chóng mà đóng chốt.

- Em cảm ơn thầy nhiều nhá. Quay sang biết ơn.

- Về chuyện gì? Mỉm cười, mắt vẫn nhìn thẳng.

- Chuyện cái xe đạp, nhờ thầy mà em ko bị mẹ mắng đó, rất cảm ơn thầy, đã khiến thầy phải chịu ủy khuất. Chưa bao giờ thấy mình lịch sự mà hiểu biết lễ độ như bây giờ.

- Em tính chỉ cảm ơn suông thôi sao? Quay sang nàng cười nói.

- A! Hơi bất ngờ, ko nghĩ thầy lại thẳng thắn đòi hỏi quyền lợi như thế. Em sẽ mời thầy 1 bữa kem Tràng Tiền được ko ăh?

- Để xem đã, nếu thầy muốn cái khác thì sao? có được hay ko? nhếch môi 1 nụ cười gian gian.

- Ok, ko có gì, chỉ cần trong khả năng của em, em quyết ko từ chối. Nàng quả nhiên là quân tử nha.

- Vậy sau khi tan học thầy đợi em. Tranh thủ đèn đỏ, hướng nàng thỏa thuận.

- Chiều nay ă? Muốn ăn ngay sao, sợ mình trốn mất ăh? Ủa, ko sao, em cũng ko bận gì.

- Cứ như vậy nhé! Có cần ngoắc tay ko?

Nàng đặt 1 dấu chấm hỏi to đùng. Nghĩ nàng là trẻ con sao?

Ko thềm trả lời, quay ra ngắm người.

Oa, chỗ kia chính là lần trước bị đụng xe. Nhận ra cảnh cũ khiến nàng đỏ mặt ko kiềm chế nổi. Thật xấu hổ!

- Em đang nghĩ chuyện gì? Ko cần đỏ mặt như thế.

Nhìn thấu tam can nàng, vạch trần bằng sạch.

Càng làm nàng đỏ hơn.

- Cứ coi như đó là duyên hội ngộ đi, ko cần xấu hổ. Hướng nàng động viên.

Đúng là như vậy.

Cũng giống như với 1 người.

Quen biết với Nắng Hạ cũng là 1 kì duyên.

Chàng âm thầm nghĩ ngợi, thế nào mà lại nhớ đến người đó?

- Dạ, ấp úng đỏ mặt ko biết nói gì hơn.

- Theo em, nắng và mưa có thể cùng nhau ko? Tự nhiên chàng buột miệng hỏi ngẫu nhiên.

- Ân? Có lẽ là ko, trời đã nắng thì làm sao mưa được? Cũng có lần nàng nói với ai đó là có thể, nhưng sự thật thì sao? Khẽ giấu tiếng thở dài. Sao thầy lại hỏi vậy?

- Ko có gì. Chàng thật ko muốn tiết lộ chuyện riêng a.

- Mà chút nữa thầy cho em xuống trước nha?

- Có chuyện gì sao? Hơi nhú chân mày.

- Ko có, chỉ là em muốn mua ít đồ thôi ă.

Xin lỗi thầy, em ko thể ko nói dối thầy. Nếu cùng thầy đi vào tận trường, nàng ko bị phát hiện mới là lạ đó. Quả thật vẫn mong muốn được sống yên ổn những ngày tháng cuối cùng của đời học sinh nha.

- Này! Ngoan ngoãn khoanh tay nhận tội mau. Thành thật sẽ được xử nhẹ. Thùy Dương chặn nàng trước cửa lớp, uy hiếp ko thương tiếc.

- Để tôi vào lớp đã, ko ai đắc tội với bà nha. Thật tình chỉ muốn đạp 1 chưởng khiến con bạn thân tung bay. Sớm ngày ra đã nạt ” sếp ” rồi?

- Lại còn chối? Giữ tay lôi nàng ra đứng cạnh lan can, tôi nhìn thấy hết rồi nha!

- Thấy gì chứ? Hơi chột dạ.
 - Ai đó từ con Mercedes bước xuống khi nãy đó. Sao? Đừng nói ko phải bà? Trợn mắt thị uy.
 - Ủ, tưởng gì. Bị phát hiện rồi, kế hoạch che giấu bại lộ thê thảm, lấy giọng vớt vát, Là tao ko có xe, may mắn gặp thầy giữa đường xin đi nhờ thôi. Bất quá chỉ là Phong ca “mời” nàng đi cùng thôi.
 - Thật ko che giấu? Thùy Dương nheo nheo mắt, chứa đựng “hung khí” ko tin tưởng.
 - Thề luôn! Giơ tay lên trời khăng khái.
 - Rồi, vậy bây giờ tôi ngay lập tức vào loa tin, nay bà với Phong ca cùng nhau đến trường. Giả bộ tiến vào cửa lớp, phải uy hiếp hùng hồn mới khiến Hạ Dương bó tay chịu trời.
 - Ê! Dừng lại. Tôi nói thật với bà là được chứ gì? Kéo tay Thùy Dương xuống nước. Sầu khổ bi ai, vì sao nàng lại có đứa bạn thân nhần tâm như vậy?
 - Thật thà ngay từ đầu có phải tốt hơn ko? Nhe răng đắc ý.
 - Phong ca là hàng xóm mới nhà tao. Ghé tai nói nhỏ.
 - Ê! Sao bảo là anh Tùng cơ mà? Tri thức 15k đó?
 - Suyt, Suyt! Ra vẻ bí hiểm, 2 người họ là anh em. Bí mật ko được để lộ cho người thứ 3 đó, nếu ko sẽ bị xử đẹp.
- Nhắc nhở Thùy Dương, giờ thì 2 nàng là đồng hội đồng thuyền rồi, Hạ Dương nàng cũng bớt lo lắng. Có gì cả 2 cùng gánh chịu nha. ha ha
- Gật gù đã thông cùng với 1 âm mưu đã được hình thành:
- Hiểu rồi! Bà đang giấu diếm Phong ca, muốn đơn thân độc chiếm chứ gì?
 - Ko phải. Nhanh chóng phủ nhận. Giờ là đôi thân đó chứ? Chị em ta có lợi cùng hưởng mà? Bất quá người nàng phải cảm ko phải là Phong ca thôi.
 - Từ bây giờ tôi phải năng đến nhà bà mới được. Quyết chí tuyên thề, tất cả phần đầu vì ngày mai chiếm hữu trai đẹp.
- Tương lai tươi đẹp còn đang ở phía trước.

11. Chương 11: Cảm Ơn Em

Cốc...cốc...cốc. Đưa tay gõ gõ cửa kính ô tô.

- Đã ra rồi, lên xe đi. Như Phong quay ra, hạ kính.
- Thưa thầy, em...

Còn chưa nói hết câu, tiếng Thùy Dương đã chen ngang:

- Em chào thầy! Em là Thùy Dương. Từ sau lưng Hạ Dương nghiêng đầu lễ phép.
- Ah, chào em. Thùy Dương là bạn thân của nàng, chàng đã nhớ mặt từ lần bắt quả tang 2 người bí mật nói xấu thầy giáo ah. Đồng thời mắt nhìn lên Hạ Dương như muốn hỏi vì sao có sự xuất hiện của Thùy Dương.
- Thầy, Thùy Dương là ko có xe về nhà, có thể cho bạn ấy đi cùng ko ạ? Nàng xấu hổ đề nghị, quả là mặt dày ha.
- Ủ, ko sao , lên xe đi.

Hạ Dương nàng còn chưa kịp động chân, người kia đã nhảnh tót ngồi vào cạnh ghế lái. Nàng cam chịu mà ngồi vào ghế sau dưỡng thân, thật ko có ý tranh giành với Thùy Dương.

Rất nhanh, chiếc xe lao trên đường.

Như Phong chăm chú lái xe, ko mở miệng nói 1 lời, toàn thân tỏa khí lạnh lùng, ” đừng có ai đến gần ta”.

Thùy Dương ngồi cạnh cứ nhiên ko để ý, chăm chú ngắm người đẹp ở cự li gần. Thật là cơ hội tốt!

Hạ Dương nàng thì chăm chú ngồi....viết văn. Nàng thực tiết kiệm thời gian, tranh thủ lúc rảnh rỗi làm bài, chuẩn bị cho kì thi sắp tới.

Căn bản là mỗi người mỗi việc, ko ai làm ảnh hưởng đến ai. Ko khí hồi lâu cũng có chút căng thẳng, ko tự nhiên.

Hạ Dương nàng còn đang định mở lời thì Phong ca đã nhanh tay hơn:

- Nhà em ở đâu, thầy đưa em về? Quay sang hỏi Thùy Dương.

- Ko sao, thầy cứ để em đến nhà Hạ Dương là được rồi. Chiều nay em với Hạ Dương có hẹn cùng ôn bài ăh. Nói phét trắng trợn, Hạ Dương nàng thật ko dám động thủ phản bác.

Nhưng mà...

Người kia nhuộm bụi phong trần 29 năm, đâu dễ để con nít vắt mũi chưa sạch qua tay?

Băng khí thoát ra, ko ngần ngại mà đập vỡ âm mưu của nàng:

- Thật sao? Làm thế nào bây giờ? chiều nay Hạ Dương phải cùng thầy đi họp trên Sở Giáo Dục nữa? Giả vờ bận khoản.

Trò ngoan quả có thầy giỏi. Nói dối mà vẫn rất thật khiến Hạ Dương mắt tròn tròn, ko lẽ thầy nói thật? Sợ nàng ko đi nên đã gài bẫy dụ dỗ ra khỏi hang?

- Vậy sao? Có chút hoảng hốt, Em ko biết, sao mà ko nói gì với tao? Tiện lời trách cứ. Vậy thầy cho em về đường X phố Y là được rồi ă.

Âm mưa đổ bể.

Ra quân lần 1 thất bại hoàn toàn.

Ban đầu tính kế để tiếp cận người đẹp mà.

Thật sự gian nan.

Chẳng qua... càng gian nan ta càng khoái.

Thùy Dương nàng đang học tập Thúy Kiều ” băng lối vườn khuya 1 mình” đó, thời đại cộc đi tìm trâu mà.

Ko suy sụp. ko nhụt chí.

Tinh thần còn lên cao hơn.

Đứng bên đường nhìn chiếc xe cùng người trong mộng rời đi.

Khóe miệng nhếch lên một ý cười bí hiểm.

- Thầy! mình là phải đi học thật sao? Nhóm đầu hỏi Phong ca, từ đầu đến giờ chưa có cơ hội tham chiến.

- Vậy em muốn đi đâu ha? Thầy sẵn sàng làm tài xế miễn phí.

Ko trả lời nàng thì thôi lại còn vặn vẹo.

Quả nhiên im lặng là vàng.

Nàng ngậm miệng ko dám nói gì nữa.

Quay qua cửa ngắm người trên phố.

Từ khi nào mình có sở thích này ha?

Ít phút sau đó, Như Phong đỗ xe, bước xuống.

Nàng tất nhiên cũng ko cố ôm xe đẹp ko buông.

- ah, thầy muốn em mời thầy xem phim sao? Vẫn nhớ việc phải “đền ơn”, nhìn cái tên Rạp chiếu phim Quốc gia to đùng mà hơi bất ngờ.

- Đi thôi, thầy đói rồi. Giục nàng xong thì thẳng tiến, để mặc ai đó chết đứng giữa trận tiền. Đói ko vào nhà hàng ăn, vô rạp chiếu phi làm gì?

- Em ko sợ nắng sao? Hay là muốn bổ sung vitamin D ? Quay lại hướng nàng đặt câu hỏi. Người ta đã nói đi sao còn đứng đó ngây ngô hả?

- Dạ, tỉnh lại sau cơn sock, chạy lon ton bám đuôi. Thầy hôm nay khác quá, tự nhiên lại khó tính muốn ép nàng như vậy?

Haizzz... đành chịu, ai bảo mình là kẻ chịu ơn chứ?

Sau khi ngồi trên tầng 2 ăn uống no say, nàng cứ nhiên thấy thật thoải mái, dễ chịu, tuyệt nhiên ko sợ hãi mà động chân động tay:

- Thầy ơi! em muốn xuống khu chơi game đó, mình đừng về vội nhé? Chớp chớp mắt nai, giả ngơ ngác xin xỏ.

- Ủ, bật cười vì sự trẻ con ngây thơ của nàng, thầy đâu nói là về chứ?

Lôi kéo chàng chạy xuống lầu, quên mất việc mình phải trả ơn người ta, mọi chi phí chiều nay phải thanh toán mà đẩy đẩy lưng người khác:

- Thầy đi mua xèng đi, em là muốn con thú bông này này. Tiện tay chỉ trỏ.

Thả xèng!

Gấp gấp...toát mồ hôi.

Tưởng dễ chứ sao khó xơi vậy nè?

Nản chí, mặt mày méo xị.

Bỏ đi, chơi trò khác.

- Đập, ta đập, người chết đi. Vừa cầm búa nhựa đập đập, vừa nói hào hứng.

- cho em nè! Như Phong giơ ra trước mặt nàng con thú lúc này.

Oa, này giờ mất bao nhiêu xèng mà ko câu được đó.

- Woa, thích nha, thầy siêu thật đó. Cười típ mắt, chấp tay ngưỡng mộ.

Nhìn Hạ Dương đang hăng say chơi hết trò này đến trò khác, trong lòng cứ nhiên lại có cảm giác an lòng hạnh phúc. Bắt đầu từ lần gặp cô bé ở bờ hồ đó, lúc nào cũng muốn cùng cô bé đùa vui.

Mình rốt cục là đang bị sao?

Tỉnh lại đi, bây giờ mình phải đi tìm Nắng Hạ, Nắng Hạ là người duy nhất trong tim mình. Ko được làm tổn thương cô bé.

...

Những suy nghĩ lộn xộn ko theo 1 trật tự nào đã chứng minh cho sự đấu tranh nội tâm của chàng trai. Bất lăm cuộc chiến ấy ko dài vì bên kia...

Bùm... bùm.... chát! keng!

Âm thanh làm người ta đình tai như ốc.

- Em hoàn toàn ko có năng khiếu nghệ thuật. Cầm rui trống từ tay nàng, Như Phong thẳng thừng ngăn cản ko thương tiếc.

- Ủ, nhưng người ta muốn chơi mà? Làm 1 cái mặt nhăn nhó thất vọng, tự nhiên mà nũng nịu, ko biết rằng mình đang chọn nhầm đối tượng.

Dù vậy người kia cũng ko hề khó chịu, nhẹ nhàng vỗ về:

- Đứng lên đi, thầy dạy em.

Thật ko ngờ ah.

Thầy giáo của nàng quả nhiều tài năng.

Tuy ko hiểu về âm nhạc lắm nhưng nghe cũng rất hay đó. Bằng chứng là có rất nhiều người dừng lại xem thầy trở tài kia.

- Vỗ tay nhiệt liệt, Em phục thầy thiệt đó, làm sao em chơi được như thầy?

- Luyện tập nhiều đi, chàng đáp thật lòng. có dịp thầy sẽ dạy em cách chơi.

- Là thầy nói nha. Mắt long lanh, ko được nuốt lời ah.

- Nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt ko nuốt lời. Có cần phải ngoắc tay ko? Hướng nàng trêu chọc.

Hứ người ta đã 18t rồi đó. Quay đi ko thèm tiếp chuyện.

- Chơi chán chưa? Vào xem phim được rồi chứ? Đi bên cạnh nàng, ôn tồn hỏi ý kiến.

- Thầy nói sao? Xem phim ấy hả? Nàng thật ko nghe nhầm đó chứ?

Gật đầu.

Thì ra là thầy muốn xem phim thật. Nghĩ thầm.

- Để em đi mua vé. Nhanh miệng đề nghị.

- ko cần, thầy mua rồi. Giữ tay nàng lôi lên tầng, phim hài nhé ko có phim kinh dị đâu.

Hắc, phim kinh dị kia.

Ông thầy là cố tình gợi lại chuyện cũ, cười nàng.

- Dạ, phim hài cũng hay đó, em cũng thích xem. Nàng hí ha hí hửng phụ hoạ.

Ngồi trong phòng chiếu tối om, chàng nhẹ đưa mắt ngắm nàng đang dựa trên vai.

Xem phim hài mà ngủ được e rằng chỉ có mình nàng.

Nhìn khuôn mặt " chưa lớn hết" của Hạ Dương, Như Phong thật tình sợ hãi.

Choáng toàn tập.

Nàng ngủ mà nước miếng còn chảy ra ko ngừng nghỉ, ướt cả vai áo chàng.

(Thật đáng thương cho Phong ca, *=* hắc hắc)

Cầm khăn giấy lau miệng cho nàng, nhỏ giọng thủ thủ:

- Cảm ơn em Hạ Dương. Em rất giống với 1 người của tôi. Ước gì cô ấy là em.

12. Chương 12: Thất Bại Hay Thành Công?

Lên kế hoạch chinh phục sư phụ, đập đổ sư mẫu tương lai.

Thùy Dương sốt sắng, sau khi tan học lập tức cùng Hạ Dương về nhà nàng.

Chung qui cũng vì nay là thứ 3, thần tượng ko có ở trường để nàng ngắm ngía, buộc nàng phải đeo mặt nạ sắt mà đến tận nhà “ám sát”.

Ông bà Kim Xuân thật quen thuộc Thùy Dương, coi như con gái trong nhà, ko phát hiện được ý đồ của nàng, vẫn nhiệt tình tiếp đón.

Sau khi ăn trưa, lên lên phòng Hạ Dương bàn bạc chuyện quốc gia đại sự.

Nghị quyết vừa được thông qua, 2 nàng tay xách nách mang đồ nghề để chiến đấu.

Quá lắm ko phải chiến đấu với giặc ngoại xâm hay tội phạm truy nã mà chỉ là tranh đấu với người bên kia bức tường mà thôi.

Ring... Ring... Ring...

Chuông reo hồi lâu mà chưa có người mở cửa.

- Có phải hay ko ngày đầu ra quân đã thất bại rồi? Đối phương ko xuất hiện nè. Thùy Dương có phần chán nản.

- Thực tình tôi cũng ko biết, có hôm Phong ca cũng ko ở nhà mà. Chậm rãi diễn tả tình hình.

Chính xác là nàng ko biết gì hết nha.

Căn bản vì ngoài giờ lên lớp, nàng cũng ít gặp thầy giáo ở nhà.

Mang tiếng là sát vách, chưa bao giờ thấy Phong ca mặc quần đùi ở nhà đấy.

(Ha: hic, Phong ca àh, huynh mặc quần đùi cho nàng ý xem thử đi. NP: cóc đầu, Đừng lắm chuyện, ko được để nàng nhìn cơ thể của ta, giảm trình tiết đó. hắc hắc *==*)

- Vậy đành pó tay, xách đồ chuẩn thôi. Thùy Dương lên tiếng chỉ đạo.

Tuy nhiên, cũng cho là hôm nay các nàng được thần may mắn gõ cửa đi.

Lời vừa nói xong, chưa kịp bước đi, cánh cổng đã mở rộng.

Phía trong là 1 thân ảnh cao lớn, tuy ko phải cơ bắp cuộn cuộn như lực sĩ quyền anh nhưng cũng được xếp vài loại vận động viên cử tạ đi.

Trên người mang độc 1 cái quần lửng trắng tinh, cùng 1 chiếc khăn tắm vắt vợi trên vai, thân mình những giọt nước từ mái tóc ướt khê rớt xuống, lăn qua trán, lướt nhanh qua má, trượt xuống cổ rồi tan vỡ nơi vùng ngực săn chắc.

Quả nhiên là có sức hút đầy mị lực.

Chẳng qua có 2 nàng đứng đó, mỗi người 1 phản ứng khác nhau.

Thùy Dương nàng sau khi vô tình nhìn thấy, giật mình quay đi, thẹn thùng đỏ mặt.

Còn người kia trái ngược hoàn toàn, mắt căng ra hết cỡ, cố thu hết ảnh đẹp vào tầm ngắm, miệng nuốt nước bọt ừng ực thêm thường như đang đứng trước 1 cái đùi gà nướng thơm ngon.

Ước chi 2 nàng có thể đổi chỗ cho nhau?

Còn Như Phong chàng hoàn toàn vô tâm vô ý, chẳng qua đang tắm thì bị giục giã bởi tiếng chuông, tắm nhanh mặc vội, tưởng ai đó có chuyện gấp, ko ngờ lại là 2 cô học trò nhỏ.

Cũng may, nhờ da mặt dày hơn các nàng, cố tình coi như ko có gì, hướng người hàng xóm hỏi:

- Có chuyện gì thế em? Giọng trầm ấm ngọt ngào, bảo sao Hạ Dương nàng nghe chưa quen, im lặng hồi lâu ko lên tiếng.

- Ko phải em có chuyện gấp sao? Nhiệt tình hỏi lại

- Ah, đã hoàn hồn sau chấn động, hướng chàng đưa 2 ly nước, mẹ em pha đó, kêu mang sang cho thầy và anh Tùng, cảm ơn vì đã giúp em mua xe mới.

Thức ra mà nói, đó là 2 ly nước bà Xuân pha cho nàng và thùy Dương, nhân tiện xách đi mà thôi. Hàng có chất lượng vẫn có sức thuyết phục hơn. Nước do bà chủ tiệm cà phê pha tuyệt phải ngon hơn nước do nàng làm tác giả.

Còn chuyện mua xe? Mẹ nàng thật tình làm sao có thể lấy hai ly nước để mà đổi lấy cái xe đạp hơn 2 triệu của người ta được?

Dù là mua đèn vì “đã làm mất” cũng ko cần đắt thế, hơn nữa bà cũng chẳng có ý bắt đền nha.

Suy đến cùng cũng là âm mưu của các nàng thôi.

- Vậy hả, cảm ơn em nha. Đỡ 2 ly nước, các em vào nhà đi.

Đảm bảo nếu mà người này biết rõ sự thật hẳn ko có nụ cười rạng rỡ thế kia.

Ngồi ở bàn uống nước, Thùy Dương quay ngang quay ngửa, ngó trước ngó sau, nhìn cái nọ ngắm cái kia:

- Ê mày, Phong ca chẳng giống thầy giáo chút nào, nhà giàu như vậy. Tán gẫu buôn chuyện ko mất tiền mà, nàng nhin từ đầu đến giờ rồi đó.

Hạ Dương xem có chút bình tĩnh hơn, cũng qua đây 2 3 lần rồi, ko còn ngạc nhiên hứng thú nữa:

- Ủ, vác cả Mercedes đến trường, bà nghĩ Phong ca cũng như các giáo viên khác sao?

- 2 em uống nước cam ép nhé! Như Phong lên tiếng, chấm dứt cuộc đối thoại, đứng trước 2 nàng quần áo chỉnh tề, bộ dạng nhã nhặn lịch thiệp.

- Dạ, đưa 2 tay cầm lấy ly nước, tự thấy mình diễn xuất quá ư tài giỏi, bình thường bố mẹ đưa gì cũng chỉ tiện 1 tay mà cầm thôi.

- Anh Tùng ko có nhà hả thầy? Mục tiêu của nàng là anh chàng tri thức sợ ma đó, phải truy tìm tung tích chàng càng sớm càng tốt.

- Ủ, dạo này công ty nhiều việc nên Tùng cũng bận. Em có gì muốn nhắn gửi sao? Ánh mắt muốn nói ” thấy sẵn sàng làm người đưa thư”.

- Dạ, ko, chỉ là ko thấy anh Tùng ở nhà, em hỏi thôi. Nước này để lâu sẽ mất ngon, chỉ vào ly nước của nàng mang sang viện cố.

Lòng buồn rười rượi, xuất trận ko gặp thời thế!

từ tối hôm đó chưa gặp lại người đẹp trong lòng cũng có chút nhớ nhung.

- Ko sao, để tủ lạnh là được mà, Thùy Dương bên cạnh hỗ trợ đồng đội. Thầy uống thử đi, bác Xuân pha là ngon nhất đó, ko chê vào đâu được. Nhân tiện mà quảng cáo thương hiệu, làm người rao vặt miễn phí.

- Ủ, ngon thật, thêm ngum nữa, mẹ em khéo tay ghê.

- Thầy quá khen. Thay mẹ nàng khiêm tốn.

- ủa sao thùy Dương vẫn mang cặp vậy? Chưa về nhà hay là giờ tính đi học? Nhìn cái cặp bên hông nàng hỏi chuyện.

- Ah, quên mất, giả bộ đang trí, em qua Hạ Dương hỏi bài, có 1 số phần ko hiểu, nó giải thích mãi mà em vẫn ko rõ, tính sang nhờ thầy giúp. Vừa nói vừa rút ra trong cặp 1 cuốn sách.

Chiều thức cũ nhưng nghe có vẻ hiệu nghiệm hơn.

- Ô, học trò của thầy thật chăm chỉ, đưa thầy xem nào. Khen ngợi 1 câu ko phải từ đáy lòng.

Chàng cũng từng là học sinh đấy nha.

Cáo già vẫn là cáo già!

2 người kẻ tung người hứng, bỏ rơi Hạ Dương ngồi cạnh.

Vừa kịp đến giờ nàng phải trở về đi ôn thi văn cùng Lê Vân, tiếc nuối mà cáo lui.

Ko nên làm kì đà cắn mũi.

Đã giao kéo trước rồi, của ai người đó hưởng.

Chỉ trách mình vô duyên, ko gặp được người mong muốn.

Haiz.... số nàng ko may, ngày đầu cùng hợp tác thực hiện kế hoạch đã thất bại thê thảm.

Cũng chỉ co nàng rút quân sớm mà ko được chứng kiến 1 màn hay hiếm có khó tìm.

Thùy Dương nàng mạo hiểm, muốn đánh nhanh thắng nhanh, cư nhiên phải thất vọng buồn bã vì Phong ca.

Chàng đã quen với cảnh tỏ tình mùi mẫn, đâm ra mẫn cảm, ko ngại thẳng thừng từ chối, dập tắt hi vọng của mỹ nhân.

Đây gọi là bóp chết từ trong trứng nước.

May mắn là lời lẽ của chàng vẫn nhẹ nhàng, êm ru chứ ko phải đao to búa lớn:

....“thầy cảm ơn vì em & mọi người đã giành tình cảm cho thầy. Tuy nhiên, như thầy từng nói, trong lòng thầy đã có người khác, ko thể yêu thương 1 người con gái nào nữa. Nếu như thầy yêu 1 ai khác ngoài cô ấy, hẳn nhiên là thầy ko chung thủy. Mà phụ nữ thì rất cần 1 người thủy chung 1 mối làm chỗ dựa, chẳng lẽ em ko như vậy?...”

Từng lời thốt ra tựa nhẹ như bông mà lí lẽ lại sắc bén vô vùng, buộc Thùy Dương nàng đầu hàng.

Ít ra cũng ko làm tổn thương đến “tấm lòng trinh nữ” ngây thơ là nàng đây.

Vậy nên, 2 người cùng hò cùng thuyền, tất nhiên phải cùng thua trận, lui quân hạ cờ.

Nhưng quy luật của đời, vốn dĩ ” thất bại là mẹ thành công”.

Sau lần tỏ tình ko thành, Thùy Dương thay đổi chiến thuật.

Ko có mỹ nam anh tuấn thì ta dựa hơi mỹ nam để....kiếm tiền.

Chính thức lên Web trường, tìm hiểu tình hình, bí mật giao bán thông tin cá nhân cùng những ảnh hot của Phong ca.

Có trách thì trách người hâm mộ Phong ca ko ít, lực lượng nữ sinh hùng hậu, chưa kể đến đội ngũ giáo viên từ người chưa chồng đến đã có con....

Hai các nàng kiếm được một số tiền tương đối chỉ được đầy túi 2 gang.

Chỉ thương cho Hạ Dương nàng ngày đêm vất vả.

Nàng được giao sứ mệnh điều tra, săn ảnh đẹp của nhân vật chính.

Ai bảo nàng là hàng xóm cơ chứ.

Vậy là... ngày đêm bận rộn.

Ko chỉ lo việc học hành thi cử, nàng còn phải chạy qua chạy lại nhà bên cạnh, tay khư khư cầm máy ảnh, sẵn sàng bấm nút khi có cơ hội.

Coi như nàng cũng có năng khiếu đi, ảnh nàng chụp thật đẹp.

Ít nhất cũng hơn đứt mất tay thợ ảnh ở công viên thủ Lệ.

Chưa đến mức nghệ sĩ nhưng cũng đáng để đổi lấy đồng tiền bát gạo.

Hạ Dương nàng hiện tại thật tâm suy nghĩ, có khi nào ta nên chuyển sang làm nghệ sĩ nhiếp ảnh trong tương lai hay ko?

Tiền vào túi 2 nàng nhiều như nước, hỏi là thành công hay thất bại?

Câu trả lời chỉ có 2 nàng rõ nhất.

Thế hệ trẻ năng động có khác, đầu óc kinh doanh thật nhạy bén.

13. Chương 13: Gân Gũ

Thân làm nữ nhi, nàng phải lãnh đạo 39 nữ nhân khác cùng 5 chàng mĩ chính cánh, thật là mệt mỏi nha.

Cả tuần tập nập chuyện này chuyện kia, hết lo lắng chuyện tập tay nghề chụp ảnh chuyển sang chuẩn bị quà 20/10 cho các cô giáo.

Lạy trời lạy phật, nàng vẫn ko sút cân nào cho đến ngày cuối cùng này.

Hôm nay là 20/10 rồi, các nàng cũng là mỹ nữ cả, vì sao còn chưa nhận được quà ha?

Chưa kể phải chạy đôn chạy đáo lo chuyện quà cáp cho nữ nhân khác?

Thật khổ tâm ah!

Con trai lớp nàng quả là vô dụng!

Nhưng cũng thật may mắn cho tụi nó đi, được quý nhân phù trợ, còn có 1 chàng cao bồi kịp ra tay, lấy lại phong độ đàn ông, khẳng định bản lĩnh nam nhi.

Phong ca quả thật pro nha.

Ko chỉ tặng 40 ái nữ lớp nàng mỗi người 1 bông hồng đỏ thắm mà còn tung tiền rải rác, đưa cả lớp nàng đi KTV

Quả nhiên là ... yêu càng thêm yêu, nhiệt liệt hưởng ứng.

Bất quá là lộc của chùa, ko xài thì trời sẽ trách phạt.

Vậy nên.

5h chiều đầu tuần.

Có 1 chú gà trống kiêu luôn gà mái, dẫn theo 1 đàn gà con lít nhít đông đúc vào quán karaoke.

Ko gian đủ rộng, thoáng đãng, phục vụ chu đáo, gọi gì 5 phút là có ngay...căn bản đã hút hồn toàn bộ lũ gà choai choai này ah.

Ít nhiều cũng coi như Hạ Dương nàng yên phận, biết mình hát ko hay, phòng trừ bị người ta đuổi về hoặc bạn bè về hết, ko ai thanh toán, chỉ im lặng ngồi 1 góc ăn uống.

1 mình nàng ngồi đó, tập kích sữa chua, xoài xanh, chuối mít sấy rồi chuyển qua chiến đấu với sinh tố, bò khô, ô mai...

Đáng là nhân tài thời nào cũng có, nàng luôn luôn trong tư thế sẵn sàng cảm ơn 4 mùa hoa trái xum xuê.

Sân khấu thay ca sĩ liên tục, xanh đỏ tím vàng thể loại nào cũng có, chỉ tiếc là...ko khiến Hạ Dương nàng bận tâm.

- Mọi người cứ hết sức biểu diễn tài nghệ đi, để tớ chịu trách nhiệm gian nan xử lí đồng hỗn độn này. Tự nhiên mà cổ vũ mọi người, nhận “khổ cực” về mình.

Coi như nàng biết quan tâm, nhường nhịn đồng đội đi.

Chẳng qua, nàng vốn dĩ là lãnh đạo, chức to thế mà ngồi trong xó quả ko hợp, ko tránh khỏi bị sờ gáy:

- Ê, lớp trưởng lên hát 1 bài đi chứ! Ăn nhiều sẽ bị béo phì đó.

Tiếng 1 tên nào đó, nàng ko nhận ra được.

Nhanh miệng, xua tay nói lớn từ chối:

- ko sao! ko sao! Chỉ nên để mình tớ bị béo phì thôi, mọi người cứ hát đi, còn phải giữ hình tượng cho lớp.

Lớp nàng cũng thật là nơi hội tụ nhiều nữ nhân tài sắc a.

Thiều Thu Thủy - diễn viên tài năng, nổi đình nổi đám từ đợt diễn Cắm đến giờ nè.

Lê Vân đạt giải nữ sinh thanh lịch nè.

Phương Thúy giọng ca vàng triển vọng, được các thầy cô khen ngợi ko dứt nè.

Hạ Dương nàng cũng nổi tiếng vì học giỏi, lạnh lùng, trầm tính, hiền lành, trách nhiệm (theo nhận xét khách quan của mọi người)

Còn rất nhiều nhân sĩ ẩn dật đang chờ tái xuất giang hồ nữa a.

Quá lắm chỉ là lớp nàng đi ngược thời đại, trọng nữ khinh nam, 5 chàng trong lớp hiển nhiên bị đề bẹp.

Coi như cũng có danh tiếng trong khối lớp 12 đi.

Nàng nói vậy âu cũng có phần chí lí, xem như có trách nhiệm vì tập thể.

Nhưng mà...

Lớp trưởng là phải gương mẫu.

Tướng ko nghiêm thì quân ko nghe.

Ko được thoái thác nhiệm vụ.

Đương nhiên sau n hồi vòng vo tam quốc, đào tẩu thất bại, nàng phải đứng lên cầm mic làm ca sĩ hát theo yêu cầu.

- Bịt tai lại nhá, tui hát ko hay cũng đừng có ném dép! Nhìn 1 lượt từ cơ quan đầu não đến bọn chân đất mắt toét, từ TW đến địa phương, đảm bảo người người nghe được nàng mới sẵn sàng hát thành tiếng.

Khổ thay nàng a, bài hát cần nàng thể hiện là ” Rock học trò”.

Cư nhiên nàng phải cố sức mà gào, vận công mà gầm, thả phanh mà rú.

Vạn lần khổ đề lên vai thánh giá.

Người người trong phòng ko đồ ghế cũng ngã nghiêng nấc nẻ.

Chỉ riêng người đứng đầu vẫn ngồi nghiêm chỉnh, mặt ko đổi sắc, âm thầm đánh giá : thảo nào mà ngày đầu kêu em hát lại khó đến thế.

Bất lắm trong mắt học trò lại khác.

Thầy quả là khán giả trung thành a!

Bội phục! Bội phục!

Còn người biểu diễn là nàng đây, vẫn cố gắng miệt mài, cống hiến hết sức mình dẫu biết rằng tài năng có hạn.

Đã ko lên thì thôi, chứ xung trận rồi là phải đánh đến cùng.

Có chết cũng phải chết 1 cách oanh liệt hào hùng.

Kết thúc bài hát, quay xuống chỗ nghỉ, ko thèm để ý đến sự tan tác, đổ vỡ của thính giả, ngang nhiên cầm lên 1 cốc nước tu ừng ực trước những con mắt mở to hết cỡ:

- Khà! Nước ngọt này có vị lạ lạ nha, mát thế.

Gào thét xong nàng ngay lập tức phải chăm sóc cho giọng ca của mình ầu cũng là lẽ tất dĩ ngẫu phải như vậy.

Chuyện đáng nói là ở đằng sau đó.

Gần đến 7h, 1 số người đã cáo lui về sớm, riêng Hạ Dương nàng chân đứng ko vững, vẫn kiên trì bám ghế ko tha.

Nguyên lai chính là ly nước ngọt vị lạ lạ kia mà nàng đã uống.

Những tên xú nam nhân lớp nàng thật đáng xấu hổ chết đi.

Chỉ vì uống bia ko lai với Phong ca, dùng thủ đoạn phi thường bì ổi: trộn nước ngọt với bia để chuốc cho chàng say.

Sáng kế này cũng là do Thùy Dương thông minh đưa ra.

Nàng ta là ngóng trông cảnh phi thường hiếm có kia mà hiến kế.

Nhưng thói đời ” hành sự tại nhân, thành sự tại thiên”.

Phong ca chưa kịp ném giọt nào thì Hạ Dương nàng đã nhanh tay lãnh trọn.

Vốn dĩ tửu lượng ko có, bị cái thứ nước “nhị cảm” lẫn lộn kia cuốn hút, tu sạch 1 hơi đến đáy cốc.

Lúc đầu ko sao, nhưng quả nhiên sau chục phút đã có hiện tượng hoa mắt, chóng mặt, đi đứng lảo đảo, kết thúc là ngồi im 1 chỗ như bây giờ.

Phong ca ko rõ sự tình, chỉ 1 mình thương thầm : Uống nước ngọt mà cũng say, thật giống với tiểu thư con nhà khuê các đi?

Hại chàng phải đưa về với trọng trách người hàng xóm theo sự nhờ vả của ai đó.

Lần đầu tiên trong đời thấy mình vô dụng đến nỗi đưa 1 người say về nhà nghỉ ngơi cũng ko được chu toàn. Ko lẽ năng lực bây giờ lại kém như vậy?

Thật nghi ngờ bản thân, Như Phong nhìn chằm chằm vào cánh cổng nhà Hạ Dương đang khóa chặt.

Bó tay bất lực, đưa nàng quay trở lại nhà của mình.

Chàng 2 tay nâng 1 bao gạo 53kg mà bước đi vẫn thật nhẹ nhàng, vững chãi, khiến Hạ Dương nàng cũng thật an tâm mà áp mặt vào ngực người ta...ngủ.

Ko lẽ để thân gái mảnh mai yếu đuối (hắc, 53kg đó ca) nằm ở ghế sofa, chàng cư nhiên mà ẵm theo nàng vào phòng ngủ.

(Ha: anh có đi nhầm phòng ko ta? NP: Suytttt! bí mật! Cười nham hiểm.)

Đặt nàng trên giường, nhanh chóng đi pha 1 ly nước chanh cùng cái khăn ướt. Thật chịu cô bé này, ở đâu cũng lẫn ra ngủ được.

Hơi cúi người đắp cho nàng cái khăn mát lên trán, người chưa kịp nâng lên đã bị 1 vòng tay kéo xuống, ôm thật chặt.

(Ha: tỉnh lại đi tiểu muội muội, người sắp bị ăn sạch đó. NP: Im miệng, ta ko có làm gì muội muội của người a, là nàng ấy ôm ta. Ha: bất lực, khóa miệng.)

Mũi bất ngờ mà “yêu” với cái giường, mặt úp sấp ngay bên cạnh đầu Hạ Dương.

Cũng may là giường đệm dày, còn có chiếc gối này nâng đỡ.

Chẳng qua...

Như Phong hoàn toàn ko cảm thấy sống mũi ê ẩm, chỉ thấy bên tai như nóng dần lên theo từng hơi thở của ai đó.

Eo bị người nào đó ôm riết ko muốn buông bắt đầu thấy đau nhức.

Vùng ngực rắn chắc, nam tính bị cái vật nữ nhi mềm yếu, căng tròn nhựa sống nào đó va chạm.

Cơ thể cũng như được truyền nhiệt, nóng nực bức bối.

Cơ hồ bản thân nảy sinh cảm hứng, Như Phong nhanh chóng chống tay tính thoát khỏi yêu nữ.

Nhưng, trời phụ lòng người tốt.

Hạ Dương nài nhanh tay cự mình, ôm theo người kia xoay nghiêng người, tiện thể gác 1 chân trần lên chiếm giữ.

Tư thế này.... quả nhiên nàng nghĩ Phong ca là cái gối ôm của nàng, ngang nhiên ăn đậu hũ.

Nằm trong lòng nữ nhân, mặt đối mặt, Phong thầm kêu khổ.

Rốt cuộc vì sao lại nảy sinh tà ý với Hạ Dương nàng?

Thầy giáo với học trò XXOO?

Hắc hắc!

Ác mộng ngàn năm!

Bất quá...

Suy nghĩ của chàng bị gián đoạn bởi vì nhìn thấy cái gì đó thật kinh hoàng sợ hãi lo lắng.

Hạ dương nàng ko biết có ngủ mơ hay ko mà nước miếng chảy ko ngớt thế kia?

Lần thứ 2 chứng kiến.

Em là cô bé có thói quen ngủ như vậy ư?

Chán nản, trực tiếp dùng tay lau đi cho nàng.

(HA: Phong ca là sợ làm dơ gối chứ ko phải ân cần gì đâu nha. Nữ nhi đừng cảm động! NP: Người dám nói ... giờ nắm đấm. HA: le lưỡi, xách dép... chạy!)

Nhưng mà...

Khi tay chạm vào mặt nàng mềm mại, ấm áp, vì sao trong lòng lại nảy sinh ham muốn được hôn nàng.

Hôn nàng!

Nhè nhẹ...

xích lại gần.

Khép mi...

Bản thân cũng ko hiểu nổi, đặt ình câu hỏi.

Chẳng lẽ ta có thể yêu 1 người con gái khác sao?

14. Chương 14: Hồ Nghi

- Dương! gọi bà kia. Thùy Dương thì thảo.

- Hạ Dương!

- Nay, bà sao vậy? thầy kêu bà kia. Với tay nhéo nằng 1 cái sau khi động khẩu ko thành, 3 hôn 9 vía Hạ Dương đâu thì về a.

- Á, sao ạ? Đứng dậy ngơ ngác.

Quả nhiên là hữu dụng mà, Thùy Dương cười đắc ý.

- Em có chuyện gì sao?

- Dạ, ko có chi. Em chỉ....

Chưa nói hết câu, Như Phong lạnh lùng cắt ngang:

- Vậy lên tổ chức sinh hoạt lớp và cầm sổ tổng kết tuần vừa rồi thầy xem.

- Vâng ạ, nhanh chóng bước lên bảng, của thầy đây ạ.

Từ hôm ấy tới giờ nằng làm gì cũng lóng nga lóng ngóng, ko chú tâm a. Chán thật đấy.

Tổ chức sinh hoạt lớp cũng chỉ là gọi 1 số giọng ca vàng lên thể hiện trong khi đợi thầy chủ nhiệm xem xét, đánh giá thôi.

Nằng cũng ko phải làm gì nhiều a, cơ bản là rảnh rỗi liền trở về chỗ ngồi.

- Mấy hôm nay sao mặt bà ủ rũ như đưa đám thế hả? Thùy Dương thật giống với cái máy phát tín hiệu đi, nhanh tay nhanh miệng lựa thời cơ buôn dưa.

- Thật vậy ư? đưa 2 tay lên sờ má, ko ngờ khả năng che giấu của mình ngày càng sa sút như vậy.

- Trán bà viết to 2 chữ thất tình kia kìa. Sao hả? Anh Tùng cũng từ chối rồi?

- ko có ah! Là tôi lo lắng cho kì thi thôi, Hạ Dương xui lơ lảng chuyện, Tắc kè hoa yêu cầu cao quá đi, tôi hết phải viết bài còn phải đánh máy, mệt chết đi được.

- Thật sao? Nheo nheo mắt nghi ngờ, ko có chuyện gì giấu tui hả?

- Có chuyện gì tôi qua nỗi con mắt Dương Tiễn của bà chưa? Hạ Dương tôi xưa nay chỉ biết đến thất tình chứ có thất tình bao giờ đâu.

- Ủa, cũng đúng a, hehe, tôi tưởng bà lo nghĩ, buồn phiền chuyện kia.

- Chuyện gì? Chột dạ.

Ko lẽ nó biết rồi sao?

Lạy trời lạy Phật!

- ko có gì,... buột miệng thôi, tự nhiên lại ấp úng nghĩ ko ra lí do nói dối.

Thật là tội vạ ở cái miệng mà.

- Bà có chuyện gì tôi ko biết sao? Tính bí mật với cả tôi hả? ko làm bạn với bà nữa.

Tranh thủ mà tận lực phản công đi, chính thức hờn dỗi, ko thèm tiếp chuyện, quay đi cất sách vở vào cặp.

- Ê, dỗi thiệt hả?

Thùy Dương nằng ko phải là che giấu điều gì kinh khủng, chẳng qua sợ làm nằng tổn thương nên ko nói.

Đến nước này thì....đành liều thôi.

Đến đâu hay đến đó.

Nói cho bà biết bà cũng đừng trách tôi.

- Chuyện cũng chẳng có gì, hôm trước tôi gặp bố bà với chị Thu đó, 2 người ngồi trong quán cafe tình cảm ra phết. Có khi nào.....

Cố tình bỏ lửng để người nghe tự suy diễn.

- Haiz..., tưởng gì, thờ phào nhẹ nhõm, 2 người cùng trong hội văn nghệ thôi, chắc lại bàn luận thơ ca gì gì đó. Bà cũng biết mà?

- Bàn gì mà lại bàn cả tối thế kia? Lại còn ngồi uống cafe đèn mờ nữa chứ? Tôi ko tin đâu nha, đáng nghi lắm đó.

- Bà đa nghi quá rồi. làm thám tử tư giờ bị nhiễm phải ko?

- Đúng đó, vậy sao mà bà ko bị nhiễm tí nào ha? Hệ miễn dịch tốt a, há miệng tôi kiểm tra xem nào?

Rất nhanh lại trêu đùa nhau được, ko còn bận tâm đến chuyện ngoài lề kia nữa.

Đến khi Như Phong trả lại quyển sổ cho nàng, kết thúc tiết cuối, mọi người như ong vỡ tổ, ào ào ra về, riêng nàng vẫn bình thản, đắm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nàng thực ko phải mẫu người bon chen ha, đợi chờ mọi người về hết mới cất bước.

Chẳng đại gì lại đi ngửi mùi mồ hôi của bao nhiêu người giữa chốn cầu thang chật hẹp cả.

Sớm muộn vài phút đâu có sao ha?

Nhưng thật là...

Hôm nay có sao rơi xuống rồi.

Khi nãy cất quyển sổ vào cặp, tự nhiên có 1 tờ giấy lạ lạ rơi ra, vền vện 4 chữ " Ở lại gặp thầy".

Giấy mời đó a, nàng làm sao dám kháng chỉ ko theo?

Đành khó nhọc đuổi Thùy Dương xuống trước mà nằm dài ngao ngán.

Ngu si! Đại ngu si là mình đây.

Thế nào mà lại ôm theo Phong ca lên giường ngủ được cơ chứ?

Hôm ấy...

Vừa mở mắt ra đã thấy 1 khuôn mặt khả ái, đôi mày rậm thả lỏng cùng sánh đôi với cặp mi dài, khép lại ánh nhìn sâu thẳm, tiếng thở đều đều cùng vành môi khẽ cong nở nụ cười.

Ở khoảng cách gần như thế.... nàng còn nghĩ là mình gặp ác quỷ biến hình nha.

Kịch liệt dụi mắt, mồm miệng há hốc.

Người nào đó vẫn trong tầm mắt, ko xa ko gần.

Dòng điện xẹt qua, ngay lập tức bật dậy, nhảy ra khỏi giường.

Động tác nhanh, mạnh, dứt khoát làm người kia giật mình trống trải, tỉnh giấc đẹp.

Chàng thật chưa có làm gì nàng a, chỉ là đơn giản lợi dụng 1 chút, nằm trong lòng nàng ngủ nhân tiện ăn đậu hũ mà thôi.

2 ta cùng nhau ăn.

Vậy mới gọi là có đi có lại mới toại lòng nhau ha.

- Tỉnh rồi sao? Giọng trầm lắng, khàn đục của người mới tỉnh giấc đã chứng minh cho nàng thấy tất cả là sự thật.

- Dạ, emmmm....

Còn chưa nói hết câu, chàng đã hướng nàng giải thích:

- Là em uống say, thầy đưa em về nhưng bố mẹ em ko có nhà, cửa cổng lại khóa nên thầy đưa em qua đây thôi.

Tuyệt nhiên ko nói vì sao có sự cố này a.

- Dạ, cảm ơn thầy chiếu cố, em xin phép.

Lúc ấy thật bối rối xấu hổ quá đi.

Ko biết bằng cách nào mà mình có thể phi thẳng xuống lầu, xách dép chạy về nhà nữa a.

2 ngày qua đi rồi, nàng vẫn ngơ ngẩn mãi vì chuyện này đây.

Thật khi nãy chỉ sợ Thùỵ Dương phát hiện.

Thề sống thề chết phải giữ bí mật tuyệt đối.

Nếu ko thì.....

Danh dự trinh nữ cùng ngọc thể của nàng sẽ nhanh chóng bay mất, tiêu tán ko dấu vết.

- Suy nghĩ chuyện gì mà chú tâm như vậy? Ko biết trời đất là gì ?

Như Phong ngồi trước mặt nàng từ bao giờ.

- A, thầy! Giật cả mình, tự nhiên mọc lên từ đâu mà ngồi lù lù ở đó được nhỉ? Mình thật là kém cảnh giác. Thầy có chuyện gì cần thảo luận với em ạ? Cố gắng quên đi chuyện kia, nghiêm túc hỏi chuyện.

- Ko, thầy chỉ có 1 số chuyện riêng cần nói với em thôi.

- Dạ, là gì vậy ạ?

Ngắc đầu lấy lại dũng khí, cầu xin thầy đừng nhắc lại chuyện đó thôi. Mất mặt lắm rồi.

- Chuyện hôm trước..., ehem, em ko cần để ý, đừng bận tâm mãi thế, ảnh hưởng đến học tập. Thấy em ngồi học mà cứ ngơ ngác đi đâu, thầy thật ko an tâm.

- Dạ.

Vì sao lại thế chứ, Phong ca giết mình rồi.

Hình như mặt mình đang nóng lên.

Nhìn khuôn mặt đỏ ko kiềm chế được của người đối diện, Như Phong bụng cổ nén cười, tiếp tục an ủi:

- Chỉ là chuyện ngoài mong muốn, từ giờ cứ coi như chưa có gì đi.

- Dạ.

Chỉ biết dạ thôi, sao dám phản đối đây?

Như chưa có gì sao?

Nói dễ hơn làm a!

- Còn nữa, thầy sẽ giữ bí mật, ko nói cho ai biết, kể cả với Như Tùng, vậy nên em ko cần lo lắng.

Cố tình tung 1 đòn chí mạng cuối cùng, hạ gục nàng trước khi rời đi.

Nhếch mép cười mà trong lòng ẩn 1 nỗi đau vô hình.

Thầy biết, em có ý với Như Tùng, thầy cũng ko có gì với em cả.

Đó là sự thật.

Cảm giác ngày đó chỉ là mơ hồ bất chợt thôi. Bỏ đi!

Chàng ko phát hiện ra bước chân của mình mỗi ngày 1 nhanh lên như muốn trốn thoát khỏi tầm nhìn của Hạ Dương vậy.

Còn nàng vẫn ngồi im như phỗng đực, mắt tròn tròn nhìn theo hình bóng đang khuất dần.

Làm sao biết mình thích anh Tùng ah?

Mối lo ngại cũng ko còn, vì sao vẫn ko thấy thoải mái nhỉ?

Sao mình lại cảm giác bứt rứt, xấu hổ như là bị phát hiện ngoại tình thế này?

Haizzzzzzzzz....

Thật đáng chết đi.

Về thôi. Bỏ đi!

Chầm chậm cất bước dưới sân trường, hòa mình trong ánh nắng cuối thu, tạm thời vứt đi mọi phiền muộn.

Nàng hoàn toàn ko nhìn thấy 1 thân ảnh trên ban công lầu 2, đứng trước cửa phòng chờ, lặng lẽ ngắm nàng dưới đó, mái tóc vờn bay trong nắng thu dịu nhẹ.

Cử tưởng trái tim đã nguội lạnh rồi chứ? Vậy mà với cô bé ấy mình như sống lại cảm xúc ngày xưa với Nắng Hạ.

Có thể an nhàn nằm trong lòng cô bé ngủ, ko bận tâm, ko khắc khoải, thật sự yên lòng.

Cảm giác con người thật đáng sợ.

Như thế này là sao đây?

Ko phải mình lại thích cô bé ấy chứ?

15. Chương 15: Là Thích Sao?

Thơ thần ngắn ngơ đạp xe trên đường, nàng là đang suy nghĩ miên man a.

Ủa, Phan!

- Bố! Bố đứng đây làm gì thế?

- Ah, con gái đi học về rồi ha? bố đang đợi chị Thu rồi cùng ra Nhà văn hoá, xe mẹ con đi rồi mà.

- Vậy hả, con tưởng bố muốn mua gì,

- Mà mẹ con điện về kêu hiện đang có khách, mẹ ko về nấu cơm được, thức ăn bố đã mua rồi, con về chuẩn bị nha. Ông Kim cẩn thận dặn dò.

- Dạ con biết rồi. Đưa mắt về phía người nào đó, chị Thu ra rồi kìa, bố đi đi.

- Ừ, bố đi nhé. Dứt lời tiến lại chiếc xe cùng người phụ nữ tên Thu đi mất.

Chị Thu là bà chủ của cửa hàng tạp hóa tại nhà, khá trầm tính, ít nói.

Chính nàng dù cùng 1 khu phố nhưng cũng chẳng bao giờ nói chuyện với chị ấy nhiều.

Từ ngày chồng chị là anh Tiến qua đời do 1 tai nạn, để lại 2 đứa con nhỏ, chị đã thực sự suy sụp tinh thần rất nặng.

Bố nàng là người đã thăm hỏi, động viên chị tham gia sinh hoạt văn nghệ để vơi bớt nỗi đau.

Trong mắt nàng, người phụ nữ đó là người vợ chung thủy, hết lòng vì gia đình, ko có lí nào lại có quan hệ 3 lăng nhăng như Thùy Dương nói được.

- Ủa, giấy gì đây?

Cầm tờ giấy được gấp cẩn thận, gọn gàng nơi khe cửa, Hạ Dương từ từ mở ra.

Trời ạ!

Tưởng lại có giấy mời chứ, sợ quá a!

Chỉ là bỏ nạng để lại lời nhắn dặn chuyện cơm nước thôi.

Chẳng qua là đã gặp nạng rồi nên thật là thừa thãi.

Tiện tay phi thẳng vào thùng rác.

Bố mình vẫn quan tâm đến gia đình như vậy, làm sao có thể bỏ bịch bên ngoài được?

Thùy Dương đứng là.... lo bò trắng răng!

- hi! đang làm gì thế cô em? Hạ Dương cất giọng hài hước trêu ghẹo.

- Nằm xem tivi chờ cơm thôi, má mì ko khiến tao vào bếp. hihi

- Sướng nhá, nhất cô rồi, chẳng bù tôi phải xắn tay áo nấu cơm đây này. giả bộ than vãn trong điện thoại.

- Hay ăn thì lăn vào bếp là đúng rồi, he he, thế mẹ đâu?

- Có khách nên ko về được, bố thì đi rồi.

- Ủa, vậy ko làm cơm đi, gọi tui làm chi?

- Thì buôn dưa chứ sao? Giờ này vẫn sớm mà, 12h nhà tui mới ăn trưa lo gì.

- A, vậy giá rẻ ko cô nương?

- Gì? Hạ Dương nằng ngạc nhiên.

- Ta hỏi cô buôn dưa giả đắt hay rẻ mà? ha ha, nằng cười khoái chí, quả là lừa gạt người mà.

- Xì, con lợn kia! Khỏi lạ bóc ra từ 2 tai của nằng.

- Ê, tức giận tao cúp máy đó nghe, hi hi, có chuyện gì nói đi, quân sư tài ba Đào Thùy Dương này luôn sẵn sàng. Nhân tiện tự sướng.

- Tha cho bà đó, có chuyện này ko hiểu cần tư vấn khẩn đây.

- Xin mời, trung tâm tư vấn Minh Tâm đang nghe. Thùy Dương nằng thấth sự thích đùa dai nha.

- Nếu bà biết được có 1 người thích bà mà lại lên giường ngủ với một con khác, bà sẽ thấy sao ta? Hạ Dương ý tứ thăm dò.

- Mẹ kiếp! **** bậy rồi, cái loại trai bao lẳng lơ đấy, tao tha đá 1 phát nát mông tiệt giống thì thôi, ở đây mà thích với chả yêu.

Thùy Dương cư nhiên nói thật lòng mà ko biết bên kia đầu dây, Hạ Dương đang nhăn mặt đau khổ.

- Có cần nặng vậy ko? Hối nhỏ như muốn xin khoan hồng vậy.

- Thế mà nặng á?, tao thấy nhẹ đó, mà bà hỏi chuyện này làm gì? Thăng Hải kêu cặp kè với con khác sao?

Thùy Dương nằng suy đoán thật logic á, quả là đầu óc nhanh nhạy.

- Ko, đặt giả thuyết thế thôi, nếu nó chỉ là sự cố thôi, thăng đó ko cố tình, ví dụ do say rượu chẳng hạn, bà tính sao?

- A, chuyện này hử, có thể xem xét giảm nhẹ, phải tùy mức độ thân mật của 2 tên xấu xa kia đã.

- Thì là ngủ chung rồi mà? Cẩn rắng mà miết tả tình hình, chắc Thùy Dương ko biết được đâu.

- Bà ám đầu à? Ngủ chung là ngủ chung có phải A B C gì gì đó đâu?
- Vậy khác nhau sao? Ngờ nghe ko hiểu.
- Khác chứ, sao bà kém thông minh thế nhỉ, Ngủ chỉ là ngủ thôi ko làm gì hết, còn A B C lại là chuyện khác, nghiêm trọng hơn mà?
- A, gật gù đã hiểu, vậy nếu là ngủ bà sẽ bỏ qua hả?
- Không! 1 câu kết chắc nịch, dứt khoát.
- Tại sao? Chẳng phải đã nói ngủ là ngủ thôi còn gì?
- Vì tao có thích thằng đó đâu? hứ, trừ phi thích nó rùi nếu ko thì nhân tiện mà bêu xấu, tránh xa khỏi loại dê già ấy chứ?
- Uây!
- Vấn đề mấu chốt là đây!
- Giờ thì nàng đã hiểu ah.
- Liệu anh Tùng có thích mình ko nhỉ?
- Cho dù Phong ca có tiết lộ hay ko cũng ko có gì biến đổi hết .
- Vậy Phong ca cố tình nói thế là có ý gì?
- Thực lòng muốn giúp nàng che giấu?
- Hay là ăn dấm chua nhỉ?
- Hảo ý kiến!
- Nếu ko thì việc gì phải nhấn mạnh kể cả anh Tùng thế kia?
- Ghen với Như Tùng sao?
- Woa, vậy là “cắm” mình mới ghen được chứ?
- Người đâu rồi? Thùy Dương truy hỏi sau 1 hồi im lặng.
- A, Đây! Tao vẫn cầm máy mà. Tao đang nghĩ đến chuyện này.
- Chuyện gì nữa hả?
- Chuyện là thế này, chuyện này là của em họ tao, nhờ tao mà tao chẳng biết gì cả. Tranh thủ thanh minh trước.
- Ủ, rồi, khỏi dài dòng, đánh vào trọng tâm đi. Thùy Dương nàng quyết đoán, tập trung cao độ quá đi.
- Tuân lệnh! hihi, có 1 người biết được con em tao thích người khác, nhưng mà vì sao nó lại cảm thấy khó chịu, muốn lảng tránh, ko thích khi người kia biết được điều đó, rồi thì là mà tự nhiên muốn phủ nhận, thanh minh với hắn là ko phải nó thích tên đó....., hít hơi dài, vậy là vì sao ta?
- Quá dễ! Thùy Dương phát biểu sau khi thông suốt bản tường trình dài loằng ngoằng kia.
- Là sao hả? Nàng đang nóng lòng muốn biết lắm nha.
- Thì là con em bà thích cái người biết biết gì gì đó chứ còn sao? Có chút hơi cao giọng phán quyết.
- Thích? Phi thường ko tin nha.
- Chứ sao? Nếu ko phải thích thì hắn biết hay là ai biết cũng như nhau cả thôi, ko ảnh hưởng đến ta nha. Chẳng qua là ” ầm vi xê” rồi mới sợ hắn hiểu lắm, mày nghĩ xem đúng ko hả?
- Vậy à, tao cũng ko biết nữa. Nàng là đang mông muội hết đầu óc rồi, lạc vào rừng sương của người dân tộc đó.

- Đầu bà chỉ để tính toán hay sản sinh văn thơ lãng mạn thôi hả? Tui cá với bà là cô bé cảm tên kia luôn đó, cực với tui ko?

Thùy Dương thật là.... lại nổi máu kiêu tiền rồi nha.

- Ko dám! Tui ko có thừa tiền nha. Nhanh miệng từ chối. Mình là đang thích sao?

- Đây, làm nhảm gì đó, nói to lên tui ko nghe được đâu.

- A, ko có gì, tui là đang than vãn buồn chết được, nay bị Phong ca triệu tập bí mật đó.

- Việc gì thế? Thùy Dương sốt sắng.

- Haiz..., thở dài ra vẻ chán nản, bị phát hiện vụ sản ảnh đó, máy cũng bị thu luôn rồi, từ giờ là chấm dứt luôn ko có buôn bán nữa nhé.

- A! Làm sao mà biết được, bí mật thế cơ mà?

- ko biết, chắc là có sơ hở gì đó, may ko bị tịch thu hết tài sản kiểm soát được nha.

- Haiz..., đến lượt Thùy Dương thở dài, thiếu ngày sinh với cả anh để trần là đủ bộ rồi, tiếc quá đi. Lần trước ko có nhìn kĩ a. Sự thật thì nàng đã nhìn được gì đâu, chỉ có Hạ Dương là nhanh mắt kia.

Thùy Dương thật sự khổ sở, tiếc nuối.

- Thôi, ráng chịu đi, có cơ hội tui hỏi anh Tùng xem. Vậy nha giờ đi nấu cơm đây, bái bai!

Nói rồi đập máy ko thương tiếc.

Ko biết thực hư như thế nào nữa, trước hết cứ cách li đã, tránh gặp mặt là quốc sách.

Tạm thời cứ hoãn việc ảnh đẹp kia đi.

Thái, thái, thái.

Mình là thích anh Tùng hay thầy Phong đây ha?

Kẻ tám lạng, người nửa cân, thật là muốn ôm tất cả 2 quá a.

Ngoại trừ lần đầu tiên ra, Phong ca cũng thật là tốt nha.

Đặc biệt là vụ xe đạp đó, giúp nàng 1 bàn thua trông thấy, dễ dàng qua ải của ma ma cùng pa pa.

1 người đẹp trai, phong độ như vậy, lẽ nào mình ko rung rinh a?

- Ủa, giờ bố mua sao vẫn còn máu thế này? Thật là....

Rửa lại đã.

Quái, xót vậy?

Nhìn xuống....

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA.....

Đứt tay hồi nào a?

Ngay tức khắc, dùng vận tốc tên lửa chạy đi tìm hộp y tế tại nhà.

Hic, đáng đời mà!

16. Chương 16: Đùng Như Thế

Như thường lệ, Hạ Dương giành chút thời gian ít ỏi tối thứ 7 để thư giãn.

Bất quá lần này nàng đổi phương thức xả stress mà thôi.

Thay vì ngồi bên cửa sổ mơ màng ngắm trăng sao, thả hồn theo mây gió thì hôm nay nàng lại đi dạo quanh khuôn viên gần nhà.

Thời tiết cuối thu thật dễ chịu, khoan khoái.

Hạ Dương thong thả bước từng bước men theo lối nhỏ, tập thở giống như những bà lão vẫn tập dưỡng sinh buổi sáng ở đây.

Từng cơn gió khẽ lướt qua, cuốn theo tà váy nhẹ nhàng bay bổng.

Sắp chuyển sang đông rồi, ko biết khi nào đợt gió mùa đầu tiên sẽ tràn về.

Lòng tự nhiên thấy xốn xang.

Mùa đông là mùa yêu thích của nàng.

Có một người đã hỏi nàng vì sao lại thế?

Tên nàng gọi là Nắng Hạ nhưng lại thích mùa đông, có gì mâu thuẫn hay ko?

Ngày ấy nàng nói thích sự lạnh giá của nó.

Chỉ là....

Nàng thích cái cảm giác 1 mình đạp xe, lao vun vút trên những con dốc, để gió lạnh lùa vào cơ thể, cái lạnh lẽo ập vào lồng ngực bé nhỏ, xuyên thấu 1 con tim tràn đầy yêu thương bị bỏ quên.

Nàng thích ngồi trên giường, xem phim kinh dị hay đọc truyện ma trong khi tiếng gió rít đêm về, từng hồi thi nhau đập vào cánh cửa sổ lạch phạch.

Cảm thấy thật rùng rợn, cô độc.

Nàng thích nghe tiếng lá xào xạc, thích nhìn người ấy cùng mình trong những bộ quần áo rét dày bự, ấm áp.

Nàng thích...và nàng thích....

Nhưng tất cả rồi cũng như gió thoảng mây bay, thời gian đã xóa mờ mọi dấu vết.

Bước vào cấp 2, quen cậu ấy, thích cái dáng vẻ nghệ sĩ của cậu ấy, làm bạn thân đặc biệt của cậu ấy.

Để rồi 1 ngày, cậu ấy cùng gia đình chuyển đi, chẳng kịp nói gì chỉ kịp trao cho cậu ấy sợi dây chuyền mang hình nửa trái tim.

Nửa trái tim còn lại, bây giờ nàng vẫn giữ nhưng tình cảm thực đã thay đổi.

Cứ nghĩ đó là tình yêu, hóa ra chỉ là những rung động đầu đời.

6,7....11,12.

Đã học lớp 12 rồi cơ à.

7 năm rồi ko gặp, liệu có thể nhận ra cậu ấy nữa hay ko?

Sau năm đó, khi vô tình quen 1 người bạn cùng tuổi trên mạng.

Người đó cũng như cậu và mình, đều thích ăn khoai nướng, thích đi dạo dưới trời mưa...

Người đó đã cùng mình chia sẻ thật nhiều chuyện về cậu ấy.

Có đôi lúc cảm giác cậu và cậu ấy là 1 vậy.

Thật sự đã cảm thấy rất thân, rất thích, rất sẵn sàng...

Nhưng vẫn chỉ sợ là hư ảo, là tình cảm học trò.

Đợi chờ....

Chờ cho đến khi cả 2 cùng quyết định gặp mặt.

Cứ tưởng đã có đủ dũng khí,

Hóa ra dũng khí thôi là chưa đủ.

1 lần nữa rơi vào tuyệt vọng.

Ko muốn nhớ đến người ấy, ko lên mạng nói chuyện cùng cậu ấy nữa, những thói quen cùng cậu ấy vô tình trôi vào dĩ vãng.

Chính mình đã buông tay, xóa bỏ mọi thứ về khoai nướng, tìm 1 người khác để yêu thương.

Nhưng sao, khi tìm được rồi lại cảm giác như mình đã sai lầm điều gì, đã phụ lòng ai đó.

Đáng sợ hơn là...

Phát hiện bản thân cùng 1 lúc, tham lam thích cả 2 anh em nhà họ Vũ.

- Mình thực sự là loại gái lăng lơ sao? Nghĩ đến lời Thùy Dương mà rùng mình, 2 tay ôm trước ngực, người bắt giắc co lại.

- Trời gió lạnh thế này, ko nên mặc váy ra ngoài buổi tối như vậy. Một giọng nói trầm ấm thoảng bên tai đã thân thiết từ lúc nào.

- A, ngẩng đầu lên đã thấy khuôn mặt ngoài mong muốn, nhưng mà vẫn...., cảm ơn thầy.

Như Phong đã khoác lên vai nàng cái áo của chàng.

Hơi ấm vẫn còn vương lại, thấy tim mình thật sự ấm áp, nhịp đập cũng như nhanh hơn bình thường.

- Em là đi dạo sao? Thản nhiên 2 tay đút túi quần, cùng nàng sánh bước.

- Dạ, còn thầy? Cúi mặt nhìn xuống chân, rõ ràng là đang tránh mặt mà, thế nào mà lại gặp ở đây?

- Cũng như em.

Hạ Dương nàng chẳng biết nói thêm điều gì, chỉ im lặng theo từng bước chân của người kia.

Mỗi ngày 1 chậm dần, cứ nhiên lát sau đã rơi tụt lại đằng sau.

- Vì sao muốn tránh mặt thầy? Như Phong dừng bước, quay lại hướng đôi mắt đen sâu thẳm về phía nàng chờ đợi nàng khơi thông mọi uẩn khúc trong lòng.

Ấn! Sao Phong ca lại biết được?

- Dạ, em đâu có. Cố mà chối bay chối biến.

- Trên lớp học ko nhìn thầy giáo, về nhà cũng ko sang chơi chăm chỉ như trước, ko phải ư?

Như Phong thẳng thừng vạch trần “tội trạng” của nàng.

- Bởi vì là em đã học trước ở lớp học thêm rồi, chỉ cần nghe lại là hiểu rõ, với lại cũng sợ thầy và anh Tùng bạn bệu nên ko dám sang làm phiền đây chứ? Biện minh, biện minh.

Chẳng biết có thuyết phục được hay ko?

Khẽ nhếch môi, vẫn tiêu sái bước đi bình thản.

- Ko phải vẫn ngại chuyện cũ chứ?

Chàng còn ko biết nàng sao?

Chột dạ!

Phong ca đích thực là cáo già cao tay, nàng ko dám múa rìu qua mắt thợ a..

Hic, dễ non như mình đành cam chịu kiếp an phận thôi.

Dù sao, suy đến cùng cũng là Phong ca nói đúng mà?

Chỉ là.... hơi bất ngờ nha.

Thanh âm nàng vừa nghe được..

” Only you know how i feel

Only you know what i miss

Can you see you’re just what i need

After all that we’ve been through

After all i done for you

You should know my love is for real...”

....

Thật sự là Phong ca đang hát nha, khẳng định chắc chắn ko hề có nhạc ở đây nha.

Ko ngờ giọng Phong ca hay như vậy, thật giống với Tokyo Square đi.

Bài hát yêu thích của mình, haiz, đã lâu ko được nghe lại rồi.

Tranh thủ tận dụng, thưởng thức ko mất tiền:

” No matter how hard i try

I can’t get you off my mind

I just don’t know

what to do to have you back here again

I can’t let go, can’t let you go

I’m hurting don’t you know

All my love goes to show

I can’t go on without you...”

- Bốp! Bốp! Bốp! Vỗ tay kịch liệt, ko ngờ thầy hát thật hay nha.

Lần trước liên hoan chỉ mãi ăn uống ko để ý giọng ca thầy chủ nhiệm lại tuyệt vời đến thế.

Vạn thật đáng tiếc!

Cũng may lần này được hưởng bù cả vốn lẫn lãi.

- A, em nghe hết rồi sao? Quay lại sau lưng, hơi có chút ngạc nhiên.

Ban này là tự nhiên nhớ Năng Hạ, ko hề nghĩ đến sự tồn tại của người kia, vô tình mà cất lời.

Bản thân thực chỉ muốn thử cảm giác của Năng Hạ, vừa đi vừa hát là như thế nào. Người ấy từng nói thích đi dạo dưới trời mưa và lắng nghe bài hát này.

- Hảo, Giống ca sĩ quá đi, thầy hát lại 1 lần nữa cho em nghe đi, em thích bài này đó. Mắt long lanh chớp chớp, sử dụng thần công nháy mắt.

- Thôi, cũng muộn rồi, để khi khác nhé, giờ về nhà thôi.

Lạnh nhạt quay đi, trực tiếp khước từ.

Mình sao có thể đỏ mặt khi nhìn thấy gương mặt kia được?

Cũng may, Hạ Dương ko để ý, nếu ko thì..... mất hết phong độ cùng bản lĩnh.

Ngôi vị X-men sẽ bị lung lay.

- Thầy, hát nữa đi mà. Chạy theo túm tay nài nỉ.

Này là thói quen của nàng, muốn cầu xin ai đó là phải động chân động tay mới chịu được.

- Anh hai! Em biết là anh lại ở đây mà. Giọng Như Tùng xen ngang bất thành linh, ủa, Hạ Dương, em cũng ở đây sao?

Nhìn anh, nhìn nàng, nhìn nơi 2 người tiếp xúc, có vẻ như mình xuất hiện ko đúng lúc rồi ta?.

- Dạ! Lúng túng buông tay, anh từng tìm thầy kia. Câu sau là nói với Như Phong.

- Ủ, có chuyện gì sao?

- Tài liệu cùng hồ sơ anh cần, cậu Sơn bên phòng kế hoạch đã đích thân mang tới nhà. Anh về xem sao. Như Tùng nói vắn tắt, mắt vẫn ko rời khỏi Hạ Dương, nghi ngại với suy nghĩ trở thành kì đà cản mũi của mình. Thật xấu hổ quá a!

- Vậy à, sao ko gọi điện cho anh, ra đây làm gì?

- Em gọi anh ko cầm máy nên chạy đi tìm, cũng may biết anh tối nào cũng ra đây.

- À, vậy sao, đoảng quá, sờ sờ túi quần, tẩm xong lại để quên điện thoại ở trong nhà tắm rồi. Về thôi ko cậu Sơn lại đợi lâu.

Nói rồi cất bước ko ngần ngại.

- Thầy, áo của thầy. Nhanh tay đưa trả lại cho chàng, chỉ sợ Như Tùng hiểu lầm thôi, hắc, mờ ám quá mà.

- Ủ, thản nhiên cầm lấy đi ko nuôi tiếc.

Bất chợt dừng lại, quay đầu:

- Chuyện hôm trước ko cần phải suy nghĩ, sau này đừng tránh mặt thầy như thế.

Dứt lời chân cũng chuyển động.

Để lại sau lưng 1 đôi mắt tò mò khó hiểu cùng 1 dáng người tần ngần, khờ khạo.

Chốt lại là Phong ca vẫn nhớ tới việc lảng tránh có lí do của nàng.

Bất quá, chàng ko giúp giải quyết thì thôi lại còn hại nàng phải đối mặt với người bên cạnh.

17. Chương 17: Quyết Định

- Vì sao em phải lảng tránh anh Phong vậy? Cùng nàng ngồi trên thềm tường hoa, thật sự hiểu kì nha.

- Dạ! Có 1 số sự cố nhỏ nhỏ thôi ạ. Nàng cố gắng giảm nhẹ ham muốn tìm hiểu của Như Tùng.

- Chuyện nhỏ đến nỗi phải tránh mặt nhau sao? Anh tò mò muốn biết là gì lắm a. Nói mau đi. Như Tùng hối thúc nàng, đẩy nàng vào thế bí.

Dù sao cũng là em trai của cáo già, làm sao nàng có hi vọng trốn thoát được đây?

- Buổi trước vô tình em và đứa bạn nhìn thấy thầy ấy mình trần như nhộng thôi chứ có gì đâu.

Nàng nói là có thật chứ ko phải dối trá nha!

Bất quá thay đổi 1 chút mà thôi.

- Xua xua tay, ko phải như anh nghĩ đâu, nhìn đôi mắt sau cặp kính như muốn lòi ra, cầm rớt xuống đất, nằng vội vàng giải thích, chỉ là nửa trên thôi, cái gì cần che cũng che cả rồi.

Vậy mới biết sức mạnh của ngôn ngữ a, từ giờ rút kinh nghiệm ko nên sử dụng so sánh quá ư sinh động ha.

- Gật gù, chỉ có vậy thôi sao? Thế mà cũng phải tránh mặt à? Mắt liếc nằng ả ý, tay cũng chạm vào người ta rồi kìa.

(A, xem lại mình xem rồi hãy để ý người ta chứ huynh ơi. huynh chẳng ôm nằng ấy rồi đó. hehe. diện tích tiếp xúc: Phong ca = Tùng huynh. Mà hình như huynh còn hơn người ta 1 cái hôn má a?)

- Tụi em ngại mà, dù gì cũng là thầy giáo, bạn em cũng như em thôi, người ta là gái 18 thứ thiệt. Có chút dỗi hờn nhưng vẫn ko quên nhấn mạnh mình là khuê nữ ngây thơ trong sáng. (Nằng xem lại mình đi, nhìn thấy trai mắt sáng lên như đèn pha ô tô ý, ngây thơ....ơ.....?????)

- Haizzzzz..., thông cảm với 2 em, quả thật cũng hơi choáng, anh Phong thân hình thật là đẹp nha. Chồng cảm mơ màng.

- hi hi, tùm tùm cười, qua cửa hung thần rồi a, anh Tùng cũng đẹp mà tuy có hơi gầy tí xíu. Giả bộ ngấm 1 lượt từ đầu đến chân, an ủi người đang tự kỉ.

- Ấy, thế ko ổn, em phải nói là đáng người anh đẹp hơn anh Phong chứ, bây giờ người ta đang chạy theo một nhỏ bé như anh đó. Hi hi ha ha cười, tự sướng trăm phần trăm.

- Ko sao, dù anh ko đẹp hơn nhưng em vẫn thích mà.

Chết rồi, lỡ miệng.

Nói ko suy nghĩ là tự phản bội bản thân mà.

Mặt nóng lên rồi.

May quá, Như Tùng ko để ý:

- Vậy ư? Hơi nheo mắt tự đánh giá bản thân 5 giây, nhưng mà anh vẫn thấy anh là người đẹp hơn a, ít ra thì đáng yêu hơn anh Phong đó.

(Huynh chính là đang ghen tị với Phong ca của muội đó có nhận ra ko ? ha ha)

Như Tùng quả là người hài hước di dỏm.

Ở bên anh này có mà cười cả ngày ko hết.

Thật là thoải mái dễ chịu!

- Nè, em ăn khoai nướng ko? Chỉ tay về cái xe bán ngô khoai vừa đi đến.

- Oa, anh cũng thích ăn khoai nướng sao? Giống em nha! Nháy nháy mắt, sao anh lại bắt chước sở thích của em chứ?

- Phải là em bắt chước anh chứ, anh nói trước mà? Như Tùng phản bác cùng đĩnh chính. Ngồi đây anh đi mua cho. Nói rồi đứng lên ko chần chừ.

Chạy ra.....1 lát..... rồi chạy lại.

- Ủa, khoai đâu? Ko có sao anh? Nhìn 2 tay chàng trống trơn mà thất vọng.

Như Tùng chỉ biết gãi tai cười trừ.

- hi hi, anh ko mang theo tiền, dù nói nhà gần đây có thể đến đòi bất cứ lúc nào người ta cũng ko bán a.

Hạ Dương thấy mắc cười quá nha.

Đây là nơi nào chứ? Bán chịu cho anh để anh quýt mất thì sao?

- Em có tiền, quay lại mua đi anh.

- May quá ah, phải nhờ em rồi.

2 người cùng chạy đến chỗ xe bán đồ di động lúc này đã ở khá xa.

Thở phì phò như ông bề.

Xác thực là đang tập thể dục để tí nạp năng lượng nhiều hơn đây mà.

- Anh đã nói là có 1 nàng công chúa xinh xắn đang chờ những củ khoai thơm ngon này rồi mà lão này vẫn ko siêu lòng ah, hại anh em mình phải chạy đi chạy lại. Một quá a. Vừa nịnh bợ vừa than thở.

Hít hít hít.

Thở thở thở.

- Ủ, em biết anh giỏi khoác lác rồi, đứng đó mà than nữa em ăn hết phần của anh đó. Hạ Dương hảo ý nhắc nhở.

- Làm người ai làm thế a? Sống phải biết đồng bào đói khổ chứ? Em ko nghe lời Bác dạy à? hi hi, khúm núm gờ 2 tay xin xỏ, cô nương xinh đẹp à, vui lòng cho anh chàng nghèo đói là tôi củ khoai kia đi.

- Ha ha, buồn cười quá đi, anh đúng là ko có năng khiếu diễn kịch nha. Ôm bụng cười vang, cũng may trong miệng nàng ko có tí khoai nào a, nếu ko thì....

- Ko đùa nữa, này em ăn đi. Đưa cho nàng củ khoai đã bóc dở, phục vụ nhiệt tình chu đáo trả công ăn ko mất tiền ha.

Vừa ăn vừa thổi.

Trao tay nọ trao tray kia.

Mùi thơm xực vào mũi, tỏa ra ko gian xung quanh.

Như cảm thấy không khí thật ấm áp trong đêm thu.

A, bất chợt nhớ ra 1 chuyện tối quan trọng.

- Anh Tùng đã có người yêu chưa vậy? Quyết định cắm mũi khoan đầu tiên thăm dò đối tượng.

- Nghèo khổ như anh ai thèm để ý đây? (Nghèo như anh độc giả nào cũng muốn hết a) Haiz, cuộc đời bất công quá đi.

- Thật vậy sao? Khấp khởi mừng thầm, nàng tin người quá mà, mẫu bạn gái của anh là như thế nào?

....

- Này ko phải là chân dài tới nách, lông nách dài tới chân đó chứ? Làm gì mà anh nghĩ lâu thế?

Có chút sốt ruột nha.

- À há, 1 cô gái xinh đẹp vừa phải, dễ thương vừa phải, thông minh vừa phải là OK rồi. Phán 1 câu xanh rờn làm nàng suýt ngất.

Suy nghĩ nửa ngày mới chốt hạ câu này đây.

Giết người ko đao kiếm ko thương tích mà.

- Biết thế nào mới là mức độ vừa phải của anh chứ? Nói như anh em cũng nói được. Chán nản toàn tập.

- Vậy mẫu người của em là như thế nào? Chẳng qua là Như Tùng ko muốn cho nàng biết thôi.

- hi hi, thì đẹp trai vừa phải, phong độ vừa phải, tài ba cũng...tuyệt đỉnh đi.

Cách nói 3 từ cuối của nàng làm Như Tùng ngã ngửa.

Cứ tưởng tài vừa phải thôi chứ.

Bản thân nàng cũng ko biết được mình thích người như thế nào a.

Giống Như Tùng thì là người hòa đồng dễ gần, vui tính thân thiện...

Nếu như là Phong ca...? Hơi dăm chiêu 1 chút, bề ngoài lạnh lùng nhưng bên trong thật ấm áp, luôn biết quan tâm đến người khác tuy có chút cao ngạo.

Nhưng mà....

Mình thích Phong ca thì sao chứ?

Ko phải là thấy đã có ý trung nhân rồi sao?

Chết tiệt!

Sao giờ mới nghĩ đến chuyện này.

Người ta là của người khác rồi, đừng có tơ vương vớ vẩn đi.

Chép miệng, đúng là ngốc, tránh mặt mấy ngày cũng bằng thừa đi.

Oải thiệt đó.

Ê, nếu vậy thì..... phi vụ kia có thể tiếp tục rồi.

- Anh Tùng này, sinh nhật anh là ngày bao nhiêu ha? Quyết định đánh du kích trước đây mà.

- 21/9, em hỏi làm chi? (Thật thà quá huynh ơi)

- Vậy hả, tiếc nhỉ, thế thì ko tặng quà cho anh được rồi.

- Ui giời, ko sao, để sang năm tặng anh đi. Anh cho em nợ đó.

Cáo hiện nguyên hình, Như Tùng cũng có lúc gian manh nha, trắng trợn ghi sổ nợ cho nàng.

Cũng may, nàng là.... “fair play”.

- Dễ thôi, vậy năm sau sẽ tặng anh 2 món quà luôn, hi hi, giống như ước hẹn ấy nhỉ?, A, thế còn thầy Phong thì sao? Mục đích chính của nàng là đây cơ.

- Anh Phong á?, nghĩ nghĩ, mấy tháng nữa, hình như là....

” Một con vịt xòe ra 2 cái cánh.

Nó kêu rằng quác quác quác quác quác quác...”

Chưa kịp nói hết thì tiếng chuông điện thoại chen ngang làm hạ Dương sock.

Anh Tùng là thích thể loại này ư?

- Hi hi, chắc lại bị mấy cậu làm cùng trêu đùa nhạc đó, chữa ngại gỡ rối, đợi anh chút. Alo, anh hai.....dạ, em đang ngồi với Hạ Dương,.... dạ,....dạ, em biết rồi, em về liền.

- Có chuyện gì vậy anh?

- Ủ, có 1 số rắc rối trong dự án đầu tư ở trong nam, anh Phong kêu anh vào giải quyết. Giờ tay nhìn đồng hồ, giờ phải về chuẩn bị, đêm nay bay vào luôn.

- Ko phải nay là thứ 7 sao? Hạ Dương bức xúc, công ty anh làm việc kì vậy, ngày nghỉ cũng bắt đi làm.

Cười trừ ko đáp.

Làm sao nàng biết Như Tùng là giám đốc điều hành chứ.

Lãnh đạo làm việc biết đâu là ngày nghỉ?

Bất quá có thể nghỉ bất cứ lúc nào muốn.

- A, mà sao công ty anh làm lại có liên quan đến thầy Phong được? Nàng giờ mới phát hiện được mắt xích quan trọng.

- Ủ, thật ra thầy giáo chỉ là nghề tay trái thôi, anh Phong chính là tổng giám đốc của công ty, anh chỉ thay anh ấy chỉ đạo công ty khi anh vắng mặt nhưng tất cả mọi chuyện vẫn phải được thông qua anh ấy. Như Tùng bật mí cho nàng.
- Woa, thì ra là thế ạ? Thảo nào.... ngân dài ko nói hết.
- Thảo nào sao?
- Có nhiều tiền ha. hi hi, nhớ lại vụ 500k đáp thành thực, toàn tâm quên mất chuyên môn rồi. Mà anh đi bao giờ về?
- Ko biết, xử lí xong lại ra đây, có khi cũng mất 1 tuần.
- Vậy phải khổ anh rồi, cố gắng làm tốt nha, anh em mình về đi ko anh lại trách em làm lỡ chuyến bay đó, Trong lòng đã có quyết định của riêng mình.
- Tổng giám đốc tập đoàn Vũ Long nhất nhì cả nước sao? (Chú thích: Cái này là ta phét đó, hihi)
- Đũa móc mà chòi mâm son, thật ko nên a.

18. Chương 18: Nụ Hôn Nàng Tiên Cá.

Ngày ngày vẫn êm đềm trôi qua.

Vì ko còn phải lo tránh mặt ai đó nữa, Hạ Dương nàng vô tư lo chuyện học hành vui chơi.

Chẳng qua ko được chơi hết mình, yêu hết tình vì có những chuyện ko thể trốn tránh.

Ngày thi học sinh giỏi thành phố sắp đến rồi.

Nàng với Lê Văn cùng Tắc kè hoa đang chạy cong móng lên vì mấy tác phẩm văn học đó.

Đích thực là nàng theo học khối D nhưng Văn học lại là môn đỉnh của nàng.

Nếu ko phải vì bố mẹ thay đổi thì bây giờ nàng đã là nhân tài lớp chuyên văn rồi.

Cũng may, đồng thau ko thể lẫn lộn, nàng là vàng nguyên chất đó, dù ở trong hoàn cảnh nào cũng luôn luôn tỏa sáng.

Khoan nói chuyện bên lề, tập trung vào chủ đề đi.

Tình hình là rất tình hình...

Trong khi bà con cô bác gần xa đã an cư ở nhà nghỉ ngơi, xả hơi, nàng vẫn phải dốc sức mình vượt sông vượt suối để đến trường ôn thi.

Nói thật ko ngoa, đường Hà Nội bây giờ thật chẳng khác suối nước là bao a.

Chính là do cơn mưa bất ngờ ập xuống đêm thứ 6 vừa rồi, hiện giờ ko chỉ đường phố mà trường nàng ấy đang ngập trong biển nước mênh mông.

Lò dò đạp xe đến trường, huy động hết toàn bộ trí nhớ để tránh ổ gà ổ trâu, cống thoát nước, đứng trước cổng trường mà tâm chấn động.

Này là phải kéo váy mà lội vào lớp thôi.

Nằm trong số những trường may mắn có công văn gửi về kịp, các nàng đã được nghỉ 4 ngày mưa gió chờ thoát nước.

Bất quá, 1 số con người chăm chỉ, điển hình là nàng đây vẫn phải hi sinh thân mình chiến đấu với Thủy tà.

- Nay là thứ 3 mà, ko phải được nghỉ sao? Anh tưởng mai mới bắt đầu học tiếp mà? Anh Nam đứng trước cửa phòng bảo vệ, quần xắn đến gối, ngạc nhiên nhìn nàng.

- Anh vừa đi bắt cá về sao? ko trả lời câu hỏi mà hảo ý trên đùa, tình hình là bà xã sẽ được ăn cá rán, cá kho, co hấp, cá nướng rồi đến canh cá đủ loại anh nhỉ?

- Ko chỉ vợ anh, em cũng phải lo đi. Anh sợ em chẳng có cá mà ăn đấy chứ, thử tìm xem người nào tình nguyện bắt cá cho em xem hần ở đâu? Đánh đúng điểm yếu của nàng ta rồi.

Bên cạnh nàng tuyệt ko có người nào sẵn sàng đi bắt cá nha.

Anh Tùng đi vào nam vẫn chưa về, kêu đi 1 tuần mà giờ đã sang tuần thứ 2 rồi.

Haiz....!

- Thôi, em ko dám vượt mặt chị dâu họ ạ, cô Phượng đến chưa anh?

- Chưa, có chuyện gì à?

- Ko, chỉ là em bị lôi đến ôn thi thôi, bà này thật quá, nhìn ngó xung quanh thăm dò tình hình, đường xá thế này mà ko tha cho tụi em.

- Chết nhé! Công khai nói xấu người ta kìa. ko sợ cô giáo nghe được à? (Nàng ấy quay ngang quay ngửa tìm hiểu rồi anh ăh.) Chẳng qua muốn tốt cho bọn em thôi, cố mà thi cho tốt, được giải anh sẽ đến ăn tiệc cho, ko sợ ế đâu? haha.

(hắc hắc, tưởng anh sẽ đến tặng quà chứ hóa ra đến ăn hộ à?)

- Dạ, biết rồi, nàng dài giọng, em lên phòng đợi đây, bái bai. Vẫy vẫy tay thay hôn gió.

Từ ngày xem qua mặt chị dâu, thật bất đắc dĩ phải thay đổi cách tạm biệt anh Nam.

Nếu ko muốn khuôn mặt bị tạt axit thì yên phận khua tay là được rồi.

Hiện tại chính là...

Hạ Dương nàng tay xách dép, lưng đeo ba lô, chân chậm chậm mò từng bước.

Thật khổ thân mà, ngày thường ko để ý, giờ ko biết đâu lỗi đâu lôm ở trong sân trường ngập nước như vậy.

- Ủa, Hạ Dương, em đến trường làm gì vậy?

Mất đang dò đường, nghe thấy tiếng ai đó, nhanh chóng ngẩng đầu lên, cười nhẹ:

- Em đến ôn thi, thầy sao phải đến trường vậy?

- À, có 1 số việc cần làm thôi, giờ xong rồi, thầy đang chuẩn bị về.

- Vậy ạ, thầy đi cẩn thận nhé. Nhìn Phong ca tay xách nách mang giống mình, thực muốn mới khích máy câu.

Phong ca trông thật ngộ nghĩnh đáng yêu, bất quá, có thuyền bè ở đây thì tốt hơn, nàng sẽ thoải mái ngắm trai đẹp mà ko lo đường đi ghồ ghề.

Sự đời quả muốn trêu ngươi.

Hạ Dương nàng phải nhận quả báo ngay sau khi có dã tâm chưa thành.

- Aaa, nghiêng ngã chao đảo.

- Cẩn thận! Hét lớn.

Ừm.

Chính tại nơi 2 người đi qua nhau, Hạ Dương giẫm phải hòn gạch vô duyên nào đó.

Trượt chân, mất thăng bằng, tay giơ nặng lên bám vút.

Định mệnh sắp đặt, nàng ko bám cái gì lại bám vào vạt áo người qua đường. (Hạ Dương thanh minh: Làm gì có gì bám được nữa đâu?)

Phản ứng ko kịp, tay ko đỡ được người ở lại, cư nhiên còn bị người ta lôi theo xuống nước.

Ừm 1 cái, 2 thân ảnh hơi chổng chéo lên nhau tí xiu.

Môi chạm môi, mặt đối mặt, mắt nhìn mắt.

Nhưng mà...

Đáng lẽ ra, sự cố như vậy, ngay lập tức phải đẩy người ta ra mới đúng.

Tiếc là nàng tức thì bị điện giật, người cơ hồ cứng đờ cũng sững sờ, ngỡ nàng, chỉ biết trở mắt ra nhìn.

Nụ hôn đầu tiên ra đi như thế này sao?

Cũng thiệt là lãng mạn nha, hôn nhau dưới nước đó, ko sợ ngạt thở a.

Nàng tiên cá cùng chàng hoàng tử đang mi nhau kìa.

May mắn, kéo lại được Phong ca, dù gì cũng là người trưởng thành, đáy mắt thoáng tia bối rối, lồm cồm đỡ nàng đứng dậy.

- Xin lỗi em, ko sao chứ? Nhìn nàng từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên quan tâm.

- Dạ, , em ko sao. May là bên dưới toàn nước, nếu ko thì bàn tọa cũng chẳng còn nguyên vẹn, tại em ko cẩn thận mà.

- Về nhà đi, thầy xin nghỉ cho. Như Phong đột nhiên lên tiếng quyết định thay nàng, trong khi mắt nhìn theo hướng khác.

- Ân? cảm động wa, em thực ko sao mà, vẫn học được mà.

- Thật ư? Quay lại ái ngại, em nhìn lại mình xem.

Nghe lời thầy, cúi xuống xem xét.

Tay chân ko trầy xước, phần nào phần đấy còn nguyên đai nguyên kiện.

Nhưng mà...

Hỡi ôi!

Nàng dừng lại ánh mắt nơi nào đó.

Hiện tại nàng đang mắc đồng phục của trường nha.

Váy ngắn kẻ sẫm, có ướn chút cũng ko sao, sẽ nhanh khô thôi.

Còn cái kia...?

Áo trắng bị ướt, dường như trở nên trong suốt.

Vấn đề tai hại là bên trong 1 màu xanh rì lồ lộ hiện ra trước bàn dân thiên hạ, ẩn nấp sau 1 màn trắng mỏng manh.

Nàng thực đã từ bỏ con mèo đen, cất kĩ bộ đó ở đáy tủ.

Nhưng sở thích vẫn là sở thích, ko thể thay đổi dễ dàng.

Nội y của nàng, cái nào cái nấy màu sắc sặc sỡ, ko xanh thì hồng cánh sen, ko đen thì vàng màu lá, tuyệt ko có màu trắng nào cả.

Vậy nên mới đẩy nàng vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan như bây giờ.

Nam mô a di đà phật. Thiện tai! Thiện tai.

Sắc giới là 1 trong những điều cấm kị của nhà Phật.

Cảnh xuân trước mắt cũng chỉ là phù du thoáng qua.

- Thế nào? nhiệt tình tốt bụng giúp nàng hỏi lại.

- Dạ em về. Quyết định dứt khoát, thầy cho em đi nhờ xe nhé?

Ko thể thế này mà đi ngoài đường được, hic.

Ko khéo sẽ mang tiếng dâm dăng lả lơi, mời chài ong bướm.

- Được ko ạ? ko phải thầy sợ bẩn xe đấy chứ? Em sẽ lau lại mà. Xuống nước cầu xin, rồi bởi lo lắng khi Phong ca ko nói lời nào.

- ko phải, ...ngập ngừng 1 chút, hôm nay thầy đi xe máy.

Hả?

Tránh vở đưa gập vở dữa a!

Đi xe máy ko phải vẫn khoe hàng sao?

Gào thét dữ dội.

Ông trời thật nhẫn tâm đi.

- Nghĩ ra rồi, đợi thầy chút.

Làm theo sáng kiến của Phong ca, nên hiện tại tình hình chuyển biến theo hướng tốt hơn chút xíu.

Dù đường vẫn ngập đến ngang bánh xe, nhưng trời lại ko mưa nữa, nên Hạ Dương nàng 1 mình xải hàng độc, ngồi sau xe mặc quần áo mưa kín mít cũng khiến người ta hiếu kì nha.

Thiết nghĩ, nếu cứ thế đi về ko biết số người nhìn nàng có nhiều hơn bây giờ hay ko?

Chưa kể Phong ca thật là tay lái tồi đi, cười “chém gió” mà vẫn chậm rì, hại nàng lọt vào ko biết bao nhiêu con mắt bên ngoài nữa. (Thông cảm cho huynh nha, ta đổ nàng đi nhanh được trong tình trạng đường phố như vậy.)

Chẳng biết sao trong người lại cảm thấy xấu hổ ngượng ngùng, tuyệt im lặng ko hé răng nói nửa lời.

Môi mím chặt đau khổ, nhìn chằm chằm người trước mặt.

Nụ hôn đầu đời của mình sao có thể trao nhầm như vậy?

Số phận ngang trái quá đi, nếu anh Tùng biết thì sao?

19. Chương 19: Tác Thành

Dù đã có mục tiêu của mình là người nào đó hiện đang ở xa xôi ngàn trùng, tí tìu tít trong vùng trời Nam ấy, Hạ Dương vẫn sầu não u buồn thê thảm.

Toàn thân luôn trong tình trạng thiếu khí lực cần bổ sung Kakama.

Tại sao ư?

Hãy thử ngủ chung với thầy giáo, chạm môi với thầy giáo của mình đi là biết a.

Cố gắng phủ nhận đó là va chạm chứ ko phải là hôn môi cũng ko được.

Trời xanh chứng giám, lòng nàng tan nát cỡ nào.

Làm sao giải thích nếu anh Tùng biết được ha?

- Hạ Dương! Hạ Dương! Em làm sao vậy? Lay lay vai nàng sau khi khua tay múa rối trước mắt nàng mà ko có hồi âm.

- A, anh Tùng. Sao anh lại ở đây?

- Phải anh hỏi em mới đúng chứ? Thế nào mà lại đứng trước cửa nhà anh loay hoay mở khóa thế hả?

Như Tùng thật nghi ngờ nha, ko phải “thân mật” đến mức sống chung rồi chứ?

Nhanh ghê ta, đã giao chìa khóa cho người ta rồi.

A, định thần nhìn lại bang hoàng, đích thực là đi học về mải suy nghĩ lung tung mà nhầm cả cửa nhà nha, thảo nào ko thể tra chìa vào ổ được, hic, thảm mà.

- Em là đang kiểm tra xem khóa nhà anh có dễ bị mở trộm ko a, gần đây có nhiều trộm lắm anh ko biết thôi.

- Thật sao? Ko phải là em định “chôm” gì nhà anh đó chứ? Nhà anh nhiều đồ quý lắm nhưng ko quý bằng anh Phong đâu, hiền tài là nguyên khí quốc gia mà. Hi hi

Ý tứ chính là, ko phải em đến bắt cóc anh trai anh đấy chứ?

Nỗi oan này nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng ko rửa sạch.

Bất quá, Hạ Dương nàng ko biết bơi, sông Hồng còn ko dám xuống lần thứ 2, huống chi là Hoàng Hà bên Trung Quốc xa tít xa tận.

Thôi thì, cần răng chịu đựng, dùng thủ thuật làm ngơ lãng chuyện:

- Sao bây giờ anh mới về?

- Ủ, có 1 số chuyện phát sinh nên anh về muộn hơn chút, giờ tay cầm túi đồ to to, mua sầu riêng làm quà cho em đây, ăn được ko? Thực tình ko muốn làm khó người tình bí mật của anh hai a.

- Thích nha. Là đồ ăn là em xài hết ko phân biệt đối xử a, anh đừng cười em, có thực mới vực được đạo mà.

- Ủ, ko cười chỉ có điều được mở rộng tầm nhìn, biết em là họ hàng nhà Lão Trư thôi.

- A, đứng lại, vậy là kêu em giống với Trư Bát Giới sao? Đuổi theo Như tùng đã đi vào trong nhà từ bao giờ.

Vui vẻ cùng Như Tùng ăn sầu riêng thơm ngon.

Thùy Dương cũng phải bá phục nàng vì chuyện này đó.

Nàng ta ngửi còn ko chịu nổi chứ đừng nói chuyện “ăn như lợn” thế kia.

Kêu Hạ Dương với Trư Bát Giới là 1 cặp cũng ko sai a.

- Ăn sầu riêng no như vậy, liệu còn chứa nổi cơm trưa ko? Kiểm tra xem Hạ Dương là loại động vật nào đó.

- Được a, anh ko biết dạ dày em to hơn người thường gấp 2 lần nha? Hi hi ha ha, xoa xoa tay lên bụng thuyết minh.

Ko hiểu sao nàng ko thể e thẹn thực nữ trước mặt Như Tùng được ah.

Cùng lắm giả bộ được 1 lát là lộ chân tướng, thôi thì có sao dung vậy.

- Hảo, Tốt! Khen nàng 1 câu chân tình, thế thì nay anh sẽ cho em thưởng thức tài nghệ nấu ăn của anh nha, anh có món mới đó. Đắc ý khoe khoang.

Đích thực là tuần vừa rồi ko phải chỉ vào lo công việc đi.

Bất quá, giải quyết xong công việc chỉ hết phân nửa thời gian, nửa còn lại anh theo bạn gái học nấu ăn đó ạ.

- Woa, thích ghê nha! Em sẽ ko từ chối đâu a.

Cùng chàng lúi húi phụ bếp 1 hồi, cuối cùng cũng có thể dọn được 1 mâm cơm đầy đủ đường chất lên bàn ăn.

Chính là xanh xanh đỏ đỏ, vàng vàng nâu sậm, nàng cũng ko biết nó là món gì nha.

Dù sao thứ 7, chủ nhật bố mẹ cũng đều bận việc cửa hàng, cùng Như Tùng ăn cơm chính là 1 hảo kế sách.

Tiến thêm 1 bước trong công cuộc chinh phục trai đẹp.

Tăng thêm thời gian gần gũi giữa 2 người là biện pháp nhanh nhất để người kia nảy sinh tình cảm.

Ngoài ra, còn có quan tâm, lo lắng, chiều chuộng....vv&vv

Lí thuyết nàng nắm trong lòng bàn tay, giờ chỉ cần vận dụng triệt để là ổn ha.

- Anh ăn cái này đi, ngon lắm đó. Làm sao con trai có thể nấu ăn ngon như vậy ha? Gắp cho chàng xong thì chuyển sang ... mút đũa. (Ko phải nàng đang tính kế hôn 1 cách gián tiếp người ta đấy chứ?)

- Anh có thầy giỏi mà lị. Như Tùng thấy thật tự hào nha, bạn gái anh quả là siêu cấp đầu bếp giỏi đi.

- Ai vậy? Em cũng muốn báỉ sư đó. Vừa nhồm nhoàm nhai, vừa thể hiện mong muốn.

- Bí mật, nháy mắt bí hiểm, anh ko nói em biết đâu, he he, ăn cái này thử xem, thả vào bát nàng 1 miếng cá sốt chanh leo .

Qua qua lại lại, anh gắp cho em, em gắp cho anh, thật giống với 1 chiến đũa trên bàn ăn đi.

Chỉ tiếc 2 người mãi chú tâm đánh nhau quá trời, ko để ý 1 thân hình đứng chôn chân trước cửa nhà bếp.

Tình cảm đã tốt đến mức này rồi sao?

Nụ hôn vô tình ấy khiến chàng ăn ko ngon, ngủ ko yên suốt mấy hôm nay, còn người kia thì vẫn vô tư như vậy?

Cảm xúc ấy ko thể diễn tả, chỉ biết bản thân thực đã có chút lung lay ý chí.

Vậy mà...

- Anh hai! Bất chợt ngẩng đầu lên, Như Tùng phát hiện Phong ca đứng mất hồn, vào ngồi ăn cơm đi anh, em tưởng thứ 7 thì anh sẽ ko về chứ? Đứng dậy kéo ghế

- Thầy mới về, thầy vào ăn cơm ạ, nay anh tùng thử nhiều món lạ lắm, em cùng anh tùng chuẩn bị đó, thầy vào thử xem. Cũng buông đũa đứng dậy lễ phép.

Nhưng mà...

Người đã cho ta 1 nhát dao chí mạng, biết ko?

2 người cùng nấu sao?

Ngọt ngào đến như vậy?

Dù ko thể nhưng cũng hãy cố quên đi, tự nhủ lòng mình.

- Ủ, anh về lấy tài liệu, giờ quay trở lại công ty luôn, 2 đũa ăn đi nhé.

Ngay lập tức rời đi.

Ko nên phá hỏng ko gian riêng tư của người ta.

Đã biết Hạ Dương thích Như Tùng rồi mà, 2 người cũng coi như đẹp đôi đi.

Đi khắp phương trời chỉ có 1 Nắng Hạ yêu thương tin tưởng anh, giờ em đang ở đâu?

Bỏ dở giữa chừng thật uống công tìm kiếm.

Nắng Hạ à, dù em trốn ở chân trời nào, anh nhất định tìm được em vì em sẽ là của anh. Hạ quyết tâm trong lòng, bước chân rời khỏi nhà cũng nhanh hơn.

- Anh hai có gì là lạ nha, phải ko Dương?

- Ko có đâu, em vẫn thấy bình thường mà? Nhìn theo bóng dáng khuất dần, thản nhiên ăn tiếp.

Tâm tình thực là vui vẻ.

Phong ca ko để ý đã coi mình như người trong nhà nên mới nói vậy a, “ 2 đứa ăn đi”, nghe thân thiết quá à. Tự sướng, tự sướng.

Như Tùng thì rõ ràng đã nhận ra cái gì đó ko đúng.

Thái độ gặp người tình sao có thể lãnh đạm, thờ ơ như vậy?

Ko phải là đang có chiến tranh lạnh đi? Quay qua nhìn Hạ Dương đang chuyên tâm ăn uống, ko thể nào, Hạ Dương vẫn vô tư như vậy.

Nhìn thế nào cũng ko thấy giống giận dỗi nhau a.

Thôi thì bỏ qua, sẽ hỏi anh phong sau vậy, giờ cứ đối tốt với Hạ Dương đã.

Thật hiếm khi anh hai để ý đến người con gái nào khác ngoài cô ấy, lần này phải tích cực hỗ trợ, giúp đỡ anh ấy mới được.

Cảm ơn em Hạ Dương vì đã giúp anh ấy thoát khỏi hình bóng của người ấy.

20. Chương 20: Năng Hạ

Bên trong cấm thành có hậu thuẫn, Hạ Dương thật dễ hành động nha.

Dựa theo sự “đồng ý” ngầm của Phong ca, nàng cũng năng đi lại với nhà hàng xóm hơn.

Bằng chứng là từ trưa nay đến giờ, sau bữa ăn cơm hữu nghị ấy, nàng đã chạy đi chạy lại 2 căn nhà ko dưới 5 lần.

Thật cũng làm người ta hoa mắt chóng mặt đi.

Nhưng tuyệt nhiên nàng chưa bao giờ đặt câu hỏi vì sao qua đây nhiều như vậy cũng ko thấy Phong ca ở nhà?

Giống như bây giờ đây.

-Ừa, em lại có chuyện gì nữa sao? Như Tùng cố nhấn mạnh chữ “lại” kia, sức chịu đựng con người là có hạn à nha. Ko ngờ người tình bé nhỏ của anh hai lại khó chiều đến thế.

Chỉ biết gãi đầu ngượng ngùng, lúng túng:

-Dạ, phiền anh quá nhưng mà anh có thể cho em mượn máy tính của anh đánh máy chút ko?, máy tính của em bị hỏng rồi mà em cần làm gấp. Cùng với đó giờ bài văn vừa hoàn thành lên làm vật chứng thuyết phục.

-Ừ, nhưng mà anh đang làm việc, cần xử lí chỗ tài liệu này, em ngồi đợi chút nhé. Như Tùng vẫn hết sức nhẹ nhàng, dịu dàng, ân cần.

-Dạ, ko sao, em đợi được mà, anh cứ làm xong việc đi. Nhanh nhẩu thỏa hiệp. Kết quả ngoài sức mong đợi a.

Vậy là nàng cứ ngồi đó, ngơ ngẩn ngẩn Như Tùng bên máy tính thôi.

Chốc chốc lại đẩy gọng kính, hơi nhăn trán nhíu mày, tỉnh thoảng đi đi lại lại lấy tư liệu gì đó.

Cảm nhận được ánh mắt theo dõi của ai đó ko nguôi, Như Tùng ngẩng đầu, dừng lại công việc:

-Em cứ nhìn anh như thế, anh sẽ biến thành gà quay mất. Chàng cẩn thận cảnh giác.

Là thật a, Hạ Dương nằng nhìn mang theo hỏa lò linh đơn đó.

Bất quá, Hạ Dương chẳng nghe thấy thanh âm nào ngoài tai, vẫn ngây ngốc nhìn Như Tùng ko thôi.

Xem ra chàng phải động thủ rồi.

Chống 2 tay vào bàn, đẩy ghế ngồi ra sau, (ai ko biết tướng huynh ấy đang giở chiêu võ gì a?) thông thả bước lại nơi nàng đang thoát xác.

Véo má ko nường tay:

-Em muốn nhìn anh đến bao giờ nữa hả? Thấy anh đẹp trai hơn anh Phong rồi phải ko? Chàng vẫn cho Hạ Dương là bạn gái mới của anh trai, hảo ý trêu đùa.

-A, xoa xoa má, thì anh vẫn đẹp hơn thầy phong mà? Quả thực là mắt nàng nhìn thấy như vậy a.

Chẳng qua, Như Tùng lại nghĩ khác, người yêu mình bao giờ chẳng đẹp nhất?

-Nói dối ko đỡ mặt kìa, công phu cao quá đi, truyền nội lực cho anh nhé?

-Anh này, em nói thật mà ko tin? Giọng phụng phịu.

-Rồi, chịu thua em, đi theo anh nào. Lôi nàng đứng dậy, tiến ra phía cửa.

-Tính đưa em đi chơi hả?

-Quay lại, cóc đầu, Việc chưa xong ở đó mà mong đi chơi, hư quá nha, mắng yêu nàng.

Nhún vai nhận tội, an phận đi theo.

Bịch!

Nàng đâm sầm vào cái gì mềm mềm cứng cứng vậy nè?

-Làm sao mà ko chịu nhìn đường thế hả? Giả bộ gắt gỏng dọa nạt.

-Anh ý, đang đi dừng lại làm em bất ngờ, ko phản ứng kịp mới đụng vô anh chứ?, lại còn ở đó mà trách em nữa?

-Vào thôi, đứng đó lăm nhăm nữa anh mặc kệ em luôn.

-Dạ, lon ton chạy theo Như Tùng vào 1 căn phòng nào đó trong khi đầu óc hoạt động hết công suất, “ quái lạ, sao mình thấy quen quen nhỉ?”

-Đây, anh mở máy cho em rồi, ngồi làm đi nhá. Như Tùng bảo sau 1 hồi lạch cạch bên máy tính.

-Ấn?

-Còn gì nữa, em ngồi làm mau đi, anh về phòng làm tiếp chứ đợi anh xong thì lâu lắm. Chàng hướng nàng giải thích.

-Dạ!

Chợt, ra đến cửa phòng, như Tùng đứng sững lại, nhớ ra 1 việc tối kị cần phổ biến:

-Đây là phòng anh Phong đấy, em đừng nghịch lung tung nha, anh Phong mà biết là anh em mình bị xử đẹp đó. Cẩn thận dặn dò.

-Em biết rồi, anh yên tâm. Gật đầu dứt khoát. Mối tơ vò trong lòng đã được gỡ thông.

Chính xác là đã từng vào đây “ngủ” 1 lần rồi, cảm giác quen quen cũng là bình thường a.

Yên vị trên chiếc ghế, sau thời gian dài viết lách đánh chữ, thật các khớp tay như muốn rụng rời hết.

Haiz.

Thao tác cuối cùng, copy paste là ok.

Nhủ thâm thở phào nhẹ nhõm.

Mai có thể đi in được rồi.

Tựa lưng trên ghế thả lỏng, đưa mắt nhìn 1 lượt khắp gian phòng.

Lần trước vô ko ngắm kĩ a, thực sự là có dám nán lại phút nào để nhìn đâu?

Căn phòng mang cảm giác thật lạnh lẽo, u trầm giống như chủ nhân vậy. Toàn 1 màu xám tối ko hà. Gật gù đánh giá nhận xét.

Rất ngăn nắp gọn gàng, bày trí đơn giản, ngoài những thứ cần thiết chẳng có cái gì gọi là thừa thãi cả.

Quả nhiên là con người của công việc, sinh vật máu lạnh mà, biết thế nào là cái đẹp chứ?.

Ý!

-Sao lại có cái này ở đây vậy? Ngạc nhiên khi nhìn thấy 1 cái bình thủy tinh tròn tròn, bên trong đựng những ngôi sao giấy lấp lánh màu sắc.

Nàng cũng có 1 cái bình như vậy để trên bàn học a.

Ngày đó...

—“ hãy viết tất cả những gì Nắng Hạ muốn lên giấy, gấp lại thành những ngôi sao, rồi thả trong bình điều ước, chúng sẽ được gửi đến cho các thiên thần, sẽ có 1 ngày điều ước của bạn trở thành hiện thực.

Nắng Hạ à, đó ko phải là lỗi của bạn, số trời đã định anh ấy phải ra đi, Nắng Hạ đừng đau lòng như vậy, anh ấy biết sẽ buồn lắm. Hãy ước cho anh ấy được hạnh phúc bên kia thế giới...

Mưa cũng ước cho Nắng Hạ được hạnh phúc mãi mãi nha...

.....”

Mưa cũng mong mình được hạnh phúc, vậy sao ngày đó lại lừa gạt mình?

Mưa hiện giờ có hạnh phúc hay ko?

-A! Từ lúc nào đã gõ nickname của mình rồi?

-Hóa ra mình vẫn mong tin tức của cậu ấy đến như vậy?

-Có nên vào hay ko? Đấu tranh gay gắt.

-Chạy trốn là kẻ hèn nhát, thử 1 lần này đi Hạ Dương.

Đừng có làm rùa rút đầu như vậy, phải thoát ra đi.

Động viên bản thân, nàng yên tâm nhấn enter.

Mắt sang rõ bất ngờ.

1 loạt tin nhắn hiện ra ngay sau đó.

Tất cả đều là của cậu ấy ư? Thật khó tin với chính mình.

-11h P.M, Ngày 19/2/2008, Nắng Hạ à, mai mình ko thể đến chỗ hẹn gặp cậu được, chúng mình để hôm khác nhé?

-Ngày...tháng...năm : Thực ra, mình đang ở Sài Gòn, buổi trước hẹn với bạn, do bão về nên chuyến bay bị hoãn mất, hôm nay mình sẽ bay ra Hà Nội, ta có thể gặp nhau ko?

-Ngày...tháng...năm: Sao vậy? giận mình ư? Mình xin lỗi mà, chúng mình gặp nhau nhé, tớ mong cậu lắm.

-Nắng Hạ ko lên mạng à? Có nhận được tin nhắn tớ gửi hay ko vậy? Trả lời tớ nhanh nhé. Tớ mong cậu lắm.

-Giận tớ thiệt à? Lâu như vậy ko thèm lên yahoo, ko phải sẽ từ mặt tớ đấy chứ?

-Cậu bỏ trốn nơi nào rồi? Nếu ko xuất hiện là tớ sẽ đi tìm cậu đấy.

-Tớ đã tìm theo địa chỉ cậu đăng kí nick rồi nhưng ko phải, thật sự cậu ở chỗ nào của Hà Nội rồi? Gặp tớ đi, ko trốn được đâu.

-Nắng Hạ ghét tớ rồi ư? Tớ sẽ ko bỏ cuộc đâu.

-Vì sao ko hồi âm cho Mưa vậy? Mưa đã làm gì khiến Nắng Hạ giận sao?

-Nắng hạ à, có điều này Mưa muốn nói với Nắng Hạ lâu lắm rồi, Mưa đã “yêu” Nắng Hạ từ lúc nào... Hãy liên lạc với tớ nhé, tớ chờ cậu.

-Nắng Hạ à, thực ra Mưa ko phải sinh năm 91 đâu, ngày sinh của Mưa đó, Mưa hơn Nắng Hạ 11t cơ. Tình cảm của anh dành cho em là thật, ko phải là tình cảm con nít như em vẫn nói. Hãy tin anh!

-Ngày mai anh chính thức làm giáo viên rồi, dạy cấp 3 đó, em đang học lớp 11 đúng ko? Anh nhất định tìm được em, đợi anh nhé.

-Nắng Hạ à, có thể cho anh biết em học trường nào ko? Anh đã chuyển công tác rất nhiều rồi, anh vẫn đang tìm em.

-Anh biết rồi, thực chất Nắng Hạ ko hề có trên đời, tên em ko phải là Nắng Hạ đúng ko? Có phải hay ko ý nghĩa tên của em là Nắng Hạ giống như tên anh vậy?

-Nắng hạ à, Nhật Hạ, Ánh Hạ, Hạ Minh, Hạ Dương... Tất cả đều ko phải em, Em rốt cục là ai?

-Nắng Hạ à, anh vẫn tới bên hồ hóng gió vào mỗi chủ nhật, tối nào anh cũng đi dạo đến đêm khuya, cũng vừa ăn vừa đi, vừa đi vừa hát Can't let go, chỉ mong có thể vô tình gặp được em.

-Nắng Hạ à, “ I can't go on without you”, Em biết điều đó đúng ko?

-Nắng Hạ à, anh nhớ em, trả lời anh đi nha.

-Nắng Hạ à, vết thương lòng của anh là do em hàn gắn, lẽ nào em lại làm tổn thương anh giống như cô ấy?

-Nắng Hạ à, em xuất hiện đi, đừng lẩn tránh anh nữa. Nhất định anh ko lỡ hẹn nữa đâu mà.

-Nắng Hạ à, em giận anh đến như vậy ư? Chẳng lẽ vĩnh viễn ko gặp anh sao?

-Nắng Hạ à, mỗi ngày anh đều gửi đi những điều ước, chỉ mong gặp em thôi. Bình điều ước sắp đầy rồi, sắp ko thể chuyên chở những ước mơ đến thiên thần nữa rồi, hiện giờ em đang ở đâu?

-.....

-....

Từng giọt nước mắt lặng lẽ rơi, lăn trên gò má tự khi nào.

Thì ra là vậy.

Chỉ là hiểu lầm thôi sao?

Mình đã hiểu lầm tấm chân tình của Mưa từ ngày đó ư?

Hạ Dương, mày thật ngốc nghếch, mày là đứa đáng ghét.....

Quệt nước mắt, chăm chú đọc tiếp.

- A! Tiếng bước chân.

Ko lẽ Phong ca đã về rồi?

Nhanh tay rút USB, chạy đi ẩn nấp.

Chẳng hiểu sao mình phải lén lút trốn Phong ca như vậy a?

Cạch!

...

Yên ắng.

Bịch bịch bịch...

Ầm!

21. Chương 21: Đồi Mặt

Ầm!

Bật tung cánh cửa phòng, Như Phong lao vào giọng sốt sắng:

- Tùng! Nay ai đã vào phòng anh hả? Một chút hoảng hốt, một chút gấp gáp.

- Dạ? Hạ Dương đã làm gì phòng anh rồi sao? Hơi bất ngờ vì thái độ vội vàng của anh trai, Như Tùng lo lắng cho Hạ Dương quá nha. Ko phải làm hỏng đồ quý của anh hai đấy chứ?

- Hạ Dương vào phòng anh sao? Đầu óc suy luận 1 cách nhanh chóng.

- Dạ, chột dạ, chưa thấy khuôn mặt kia của anh hai bao giờ a, em vào mở máy tính cho Dương đánh máy thôi, Hạ Dương làm mất dữ liệu gì hả anh? Đã dặn là ko được nghịch lung tung rồi mà, rõ ràng là đã hứa với em sẽ ko làm gì phòng anh hết ạ. Nói liến thoắng 1 thôi 1 hồi mong đánh lạc hướng Như Phong, cứu vãn tình hình, giảm nhẹ tội cho cô bé.

Khác hẳn với dự liệu của Như Tùng, Phong ca hết sức bình tĩnh, đôi mắt thâm trầm u ám, lẳng lặng hỏi thêm 1 câu khẳng định lại suy nghĩ của mình :

- Ngoài Hạ Dương có ai dùng máy tính của anh ko?

- Ko ạ, mà Hạ Dương ko có trong phòng anh sao? Có chuyện gì xảy ra rồi hả anh?

- Ko có gì, thở dài quay lưng đi, em nghỉ sớm đi, đừng làm khuya quá.

Như Tùng thật chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra nha. Hành động của anh hai thật sự kì quặc. Nhún vai nghe lời, đi tắm rồi ngủ sớm thôi, ko nên hành hạ thân xác bản thân a, Hạ Dương sẽ chẳng có chuyện gì đâu, làm sao anh Phong lại có thể tức giận đến nỗi đá *** người tình mới nhanh như vậy chứ?

.....

Ui da! Suýt chết!

Mắng thầm trong lòng.

Đúng lúc định chuẩn êm thì Phong ca đã quay lại rồi.

Hic, thế mới đau em chứ.

Đành cam chịu tiếp tục ngồi trong nhà vệ sinh, đợi Phong ca đi ngủ thì về vậy.

Mình cũng thật thông minh nha, nhanh chân nhanh tay tìm được chỗ ẩn nấp an toàn như vậy. Tự sướng.

Mà cũng phí lí a, mình làm sai gì đâu mà phải trốn chứ?

Ngủ giấc quá mà.

Đâm lao thì phải theo lao vậy, đã chót trốn rồi thì lẩn đến cùng đi.

Tự nhiên thành kẻ đột nhập bất đắc dĩ phòng riêng của người ta.

Hạ Dương à, mày thật đáng xấu hổ đi.

Nàng trở thành trẻ tự kỉ rồi nha.

Sốt ruột quá àh, Phong ca vẫn chưa ngủ sao.

He hé cánh cửa, nhắm 1 con mắt hướng về phía bàn làm việc.

Phong ca nhìn chằm chằm vào máy tính làm gì thế nhỉ?

Chết cha!

Mình quên mất.

Lộ tung tích rồi.

...

- 1 P.M 7/ 11/2008: Năng Hạ à, xin em hãy chấp nhận anh, hoặc ít nhất hãy giúp anh, anh sắp ko chịu nổi nữa rồi. Liên lạc với anh nha: 09856708**

Di chuột kéo xuống đến tin nhắn cuối cùng mình mới gửi đi trưa nay, lòng khẽ cầu nguyện may mắn.

Hi vọng Hạ Dương chưa đọc hết tin nhắn.

Bản thân ko muốn tranh giành với em trai, hướng hồ Hạ Dương lại thích Như Tùng.

Rút lui thôi.

Tất cả chỉ là quá khứ, dứt khoát kích chuột vào nút close, Năng Hạ à, ko ngờ là anh đã tìm thấy em.

...

Oạch! Tiêu tùng.

Phong ca chút nữa mà vô đánh răng, rửa mặt, thay đồ thì mình làm sao trốn được a?

Làm sao bây giờ? Cuống quýt đi đi lại lại, ước gì mình có di động a, có thể cầu cứu quân sự rồi.

Lạy Thánh Amen, lạy đức chúa trời. Phong ca đừng có thói quen đánh răng trước khi đi ngủ ah.

Chăm chỉ ngồi xỏm cầu khẩn, qua khe cửa mắt vẫn dăm dăm hướng dịch chờ động tĩnh

~Haizz.

Chết tiệt!

Buồn quá, nhịn ko nổi.

Cũng may chỗ trốn mình thật tốt nha.

Khép cửa giải quyết trước đã.

Rời khỏi vị trí, lẩn mò trong bóng tối, tìm kiếm nơi gửi gắm tình yêu.

Phù...u..u..u! Thật thoải mái nha.

Đợi thêm chút nữa là xả ra ngoài rồi.

Xoạch!

Ánh sáng đột ngột ủa vào đôi mắt to tròn của nàng,

Cùng với đó là 1 hình ảnh ko chút mới lạ.

Như Phong đang đứng trước cửa nhà tắm, mặc 1 cái quần short, tay cầm bộ đồ ngủ, sững sờ bất động.

4 con mắt nhìn nhau, tuyệt nhiên ko tóe lửa, ko thông điệp yêu thương, chỉ duy nhất 1 sự ngỡ ngàng tột độ.

Như Phong ngay lập tức quay người, đóng cửa, buông 1 lời hết sức chân thành:

- Kéo lên đi!

Ngây ngốc nhìn cánh cửa đóng ầm 1 cái, Hạ Dương giờ mới tỉnh lại, tá hỏa hết lớn.

Là sao đây? Số nàng có duyên cùng Phong ca khoe hàng a?

Xấu hổ cực điểm, sau khi mặc lại quần rồi cũng ko dám bước ra khỏi cửa.

- Cốc cốc cốc! Ra ngoài đi em, ko lẽ em định ngủ trong nhà vệ sinh hả? Như Phong bình tĩnh, nhin cười hỏi nàng.

- Ko ra, thầy mau đi đi thì em sẽ ra ngoài liền. Gắng gượng đặt điều kiện, ko dám nhìn mặt ai nữa.

- E hèm, đây là phòng của thầy mà, em ko thể chiếm tiện nghi như thế được, em ko ra thầy sẽ phá cửa xông vào đó, em ko biết là thầy cũng có nhu cầu y như em hả? Còn khi em yêu cái nhà vệ sinh của thầy quá, ko muốn rời xa nó nửa bước thì cứ ở đó trông chừng thầy giải quyết cũng được. Lờ lễ vẫn nhẹ nhàng mà sắc bén vô cùng, thêm 1 chút hài hước cùng nói kháy để nghe làm nàng phát khóc.

- Oa oa..., ko thể ở mãi, nhà ko thể ko về.

Ko có đường trốn nha, ra thì ra chứ sợ gì?

Cạch!

- Thầy vào đi. Mặt đặng đặng sát khí, mở rộng cửa chào đón.

Nhưng mà...

Chỉ thấy người kia tay ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Nàng chính là bị lừa 1 cách dễ dàng.

- Ngồi đây đi. Kéo nàng đi theo, ấn xuống 1 cái ghế trong phòng.

- Thầy muốn nói gì với em sao? Hạ Dương nghi vấn, Thầy yên tâm, khoát khoát tay, em ko cần thầy chịu trách nhiệm đâu, để em về là được rồi. Dứt lời toan đứng dậy.

- Đợi đã, Như Phong châm 1 điếu thuốc, tại sao em phải tránh mặt thầy như vậy? Chàng chỉ là muốn kiểm tra xem Hạ Dương biết được bao nhiêu mà thôi.

- Tránh? Giả bộ ngạc nhiên hỏi lại, em tránh thầy bao giờ vậy a?

- Đang ngồi máy khi thầy về lại lẩn đi nhanh là sao? Nhướn mày đưa dẫn chứng xác thực.

- Thầy hiểu lầm em rồi, đích thực là em đang ngồi máy nhưng mà buồn quá ko chịu nổi thì mới vô đó thôi, ko ngờ thầy lại về cùng lúc mà. Có ý nhắc khéo cái sự kiện kia, nàng cũng có dẫn chứng xác thực ko kém nha.

- Thật vậy ư? Hơi nghi ngờ, chỉ có thể thôi mà ngồi trong đó lâu như vậy? Giờ tay nhìn đồng hồ, ít nhất cũng 30 phút.

- Thì là em vào đó nhưng lại ngủ quên mất chứ, lúc tỉnh lại thì thầy đã xông vào rồi. Tính buộc tội cho người ta đây mà.

- Ko phải thầy xông vào, là em ko khóa chốt cửa. Hảo ý xác minh lại lời của nàng, giờ thì em về được rồi.

- Em về luôn bây giờ ạ? Phi thường ko tin được Phong ca lại buông tha mình dễ thế.

- Ko lẽ em muốn ở lại ngủ cùng cái kia? Hất hàm về phía góc phòng, ra ám hiệu cho nàng.

- Ko ạ ko ạ, em về luôn đây, chúc thầy ngủ ngon.

Nói rồi chạy tót mất dạng.

Có lẽ em chưa biết được bí mật đó.

Cứ để nó mãi là bí mật đi.

Phù!

Khóa cánh cổng nhà, lau mồ hôi 1 vệt, số mình sao đen sì sì thế nhỉ? (Đen gì nữa a, toàn được chứng kiến mỹ nam “bán khóa thân “ thôi àh, người ta ước còn ko được kia.)

- Ủa, bố, bố đang làm gì vậy?

22. Chương 22: Phát Hiện

Đang lúi húi làm 1 việc vô cùng bí mật, ông Kim giật mình vì tiếng gọi con gái.

Lúng túng giấu ngay cái vật cầm trên tay, lấy lại bình tĩnh, đáp lời ý muốn trách cứ:

- Sao về muộn vậy con?

- Dạ, giờ cuốn vở lên, con sang thầy Phong hỏi bài, bố mẹ chưa ngủ à?

- Ủ, mẹ con vừa ngủ rồi, con cũng lên phòng nghỉ sớm đi, đừng học khuya quá.

- Dạ. Nhìn cái bộ dạng ấp úng như gà mắc tóc thế kia, Hạ Dương nằng thực nghi ngờ nha.

Ko phải là chưa nhìn thấy tí gì đâu nhé.

Rõ ràng là đang giấu diếm dùng điện thoại làm gì đó.

Bố mua di động từ hồi nào a?

Dừng lại nơi lưng chừng cầu thang, Hạ Dương lên ghé xuống xem xét.

Chính là bố nàng đang trông ngược trông xuôi, lăm la lăm lét thì thào vào điện thoại điều gì đấy.

Bỗng dưng, lời nói của Thùy Dương như dội về.

Ko lẽ là...?

Theo sát từng hành động của ông Kim, cho tới khi ông Kim cất điện thoại, vào phòng ngủ, Hạ Dương cũng lén lút xuống tầng tìm kiếm.

Cái gì đây? 09742244**

Số điện thoại lạ mà nói chuyện lâu vậy, lại còn có vẻ bí mật nữa chứ.

Đáng nghi quá đi.

Đọc thêm vài lượt, ghi nhớ dãy số đó vào đầu, thêm 1 số thao tác cài đặt, yên tâm đặt điện thoại vào chỗ cũ, lẳng lặng lên phòng.

Haiz, đầu óc cô nữ sinh lớp 12 như mình sao lại nặng nề đến vậy?

.....

Thật đúng là..., sắp được hôn hoàng tử rồi mà lại buồn quá.

Ngồi trong nhà vệ sinh, nàng than thầm với chính mình.

Chập chờn cả đêm ko ngủ được, gần sáng mới chợp mắt tí xíu mà ko yên.

Nay lại mơ thấy giấc mơ mình lên xe hoa ngày nào đó.

Khung cảnh vẫn là trong lễ đường nhưng sao chú rể vẫn ko nhìn thấy mặt.

Chán a, toàn đoạn gay cần thì bị cắt giữa chừng.

Có khi nào ngày mai lại mơ thấy đám cưới của mình hay ko nhỉ?

Chợt, dừng bước, mắt mở to, mồm há hốc kinh ngạc.

“ Mẹ nghĩ nay con nên nghỉ học đi chơi 1 buổi đi”

1 tờ giấy to dùng với dòng chữ cũng khá tương xứng, của mẹ nhắn cho nàng sao?

Vì sao ta?

-AAAAAAAAAAAA....!

Lao vào trong phòng, cầm cái đồng hồ trên tay mà tưởng chừng mình có thể “nằm xuống” ngay lập tức.

Chính là, hôm nay phải đi học thêm mà nàng ngủ dậy thì quá muộn.

Có lẽ tại mình khóa cửa phòng nên mẹ ko thể gọi mình được.

Bảo sao mẹ kêu mình nghỉ học a.

Thôi đành nghe lời mẹ vậy.

Tiếp tục chui vào trong chăn thực hiện chính sách ngủ bù.

Lạ thay...

Mắt mình cứ trắng dã thế này, ngủ sao được đây?

Chỉ cần nhắm mắt lại là những lời nhắn của cậu ấy lại hiện ra.

Lỗi lầm ko thể tha thứ.

Mình thật sợ ý đã hiểu lầm cậu ấy thời gian lâu như vậy.

Nhảy khỏi giường, trèo lên ngồi cạnh máy tính.

Sax, ko vào được.

Quên mất, máy hỏng rồi nha, phải nhắc bố kêu người sửa thôi.

Ông trời thật ko thương nàng mà, muốn trả lời cậu ấy cũng ko được nữa.

Tìm việc khác làm vậy.

.....

Í, ngồi thụp xuống 1 lùm cây gần đó, Hạ Dương nhào người, lấp ló sau bụi rậm theo dõi.

Nói là bụi rậm chứ cũng chỉ là 1 trong số những bụi hoa trồng quanh hồ Tây mà thôi.

Ko dám đảm bảo người gần đó ko nhìn thấy nàng lù lù 1 đồng.

Thầy Phong đang cùng 1 người con gái đứng ôm nhau bên cạnh hồ.

Có phải là bạn gái của thầy ko nhỉ?

Chắc là đúng rồi, cổ căng mắt hết cỡ tìm góc độ để nhìn toàn bộ.

Mình mà có máy ảnh hay điện thoại ở đây là mai có tin hot rồi.

Tiếc quá trời!

Cứ thế, ngồi sau khóm hoa, cố gắng vươn tai thò dài ngoằng mà vẫn ko nghe thấy người ta thủ thỉ yêu đương như thế nào.

Thính lực của mình cần phải “trùng tu” lại thôi, ko nâng cấp thì ít nữa ko nghe thấy anh Tùng thì thâm yêu thương mất.

Thì ra bạn gái thầy cũng khá là.... “xinh”. Hắc hắc.

Thùy Dương mà biết có lẽ sẽ tiếc đứt ruột, làm sao có thể chịu đựng bại trận dưới cơ 1 người như thế kia.

Nhan sắc tầm tầm, người lùn 1 mẫu, tài năng thì chưa khai thác, Phong ca thật ko có mắt nhìn người a.

Tốt nhất là ko nên nói cho nó biết sự thật này, nếu ko lại mất tiền oan gọi xe cấp cứu.

Khẽ cười với suy nghĩ của mình, mắt ko còn theo dõi cặp chim sẻ kia nữa.

Nên nhường ko gian cho đôi lứa thương nhau mới lịch sự, hihi.

Lặng lẽ chuồn êm ko để lại dấu vết, ko ngờ rằng quay lưng đi thì vòng tay ai đó cũng buông ra.

- Cám ơn em. Như Phong nhỏ giọng nói với người con gái cạnh bên.

- Em ko hiểu, cần gì anh phải chịu khổ sở như thế, tại sao lại ko nói cho cô bé biết hả anh? Nhìn theo bóng Hạ Dương, cô gái khẽ hỏi.

- Chẳng sao đâu, chỉ vì lẽ tự nhiên là phải vậy thôi. Em về trước đi, anh ở lại đi dạo chút. Quay mặt hướng ra hồ trầm ngâm.

- Ủ, vậy em về trước, hi vọng việc em làm là đúng.

Dứt lời liền quay đi để Như Phong lại một mình lặng lẽ.

Cô gái ấy chính là bạn cùng học đại học của Như Phong.

Hơn ai hết cũng chính là người bạn hiểu chuyện của chàng nhất.

Ngày ấy, sau khi người yêu của Như Phong đột xuất lấy chồng ngoại quốc, ko 1 lời chia tay anh, Phong giống như rơi xuống vực thẳm.

Mối tình đầu của mình lại ra đi như thế, hỏi làm người ai ko sầu đau u uất căm hận?

Cứ ngỡ quen với cô bé ấy Phong sẽ trở lại như xưa, ko ngờ được cô bé còn làm tổn thương cậu ấy lớn hơn.

Lần này còn giúp cậu ấy gây hiểu lầm cho cô bé nữa, có phải là đang làm tổn thương nhau ko?

Hiếu Nhan chỉ biết lắc đầu trách định mệnh trở trêu, ko cho người bạn thân nhất của mình được hạnh phúc.

Cầu mong cậu ấy sớm thoát khỏi trò đùa của số phận này.

....

- Em cũng đến đây ư? Ko phải học à? Phong ca đến bên nàng từ lúc nào nha?

- Dạ, thầy cũng ở đây hồi nào vậy? Em ngủ quên mất nên ko đi học được, ra đây hóng gió chút thôi. Nàng đáp vu vơ.

- Vậy à, thầy đến lâu rồi, chủ nhật nào cũng ra đây. Nhẹ nhàng trả lời mà tâm can nặng nề phải kìm nén bao cảm xúc muốn vỡ òa.

- Thầy cũng thích ra đây ư? Ngày trước em cũng hay ra đây đi bộ vào ngày chủ nhật đó, nhưng giờ thì ít rồi. Một tia sáng chợt tắt dụi trong đôi mắt, khẽ vươn người đón gió, giả bộ, tránh để người kia nhận ra.

- Sao lại ko đi nữa?

- Chỉ là... bận khoản 1 chút, lên lớp 12 rồi, em muốn giành thời gian cho việc học thôi ăh. Quyết định nói dối 1 lần, cũng ko phải làm việc phạm pháp ăh.

- Ủ.

Đáp 1 lời để rồi ko ai còn muốn nói thêm điều gì nữa.

Cứ đứng bên cô bé như thế này đã đủ rồi.

- Thầy muốn ăn kem ko? Quay sang ông thầy cười rạng rỡ.

Một thoáng ngạc nhiên, ý kiến hay đó! Như Phong gật đầu cái rụp.

Cùng đi nào

23. Chương 23: Đánh ghen

- Sao mà thở dài thườn thượt thế cô nương? Đứng cạnh bên Hạ Dương ngoài hành lang, Thùy Dương thăm hỏi nhiệt tình.
- Haiz..., tui là đang có chuyện phiền não đây nè.
- Làm sao? Nói qua đây, quân sự mà đã nhúng tay vô thì khó khăn nào cũng giải quyết được hết. Võ ngực tự tin.
- Ngày trước bà nói qua đó, chuyện của bố tôi, tôi mới phát hiện ra ổng có gì mờ ám lắm nha.
- Cụ thể là cái gì? Tò mò quá ah, tui đã nói mà lị, chỉ có trúng phóc.
- Hôm rồi vô tình nhìn thấy bố bí mật giấu mẹ tôi dùng di động nói chuyện với ai đó, tôi xem số điện thoại mới biết là số của chị Thu đầu phố bà ah.
- Võ tay cái đét, tui đã nói trước mà ko tin, giờ thì trắng mắt ra rồi chứ? Thùy Dương buột miệng nói lớn.
Bịt mồm cô nàng, Hạ Dương nhắc nhở:
- Nhỏ mồm thôi, chuyện chưa đầu vào đầu, cũng chưa có bằng chứng xác thực, tui vẫn đang để ý.
- Ủ, bà làm vậy là đúng đó, cẩn thận kéo bứt dây động rừng. Cứ để xem họ có tiến triển gì hơn ko, có khi mình hiểu lầm thì lại khó xử lị.
- Ủ.
- Mà bà nói qua với mẹ chưa?
- Chưa, ko tính nói, đợi xem kết quả điều tra thế nào đã.
- Good! Vậy cũng đừng buồn phiền gì nhiều, chưa xác minh được gì mà cứ lo hão, tôi trông bà già hơn chục tuổi rồi đó. Véo véo mà nàng trêu ghẹo.
- Haiz, ko lo ko được ah. Bao nhiêu là chuyện xảy ra dồn dập chẳng qua cố tình có ý ko nói cho Thùy Dương biết những “ vấn đề nhỏ nhất” còn lại.
- Cứ như bà già đau khổ ý, trưa tan học đi chơi đi. Chủ động tìm cách xả stress.
- Định đi đâu?
- Thăng Hải Kều nhờ tôi rủ bà trưa đi KFC. Bà đồng ý đi mà, bà ko thích cũng phải nể mặt tui chứ? Người ta khoái món đó nhất nè.
- Tui ko thích cái thăng hăm đó, bà thích đi mà đi với hần. Hạ Dương nguyệt dài.
Hải Kều là tên vừa béo vừa lùn, học lớp A1, theo đuổi nàng từ sau lần nàng cùng các bạn tham diễn vở kịch “ Tầm Cám thời nay”. Hần là tên hám gái, thay bồ như thay áo, nay em này, mai em khác, được cái nhiều tiền, ra về công tử bột nên “vinh hạnh” được nhiều em lợi dụng bòn rút đi tung tiền. Mà nàng thì chúa ghét cái loại ba lăng nhăng đó, ko thêm tiêu tiền của hần, lần nào mời nàng đi đâu nàng cũng từ chối. Bất quá, càng như thế hần đeo bám càng dai, nàng cũng chán ko thêm quan tâm.
- Bà việc gì phải để ý, kệ cha nó chứ, bà ko đi là tôi cũng ko được đi, thôi thì vì tôi bà hi sinh 1 lần này ko được sao? Tui ko phải bạn thân nhất của bà ah? Giờ chiều này ko tin ko hàng phục được Hạ Dương cứng đầu khó bảo.
- Liếc mắt khinh bỉ, học tập ai đó, bà quả là họ hàng nhà lão Trư. Quay lưng đi vào lớp học, khiến Thùy Dương hụt hẫng.
- Sao nào? Ko đi là tui ko chơi với bà nữa, có gì đừng gọi tui à nha. Hăm dọa ấy mà, chiêu thức trẻ con này chỉ đe được Hạ Dương thôi.
- Nói nhiều, vào học đi, cô lên rồi đấy. Ko ai ăn mất phần của bà đâu mà sợ. Bật cười vì thái độ của cô bạn, ai bảo nàng là bạn thân của mình chứ?

- Zê..ê...eeee! Iu bà nhứt mà. Hi hi ha ha, bám đuôi Hạ Dương.

.....

- Đây, Dương, bà biết chuyện gì chưa? nhìn thấy bóng Hạ Dương đứng đợi ngoài cổng trường, Thùy Dương nhào vô sốt sắng.

- Gì? Có chút hóng hớt, bản năng ấy mà.

- Thằng Hải Kêu hết giờ phải lên phòng Kỉ luật, hoãn buổi đi ăn trưa nay rồi.

- Có chút ngạc nhiên mà cũng vui vui, vậy là đỡ phiền hà, cố giấu nụ cười, hỏi han tình hình, có chuyện gì vậy? Sao hẳn lại bị kỉ luật?

- Chết cái tội dâm dê, nó ngồi trong giờ xem phim cấp 3, bị thầy giáo bắt được, tịch thu điện thoại luôn.

- Chu choa! Đáng đời nha, mà ông nào ghê gớm vậy tóm được sơ hở của hẳn? Lại còn “đi” hẳn dữ vậy, ko sợ thầy hiệu trưởng à?

- Mất chuyển sáng rực, ngưỡng mộ, là Phong ca anh hùng của mình đó ah, trời ơi, quả là nghĩa hiệp, ko sợ bị đuổi việc nên mới sờ gáy nó, lần này ko biết thầy hiệu trưởng xử lí sao đây?

- Hắc hắc, Phong ca Pro nhỉ, có khi nào cũng như mấy ông trước, mất nghiệp luôn vì thằng đó ko? Thầy hiệu trưởng thiên vị bỏ xừ, toàn che giấu cho con trai thôi nên nó mới được thể lên nước, ko sợ ai cả.

- Ko biết được, cả trường đang xôn xao lên kia kìa. Về bà hỏi thầy xem nhá.

- Ủ, để xem Matiz có làm khó được Mercedes ko. Hehe, có kịch hay để xem rồi. Hạ Dương hí hửng.

- Rồi về đi, cò gì thông báo khẩn cho tui, bye bye.

- OK! Bye!

Nói là nói vậy chứ Hạ Dương cũng đang lo lắng lắm đấy.

Bằng chứng là nàng đang cong mông đạp xe với tốc độ motor để về nhà gặp Phong ca hỏi thăm sự tình.

Nếu mà Phong ca bị đuổi việc thì sao?

Lớp nàng sẽ bị thay giáo viên chủ nhiệm, thực ko thích tí nào.

Bản thân ko phát hiện được rằng, chính mình rất quan tâm chuyện của người ta, thậm chí ko muốn có một ngày lên lớp ko nhìn thấy hình bóng ấy trên bục giảng.

Lúc này, Phong ca vẫn đang ung dung, thư thái ngồi uống trà trong phòng hiệu trưởng.

Là do vô tình đi ngang qua, nghe được câu chuyện của 2 cô gái tên Dương, bỗng dưng nảy sinh tâm ý ko muốn nàng đi chơi với một ai khác.

Thôi thì nhân tiện, giúp đỡ Như Tùng cắt 1 cái đuôi, ai ra tay mà chẳng như nhau a?

Cũng nhờ trời giúp mới tóm được bằng chứng, bắt quả tang tại trận, lôi hẳn lên phòng làm biên bản kỉ luật.

Dù là con trai thầy hiệu trưởng cũng ko thể để qua mặt một người như Phong ca.

Chàng là ai kia chứ?

Tổng giám đốc của tập đoàn Vũ Long chứ đâu có đùa.

- Thật cảm ơn thầy đã dạy dỗ thành con hư đốn ấy, nó ko biết sợ ai khiến các thầy cô chẳng quan tâm đến. Nhờ thầy tôi mới biết được sự tình này, lấy làm hổ thẹn. Giọng ông hiệu trưởng vang lên đều đều thập phần xấu hổ.

- Dạ, cháu cũng ko có làm gì, có điều ko biết chú có trách chuyện này ko? Hải là con trai chú mà.

- Ko dám, con hư là tại cha mẹ đã ko dạy dỗ cẩn thận, tôi mới có lỗi trong truyện này, khiến thầy phải bận tâm rồi. Tôi cảm ơn thầy còn ko hết nữa là...

- Dạ, vậy chú có thể giúp cháu 1 chuyện này được ko?
- Là gì thế? Thâm tâm nhủ thầm, khá lắm, trực tiếp đòi hỏi ko đi vòng vo, cũng dễ đối phó thôi.
- Cho cháu một quyết định đuổi việc. Lạnh lùng đưa ra một đề nghị chưa từng có.

24. Chương 24: Đòi Người

Lo lắng đi đi lại lại, ra ra vào vào.

Hạ Dương thật nóng ruột nha, cánh cổng nhà bên vẫn khép chặt, chưa thấy bóng dáng ai cả.

Haiz!

Đứng ngoài cửa ngóng trông như thiếu phụ chờ chồng thế này thật ko ăn thua a?

Bất quá nàng cũng ko thể đi tìm xem Phong ca ở chốn nào để mà hỏi han, thôi thì đành ở nhà đợi người.

- Thầy! Nhìn thấy chiếc xe quen thuộc về đến nơi, nàng nhanh chân lao tới ko chần chừ, đứng cạnh cửa xe trực tiếp hỏi luôn, thế nào rồi?
- Cái gì thế nào rồi?
- Thì là chuyện của thầy đó, em hỏi thầy thế nào rồi? Đúng là hấp tấp, hỏi ko đầu ko cuối thì ai mà hiểu được nàng muốn gì chứ.
- Thầy bị làm sao? Chàng chính thức ngờ vực, có chuyện gì với thầy mà khiến em phải lo lắng như vậy? Trong lòng thoáng chút vui mừng, nàng ấy vì ta mà quan tâm.
- Thì là chuyện của thầy hôm nay với thằng Hải kều A1 đó, ko phải bị đuổi việc rồi? Nàng cẩn thận nhắc lại từng từ.
- Mạng lưới tình báo của em nhanh nhạy vậy mà thầy ko biết? Thầy bị đuổi việc ko phải bọn em càng vui mừng sao? Ko phải chịu đựng gió bão bất ngờ ập đến?
- Thầy nói thế, chột dạ ko ngờ người ta cũng biết chuyện của tụi học trò các nàng, bọn em luôn luôn yêu thầy, ko nỡ rời xa thầy mà?
- Thật ư? Mất nghi hoặc ko thể tin em được, chẳng qua trong lòng vẫn thì thầm hi vọng đó là lời nàng ấy nói với riêng mình.
- Vậy thật sự là thầy bị đuổi việc rồi sao? Em tưởng cỡ bự như thầy thì phải có kết thúc khác chứ, kịch bản cũ như vậy chán phèo. Nàng thở dài than vãn tỏ thái độ.
- Thầy bự cỡ nào cũng chỉ là 1 giáo viên dưới trướng thầy hiệu trưởng, ko phải sao?
- Thầy cứ giấu em chứ em biết thừa, nghe nói ai đó còn làm Tổng giám đốc của tập đoàn Vũ Long ấy nhỉ? Nói mát mấy câu cho bõ tức.
- Em biết chuyện này? Giật mình, Như Tùng nói em biết sao?
- Gật đầu chắc nịch, thầy ko định chối chứ?
- Khẽ nhếch môi mỉm cười, ra là vậy, những bí mật của anh đều bị cậu em trai nói với bạn gái hết rồi, khổ tâm ah.
- Thầy chịu thua dễ sao? Tụi em chẳng có kịch hay để xem ư? May mắn câu sau nàng còn kịp nuốt lại vào trong bụng nha.
- Ừ, thầy thua rồi. Giọng thất vọng tràn trề, đúng là mình đã thua ko phải sao?

- Oải quá đi, thầy giáo mà em yêu mến lại chịu thua dễ dàng như vậy, em ko phục, tụi em sẽ đòi lại công bằng cho thầy. Tuyên bố đồng ý trước mặt Như Phong đầy tự tin đắc, mắt ẩn ý cười gian xảo như đã có một mưu đồ sắp được thực hiện.

.....

Ngày hôm sau.

Tiết đầu tiên là của cô Tắc kè hoa yêu quý.

Bước chân vào lớp 12D1 thân thương, cô Phượng sững sốt vì dòng chữ choán ngập hết cả cái bảng trên tường.

“ PHẢN ĐỐI ĐUỐI VIỆC THẦY VŨ NHƯ PHONG”.

Nhìn xuống bên dưới thì sốc toàn tập luôn.

Toàn bộ 45 nhân sĩ lớp nàng gục mặt xuống bàn, ko đứng dậy chào cô giáo, tỏ rõ ý ko muốn học.

- Hạ Dương! Chuyện này là sao đây? Đứng trên bục giảng, Cô Phượng khó hiểu cùng bất ngờ vì thông tin mới được cập nhật, ngay lập tức tra hỏi nguyên nhân.

- Dạ, cô cũng biết rồi đấy, hất cẳng về phía cái bảng treo, các bạn được tin thầy hiệu trưởng vô lí đuổi việc thầy chủ nhiệm nên tất cả thành ra thế này.

- Sao lại đuổi việc? Vì chuyện gì vậy? Đích thực là do hôm qua cô ko đến trường nên ko biết tí gì nha.

- Em ko biết, cô có thể đi hỏi các thầy cô khác, có lẽ mọi người sẽ rõ hơn em. Nhún vai bất lực, ko đại gì mà ra mặt nói xấu chê bai thầy hiệu trưởng ạ.

Cùng lúc ấy, trước khi cô Phượng kịp hỏi tiếp thì đã có 1 cô giáo đứng ngoài cửa cần gấp.

- Chị Phượng.

- Có chuyện gì thế em?

- Chị đã biết gì chưa? Anh Phong bị đuổi việc, lớp em đang đình công ko đưa nào chịu học hành gì cả, đứa nào đứa ấy ủ rũ như đứa đám ý.

- Lớp em cũng vậy? Nhìn vào lớp nàng, em xem đây này.

- Hả? Cô giáo kia như muốn rút cằm xuống đất luôn, chị cũng vậy, tính đình công tập thể ư?

Cùng lúc đó thì ngoài hành lang nhốn nháo những bóng của các thầy cô chạy ra chạy vào.

Cả trường ko còn ko khí yên tĩnh nghiêm trang.

Các giáo viên ko biết làm thế nào để giải quyết được, nhìn nhau chán nản.

Cũng chẳng ai muốn đứng ra dẹp cái đồng hỗn độn này.

Thế nên cứ nhiên cả thầy cô cùng học sinh bắt tay nhau làm loạn, khởi nghĩa chính thức nổ ra toàn trường.

Đến khi thầy hiệu trưởng xuất hiện tình hình mới lắng xuống đôi chút.

- Thế này là thế nào? Các em muốn làm loạn trường học đấy hả?

- Ko phải, Hạ Dương đại diện cả lớp, trước mặt thầy hiệu trưởng phản kháng, các bạn là ko đồng ý thầy đuổi việc thầy Phong. Thầy Phong làm việc tốt, kỉ luật tốt, học sinh rất yêu quý, có vì sao thầy ấy lại bị đuổi việc ạ?

- Bất chợt có chút lúng túng, chuyện này..., các em ko cần biểu tình dữ dội như vậy, thầy chưa hề có quyết định đuổi việc ai cả, các em làm thế này là ko đúng kỉ luật, nếu ko dẹp ngay lập tức tôi đình chỉ học tập tất cả.

Tức giận quay lưng đi, thầy hiệu trưởng buồn bã.

Vì sao ta phải khổ như vậy?

Dù là chấp nhận mong muốn của Như Phong nhưng hoàn toàn chưa hề có quyết định chính thức.

Thông tin mới ngày hôm qua mà nay đã loan ra toàn trường?

Như Phong thật muốn làm khổ ta ah.

Chưa hết hạn hợp đồng, ta hủy trước đã phải chịu 1 khoản phạt ko nhỏ, cũng may hấn hảo ý ko cần.

Bất quá thì tình hình còn tệ hại hơn như vậy.

Học sinh biểu tình đòi người quá ư dữ dội, hơn thế lại có lực lượng đông đảo giáo viên hậu thuẫn.

Mà sự thật thì cũng ko có gì để mà buộc tội người ta, làm khó nhau thế này sống sao đây?

- Alo, Phong à, tôi e ko đáp ứng được yêu cầu của cậu, học trò lớp thầy tiên phong lôi kéo học sinh toàn trường đấu tranh đòi người ghê quá, tôi thấy có lẽ cậu ko nên nghỉ việc thì hơn. Giọng ông hiệu trưởng già vang lên đều đều trong ống nghe có vẻ thâm.

- Dạ, cháu mới biết được thông tin này, thật xin lỗi đã làm khó chú, cảm ơn chú đã giúp cháu.

- Tôi ko dám, đã giúp gì cậu đâu, chỉ là cậu đừng xin nghỉ việc như thế, học trò cùng đồng nghiệp rất quý cậu.

- Vâng, cháu đã biết. Khẽ mỉm cười.

Thở ra nhẹ nhõm, thuyết phục cậu ta hôm nay sao dễ thế?

Hôm trước còn nhất quyết muốn nghỉ?

Haiz.

Tuổi trẻ nông nổi.

25. Chương 25: Lễ Hậu Tạ

Sau lần đòi người thành công, đương nhiên Như Phong mắc thêm một cái nợ lớn.

Đòi người có ơn phải trả, huống hồ chàng là hảo nghĩa khí.

Hẹn cả lớp chủ nhiệm 1 châu ra trò, rồi sau đó là lơ đi khiến dân tình bức xúc ko chịu nổi.

Ko lẽ Phong ca lại lật mặt?

Chuyện khó tin à nha, chẳng qua là chưa đến lúc mà thôi.

Thế nên cả tuần cứ trôi qua trong bình lặng, lớp nàng lại hỏi hả cái vụ 20/11 mà ko còn nhắc nhở ông thầy thường xuyên như trước nữa.

Mỗi ngày Phong ca lên lớp lại lặng lẽ ngắm người ta, đau khổ cho bản thân mình.

Chính là khi muốn chúc phúc cho em thì em lại cố tình lưu tôi lại?

Bất quá tôi chấp nhận là người đồng hành cùng em, mà ko, phải nói là người luôn theo sau em mới đúng.

Người đồng hành cùng em là Như Tùng phải ko?

Biết làm sao được, số phận trở trêu.

7h25p tối ngày 18/11/2008.

Haiz, thật chán ah, mẹ sinh mình ra vào đúng dịp nhà giáo Việt Nam, giờ này tụi nó chẳng nhảy cẫng lên bên thầy cô giáo cũ, bạn bè cũ đấy chứ, có ai nhớ nay là sinh nhật mình ko ta?

Ngồi bên cửa sổ, Hạ Dương đau khổ thở dài.

Cũng may, còn được nhận quà của má mì, nếu ko thì buồn chết đi được.

Haizzzzzzzz.....

Ring..ring...ring

- Alo?

- Dương à, có chuyện gì hả? Ko đi chơi thầy cô giáo à mà gọi tao làm chi? Giờ đi hả? Tao chẳng đi đâu.

- Thật hả?

- Ủ, vậy mày đến đón tao đi, hehe có ăn là tao thích nha. KA KA

Nhanh chóng đặt máy, chạy đi thay đồ.

Thùy Dương thông báo tin mới nhất, rủ nàng cùng đi liên hoan.

Ha ha ha, là liên hoan đó, sinh nhật năm nay lại được ăn miễn phí rùi, Đùi gà muôn năm ta đến đây.

Tìm ình 1 cái quần jean bụi bụi một chút, kèm thêm cái áo phong đen sì, khoác thêm một cái áo mỏng bên ngoài, kiểm đôi giày thể thao xỏ vào, Hạ Dương đặc ý ngắm mình trong gương.

Cũng ra dáng đàn anh đàn chị đó chứ? he he

Nhìn hơi gớm 1 chút nhưng như vậy mới đẹp mà, một năm nay là thế ah.

Chắc chắn khi tối về mình sẽ ko bị lạnh, Hạ Dương mới chậm rãi bước ra cửa nhà.

- Yeah! Ai đây? Em có đón nhầm xã hội đen ko nhì? Thùy Dương ngồi trên xe máy nhìn nàng bằng “cặp mắt ốc nhồi” thắc mắc.

- Ko đâu, đích thực là xã hội đen đó, nhìn nè. Giơ vạt áo cho Thùy Dương kiểm tra, hi hi.

- Thôi ko trêu nữa, đi nhanh kéo mọi người đợi.

- Ok! Nhảy lên xe máy cô nàng, Xuất phát nào.

Chính là khi khẩu lệnh phát ra, 2 tay tung hứng mà vung lên, Thùy Dương rồ ga phóng vút làm Hạ Dương bật ngửa:

- Nè, hại người hả? Đi từ từ thôi, tôi sợ bà lái xe lăm đó. Níu áo sợ hãi run nhong nhóc.

- Giải bà tự đi mà lái đi, người ta lần đầu động đến xe máy như vậy là khá lăm rồi đó. Ko chết đâu mà sợ, ngồi im đi, bám chặt vào.

Thùy dương ko muốn nói nhiều, ngắn gọn nhắc nhở, tập trung lái xe.

Hạ Dương cũng biết điều im lặng, nàng chưa bao giờ đi xe máy ah, nói chính xác là ko biết đi nên đành ngồi sau ôm eo vậy.

Nếu là con trai thì ta lời to, hắc hắc, 1 mình với ý nghĩ như vậy, Hạ Dương khoái chí cười nghiêng ngả.

- Bà bị sao hả? Có muốn trồng ngô ko? (Là răng rơi cắm xuống đường đó bà con he he)

Im de!

Tuyệt ko nhúc nhích nữa.

- Ok. Xuống. gạt chân chống con wave già mượn của Minh voi, Thùy Dương ra lệnh.

- Ồ. Nhảy phốc 1 cái, nay ai chủ trì mà “chơi” sang như vậy? Hất cằm về phía nhà hàng Hạ Dương thích thú.

Nhà hàng lớn sẽ có nhiều món ngon nha.

- Vào nhanh đi, bà là nhân vật chính đó. Ko thèm giải thích, trực tiếp lôi kéo.

Hạ Dương thật băn khoăn a, vì sao mình lại là nhân vật chính nhỉ?

Mở cửa ra những tưởng là căn phòng nguy nga tráng lệ, bày trí đẹp đẽ những sơn hào hải vị trên bàn ăn, mọi người tề tựu đông đủ, ai dè là 1 màu tối om.

Ko nhìn thấy gì cả, Hạ Dương lần mò trong bóng tối tìm công tắc.

Biết sao được, vừa đến nơi Thùy Dương kêu đi vệ sinh, chỉ nàng vô phòng này mà, bắt quá nàng ko biết công tắc điện ở chỗ nào, tìm mãi ko thấy.

Happy birthday to you!

Happy birthday to you!

Happy birthday! Happy birthday!

Happy birthday to you!

Tiếng hát đồng ca vang lên trong căn phòng nhỏ, cắt đứt mọi tạp niệm trong đầu Hạ Dương.

Ánh sáng lấp lánh của những ngọn nến như trở nên lung linh hơn trong đêm tối, huyền ảo hơn khi nằm trên đôi tay của một người...

- Chúc mừng sinh nhật em! Giọng Như Phong trầm ấm dịu dàng, thay mặt những nhân sĩ lớp nàng gửi lời chúc tốt đẹp.

Phút chốc, gian phòng bừng sáng trở lại, Hạ Dương xúc động nhìn xung quanh, Thùy Dương, Lê Vân, Phương Thuý, Minh voi, Cao Quỳnh, Thiều Thu Thủy...

Đông đủ cả, chưa bao giờ nghĩ sẽ đón sinh nhật vui như năm nay.

- Cảm ơn thầy, em cảm ơn mọi người. Giọng nói nghẹn ngào vẫn còn vương lại sự ngạc nhiên.

- Là thầy phải cảm ơn em, chuyện bị đuổi việc, các bạn nói là do em đã vận động mọi người ủng hộ thầy, rất cảm ơn em. Quay qua mọi người, nào chúng ta cùng vui vẻ tối nay, nâng cốc.

Thầy giáo khởi xướng, ai dám ko theo?

Bất quá, nói nâng cốc cho oai chứ Như Phong cũng ko cho phép mọi người uống bia, chỉ toàn nước ngọt thôi hà.

Sau đó, lần lần lượt lượt, Hạ Dương tha hồ nhận quà sinh nhật.

- Í, thầy hình như chưa có quà cho em ha? Nhìn sang Như Phong, hảo ý trêu đùa.

- Ai da, mãi lo chuyện tổ chức nên thầy quên mất, lấy tay vỗ vỗ trán mình, nhưng mà có người ko quên đâu đó. Mất nhảy nhảy bí hiểm.

- Là ai a? Em ko biết hả? Đổ mặt rồi, nàng đoán biết là ai rồi nha.

- Đây là của Như Tùng gửi cho em, chúc mừng em nha, nay Tùng bận việc công ty ko về kịp.

Chưa kịp nói cảm ơn người ấy, ai đó đã nhìn thấy:

- Chết nha, thầy có quà bí mật cho Hạ Dương kìa tụi bay ơi, bóc đi, mở hộp ra xem là cái gì nào?

Thật chẳng khác nào trẻ con đối ăn, thấy kẹo là bu vào.

Hạ Dương ngăn chặn bất thành, đành phải vui vẻ mở hộp quà của “anh Tùng” kia.

- Woaaaa! Gần trăm con mắt đổ dồn ngưỡng mộ, là một cái điện thoại à nha, ko phải hàng “xịn” lắm nhưng cũng khá hot trên thị trường đó, thầy ơi nào sinh nhật em thầy cũng tặng em 1 cái như vậy nha.

Ngay lập tức chuyển mục tiêu năn nỉ.

Thầy giáo quả fair play đi.

Bái phục! Bái phục!

Biết vậy ngày đó cũng ra sức vận động mọi người biểu tình như Hạ Dương, có khi lại còn được 1 con hơn thế ấy chứ.

- Sướng nha, giờ có điện thoại dùng à nha. Thùy Dương huých tay nàng tiếc rẻ.

Còn người kia chỉ biết ngoác miệng ra cười, hội chứng sung sướng quá độ đây mà.

26. Chương 26: Anh Đợi Em...

Từ ngày cầm thêm cái điện thoại bên người, Hạ Dương thấy mình chăm chỉ nhắn tin hẳn đi.

Bất kể nơi đâu, bất kể lúc nào nàng cũng có thể buồn đưa lê bán đưa leo được ah

Hơn thế lại ko hề phân biệt đối tượng gì cả

Ví như hôm nay đây...

- Hạ Dương!

- A! giật mình. Gì ạ?

- Trả lời vì sao ta ko giải phương trình theo cách này? Như phong đứng trên bục giảng đã có phần giận giữ. Vì sao a?

Chàng tặng điện thoại cho nàng là để liên lạc với chàng chứ đâu phải để nhắn tin buồn với thằng khác thế kia?

Mắt nhìn thấy người mình yêu “tư tình” với người khác, hỏi làm sao ko đau lòng được ah?

Nội khí tràn ngập trong đáy mắt, phen này nhất định ko tha.

- Dạ, là vì... nãy giờ có chú ý đâu, làm sao mà trả lời được cơ chứ? Tự nhiên lại... Hạ Dương lúng túng.

Bên dưới bàn luận xôn xao, ko đưa nào dám hé răng giúp đỡ, lần này lớp trưởng phải hi sinh rồi.

Nghe nói em trai của thầy là người yêu của lớp trưởng nha, lỡ lòng nào mà “anh rể tương lai” lại khất khe với em dâu dữ thế? Vuốt mặt ko nể mũi mà.

Hảo, có kịch hay!

- Mang điện thoại lên đây, hết giờ lên phòng kỉ luật gặp thầy. Phong ca vừa dứt lời thì bên ngoài cũng có tiếng gọi của thầy phó hiệu trưởng:

- Phong! thầy Chung đứng ngoài cửa lớp vậy nhẹ.

Sau khi ra ngoài gặp riêng mấy phút, Như Phong đi vào, nhìn vẻ mặt ủ rũ của Hạ Dương cũng thấy mũi lòng... nghe chừng đã mỏi chân rồi nha.

Hai, ai bảo nam nhân phải lòng nữ nhân làm chi?

- Hạ Dương ra ngoài gặp thầy Chung 1 lát, cả lớp học tiếp nào.

Vẫn đang đứng ngây ngô ở đó, Hạ Dương thở phào.

Thầy đến thật đúng lúc nha, nếu ko thì phải đứng vậy cả buổi luôn.

.....

- Dạ, dạ....em hiểu rồi ah. Nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện với thầy Chung, nàng đi vào lớp khuôn mặt tươi rói. Mọi “đau buồn run rẩy chết” hết. Cười toe toét.

- Làm sao mà vui như tết thế hả cô nương? Thùy Dương thắc mắc.

- He he ko vui sao được a, ta thi được 15,5đ haha, giải 3 nha, một đi thi vòng nữa, qua là được đi thi quốc gia đó. Haha Khoái quá đi mất. Niềm sung sướng ko thể cưỡng lại được.

- Woa! Chúc mừng nha, được ăn khao rồi nha. Thùy Dương cũng vui lây con bạn thân nè, nhớ lại hôm thi về mặt mũi nó tèm nhem than thở, mệt chết thôi.

Ngay lập tức, sau khi an vị vào chỗ ngồi, nàng nhanh chóng thông báo tin vui với Như Tùng.

Anh ấy thật là thiêng như vậy nha?

Hôm đó làm bài, nàng ko tự tin mấy về phần văn nghị luận văn học vì khi trích thơ thì bị quên mất.

Cả 1 đoạn tứ bình trong bài thơ Việt Bắc trích ra để làm dẫn chứng, nửa chừng ko thể nào nhớ ra được.

Bất quá bài văn phải tẩy xóa nhiều, bẩn nhem, ko ngờ vẫn được giải 3.

Ngay khi thi xong đã gọi điện than thở với anh Tùng, cũng may anh nói ko sao, chắc là bài văn sẽ ko bị trừ điểm đâu, Hạ Dương của anh kiểu gì cũng phải giật giải chứ?

Ui ui... mất mớ màng, anh ấy đang động viên mình, cái gì mà Hạ Dương của anh chứ?

Văn phòng kỉ luật của trường.

- Em chào thầy ạ! Hạ Dương hết sức kính cẩn cùng lễ phép.

- Ngẩng đầu lên Như Phong nhìn nàng, giọng lạnh lùng, vào đi.

- Dạ! E dè ngồi vào cái ghế đối diện với Như Phong, Hạ Dương âm thầm tự nghĩ lý do để xin lỗi thầy chủ nhiệm...

- Chúc mừng em nha. Như phong bật cười vì cái vẻ khúm núm khó chịu của nàng, giọng trở nên thân mật ngọt ngào.

- Ân? Nàng có chút ngạc nhiên nha.

- Chuyện được giải đó, thầy nghe thầy Chung nói rồi, đến 10/12 tới sẽ đi thi vòng loại ở Chu Văn An.

- Dạ. Em cũng mới biết rồi ạh.

- Rót cho nàng một ly nước, Như Phong nhìn nàng chăm chú ko biết đang suy nghĩ gì, bất chợt bảo nàng 1 câu khiến người đối diện chết đứng, Từ giờ ko được nhắn tin với Như Tùng trong giờ học nữa, biết ko hả?

- Dạ. Hạ Dương lạnh gáy, thế nào mà biết nàng đang nhắn tin với anh Tùng được chứ?

Cũng chính vì nàng sợ quá mà ko để ý rằng, giọng của Phong ca nhà ta có pha chút ghen tuông.

Thế nào mà cần phải nhấn mạnh tên Như Tùng thế kia? Chỉ cần nói ko được nhắn tin trong giờ thôi là đủ rồi nha.

Như Phong cũng như nhận ra mình hơi thái quá, chuyện riêng tư của người ta ko nên kiểm soát thế, nhẹ nhàng lắng chuyện:

- Em đã qua gặp cô Hạnh lấy tiền hỗ trợ chưa?

- Dạ, em lấy rồi ạ, được có 100k bạc, trường mình kiệt si thiệt nha thầy, cố ý nhỏ giọng thì thầm tránh tai vách mạch rừng, mấy đứa trong lớp đang kêu ầm lên, đáng lẽ thầy hiệu trưởng phải thuê ô tô xịn đưa em đi thi mới đúng, cả trường có mỗi mình em thui mà, vậy mới oai chứ... Nàng húng chí ra về...

- Trời đất, Như phong hơi bất ngờ, người mình yêu thì ra lại hám danh đến thế này cơ à?. Đến hôm đó thầy sẽ đưa em đi.

- Thật Ạ? Bằng ô tô của thầy chứ? Nàng khoái nha, ngồi Mer sướng tê phổi đó nha bà con.

- Gật đầu, nhiệm vụ của thầy Chung giao cho thầy đó, 100k đó là hỗ trợ em tiền ăn sáng thôi. Thêm lời nhằm cứu vãn hình tượng nhà trường, ai bảo chàng là thầy giáo làm chi?

Nàng ấy sẽ ko ăn sáng hết 100k chứ?

Oaw...

6h sáng, Hạ Dương nhìn đồng hồ chán nản ngáp dài....

Tối qua nàng ham hố đi chơi về nhà hơi muộn, nói là đi chơi chứ thật ra là đi dạo thì đúng hơn.

Một mình loay quanh mãi khuôn viên gần nhà mà ko thấy Như Tùng xuất hiện, lòng cũng thoáng một nỗi buồn ảm chứa.

Anh ấy ko có để tâm đến mình, ko nhớ ngày mai là ngày mình phải đi thi rồi?

Thôi thì kệ người ta đi, người ta còn bao nhiêu việc quan trọng phải làm mà.

Tự nhủ mình như vậy nên nàng anh nhàn thong thả từng bước chân theo lối nhỏ, hưởng thụ sở thích của mình.

Mùa đông thật dễ chịu, cái lạnh lẽo này sẽ làm người ta quên đi những tệ buốt trong lòng.

Ai bảo nàng ko có nỗi buồn cơ chứ?

Mới đây nhất, nàng đã vô tình phát hiện ra chuyện động trời.

Trong di động của bố nàng, phần tin nhắn gửi đi có rất nhiều tin nhắn gửi vào số điện thoại của người đó.

Nào là... “tôi yêu thu lắm thu có biết không?”

Nào là .. “thu có ở nhà không để tôi qua chơi”

Nào là....

Thật sự đó là một cú sốc lớn đối với trái tim ngây thơ nhỏ bé của nàng.

Niềm tin tưởng cùng yêu quý ông bố tài giỏi văn thơ của nàng cứ theo từng dòng tin nhắn mà mất đi ko dấu vết.

Làm sao nàng có thể nói với mẹ điều đó được? Rằng mẹ đã bị ông chồng chung sống cùng nhau 20 năm phản bội?

Một cách nhẹ nhàng và phảng lảng, nàng nói chuyện với bố, “cảnh cáo” ông nếu ko chấm dứt chuyện này nàng sẽ mách mẹ biết.

Chẳng biết kết thúc sẽ đi đến đâu nữa, liệu có như nàng mong đợi?

Mãi suy nghĩ mà nàng đâm phải hòn gạch nào đó, nằm chổng chơ giữa đường.

Một thân nữ nhi mềm yếu ngã xiêu ngã vẹo.

Cũng may, quần áo mùa đông khá dày, nếu ko thì nàng đã bị xây xước nặng hơn chứ ko chỉ đau chân như bây giờ.

Cà nhắc từng bước, Hạ Dương nhanh chóng thay đồ rồi xách cặp xuống lầu.

- Con gái dậy rồi hả? Mẹ đang tính lên gọi con, vào ăn sáng nhanh rồi đi kéo muộn. Bà Xuân vẫn luôn luôn lo lắng, chăm sóc nàng như thế.

- Dạ, bắt giắc nàng cúi gằm mặt buồn bã, nàng tủi thân thay mẹ nàng, lặng lẽ vào ăn sáng.

- Nay con gái đi thi, mẹ đặc biệt thổi xôi gấc đó nha, ăn vào sẽ may mắn, làm bài thi tốt ha. Bà Xuân vừa đem vào bát cho Hạ Dương vừa tếu táo trêu đùa cùng chúc con gái may mắn.

- Dạ, con xin. Đón bát xôi gấc đó au được phở lẫn một lớp đậu xanh tán nhuyễn vàng ươm, đưa lên mũi thưởng thức mùi thơm nồng, Hạ Dương chạnh lòng, mẹ nấu cái gì cũng ngon a, lát mẹ đem cho con vô hộp, con đưa cho thầy Phong nha, nay thầy đưa con đi thi đó ạ.

- Rồi, mẹ làm sẵn rồi đây, nhìn Hạ Dương yêu mến, cố gắng bình tĩnh, làm bài tốt nha. Mẹ rất tự hào về con đó. Hihi

- Dạ, thôi con đi đây kéo thầy lại đợi ăh. bye bye mẹ. Ăn vội được mấy miếng, nhìn thấy bóng dáng của ông Kim phía ngoài nhà bếp, nàng nhanh nhẹn rời đi.

Ko phải muốn tránh mặt mà là thực tình nàng chưa thể đối diện với bố của mình thôi.

Mở cửa nhà, lập tức có cơn gió mùa đông ập mạnh vào mặt.

Gió làm ta lạnh nhưng vẫn ko bằng cái lạnh buốt trong trái tim.

- Dương! Tiếng mẹ nàng vọng theo, cầm cái này cho thầy giáo nè con, quàng thêm 1 cái khăn cho nàng, hôm nay trời lạnh hơn đó.

- Dạ, con quên mất. Vòng tay ôm cổ bà Xuân, con yêu mẹ lắm ạ. Hihi Dứt lời liền đi luôn ko hề có ý nhìn lại hình ảnh ông Kim ở phía sau đang muốn tiến lại gần con gái.

Quên chuyện này đi đã, tạm thời phải cố gắng vượt qua kì thi này thì hơn.

Thâm tâm tự nhủ mình như vậy, bước chân cũng dứt khoát nhanh mạnh hơn rất nhiều.

- Ra rồi, thầy đợi em lâu rồi nha. Như Phong tắt điều thuốc, đứng ngoài cửa ô tô mở sẵn chờ nàng nói ý trách cứ.

- Dạ, em xin lỗi, có cái này bù đắp thầy đây. Giơ hộp xôi gấc mẹ nàng chuẩn bị lên, mẹ em làm đó, ngon cực. Cười toe toét.

- Rồi, tha cho em vụ này đó, vào xe nhanh kéo lạnh.

Ngồi yên vị ở ghế bên cạnh, thất đại an toàn xong xuôi, Hạ Dương mới nhỏ giọng đề nghị:

- Đi đâu ăn sáng đã thầy, em đói nha, hihi. Nãy nàng ăn có ít thui à, chưa bỏ bèn gì cho cái bao tử thân yêu của nàng hết.

- Tưởng em ăn rồi chứ? Quay sang nàng với anh mắt hơi có vẻ ngạc nhiên.

- Dạ, ăn tí thui hà, có sợ muộn ko thầy?

- Ko sao, ngồi ăn luôn đi. Tay mở nắp hộp xôi thơm phức, một mùi ẩm nóng lan tỏa trong không gian nhỏ hẹp của chiếc xe.

- Woa, nàng có chút ngạc nhiên, ko ngờ mẹ để cho thầy nhiều thế, thiên vị à nha. Nàng ngẩng đầu đưa ánh mắt ghen tị thấy rõ.

- Ha ha, Như Phong cười rạng rỡ, thật là thiên vị sao? Chỉ là hỏi chứ ko mong lời đáp đâu, chàng biết bà Xuân cố tình để nhiều như vậy là vì Hạ Dương ấy mà.

Ăn uống xong xuôi, Như Phong mới bình thản nổ máy xe rời đi.

Đường Hà Nội mùa đông vẫn ko hề thưa vắng đi chút nào, từng người từng người đều vội vã phóng vút xe đi mong chóng đến được một bến đỗ tránh rét.

Nơi ấy có thể là nhà, là công ty, hoặc một văn phòng nho nhỏ hay một quán cà phê ấm áp nào đó?

Nhìn theo những cái xe máy ấy, Hạ Dương bất chợt đặt ình câu hỏi.

Cuộc đời này rốt cục là người ta đang theo đuổi cái gì?

Tiền bạc? Đam mê? Tình yêu?

Khi có rồi họ sẽ không đổi dạ thay lòng để chạy theo một cái khác?

- Gì mà suy nghĩ âu tư như vậy? Như Phong nhìn về mặt thất thần của cô học trò nhỏ hỏi thăm.

- Dạ, cũng ko có gì thầy ạ.

- Vậy thì xuống xe đi, đến nơi rồi đó. Chúc em thi tốt nhé. Chàng cũng ko muốn hỏi nhiều, thâm tâm biết rõ cô bé đang có tâm sự khó nói.

- Dạ, bước nhanh xuống xe, thầy cứ đi đâu đó chơi đi, em thi mất 3 tiếng cơ ạh, ngồi đây sẽ chán lắm. Hướng Như Phong nhắc nhở.

- Ủ, thầy biết. Mau vào trường đi. Một miệng giục nàng, một mặt trong lòng như muốn thốt lời, cố gắng lên em, anh sẽ đợi em.

Ko phải chỉ là đợi em thi xong, ko phải chỉ là đợi em 3h đồng hồ.

Anh sẽ đợi em đến khi nào em có thể tin tưởng để nói với anh...

27. Chương 27: Chuyện Bức Ảnh Cưới...

- Có chuyện gì xảy ra thế hả? Như Phong đứng bên ngoài cửa xe hỏi khi thấy Hạ Dương trở ra.

- Sao thầy biết có chuyện gì ạ? Thầy phải hỏi em có làm bài được ko chứ? Hạ Dương xụ mặt giả vờ dỗi hờn.

- Người ta làm được thì mặt mày hớn hở, ko được thì ỉu xiu như bánh đa gặp nước, nhìn cái là biết ngay, em thì ko vui ko ko xiu, chắc là có chuyện gì rồi. Ko phải là bị bắt quả tang giờ tài liệu chứ? Hi hi

- Thầy cứ tưởng ai cũng như thầy sao? Đừng có bụng ta suy ra bụng người nha, mình đi đâu chơi nha thầy. Ngồi lên xe rồi mới nói mớ 1 câu.

- Hic, có trò nào bắt nạt thầy thế này chưa nhỉ? Đừng thật là thầy mắc nợ em mà. Than vãn vậy thôi chứ Phong ca vẫn rất vui về lái xe đi. Thành công ngoài dự đoán nha. (Tg: Đồ ai đoán được là có chuyện gì đó? Hehe)

Quả thật, ko có gì qua mắt được ông thầy này!

Hic, khùng thật, Hạ Dương thầm nghĩ như vậy.

- Hi hi Alo, mẹ àh

- Ko, là bố Hạ Dương! Chần chờ 1 lúc ông Kim mới trả lời.

Im lặng hồi lâu, nàng mới khó nhọc cất giọng:

- Có chuyện gì ko ạ?

- À, ừ, hơi bất ngờ vì lời nàng, con làm bài tốt chứ?

- Nhờ gen thơ văn của bố mà con làm ko tệ lắm. Cố gắng kéo dài 2 tiếng thơ văn như để nhắc nhở ông.

- Vậy àh, ngập ngừng, lát con về nhà ăn cơm nhé, nay bố nấu nhiều món con thích lắm đó. Đường như là ông ko biết nói gì hơn ngoài một câu ko ăn nhập gì với chủ đề.

- Thôi khỏi bố ạh, thầy Phong kêu thi xong sẽ đưa con đi ăn nhà hàng, chiều con sẽ về. Vậy nha, con cúp máy đây.

Nói rồi ko đợi chờ, nàng tắt máy.

Bố nấu cơm rất ngon nhưng đã bao lâu rồi bố ko vào bếp chứ?

Lần này, vì nàng mà vào nấu cơm sao?

Muốn nàng tha thứ chuyện kia?

Hay muốn nàng ỉm đi như chưa có gì?

Chỉ cần biết, hiện giờ nàng ko đủ can đảm để đối mặt, chạy trốn là hèn nhất, nhưng chạy trốn để thức tỉnh 1 con người thì nàng sẵn sàng nhận mình là kẻ hèn nhất đó.

...

- Này, làm sao thế? Vừa lái xe, Như phong vừa quay sang đánh mắt nhìn nàng hỏi chuyện.
- Gì ah? Giật mình, mãi nghĩ lại chuyện vừa xảy ra khi rời khỏi phòng thi mà ko để ý đến trời đất.
- Thầy hỏi em muốn đi đâu? Làm gì mà thần thờ như thế?
- A, dạ, đi đâu cũng được ạ, em cũng chưa biết đi đâu chơi. Hic, vì ko muốn về nhà nên nói đại, đã suy nghĩ gì đâu.
- Ủ, thế có chuyện gì ko vui àh?
- Dạ, ko , chỉ là em đang nghĩ lại, bài làm lần này chán lắm chắc là trượt rồi. Nhăn nhở méo xệch.
- Vậy ra là muốn đi chơi giải khuây sao? Ko được thì thôi mà, ko cần lo nghĩ nhiều quá. Chàng biết thừa là nàng đang nói dối nhưng cũng ko muốn vạch trần mà thôi, vào hùa cùng nàng cho nàng vui vẻ.
- Dạ!

Thầy khác với anh Tùng thật nha, nếu là anh Tùng, kiểu gì cũng sẽ nói mình phải tự tin lên, ko được buồn, kiểu gì Hạ Dương của anh cũng sẽ được điểm à...

Ý, còn một người mình ko nhắc đến.

Nếu là cậu ấy, cậu ấy sẽ nói gì?

- Em mượn lap của thầy một chút nhé. Quay sang bên cạnh chớp mắt.
- Ủ, ko cần nhìn thầy như thế. Nhếch môi mỉm cười, cô ấy thật là trẻ con.

Hi hi ha ha, sung sướng mở yahoo.

Từ sau lần đó, mình đã trả lời cho cậu ấy.

Nhưng ko hiểu vì sao mà cậu ấy lại biệt tăm.

- Hi, anh chưa lên mạng ah? Vì sau đó nàng biết được tình cảm cũng như 1 số sự thật về khoai nướng nên đã đổi cách xưng hô như vậy cho thân thiết.
- Em vừa làm bài thi xong đấy, buồn lắm vì chẳng viết được nhiều.
- Em đang rất buồn anh ạ, mà anh vẫn đang tìm em ư?
- Em đã ở đây sao anh ko trả lời em 1 tiếng?
- Nếu ko là em sẽ theo người khác để mặc anh đó. Hihi

Gửi những dòng tin nhắn viết vội chẳng có logic nào cả, Hạ Dương mệt mỏi thả lỏng người vào ghế, mắt nhắm lim dim.

Nếu có 1 ngày anh ấy xuất hiện, mình sẽ chọn ai?

Anh Tùng hay anh ấy?

Máy tính vẫn để mở, Hạ Dương ko biết có một người đang thả hồn lơ lửng đâu đây.

Xuống xe đi nào. Gọi nàng tỉnh giấc mộng đẹp, cô bé này có lẽ hôm qua lại lo lắng quá mà ngủ muộn đây.

- Ý, đến nơi rồi hả thầy? Định nhắm mắt thư giãn mà lại ngủ quên mất, mình thật là vô ý vô tứ đi.

Bước ra khỏi xe, một cảm giác khoan khoái, không khí thật trong lành như cùng nhau ulla vào trong những giác quan của Hạ Dương.

Những cơn gió vẫn thổi mang theo tiếng lá xào xạc trong không gian thật thanh bình...

Tia nắng héo hon của mùa đông ko làm người ta thêm ấm áp mà như lạnh hơn với từng đợt gió rít liên hồi.

Giữa lòng thành phố xô bồ nhộn nhịp này lại có một nơi như vậy.

- Công viên bách thảo này liệu có đủ 100 loại cây như tên của nó ko thầy nhỉ?

- Thầy cũng ko biết, có muốn đếm thử ko? Chuyện này thì chàng cũng đành bất lực.

- Vậy nha, quay sang chàng hí hửng, mình cùng đếm thầy nhé.

- Ô ồ, bị hớ rồi, mình chỉ đùa vậy thôi mà? Hic, ừ cùng nhau đếm thử xem.

Thế nên...

Trong cái lạnh lẽo của mùa đông, và yên ắng bình lặng của khu vườn bách thảo, người ta nhìn thấy 1 đôi trai gái, cùng bên nhau đi dạo dưới những tán cây giờ đã khô lá.

Người con gái thì luôn cười rạng rỡ, chạy đi chạy lại giữa những gốc cây, chỉ trở vào những thân cây vẻ hào hứng.

Chàng trai chỉ lẳng lặng theo sau, mỉm cười ngắm nhìn người con gái của lòng mình.

Chốc chốc lại thấy cô gái ấy hùng hùng hổ hổ, gân cổ lên cãi điều gì đó, có vẻ như chàng trai đã ko làm tròn nhiệm vụ của mình.

- Làm sao mà thầy có trí nhớ như kém như vậy cũng có thể làm thầy giáo, thậm chí là tổng giám đốc công ty được nhỉ? Bố thầy thật là.... ko có mắt nhìn người mới giao trọng trách cho thầy như vậy. haizz..... Đi bên cạnh Như Phong, Hạ Dương chán nản. Đếm đến bao nhiêu rồi nhỉ?

Chỉ mỉm cười một cách thật tình cảm, Như Phong ko thanh minh, ko tranh luận với cô bé.

Giây phút này.... Thật hạnh phúc.

Biết bao giờ mới được cùng cô ấy sánh vai như vậy?

Lẳng lặng tận hưởng...

- Xin lỗi, anh chị có thể giúp chúng tôi một chuyện này được ko ạ? Một người đàn ông lạ lẫm đột ngột xuất hiện trước 2 người cầu xin.

Quay sang Như Phong vẻ ngơ ngác bất ngờ, mắt như muốn hỏi chuyện gì thế này, có nên giúp người ta ko, Hạ Dương ko đáp.

- Có chuyện gì vậy? Như Phong thì bình thản hơn, ko biểu lộ cảm xúc.

- Chẳng là thế này, chúng tôi đang làm một bộ sưu tập ảnh cưới trong mùa đông, nhưng đột nhiên người mẫu của chúng tôi ko thể đến được vì tai nạn, chẳng hay anh có thể để chị đây giúp chúng tôi ko?

- Ô, là như vậy sao? Quay sang Hạ Dương, tùy ý của em thầy ko biết nhá.

Hắc, tự nhiên lại giao trách nhiệm cho người ta, người ta đâu biết gì nha, cười ngập ngừng e ngại, thật tình ko muốn giúp tí nào, sắp đến giờ ăn trưa rồi. Từ chối thế nào nhỉ?

- Xin lỗi, anh nhìn em này, chỉ vào mình có ý nói dung nhan tâm thương, chiều cao khiêm tốn như nàng thật ko làm người mẫu của họ đâu, có lẽ ko giúp được đâu ạ.

- Ô, đừng lo lắng, chúng tôi có các phụ kiện cần thiết rồi ah, hiểu được ý nói của cô nữ sinh trung học, anh chàng khéo léo thuyết phục, hơn nữa, nếu em chịu giúp, cùng tôi sẽ có thù lao xứng đáng mà. Vì đang rất gấp, ko kịp liên hệ với người mẫu khác, xin em hãy giúp đỡ.

Ui cha! Chỉ cần nghe đến tiền thù lao là mắt đã sáng rực rồi...

Mê tiền là một cái tội mà...

Thôi thì nhịn đói một chút vậy.

.....

Sau một hồi tô tô trát trát đủ thứ linh tinh lên mặt, Hạ Dương thở phào.

Sau này cưới mà phải trang điểm như thế này chắc mình sẽ nghèo trước khi gặp chú rể mất. hic...

Mặc 1 chiếc váy cưới màu trắng tuyết, xỏ đôi giày nhung trắng, Hạ Dương bước ra từ phòng thay đồ cười rạng rỡ.

- Thầy xem, em đẹp ko? Hihi 2 tay bông 2 bên váy, Hạ Dương nhí nhảnh. Thật là mình rất đẹp đó nha, này mình còn ko nhận ra mình nữa là?

- Ủ, rất đẹp. Nhìn nàng ngờ nghệch, cô bé mặc chiếc váy này thật đẹp.

Hạ Dương cũng thật vô tư đứng tạo dáng theo hướng dẫn của nhiếp ảnh gia mà ko để ý có một ánh mắt dõi theo mình ko rời...

Ah. Tư thế này...?

- Xin lỗi, Như Phong dùng 1 bàn tay che ống ngắm, vẩy Hạ Dương lại phía mình, nói với thợ ảnh, ko nên chụp những kiểu nhạy cảm như vậy.

- Ah, vâng xin lỗi anh. Nhìn ánh mắt lạnh như băng, người này chột dạ, ko phải là thầy trò sao, có ảnh hưởng gì ko chứ?

- Chuyện gì vậy thầy? Cùng lúc đó đến nơi Hạ Dương hỏi.

- Ko có gì, quay sang nàng mỉm cười trêu mếu, có lạnh ko? Kéo chiếc áo khoác bông mềm mại trên vai nàng lên ột chút, ân cần chu đáo.

- Dạ, ko lạnh lắm thầy ạ, váy mùa đông mà, giờ người ta có thiết kế kiểu này, những cô dâu cưới mùa đông sẽ ko sợ lạnh nữa nhĩ. Hi hi Ngắc đầu lên nhìn Như Phong.

Vô tình, chạm vào đôi mắt “thần sâu” của chàng, Hạ Dương bất ngờ, giật mình thần thờ, ko biết phản ứng ra sao, chỉ đơn giản là cảm thấy, đôi mắt ấy như muốn hút sâu những gì là của mình, cũng háo hức ngắm nhìn đôi mắt ấy, khuôn mặt ấy ở 1 cự li gần thế này thật hấp dẫn người khác mà...

- Nghỉ chút ăn tí gì đã nhẽ. Nói với nàng đồng thời quay qua người kia như muốn lấy ý kiến.

- Dạ, bụng em cũng đang biểu tình đây này. Hihi

2 người tiến lại ngồi trên chiếc ghế đá gần đó.

Như Phong đỡ nàng ngồi xuống, giúp nàng chỉnh lại chân váy, nhìn nàng ôn nhu:

- Đợi chút, tí nữa sẽ có đồ ăn đến.

- Dạ, nay đi chơi hơi mệt nhưng thích thật. Hai, ngắc đầu nhìn những chiếc cành xác xơ, mà có bao nhiêu cây trong này thầy nhĩ?

- Haiz, ko ngờ cô bé vẫn nhớ, quên rồi mà, để lần sau đếm lại đi.

- Ý, mà em đau chân quá, đi giày cao gót ko quen thầy ạ, cúi xuống định tháo đôi giày cao những 10cm ra thì đã có người nhanh tay hơn.

- Để thầy giúp. Nhẹ nhàng cởi giày cho nàng, Như Phong cương chiều khiến Hạ Dương có chút ngượng ngùng, khuôn mặt như đỏ hơn nhưng ko có ý từ chối, ngồi lại dựa lưng vào ghế nhắm mắt tận hưởng.

Nhưng mà không khí này nhanh chóng bị phá vỡ bởi giọng nói của anh thợ ảnh ban nãy:

- Woa, đồ ăn đến rồi đây, 2 người ăn ngon miệng nhẽ, chúng tôi sẽ ngồi bên kia. Chỉ tay ra phía mọi người ở một thảm cỏ gần đó.

Vừa nhồm nhoàm hút tòn tụt từng sợi mì tôm, Hạ Dương vừa thổi phì phù:

- Mùa này ăn mì tôm thật là ngon nha, lại ko lo nổi mụn thầy ạ. Hi hi

- Ủ, ăn nhanh ko ngộp mát. Ở bên nàng thì chàng ăn gì mà chẳng ngon chứ?

.....

Tối hôm ấy.

- Anh hai, Như Tùng đứng tựa lưng ngoài cửa phòng gọi Như Phong, ba đang chờ điện thoại của anh kia.
- Vậy à, ừ, anh ra ngay. Nói rồi đặt những thứ đang cầm trên tay xuống bàn, chồng lên trên một quyển gì đó, nhanh chóng qua cửa rời đi.

Khó hiểu nha.

Anh hai xem gì mà lại có vẻ mặt thần thờ như thế, lại còn ngồi cười ngây ngốc nữa chứ?

Ý, cái đó không phải là tài liệu trợ lí vừa mang đến ban tối hay sao? Nhìn mép tờ giấy mà Như Phong đặt xuống ban nãy, Như Tùng thắc mắc.

Tò mò thế nhỉ?

Là cái gì ta? Xem tài liệu và ngồi cười sao?

- Đây, làm cho anh một bát mì tôm nhé. Như Phong bắt thành linh quay lại, dặn dò em trai, đừng đứng đó nữa, mau đi làm đi. Suýt nữa thì chết, để Như Tùng nhìn thấy thì nguy.
- Dạ, giật nảy mình vì mưu đồ bất thành, suýt nữa thì bị phát hiện, may mà chưa có động đến nó. Haiz, thở dài trở ra nấu cơm tối.

Bữa ăn...

Như Tùng đã y lời làm cho anh trai 1 bát mì thơm ngon, một ít rau cải, một ít thịt bò, thêm một quả trứng và cà rốt.

Thật là hảo thơm ngon nha, bất quá, người thưởng thức lại ko phải là chúng ta.

Sau một hồi lắc đầu tỏ ý thất vọng, Như Phong vẫn lảm nhảm mãi một câu điệp khúc ko thôi:

- Vẫn ko phải, lạ nhỉ?
- Có chuyện gì sao anh hai? Ko ngon àh?
- Ừ, anh thấy thiếu vị gì đó. Ngẩng đầu lên nhìn Như Tùng băn khoăn.
- Mọi khi anh vẫn ăn thế này mà? Muốn thêm vị gì nữa sao?
- Thôi bỏ đi, anh lên phòng chút, em ăn mình đi nhé.

Dứt lời liền rời đi để lại cho ai đó ánh mắt bất mãn buồn bực. Anh hai hôm nay làm sao ta?

Sự thật là...

Vì một người con gái mà thôi.

Như Phong đang muốn tìm lại hương vị của buổi trưa nay...

Hương vị còn thiếu cũng là thứ mà Như Tùng ko thể thêm vào trong bát mì của mình.

Hương vị của tình yêu...

Thứ mà anh ấy muốn là ở bên người anh yêu thương để cùng ăn một bữa cơm, nói chính xác thì dù nó là một bát mì bình thường thì anh vẫn thấy ngon ngọt hơn cả sơn hào hải vị ở trên đời.

Bất giác, Như Phong đưa những ngón tay lên, chạm vào khuôn mặt của Hạ Dương.

Khuôn mặt tươi tắn, cười rạng rỡ, nổi bật giữa một màu xanh cây lá.

Dù vậy vẫn ko làm cho đôi mắt em biết cười...

Đúng vậy, đôi mắt ấy dường như vẫn phẳng phất một nỗi buồn đâu đây, ánh mắt ấy ko cười...

Và anh biết, em đang buồn, một nỗi buồn sâu kín em ko thể nói với ai cả.

Anh ước chi mình có thể san sẻ cùng em?

Nhìn những tấm “ảnh cưới” của Hạ Dương chụp với mình, Như Phong ko biết mình phải làm sao để có thể buông tay?

Trả lại em với những gì em đang muốn theo đuổi, đâu thể buộc em lại với mình chỉ vì một mối quan hệ đã trôi vào dĩ vãng?

Trái tim nhói đau, Như Phong buông những tấm ảnh xuống, lẳng lặng thở dài.

Càng cố gắng rời xa, càng ko thể rời xa.

Trò đùa số phận và mình là người thua cuộc?

28. Chương 28: Đêm Giáng Sinh!

Mấy hôm nay đã cật lực thật ko uống công. Hạ Dương nhìn tấm khăn len mình vừa đan xong cười thỏa mãn.

Vì chuẩn bị quà cho giáng sinh của Như Tùng mà thời gian này nàng đang lao tâm khổ tứ, đan đi đan lại ko biết bao nhiêu là cái khăn rồi.

Ấu cũng là ông trời thương tiếc cho nhan sắc tuổi 18 của nàng mà để nàng hoàn hảo kết thúc một món quà ý nghĩa.

Chiếc khăn len này sẽ làm anh Tùng cảm động lắm, khó khăn lắm mới hoàn thành được, hôm ấy nhất định sẽ thổ lộ với anh ấy. Hạ Dương ôm tấm khăn áp lên ngực mình nghĩ thầm, rồi mỗi ngày đông anh ấy sẽ quàng cái khăn này lên cổ, mỗi giây mỗi phút mình sẽ ở bên anh ấy, gần gũi như thế...

Không phải ngẫu nhiên mà nàng lại có quyết định này, cũng chỉ là vì chuyện của anh chàng khoai nướng...

Sau khi nói chuyện với anh ấy về nỗi băn khoăn lo lắng của mình về gia đình, anh ấy đã trả lời tin nhắn của nàng.

Anh ấy nói, rồi mọi chuyện sẽ qua...

Anh ấy nói, em hãy cứ sống với tình cảm của mình, đừng để quá khứ ám ảnh hay đeo bám...

....

Anh ấy đã nói rất nhiều, rất nhiều....

Dường như, anh ấy đã tìm được nửa kia mình và ko còn theo đuổi ước vọng tìm thấy Nàng Hạ nữa...

Haiz.... Như vậy cũng tốt, mình cugn sẽ ko phải băn khoăn chọn một trong hai

Dù sao, người thực tình thực vẫn tốt hơn.

Lần này nhất quyết phải làm tới cùng. Cố gắng lên! Hạ Dương tự nhủ lòng mình như vậy.

Cẩn thận gấp gọn cái khăn quàng vừa đan xong, Hạ Dương mở cửa sổ đứng ra ngoài ban công.

Từ nơi đây, nàng có thể cảm nhận được cái lạnh của mùa đông, cái lạnh của lòng người, cũng như nó giúp nàng quên đi chuyện của gia đình.

Dù chưa có cái kết cuối cùng trong chuyện này nhưng mối quan hệ cha con cũng đã được cải thiện, nàng ko còn mất tự nhiên khi đối mặt với ông Kim nữa.

Ít nhất, những lời của anh ấy cũng khiến lòng mình ấm lại. Hít một hơi sâu hương thơm hoa sữa, Hạ Dương như chìm mình trong những lời nói của khoai nướng.

Anh ấy là người như thế nào nhỉ?

Một con người sâu sắc, chín chắn, nhạy cảm, thông minh., hài hước..

Có lẽ là như vậy.

Nghe cảm giác của mình mà xem, anh ấy thật giống với một người...

Thầy Phong đúng là mẫu người như vậy nha?

Mình cũng muốn gặp anh ấy một lần xem sao.

Hí ha hí hửng với ý định của mình, Hạ Dương thích thú cầm hộp quà hình trái tim ra khỏi nhà.

Bên trong là cái gì chắc ai cũng biết rồi ah.

Còn cái hộp này là nàng tự đi mua đấy.

Anh ấy sẽ bất ngờ lắm về món quà này à xem. Hiihi

...

Chết tiệt. Hạ Dương hâm hực. Làm sao mà đóng cửa im ỉm thế ko biết?

Chuông lâu thế mà ko có ai mở cửa?

Nhà vẫn có người mà? Lạ nhỉ? Ko lẽ mình lại cứ thế xông vào, tặng quà rồi chạy vọt đi?

Đang miên man thì thấy cánh cổng bật mở, bên trong là một thân ảnh quen thuộc cùng với giọng nói trầm ấm:

-Có chuyện gì đấy Dương?

-Ah, thầy, nhanh tay giấu hộp quà ra sau lưng, giáng sinh thầy ko đi đâu chơi sao? Hạ Dương thắc mắc, nghĩ thầm, ko lẽ thầy để người yêu một mình trong ngày giáng sinh này? (Cái chị mà Hạ Dương nhìn thấy Như Phong ôm ở ven hồ ý, ai ko nhớ đọc lại nha)

-Ừ, thầy bận chút việc, chưa đi được. Như Phong quay đi, ko nhìn thẳng vào mắt Hạ Dương mà nói dối. Trái tim như quặn thắt nhói đau.

Cũng chính vì vậy mà Hạ Dương nàng ko thể nhìn thấy một đôi mắt đỏ ngầu, đôi mắt đỏ chứa đựng bao đau thương, sầu khổ, xót xa. Nàng ấy vẫn hồn nhiên:

-Anh Tùng đâu rồi hả thầy?

-Thầy ko biết, ăn tối xong đã ra ngoài rồi, có lẽ đang ở khuôn viên mọi khi. Như Phong đưa cho nàng một gợi ý, phải cố gắng lắm chàng mới có thể giữ bình tĩnh để chỉ dẫn cho nàng.

-Ah, vậy ạ, em đi ra đây đây, chúc thầy giáng sinh vui vẻ nha. Nhí nhảnh quay đầu đi, đồng thời tay cũng nhanh thu về, nàng chỉ có đan 2 cái khăn thui àh, một sẽ là của nàng, một sẽ là của anh Tùng, ko thể tặng cho thầy được.

Nàng ko hề biết rằng, Như Phong đã biết tất cả.

Chàng biết nàng đang chuẩn bị tặng quà cho Như Tùng.

Chàng biết nàng sắp rơi vào đau khổ, tuyệt vọng.

Chàng biết nàng sẽ khó mà đứng vững....

Nhưng phải làm sao đây, chàng có thể làm gì cho nàng được đây?

Buồn bực, chàng vẫn dựa lưng vào tường, nhìn theo bóng Hạ Dương đang mờ dần...

Nghĩ lại....

Buổi trưa nay....

-Anh hai, đây là Minh Nguyệt, bạn gái em. Như Tùng ấp úng giới thiệu trước mặt anh trai.

-Ah, Như Phong thoáng giật mình, chuyện này là....

-Anh đừng giận, em với Nguyệt yêu nhau lâu rồi, em đang tính chuyện kết hôn, ba má cũng biết chỉ còn anh thui.

-Vậy sao? Như Phong hỏi mà ko hỏi, hướng ánh mắt chăm chú nhìn cô gái tên Minh Nguyệt. Chào em, moon!

-Dạ, anh Phong. Có chút thẹn thùng, khó xử trong đôi mắt, cô gái nhẹ giọng đáp.

-Anh hai, em hi vọng anh sẽ đồng ý. Như Tùng hốt hoảng khi thấy anh trai mình nhắc lại cái tên đó rồi quay đi.

Dừng lại bước chân còn dang dở, Như Phong cố thốt lời:

-Ko sao. Anh chúc em hạnh phúc. Và nhanh nhất, anh dùng tốc độ mình có thể trở về phòng. Trong khi đó vẫn nghe thấy lời cảm ơn của Như Tùng và lời đề nghị bữa ăn tối giáng sinh do 2 đứa tự làm.

Chuyện này là thế nào?

Sao lại có thể như vậy?

Nắng Hạ của mình sẽ ra sao khi biết sự thật này?

Tại sao Như Tùng ko yêu cô bé mà mình lại ko thể nhận ra?

Quả là số phận, mình ko thể... Như Phong ngồi vật vã trên ghế làm việc tự trách mình.

Tại sao Như Tùng có tình cảm với Moon mà mình ko hề biết?

Moon là tên mà anh đặt để gọi riêng cô em gái của người yêu.

Anh đã rất rất yêu cô ấy, cho đến một ngày cô đột ngột bỏ đi, lấy chồng ngoại quốc, anh tuyệt nhiên ko còn liên lạc gì với gia đình cô ấy, cũng như cả Moon nữa.

Vậy mà...?

Trở trêu làm sao, Moon với Tùng lại là một đôi?

Kí ức thay nhau trở về, những miền kí ức xa thẳm nay lần lượt hiện lên mồn một trong đầu anh.

....

....

...

-Anh Phong, xuống ăn tối với chúng em đi, mọi thứ đã xong cả rồi. Minh Nguyệt từ ngoài cửa nói vọng vào phòng.

-Moon! Như Phong mở cửa cho Minh Nguyệt, nhắc lại tên cô, vào phòng anh chút.

-Dạ!

-Em thật sự yêu thằng Tùng chứ? Chàng đi thẳng vào vấn đề vướng mắc trong lòng ko ngại ngần, thậm chí còn phảng phất chút ít sự thô lỗ, em sẽ ko như chị gái em?

-Anh Phong! Minh Nguyệt ngắt lời, cố kìm nén sự tức giận, em ko phải là chị em, lẽ nào anh vẫn chưa quên được chị ấy?

-Ko, anh đã quên từ lâu rồi, Như Phong cười nhạt, em ko nghĩ anh lại chung tình đến mức như vậy chứ?

-Vậy tại sao anh lại hỏi em thế?

-Anh chỉ ko muốn lịch sự lặp lại mà thôi, moon ạ, Như Tùng sẽ ko chịu đựng nổi đâu.

-Em biết, anh Phong, em ko phải là chị em, anh chỉ cần biết như vậy thôi là đủ ah, hơn thế, em yêu anh ấy. Nàng nhìn thẳng vào mắt Như Phong tin tưởng.

-Ừ, anh mong 2 đứa hạnh phúc. Như Phong mỉm cười nhẹ nhàng mà mang theo cả một mùa xuân ấm áp. Chị em vẫn tốt chứ? Cùng Minh Nguyệt bước đi, Như Phong vẫn hỏi chuyện.

-Dạ, chị ấy rất tốt anh ạ. Minh Nguyệt đáp qua loa cho xong chuyện, nàng ko muốn gợi nhắc lại chuyện xưa.

-Ừ.

Bước đi và thầm nghĩ,

Nắng Hạ ơi, anh ko thể giúp em được nữa.

Em phải tự mình vượt qua thôi, 2 người họ là của nhau...

Bịch! Tiếng hộp quà của Hạ Dương rơi xuống đất một cách phũ phàng.

Hạ Dương ngỡ ngàng trước những gì mình đang nhìn thấy....

Anh Tùng...

Anh ấy đang ôm hôn một người con gái, 2 người họ đang...

Vì sao?

Chuyện này là sao?

Anh ấy có người yêu ?

Một loạt câu hỏi dồn dập hiện ra trong ý nghĩ, Hạ Dương ko hề biết được, nước mắt mình đang từng giọt lặng lẽ lăn trên gò má.

Hóa ra...

Muốn rời đi mà chân ko thể nào cất bước...

Cảm thấy sức lực mình như bị rút cạn, Hạ Dương ngồi phịch xuống đất ôm mặt khóc.

Những giọt nước mắt ấy chỉ lặng lẽ rơi ra, và lăn đi, rồi lách qua kẽ tay nàng đáp xuống đất mẹ.

Tuyệt nhiên, ko thêm một tiếng nức nở nào cả, ko có tiếng thút thít như trẻ con...

Hạ Dương cũng chẳng biết tại sao mà mình lại khóc, chỉ thấy tim mình có cái gì đó thoáng qua, đau nhói.

Nàng khóc và ko để ý đến đôi trai gái kia đang làm gì, và đôi trai gái ấy cũng chẳng hề biết đến sự tồn tại của nàng, vẫn đắm chìm trong mật ngọt tình yêu họ trao cho nhau...

Có lẽ, Hạ Dương sẽ cứ ngồi thế khóc mãi nếu ko có một bờ vai cho cô tựa vào:

-Dương! Như Phong nhẹ nhàng đến bên cạnh nàng, ôm nàng, để nàng khóc ở trong bờ ngực mình ko kiêng kị.

Lúc này đây chàng ko cần biết đến lễ nghi thầy trò, chàng mặc kệ người ta sẽ nghĩ như thế nào,...

Chàng chỉ cần biết, chàng phải che chở người con gái mình yêu thương...

Hạ Dương cũng biết là Như Phong đang ôm nàng, nhưng ko hiểu sao, nàng ko hề phản kháng, mà đơn giản, chỉ ở trong lòng người ta để khóc.

Cảm thấy mình thật ngốc nghếch, khờ khạo...

Cái chính là...

Như Phong càng ngày càng ôm siết nàng vào lòng mình vỗ về như trẻ nhỏ thì Hạ Dương càng ngày lại càng khóc to hơn.

-Ko sợ Như Tùng sẽ biết sao? Như Phong bó tay đành dùng biện pháp cuối cùng.

-Ah!

-Ui!

-Thầy sao ko? Hốt hoảng.

Chẳng qua tại nàng ta giật mình, xấu hổ nếu như để Như Tùng biết được, quả nhiên ngay lập tức nín khóc, ngẩng đầu lên nhìn.

Vô tình mà va chạm vào cằm Như Phong đau điếng khiến chàng kêu lên.

-Ừ, ko sao, làm gì mà khóc ghê thế? Như Phong tròn ghẹo nàng.

-Có gì đâu, em muốn khóc thôi mà. Nhìn ra phía sau lưng Phong ca, nàng biết 2 người kia đã rời đi mới đánh trống lảng, sao thầy lại ở đây?

-Haiz, thầy chỉ là đi ngang qua thấy có một con mèo mít ướt nào đó, bận lòng ko muốn hại nó đổ mắt nên phải chạy lại dỗ dành thôi ấy mà. Như Phong cố tình dài giọng.

-Thầy này, Hạ Dương lườm ổng một cái sắc lẹm, quần thầy mặc chưa kéo khóa kia, ổng ko lo nổi mình ổng lại còn lo cho rêu. Nguyt một cái thật dài, ai bảo dám trêu nàng cơ chứ?

-Ah, Như Phong giật mình nhìn xuống kiểm tra, thấy hoàn toàn bình thường thì có chút tức tối, dám trêu thầy vậy hả cô bé. Giơ tay dọa đánh nàng khiến nàng chạy tán loạn.

- Ah, thầy giáo bắt nạt học sinh này. Vừa chạy vừa hét lớn.

2 người đùa nhau đến khi mặt đỏ bừng thì ngồi thở phì phò

- Thầy..., thù dai thế,... tha..cho em..., mặt chết mất.

- Ừa, sau này ko được nói thế á, con gái gì mà vô duyên.

- Hi hi, tại thầy dám cười em mà. Hạ Dương chống chế.

- Thôi về đi, muộn rồi. Kéo nàng đứng dậy.

- Ah, còn cái này, chợt nhớ ra, Hạ Dương quay lại cầm hộp quà lên.

- Gì đây? Quà giáng sinh cho thầy hả? Thầy rất vui lòng để nhận nó đấy. Dứt lời liền đưa tay giành lấy hộp quà của nàng ko để cho nàng từ chối.

- Ah, nhìn nó tiếc nuối, nhưng ko biết phải làm sao để lấy lại, đành nào cũng chẳng để làm gì, tặng lại cho thầy cũng được, nghĩ thầm.

- Giáng sinh vui vẻ. Đột nhiên Như Phong đưa cho nàng một hộp quà, có đi có lại mà. Nhoẻn miệng cười nhìn nàng.

- Ah, cảm ơn thầy. Nàng mở ra...

- Thế nào? Thích chứ?

- Dạ, đẹp quá thầy ạ. Nhìn sợi dây chuyền mang hình mặt trời với những tia nắng, rồi nhìn sang Như Phong, nàng cảm ơn chàng rồi rút.

- Để thầy giúp em. Nhẹ nhàng đeo nó vào cổ nàng, thầm mong em sẽ mãi là những tia nắng rực rỡ.

- Thầy cũng xem là cái gì đi. Hướng chàng mong ngóng, ko có giá trị lắm đâu, em tự làm đấy.

- Ừ, woa, em tự đan đấy hả? Ý, lại còn giống cái khăn trên cổ em nè. 2 cái là một đôi hả?

- Dạ, hihi, như vậy thì ai nhìn cũng biết chúng ta là thầy trò nha. Nàng lém lỉnh nói lái đi. (Hic, ai nghĩ là thầy trò thì ta đi đầu xuống đất.)

- Ừ, thầy trò mình cùng có giáng sinh thật vui vẻ nha.

Dù ko phải dành cho anh nhưng anh sẽ trân trọng nó Nắng Hạ à.

Bỏ vì...

Rồi sẽ có một ngày nó là của anh!

Dù sao cũng ko phải tặng cho thầy, nhưng thầy đã thích thì cứ mang nó đi.

2 người mỗi người có suy nghĩ khác nhau nhưng vẫn đang lặng lẽ sánh bước cùng nhau trở về...

29. Chương 29: Nếu Anh Còn Cơ Hội...

-Sao ko bật đèn lên hả anh? Như Tùng lần tìm công tắc điện trong bóng tối hỏi.

-Đưa Nguyệt về rồi hả? Một câu hỏi để trả lời.

-Dạ, em đưa cô ấy qua nhà dì rồi, giáng sinh sao anh ko đưa bạn gái đi chơi mà lại ở nhà xem phim thế này?, Nhìn vào cái màn hình ti vi, rùng mình một cái (anh ý đang nhớ lại chuyện ngày trước cùng Hạ Dương xem phim kinh dị đấy mà), ko hiểu sao anh và Dương lại có thể ham mấy cái thể loại này được nhỉ?

-Bạn gái ấy hả? Như Phong phát hiện ra chi tiết “khả nghi” trong câu nói của em trai, nhìn cậu em một cách khó hiểu.

-Haiz, ngồi phịch xuống ghế, uống nhanh một ngụm nước, cầm hộp bỏng ngô lên ăn tốp tốp, (Ha: Bắt gặp quả tang “chôm” đồ ăn của người ta nhé? NT: Nào có, ăn công khai em ạ, em ko thấy hả? Cười đắc chí. Ha: mình đang bị đau mắt nha), cũng ra vẻ vừa xem vừa ăn mà nói chuyện với anh trai, ko phải giấu em em biết hết rồi.

-Biết gì? Có chuyện gì anh giấu em sao? Như Phong ngây ngô ko hiểu.

-Anh và Hạ Dương..., kéo dài ko nói hết, biết nói thế nào được nhỉ?

-Làm sao?

-Ko phải 2 người đang quen nhau sao? Quay sang hỏi trực diện đối phương.

-Quen nhau? Giọng thoáng chút thẳng thốt, đầu óc em có vấn đề hả? Ko phải là em bỏ rơi cô bé để yêu Moon đấy sao?

-Ừa, em làm gì đâu mà bỏ rơi? Em yêu Nguyệt từ lâu rồi mà anh.

-Ừa, cũng quên mất, Như Phong buồn bực, vậy làm sao mà lại nhấn tâm lừa gạt người ta? Để người ta thích mình rồi lại gạt phăng đi như thế chứ?

-Anh nói linh tinh gì vậy? ai lừa ai cơ? Đối với Hạ Dương em chỉ coi như em gái thôi mà, à ko, giờ phải là “chị dâu” mới đúng. Như Tùng gật gù.

-Chị dâu? Có chút giật mình, Như Phong buột miệng nhắc lại.

-Em đã xem ảnh cưới 2 người chụp rồi, nói giọng dẹt dẹt nhỏ nhẹ, ko phải là em cố ý lục đồ của anh, hôm rồi vô tình em nhìn thấy...

-Ảnh cưới? Vậy nên em nghĩ anh với cô bé có gì hả? Như Phong cũng chỉ hỏi lại mà ko hề có ý giải thích thay cho Hạ Dương.

Vì sao phải giải thích khi đó là điều anh mong muốn?

Giải thích rằng đó là chuyện anh sắp đặt để có được những bức ảnh như vậy cùng cô, trước khi cô bé thuộc về em trai sao?

Tất cả đều đã là vô nghĩa, dù sao cô bé vẫn là một tia nắng trong lòng anh.

-Ko phải là em nghĩ mà sự thực là như thế anh ạ. ngáp một cái thật dài, thôi, em lên ngủ sớm đây, anh cũng đừng thức khuya quá nha.

Như Tùng rời đi để lại một không gian suy tư cho người ở lại.

Ko còn đầu óc đâu để mà xem phim, tắt cái phup, Như Phong cũng nhanh chân về phòng.

Anh đã có một quyết định cho riêng mình.

Quyết định làm thay đổi cả cuộc đời anh, hạnh phúc hay đau khổ thì bây giờ anh cũng đã sẵn sàng đón nhận.

-Em lên mạng lâu chưa? Gửi đi một dòng tin cho nàng, Như Phong ngồi nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính mong đợi.

-Hi, giáng sinh vui ko anh, em lên được một lúc rồi, đang nhắn tin ọi người đây.

-Vậy hả, em ko nói anh cũng quên mất, chẳng chúc bạn bè gì cả. Giáng sinh thế nào rồi, nhận được nhiều quà chưa?

-Hi chán lắm anh ạ, có một số chuyện ngoài ý muốn khiến em hơi buồn, nhưng mà giờ thì ko còn nữa rồi, em đang cười rất tươi đây này. Haha

-Thật vậy? Có chuyện gì thế? Anh có thể chỉ sẻ cùng em được ko?

-Haiz, cũng ko có gì to tát, chỉ là em ko được nhận nhiều quà giáng sinh thôi anh ah.

-Ừa, vậy anh sẽ tặng em nhé.

Thao tác nhẹ nhàng trên bàn phím, Như Phong nhanh chóng gửi cho nàng một loạt những bông hồng đỏ, kèm theo một lời chúc em mãi hạnh phúc.

Thực sự là Hạ Dương cũng hơi bất ngờ, tưởng tặng gì chứ, nhanh tay viết lại.

-Cảm ơn anh, nhưng mà em muốn cái gì ăn được cơ. Hi hi

-Tốt thôi, anh mời em một ly cà phê trong ngày đông giá rét nhé.

Hạ Dương chính là đang tưởng bỏ, sắp được gặp người ta cùng đi uống cà phê, hí hửng hỏi:

-Bao giờ hả anh?

-Ngay bây giờ.

-Anh ko nói đùa chứ?

-Ko. Trả lời chắc nịch.

-Anh có gặp được em đâu?

Sau khi gõ rồi nàng mới nhìn thấy trước mắt là một ly cà phê đang nghi ngút khói.

Cà phê nóng thiệt nha, bắt quá nàng ko thể thưởng thức mà thôi.

-ANH LỪA EM! Hạ Dương tức giận viết to lên.

-Lừa đâu chứ? Đó cũng là cà phê mà? Giả ngây giả ngô, Như Phong tự cười một mình.

-Sao biết đấy là cà phê? Em có nếm được vị của nó đâu? Nhỡ đấy là trà đá thì sao? Nhanh trí lật lại.

-Ah, thông minh lắm, rồi, hồi nào có dịp anh sẽ mời em cà phê nhé, chỉ sợ lúc đấy em lại ko đi thôi.

-Sao lại ko đi chứ? Cửa chùa mà? Được ăn uống là em thích.

-Ừ, thế có muốn ăn khoai nướng nữa ko?

-Quá tuyệt! hi hi, nhưng mà đợi khi nào hả anh? Nàng đã phát hiện ra mấu chốt của vấn đề.

-Đợi đến lúc đó đã, giờ thì chưa được. Đăm chiêu một mình, Như Phong ko biết rằng khóe miệng đang nhếch lên vì một âm mưu nho nhỏ sắp được thực hiện.

-Lúc nào? Đợi vợ anh đi vắng ấy hả? Hạ Dương tinh nghịch trêu đùa.

-Vợ anh?

-Ừ,

-Sao có thể? Anh chưa có vợ mà?

-Thật?

-Ừ. Anh đã nói là anh yêu em mà, chỉ một mình em thôi, mãi mãi...

-Sao hồi đó anh lại thôi ko tìm em? Giờ thì em muốn gặp mặt anh cũng ko được nữa? Tưởng anh đã có gia đình rồi chứ? Chần chờ một lúc Hạ Dương mới trả lời.

-Ừa, có một số chuyện nhỏ nhỏ như con thỏ làm anh gián đoạn công cuộc tìm em đấy, dịp tới anh sẽ tiếp tục nhé?

-Haiz, em sẽ đợi anh tìm được em , khi ấy mình sẽ cùng đi uống cà phê ha. Em biết một nơi rất ngon đấy.

-Ok! Nếu như em đồng ý cho anh cơ hội, nhất định anh sẽ tìm thấy em mà. Đợi anh nhé?

-.....

-....

Đêm ấy...

Có một người mang theo cả những nụ cười vào trong giấc mơ.

Có một người mang những lo lắng, hồi hộp, trông mong...

Và ai biết đâu đây vẫn phảng phất hương vị của hạnh phúc.

30. Chương 30: Hận Thù

Qua một đêm ngồi tỉ tê với anh chàng trên net, Hạ Dương sảng khoái tâm hồn mà toàn tâm đi học.

Hỏi làm sao ah, bao nhiêu chuyện “ko thể nói cùng ai” , nàng đã tuôn sạch sẽ trong một giờ với anh khoai nướng của mình rồi, chí ít thì cũng ko còn giữ gánh nặng trong lòng.

Nhanh nhẹn quơ tay một cái, chiếc khăn len mới hoàn thành đã hại ben đố ẩm áp trên cổ nàng rồi.

Một màu xám tuy ko nữ tính nhưng lại khiến khuôn mặt cô như tươi tắn hơn trong mùa đông lạnh giá, nổi bật làn da trắng tự nhiên ko cần đến mỹ phẩm cùng đôi môi chum chúm hồng đào, đặc ý nhìn mình trong gương, len dây cốt dắt xe ra khỏi nhà.

Mùa đông năm nay sao mà lạnh thế, vừa đi vừa xuyết xoa.

Sau này nhất định phải tậu được một cái ô tô đi làm như thiên hạ cho bõ tức, nhân nhạ đặt ình một mục tiêu.

Rất nhanh, lướt đến trường an toàn lại còn sớm những gần 10 phút, Hạ Dương thỏa chí chưa vào lớp học vội mà ngồi dưới sân trường ... “tắm nắng mùa đông”.

Ngồi trên ghế đá, đưa tay sờ sờ mấy dòng chữ phía sau “ Tập thể lớp 12A niên khóa 2003-2006 kính tặng” mà ngậm ngùi.

Mấy tháng nữa thôi cũng phải hi sinh mất chút ít vào cái ghế đá tặng lại trường như thế này rồi? (Cứ tưởng là nàng ngậm ngùi vì sắp hết thời học sinh chứ?????????)

Rồi sau đó...

Bất giác đưa mắt nhìn những em học sinh lớp 10 đang hí hục lo lắng cho công tác vệ sinh, kiểm tra đồng phục, kiểm tra bài tập..., ngày xưa mình cũng ngây thơ non nớt như thế đấy.

Bây giờ ah?

Thầy đầu còn rảnh rồi mà kiểm tra gặt gao nữa, toàn mắt nhắm mắt mở mà bỏ qua ấy cô cậu học trò nhỏ sắp ra trường, nghĩ thấy mình thật đã là “cáo già” mất rồi.

Lại nữa...

Ko hiểu vì sao mà mấy cô cậu kia cứ nhìn mình chăm chăm, lại còn chỉ trỏ ko thôi, thì thà thì thào những cái gì nằng ko nghe được.

Cảm giác như mình đang là trung tâm của thế vận hội, Hạ Dương nhanh chóng xách cặp chuồn lên phòng.

Đúng là đi học sớm có vẻ ko quen, Thùy Dương còn chưa đến, chẳng có ai bàn buôn chuyện phiếm, Hạ Dương mệt mỏi lần ra bàn học chợp mắt chút.

-Này, bà còn ở đây mà ngủ được ah? Thùy Dương có phần lo lắng đập vai Hạ Dương một cái rõ đau.

-Ai da, xuýt xoa kêu lên, cái gì chứ? Hành xác tao chỉ ha? Muốn chết ko? Dứt nắm đấm đe dọa cô bạn thân đã quá nặng tay.

-Phải, tao muốn chết còn ko được kia kìa, xem lại mình đi, bà mới là người sắp lên đoạn đầu đài đó.

-Hở? Chỉ tay vào mặt mình, tui làm sao? Bộ mặt ngây thơ vô số tội nhìn Thùy Dương.

-Sao nữa ah? Lấy tay giật giật cái khăn trên cổ nằng, dưới kia đang đồn ầm lên là bà cặp với Phong ca đó, lại còn công khai quàng khăn đôi nữa chứ? Tao còn ko tin được? Nói có vẻ nghi ngờ nhìn cái khăn đang yên vị kia mà nghiến ngấm.

-Khăn đôi? Hạ Dương sững sờ, ko lẽ...?

Lời còn chưa nói hết đã có câu trả lời, ông thầy giáo dạy toán của nằng đã xuất hiện trên bục giảng với vẻ tươi cười khó đoán trong ánh mắt, ý, kia chẳng phải là...

Như Phong quàng khăn len đã trở thành một biểu tượng chứng minh cho phong cách lãng tử, lịch lãm phiêu diêu.

Thường thì ít ai là con trai mà có thể quàng khăn len lại hấp dẫn như thế.

Ko yếu đuối uỷ mị, ko phô trương sáo rỗng, ko thướt tha đáng ngọc...

Ngược lại là một vẻ đặc biệt giữa một chút nghệ sĩ pha trộn trong khí chất nam tính cuốn hút.

Đẹp!

Một từ có thể khái quát được tất cả những cái nhìn trầm trồ kia.

Tuy nhiên, chẳng có thể nhìn thấy ánh mắt ấy trên người Hạ Dương.

Nằng đang nóng phừng phực trong người đây, làm sao thế chứ???

Đó là cái khăn nằng tặng trượt cho anh Tùng ngày hôm qua, thế mà Phong ca vô tư cố tình coi như ko biết mà hôm nay đã đeo nó đến lớp?

Chưa để nằng kịp suy nghĩ gì hơn, bồ câu đã hoàn thành sứ mệnh đưa thư:

-Hiểu chưa em? Chuẩn bị tinh thần chiến đấu đi. Thùy Dương bí mật nhắc nhở.

Hạ Dương ko nói được gì, ắn nhãn cúi gằm mặt tức tối rửa thắm “lão chết dẫm”.

Rồi tất nhiên vì N cái nhìn tò mò tóc mách mà cả trường ai cũng biết 2 người quàng khăn đôi?

Sức mạnh công nghệ thông tin có khác, giờ học mà thư đi tin lại cứ vù vù.

Dù nằng đã nhanh tay mà cởi ra, hi sinh thân mình trước gió mùa đông bắc để bảo toàn mạng nhỏ cũng ko thoát khỏi vòng thị phi ah.

Có viện lí do là vô tình 2 cái khăn trùng nhau do sở thích cũng thiệt khó ah, cùng màu, cùng kiểu, khác size một chút mà thôi?

Hơn nữa lại là khăn tự đan mới chết chứ?

Hơn nữa, dạo trước nàng hí ha hí hửng đan khăn bất cứ lúc nào rảnh, rầm rộ mang đồ nghề đến lớp thực hành nữa chứ?

Có ai là ko biết cái khăn kia là thành quả lao động ko ngừng nghỉ của nàng đâu?

Hơn nữa, có ai ko biết cái mặt nàng từ hồi dán mác “ học sinh đạt giải ba kì thi văn cấp thành phố” đâu?

Biện minh hay giải thích gì được nữa ha, bằng chứng rõ ràng, nhân chứng sống đông đảo, “tòa đã tuyên án rồi” ... ko phải là trăm nàng ko thương tiếc chứ?

Hận!

Hận lão ta.

Trước giờ cái gì mà đối xử tốt với lão hàng xóm như thế....., nghĩ tốt về lão như theeeeeeeeeee..., cống hiến hi sinh vì lão như theeeeeee....., để giờ đây lão nhả tâm đấy nàng vào chỗ chết hả?

Cái gì gọi là “ gieo gió gặt bão”, “gieo nhân nào thì nhận quả đấy”.... nàng cóc thêm tin aaaaaaaaaa. Rõ ràng là tại lão ta tự ý quăng cái khăn đó đấy chứ? (Nàng này có vấn đề, ko phải lỗi tại nàng tặng khăn cho người ta sao? Haiz, đầu óc ngu muội cũng khổ nhĩ)

Bla bla bla...

Hạ Dương gào thét trong lòng chỉ thiếu đường thở huyết mà chết thôi .

Ánh mắt đau khổ nhìn mấy đứa con gái chạnh chọc cùng khóa đang hằm hằm nhìn mình, quay lại thành một vòng tròn lấy nàng làm trung tâm.

Cha mẹ ơi, tính ăn thịt người hay sao ý, ý đông hiệp yếu hu hu..

Thật hối hận ngày thường ko tập thể dục, thể lực yếu, có muốn vác xe đạp chạy cũng ko xong nữa ah.

Biết vậy ngày xưa cố gắng theo tập võ karate rùi, huhu, ôi cuộc đời...

-Chị em, đánh chết ** ***** này đi, quyền rũ thầy Phong ah, hồ ly tinh!

Có con nhỏ nào gọi nàng là hồ ly tinh ấy nhĩ?

Bà đây mà là hồ ly tinh sẽ ko dễ yên cho tụi mày như thế này đâu. Hạ Dương nghĩ thầm, bình thường ko gây gổ với ai, chuyện này giải quyết thế nào được?

Trong khi nàng đang nhập tâm “suy nghĩ cái vấn đề kia” thì mặt đã nhất thời thấy đau nhói, cảm thấy máu như dồn hết lên mặt sưng vù.

AAAAAAAAAAAAAA

Mặt tiền bị hủy hoại rồi, Hạ Dương tỉnh lại là chính mình, chúng mày tưởng ngon àh, nhào vô.

Bất kể kẻ thù đông thế nào, Hạ Dương vẫn quyết định phản công, cố sức vác cái xe đạp trong tay làm vũ khí, ko ngừng quay tròn.

Tuy ko phải là cao thủ nhưng chí ít thì nàng cũng đã làm cho bọn ngố ngược ko đến gần được mình mà túm tóc đâm đạp nha.

Chưa kể đến nàng bất ngờ đánh trả khiến ấy tên cũng chưa kịp tránh, đều bị bánh xe, bàn đạp... của nàng làm “trọng thương”.

Nghe vẻ mấy cô con gái kia cũng dè chừng, chỉ đứng im cách xa bán kính cái xe đạp kia ôm bụng ri rĩ kêu đau.

Nhưng mà...

Chuyện gì đến cũng sẽ phải đến.

Thân khi sức cùng lực kiệt, cộng thêm hiệu ứng chóng mặt do động tác thiếu chuyên nghiệp, Hạ Dương nhanh chóng xuống sức, người mệt lử.

-Thế nào? Chán chơi trò này chưa em? Chị em! Tiếng con bé dẫn đầu cả hội vang lên, mặt hất hàm ra lệnh cho những đứa còn lại tấn công.

Hạ Dương vẫn còn đang cố sức hít thở hồng hộc bên cạnh chiếc xe đạp, phen này mình chết thật.

- Dừng tay! Các cô có muốn chết ko hả? Một giọng nói đầy uy nghi vang lên, tất cả quay lại phía sau nhìn thẳng vào chủ nhân của tiếng nói đó sợ hãi.

(tiếp đây nè...)

Như Tùng ngữ khí lạnh lùng, từ trên xe motor đen láng tiến đến gần đám đông.

Đáng nhẽ đã lướt qua thật nhanh rồi vì thực sự anh đang rất vội cho việc đến xin chữ kí của Tổng giám đốc cho hạng mục mới sắp tới, thế nhưng, vì thoáng nhận ra bóng một người...

-Các cô có muốn bị kỉ luật hay ko mà tụ tập ở đây đánh nhau như vậy? Khuôn mặt đen sì hắc ám, khói bay tứ tung mù mịt nhất thời làm mấy cô gái bao vây Hạ Dương rụng tim ko nói được gì, chỉ bất ngờ tròn mắt ra nhìn chàng hoàng tử mới xuất hiện.

-Anh Tùng, Hạ Dương nhận ra người quen lên tiếng chào, tay vẫn gượng gạo che lấp chỗ bị sưng tím ở mặt, cũng ngạc nhiên ko kém.

-Sao lại đánh nhau?

Như tùng dùng ngữ khí ôn nhu hỏi thăm, một lần nữa mấy cô gái bên lề rụng tim, con người hàn khí lạnh lẽo như vậy mà cũng có thể nói ra giọng điệu ngọt ngào ha, lại còn là người quen cậu con ranh này nữa?

Bàn tay đưa ra muốn chạm vào chỗ bầm tím của Hạ Dương bị rơi vào khoảng không tĩnh lặng.

Hạ Dương đã nhẹ nhàng quay mặt, tránh cử chỉ chăm sóc quan tâm của “anh trai nuôi”, thủy chung im lặng ko trả lời câu hỏi.

Anh ấy ko phải đã có người khác hay sao? Đâu cần phải làm thế?

Thoáng một chút hụt hẫng, Như Tùng tự nhắc nhở mình phải chú ý hơn, cô bé giờ là “chị dâu” mình, ko nên vô lễ.

-Đánh nữa hả? Ánh mắt hình viên đạn quét qua đám nữ nhân kia một lượt đe dọa, dám bắt nạt chị dâu tương lai của ta?

Rất may, bọn người kia là hảo biết điều, nhanh chóng “cấp đít”, rống rần lũ lượt chuẩn khỏi vùng nguy hiểm.

Lúc này, sau khi đuổi hết đám ruồi ô nhiễm kia, Như tùng lại quay sang nàng mà thay anh trai thể hiện:

-Đi kiểm tra xem có bị sao ko đã. Dứt lời quay ngược xe đạp của nàng lại 180 độ.

Là sao ta? Bệnh viện hướng này kia mà? Hạ Dương thắc mắc trong long nhưng ko nói ra, chỉ lạnh nhạt từ chối:

-Thôi ạ, ko sao đâu anh, về bôi thuốc tí là sẽ tan ran ngay ấy mà, em cũng ko đau lắm.

Cái gì thế kia?

Người này trở nên ngang bướng từ khi nào ta?

Ko thèm nói một lời mà nhất quyết dắt xe đạp của nàng đi như thế?

-Anh đi đâu vậy? Bắt đắc dĩ nàng phải chạy theo người ta mà hỏi.

-Đưa em vào phòng y tế trường, vậy sẽ nhanh hơn đi viện. Như Tùng đáp hồn nhiên.

-Hết giờ rồi, y tế đóng cửa rồi anh ạ. Nàng hảo ý nhắc nhở.

-Ko phải lo chuyện đó. Đi nhanh. Ko để nàng nhiều lời nữa, Như Tùng tăng tốc độ đi bộ của mình lên.

-Ah! Thế còn xe máy của anh? Ko sợ mất hả?

-Em để ý nhiều như thế làm gì? Lo cho cái mặt tiền của em kia kìa.

Làm sao anh phải lo chuyện cái xe bây giờ được cơ chứ?

Nguyên tắc công việc, xử lý vấn đề cấp bách trước.

Mà căn bản, xe đó ko bao giờ mất được nên anh việc gì phải bận tâm?

....

Trao Hạ Dương vào tay bác sĩ của trường, Như Tùng lặng lẽ đi ra cửa.

Rầm!

Tiếng 2 cơ thể ca chạm vào nhau ko thương tiếc.

Nhìn thấy em trai, Như Phong đã vội vã:

-Có chuyện gì vậy? sao rồi?

-Nhún vai nhẹ bâng, bị nữ sinh khác quay đánh, em ko biết lý do là chi, đang ở trong đó, đánh mặt vào phía trong ra ám hiệu.

Nhìn hành động toan phi vào bên trong của Như Phong, Như Tùng lên tiếng cười, niu lại:

-Anh kí cho em một chữ để em còn về xử lý công việc, có gì thì sau đó anh chăm sóc cho “cô vợ bé nhỏ” vẫn chưa muộn ah.

-Đừng nói linh tinh ở đây. Như Phong nhẹ giọng nhắc nhở rồi nhanh tay ngoảnh ngoảnh vài nét trên giấy, khoe miệng có một đường cong nhỏ ko ai biết.

Đúng là... anh rất sốt ruột cho nàng công chúa ánh dương kia ah.

-Con gái mà động tay động chân thế hả? Vừa vén bức rèm ngăn cách bên trong giường với ko gian bên ngoài, nhìn thấy Hạ dương, Như Phong đã nặng nhẹ hạch tội, lớp trưởng mà còn đánh nhau?

Hạ Dương nàng nhìn thấy kẻ gây họa bỗng dưng xuất hiện kia trong long bực tức ko thêm đáp, lặng lẽ quay mặt sang hướng khác.

-Sao? Đau ko? Ngồi bên cạnh Hạ Dương ở phía mép giường, Như Phong tỏ ra thân thiết bỏ qua đến thái độ của nữ chính.

-Em bị đau như vậy ko phải tại thầy sao? Đừng có mà “mèo vờ khóc chuột”. Đẩy Như Phong ra khỏi chiếc giường bé xíu, Hạ Dương tức giận gắt lên.

-Thầy? Tại thầy ư? Chuyện gì? Những câu hỏi ngắt quãng mang chút ít băn khoăn.

-Hừm, nhếch mép mĩa mai thầy giáo ko nhân nhượng, Hạ Dương thẳng thắn, ko phải tại thầy cố ý quàng cái khăn đó để em bị các bạn nữ sinh đầu gấu hành hạ sao? Giọng trách móc nghe thấy rõ bên trong sự ghét bỏ.

Như Phong bắt lực toàn tập, thì ra là chuyện cái khăn...?

Chỉ là anh muốn hưởng thụ cảm giác ôm cô ấy trong vòng tay mình như lúc đó.

Chỉ là anh muốn thể hiện tình yêu của mình thôi mà?

Tội của crazy fan lại do diễn viên gánh chịu ah?

Ta hận! Ta hận!

31. Chương 31: Tiểu Nhân Đo Lòng Quân Tử

Cái thảm cảnh mà Hạ Dương nàng phải gánh chịu đã khiến nàng vô cùng bức bối.

Thử vác cái bộ mặt sưng húp như nàng mà đến lớp mỗi ngày trước hàng vạn con mắt tò mò ko kiêng nể gì kia xem.

Hận cuộc đời bất công, người tốt lại bị *** hại như thế?

Tự thề với lòng mình, sau này có con nhất định phải để con mình học võ, bắt kẻ trai hay gái.

Hạ Dương cũng vì thế mà sinh khí đen suốt ngày, cả tuần lên lớp cũng ko thêm đếm xỉa gì đến thầy giáo yêu quý.

Có lần, Phong ca nén nhịn, lên tiếng kêu lớp trưởng ở lại giúp thầy trong công tác chấm bài kiểm tra cho lớp. nàng khăng khái, trí dũng mà đứng lên từ chối.

Có lần, Phong ca sang nhà tìm nàng, nàng lẩn tránh ko tiếp, kín đáo đuổi người ta về.

Có lần bị Phong ca chặn ngang giữa đường đi học về, bắt phải lên xe, nàng ko nhún nhường mà kêu la om sòm có kẻ “sàm sỡ” nàng >_

Căn bản là Phong ca ko thể nào có cơ hội tiếp cận được nàng mà giải quyết vấn đề, cơ hồ cũng trở nên âu sầu trầm não, ủ rũ buồn bã.

Nhưng mà đây là chuyện của ngày hôm qua trở về trước mà thôi, vì hôm nay...?

Ko biết Phong ca làm thế nào mà mấy nữ nhân đánh hội đồng nàng đã lết xác tàn tạ đến xin lỗi nàng?

Coi như là vẫn còn biết điều một chút, nàng cũng ko phải người nhỏ nhen, tạm tha ấy ả đó.

Bất quá, sao nàng lại ko thể “tạm tha” cho ông thầy chứ?

Trời mới biết tại sao.

Mới đây nàng vừa có một phát hiện mang tính lịch sử trong cuộc đời nàng, ko uống công nàng bắn khoăn lo lắng suốt thời gian qua.

Như Phong lão đại có tình ý với nàng?

Nếu ko thì, sao phải quan tâm để ý đến chuyện của nàng từng li từng tí như thế?

Nếu ko thì, sao phải chịu nhún nhường nàng ha?

Vậy thì ta sẽ hảo ý mà trêu đùa chàng.

Sung sướng tốt độ, nàng khoái chí ngoác miệng cười ngây ngốc.

Tiếng chuông điện thoại reo vang.

Nhìn thấy số điện thoại trên màn hình, Hạ Dương điều chỉnh hội chứng tự sướng của mình, bình thần trả lời:

“alo... alo..., hình như là mạng bị sao ấy em ko nghe thấy anh nói gì cả? Nói chuyện sau nhé, em cúp máy đây.”

Sau khi giả bộ ko nghe thấy tín hiệu bằng cái kiểu cũ rích, nàng nhàn nhã thả điện thoại vào cặp.

Chẳng có lý do gì để mình phải nghe điện của anh ấy cả?

Hai anh em nhà đây có gì tốt đẹp đâu chứ?

Hếch mặt tự tin, tiếp tục đạp xe.

Ấy da!

Ké...eeeeeeet!

Phanh gấp!

-Làm sao đây hả? Đi đứng..... Còn chưa nói hết đã nhìn thấy khuôn mặt tươi tắn thư sinh cùng nụ cười “chó gà chết hết”, nàng đã cứng miệng.

-Ko nghe thấy tín hiệu sao? Như Tùng đứng trước mặt nàng ko che ý cười. Vậy tay em còn khua múa cái gì hả?

-Hắc, thì ra là đi sau mình sao? Vậy còn bày đặt gọi điện, đúng là lảm chuyện. Hạ Dương nghĩ thầm, nhưng vẫn ngọt nhạt mà đáp, em xua muối dấm ấy mà, nhiều quá, bay vào mắt em ko nhìn thấy gì thôi. Anh có chuyện gì ah? Vẫn ngây thơ vô tư thản nhiên hết sức.

-Ừa, có việc cần em giúp đấy. Như Tùng ko thèm chấp nàng, quân tử còn đang phải lo việc gấp.

-Em thì giúp được gì đây? Hạ Dương nhún vai bất lực, nàng thực ko nghĩ khi đối diện với anh ấy lại dễ dàng như thế, thật ra cũng có gì to tát đâu?

Anh ấy yêu ai là chuyện của anh ấy, ngay từ đầu mình cũng chỉ là người đến sau mà?

Hiểu được chân lí này đã khiến nàng tâm tư thoải mái ko ít, cũng là nhờ công của khoai nướng cả.

Có một người bạn tốt như vậy thật tuyệt, mọi chuyện nàng đều có thể chia sẻ ko kiêng dè.

-Tất nhiên là có rồi, lên xe đi! Như Tùng ko nói nhiều.

-Có chuyện gì anh cứ nói, em lên xe làm gì chứ? Nhìn cái Mer của ông thầy Hạ Dương bất mãn.

-Bởi vì là anh cần em giúp chứ sao nữa, chuyện này ko thể nói suông được. Cùng với hành động, Như tùng mạnh mẽ cặp cái xe của nàng vút vào trong cổng.

Bó tay hoàn toàn rồi.

Ai bảo là nữ nhi chân yếu tay mềm chứ?

Bị “cướp” giữa ban ngày ban mặt mà ko thể làm gì phản kháng?

-Oh, anh đưa em đến đây làm gì? Nhìn cái hiệu thời trang trước mắt, Hạ Dương tò mò.

-Cứ vào đi rồi biết ha.

Dắt nàng vào trong, Như tùng nhanh nhẹn nhờ nữ nhân viên chọn đồ cho Hạ Dương rồi an nhàn ngồi một góc đợi.

Ấy za, bộ lễ phục này cũng thật đẹp nha, nhưng nghe có vẻ ko lắm. Hạ Dương nhìn mình trong gương thầm nghĩ, hờ nhiều như vậy ko phải là muốn người ta bị cảm lạnh sao? Hic.

-Ko cần thay, bộ này đẹp đó! Ngồi ngoài ngắm Hạ Dương, Như Tùng phán quyết trước khi chân nàng kịp quay trở lại phòng thay đồ.

-Cái gì? Nàng tròn mắt, ko phải là anh định ám sát em hả? Trời đang là mùa đông nha.

Trước sau cổ khoét sâu hình chữ V, để lộ một vùng trắng ngần. Thật tiếc là nàng ko có gầy đến nỗi hằn cả chiếc xương quai xanh lên, nếu ko thì có thể sánh với hàng mỹ nữ rồi?

-Ko sao, công ty có điều hòa. Như Tùng vẫn thản nhiên, rồi chợt phát hiện ra có điều dị thường, tóc em...?

-Ah ha, đưa tay vuốt tóc, Hạ Dương ngáp ngừng, mới cắt ngắn đó, đẹp ko anh?

-Hơi nheo mắt một chút, Như Tùng bộc lộ ý kiến, anh vẫn thích tóc dài hơn. Ko sao, vậy càng dễ, đi theo anh.

Hạ Dương nàng ko hiểu chuyện gì đang diễn ra nhưng vẫn thủy chung bước theo người đó.

Vì ai mà nàng đã hi sinh mái tóc dài nuôi từ khi học lớp 6 thế chứ?

Ko phải là tại một phút nông nổi chán ghét bản thân đã mơ tưởng quá nhiều, ôm hận mà đi cắt phéng, thế sẽ phải tìm một người tốt hơn Như tùng ngàn vạn lần sao?

Heey.

Cứ mãi đắm chiêu với suy nghĩ của mình, người ta đã trang điểm cho anngf xong từ bao giờ rồi?

Waaaa!

Ko phải tự kiêu nhưng mà mình trang điểm vô cũng đẹp đấy nhỉ? (Tự sướng kinh quá..... >@<>

Sự thật thì make-up vô thì ai mà chẳng đẹp?

- Ok! Đi thôi! Như tùng nhìn nàng hài lòng mỉm cười.

- Giờ mình đi đâu hả anh? Ngồi trên xe nàng mới thắc mắc, tự nhiên đi chỉnh hình cho em làm chi?

- Ủ, công ty anh tổ chức tiệc mừng thường niên, vì Minh Nguyệt đã đi vào nam rồi nên đành phải nhờ em vậy?

Ha? Ra là vậy?

Tìm người thế chân sao?

Nàng là người thế chân sao? Khinh người quá đáng!

Chưa kể đi thì sẽ đụng độ với Phong ca nữa?

-Dừng, em ko muốn đi. Ngồi bên cạnh, nàng hét lớn.

-Gi ah? Em đã nhận lời giúp anh rùi mà? Như Tùng xuống nước.

-Em ko có. Hạ Dương nàng nhớ rõ nha, đừng tưởng trí nhớ nàng kém vậy chứ?

Chưa để Như tùng nói thêm câu nào, điện thoại của nàng đã đổ chuông.

Nhân tiện nghe máy.

“Alo, mẹ ah, ...dạ..., vâng con biết rồi.”

Thở dài ảo não, mẹ nàng cũng đã bán đứng con gái đi mất rồi?

Kêu nàng đi cùng Như Tùng, ở nhà bố mẹ ko nấu cơm sao?

Hắc hắc.

Ai mới là con của mẹ đây nhỉ?

-Bác Xuân chiều em nhỉ? Điện thoại đẹp thế? Như tùng tận dụng cơ hội đánh lạc hướng.

-Ha? Hạ Dương ngạc nhiên, có liên quan gì đến mẹ mình đâu, đây là quà sinh nhật.... ý, còn chưa nói hết nàng mới giật mình, ko phải là anh tặng em hôm sinh nhật sao?

-Gi? Anh chỉ nhờ anh Phong tặng em hoa và cái bánh sinh nhật đó thôi, hôm đấy anh ko tham gia được, có gì nhầm lẫn chẳng? Như tùng hồ nghi nhìn nàng.

-Vậy thì... Nàng ko nói, chỉ nhìn chăm chăm cái điện thoại màu hồng phấn trong tay, quà này là của Phong ca sao?

Tiếp đây các nàng, hehe...

Phong ca lại mua tặng nàng điện thoại sao? Ngồi bên cạnh Như Tùng nàng ngẩn ngơ, có khi nào Phong ca lại tốt vậy?

Thế việc chiếc khăn chỉ là vô tình hay sao? Hay là định nói ình biết rằng “thầy đang thích em đấy”?

Phong ca đối tốt với mình như vậy, giận lão có quá oan uổng hay ko nhỉ?

Haiz haiz...

Một chết cái đầu tôi mất, Hạ Dương suy nghĩ lung tung ko theo một trật tự nào cả.

- Làm gì đấy? Tự đánh vào đầu thế hổng hết tóc bây giờ? Như Tùng hảo ý nhắc nhở nàng.

- Ah, dạ. Đáp nhẹ một câu rồi im de, làm sao mà anh ấy lại để ý đến chuyện đầu tóc của mình trong khi mình ko biết gì cả? Quả thật anh Tùng quá quan tâm đến mình rồi?

- Đợi anh chút nhé, anh đi cất xe đã. Để nàng xuống xe, Như tùng căn dặn.

- Dạ!

Woaa...!

Ko ngờ công ty của thầy ấy lại to thế này ah? Nhìn lên toà nhà cao chẳng biết bao nhiêu tầng, Hạ dương cảm thán.

Ấy za, thầy Phong lại tài ba đến mức như vậy cơ đấy, tin hot với bọn Thuỳ Dương cho xem. Cười đắc ý.

Chút nữa, khi đi mình bước vào hội trường bữa tiệc cùng anh Tùng nha, tất cả mọi người sẽ cùng ngưỡng mắt nhìn mình như một nàng công chúa bên cạnh chàng hoàng tử đẹp trai, rồi trầm trồ khen ngợi cùng ghen tị nha.

- Làm gì mà thả hồn kinh thế cô nương? Như tùng ghé sát bên tai nàng.

- Àh? Đi vào thôi anh. Tự nhiên lôi kéo người ta, nàng đang mong ngóng giây phút được đứng trước mọi người tự tin, kiêu ngạo, ngẩng cao đầu ha. (Chúng tớ ngày thường nàng toàn cúi đầu mà đi đứng ko? Haha)

Đẩy một cái, cánh cửa kính mở ra, đón chào “công chúa và hoàng tử”.

Oái!

Tuyệt vọng cùng bi phẫn, Hạ Dương cúi gằm mặt “kìm nén”.

Làm sao mà ko ai nhìn về phía mình thế kia?

Tiểu thuyết ko phải vẫn viết thế hay sao?

Vỡ mộng, nàng đau xót nhăn mặt mà ko hề biết có một ánh nhìn về hướng nàng.

Cả hội trường ko ai biết đến sự xuất hiện của nàng mà chỉ có duy nhất một người được biết trước nhờ có nội gián?

Ai za, khổ thiệt nha.

Hạ Dương cơ hồ mũi thấy mùi sơn phấn nồng nặc giống như mình đang ở kỹ viện????

Tiệc mừng của công ty làm sao những nữ nhân kia lại tô son trát phấn lòe loẹt như vậy?

Ngày thường cũng đi làm với những khuôn mặt kia hả? Hạ Dương thầm đánh giá tình hình.

Quả nhiên toàn nữ nhân viên xinh đẹp, bảo sao Như Phong ko động lòng trước giai nhân, căn bản là đã bị đơ dây thần kinh cảm xúc rồi.

Khó trách, quen mùi rồi ấy mà.

Chu chọa, vậy thế sao Phong ca lại có thể có cô người yêu “xấu” và “lùn” nhỉ? Hạ Dương băn khoăn, giờ mới nhớ đến cảnh mình nhìn thấy ở bên cạnh hồ.

Thế thì là ảo giác rồi, làm sao Phong ca có thể động tâm trước mình được???

Hiểu nhầm rồi, hiểu nhầm rồi!

Thế thì trò chơi lần này mình ko chơi tiếp nữa. Hạ Dương bỏ cuộc, thở dài.

- Quý cô! Tôi có thể kính cô một ly? Một chàng trai phong độ lịch lãm xuất hiện trước mặt nàng, cô làm ở phòng ban nào sao tôi chưa từng gặp qua nhỉ? Rõ ràng là có ý đồ muốn làm quen.

- Ha, rất vinh dự! Hạ Dương có chút bất ngờ, cũng may nhờ xem phim nhiều, cũng luyện được chút ít công lực đối phó. Vậy anh là ai sao em cũng chưa từng nhìn thấy bao giờ? Có phải hay ko anh đi nhầm chỗ rồi? Nàng vận lại anh chàng, ý tứ xỏ xiên thấy rõ hà.

- Hay! Chàng trai thâm đánh giá, rất lạnh lợi khôn ngoan, bắt quá vậy ta lại càng thích, anh là Tiểu Công, giám đốc phòng nhân sự, còn em? Chính thức giới thiệu.

- Vậy ăh, Công trong từ Thân công báo hay là Công công ăh anh? Ta đang buồn, có người đến giúp ta giải khuây thật quá tuyệt, Hạ Dương ham hồ trêu đùa ăh.

- Trí tưởng tượng của em rất phong phú nhưng vẫn còn sai sót, của anh là Công trong từ thành công em ăh. xám mặt nhưng giọng nói vẫn ra chiều thân mật.

- Ah, giả vờ hốt hoảng, thật sơ ý quá, xin lỗi anh.

- Ko có gì, Tiểu Công khoát tay, bao dung, chuyện nhỏ ấy mà, thế em là.....? 3 lần 7 lượt hỏi tên cô mà vẫn ko được, Tiểu Công vẫn cố gắng.

- Hạ Dương, nàng đáp nhanh rồi cẩn thận mà kèm thêm, em đến đây cùng anh Như Tùng, anh có biết anh ý ko? Nàng có ý nhắc nhở đến “địa vị” rong rêu bám ốc đá của mình.

- Oh? Ngạc nhiên quá đỗi, vậy em ko phải là nhân viên trong công ty sao?, bạn gái của Như Tùng ăh?

Nàng chưa kịp trả lời thì đã nhận thấy ánh mắt thù hằn của những nữ nhân xung quanh vị trí của mình, vòng nguy hiểm bán kính cả nghìn kilomet.

Thằng cha chết dấm, cố tình nói to ọi người nghe thấy câu hỏi đó, nghe có vẻ khó chơi đây.

- Ko, anh hiểu lầm rồi, em là...

- Dương! Sao em lại ở đây? Như Phong hỏi mà ko phải để hỏi, vì sao lại có mặt ở đây ư? Ko phải là do mưu đồ của anh sao?

Ah!

Tất cả bị dội một gáo nước lạnh, làm sao mà sếp tổng cũng biết đến quý cô này ăh?

32. Chương 32: Chiến Sách Thứ 2: Tung Hoả Mù

Đứng bên cạnh Hạ Dương, Như Phong thâm trầm ẩn giấu ý cười thoả mãn.

Thực hiện chiến sách với Hạ Dương lần này, anh ko thể để mình thua trận giương cờ trắng về nhà được.

Bước 1 Tiếp cận đã thành công, áp sát mục tiêu với cự ly gần nhất. Mặc dù có một số tác dụng phụ ngoài ý muốn nhưng đã giải quyết xong triệt để, ít nhất thì đã phong thanh tin tức 2 người là một đôi rồi.

Bước tiếp theo ko thể để thất bại, bằng mọi giá phải để dân tình áp đảo, mục tiêu mất phương hướng, tạo thời cơ cho bước kế tiếp.

(Nói trắng ra là nam chính đang thực hiện kế hoạch chinh phục nữ chính thôi mà.)

-Như Tùng đã đưa em đến đây sao? Như Phong giả bộ hỏi nàng.

-Dạ. Anh ấy kêu em đi cùng chứ cũng chẳng nói đi để làm gì cả. Hạ Dương thở dài, đến nơi rồi thả em ở đây chạy long nhong đi đâu ko biết ý. Ngầm bỏ qua cho Như Phong việc chiến khắh, giọng nói nghe cũng dễ chịu ăh.

-Vậy ko phải em quen với Tiểu Công ăh?

-Ừm, cũng mới quen thôi, mà từ khi thầy xuất hiện thì anh ấy cũng chạy đâu mất tiêu, nhìn quanh quẩn một lượt, tại thầy làm mất mồi ngon của em nha, phá hoại giấc mơ biến thành phượng hoàng của em. Trề môi, nàng nói pha chút dối hờn, trác móc, đích thực là đọc truyện với xem phim nhiều quá nên bị nhiễm đây mà.

-Mời ngon? Như Phong nhắc lại, có nhiều mời ngon hơn cả Tiểu Công đấy, muốn hay ko thầy giúp một tay? Đáy mắt đã xuất hiện ý vị đen tối.

-Ah ha, ko cần, có vẻ nàng hiểu thâm ý của Phong ca nên đã nhanh miệng từ chối, ngon quá khó xơi lắm thầy àh.

Quả thật nha, boss lớn làm sao mà dễ ăn như vậy được?

Mới chỉ đứng cạnh ở khoảng cách gần như vậy thôi mà nàng đã trở thành bia hứng đạn của bao nhiêu mỹ nhân trong này rồi, huống hồ là độc quyền chiếm hữu?

Rùng mình một cái, da gà thi nhau nổi lên, Hạ Dương nàng ớn mấy cái kiếu ghen tuông vớ vẩn này lắm àh.

-Sao thế? Lạnh hả? Cùng với lời nói, chưa để nàng kịp trả lời, Như Phong đã vòng tay qua sau lưng nàng, siết nhẹ.

-Ah? Hạ Dương bất ngờ, quay mặt sang bên đã chạm ngay một khuôn mặt “tĩnh bơ” như sáo của ông thầy, cứng miệng ko nói được gì, thế này là...?

-Vây sẽ đỡ lạnh hơn, vẫn bình thản trước đám đông, Như Phong tiếp tục nhỏ nhẹ bên tai nàng, ko phải lần đầu tiên, em ko cần phải ngại, thầy quen bị chiếm tiện nghi rồi.

Gào thét trong long, nói vậy là có ý gì nha?

Đúng là cùng thầy có nhiều va chạm thân mật quá àh.

Nghĩ lại giây phút, Hạ Dương ko dám phản kháng, ngược lại, nhiệt độ cơ thể đang bắt đầu có tín hiệu tăng lên ko kiểm soát nổi.

Con người này da mặt thật dày mà...

-Trong này có điều hoà mà thầy? Mãi sau mới bật ra một câu nói có ý nghĩa, ý tứ rõ ràng em mới là người bị chiếm tiện nghi.

- Ko phải em lạnh sao? Như Phong hàm hồ tự hỏi, tay vẫn ko quên siết chặt hơn.

Sợ ah!

Càng phản kháng thì càng hành động mãnh liệt hơn là sao?

-Thầy ko sợ người yêu nhìn thấy hả? Hạ Dương có ý nhắc nhở cùng đe dọa.

-Người yêu? Như Phong nhắc lại vẻ mặt ngờ nghệch ko hiểu gì.

-Lần trước, thầy nói đã có người yêu rồi, hôm ở lớp ý. Nàng tận tình giải thích, câu em biết mặt rồi đã kịp nuốt lại trong bụng, phải giữ sĩ diện cho người ta chứ?

Nhưng mà...

Nàng có vẻ như đã lo lắng hơi thừa.

Về mặt Như Phong vẫn bình thản, thoáng nét cười mà đáp:

-Àh, đã chia tay rồi, ko phải lo cô ấy nhìn thấy.

-Thật? Hạ Dương nàng ngạc nhiên, ko phải vì “cảm” nàng nên mới chia tay người yêu chứ?

Nhìn cái bản mặt tự phụ kia, nàng đã biết đáp án rồi.

Haizz...

Kể cũng đúng, làm sao mà một người như thế có thể thích được cô gái tầm thường ấy được?

Ah, mà mình cũng là cô gái tầm thường như người ta mà thôi?

Vấn đề nan giải nha. Hạ Dương nhún vai, bất lực, cam chịu đứng nép trong vòng tay của người ta, nhủ thầm may mắn ko có ai ở trường nhìn thấy cảnh này, nếu ko thì....?

-Trân trọng kính mời Tổng giám đốc của chúng ta lên trao giải cho nữ nhân viên xuất sắc nhất năm nay, Chu Kim Lâm phòng kế hoạch ah. Lúc này tiếng của MC đã vang lên, cửa thoát cho Hạ Dương khỏi ma lực “quỷ hút máu” ah.

Lạy chúa, thật là mình vẫn còn phước đi. Hạ Dương tự nhủ.

Nàng chưa kịp hưởng giây phút tự do thì đã bị một cánh tay nào đó lôi kéo.

-Ko phải thầy phải lên trao giải thưởng sao? Lôi em đi đâu? Có chút hốt hoảng, Hạ Dương gấp gấp đặt câu hỏi.

-Để đảm bảo an toàn cho em khỏi những con sói hám ăn kia, cô nhóc ạch. Như Phong vẫn trầm tính, mạnh mẽ, lạnh lùng cùng nàng đi từng bước.

Ha?

Phong ca nói nàng mới để ý nha, sao lại có nhiều nam nhân thỉnh thoảng lại liếc mắt về phía này?

Hảo ý tốt nha, Phong ca đang âm thầm bảo vệ nàng?

Nãy giờ Phong ca làm thế là để che chắn nàng khỏi những người kia?

Ha ha... Con người này thật là... ko có gì để nói.

Hạ Dương buồn cười, ko phản kháng mà đi theo Như Phong đến gần sân khấu.

-Năm nay, giải thưởng dành cho nữ nhân viên xuất sắc nhất sẽ có thay đổi một chút so với thông lệ. Tiếng người dẫn chương trình buổi tiệc vẫn vang lên đều đều, thu hút tất cả mọi người hướng lên nhìn cô gái kiều diễm kia, Kim Lâm, hãy chọn một trong những số sau đây để tìm bạn nhảy cùng thay vì nhảy với sếp tổng như trước.

Giọng nói có nhịp điệu của anh MC nhanh chóng làm cả hội trường vỡ oà, tiếng than vãn ca cẩm bắt đầu phát ra tuôn tụt từ miệng người này sang người khác ah...

Chỉ có điều.... đều tập trung vào một đối tượng là Phong ca mà thôi?

Nghe có vẻ là Như Phong được hâm mộ quá nhỉ?

-Oh, chúc mừng Kim Lâm, bạn nhảy đêm nay của cô là ... Như Tùng, giám đốc điều hành.

Ngay lập tức, sau tiếng nói đó thì cả hội trường một lần nữa vỡ oà trong tiếng vỗ tay cổ vũ của khán giả, đúng là... “mất thăng anh được đền thăng em” mà.

-Vâng! Và đêm nay sẽ có thêm hai giải thưởng rất đặc biệt, chưa từng có dành cho các quý khách tham dự buổi tiệc lần này. Mọi người có tò mò ko ạch?

Haiz...

Hạ Dương lặng lẽ đứng bên cạnh sân khấu ngáp ngáp dài, ôm bụng đói meo chán ngấy cái kiểu lôi kéo của MC, than thở với Phong ca đã trở về chỗ:

-Có được ăn tiệc ko hả thầy? Em đói sắp ngã ra đây rồi đấy. Mặt méo xệch nhăn nhó làm bộ.

-Ha, đợi chút đi. Như phong nén cười, nhìn nàng âu yếm, đích thực là mong người ta ngật ra đây để ầm về luôn ấy chứ.

-Giải thưởng quý cô duyên dáng nhất đêm nay cùng với chàng trai được yêu quý nhất sẽ được công bố sau khi mọi người thưởng thức bữa tiệc.

Ah ha

được ăn rồi đó.

Hạ Dương thích thú chẳng thèm để ý đến ai đó, 2 tay xách váy, chạy lon ton đi kiếm chỗ ngồi.

Ai bảo ăn ko mất tiền mà. He he

33. Chương 33: Làm Vợ Của Thầy Nhé?

Chính là vì cái sự cố ko mong muốn trên bàn tiệc ấy mà Hạ Dương nàng cứ nhiên trở thành người nổi tiếng, chỉ tiếc là nàng lại nổi tiếng với danh phận “phu nhân tổng giám đốc”.

Quả thật là Phong lão đại đã cho nàng một danh phận để ngồi cùng bàn giám đốc nha.

Nếu biết trước như vậy thì thề có trời chứng giám, nàng sẽ tuyệt ko đả động gì đến chữ chức danh đó.

Đúng là sai một ly đi một dặm, người xưa nói cấm có sai bao giờ.

Nhưng cổ nhân cũng nói trong cái rủi thường có cái may...? Tạm thời cho là đúng đi.

Trong phút chốc trở thành trung tâm của thế giới, rất nhiều người đi tới đi lui cùng nàng trao đổi kinh nghiệm.

Hầu hết trong số đó là nữ nhân đến tham vấn nàng bí quyết quyến rũ sếp tổng của bọn họ.

Nửa còn lại trái dấu thì ra gặp nàng hỏi về.... kinh nghiệm trong đời sống vợ chồng, rằng thì là mà Phong ca đã làm thế nào.... để đơm hoa kết trái thành công? (Cái này ta nghĩ là nên hỏi Phong ca sẽ đúng hơn chứ nhỉ?)

Phong ca thì hí hửng hơn nàng vì người tới người lui đều chúc mừng chàng sắp làm cha.. thêm nữa là Phong tổng có cô vợ thực trẻ tuổi ah...

Ngưỡng mộ, ngưỡng mộ.

Cũng có người thủy chung ko nói một lời, là chàng Tiểu Công, trước sau chỉ chăm chú nhìn nàng, mà cụ thể hơn là cái vùng mẫn cảm kia ko ngừng nhăn trán cau mày.

Nhìn thế nào cũng ko giống đã đậu thai, làm sao mà mấy bà cô kia cứ nói ra nói vào...?

(Chuyện này ta thấy anh rất có tài đi làm bác sĩ phụ sản ha)

Thật sự là may mắn của nàng vớt đi cũng vẫn còn thừa phần cho người khác nha.

Vì sau đó nàng vinh hạnh được công nhận là cô gái duyên dáng nhất buổi dạ hội, cứ nhiên được cùng với chàng trai được yêu quý nhất thành một đôi.

Bất quá, cái hạn trời cho chính là, bạn nhảy của cô lại là “phu quân yêu quý”.

Bị bắt ép phải thể hiện một bài, Hạ Dương lúng túng cùng Như Phong biểu diễn.

Bây giờ mới thấy ân hận đã ko kịp nữa rồi.

Hồi chiều, vì để tránh “lộ hàng”, Hạ Dương nhất định ko nghe Như Tùng mặc cái váy xẻ một đường dài, thay vì đó mà là chân váy bông thông mềm mại bao quanh đôi chân nàng.

Bình thường đi lại sẽ ko thành vấn đề, bất lăm khi nhảy có một số động tác khó thực hiện:

-Cẩn thận! Tiếng Như Phong thảng thốt, dùng lực kéo tay Hạ Dương lại, tay kia ôn nhu mà hạ đỡ eo nàng. Nhảy chưa được nửa bài, dẫm lên chân thầy 7 lần, 6 lần dẫm vào váy, tốt nhất em nên đi học khiêu vũ đi. An toàn giữ được người ta ở trong lòng, Như Phong tuyệt tình phán xét.

-Ấn! Hạ dương đỏ mặt xấu hổ, ko phải vì bị chê bai thảng thừng mà chính là tại cái tư thế mờ ám giữa 2 người đây, nhanh chóng thoát ra, điều chỉnh lại váy áo.

Chính lúc quay đi định bỏ dỡ giữa chừng đã bị một bàn tay gắt gao ôm lấy, eo nàng nằm gọn trong vòng tay người kia, bên tai phả từng hơi nóng:

-Muốn chạy trốn?

-Gi? Hạ Dương ngờ nghệch ko hiểu.

-Dây chuyền thầy tặng em đâu? Thì thăm ghé sát tai nàng, đảm bảo ko ai biết mối quan hệ mờ ám giữa họ, Như Phong mới hỏi.

Bất giác theo thói quen, Hạ Dương đưa tay lên che cổ, lè lưỡi, cái này nàng đã tháo ra từ sau vạt cái khăn đó, nói sao giờ?

Trong phút bối rối, đầu óc hốt hoảng hết công suất, Hạ Dương nói đại:

-Đứt rồi!

-Thật? Như Phong nhú mày, biết thừa nàng đang nói dối đi, đồ của chàng mà có thể đứt ư?

-Ừh. Gật đầu dứt khoát, Hạ Dương đảm bảo.

-Tốt!

Ko ngờ rằng Như Phong lại nói như vậy, Hạ Dương có chút ngỡ ngàng mồm miệng há hốc. Chưa hết bất ngờ, Hạ Dương đã cảm nhận được một vòng tay qua cổ nàng, rồi cảm giác mát mát lạnh lạnh của mặt đá chạm vào da thịt, chính xác là Như Phong đang đeo cho nàng một sợi dây khác nha.

-Cái này....? Hạ Dương có chút bối rối bởi cái dây này khác hoàn toàn với cái trước nha. chỉ đơn giản là một sợi dây màu trắng bạc, ko rõ là chất liệu gì, nhưng lại lồng vào trong đó là một chiếc nhẫn, ý đồ gì đây?

-Làm vợ của thầy nhé? Lúc này Như Phong đã ghé sát tai nàng mà thì thầm.

Sét đánh giữa trời quang. Hạ Dương chết đứng, người cơ hồ cứng đờ an phận trong vòng tay của người kia.

Như Phong là đang cầu...cầu hôn? Mặt nóng lên rồi, Hạ Dương nàng thực ko chịu nổi, trò quái quỷ gì đang diễn ra đây?

Phần 2:

Ko để nàng phải lo lắng quá lâu, Như Phong biết mục đích đã đạt được, sử dụng giọng nói ôn nhu “nồng đượm” mà nói rõ hơn.

-Đêm nay thôi, giúp thầy nhé?

-A? Làm vợ một đêm sao? Liên tưởng đến chuyện tình một đêm ko khỏi làm cho Hạ Dương mặt đỏ chân run tim đập thành thịch, sao mà Phong ca lại nhờ cậy nàng làm chuyện tày trời đó chứ? Vì sao em phải giúp thầy? Nàng hỏi thay cho lời từ chối.

Bất quá Như Phong thật ko phải người dễ đối phó, một con thỏ chưa sạch máu mũi như nàng tuyệt ko phải đối thủ ah. Đưa tay lên véo má nàng một cách cực kì âu yếm, yêu chiều, Như Phong than nhẹ:

-Biết làm sao được? Ai cũng biết em là “phu nhân tổng giám đốc” rồi? Nheo ánh mắt nguy hiểm, Như Phong nhìn nàng, em thử chạy đi giải thích với từng người xem có ai đồng ý với em ko?

-Thầy...? Hạ Dương cứng họng ko nói được câu nào, cố gắng nuốt hết tức giận vào bụng, ngậm bồ hòn làm ngọt, ko chịu thua mà 1 tay vòng ra phía sau lưng Phong ca, 1 tay đưa lên ... sờ má, ngẩng mặt nhìn trực diện ông thầy đáng kính đang đắc ý, ngọt ngào từng lời vàng ngọc, ông xã định cho baby tập thể dục sao?

-.....

Ko đoán trước được phản ứng của Hạ Dương lại trở thành như thế này, Như Phong ngạc nhiên hoàn toàn, nhất thời ko có phản ứng kịp, nơi mà tay nàng chạm vào đang nóng dần, vội quay mặt đi giấu ánh mắt hạnh phúc, hồi phục tinh thần trong tích tắc, cúi mặt xuống nhìn eo nàng ẩn ý, tay ko chủ động mà đặt lên bụng nàng:

-papa thương con ko để con phải chạy đi chạy lại nhưng mà xem ra mẹ con muốn giảm eo rồi, haizz...

-oẹ.... buồn nôn! Phong ca nói như thật làm Hạ Dương nàng chống đỡ ko nổi, vô tình tạo tư thế buồn nôn, hất tay ai đó ra, thầy đừng có như vậy nữa đi, em xin thua. Hạ Dương ko cam lòng mà đầu hàng nếu còn tiếp tục diễn trò nữa chắc đêm nay nàng sẽ mất ngủ thôi?

-được thôi, Như Phong gật đầu buông tha nàng, cố làm tốt vai trò Phong phu nhân đi nhé? Đắc ý cười nhẹ, Như Phong tiếp tục kéo nàng lại gần, đang tính tiếp tục nhảy nốt bài nhạc còn dang dở.

Hạ Dương vô lực chống đỡ, uỷ khuất trong vòng tay người ta, tức giận khiến mặt nàng đỏ rần lên, tay chân cũng trở nên luống cuống, đành phải vúi áo Phong ca để phòng sẩy chân. (Nhớ nha, nàng chỉ dám vúi áo thôi, ko có ôm hẳn người ta a).

Trong con mắt của bao nhiêu nhân viên, đôi vợ chồng này thủ thỉ ngọt ngào, mắt đong đưa tình tứ khiến ai cũng phải ghen tị ah, nhưng mà ko ai dám làm càn, dù gì cũng là Tổng giám đốc nha, đành phải gió chiều nào che chiều ấy:

-Bài này ko tính, 2 người này nói chuyện cũng hết nửa rồi, nhảy lại đi. Tiếng ai đó châm ngòi cho cuộc biểu tình.

-Phải, phải, tổng giám đốc cùng phu nhân thể hiện lại đi. Ai đó phụ hoạ.

-.....

-....

Cả hội trường xôn xao, Hạ Dương nàng bị xoay như chong chóng, tay giật giật áo của Phong ca:

-ko nên ah, nhảy nữa em sẽ gục mất. Hạ Dương thì thảo lời đề nghị yếu ớt.

-Được, ko nhảy thì ko nhảy. Như Phong cười với nàng sủng nịnh xong thì quay ra phía khán giả đang bức xúc, giọng trầm bổng mà nói, ko nên vận động mạnh, ảnh hưởng thai nhi.

Một lời sắp tổng nói ra, cả hội trường đóng băng.

Nhảy là “vận động mạnh” nha? Vậy thế nào là “vận động nhẹ” đây?

hắc hắc

-Haiz..., vậy xem ra thì chỉ cần vận động nhẹ là được? Sẽ ko ảnh hưởng đến hài tử a?

Một giọng nói phảng phất sự gian xảo, bất giác Hạ Dương thấy chân tay mềm nhũn, cảm giác nguy hiểm đang rình rập mình, vô tình mà lùi lại, đứng nép sau lưng Phong ca.

Có điều, nhìn như vậy ai cũng nghĩ là Phong phu nhân đang e thẹn, nhất tề ko để vượt mặt cơ hội, quần chúng đồng loạt thúc giục:

-Hôn! Hôn đi. Tiếng cổ vũ rào rào làm xôn xao cả khu vực.

Hạ Dương chết đứng, bọn người công ty này quả thực biến thái kinh khủng đi, sao lại cổ vũ chuyện này nhỉ, muốn xem người ta hôn nhau thì ra bờ hồ mà coi chứ? >_

-Thật ko nên, thầy ah. Đứng sau Phong ca, giọng nói xuống âm độ, Hạ Dương cầu khẩn, căn bản là nàng sẽ ko địch được những nhân sĩ điên cuồng này mà.

-Nhanh đi Sếp tổng, hôn đi. Xung quanh ko ngừng hối thúc chàng, điện thoại đã mọc lên thành rừng, cảnh hot này phải cố mà chụp ah.

Như Phong bất lực ko giải tán được sự nổi loạn của nhân viên, mà cơ hồ bản thân cũng ko muốn vượt mặt cơ hội, lảng lảng xoay người lại đối mặt với Hạ Dương đang cúi gằm ko nhìn ra được là e thẹn sợ hãi hay tức giận, ôn nhu hỏi:

-Có được ko “bà xã”? Cổ tình nói 2 tiếng cuối lên ột chút, đủ để người ta nghe thấy.

Xung quanh đã có tiếng cười rúc rích, Phong tổng muốn hôn vợ cũng phải xin phép đó nha.

Tất nhiên, Hạ Dương cũng nghe được tiếng thiên hạ xì xào, mặt càng lúc càng đỏ hơn, đầu càng lúc càng xuống thấp, tim muốn nhảy ra ngoài, nàng đâu phải là vợ của Như Phong chứ?

Ngẩng đầu lên nhìn Như Phong ai oán, là thầy hại em đến đường cùng, đừng trách em giận mặt.

Chính lúc nàng mở miệng ra định giải thích thì đã thấy bờ môi ẩm ướt, mềm mại,... Phong ca là đang.. hôn.... hôn nàng sao? Mắt mở tròn nhìn chăm chăm bờ mi của Phong ca, gần như thế.... Xác thực là 2 người đang hôn nhau ah???

Sợ hãi luống cuống, chân tay bủn rủn ko cố ý mà phải bám vào eo người ta, Hạ Dương bất ngờ kêu lên một tiếng, lời chưa thoát ra đã có cái gì đó xông vào miệng nàng càn quét ko thương tiếc.

Nàng nên phản ứng như thế nào đây?

Nụ hôn đầu... đầu tiên..?

Mà ko, trước đó đã từng có rồi bất quá chỉ là chuồn chuồn đập nước mà thôi?

Lần này, Như Phong công kích nàng quá dũng mãnh, toàn tâm ko biết nên làm gì tiếp theo, đầu óc choáng váng, mặt mày xạm xám, Hạ Dương ra sức níu chặt áo người ta.

N ụ hôn trong truyền thuyết là như thế này hay sao?

Thật ko giống như tiểu thuyết miêu tả, nào là dư vị ngọt ngào, nào là triền miên đắm thiết.... bản thân nàng chỉ nhìn thấy hàng nghìn con vi trùng đang qua qua lại lại mà thôi.

Cái này ko gọi là trao yêu thương mà là trao đổi nước bọt thì đúng hơn.

Kinh!

Cảm giác thấy ghê ghê, muốn nhổ tất cả ra quá.

Bị cướp mất nụ hôn như vậy, có phải hay ko nên một phát đập hấn ra, ban cho hấn một cái tát trời long đất lở?

Nhưng mà mình đang là Phong phu nhân, làm vậy e ko ổn ha?

Căn bản cũng tại vì nàng quá chú tâm trong việc suy nghĩ mình nên làm gì mà quên mất phải hành động như thế nào, Phong ca được thể càng lâu la ăn đậu hũ của nàng.

Trước khi cảm nhận được môi người kia quyến luyến rời đi, Hạ Dương vẫn còn nghe thấy tiếng thì thầm của công chúng.

-Mỗi tay quá rồi ah.

-Ừ, sếp có khác, năng lực cũng hơn người nha.

-Hạ điện thoại xuống đi thôi, cẩn thận bị cướp đó.

-Ah, Phong tổng, trên lầu có giường nghỉ nha.

-...

Ấy za, kia ko phải là đang nói nàng....? Ko tự giác mà đỏ mặt, thế nào lại phát sinh cái nụ hôn này?

-Thầy giáo cưỡng hôn học sinh. Nghiêm mặt nhưng vẫn phảng phất xấu hổ, Hạ Dương buộc tội phũ phàng ngay khi Như Phong buông nàng ra.

-Sao ah? Thầy là đang hôn vợ mình mà? Như Phong biện giải ra chiều vô tội.

-Ko phải đóng kịch sao? Hà có gì thầy lại làm thật? Hạ Dương ưỡn khuỷu, mắt sắp có nước rồi.

-Ấn? thầy sẽ chịu trách nhiệm mà... Bản chất cáo già lộ ra rồi. >_

Hạ Dương chưa kịp nói ko cần thì ai đó đã “gầm rú” ở cách nàng ko xa, hằm hằm tức giận, quét ánh mắt hình viên đạn về phía nàng khiến nàng rét run:

- Cái gì đây hả?

34. Chương 34: Dụng Độ Long Lão Đầu

Như Phong theo hướng phát ra thanh âm đó, nhìn vào người đàn ông mặt đỏ gay giận dữ kia mà bình thần nhõn cười, thốt ra tiếng gọi thân mật:

-Ba, bà đã đến rồi? Nhìn sang người phụ nữ bên cạnh ông, cả mẹ cũng ra luôn ạ?

Bà Thiên Hoa ko nói gì chỉ gật đầu mỉm cười đáp lại lời Như Phong, ánh mắt chăm chăm đánh giá người con gái đang mặc chiếc váy hồng cam cổ chữ V kia.

Nguyên lai là chủ tịch từ trong nam bay tận ra đây ah, những nhân viên cấp dưới chưa một lần nhìn thấy chủ tịch ngạc nhiên, im lặng cúi đầu nghênh đón đại sếp.

Hạ Dương nổi hết da gà da vịt, thâm rụt cổ lè lưỡi, thì ra là bố thầy Phong ha.

Mình cũng nên chào một tiếng cho phải đạo nhỉ, bố của thầy giáo thì gọi là gì đây, sư phụ của sư phụ, hay là sư tổ sư tôn...? Nghĩ hải hước như vậy để khiến mình đỡ run, Hạ Dương thoát khỏi bóng quan lớn, cất tiếng:

-cháu chào 2 bác! Gật đầu rất lễ phép đồng thời miệng cười thật tươi.

Rất tiếc 2 nhân vật chính lại ko thêm đoái hoài gì đến lời chào của nàng, phớt tỉnh ăng-lê ko nói ko cười khiến nụ cười của nàng bị đông cứng.

Bất quá những người còn lại thì há hốc mồm miệng kinh ngạc, con dâu lại xưng cháu gọi bác hả????

Giải thích những khúc mắc trong lòng khán giả, ông Long ko nhanh ko chậm điều chỉnh giọng nói đã kìm chế tức giận vì cảnh khi nãy mình nhìn được, hỏi Như Phong:

-Cô gái này là ai?

-...????

Thăm rồi nha.

Bố chồng hỏi con trai con dâu là ai a?

Vở kịch này xem ra ko diễn hết đêm nay được rồi, Hạ Dương than thầm nhưng tuyệt nhiên ko ho he nửa lời, nàng cảm giác được dường như 2 người đó ko muốn hay chính xác là ko thèm coi nàng ra gì chứ đừng nói tiếp chuyện.

(HN: Nàng biết vậy sao mà ở trên lại chào người ta là bác hả? HD: Ko phải tại người viết sao? Ta cũng muốn gọi một tiếng bố chồng a, mắt long lanh *_*. HN: Tỉnh dậy đi cưng, nhìn lại mình xem, so với tiểu mỹ nữ kia là một trời một vực a. HD: Mỹ nữ đâu hả? Một đao chém bay đầu luôn, mắt dáo dác tìm kiếm. HN: Từ từ, sắp nhìn thấy nàng rồi, nhờ để phần ta lục phủ ngũ tạng của nàng ah, của đáng tiền đó.he he)

Ngược lại, Phong ca vẫn ung dung bình tĩnh, đưa tay khoác vai nàng, kéo nàng lại gần mình, chậm rãi từng tiếng một trả lời:

-Vợ con. Làm bộ đăm chiêu trong ít giây, Như Phong sửa lại, chính xác thì là vợ tương lai của con.

-Vũ Như Phong. tiếng nam nhân rít gào, nộ khí bùng phát rồi nha.

Một số người thức thời đều ko rủ mà gấp, cùng nhau lùi lại, tạo thành một vòng tròn người bao quanh “lễ đài”.

Cũng nhờ thế mà người ta mới để ý thấy còn một cô gái thân vận bạch y, tóc búi cao để lộ một bờ vai trắng ngần, chân váy bông bênh ngang gối, tuyệt giống như nàng công chúa “ngây thơ, trong sáng” vẫn còn đứng cạnh 2 người.

Hắn phải có quan hệ mờ ám, vị trí ko nhỏ mới đứng gần chủ tịch như thế kia đi?

-Như thế nào lại là vợ con? Ko phải là Khiết Linh sao?

-Ba, con đã nói sẽ ko theo sự sắp xếp của ba rồi. Như Phong ngữ khí kiên định bình chân như vại phủ nhận.

-Ko phải sự sắp xếp của ta mà là hôn ước của con, ông Long hảo ý nhắc lại, một lần ko nghe lời còn chưa đủ hay sao?

Nguyên lai ra là hôn ước của thầy Phong nha, thì ra là ko muốn cưới cô gái này mới nhờ mình làm “phu thê” một đêm, thật là thiệt hại quá đi, trách sao mình ngớ ngẩn để lão dắt đuôi chứ? (dắt đuôi ko phải dắt mũi ah?? Nghe có vẻ nàng giống hehe)

Quả nhiên là mỹ nhân xứng anh hùng mà, rất đẹp chỉ có điều hơi gầy tí xiu, Hạ Dương thầm nghĩ, rồi chẳng biết thế nào mà chân đã nhấc lên phía trước, tay đưa ra hữu nghị:

-Em là Hạ Dương, rất vui được gặp chị.

-Ah, thoáng chút bất ngờ, cô gái nhỏ nhẹ, chị là Khiết Linh..., nghĩ thế nào cô lại nói thêm, chị là hôn thê của anh Phong.

-Mỉm cười đáp lại, Hạ Dương chỉ ngắn gọn 2 chữ, em biết, rồi ko nói gì nữa, bà này nghe chừng thấy ón, chưa ai làm gì mà ra vẻ quá đấy, chẳng qua ta để mặc nàng ho hoe chứ biết thừa Phong ca sẽ ko để yên cho nàng.

Quả nhiên...

Sau câu nói ấy của Khiết Linh, Như Phong nheo ánh mắt nguy hiểm nhìn mỹ nữ, giọng thâm trầm phảng phất ý cười:

-Khiết Linh, ko nên ở đây nói nhảm ah, ko cần thận vợ anh sẽ giận anh đó. Rồi lại quay qua mặt Hạ Dương sủng nịnh, bà xã ko được nghe chó mèo sửa linh tinh nha. (hắc hắc, >_< anh=”” này=”” độc=”” miệng=”” quá=””>

-Anh... nhất thời mất bình tĩnh, Khiết Linh ngắc ngứ trong họng ko nói được, nhìn chằm chằm 2 người oán hận.

Cũng may, ngay sau đó ông Long đã can thiệp giải vây giúp nàng lấy lại công bằng:

-ăn nói cho cẩn thận, ta đã nói rồi, nhà này chỉ nhận dâu là Khiết Linh, con muốn người khác là ko có khả năng. Nhìn về hướng Hạ Dương, hơn nữa, một đứa con nít miệng còn hơi sữa lại càng ko thể, vịt thì mãi là vịt ko nên cố sức trở thành thiên nga, hừ.

Đúng là người của thương trường, miệng lưỡi đâu ra đấy, phút chốc làm mặt Hạ Dương đỏ gay.

Phải ah, nàng chính là đang tức giận. Hà có gì dám gọi nàng là đồ con vịt, là con nít miệng chưa sạch hả???? Huống hồ nàng chưa hề có ý định muốn trở thành “thiên nga” ?

Khinh người quá đáng, mà ko, phải là sỉ nhục nàng, lão già chết dẫm, Hạ Dương ra sức rửa trong bụng, nhưng biết bản thân ko có năng lực chống lại, mắt bi ai nhìn sang ông thầy, dù gì cũng là làm ơn mắc oán nha, thầy xử lí vụ này đi.

Như Phong cũng bức xúc thay nàng, ko để nàng phải chịu uỷ khuất, mắt đăm đăm nhìn nàng như muốn âu yếm vỗ về:

-Ba có biết là thiên nga cũng sẽ ko xứng đôi với vịt hay ko?

Ha ha ha

Phong ca tự nhiên vì nàng mà nhận mình cũng là một con vịt xấu xí ah.

Hơn nữa, ý tứ rõ ràng chính là, Khiết Linh thiên nga sẽ ko thể là vợ của chàng, đời này kiếp này chỉ cần một con vịt xấu xí là Hạ Dương đây mà thôi.

Chàng là nguyện ý vì nàng mà hạ thấp danh dự của mình, cư nhiên vị trí Hạ Dương trong lòng của chàng như thế nào ai cũng rõ hết.

Ông Long giật giật khoé môi, thế nào mà thằng con trai của ông lại đồng lõa với đứa trẻ ranh này?

Tay chỉ thẳng vào mặt Như Phong tức giận, bỏ qua hết thể diện mà gầm từng tiếng:

-Mày mà cưới nó, tao đánh chết mày.

-Ông bình tĩnh đã, Bà Hoa lúc này mới lên tiếng hạ hỏa, có gì từ từ nói. Phong, xin lỗi ba con nhanh đi.

-Mẹ, Như Phong trầm giọng gọi, con muốn lấy người con yêu có gì là sai ạ? Giờ đâu phải là thời phong kiến mà còn áp đặt chuyện hôn nhân nữa chứ?

-Phải, giọng nam nhân trầm cảm lạnh lùng, vậy mày giỏi thì đi tìm Minh Tâm về đây mà cưới nó đi, nó ko phải là người mày yêu say đắm sao? Ông Long nhấn tâm động lại vết thương lòng của con trai.

Trái lại hoàn toàn với suy đoán của Như Tùng và bà Thiên Hoa, Như Phong ko hề đen mặt xầm xì, nổi trận lôi đình khi ông Long nói vậy, ngược lại, sau cái cau mày khe khẽ chỉ nhếch môi cười nhẹ, sau đó mới hảo ý chậm chậm:

-Ba có nhầm ko? Người con yêu tên là Hạ Dương mà??

Hạ Dương đứng kề bên phút chốc vô thức, Phong ca diễn quá đạt đi, rất có tiềm năng làm diễn viên điện ảnh, mình là người “yêu” sao? hắc hắc...

Cảm động quá đi...!

Ông Long vẫn bưng bưng khí thế, ko đấu võ mồm với Phong ca được, cứ nhiên chuyển hướng mục tiêu mà hạ thấp năng:

-Từ khi nào thẩm mỹ lại tụt dốc như vậy? Chỉ về phía Hạ Dương, một khúc gỗ nhóc con ko hơn ko kém mà đòi bước vào nhà họ Vũ ta sao?

-Nhà họ Vũ thì có cái gì to tát hay sao? Vĩ đại lắm àh? Oai hùng lắm ah? Hạ Dương hết chịu nổi bất đắc dĩ phải trả đòn ko báo trước, chết cũng phải chết một cách chí khí, chẳng qua cũng chỉ là có một lão già lắm điều, ko biết thế nào là lịch sự, uy nghiêm mà nhạo báng một con nhóc mà thôi?

-Mày nhìn thấy chưa, “người yêu” của mày ngoan quá nhỉ? Ông Long nói với Như Phong trong khi ở bên cạnh bà Hoa vẫn nói gì đó.

-Ba! Con thấy cũng ko sai mà? Như Phong bênh vực nàng, thật chưa bao giờ thấy nàng đánh đá, mồm miệng ko ngờ cũng sắc sảo ra trò, Như Phong thầm nghĩ khoái trá, khoe môi giật giật.

-A? Giờ mày vào hòa với nó, ko coi ba mày ra gì nữa hả, mày nhìn thử xem ko đúng là một khúc gỗ hay sao? So nó với Khiết Linh quả đúng là một trời một vực.

-Chú Long, có một người tiến lên, Hạ Dương nhận ra là ông lão ngồi cùng bàn ăn khi nãy đã nhấn tâm để nàng ăn chay, chắc là có quan hệ thân thiết mới gọi vậy, cũng sinh ra hiếu kì chăm chú nhìn, chuyện này có thể giải thích, cứ bình tĩnh, chẳng qua là cháu dâu đang mang thai.

Một lời cất ra, ông Long cứng miệng thần thờ, cái gì mà mang thai?

Nhưng lời của anh trai nói chắc hẳn ko thể dối trá, nhưng rồi rất nhanh thay đổi thái độ:

-Bại hoại gia phong còn ko biết xấu hổ? Ai biết là con của ai? Làm ** có chữa về kêu là con của Vũ gia sao? đừng hòng!

Như Phong giật mình, ba nói hơi quá đáng. Tình huống này nằm ngoài tầm kiểm soát, cứ nghĩ là gạo nấu thành cơm thì phải vui mừng chứ, lần này hại Hạ Dương rồi...

Nhìn sang Hạ Dương với ánh mắt xin lỗi tha thiết, van nài thống khổ, Như Phong biết cô bé đang giận dữ vô cùng, nhưng ngàn vạn lần đừng nói ra sự thật...

Thiên Hoa than thầm, ông chồng vốn nóng tính, ưa thể diện, lần này nhất quyết sẽ ko để yên cho Như Phong, mới ko đành lòng tham gia hoá giải. Nhìn Hạ Dương nét mặt cau có khó chịu, xem chừng ko nhẫn nại được nữa:

-Con là Hạ Dương đúng ko? giọng mềm mại nhẹ nhàng nhưng lại đầy uy lực, từ đầu đến giờ bà chỉ im lặng, cất tiếng đã khiến cục diện đảo lộn, xung quanh ko còn ồn ào, tất cả hướng về nhân vật chính.

-Dạ. Hạ Dương đáp, địch ko muốn tiến thì ta cứ thủ thôi, bà ý mềm mỏng làm sao mà nàng cương được, chưa kể đến một tiếng gọi con ngọt ngào như thế kia.

-Mấy tháng rồi?

-Gi ảh? Hạ Dương ngây ngốc, hỏi nàng mấy tháng cái gì?

-Thai nhi được gần 2 tháng mẹ ảh. Rất may Như Phong đã hỗ trợ kịp thời. Nghe Phong ca nói nàng mới tá hoả, thì ra là đang hồi tuổi của hài tử.

Lướt qua vùng eo của nàng, bà Thiên Hoa ko nói gì, căn bản nàng đang diện chiếc váy thắt ở hạ eo, còn đầu buông xuống hơi bông lên, rất khó đoán biết.

Hạ Dương tim đập thành thịch, tay run run nắm lấy tay Như Phong, rất sợ bị soi mói nha.

Như Phong hiểu ý, siết chặt bàn tay, làm chỗ dựa cho nàng:

-Quả thật là con của con, ko như ba đã nói đầu mẹ ả. Ánh mắt kiên định nhìn bà muốn thuyết phục.

-Là trẻ vị thành niên? Ko ngờ bà hoa làm ngơ, ko tiếp ánh mắt của Như Phong, lại hỏi tiếp một câu khiến chàng chột dạ.

Dù sao Hạ Dương cũng có dáng vóc của cô gái trưởng thành, khuôn mặt đã được trang điểm nhìn “già” hơn rất nhiều, vậy mà bà Hoa vẫn hỏi hàm ý như thế, hỏi làm sao Như Phong ko giật mình.

Bất quá, ko để thua ván bài này được, Như Phong nhanh chóng cướp lời tránh để Hạ Dương làm lộ chuyện:

-Cô ấy chuẩn bị đi học cao học rồi mẹ ảh.

Hạ Dương một khắc, quay đầu ngạc nhiên, gửi ánh mắt nói lời “dối trá trắng trợn” đến cho Phong ca.

Như Phong vẫn thản nhiên cười ko nói, chàng ko nói sai ảh, sang năm nàng sẽ thi đại học, học xong đại học sẽ học cao học, dù sao cũng thuộc giai đoạn của 2 chữ “chuẩn bị” kia thôi.

Cũng may bà Thiên Hoa ko kháo xét gì nữa, thoáng thấy vẻ mặt giãn ra của ông Long, kín đáo nháy mắt với Như Phong, rồi quay sang hỏi chuyện Khiết Linh:

-Khiết Linh ả, cháu có yêu Như Phong nhà bác ko?

-Đáp lại một cái gật đầu.

-Cháu có chấp nhận chia sẻ nó với người phụ nữ khác ko? Như cháu thấy đấy, cô gái kia đang mang hài tử của nó, lại là người nó yêu, nếu cháu ko muốn bác có thể đứng ra làm chủ cho cháu.

Từng lời thốt ra người ta mới ngẫm thấy sự thâm sâu của bà Thiên Hoa, quả ko hổ danh là phu nhân chủ tịch.

Khiết Linh đứng chằm chằm nhìn Như Phong cùng Hạ Dương, đôi mắt phủ lớp sương mờ.

Mặc dù chỉ là chuyện của người lớn hứa hẹn với nhau từ trước nhưng nàng vẫn một lòng yêu chàng ấy.

Nàng cũng biết chàng đã từng phản đối chuyện kết thân giữa hai gia đình, yêu một cô gái tên Minh Tâm nhưng vẫn một mực yêu mình chàng.

Dù biết chàng ko yêu mình nhưng vẫn thủy chung yêu chàng.

Đã đợi chờ đến khi tốt nghiệp đại học để kết hôn, ko ngờ sự thế lại ra thế này...

Chàng có một người con gái khác, còn có một hài nhi sắp chào đời...

Nàng trở thành người thứ 3 xen vào hạnh phúc của chàng?

Nhưng rõ ràng chàng vốn là của nàng, ko phải ư?

Nàng có nên giành lại?

Bất gặp ánh mắt trông mong khẩn thiết của Như Phong, Khiết Linh thấy lòng chột trống trải.

Mãi mãi, anh ấy sẽ chỉ yêu cô gái này sao? Anh ấy đối xử với nàng xa cách để đến với Hạ Dương.

Sẽ ko thể được.

Nàng sẽ ko thể được chàng chấp nhận.

Nhưng giờ chỉ cần một câu nói của nàng, chàng sẽ trở thành người “ko thể có được”.

-Hạ Dương, cậu yêu Như Phong sao? Đột nhiên hỏi thân mật, biết nàng “chuẩn bị” học cao học, có lẽ cũng bằng tuổi nên sẵn tiện thay đổi cách xưng hô.

-Àn, hơi ngập ngừng áy náy, Hạ Dương hơi cúi đầu ko nói.

-Mình cũng rất yêu anh ấy, làm sao giờ? Đặt một câu hỏi tự vấn mà ko phải tự vấn. mình ko muốn anh ấy là thuộc về người khác. Nhìn nàng một ánh mắt thâm thúy.

-Cái này..., Hạ Dương quên mất mình phải nói gì, người con gái này nàng cảm thấy rất khó xử, ko có vẻ xác xược cao ngạo như lúc đầu tiếp xúc, có lẽ phải rất yêu thầy Phong, ko trả lời được đành phải nhẫn nhịn chuyển giao lại cho bạn đồng hội đồng thuyền.

-Khiết Linh! Anh xin lỗi, hiểu cho anh. Như Phong giọng trầm cảm truyền đi, ảo não cùng căng thẳng nhìn nàng.

-...

-Haiz..., rất lâu sau thời gian im lặng là một tiếng thở dài, Khiết Linh ngẩng đầu nhìn trời mà ko thấy, cụp mi mắt thất vọng rồi bỗng nhiên cười lớn, ngốc nghếch, đùa chút cho vui thôi, chúc 2 người hạnh phúc tới đầu bạc răng long, Hạ Dương, hãy giữ anh ấy cẩn thận, nếu cậu để vượt khỏi mình sẽ ko thương tiếc mà mang anh ấy trở về.

35. Chương 35: Thương Lượng

Khiết Linh vô tư chúc phúc cho Như Phong cùng Hạ Dương, ông bà Hoa Long cũng ko nói gì nữa, căn bản là bữa tiệc đã kết thúc khá tốt đẹp.

Ngoại trừ có một người uỷ khuất buồn sầu là Kim Lâm cô nương mà thôi.

Chẳng là, cô và Như Tùng là 2 người được bình chọn là đôi nhảy đẹp nhất, được giải thưởng là du lịch một tuần trên Sapa thơ mộng hữu tình... Cô tất nhiên thì rất mong đợi, khổ một nỗi Như Tùng “thủ tiết” kinh quá, trước sau ko chịu cùng cô đi tham quan hưởng thụ, mà giải thưởng là như vậy, công ty ko có cho phép quy ra tiền hay là 1 trong 2 người tự đi.... thế nên cô đành ngậm ngùi mà ra về, có giải cũng như ko ah.

Hạ Dương cực kì thông cảm với bà chị Lâm này, cũng nhiệt tình động viên chia buồn, trách sao được, người ta là hoa đã có chủ rồi...?

Kể cũng hay, người nào nghĩ ra cái trò này cũng miễn cưỡng gọi là sáng tạo thông minh đi. Thử nghĩ xem, nếu là 2 người có tình ý với nhau thì chẳng phải nói gì nhiều, quả là cơ hội tốt đúng ko? Nếu mà 2 người ko thể “đến với nhau”, công ty vẫn giữ trong tay phần thưởng, chẳng ai được hưởng lợi cả chỉ có thêm một danh hiệu mà thôi?

Ai nha, đúng là hảo kế sách mà.

Lại nói linh tinh mà quên chuyện chính rồi, haiz...

Sau khi để Như Tùng đưa Khiết Linh về khách sạn, Như Phong thành công giữ chân đưa “bà xã” cùng nhau trở về, để mặc ông Long cùng phu nhân bắt taxi đến khách sạn, hoàn toàn ko có ý kêu 2 người phụ mẫu cùng trở về nhà.

Đứng trước cửa công ty đợi xe, Hạ Dương than thầm đau khổ. Biết vậy mình cứ thế mặc luôn quần ở trong váy ha, giờ thì lạnh cóng chân rồi.

Vừa kịp lúc, Như Phong đứng bên cạnh nàng, thuận tiện khoác cho nàng cái áo dạ đen dài đến đầu gối, 2 tay vẫn ung dung rút túi quần mất hướng thẳng phía trước, ko nói thêm lời nào.

-Cảm ơn thầy ah! Mắt long lanh quay sang cảm tạ Phong ca, cũng có lúc biết quan tâm đến nữ nhi cơ đấy.

-Bà xã ko cần để ý nhiều thế nha, Như Phong nhắc khéo nàng, tay cũng giang rộng ôm eo người ta kéo sát về mình, đỡ lạnh ko?

Nhìn ánh mắt trêu mến của người nào đó, Hạ Dương run cầm cập ko tự giác, da gà gai ốc thi nhau nổi lên tranh giành làm bá vương, khề nhích ra xa một chút:

-Ko phải đóng kịch nữa thầy ah, bà xã cái gì..., ghê! Cảm thán một câu, Hạ Dương cố dùng sức thoát ra khỏi móng vuốt của “quỷ”.

Ai dè...

Người ấy ko có buông tha nàng, tay càng chặt hơn nè, Hạ Dương ko cam chịu mà nghiêng răng nghiêng lợi đẩy cơ thể kia ra, đôi bàn tay chạm ngang hông Như Phong mà cách li. Ko ngờ đến lúc ấy Như Phong lại chủ động thả tay, quay sang nàng cười 1 cái đến... điều khiển nàng mất đà, chân loạn choạng cách một cái.

Xong đời!

Cứ tưởng sẽ bắt thành linh mà ngã xuống ko thương tiếc, ai đó đã kịp thời đỡ nàng trong tay, miệng lên tiếng can ngăn:

-Cái thằng này, vợ mày mang thai mà ko cẩn thận thế hả? Lại còn đi giày cao gót thế kia? Bà Hoa trừng mắt khảo chàng đến tội nghiệp.

-Con ko cố ý mà..., Như Phong xuống nước kéo Hạ Dương lại vào lòng, có bị trẹo chân ko, để anh xem. Rồi chẳng để ý đến ai, tự nhiên ngồi xuống kéo chân nàng cởi giày ra xem xét.

-Ah, ko có sao, chưa ngã mà. Xua xua tay phản kháng, chân cũng co lại.

-Sao ba mẹ còn chưa đi? Như Phong yên tâm đứng dậy hỏi chuyện mẹ mình.

-Đang đón taxi đây, ai bảo tôi để ra toàn quý tử đến nỗi ko được chén trà mà còn bị bỏ rơi đây. Bà Hoa nguyền dài ra chiều trách mắng đứa con vô tâm đứng trước mặt.

Cùng lúc đó, xe Như Phong cũng được mang đến, chàng nhanh chân bước lên, đương nhiên ẵm theo Hạ Dương lên xe, ko ngần ngại mà đáp:

-Ba mẹ về sau nhá, con đi trước đây.

-Ah thằng tiểu quỷ, ko đưa ba mẹ về khách sạn hả? Bà Hoa nói với theo, buồn rầu nhìn sang ông Long, con trai ông thật là hư đốn, có vợ quên mẹ a.

-Ko phải tại bà chiều nó sao? Ông Long nhú mày, rất nhanh lời tay bà đi, ngồi trên taxi rồi mới nhàn nhã, đi theo chiếc xe đó.

Bà Hoa khó hiểu nhìn sang chồng:

-Ko về khách sạn nghỉ ngơi, ông đi theo nó làm chi? Nó sẽ ko mời ông vô nhà nằm đâu.

-Để xem con trai bà sống ở đâu, nếu mà sống chung với con bé đó thì tôi còn tính.

-Tính gì????

-Đặt tên cho cháu nội nha, bà ko muốn ah?

-Ha, ông nói phải, tôi thích cháu gái ah, đặt tên là Hoàng Kim cũng hay.

-Sặc, bà còn thiếu tiền hả? Ta thích cháu trai, gọi là Vũ Vương có hay ko?

-Xí, ông lộn thời àh? thế kỉ 21 rồi....

-Bà cũng có hâm ko? Ăn cơm trước kẻo thường là con trai mà? hừ

-Lí luận ở đâu đấy? Khoa học chứng minh àh? Là con gái!

-Con trai!

-Con gái!

-Con trai.

-Con gái....

2 ông bà nhà này ngồi trên taxi ra sức tán nhảm tán nhí, tranh luânh cùng nhau mãi đến khi có sự góp ý của người tài xế mới chịu im miệng, phía trước, “đôi vợ chồng trẻ” cũng ko ngừng phụ hoạ:

- Giờ mới biết thầy rất là ... hư đồn nha, cái gì mà cãi mẹ chêm chêm ý.

Được một lát nàng mới nhớ ra, hỏi:

- Mà thầy lợi dụng em hơi bị nhiều, tính đền bù thế nào đây?

- Lấy thân báo đáp được ko? Như Phong lúc này mới lên tiếng đáp lại nàng.

Giật mình, lấy thân báo đáp a?

-Thầy cũng đọc tiểu thuyết nhiều vậy sao? Học hỏi nhuần nhuyễn như vậy?

-Ko đồng ý sao? Chê thầy ah? Nói cho em biết thầy có rất nhiều vệ tinh đấy nhé, người ta muốn còn ko được nữa là...

-Ấyza, biết sao được, ko đủ tiêu chuẩn của em mà... khê thở dài

Bên cạnh, Như Phong khê động mình, cau mày khó chịu:

-Ko đủ tiêu chuẩn sao? Giọng nghe có vẻ khác rồi, âm độ xuống thấp nha.

-Phải! Hạ Dương gật đầu ko run sợ, khẳng khái giải thích, thầy chỉ mới đạt được 1G thôi.

-1G?

-Ừ, em thích xài 3G cơ..

Cái gì mà lại đem người ra so sánh với dịch vụ viễn thông thế này? Như Phong thắc mắc đặt dấu chấm hỏi:

-3G là gì? điện thoại ấy hả?

-GIÀ- GIAN- GIÀU đó ăh, Hạ Dương cười thích thú, Như Phong đã bị nàng dắt mũi rồi, sướng ghê.

Sock toàn tập, Như Phong giật mạnh khoe môi, quay sang nàng:

-Mẫu người tình trong mộng của em đấy hả?

-Ừa, trào lưu mới đó, thầy ko biết hả? Nói cũng phải ah, người ta có già thì mới gian, có gian thì giàu nhỉ.

-Muốn ko? Thầy giúp em tìm là được chứ gì? Như Phong cong vành môi dào dạt “ẩn tình”.

-Thật sao? Thầy tốt vậy tự nhiên ko thấy quen nha.

-Vì thầy đang nợ em một ân tình mà? Thấy chú Phụng như thế nào hả em?

-Phụng nào?

-Thì cái chú đã đứng ra giải thích nguyên do vòng 2 của em ý, Như Phong cười như ko cười nhắc lại cho nàng.

-Ah, ông già đó ấy hả? Hạ Dương đã hồi phục trí nhớ, gật gù, thì sao hả thầy?

-Đủ tiêu chuẩn của em đấy, hàng 3G xịn hẵn hoi. Như Phong cố tình nhấn mạnh chữ kia, chút nữa khiến Hạ Dương nàng thổ huyết.

-Ông chú hỏi đây hả? Hết lên tá hoả, có 5 đứa con đếm chẳng hết rồi, em ko thích về làm mẹ kế người ta đâu, thầy tìm người độc thân đi. Hạ Dương uể oải.

-Em bị làm sao? Chú Phụng là em trai bố thầy, chưa vợ chưa con đâu, hàng dán tem đảm bảo, vừa già, vừa gian, cần bản lại giàu, vượt quá tiêu chuẩn của em đấy chứ? Như Phong đặc ý chọc ghẹo nàng.

Giật giật khoe miệng, Hạ Dương nói ko ra tiếng, lộ rõ chút hãi hờn:

-Em...m..m trai..i..i trai bố thầy?

-Ừ. Gật đầu một cái rồi chăm chú lái xe, để xem biểu tình của em như thế nào.

Thảo nào mà khi ấy thấy ông chú xông ra giúp nàng giải thích, lại còn ngọt giọng kêu cháu dâu..., hoá ra là...

Vậy ko phải là đang chơi khăm mình sao? Nhìn vẻ mặt Như Phong khoái chí, Hạ Dương cơ mặt co lại, mặt đỏ phừng phừng:

-Tính làm chuyện loạn luân hả? Đem vợ 2 tay dâng đến chú ruột mình sao?

-Ko có ah, em ko phải vợ thầy mà? Em là người thầy mang ơn mà, giờ phải đền ơn đáp nghĩa là đúng thôi, có đi có lại chứ.

-Vẫn chưa hết đêm ah, lời đã nói ra ko sửa đổi mới là chính nhân quân tử chứ? Hạ Dương vênh mặt buộc tội Như Phong đáng chết. Hôm nay mới phát hiện mình cũng có chút năng khiếu mồm mép.

-Ý em là em vẫn là vợ thầy cho đến hết đêm nay ah? Như Phong buồn cười nhìn nàng chậm rãi phát ra từng tiếng một.

-Ko phải ý em, là thầy nói, Hạ Dương nhiệt tình đính chính ko biết mình đang buộc thông lọng ỳnh.

Đến khổ...

Cô bé ngốc này...

-Vậy xem ra ko ổn nhỉ? Hay là thôi, tìm cách khác đền ơn em vậy? Như Phong thăm dò ý kiến.

-Cũng được, tùy thầy thôi.

-Một bữa cơm được ko?

-Công lao của em “rẻ” như vậy thôi sao? Dù gì cũng là em mang tiếng để đổi lại tự do cho thầy, làm sao cho hợp tình hợp lí mới là người lớn chứ?

-Khó nhỉ? Vậy em muốn gì? Như Phong cũng ko so đo với nàng.

-Cái gì nhỉ? giờ còn chưa nghĩ ra ah, tạm thời kí sổ cho thầy nợ em 3 yêu cầu, tùy hứng em muốn thầy phải làm cho em. Hạ Dương âm mưu ra giá.

-Được! Gật đầu cái rụp, Như Phong vô tư vì nàng, chỉ cần nàng muốn chàng đều có thể hoàn thành hết ah.

Thấy Như Phong đáp ứng nhanh quá, Hạ Dương nghi ngờ mình xài chưa đủ “đô”, chỉnh giá:

-Mà ko, 3 hình như hơi ít, 5 được ko? Ah mà số 5 ko đẹp, để số 8 đi, số 8 là “phát” đó. Hạ Dương lau chùi lau chau nhanh miệng.

-Quyết định là bao nhiêu? Như Phong ko kiên nhẫn hỏi nàng, cô bé này quả được đẳng chân nâng đẳng đầu, anh đã chiều nàng quá rồi chẳng?

Coi bộ lão xì khói rồi nha, Hạ Dương tâm tình sung sướng nhìn bản mặt của Như Phong bị mình chọc tức, kết giá chốt phiên giao dịch:

-Thôi được rồi, hạ thủ lưu tình, dù gì cũng là thầy trò lại là hàng xóm nữa, mà lại mang danh vợ chồng 1 đêm, em “nể” thầy, chốt lần cuối cùng, 6 yêu cầu được ko?

-Được rồi, OK! cũng biết chọn số đẹp nữa. Như Phong ai oán ko nhìn cô nàng biểu cảm ra mặt.

Nói chuyện phiếm chẳng bao lâu thì về đến nhà rồi.

Thấy Như Phong dừng xe trước cửa ngôi nhà 3 tầng, nhìn người nào đó đang mở cửa, Hạ Dương thầm lầu bầu, có mấy bước chân mà cũng bắt người ta đi bộ về nữa ah, ghét.

Cũng chẳng mong đợi người ta sẽ galăng mà ra mở cửa xe ình giống như trong phim hàn, nàg tự động mở cửa xe tính bước xuống.

Ấy vậy mà...

Như Phong đã kịp lúc, như thế nào mà cúi người xuống, nhắc bổng nàg lên trong tay, hướng nhà mình thẳng tiến.

Đám thùm thụp vào ngực Phong ca, Hạ Dương tức giận:

-Thả em xuống, em tự đi được, ko đưng đưa em vào nhà thầy làm gì?

Cười một cái bí hiểm, Như Phong nháy mắt, đen tối nhìn nàg:

-Ko phải nói đêm nay vẫn là vợ chồng sao?

-Ah? Hạ Dương lạnh phát run, ko phải là muốn ta làm... chứ? Hại chết mình rồi, Hạ Dương lấp bắp quên cả việc nhảy xuống, ko phải giả vờ sao?

Biết đã thành công hù dọa nàg một phen, Như Phong cười hớn hở ghẹo nàg:

-Nghĩ đen tối ah? Hay là em muốn làm thật?

Lời nói khiến nàg ko chủ động mà xấu hổ, cúi mặt, lí nhí:

-Thôi đi, diễn cho ai xem chứ, thả em xuống. Dứt lời liền động tay động chân.

-Im! Như Phong nhẹ giọng quát nàg một tiếng, rồi cúi thấp hơn, bố mẹ thầy đang nhìn kìa. Bị theo dõi đó.

-Ah? Hạ Dương chợt dạ, bị theo dõi nữa sao, ghé mắt qua bờ vai Như Phong, quả nhiên thấy cái đầu lấp ló trong cái xe cách đó ko xa, rùng mình nhún vai một cái, dài giọng, ừ thì im....m.

-Khoác vai thầy đi. Công khai đặt yêu cầu 1 cách trơ trẽn mà vẫn hợp tình hợp lí, khiến Hạ Dương nàg ko tình nguyện làm theo.

-Cười lên! Thánh chỉ ban xuống, Hạ Dương tức giận bắt buộc thay đổi khuôn mặt nhăn nhó, mèo xệch bằng nụ cười bên lên, xấu hổ.

Yên tâm bồng theo thỏ con vào nhà, lướt mắt hai người lớn tuổi, Như Phong thoải mái sải chân rộng hơn, nhìn có vẻ gấp gáp.

Phía sau...

-Haiz..., thì ra là ở chung thật ha, lại còn làm nũng thế kia nữa? thảo nào... Bà Hoa nhìn ông Long than thở rồi hỏi, ông nói xem, nên để đẻ xong em bé rồi tổ chức hay là giờ giục nó cưới luôn đi?

-Khỏi phải hỏi cũng biết là đáp án đầu tiên. Ông Long ngáp dài rồi kêu lái xe rời đi.

-Sao ông chắc chắn như vậy?

-Còn ko hiểu sao? Nó sợ vợ nó mang bầu mặc váy sẽ ko đẹp. Nhìn xem, mới 2 tháng mà bụng đã như thế...?

Bà Hoa bên cạnh gật gù xem như đã thông, thằng con mình cũng sâu sắc như vậy thật sao?

36. Chương 36: Trở Về Nhà, Phong Ta Là Lưu Manh

An toàn để Hạ Dương dắt xe đạp về nhà bên cạnh, Như Phong mới thở phào, lần này qua mặt bố mẹ một vỏ quá hoàn mỹ...

Đằng nào cũng sẽ là vợ mình thôi, ko lo 2 ông bà sau này nổi giận nếu biết thực hư, Như Phong cười một cái tự mãn, cởi áo khoác tính về phòng lại nghe thấy tiếng chuông cửa.

Giờ này rồi mà còn ai đến nhà mình nữa?

Ko tự nguyện, Như Phong chậm chạp lững thững từng bước quay ra phía ngoài.

Nhìn thấy Hạ Dương đang đứng trước mặt mình nước mắt ngấn, nước mắt dài, trên người vẫn mang bộ váy khi nãy, ngực bắt giắc truyền đến cơn đau, Như Phong ôm người ấy vào lòng, nhẹ nhàng:

- Có chuyện gì thế? đừng khóc ...

Hạ Dương vô thức vẫn đang mè nheo, ko để ý bị ăn đậu hũ, nấc từng tiếng nghẹn ngào.

- Thầy..., th...ây..., huhu chẳng nói được lời nào, Hạ Dương tự nhiên lấy áo người khác làm khăn thấm.

- Thôi nào, chuyện gì cũng có cách giải quyết, con gái 18 mà khóc lóc thế này ko xấu hổ àh?

Như Phong ca ca quả nhiên là ko biết cách dỗ dành tiểu mỹ nhân, bất quá may mắn cho chàng là nàng ta ko giận, ngược lại, mồm miệng nín thin thít:

- Bố mẹ em về quê rồi. Chùi ngang chùi dọc nước mắt nước mũi xong, Hạ Dương mới nói được câu ra hồn.

- Ủ, bố mẹ về quê thì mấy bữa nữa lại về nhà với em mà, xa một ngày đã thành thế này sao?

- Nhưng mà, khịt khịt mũi, nấc từng tiếng, Hạ Dương ko nói gì sự trêu ghẹo của ông thầy, rất nhanh sau đó tuyên bố, yêu cầu thứ nhất, thầy ngay bây giờ đưa em về quê đi.

- Hả? Như Phong còn chưa hiểu chuyện gì, mặt mày Hạ Dương đã quay ngoắt 180 độ, nhìn nàng đắm đắm, em có bị làm sao ko?

- Ko sao, em vẫn bình thường thôi, thầy đợi chút, em về chuẩn bị đồ. Dứt lời liền quay lưng đi.

- Khoan đã.

- Thầy ko thực hiện sao? Đừng quên khi nãy đã hứa những gì nhá. Hạ Dương giật mình dừng lại cảnh cáo, sợ người ta từ chối giúp mình.

- Không phải, Như Phong bắt lực xua tay, em đi đâu?

- Ngoại thành.

Sau đó...

Như Phong bất đắc dĩ đi lấy xe, đứng đợi nàng trong đêm giá, giờ mới thấy thấm thía ngậm ngùi: “Ai bảo em là giai nhân? – Cho đời anh sầu khổ”.

Ngồi yên vị trên xe, Hạ Dương ko ngừng thở ngắn thở dài, mặt mày bí xị khiến Như Phong chàng cũng ko chịu nổi bức xúc:

- Em làm gì mà như đưa đám thế hả?

Tính trêu đùa một câu cho ko khí bớt căng thẳng, nhưng mà, hình như đã phản tác dụng rồi.

Mặt Hạ Dương càng thảm hơn thấy rõ, lặng thinh.

Không gian rơi vào tĩnh mịch, cảm giác nặng nề bao phủ, Như Phong ko còn cách nào khác là tập trung lái xe, để mặc cô bé ngồi bên mình suy tư.

Trong màn đêm của những ngày cuối năm, chiếc xe Mer chậm chậm dịch chuyển trên con đường An Dương Vương, đi thẳng ra đến ngoại thành.

Nhìn cảnh vật bên ngoài, cảm nhận dòng sông Hồng lặng lẽ trôi về sau lưng mình, Hạ Dương thở dài:

- Hôm nay là ngày thay áo cho anh trai em.

- ...

- Hồi chiều anh Tùng muốn đưa em đi, mẹ muốn em đi chơi vui vẻ nên ko nói gì..., khi này về, mẹ có để lại giấy cho em.

Giọng nói vẫn đều đều vang lên trong đêm, Như Phong cảm giác như nàng ấy có chuyện gì đó mà mình chưa biết, (Ha: Chỗ này chú ý, bởi vì Phong ca dưới nickname là khoainuong đã nói chuyện với Hạ Dương rồi, những chuyện gì đó của nàng chàng ấy đều biết rồi, nếu quên đọc lại nha mọi người) thủy chung im lặng lắng nghe những lời nói ko đầu ko cuối.

- Quê nội em ở Đan Phượng, Hà Tây cũ, thầy biết ko? Chỗ ấy có có một đoạn sông Hồng chảy qua, cùng với dòng nước này.

- 4 năm trước, vì cứu em nên anh em mới..., đến giờ mới là ngày thay áo cho anh, vậy mà em lại quên mất...

- Thật ra, em biết bố vẫn luôn trách em vì chuyện ngày đó, dù gì cũng là cháu đích tôn..., nếu là em thì mọi chuyện đã dễ rồi.

- Có lẽ vì thế mà bố ko hài lòng với mẹ con em, ko toàn tâm toàn ý cho gia đình...

- ...

Nói được mấy câu, lệ đã chảy thành hàng từ bao giờ, Như Phong nhìn nàng đau xót ko cách gì an ủi được, có lẽ cô bé còn rất nhiều chuyện rồi bởi ko biết nói từ đâu.

Để ý kỹ sẽ thấy câu nói cuối cùng của nàng trĩu nặng tâm sự, ko chỉ đơn giản là chuyện của 4 năm trước, mà có lẽ cả chuyện của bây giờ nữa. Như Phong cảm nhận tất cả nỗi lòng ấy của nàng, trái tim khẽ nhói đau, như thế nào mà anh lại ko thể bảo vệ được người con gái anh yêu?

- Có muốn khóc thật to lên ko, cô bé? Chàng dừng xe, tấp vào lề đường, nhìn nàng đồng cảm.

Thế gian này, điều đau khổ là khi bạn đau nhưng ko có ai ở bên cạnh, và giờ đây, Như Phong đang là người bạn của nàng.

Trước câu nói của chàng, Hạ Dương chẳng kiêng nể gì mà khóc to hơn thật.

Lát sau, tiếng ầm ức nhẹ dần, nàng chìm dần vào giấc ngủ.

Trong giấc mơ thoáng cảm thấy bờ môi mình ướt ươn, dường như lần này hoàng tử đã đến hôn nàng...?

Như Phong đặt lên môi nàng một nụ hôn, (bắt gặp quả tang, lần thứ nhất là đi trộm... nụ hôn của người ta ha. Ca này bắt đầu bộc lộ bản chất roài! >_<>

- Hạ Dương! Tỉnh dậy đi, nhà em ở chỗ nào? Đã đến nơi rồi.

- Uh..., còn hơi ngái ngủ, nhìn điện thoại mới biết là đã gần 12h, hốt hảng tỉnh giấc, sao thầy ko gọi em dậy? Em đã ngủ lâu như vậy rồi cơ à?

- Gọi rồi đây, Như Phong khẽ mỉm cười, trời mới biết có bao nhiêu ôn nhu, chiều chuộng trong nụ cười ấy của chàng ah, nhìn xem, chỉ về cái biển hướng dẫn, đã đến huyện Đan Phượng rồi.

- A? Quanh quẩn một hồi nàng cũng xác định được nơi mình đang đứng, mình đi tiếp khoảng gần chục cây nữa thầy ah.

- Ừ.

Về đến nhà nội nàng cũng đã gần 12 rưỡi rồi, hàng xóm đã tối đèn từ lâu, chỉ còn mấy nhà thức đêm để làm hàng cho buổi sáng sớm mai là bận rộn, nhà nội nàng đèn điện cũng sáng trưng.

- Bà, bố, mẹ. Nhìn từng người một, Hạ Dương cất tiếng vồn vã.

- Dương? Thoáng chút ngạc nhiên, bà Xuân lo lắng, đêm khuya muộn thế này, con về làm gì? Mẹ đã bảo là ko cần về rồi?

- Dạ, con về cùng thầy Phong, rồi quay qua chỉ vào thầy giáo của mình, ý muốn nói mẹ ko phải lo cho con, làm sao con lại ko về được?

- Cháu chào cả nhà. Như Phong sau sự giới thiệu của nàng, cũng lên tiếng lễ phép.

- Bạn trai của cháu Dương đấy hả? Bà nội của nàng ngồi bên giường bên, nhìn chàng trai mới xuất hiện lên tiếng hỏi.

- Mẹ, ông Kim có chút ngại ngùng vì sự hiểu lầm của bà, đây là thầy giáo của lớp con Dương, cũng là hàng xóm nhà con, có lẽ con Dương lại sang phiên thầy đưa về đây thôi ạ. Giọng cố nói lớn để bà nghe được vì biết bà đang bị nặng tai, ko nghe rõ được gì.

- Ah. Ra thế hả? Rồi bà gật gù cũng ko nói gì thêm, tiếp tục ngồi trầm mặc bên giường.

- Thầy thông cảm cho bà nhà, thầy vào uống cốc nước cho ấm bụng đã. Ông Kim lịch sự giữ phép.

- Dạ, bác cứ để cháu tự nhiên. Như Phong tự nhiên là khách ko mời mà đến, có chút ngại ngùng, chậm chạp ngồi xuống ghế.

Cũng may, sau đó Hạ Dương đi cất đồ đã trở lại, ngồi bên cạnh chàng hỏi chuyện:

- Chú con đâu rồi hả bố?

- Ủ, đang chuẩn bị đồ, tí nữa, 1h thì xuất phát.

- Dạ, con cũng muốn đi cùng, được ko ah? Hạ Dương ánh mắt tha thiết nhìn ông Kim.

- Con còn nhỏ, vào đây làm gì? Nhìn toàn những thứ ko hay, ở nhà ngủ chút, sáng sớm mai còn lo làm cơm. Ông Kim ko muốn để nàng bị ảnh hưởng, từ chối thỉnh cầu của nàng.

- Bố..., dù sao..., con cũng muốn đi, con ko có sao hết, mẹ..., mẹ bảo bố cho con đi nữa đi. Hạ Dương nhất quyết nài nỉ.

- Ai da, chuyện này... Bà Xuân ngập ngừng ko biết phải làm sao thì bên kia, Như Phong đã tham gia.

- Cháu nghĩ, cô chú nên để em ý đi, dù sao Hạ Dương cũng lớn rồi, sẽ ko bị ám ảnh gì đâu...

Vòng vo mãi thì ông Kim cũng xuôi chiều, để nàng đi, đương nhiên lại có thêm một người nữa hộ tống nàng, phòng nàng quá sợ hãi mà ngã đi.

Thật ra...

Đêm hôm khuya khoắt, trong đêm lạnh mà đi vào nghĩa trang cũng ko khỏi khiến tay chân nàng bủn rủn, tim đập nhanh sợ hãi.

Nàng sợ gặp “ma”, ngược lại, cũng thích nhìn thử xem “ma trời” là như thế nào?

Học Hoá rồi nên cũng biết tí xiu, muốn kiểm chứng sự thực ra sao.

Đáng tiếc là, nàng ko được chứng kiến cái gì hết ngoài mùi hương khói hoà trộn trong từng đợt gió lạnh buốt, mang theo sự thê lương thổi vào lòng người, ánh sáng của một cái

bóng đèn nhỏ giữa đồng lúa mênh mông càng làm nó trở nên tối tăm hơn, thậm ước iền quê nghèo khó này sẽ có một khu nghĩa trang riêng biệt.

Tiếng côn trùng hoà quyện trong tiếng gió rít từng hồi, bất giác, bàn tay nàng ướt đẫm mồ hôi, để mặc cái lạnh lẽo âm u, siết chặt bàn tay “nhân viên bảo vệ”, thổ thê:

- thầy ơi!

- Sao thế? Sợ rồi àh? Muốn quay về ko? Như Phong đứng trước Hạ Dương gan thả để mà buồn cười, khi này ở nhà thì mạnh miệng như thế?

- Hứ, ai nói em sợ chứ? Hạ Dương bắt mẫn gần cổ lên phản bác, chỉ là..., em thấy hơi lạnh. Nói xong cơ thể cũng biểu tình minh hoạ bằng một cái rung mình nhún vai.

- Em hành hạ thầy hơi nhiều đó nha, cởi tấm áo khoác của mình cho nàng, Như Phong giả bộ buộc tội, tí có ko nhìn được thì đừng cố, có thể quay đi chỗ khác.

- Dạ.

Kéo tấm áo cho vừa khít với thân thể, Hạ Dương thấy lòng mình thật ấm áp, ko phải vì chiếc áo khoác đen nàng vừa mặc, mà vì tâm cảm thấy hình như có ai đó rất quan tâm, lo lắng ình.

Công việc cũng chẳng có gì, chỉ là đào mộ sau khi làm lễ, mang phần hài cốt của anh nàng bỏ vào một cái “áo quan” (ở ta gọi là “Tiểu” ý) khác, di dời đến chỗ khác mà thôi.

Nàng thực chất cũng là một người yếu bóng vía, cũng có sợ hãi ghê ghê khi nhìn “đồ thật” nhưng chỉ cần nghĩ, đó là anh mình, mọi sự sợ hãi tự nhiên tan biến hết.

Xong xuôi, trở về nhà cũng đã gần 3h sáng.

Nhìn Hạ Dương thất thần, chờ dẫn ngồi một mình ở hiên nhà, Như Phong lắc đầu đau khổ, cô bé lại nghĩ vẩn vơ gì nữa cho xem, đã thấy khác lạ từ lúc ấy rồi. Nhẹ nhàng tiến lại gần, ngồi xuống sát nàng, nhỏ giọng hài hước:

- Ko đi ngủ sao còn ngồi đây làm gì? Muốn làm gấu trúc àh?

- Thầy hả? Quay sang nhìn chàng có vẻ bị giật mình, thầy sao còn chưa ngủ đi?

- Đợi em. Như Phong ẩn ý nhìn nàng, biết nàng ko hiểu mới nhiệt tình, ghé sát tai nàng thì thầm, “vợ chồng” thì phải ngủ chung chứ?

- Ah? Đỏ mặt tía tai, nhìn quanh nhìn quẩn, phù, may mà ko có ai nghe thấy lời trêu đùa của Phong ca, thôi em xin thầy ạh, cho em 2 chữ bình yên đi. Nguyết một cái thật dài.

Phản ứng của nàng khiến chàng bật cười:

- Thầy có chiến tranh với em đâu mà? Ko mệt sao? Như Phong quan tâm.

- Dạ, nãy khi về em đã ngủ rồi, giờ mắt ko nhắm lại nổi nữa kìa, chỉ vào mắt mình làm động tác minh hoạ, em muốn ngồi một mình một chút, thầy đi nghỉ đi, mai phải dậy sớm đó.

- Ủ, được thôi, Như Phong bắt lực đứng dậy, nếu đã vậy thầy đi đây, sáng gặp lại.,giọng thoáng chút buồn buồn, để lại sự yên tĩnh cho nàng.

Nhưng rất rõ, khi cách nàng một khoảng ko xa, chàng vẫn nghe thấy lời thỉnh cầu của nàng:

- Buổi chiều, thầy đi cùng em đến 1 nơi nhé?

- Ủh.

Rất nhanh, kim đồng hồ đã dịch chuyển đến 6h mặc dù trời vẫn âm u mây mù.

Kể ra các cụ biết nói “Đêm tháng 5 chưa nằm đã sáng, Ngày tháng 10 chưa cười đã tối” cũng thật là thông minh.

- Nhóc lùn! Vẫn ham ăn như thế hả? Chết cái tật ăn vụng nè! Cầm cái muôi múc canh, Đại Hải tự nhiên cóc vào đầu nàng một cái rõ đau.

- Ai da! Ai là lùn chứ? Hơn ai mà to còi hả? Nàng cũng ko kém cạnh, tay cầm đôi đũa dứ dứ người trước mặt, tay chống hông oai hùng, nhìn lại mình xem có cao hơn nhóc lùn này ko?

- Ai bảo ko cao hơn nào? Anh chàng Đại Hải cười tít mắt, nhe răng bảo thủ.

- Hứ, muốn so ko chứ? Ko cần phải đo cũng biết thấp hơn người ta rồi. Nàng tự tin, muốn nhân cơ hội mà tự hào chiều cao của mình 1 chút.

- So thì so, sợ gì!

Dứt lời, Đại Hải từ bên kia chiếc nồi đang nấu canh, tiến đến gần nàng:

- đứng lên, mau, đứng thẳng lên xem ai cao hơn ai? Hừ. Ánh mắt vừa nói vừa lộ vẻ tinh quái.

- Ko biết điều chút nào? Trẻ con hiếu động à? Hạ Dương một mặt lải nhải nhưng vẫn nghe lời, dời khỏi chiếc ghế thẳng lưng, ưỡn ngực.

- Chụt!

Ah?

Cái gì?

Chính xác thì là cái lão Đại Hải kia đã lợi dụng mà “thơm” lên má nàng một cái?

Khi nàng định thần lại, hần đã ngúng nguẩy ở đằng xa, tay giơ lên làm mặt hề, lè lưỡi chê bai nàng.

- đứng lại! Đồ khốn kia? Vừa quát vừa hướng mục tiêu lao tới, tay ko quên cầm theo vũ khí là... đôi đũa khi này.

- Ha ha ha.... Phía trước nàng tiếng cười ko dứt, Đại Hải khoái chí vừa chạy trốn vừa quay lại nhìn nàng.

- Anh có dừng lại ko hả? em sẽ cho anh biết thế nào là lẽ độ, đi chết đi.

Vừa đuổi vừa hò hét, Hạ Dương quên hoàn toàn hiện thực là mình đang ở đâu, có những ai đang nhìn mình.

Chợt...

- Ui da! Ko có mắt sao? Tiếng Đại Hải bức bối vang lên.

Ngẩng lên nhìn hung thủ thì khuôn mặt Đại Hải nhanh chóng biến sắc, trước mặt anh quả nhiên là Bao Hắc Tử tái thế, một khuôn mặt xám xịt tức tối thấy rõ, chắn đường chạy của anh.

Cùng lúc đó, Hạ Dương phía sau đã đuổi tới, hùng hùng hổ hổ tiến sát kẻ thù:

- Xem anh chạy đường nào cho thoát? Hừ

- Ấy, cô nương....

Câu nói chưa dứt đã mắc nghẹn lại trong họng, cảm thấy cổ áo đang bị siết chặt, Đại Hải gầm gừ:

- Muốn gây sự hả?

- Vừa làm gì? Tiếng nam nhân rít qua từng kẽ răng tra hỏi.

- Người là ai chứ? Ko đừng muốn đánh nhau với ta?

- Hê hê, chưa nghe thấy đối phương trả lời, tiếng Hạ Dương đã vang lên, thế nào? Anh chạy nữa đi? Hạ Dương đắc ý mỉa mai.

- Nhóc con, ai đây? Bạn em à? Dù đang nằm trong tay hần nhưng Đại Hải vẫn ko quên thị uy với cô em nhỏ.

- Hihi, cười một cái thật “dễ xương”, Hah Dương dừng đỉnh, thận trọng nói từng chữ, vệ sĩ của em đây? Xem anh làm sao sống sót?

- Ai nha? Tổ vẻ ngạc nhiên một chút, VIP đến nổi có cả vệ sĩ riêng cơ à? Mau kêu hần bỏ cổ áo anh ra đi, sắp nghẹt thở rồi đó. Vẫn dùng ngữ điệu ra lệnh để nói chuyện.

- Hứ, hất hất hàm, anh vừa làm gì em chứ? Dám trêu cả em nữa cơ à? sẽ cho anh “tuyệt tử tuyệt tôn luôn” vì cái tội lăng nhăng đó.

Cùng với lời nói, Hạ Dương ẩn ý đưa đôi đũa nhắm đến vật gì gì đó của Đại Hải, khiến anh chàng ko tự giác mà thẹn, cô em này như thế nào đã “lớn” nhanh vậy?

- Thôi nha, anh xin lỗi ah, em ko giữ lại thì lấy gì mà dùng? Giọng cợt nhả nghe “chua lỏm”. Xin mà ko phải xin là như vậy đấy.

Chọc phải tổ kiến lửa rồi, ...

Như Phong nãy giờ im lặng xem nàng diễn trò, như thế nào mà hấn lại huênh hoang trước mặt “phu quân của nàng” là ta đây?

- Hạ Dương! Tránh ra.

Phản xạ một cách ko điều kiện trước lời ra lệnh của ông thầy, Hạ Dương nhanh chân né sang một bên đã thấy Đại Hải nằm chổng chơ dưới đất, trên má một vết thâm đen nổi cộm.

- Ah? giật mình, đánh người, đánh người ah? Có tiếng người xung quanh la hét.

- Thầy! Hạ Dương cũng bất ngờ, hành động của Phong ca nhanh quá, sao lại đánh nhau chứ?

- Còn sao nữa? Ko phải tôi là vệ sĩ sao? Hấn nhục mạ chủ nhân ko đáng đánh ư? Một đám là còn nhẹ. Như Phong tức tối rời đi, chàng đang buồn vì nàng ấy lại trách chàng, đứng về phe tên xấu xa kia, cách xưng hô cũng tự nhiên mà khác đi.

Hạ Dương vẫn ko hiểu chuyện gì, lần đầu tiên thấy Phong ca nổi cơn “điên”, tàn bạo thiệt ha.

Lúc này, Đại Hải cũng đã đứng lên an toàn, thoát khỏi vòng vây những người thân quen, hướng nàng bảo:

- Ghê nha, gây thù chuốc oán với anh mày, anh ko tha cho nhóc. hừ

- Còn ko phải tại anh sao mà còn bày đặt? Đáng đời. Lè lưỡi lêu lêu anh chàng Đại Hải đáng thương, Hạ Dương chạy theo Như Phong.

Vẫn giữ nguyên tốc độ, Hạ Dương ko để ý người kia bắt chợt rẽ sang lối khác, ko phanh kịp kêu la.

- A...A.. Á.....hhhhh!!!! Oạch một cái, ngã một cú quá đẹp vào rổ cà chua.

- Làm sao vậy? Như Phong nghe tiếng nàng kêu lớn, hốt hoảng quay lại, nhìn thấy nàng đang bị thảm vùng vẫy trong “vùng máu” hồi hạn.

Trả Lời Với Trích Dẫn

37. Chương 37: Phong Ca Đi Ăn Trộm!

Ai oán từ trong đồng “đổ nát”, Hạ Dương ngược mắt, bộ dạng thảm thương nhìn Phong ca:

- Ko phải tại thầy sao? Đang yên đang lành chạy đi?

Nhìn Hạ Dương dẫu môi lên trách mắng mình, Như Phong tim đập lồi một nhịp, ko chịu được ôn nhu với nàng, tiến tới ngồi xuống lõi nàng đứng dậy:

- Mau đi thay đồ đi, người ta thấy lại cười cho.

- Ai dám cười chứ? người ta bị ngã ko thương được thì thôi lại còn cười....

Chưa kịp nói hết ý đã thấy Phong ca bụm miệng cười có vẻ như đã nín nhịn lâu rồi, Hạ Dương tức khí xô chàng ngã về phía sau, hừng hừng khí thế:

- Thầy đi chết đi.

Rồi..., tất nhiên, nàng ko hề nương tay, sẵn sàng ném trái cà chua trên tay mình vô mặt “đức ông thầy” yêu quý, nhe nanh nhe vuốt, cười ha hả, khoái tê phổi.

Như Phong cũng ko để ý “mặt tiền” bị huỷ hoại, thoải mái cùng nàng chơi đùa, thoáng chốc mà rổ cà chua, quả nào nát thì nát bét, quả nào còn nguyên cũng mang mạng chầu Diêm Vương.

Hậu quả sau đó là 2 thầy trò, một lớn một nhỏ bị một bà thím trong họ nhà nàng mắng ko thương tiếc, uất hận chỉ thẳng vào mặt 2 tội nhân sát cà chua, yêu cầu đền bù thiệt hại ngay lập tức.

Haiz..., cũng khó trách, cà chua người ta chuẩn bị nấu bây giờ, ai kêu trời thiên thánh địa khiến nàng ngã vô đó làm chi?

Cũng may vẫn còn kéo lại được một cái “thẻ ngân hàng tự động” ở đây, ko thì bị xử đẹp rồi.

Hạ Dương tâm trạng sung sướng dắt theo Như Phong đi lên chợ mua cà chua.

Chợ vẫn còn sớm, người chưa đông nên ko khó để nàng xách túi lớn túi nhỏ cà chua đem về bù chỗ cũ, Hạ Dương tung tẩy nhảy chân sáo phía trước, đằng sau để một mình “túi tiền” vật lộn với mấy kí cà chua.

Thật khâm phục àh nha, sức trai tráng mà, mấy trái cà chua chỉ là ... muối dấm.

- Thầy, có nặng ko? Có cần giúp đỡ ko? Đang đi lại nói húng chàm chọc ông thầy, Hạ Dương ko nhịn nổi mà chạy lại phía sau, lon ton xung quanh bước chân của Phong ca, hỏi thăm tình hình chiến sự.

- Ai nha! Mệt chết đi được! Như Phong làm bộ thả 2 bịch cà chua xuống đường, bản thân ngồi xổm xuống thở dốc, trông vậy mà nặng ha, thầy ko đi nổi nữa.

Ai mà ngờ Như Phong lại “trơ trên” đến như vậy?

Ko ngần ngại ảnh hưởng đến sĩ diện của thanh niên cường tráng, giữa đường giữa chợ lẩn ra ăn vạ nàng:

- Ko được rồi, em xách cho thầy đi nhé. Ánh mắt cầu khẩn nhìn nàng một cách mệt nhọc, hic, ngay cả nhìn cũng đã thấy mệt mỏi rồi. (Ha: Vậy huynh ko cần nhìn, hãy cứ dầm mắt mà đi, đảm bảo ko quá 3 bước dầm vào tường liền. haha. NP: Ta thấy người mới nên dầm vào tường nha? Ha: Quẹt mồ hôi, xách dép, chuẩn đẹp!)

- Hả? Hạ Dương tức muốn học máu mồm, trợn mắt nhìn chàng. Quả nhiên là đồ mặt dày cả tác mà....

Nguyt một cái thật dài, Hạ Dương khinh bỉ ko thèm tiếp chuyện Như Phong nữa, đường mình thẳng tiến.

Bất quá, một lúc lâu cũng ko thấy tín hiệu phản kháng gì từ Như Phong, Hạ Dương bắn khoản thăm nghĩ, ko lẽ cà chua nặng như vậy thiệt?

Từ đằng xa nhìn lại, thấy Như Phong “lù lù một đồng”, ko khỏi thở dài, Hạ Dương lớn giọng gọi:

- Thầy định ở lại làm ăn xin àh? Ko ai cho đâu, dân quê em nghèo lắm.

- Hạ Dương..., gọi thật tha thiết da diết..., cứu...cứu thầy.... Nói hết, chẳng hiểu có bị sét đánh hay trúng ta gì ko, Như Phong lẩn đùng ra đường, ngồi bệt xuống đất một cách thảm hại.

Khỏi phải nói, Hạ Dương nhìn thấy cảnh tượng này, tim đập sợ hãi, ba chân bốn cẳng chạy lại:

- Thầy ko chịu nổi thiệt hả? Nàng thực sự sợ nha, người ta sẽ nói nàng bóc lột sức lao động ah, nhỏ bắt nạt lớn nữa chứ? Hic

Như Phong thở ko ra hơi, đáp lại nàng bằng một cái gật đầu.

Chính vì thế mà Hạ Dương mới anh hùng vì nghĩa diệt thân, vì dân phục vụ, 2 tay 2 bịch cà chua lớn, cũng chừng phải 10kg chứ ít àh, lếch thếch xách về.

Điều khiến nàng ân hận cũng là đây, giờ phút này Như Phong đang đi trước mặt nàng, ko nhảy chân sáo tung tăng như nàng nhưng 2 tay lại đút túi quần, nhàn nhã thong thả từng bước ngắm trời mây...?

Mẹ kiếp! Trời mùa đông toàn mây mù, lão nhìn ngắm gì ko biết? Hạ Dương miêng rửa thắm, lòng trách mình ngu ngốc bị lão lừa, trên đường về nhà gặm nhấm nỗi ân hận đến chết đi sống lại.

(Nếu là ta ta sẽ dùng tiếp yêu cầu thứ 2 ah, nàng này khờ quá ko nhớ ra mình còn lợi thế nì..)

Vừa thoát được một đồng cà chua, Hạ Dương hằm hằm kệt xác ông thầy ko quan tâm đến nữa, hùng hục xông vào nhà.

Cái gì thế này...?

Trong khi nàng vất vả cần lao thì anh ta lại có thể ở đây vô tư hưởng thụ thế kia?

Thật là chướng tai gai mắt. Hạ Dương giận cá chém thớt:

- Anh! Mau tránh ra. Nàng hét lớn bên tai Đại Hải.

- Giật mình. Làm gì mà tức tối thế hả cô nương? Ai chọc giận méc với anh, anh báo thù giúp em. Đại Hải sáng khoái quên hết nợ nần nói với nàng.

- Khỏi cần! Hạ Dương giận dữ, ai thêm đến anh chứ, mà anh đã đấu lại được người ta đâu mà oai?, Nghĩ thầm như thế chứ nàng ko có nói ra, cầm quả ổi trên tay, ngoạm một miếng, nhai chớp chớp rồi mới nói tiếp, “đồ chôm” hả anh? Anh mắt nhìn Đại Hải dò hỏi.

- Khắc khắc, Đại Hải thích thú, phải ah, cô em vẫn “tanh” nhỉ? Một miếng liền biết luôn gốc tích ha. Đại Hải khen ngợi nàng hết lòng.

- Còn nữa ko? Bấy nhiêu thôi hả? Hắt cằm về mấy quả ổi mỡ màng thơm ngon trên đĩa, Hạ Dương thất vọng.

- Vậy là nhiều rồi ah, anh mày vừa trèo lên ko đầy 5 phút đã bị dập túi bụi, may vẫn kịp xách túi chạy, Đại Hải than thở, mà thôi, ít thì mày đừng ăn ko tí nữa lại chẳng còn quả nào. Đại Hải giật hết mấy quả ổi vào trong lòng mình, 2 tay che giữ cẩn thận.

Gì chứ, cái này thì theo những năm kinh nghiệm cùng Hạ Dương chiến đấu xông pha tường rào nhà hàng xóm, anh biết thức cô nhóc này sẽ lăn xả vào lòng anh mà xin xỏ hết quả này đến quả khác, vậy nên anh mới đề phòng.

Ấy vậy mà...?

Mặt trời mọc đằng Tây rồi? Con nhóc đó vừa phải mông quay đi rất dứt khoát?

Dụi dụi mắt hồi lâu, Đại Hải khẳng định mình ko nhìn lầm mới há miệng thắc mắc, hay là ra thành phố lâu nên nhiễm bệnh “chảnh” rồi?

Đưa mắt dáo dác tìm kiếm cũng nhìn thấy lão Phong đang hớn ha hớn hở nói chuyện với bà thím khi nãy mắng nàng, Hạ Dương tức giận lê xoèn xoẹt đôi dép lê muốn báo động với chàng, chậm chậm đi tới:

- thầy ơi! Ôi sao mà giọng nói mình lại có thể ngọt như vậy nhỉ? Trong lòng Hạ Dương thầm hỏi mình.

- Chuyện gì? Tay vẫn đang cầm cọng rau, Như Phong quay qua nhìn nàng âu yếm, ko lẽ khi nãy mình nghe nhầm, Hạ Dương mà có thể gọi mình như vậy sao?

- Em muốn ăn ổi. Hạ Dương làm bộ mặt phụng phịu làm nũng.

- Ừ, vậy đi mua đi. Như Phong nhàm chán liếc mắt nàng một cái, chép miệng tiếp tục công việc nhặt rau của mình.

Bên cạnh nghe thấy tiếng bà thím cất lên rõ ràng, “cái con bé này, ko chuẩn bị làm cơm đi mà còn ở đây nũng nịu, ổi iếc gì, muốn tắc *** ko hả?”

Nhìn thấy rõ được khoé môi Phong ca giật liên hồi, Hạ Dương vút luôn đi sự dịu dàng e thẹn vừa rồi, dứt khoát kéo tay Như Phong lôi đi, miệng ko quên lầm bầm một câu cho bố tức:

- Thím cứ làm việc của thím đi, cháu làm sao liên quan gì đến thím mà xen vô? hứ.

Tất nhiên người duy nhất nghe được câu nói đó chỉ là Như Phong, có điều chàng ko thêm so đo với nàng, giọng nói trầm ổn:

- Ko phải ko có tiền để mua ổi chứ? Thầy đưa cho, em tự đi mua đi. Cùng với lời nói, cánh tay còn lại ko bị nàng níu giữ cho vào túi quần tìm ví tiền.

- Ko phải. Cuối cùng Hạ Dương cũng để chàng được tự do, đứng lại dưới một tán cây lớn, bên cạnh là cái tường cao chót vót, chỉ tay lên trời mà nói từng chữ, em muốn ăn ổi này cơ.

Như Phong thiếu điều muốn thắt cổ tự tử với cô nàng bé bỏng này, có phần ngán ngẩm nói:

- Ôi nào mà chẳng là ổi? Thì em cứ đi vào hỏi chủ nhà rồi mua thôi? Khác nhau sao? Mua tại gốc còn rẻ hơn ngoài chợ ấy chứ.

- Ý em là muốn ăn ổi ko mất tiền cơ, Hạ Dương thiếu kiên nhẫn nói tường minh, nghĩa là đi ăn trộm ổi.

- Trộm? Như Phong ngạc nhiên nhìn nàng, vô thức nhắc lại “key word”, lời thầy đi theo là muốn...

Trong khi Như Phong còn đang ngập ngừng chưa nói hết, Hạ Dương đã gạt đầu cái rụp:

- Em ko có trèo được lên đó, thầy hái dùm em đi.... lắc lắc cánh tay Như Phong nài nỉ.

- Thầy đâu phải là kẻ trộm? Em muốn thầy mang tiếng xấu muôn đời, ghi danh sử sách hả? Như Phong trợn mắt tá hoả nhìn nàng, rồi nói lớn 3 tiếng “ko bao giờ”.

- Hạ Dương vội vàng đưa tay bịt miệng chàng, trừng mắt ra hiệu, sau đó ít giây mới nói nhỏ, chủ nhà ko có nhà đâu, chẳng qua mình chỉ là hái trước một ít rồi sẽ trả tiền sau mà?

Nhưng mà...

Dù nàng đã giải thích như thế, mắt đã chớp đến rụng cả mi xuống, Như Phong vẫn ko xao động, lạnh lùng quay đi mặc kệ nàng.

Thế vậy mà, chàng vẫn nghe thấy câu nói nhỏ của Hạ Dương:

- Lưu manh hay trộm cắp cũng là một mà thôi, còn làm bộ kiêu sa.

Đông cứng giữa trận tiền, Như Phong ko nói nổi lời nào, đứng im quay lưng lại phía nàng.

Vì ko thấy Phong ca phản ứng gì tiếp theo, Hạ Dương đành bắt buộc bản thân tiếc nuối nói:

- Yêu cầu thứ 2, thầy đi hái ổi cho em đi. Nghĩ muốn tiết kiệm lợi thế này một chút mà ko được, khổ ghê!

Như Phong ko còn lời nào để từ chối, bi ai nhìn về phía nàng:

- Là em chủ mưu đấy nhé, có gì thầy ko chịu trách nhiệm đâu đó.

- Ủ ừ.., Hạ Dương mừng rỡ gạt đầu như gà mổ thóc.

Đúng là soái ca thời đại mới, đã soái thì soái trăm bề, ko chỉ học thức mà đến ngay cả đi ăn trộm cũng vẫn bộc lộ tinh khí soái.

Hạ Dương đứng nơi này, trầm trồ nhìn Như Phong bật nhảy một cái, toàn thân người đã vũng vàng ở trên bức tường gạch, thoát một cái tay đã với tới cành quả trĩu nặng xum xuê.

Mắt ko ngừng nhìn ngang liếc dọc đảm bảo an toàn cho “đồng bọn”, Hạ Dương cố gắng làm hết trách nhiệm canh chừng giùm Như Phong.

Thật ra thì, nàng gạt lão bản thể thôi, chứ ăn rồi còn trả tiền? Nàng đâu có thần kinh!

Tâm trí vẫn còn say sưa làm việc, chợt nghe lộp bộp mấy tiếng, từng trái ổi thi nhau lần lượt rụng xuống đất.

Hạ Dương còn chưa hết bất ngờ, lời mắng mỏ Phong ca làm việc tắc trách, vứt hết ổi xuống đất thế kia còn chưa thoát ra, đã nghe thấy tiếng bà cụ chủ nhà hét om sòm:

- Trộm! Có trộm!

38. Chương 38: Lật Tì Về Kí Ức

Hạ Dương cũng bàng hoàng ko kém người ở trên kia, vội vội vàng vàng nuốt nước miếng, (Ha: Chắc chắc, lúc này mà cô nàng vẫn còn nuốt nước miếng được? Hix), gọi lớn:

- Nhảy xuống mau, nhanh lên!

Như Phong hiện giờ đang yên vị ở trên cây, nhìn thấy vẻ hốt hoảng của Hạ Dương, bản thân thấy khoe miệng cong lên, ko lâu sau đó cũng nghe lời mà nhảy xuống.

Bất quá,..

Chàng nhảy vào phía bên trong bức tường, ko phải về bên nàng?

Hạ Dương trở mặt tưởng mình nhầm, ko lẽ Phong ca bị mất phương hướng?

Liền sau đó, Hạ Dương nàng nghe rõ tiếng gậy gộc khua loạn xạ cả lên, giống như là đang đánh chó mèo hoang ý???

Ko có can đảm 2 ta làm 2 ta chịu, Hạ Dương hốt hải nhặt mấy quả ổi đang lăn lóc trên đất, chạy về nhà ko lưu lại dấu vết.

Thật đúng là “cú kêu a ần” mà, an toàn lết xác về nhà nhưng vì thần trí đang ở cạnh người đi hái ổi, Hạ Dương ko có tâm trạng thưởng thức thành quả, ném mấy quả ổi vào tay Đại Hải xong thì âu sầu, ủ rũ ngồi ngoài cửa nhà mong ngóng tin tức.

Nếu mà Phong ca bị đánh đến gãy tay gãy chân thì sao? Làm sao có thể lên lớp giảng bài được nữa chứ?

Mà ko, Nếu Phong ca mà bị đánh đến bất tỉnh nhân sự, cơ quan đầu não ngừng hoạt động, sau này trở nên ngớ ngẩn thì sao? Ai sẽ nuôi thầy ấy? Ko phải là chị em phụ nữ bị mất đi một niềm tin yêu àh?

...

Hạ Dương buồn rầu lo nghĩ, ko biết mình đã đi đi lại lại trước cửa nhà mình bao nhiêu vòng, thâm ân hận cho quyết định của mình.

Chỉ vì thí ham ăn mà hại cả đời người, Phật Tổ Như Lai xin phù hộ độ trì, sau này con sẽ ko dám nữa.

Mãi lảm nhảm những câu vô nghĩa như thế, Hạ Dương ko để ý thấy Như Phong đã đến bên cạnh nàng từ bao giờ, cho đến khi có giọng nói âm lạnh thấu xương vang lên:

- Còn làm gì ở đây?

- Ah, nam mô a di đà phật, nam mô a di đà phật, Hạ Dương rối rít chắp tay khấn lạy 4 phương 8 hướng, hương hồn của thầy đi cho thanh thản, xin đừng có về tìm em, em hứa sẽ hương khói giỗ tết đầy đủ cho thầy, sau này em sẽ chăm lo cho cuộc sống bên kia của thầy...

Hạ Dương sợ hãi câu được câu chăng, nói tràng giang đại hải một hơi hết sạch, thấy “âm hồn” kia quả nhiên biến mất, ko còn đứng trước mặt mình nữa thì thở phào một cái.

Chính vì thế mà khi nghe thấy tiếng cái gì đó rơi xuống đất lộp độp cùng tiếng cười ha hả hoà quyện vào nhau, nàng mới giật thon thót, hét lớn:

- A... a....a....hhhh!

- Im nào, sợ cái gì? Như Phong đưa tay bịt miệng nàng rồi từ tốn hỏi.

Hạ dương mở to mắt nhìn người vừa vừa xuất hiện sau lưng mình, lắp bắp ko thành tiếng:

- Thầy..., th...ây...!

- Ko phải thầy thì là ai? Như Phong buồn cười trước vẻ ngây thơ vô tội của nàng, ko lẽ nàng ấy tưởng mình đây sẽ chết chỉ vì mấy quả ổi sao?

Đưa tay sờ soạng, cấu véo người trần mắt thịt, Hạ Dương mới chậm chạp đưa tay lên vỗ ngực:

- Làm em hết cả hồn, tưởng ma hiện về chứ?

- Thầy đã chết đâu mà có ma? Như Phong cúi người xuống nhặt túi nilon màu đen của mình lên, tiện thể hỏi nàng.

- Ah, nhắc mới nhớ, Hạ Dương như tỉnh khỏi cơn mê muội, vỗ vỗ tay vào đầu mình, thầy ko có sao chứ? Bị đánh ko? Có bị thương tích đâu mình ko? Xoay đi xoay lại nam nhân trước mặt kiểm tra một lượt.

- Em muốn thầy bị đánh lăm àh? Như Phong quái lạ hỏi, sao mà ngữ điệu của nàng ta lại có chút vui mừng là sao nhỉ?

- Ko có, là em lo lắng cho thầy thôi. Rồi chợt nhìn thấy “vật thể lạ” (cái túi nilon ấy ạch) trên tay Như Phong, Hạ dương thắc mắc, cái gì đây?

- Hhi, Như Phong mỉm cười, là cái thứ em muốn đây, rồi dúi vào tay nàng, cho em. Sau đó dứt khoát ko đứng lại mà đi thẳng, tránh ình bị hoảng loạn dây thần kinh.

Quả nhiên, sau đó là một tiếng hét chói tai vì vui sướng của Hạ Dương, như thế nào mà Phong ca lại mang về cho nàng nhiều ổi như vậy?

Trước nàng có hỏi mua, bà già khó tính đó cũng ko bán, bắt quá nàng mới phải dùng kế sách “chôm” đồ, ko ngờ lần này, ăn trộm bị bắt quả tang, ko những ko bị đánh lại còn được ổi mang về?

Hạ Dương trân trân nhìn bóng dáng Như Phong đang khuất dần, hồng lẽ lão dùng mỹ nam kế với bà già 70 ha? (Đến chết với bà cô này.., ha ha 0_0)

Buổi sáng mùa đông ngắn ngủi trôi qua nhanh chóng, khi gian nhà trở nên vắng lặng ko còn bóng người ra vào, Hạ Dương lẳng lặng ngồi một mình, nhìn chăm chăm vào bức ảnh chụp của anh trai.

Nàng mới 18 tuổi và đã hiểu thế nào là mất mát, ly biệt, thế nào là yêu thương, thế nào là phản bội...

Cái tuổi 18 của nàng được đánh đổi bằng sinh mạng của anh trai nàng, người anh duy nhất của nàng.

- Suy nghĩ vẩn vơ gì nữa? Đây là anh trai em phải ko? Như Phong từ lúc nào đã ngồi cạnh nàng hỏi.

- Dạ. Cũng ko có gì thầy ạch. Hạ Dương cúi đầu, cố gắng để mình ko khóc hoặc ít nhất là ko để người ta nhìn thấy mình khóc.

May mắn cho nàng, Như Phong cũng ko hề cố ý làm khó nàng, chỉ nhỏ nhẹ nhắc nhở:

- Vậy chuẩn bị đồ đi là vừa, chiều mình về sớm đó. Mai còn phải đi học nữa.

- Dạ, em biết rồi. Hạ Dương gật đầu mỉm cười, người thầy chủ nhiệm này thật là tốt mà.

Như Phong đứng lên, bắn khoản có nên đi hay ở lại cạnh nàng, đắn đo mãi cũng lên giọng hỏi:

- Ko phải muốn đưa thầy đi đâu đó chiều nay sao?

- Ah? Hạ Dương chợt nhớ ra, suýt nữa thì quên mất, ừ, may quá, tí nữa là quên mất, lát mình đi thầy nhé?

- Ủ.

Cùng sánh vai với Như Phong trên bờ sông lộng gió, ko hiểu sao thâm tâm trở nên nhẹ nhõm, dễ chịu, Hạ Dương cất những tiếng thở dài, phóng tầm mắt ra xa:

- Nơi này, 4 năm trước, em còn hứng thú ra sông để tập bơi. Hồi đó, trẻ con trong xóm ra đây bơi rất đông,..., 2 anh em em cùng nhau đi, đến khi em biết bơi rồi, dù ko siêu lắm những cũng ho hoe quá trớn, đòi bơi thi với những đứa khác. Ko ngờ là giữa chừng, bị chuột rút, em bị chìm xuống, ..., sau đó, mọi người nói là anh em đã cứu em,..., có điều, ko thấy anh ấy nổi lên nữa... Em cũng ko hiểu chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết là vì em anh ấy mới ra đi, phải ko?, em đã giết anh ấy, phải ko?

Nói đến đây Hạ Dương mắt đã nhòa lệ, từng giọt tràn khỏi khoé mi ko gì ngăn nổi.

Như Phong nhìn nàng một mình tự trách mình, gặm nhấm nỗi đau một mình mà trái tim quặn thắt, khẽ ôm cô bé vào lòng, chàng an ủi:

- Chỉ là tai nạn thôi, anh ấy nếu biết em cứ mãi trách mình mà đau khổ như vậy cũng sẽ ko vui đâu, có bao giờ em đặt câu hỏi ình là vì sao anh ấy lại cố gắng để cứu em chưa?

- Vì sao? Hạ dương có chút ngạc nhiên, nàng quả chưa nghĩ đến điều đó.

- Bởi vì..., anh ấy yêu em, yêu thương em hơn cả mạng sống của mình, anh ấy muốn giành tất cả những điều tốt đẹp nhất trên thế gian này cho em, vì vậy em hãy cố gắng giành tất cả những điều tốt đẹp nhất của mình cho anh ấy, nếu em cứ mãi ám ảnh chuyện của quá khứ, ko chừng là đang làm anh ấy đau khổ.

Đôi mắt đen, sâu lắng, âm trầm nhìn thẳng vào nàng, đó không những chỉ là lời anh muốn nói thay anh trai nàng, mà sự thực, đó là những lời được thốt lên từ sâu thẳm trái tim của chàng.

- Thầy, cảm ơn thầy! Rốt cục cũng có thể hiểu ra, rốt cục cũng có thể biết được mình sống là để anh ấy hạnh phúc. Mãi mãi, anh ấy sẽ ở phía sau che chở nàng, luôn luôn mỉm cười âu yếm nhìn nàng.

- Khi em cười thầy như thấy những ánh nắng rực rỡ đang nhảy múa, em... rất đẹp, cười thật nhiều vào nhé. Hả?

Tự nhiên “bị” Phong ca khen nức nở vậy, Hạ Dương nàng ko có quen, ko tự chủ mà đôi má khê ửng đỏ dưới cái nắng héo hon của một ngày đông buồn tẻ, có chút ngượng ngùng, Hạ dương sai bước chân về phía trước:

- Đố thầy bắt được em đó! Ha ha Rồi vụt chạy trên nền cát trắng mịn.

- Em cứ chờ xem! Như Phong cũng ko chịu thua kém, vọt lên đuổi theo nàng.

Tiếng cười nói lanh lảnh vang lên trong không trung, như xua tan đi cái lạnh giá của những cơn gió mùa đông bắc, như muốn thắp lên một ngọn lửa yêu thương trong ngày đông giá rét cô đơn.

Thế nhưng khung cảnh lãng mạn đó ko được bao lâu thì Hạ Dương đã sảy ra chuyện.

- Oạch! Hạ Dương nàng rất vinh dự được tiếp đất mẹ lần thứ 2 trong ngày. Quả là đen đủi mà, Hạ Dương nhìn xuống chân mình, tay cầm thủ phạm hại mình ngã nhào, quả bóng chết tiệt.

Đúng lúc đó thì Như Phong cũng đã đuổi kịp nàng, có điều, lạ một chuyện là Như Phong ko hề có ý lại gần đỡ nàng đứng dậy, thậm chí, khuôn mặt có chút đỏ đỏ hồng hồng.

Hạ Dương lấy rất làm lạ, nhìn ông thầy nghi hoặc, hình như là ổng ... ngại?

May quá, nghĩ vậy nàng nhủ thầm, hôm nay mặc quần. (haha, nàng này có kinh nghiệm rồi vẫn khác nhĩ?
* _ *)

- Thầy..., thầy ko sao chứ? Hạ Dương vẫn giữ nguyên tư thế mà quan tâm, dù sao bản cũng đã bản rồi.

- Àh, ừa..., có sao ko? Ko đứng lại ngã... Như Phong có vẻ áp úng, chẳng biết mình đang nói gì nữa.

- Ko sao, đất mềm lắm thầy ạh, cũng tại quả “bóng bay” chết dẫm này làm em trượt chân. Nói rồi cùng hành động, nàng giơ vật chứng lên trước mặt Như Phong.

Quái lạ...

Có vẻ như mặt Phong ca đỏ hơn thì phải?

Nhìn Hạ Dương hết sức ngây thơ trong sáng kia, Như Phong có chút đau khổ ngoài sức tưởng tượng, lấp bấp:

- Bóng... bóng... bay?

- Dạ, Hạ dương gật gật đầu rồi phủi mình đứng dậy, cái này này, hồi còn nhỏ bọn em toàn nhặt cái này về thổi chứ, tại nhà ko có tiền mua ...

- Th...ô...ôi... bóng? Như Phong sợ hãi hỏi nàng để kiểm chứng.

- Dạ. Kể cũng lạ, em chưa thấy cái loại bóng nào mà có viên rộng như vậy nè, miệng cũng rộng nữa. Vừa nói nàng vừa ko quên chỉ vào cái đó cho Phong ca biết.

Như Phong thiếu nước kêu trời mà ngã lăn ra đất, ko biết có nên cho nàng ta biết đó là gì ko?

Cẩn thận từ giờ về sau lại vẫn thổi “bóng bay” bằng thứ này? Hic

- Đúng rồi, thông minh lắm, cái này ko phải là bóng bay. Như Phong quyết định khai sáng cho nàng.

- Ko phải sao? Hạ Dương ngây ngô nhìn Phong ca, vậy là gì?

- Ehem, cái đó là... là...là.... Chưa bao giờ thấy mình ăn nói như vậy, thật là nổi nhục mà.

- Là gì? Thầy có bị sao ko? Như Phong sốt ruột hỏi, người đầu mà tự nhiên lại bị nói lấp.

Suy nghĩ đắn đo mãi, Như Phong mới tìm được từ ngữ thích hợp, ko nhanh ko chậm nói với nàng:

- Phải rồi, đấy là... dụng cụ tránh thai.

- Hả? Tránh thai?

Đầu Hạ Dương quay vòng vòng, loạn lên với 4 chữ chủ chốt “dụng cụ tránh thai” bay đi lượn lại, ko hiểu là cái gì hết trơn.

Kiến thức sinh học đâu rồi..., tránh thai?, thuốc tránh thai, vòng tránh thai,...khoan đã, vậy ko phải là... là... BCS trong truyền thuyết đó sao?

Hạ Dương kinh hoàng phát hiện ra sự thật, ko thể tin nổi, vô thức hỏi lại:

- Ý thầy nói là..., là... bao..bao... Khó khăn lắm mới nói được đến đấy.

Rất may, Như Phong ko muốn khiến nàng phải khổ sở thốt ra 3 tiếng kia, lẳng lặng nhìn nàng gật đầu khẳng định nàng đang nghĩ đúng.

Cha mẹ ơi!

Hạ Dương ngay lập tức khi có câu trả lời từ thầy giáo của mình, tung “quả bóng bay” ra xa vạn trượng, chạy ra phía bờ sông ... rửa tay.

Thì ra là trước giờ mình vẫn thổi cái thứ đó, vẫn gọi nó là “bóng bay”?

Ước gì nước sông Hồng này toàn bộ là NaOH, nàng sẽ ko ngần ngại mà nhảy xuống tẩy rửa sạch sẽ.

Hạ Dương tụt hết cảm xúc đến cực điểm, ngồi tự kỉ một mình.

Như Phong có chút thương cảm cho tâm tư thiếu nữ trẻ thơ của nàng, lại gần an ủi:

- Cái đó..., ko có ảnh hưởng gì..., quên đi, chuyện quá khứ mà... Như Phong chàng cũng ko biết mình nên nói gì tại thời điểm này nữa, thực sự là từ “tận đáy lòng” rất muốn cười.

Hạ Dương nhìn Như Phong bi ai ko thốt thành tiếng, quá mất mặt rồi.

- thầy! Hạ Dương đột ngột gọi.

- Gì?

- Ko được nói chuyện này với ai hết nha. Giọng nàng năn nỉ, 1 người biết đã quá thắm rồi.

- Ủ, yên tâm, thầy ko nói. Như Phong kết cục vẫn phải bụm miệng cười, có điều từ giờ em phải nghe lời thầy, Như Phong chớp cơ hội ngàn năm.

Ý đồ uy hiếp mình thấy rõ àh, Hạ Dương nhủ thầm, bắt đắc dĩ gật đầu.

Quân tử báo thù 10 năm chưa muộn!

- Có chuyện này thầy vẫn lo lắng, Như Phong giả bộ ko nhìn nàng căn dặn cô trò nhỏ, (theo ta thì ca ca đang ghen với Đại Hải thì có, hứ, tốt bụng thiệt ko ta?), theo thầy thì em ko nên yêu sớm, dù gì cũng đang học lớp 12, phải tập trung lo chuyện học hành đi đã.

Hạ Dương quay sang Như Phong có chút hoài nghi, ko dừng lại nói chuyện này? Vì sao ha?

- Dạ, em biết rồi. Nàng miễn cưỡng lí nhí đáp lại, phủ nhận cũng ko được nữa ah, chuyện của mình và Như Tùng thì thầy ấy là người rõ nhất mà.

Thấy nàng nói vậy, Như Phong định nói gì đó, nhưng rất nhanh lại từ bỏ ý định, dù sao cũng chưa phải lúc. Haiz...

Hạ Dương buồn thiu buồn thiu, biết vậy ngày trước ko chọn anh Tùng cho xong.

Bây giờ thì đẹp rồi, tay trắng về ko, lại còn bị răn đe nữa chứ?

Ko biết liệu có phải người đó cũng có tình ý với mình hay ko?

Hạ Dương ngồi phịch xuống bãi cỏ khô, ngả lưng nằm xuống, mắt chăm chú nhìn bầu trời đang có chút nắng len lỏi, đôi mắt khẽ nheo lại khó khăn, quay sang Như Phong lúc này đã nằm xuống bên cạnh nàng:

- Thầy ơi, mình về muộn một chút nhé? Tự nhiên em muốn ngắm mặt trời lặn.

- Ừh.

Như Phong nhìn nàng yêu chiều, sủng nịnh, những gì em muốn, anh sẽ đem đến cho em, vì vậy, em hãy vì anh, sống thật hạnh phúc.

Và hơn hết, hãy sống vì tương lai của chúng ta.

Phía Tây của bầu trời, Mặt trời đỏ hồng đang dần dần chìm xuống, lặng lẽ thu nhặt tất cả những tia sáng còn sót lại trên thế gian.

Nhưng chính nó cũng đang góp nhặt những tia nắng của mình để chuẩn bị ột vùng trời đầy nắng, và gió của ngày mai.

39. Chương 39: Món Quà Sinh Nhật

Một ngày nghỉ Tết dương lịch đáng ghi nhớ trong cuộc đời Như Phong cũng nhanh chóng trôi qua.

Những ngày sau đó, vì bận rộn cho việc chuẩn bị các hoạt động mới của công ty, cùng với ở trường đang dồn dập công tác thi học kì, vào điểm,... Như Phong căn bản ko có nhiều thời gian dành cho những thú vui hằng ngày.

Bất quá, đối với chàng, sự việc cùng Hạ Dương trở về quê nội cũng được coi như là một thành công trong công cuộc “chinh phục đỉnh Everest”.

Dù sao, Hạ Dương bây giờ cũng phải nghe lời chàng, và ít nhiều chàng cũng đã hiểu hơn về kí ức của nàng.

Đó ko phải là chiến lợi phẩm hay sao?.

Như Phong vừa ngồi trông coi giờ kiểm tra học kì của lớp chủ nhiệm, tinh thần cũng rất hưng phấn, thỉnh thoảng lại nhìn về phía nàng.

Ko biết có nên tổ chức hoạt động gì đó cho ngày đặc biệt này ko nhỉ?

Ừa, hình như có gì ko ổn?

Đề này khó sao? Nhìn Hạ Dương đang cau mày nhăn trán, Như Phong tự hỏi.

Nhìn sang những học trò khác, thấy mọi người vẫn đang làm bài say sưa, phán đoán của mình hẳn là nhầm lẫn.

Tâm tư rối bời vì biểu hiện khác lạ của Hạ Dương, khi thu bài, Phong ca ko khỏi kìm nén mà liếc mắt đánh giá sơ qua bài làm của nàng.

Khá tốt, vậy sao nàng ấy lại như vậy?

Rốt cục cũng hoàn thành bài cuối kì môn Toán, Hạ Dương thở phào nhẹ nhõm.

- Êh, bà có mang cái ấy ko? Bị rùi. Hạ Dương mặt trầm nã nói nhỏ với Thùy Dương.

- Có đấy, Thùy Dương vừa nộp bài, trở về nhìn Hạ Dương đầy thương cảm, có cần đi xuống phòng y tế ko?

- Ko, khỏi cần, đằng nào cũng sắp về rồi. Hạ Dương gắng gượng đáp từng tiếng.

Trống tan trường, ko như thường lệ cùng Thuỳ Dương đi lấy xe, nàng ở lại tại lớp vì có chút việc riêng.

An tâm mình là người cuối cùng rời khỏi phòng học, Hạ Dương mới từ từ đứng dậy, lén la lén lút vọt thẳng vào nhà vệ sinh.

Lạy chúa!

Cảm giác của mình thật đúng mà, phải gió nhà trời lại rơi vào đúng lúc này.

Lắm bầm một mình, Hạ Dương uể oải lết từng bước ra về.

Cũng vì đau bụng quá trời mà nàng đành phải cắn răng hi sinh 30k tiền học thêm, nghỉ ở nhà an dưỡng.

Ko hiểu sao con gái phải chịu cái loại cực hình khổ sở này nhỉ? Bọn con trai sướng thiệt, chẳng phải lo lắng cái gì gọi là chu kì hàng tháng hết.

Thở ngắn thở dài, ôm bụng quằn quại, đến tối, mò mẫm một mình đi xuống nhà vệ sinh, thật buồn vì mẹ ko ở nhà để nấu canh gừng ỉnh...

Oh My God!

Hạ Dương ko khỏi cảm thán thành tiếng khi lục tìm túi đồ cá nhân.

Hết từ bao giờ mà ko để ý thế này? Mẹ thật là... Hạ Dương chán nản ai oán, chậm chạp đi mua đồ con gái.

Trông cái mặt nàng như vậy thôi chứ trước giờ toàn mẹ nàng đi mua thôi ko hà, mẹ nàng luôn mua cả bịch rồi về dùng dần, nàng chẳng bao giờ phải lo chuyện đó mà sự thật thì nàng ko dám đi mua, thấy nó cứ kì kì, ngại ngại thế nào ấy...

Chẳng biết là hôm nay mình ăn nhầm thứ gì, đen đũi dữ ờ, tự nhiên lại bị thủng sã xe.

bực mình ko giấu đi đâu hết được, Hạ Dương khó chịu dắt xe cuốc bộ về, lòng tự nhủ nhớ kêu bố mang đi sửa trước sáng ngày mai.

Như thế nào gọi là oan gia ngõ hẹp?

Chính là như nàng đây.

Trong một tình huống phi thường ko bình thường, nàng lại đụng độ với một mỹ nam đại soái ca.

Đáng hận một điều, đó ko phải là gương mặt xa lạ gì cho cam, cái mặt Như Phong chưng ra trước mắt nàng ko khỏi khiến nàng âm thầm nghiến răng nguyên rửa, miệng vẫn cố gắng nở nụ cười méo xệch:

- Em chào thầy! Hạ Dương thật ko uống là học sinh lễ phép mà, cúi đầu một góc 45 độ hoàn hảo lên tiếng.

- Ủ, chào em. Xe hỏng ờ? Như Phong nhìn nàng dắt bộ có vẻ chật vật, ân cần quan tâm.

- Dạ! Bị bực sãm thầy ờ. Thầy định tập thể dục về đây ờ? Hạ Dương nhìn bộ đồ thể thao trên người Phong ca hồi đáp lễ.

- Ủ, chạy loanh quanh một tí thôi, em đi đâu về hả? Sắc mặt hình như ko tốt lắm. Như Phong vẫn duy trì cuộc hội thoại chưa muốn rời đi, nhận ra sự phờ phạc tái mét trên khuôn mặt nàng lo lắng, có cần đi khám ko?

- Ko, ko có gì, Hạ Dương vội vàng từ chối, chỉ là đi mua ít đồ thôi, chắc tại trời lạnh nên em mới vậy. Kêu nàng đi khám ờ hả? Kề dao vào cổ cũng ko đi, nàng chưa có hãm nha.

Hình như mình vừa nhìn thấy một ý tình nghịch trong đôi mắt của thầy Phong thì phải?

Hạ Dương ngờ ngợ tự vấn.

- Haiz.., có gì ăn được ko? Nhân tiện thầy đang đói. Như Phong giả lả nói, tay chân ko quên hành động.

- Ah, ko có! Hạ Dương vội vội vàng vàng lắc đầu nguầy nguậy, đồng thời tay cũng lắc nhẹ tay lái sang một bên, tránh cho Phong ca sờ vào làn xe của mình.

Như Phong tỏ ý ko vừa lòng vì thái độ của nàng, giả vờ cau có:

- đừng quên là em phải nghe lời thầy chứ? Như Phong thâm tâm định ghẹo nàng một chút thôi mà, chuyện “bóng bay”...

Trái với tưởng tượng của Như Phong, Hạ Dương ko những ko đỏ mặt e thẹn như trước mà lại còn ngẩng cao đầu, nhìn chàng chằm chằm:

- Đừng có uy hiếp em, đã nói ko có gì ăn được đâu mà? Cố gắng giữ giọng điệu hoà nhã, Hạ Dương dứt lời liền dắt xe tiến thẳng, cố tình lướt qua mặt Như Phong.

Cũng trùng hợp là trái với suy nghĩ của Hạ Dương, (2 ng này xem ra ko hiểu nhau nhỉ? Hi hi), Như Phong ko có ý tránh đường mà lại còn ngang nhiên động thủ.

Vì hành động bất ngờ đó mà Hạ Dương ko kịp trở tay, cả người luống cuống, lắc lộn cả cái đầu xe đạp để tránh “ma quỷ” của ai đó.

- Uỳnh! bịch!

Thế là xong đời, cái xe ko giữ nổi mạng, lăn đùng ra ăn vạ, cùng lúc cái gì đó nàng mới đi mua về đang ở trong làn xe cũng rơi ra, phơi mặt trước thiên hạ.

Như Phong nhìn cái gì gì đó của nàng, xấu hổ ko nói nên lời, đùa quá trớn rồi...!

Hạ Dương thẹn quá hoá giận, hầm hầm nhìn Như Phong hét lên:

- thầy muốn đúng ko? Em tặng cho thầy đấy! Sau đó rất anh hùng, bình tĩnh dựng chiến hữu đứng dậy rời đi.

Trong khi Như Phong vẫn chưa tỉnh mộng, Hạ Dương đã về đến nhà từ bao giờ.

Thật là xui xẻo hết biết, ko đứng lại gặp lão, cũng tại mình chủ quan nghĩ trời tối ko thèm lấy túi nylon đen buộc lại.

Thảm họa rớt xuống đầu nàng mà. Hic

Sau đó, Hạ Dương lại “khăn gói lên đường” ra cửa hiệu tạp hoá, bất đắc dĩ để lại sự khó hiểu cho cô bán hàng, ko phải khi này cô bé này đã mua rồi sao?

Cũng may là Như Phong lão đại ko còn ở đó, còn cái kia chẳng biết biến đâu mất.

Hổng lẽ, lão cầm nó đem về thật?

Hạ Dương tâm trạng buồn rầu, khó chịu nằm trên giường, lôi điện thoại ra định nhắn tin với Thuỳ Dương.

Cũng nhờ vậy mà nàng mới nhìn thấy cái nhắc nhở đã lưu từ trước, “ 8h30 PM. ngày 9/1, Sn khoainuong”.

Ấy za, may là còn động đến điện thoại, suýt nữa vì đau đón thể xác mà quên mất niềm vui của tinh thần.

Dần cơn đau truyền đến từ bụng dưới, nàng bò lại gần chiếc máy tính.

Quả nhiên là anh ấy đã online rồi, Hạ Dương nhìn biểu tượng mặt cười phát sáng, nhanh chóng kích vào đó, viết dòng chữ:

- Happy birthday to you!

- Cảm ơn em! Bên kia người nào đó cũng chằm chập gõ từng phím, toàn thân vẫn chưa hết chấn động vì sự cổ khi này, chưa kể đến cô ấy lại nhớ đến sinh nhật mình, cứ tưởng là những tin nhắn ngày đó nàng ko nhớ nữa chứ.

- Sao rồi? Anh hôm nay ko tổ chức cùng bạn bè đi chơi àh? Hạ Dương rất hào hứng nói chuyện với người bạn lâu năm.

- Ủ, ko, công việc của anh dạo này bận quá, vì nhớ em lên mới online đấy thôi. Như Phong thổ lộ một cách rất thật lòng.

Bên kia, Hạ Dương quên cả sự đau đớn dần vặt, đơ dầy thần kinh nhìn chăm chăm màn hình một lúc lâu, đến khi người tỉnh lại thì người ấy đã sốt ruột lắm rồi:

- Sao thế?
- Em đâu rồi?
- Ko nói chuyện nữa àh?
- Nắng Hạ!
- ..

Hạ Dương vội vàng trả lời:

- Đây!
- Khi này đi uống nước.
- Thế anh đang làm gì vậy? Hạ Dương chuyển chủ đề hỏi thăm. Trước giờ để ý mới thấy, chỉ có người ta quan tâm đến mình, còn mình thì vô tâm ko biết gì hết cả.
- Anh làm thuê thôi, hi hi. Em học hành thế nào?
- Vẫn ổn anh ạ!
- Hồi nào em rảnh kêu anh, mình đi uống nước nhá?
- Ủa, có sợ bạn gái ghen ko? mặt cười.
- Chưa có bạn gái mà...., anh đang chờ em đấy.
- Thật sao? Tin làm sao được?
- Anh ko đáng tin sao?
- Đúng vậy, anh dễ cũng phải lấy vợ rồi chứ nhỉ? Hơn em 11t cơ mà?
- Anh vẫn độc thân!
- Thật?
- Khi nào cưới sẽ kêu em tham gia nữa, yên tâm.(Như Phong cũng khá thâm nha, sẽ tham gia với vai trò là gì còn chưa nói àh)
- Em ko có tiền mừng anh đâu. Mặt mếu.
- Ko cần em mừng tiền, chỉ cần em đến là anh vui rồi.
- Như vậy có được ko? Em sợ lúc đó anh lại đuổi em về, nước chè còn chưa được uống ấy chứ.
- Đến lúc ấy em sẽ biết, ko cần phải sợ nhiều như thế. Chuyện của em với người kia thế nào rồi?
- Ah. Anh ấy đấy hả? Em cũng bình thường rồi, gặp nhau cũng ko ngại như vẫn nghĩ, em toàn tâm chúc 2 anh chị ấy hạnh phúc.
- Vậy thì tốt quá, như thế em chưa có ai đúng ko? Anh còn cơ hội chứ?
- Em ko biết, nhiều người thích em lắm, hihi, Hạ Dương mặt dày nói với anh bạn, anh biết ko, ngay cả thầy giáo cũng “cắm” em đó. Tự hào tự hào nha.
- Thầy giáo sao?
- Ủ, ko tin đúng ko, là anh trai của người em từng thích đó, em cảm thấy hình như là ổng có tình cảm với em.

Ở bên kia, Như Phong choáng toàn tập.

Sao cô nàng có thể nhận ra nhỉ, mình thể hiện rõ như vậy sao?

- Vậy em thì sao? Cũng thích ổng àh?
 - Em ko biết, trước đó thì cũng có chút chút, nhưng tiếp xúc nhiều thấy lão “đểu” lắm.
 - Vậy là ko có cảm tình rồi?
 - Ko hẳn, vì lão đẹp trai lắm, đảm bảo anh gặp sẽ mê liền hà, huống chi là con gái tụi em. Nhờ vậy mà em kiếm được khối tiền đó.
 - Kiếm tiền?
 - Ủ, em chụp trộm ảnh “riêng tư” của lão, đem bán, nữ nhân mê lão cũng nhiều nên mới dễ có tiền, giống như là siêu sao ý, hihi, thấy thế nào? Em thông minh đó chứ?
- Hạ Dương đắc ý khoe khoang, ko hề nói đến đó là chủ ý của Thuỳ Dương, một mình ôm hết công lao.
- Ko biết rằng, bên nhà hàng xóm, nam chính đang đen mặt, khói bay tứ tung, thì ra nàng là chủ mưu. Haiz....
- Ảnh riêng tư mà cũng dám chụp? Em liều thật.
 - Thường thôi, toàn là ảnh đoan chính hết mà, kể cũng lạ, tay em chụp ảnh đẹp lắm đó, như thợ chuyên nghiệp ý.
 - Gửi anh một bức được chứ? Coi như là quà sinh nhật.
 - Ko có, máy ảnh em ko giữ, của đứa bạn cơ. Hi hi để dịp khác nhá. Khi nào gặp mặt sẽ tặng anh quà đền bù, được ko?
 - Ủa, vậy thì thiệt quá???
 - Được rồi, gấp đôi là được mà? Thế anh đã nhận được nhiều quà chưa?
 - Ko, chưa được nhận quà gì cả, nghĩ thế nào Như Phong lại chần chừ viết lại, coi như cũng được nhận một thứ rồi.
 - Nhận là nhận sao lại là coi như? Hạ Dương vắn vẹo.
 - Bởi vì người ta ko biết nay là sinh nhật anh, chỉ vô tình “tặng” anh thứ người ta ko cần nữa thôi.
 - Ah, ra thế, đáng thương cho anh nha, sao lại nhận thứ người ta vứt bỏ thế? Lại còn coi như là quà sinh nhật nữa?
 - Bởi vì cái đó rất đặc biệt. Như Phong nhìn vào gói nhỏ nhỏ xinh xinh màu xanh lam đang ở trên bàn làm việc của mình, cười khẽ trả lời Hạ Dương.

40. Chương 40: Ngoại Truyện: Quà Sinh Nhật

Sau này, cho đến một buổi tối rất đặc biệt đầu tháng tư, tôi mới phát hiện ra mình chính là người tặng cho Như Phong món quà sinh nhật mà mình ko cần đến nữa như anh nói.

Hôm đó là Chủ nhật, tôi rất buồn vì chuyện của bố mẹ tôi, mẹ tôi đã về quê ngoại ở Phú Thọ từ sáng, chỉ còn mình tôi và bố ở nhà.

Tôi ko chịu được khi cứ ra ra vào vào là chạm mặt ông ấy, nói cách khác, tôi đã rất hận ông ấy, ghét con người ông ấy vì đã phản bội mẹ tôi, thậm chí tôi còn tự nhủ ko coi ông ấy là bố mình nữa..., nên tôi qua nhà Cùi ở lì từ lúc mẹ đi.

Cùi chính là biệt danh mà tôi gọi anh ấy, Như Phong. Thật ra, ban đầu khi thoả thuận, anh ấy nói muốn tôi gọi là “anh” khi nhắn tin cho nhau, nhưng tôi cứ thấy thế nào ý vì tự nhiên lại gọi thầy giáo mình như thế lại chẳng có quan hệ họ hàng gì (lúc này, tôi vẫn đang đi học mà) nên nhất định ko chịu, để tránh lộ sơ

hở kéo Thụy Dương bắt “thóp”, tôi ko gọi anh bằng tên trong nick chat nữa mà đặt biệt danh mới cho anh, thuyết phục mãi anh mới chịu đồng ý nhưng anh cũng ko vừa, nhất định gọi tôi là Heo con.

Dù sao thì cũng là cái tên khác “dễ thương” nên tôi ko thêm đôi co với anh ấy, chỉ cần tránh sự chú ý của người khác đến chúng tôi là được rồi.

Thỉnh thoảng tôi gọi là anh, khi nhắn tin thì luôn xưng Heo gọi Cùi thôi.

Ko ngờ là hôm đó, anh Tùng đã vào nam, nên chỉ có mình Cùi với tôi ở nhà.

Cùi giúp tôi ôn bài, chuẩn bị cho kì thi tốt nghiệp cả ngày trời, nấu cơm cho tôi ăn, đến tối thì mở phim kinh dị để xem.

Sau khi xem xong, Cùi đưa tôi về nhà, nhưng đứng trước cổng, nghĩ tủi thân thế nào tôi lại ko muốn vào, yêu cầu Cùi có thể cho tôi ngủ nhờ 1 đêm hay ko?

Đừng có nghĩ linh tinh nhé, Cùi và tôi rất trong sạch, cùi biết tôi lại đang buồn và suy nghĩ chuyện gia đình nên đã đồng ý, dù sao thì vẫn còn phòng riêng cho tôi.

Nhưng vì phòng ngủ bị thừa ra, cũng là cái còn lại duy nhất ở nhà Cùi chưa được sử dụng, lâu ngày ko có chủ nên bị bỏ quên, bụi bặm rất khó lau chùi nên tôi bị đưa vào phòng của Như Tùng.

Ngủ trong phòng con trai lại ko phải người yêu mình, tôi cảm thấy mình cứ vô duyên thế nào ấy, định ý kiến với Cùi nhưng lại thôi, ko lẽ giờ lại đòi về nhà?

Tùng vào phòng Như Tùng ngồi một lần rồi, tôi cũng chẳng háo hức thăm thú gì xung quanh, một chân leo lên giường định đi ngủ.

Nhưng khi vừa đặt mông lên, mắt tôi nhìn thấy khung ảnh để ở tủ đầu giường, Như Tùng đang ôm eo của chị Nguyệt từ đằng sau, còn nghiêng đầu hôn lên má chị ấy một cái, khỏi phải nói, Minh Nguyệt cười rất rạng rỡ.

Tôi nhìn chăm chú một lúc lâu, thấy ghen tị vì chị ấy vừa giỏi giang lại xinh đẹp, hạnh phúc hơn tôi, buồn bã đặt xuống vị trí cũ.

Nếu người con gái trong ảnh là tôi...?

Tại sao người ta có thể cười hạnh phúc như vậy, còn tôi thì ko?

Tại sao cũng là người, cũng là con gái 18 mà Thụy Dương ko phải chịu đau khổ, còn tôi thì bị trói buộc trong sự vòng vo, giày vò của bố mẹ?

Tại sao bố mẹ người ta thì yêu thương nhau, còn bố mẹ tôi thì cãi nhau suốt ngày, **** bới nhau, xía xối nhau, chê bai nhau đủ thứ?

Tôi đang ghen tị cùng cực, tôi ghen với tất cả mọi người khác, tôi nghĩ mình là người chịu nhiều bất hạnh nhất trên cuộc đời này, thế là, tôi khóc.

Tôi khóc, nhưng chỉ có nước mắt chứ ko hề có thêm bất kì thứ thanh âm nào khác. Tôi sợ Cùi sẽ biết, Cùi sẽ ko an tâm về tôi.

Sau trận khóc dầm dứť ấy, mắt tôi cứ mở thao láo, bảo thế nào cũng ko nhắm được, chỉ còn cách nhìn trừng trừng vào tấm ảnh của Như Tùng và Minh Nguyệt.

Trong lòng tôi bỗng nảy sinh ham muốn, đầu óc tự nhiên loé lên ý tưởng, tôi chạy sang phòng Cùi gõ cửa.

- Sao thế? Lạ giường, heo ko ngủ được àh? Cùi nhìn tôi quan tâm hỏi.

Tôi ko đáp, chỉ khẽ lắc đầu, vẫn đứng ở ngoài hành lang vàng vọt ánh đèn tường, ko có ý rời đi, mà Cùi cũng vẫn ở trong, ko có ý định mở cửa cho tôi vào, khó chịu tôi mới bực mình quát anh:

- Ko cho em vào àh?

Tôi thấy mắt anh thoáng bối rối, có vẻ mất tự nhiên, hình như là sợ tôi vào phòng anh bây giờ thì phải, khó hiểu nhìn anh, hỏi tiếp:

- Sao? Có phải là giấu tình nhân ở bên trong ko? Tôi lém lỉnh buộc tội cho anh, chỉ cần nói câu này, anh ngay lập tức sẽ cho tôi vào kiểm tra để chứng minh.

Quả nhiên, anh phủ nhận liền, mở cửa cho tôi vào, bật đèn sáng trưng, mới nói với cái lưng tôi:

- Thấy chưa? Tìm thấy tình nhân của anh chưa?

Tôi đứng im ko đáp lời anh, mắt tôi đâu có nhìn thấy được gì nữa, bởi nó đang bị bao phủ bởi làn nước mỏng.

Tôi sắp khóc.

Tôi ko biết tại sao khi nhìn thấy anh, nghe anh nói giọng ngọt ngào, yêu chiều, quan tâm đến tôi là tôi lại muốn khóc.

Tôi lo nghĩ rằng, liệu sau này anh sẽ mãi mãi nói với tôi những điều này, ôn nhu chiều chuộng như thế hay lại lật mặt, bội bạc như bố tôi.

Cứ thế, tôi đứng yên, ko quay lưng lại nhìn anh, mà hiển nhiên, anh nghĩ tôi đang tìm kiếm thật nên cũng ko làm phiền tôi.

Một lúc sau thì anh cũng cảm thấy có gì ko đúng, vội vàng bước lên xoay lưng tôi lại, phát hiện mắt tôi đỏ hoe, giọt nước sắp tràn ra mới hốt hoảng ôm tôi:

- Sao lại khóc? Anh làm Heo buồn ư?

Tôi chậm chạp lắc đầu, nghe anh nói vậy tôi càng muốn khóc to hơn.

- Xem nào, anh vừa nói vừa dùng tay quệt nước mắt trên má tôi, ai làm Heo của anh buồn thế, nói anh xem, anh sẽ xử họ. Anh dỗ dành tôi như vậy đấy.

Tôi vẫn chậm chạp lắc đầu, vùi mặt vào ngực anh, khàn khàn từng tiếng:

- Ko..., ko có, ..tự nhiên em muốn khóc.

- Đồ ngốc này, ko phải có anh ở đây sao? Anh đẩy tôi ra, nhìn vào mặt tôi, buồn chuyện gì cứ nói ra, khóc đỏ mắt rồi đây này, heo ngốc, rồi lại ôm tôi vào vỗ về.

Tôi ko nói gì nữa sau vòng ôm siết chặt của anh, tôi biết, anh biết tôi đang nghĩ những gì, buồn những gì dù cho tôi ko nói, và anh cũng ko cần câu trả lời của tôi, chỉ cần để anh ôm tôi như vậy thôi.

Đến khi tôi lấy lại được bình tĩnh, đẩy anh ra rồi chùi nước mắt nước mũi, ầm ỨC nói với anh:

- Em với anh chưa chụp ảnh chung lần nào cả.

- Được rồi, anh ấy nhớ ra, xoa đầu tôi, mai học về mình cùng đi chụp ảnh.

- Ko chịu, em muốn chụp bây giờ cơ. Tôi phụng phịu chu môi làm nũng. Nói thật là nhìn ảnh của 2 người kia tôi thấy ghen tị nên đòi anh bằng được, gì chứ ghen tị là thói xấu của tôi đấy.

- Trời ơi, nhưng giờ tìm đâu ra được thợ ảnh? Người ta đóng cửa ngủ hết rồi. Anh buồn bã kêu lên.

- Em đây, tôi chỉ vào mình tự tin, ko biết em là tay ảnh chuyên nghiệp àh? Quên hết ảnh của anh là do em chụp mới bán được tiền rồi hử? Tôi tự hào nhắc lại thành tích.

- Được rồi, để anh đi lấy máy. Anh đành chịu thua chiều ý tôi.

Lát sau, anh quay lại, trên tay cầm một cái máy kĩ thuật số mới tinh.

Vậy là tôi một tay cầm máy, một tay khoác tay anh chụp ảnh.

Tôi và anh tạo rất nhiều tư thế khác nhau, rất buồn cười.

Xem qua thì cũng ko tệ, nhưng vì đèn flash nháy nhiều quá, tôi hơi bị chớp mắt thì phải...

Quan sát thái độ ko vừa lòng của tôi, anh hỏi:

- Sao nữa? Ko đẹp àh? Hay tài năng của em bị xuống dốc rồi?

- Còn lâu nhá, tôi dài môi, tại vì chuyện khác cơ.
- Gì? Anh hỏi rồi cũng ghé đầu vào xem những tấm hình vừa chụp cùng tôi.
- Nè, nhìn này, cái này nữa..., em bị nhắm mắt, cái này thì cứ như là gà mờ lim dim ý, tôi than vãn với anh.
- Ủ, chắc tại chói mắt nên hơi nheo, chụp lại hướng khác xem.

Sau khi tạo lại tư thế của cái ảnh đó, ấn máy, xem lại, vẫn ko khả quan hơn, tôi chắc chắn đổ lỗi tạo đèn flash, có lẽ chụp liền một lúc nhiều quá...

- Vậy hay là em nhắm mắt lại luôn? Anh ấy đề nghị để giải quyết tình hình.
- Hâm àh? Kì kì thế nào ấy? Tôi hờn dỗi đáp lại anh, ai chụp ảnh lại xui người ta nhắm mắt?
- Ko hâm! Anh vẫn quả quyết với tôi, ngồi đối diện với tôi rồi nói, chuẩn bị chụp nhé?

Chưa để tôi phản ứng thêm 1 giây nào, anh đã cúi xuống hôn lên môi tôi, tôi theo phản xạ cụp mi xuống.

Đây ko phải là lần đầu tiên anh ấy hôn tôi, nhưng lần nào tôi cũng bị nụ hôn của anh ấy khiến chân tay rụng rời, tâm trí đâu mà chụp ảnh được nữa.

Khi dừng lại, anh nhìn tôi ám muội hỏi:

- Chụp được chưa?
- Ừm..., tôi xấu hổ cúi đầu lắc.

Vì thế mà anh lại nâng cằm tôi lên, tiếp tục hôn, tiếp tục nhắc nhở:

- Lần này cố gắng mà chụp.

Thật ra tôi cũng muốn chụp một cái khi anh và tôi đang thân mật như vậy vì tôi cảm thấy, xét theo góc cạnh nào đó, tôi sẽ hơn cả Minh Nguyệt (vì anh từng hôn lên má, còn tôi, anh Phong đang hôn môi chẳng?), thế nhưng tay tôi làm ko nổi.

Bất lực chịu trận trong một khoảng thời gian khá lâu, người tôi mệt lả, có xu hướng buồn đi giải quyết mới đẩy anh ra, (tất nhiên sức mèa cào, đẩy ko nổi), ừ.. ừm..m, em muốn...

Tôi chưa nói hết câu đã bị anh nuốt vào, ko thể nói tiếp.

Nhưng mà, vì tôi đang ngồi trên đùi anh ấy, tôi cảm nhận thấy có cái gì phía dưới mông tôi nổi loạn, nóng nóng...

Theo tình hình này thì tôi sắp bị dắt vào giai đoạn “bị ăn” sạch sẽ giống như tiểu thuyết miêu tả, tôi sợ hãi tận lực đẩy anh ra.

Nhưng mà sức anh đang lên cơn thì tôi làm sao chống đỡ được? Tôi u ám ngồi trên đồng lửa, để mặc môi mình bị chiếm đóng, tự trách bản thân khi này ko nghe lời anh.

Bây giờ thì đã hiểu, vì sao anh ấy ko muốn tôi vào phòng.

Cái loại đại sự như thế này, làm cách nào để ngăn cản? Tôi đang trong suy nghĩ bế tắc thì bỗng thấy mát mát ở ngực.

Ah? Tay anh ấy đã ở trong áo tôi từ bao giờ? Từ trước đến giờ, chúng tôi “thân mật nhất” cũng chỉ ôm và hôn thôi, anh ấy chưa bao giờ làm như thế này cả...

Tôi hốt hoảng lo sợ “chuyện kia” sẽ đến thật, tôi còn đang học lớp 12, tôi ko muốn mang một cái bụng bầu đi học, tôi ko muốn bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ...

Nhất thời ko nghĩ ra được cách từ chối chuyện này của anh, tôi bị động để anh sờ soạng.

Rất may cho tôi, khi anh rời khỏi miệng tôi để hỏi, cứu tinh đã xuất hiện:

- Heo con! Tay anh ko ở trên ngực tôi nữa, mà đang yên vị ở chỗ khác rất mờ ám... >_

Chất giọng khàn, đục, hơi thở vội vàng gấp gáp phả vào mặt tôi, tôi nhất thời lạ lùng ko nói được gì tiếp theo, có lẽ anh tưởng tôi ngẫm đồng ý nên tay hơi di chuyển xuống dưới.

Lúc này, tôi mới giật mình “ah” lên một tiếng.

Anh thấy hơi lạ, dừng tay lại, hỏi tôi:

- Sao vậy?

- Bị..., bị.... ấy rồi...! Tôi nói lắp bắp, chuyện này thực sự rất khó nói. Tôi vừa cảm nhận được một dòng ấm nóng chảy ra bí mật, cứu tinh của tôi đây mà.

- Trời đất! Anh kêu khổ một tiếng rồi bỗng tôi vào nhà vệ sinh trong phòng, miệng ko quên kêu tôi ngốc.

Tôi thì lại chẳng thấy mình ngốc tí nào, lòng khắp khổi cảm ơn “bạn Nguyệt” viếng thăm đúng lúc.

Nhưng trước khi được đưa vào nhà tắm, khi đang ở trên tay của Như Phong, mắt tôi quét qua một thứ:

- Anh... anh...cái kia...? Tôi chỉ về phía vật thể lạ theo thói quen dù biết anh ko nhìn thấy hướng tay tôi.

- Gì? Anh cũng quay lại để xem tôi nhìn thấy cái gì.

Cả 2 chúng tôi nhìn vào gói băng vệ sinh đặt rất hớ hênh trên ngăn cao nhất của cái tủ với 2 tâm trạng khác nhau.

Tôi thì đúng là muốn hiểu lắm rồi, ngay tức khắc muốn bóp cổ giết chết anh, nhà 2 nam nhi mà sao lại có đồ nữ nhân trong phòng được? Ko phải là có người khác, lại còn công khai như thế...?

Anh bật cười nhìn tôi, lại quay lại tiếp tục đưa tôi vào phòng vệ sinh, vừa đi vừa ôn tồn nói:

- Là quà sinh nhật em tặng anh đó, nhớ ko? Hôm ở ngoài đầu phố.

Nghe anh giải thích xong, tôi mới cứng người.

Thì ra là anh cầm về thật?

Lại còn coi nó như quà sinh nhật mà tôi tặng cho anh nữa?

Tôi ai oán nhìn cánh cửa đã khép chặt, anh thật khiến người ta buồn cười.

Ngồi gửi tình yêu vào đất, tôi nghe thấy tiếng chân anh ra phía cửa phòng, lớn giọng hỏi anh:

- Anh đi đâu đấy? Tôi sợ phải ở lại một mình trong căn nhà rộng thế này, nhất là khi tối vừa xem phim ma xong.

- Mua “quà sinh nhật” cho em. Anh cũng lớn tiếng đáp, giọng trêu tôi thấy rõ, nghe là biết.

- Ko cần! Lấy cái đó cho em là được rồi, ko phải đi mua nữa. Tôi nghĩ đến cái gói xanh xanh mình vừa nhìn thấy.

- Cái đó là của anh mà? Anh vẫn ở ngoài nói chuyện với tôi, em đã tặng anh rồi thì ko lấy lại được nữa đâu, ngồi trong đó, anh đi mua cho, yên tâm, anh khoá ngoài rồi.

Tôi trần trối ko nói được gì.

Tiếng bước chân của anh xa dần. xa dần... Tôi đành bất đắc dĩ lót tạm ít giấy vệ sinh, định đi ra ngoài lấy cái đó.

Nhưng tôi ko ngờ là anh ấy nói “đã khoá ngoài” là khoá cái cửa này, tôi ko thể mở.

Anh biết tôi sợ ma nhưng cũng ko cần phải nhốt tôi trong nhà vệ sinh chứ?

Hay là anh sợ tôi sẽ đòi lại quà sinh nhật đã tặng anh?

Hic

Vì chuyện này mà về sau, mỗi khi đến tháng, tôi luôn kêu anh ấy đi mua “quà sinh nhật” cho tôi, tôi vẫn giữ thói quen ko đi mua cái đó. Thật may mắn cho tôi, khi ko có mẹ ở bên cạnh lại có một ông chồng tuyệt vời giúp tôi chuyện này.

Anh ấy thật đáng yêu! Thử hỏi sẽ có người con trai nào tự tin đi mua đồ này chứ?

Sau này sẽ kêu con gái mình tìm chồng phải tìm được người như ba nó.

Ha ha

(Đọc đến đây các nàng có hiểu được chuyện của Đan Nhu với anh Bảo Hoàng chưa?

Hihi Chị Nhu rất biết nghe lời má mì nha.

Chỉ tội nghiệp anh Hoàng bị “chỉnh” dữ quá, cũng may là anh ý thông minh ha)

41. Chương 41: Ngoại Truyện: Quà Sinh Nhật

Dựa theo lời kể của Như Phong.

Một ngày chủ nhật thật thư thái, tôi nằm riết trên giường nghịch điện thoại.

Cái này phải bắt đền Hạ Dương nàng, vì nàng mà tôi đã thay đổi thói quen, suốt ngày tí toáy chiếc điện thoại bấm từng chữ một.

Kể cũng lạ, tưởng “già” như tôi thì tư chất kém đi chứ ngược lại, tôi nhắn tin cực nhanh, hiện giờ vẫn đang cầm điện thoại nhắn tin với Heo con của tôi.

Tiếng chuông tí tí quen thuộc vang lên, tôi đã phải méo mó mặt mày vì nội dung trong tin nhắn của nàng:

- Thôi nha, heo hết tiền rồi, ko nc nữa.

Hic! Thê thảm cho tôi mà, nàng cố ý kêu hết tiền với tôi.

Ko phải theo lẽ thường, tôi sẽ “ ra tay hiệp nghĩa” thể hiện bản lĩnh X-men, ga lăng lịch thiệp, sẽ đi mua thẻ nạp cho nàng sao?

Chỉ tiếc là tôi ko biết bán tiền qua điện thoại như thế nào, rất vui vẻ tôi chui ra khỏi chăn, chuẩn bị phóng đi mua thẻ cho nàng.

Ấy vậy mà, khi tôi mở cửa nhà, đã thấy nàng đứng trước cửa nhà mình:

- Sao thế?

Nàng lắc lắc cái đầu tỏ ý ko có gì, tóc đuôi gà được buộc cao vồng lên, vung vẩy theo cái đầu, nhìn thực đáng yêu lắm, nàng nhỏ nhẹ nói với tôi:

- Em sang nói chuyện với anh, máy hết tiền mà. Tay nàng ko quên giơ cái điện thoại màu hồng tôi tặng nàng hôm sinh nhật lên.

- Còn anh thì đang định đi mua thẻ điện thoại cho em. Tôi cười hì hì, vào nhà đi.

Vậy là, cả buổi hôm ấy, nàng ở bên tôi, tìm mật khẩu chuyển tiền cho tôi, thay đổi nó bằng ngày sinh của nàng, mật khẩu chuyển tiền nàng thì là ngày sinh nhật của tôi...

Theo như nàng nói, để mãi mãi tôi sẽ ko quên được nàng, ít nhất khi dùng đến nó, tôi sẽ lại nhớ nàng.

Tôi không phải ko biết chuyện của nàng, chuyện gia đình khiến nàng phân tâm, suốt ngày buồn bã, âu sầu, ko đả động gì đến học hành cả. Tôi thực lo lắng, tôi ko lo chuyện nàng thi tốt nghiệp mà chỉ sợ chuyện thi đại học của nàng bởi cứ kéo dài như vậy sẽ ảnh hưởng đến tương lai của nàng, tất nhiên cả của tôi nữa.

Vậy nên, tôi đã dùng bao nhiêu chiêu thức cổ hủ lẫn hiện đại, dụ dỗ nàng ngồi học bài.

Tôi biết nàng sẽ ko vui, thế nên tôi đã vào bếp, nấu cơm trưa, sau đó chỉ dành ít phút của buổi chiều, cố gắng nhồi nhét vào cái đầu của nàng một ít kiến thức của những dạng toán cơ bản và cách làm bài thi trắc nghiệm tiếng anh.

Buổi tối, nàng ngồi trong lòng tôi, 2 chúng tôi cùng ngồi xem phim kinh dị.

Cảm giác nàng ngồi run rẩy trong lòng mình, người co lại như con mèo nhỏ thật là tuyệt.

Nói thật, bởi những hành động ngo ngoáy vô thức của nàng ở trong lòng tôi mà tim tôi đập loạn lên, tôi cũng là người bình thường thôi, có một số chuyện tôi cũng ko kiểm soát được.

Ví như..., cái đó của tôi liên tục biểu tình khi nàng ở trong lòng tôi, ngẩng đầu lên, ánh mắt hướng vào mặt tôi, chu cái miệng xinh xinh lên làm nũng...

Nhưng tôi biết, nàng và tôi chưa thể có điều gì khác, hoặc là chưa đến lúc, dù sao thì tôi cũng ko có ý muốn làm tổn thương nàng, ít nhất thì hiện giờ tôi có thể là nơi nương tựa duy nhất cho nàng trước những biến cố này.

Tôi ko nói cho nàng biết, khi nàng ở trong lòng tôi, tôi đã rất muốn khóc.

Tôi ko biết làm sao để có thể bảo vệ nàng, những đau khổ của nàng, những thương tổn mà người cha kính yêu của nàng gây ra cho nàng, tôi ko thể chen tay vào.

Tôi bất lực chịu đựng nỗi đau của nàng, tôi biết, nàng rất... rất đau.

Trái tim nhỏ bé, yếu ớt của nàng ở trong lòng tôi thổn thức, tôi chỉ có thể ôm chặt nàng hơn bằng vòng tay của mình, hi vọng nàng sẽ vượt qua.

Cả bộ phim đi qua, tôi ko hề động lại một chi tiết nào, chỉ có nàng vẫn sợ hãi run rẩy, khiến tôi thực buồn cười:

- Ngốc! Đã sợ mà lại còn muốn xem, em đúng thật là...

- Yếu lại còn đòi ra gió! Nàng ngắt lời tôi, nhoen miệng cười khiến tôi ko trách được nàng mà chỉ cười theo.

- Thế nào? Có thể về đi ngủ được chưa? Tôi nhìn đồng hồ nhắc nhở nàng, bố sẽ lo lắng cho em đấy.

- Đuổi khách ah? Nàng troài ra khỏi người tôi đứng dậy, đuổi thì em về thôi. Giọng nàng mang hơi hướng hờn dỗi nhưng biểu tình vẫn vui vẻ đi ra cửa. Tôi biết nàng nói vậy thôi chứ ko giận gì tôi cả, tôi lẳng lặng đi theo nàng.

Lạ thay!

Nàng cứ đứng trước cửa nhà mình mà ko vào, mặt mũi lại u sầu thăm nào.

Nhìn nàng như vậy, tôi buồn lắm”

- Yêu cái nào, rồi rất nhanh tôi hôn lên má nàng một cái, yên tâm, trước đó tôi đã nhìn xung quanh rồi, ko có ai nhìn thấy cảnh này đâu, nhìn vào mắt nàng, tôi chăm chú tiếp lời, lên phòng rồi nghỉ sớm, mai còn đi học nữa mà.

Nàng nhìn tôi, ko nói gì.

Tôi đợi chờ cả nửa ngày, nàng cũng ko nói khiến tôi phát hoảng:

- Làm sao? Hay là ốm rồi? Tôi ko phủ nhận được, nhìn cái dáng vẻ thần thờ vô hồn của nàng khiến tôi bất an.

- Ko! Chậm rãi nàng mới đáp lại sự lo lắng của tôi, em có thể ngủ ở nhà thầy đêm nay ko?

Lời đề nghị của nàng khiến tôi thực sốc.

Dù gì, xét về phương diện khác, chúng tôi ko phải thầy trò là người yêu.

Nhưng tôi ko từ chối được yêu cầu của nàng, nàng ấy lại suy nghĩ linh tinh nữa rồi, bắt đắ dĩ tôi phải kéo nàng lại về nhà tôi.

Ko phải là tôi ko muốn, mà là tôi sợ mình sẽ ko chịu đựng được, hic, cô ấy là người yêu tôi, và đêm nay, cô ấy ngủ lại ở nhà tôi.

Nghĩ thử mà xem, có thể điều gì sẽ xảy ra?

Đáng tiếc là Hạ Dương lại ko nghĩ đến điều đó, nàng ấy rất vô tư quay trở lại nhà tôi.

Mãi sau này, khi nàng nói cho tôi nghe, tôi mới biết là mình đã nhầm.

Lúc đó, tôi đã ko để ý rằng, nàng gọi tôi là “thầy”.

Nàng ko phải là ko nghĩ đến mà là, đã cố tình vạch rõ ranh giới giữa chúng tôi, ít nhất là đêm hôm đó, thật buồn là tôi đã ko nhận ra mà lại còn tưởng bỏ nữa chứ...

Vì cái chuyện này mà tôi bị nàng mắg ột trận vì đầu óc đen tối mơ hồ, lại còn bị nàng chẩn đoán là bị mắc bệnh chậm hiểu nữa. hic khổ thân tôi, ngần này tuổi còn bị nàng chỉnh dữ.

Cũng thật may vì Như tùng ko ở nhà nên Hạ Dương nàng mới có giường để mà ngủ, để nàng trong phòng em trai, tôi khá yên tâm trở về phòng mình.

Tôi tự nhủ rằng, sẽ ko thể xảy ra chuyện gì đâu, nàng ấy ngủ cách tôi một gian phòng trống cơ mà.

Cũng phải công nhận là năng lực của mình thật giới hạn, dù nhủ mình như thế nhưng tôi vẫn thao thức ko ngủ được khi nghĩ rằng nàng đang cùng tôi dưới một mái nhà.

Thú thật là khi ấy, tôi đã có một lời thề rằng, sau này, khi nàng chính thức trở thành bà xã của tôi, tôi sẽ khiến nàng phải “trả giá” cho những “đầy đoạ” mà tôi đang phải chịu đựng bây giờ.

Chỉ có điều, may mắn cho tôi, tôi ko cần phải đợi đến khi làm đám cưới, vì sau đó ít phút, nàng gõ cửa phòng tôi.

Tôi thực ko muốn cho nàng vào phòng mình, dù sao đây cũng là thời gian nhạy cảm mà sức chịu đựng của tôi đã vượt biên từ lâu rồi, tôi ko dám chắc.

Nhưng mà, trời ko chiều lòng người, nàng ấy kích tôi, khiến tôi buộc phải cho nàng vào phòng tìm “tình nhân bí mật” của mình.

Trong khi mà đầu óc tôi đang nghĩ vẩn vơ, nàng ấy lại khóc từ bao giờ.

Tôi thật ko hiểu nổi tâm tư của nàng, đành bó tay chịu trận, cố gắng an ủi nàng.

Nhưng tôi cũng đã rất “bực mình” vì lo lắng của tôi bị vút vào sọt rác khi nàng nói, nàng muốn chúng tôi cùng chụp ảnh.

Bấy giờ tôi mới phát hiện ra, chúng tôi chưa hề có ảnh chụp chung ngoại trừ bức ảnh cưới do tôi sắp xếp, nàng ko biết đến sự tồn tại của nó, có lẽ nàng đã thấy gì đó trong phòng của Như Tùng nên mới sinh chuyện, tôi nhượng bộ kêu nàng để mai cùng đi chụp.

Nàng lại khẳng khái ko nghe tôi, nhất định phải chụp ngay tức khắc, tôi ủ rũ đi lấy máy cho nàng.

Sau đó, tôi lại thấy mình đã có một quyết định thông minh khi nghe theo lời nàng, tôi được ôm nàng để tạo hình, ham muốn của tôi nhất thời bị dập tắt lại được thổi bùng lên.

Ây da, khó trách tôi tráo trở, gian xảo một chút chiếm tiện nghi của nàng.

Cũng may, nàng ko phản đối tôi, nhưng tất nhiên, tôi ko có ý định làm chuyện kia với nàng, tôi yêu nàng và tôi rất tôn trọng nàng.

Chẳng qua dục vọng ko kiềm chế được khiến tôi có “một chút” hành động lỗ mãng, mà nàng thì lại cứ ở trong lòng tôi quay ngang quay dọc, ko lên tiếng ngăn cản tôi.

Tay chân tôi quỳnh quáng, trong tim tôi thì ko thôi gào thét mong nàng hãy kêu tôi dừng tay.

May quá, một lát sau nàng đã có phản ứng.

- Ah?

- Sao vậy? Tôi thử phào nhẹ nhõm, đương nhiên nàng ko biết được điều này.

- Bị... bị ... ấy rồi. Nàng đỏ mặt nói với tôi.

Tôi thấy rất buồn cười mà ko dám cười, vui lòng ẵm nàng lên hướng phòng vệ sinh thẳng tiến.

Sau đó nữa, nàng vô tình nhìn thấy gói giấy vệ sinh hôm sinh nhật của nàng, nàng đã “tặng” lại cho tôi trên kệ tủ.

Nàng có vẻ khá bất ngờ về sự xuất hiện của nó.

Sau đó, tôi để nàng trong nhà vệ sinh, khóa ngoài cho an toàn, tôi biết nàng ở một mình sẽ sợ ma, nên để nàng trong ko gian nhỏ hẹp sẽ tốt hơn, tôi đi mua “quà sinh nhật” cho nàng.

Thật ra nói mua thì hơi quá, bởi tôi đã gọi điện cho Kim Lâm, nói dối với cô là “bà xã” bị xuất huyết, nhờ cô ấy đi mua băng vệ sinh. (Lúc này, Kim Lâm vẫn nghĩ Hạ Dương đang mang thai vì lần trước trong buổi gặp mặt cuối năm, tôi đã dựng chuyện hihi nên cô ấy rất sốt sắng mang đến cho tôi, dù sao cũng là lãnh đạo nhờ vả mà)

Sau này, tôi quyết định đầu tư chút cổ phần trong hoạt động sản xuất kinh doanh của Kotex, nên hàng mẫu luôn được gửi qua để kiểm tra xác nhận, căn bản là tôi luôn mang về cho bà xã dùng thử và cho ý kiến.

Con gái ấy mà, sẽ rất cảm động nếu như bạn trai “hi sinh thể diện” để giúp đỡ họ trong một số chuyện tế nhị, tôi dễ dàng “mua chuộc” được trái tim nàng mà Heo con của tôi thì lại rất ngây thơ và trong sáng, cô ấy ko phát giác ra điều này.

Có lẽ, tôi sẽ nói cho cô ấy biết sự thật vào một ngày nào đó, nhưng phải để xem đã, có thể sẽ là đến khi nào tôi ko còn hợp tác với bên Kotex.

42. Chương 42: Lời Muốn Nói...

Tiếng chuông vào lớp vừa cất lên, Hạ Dương nhanh chóng từ ngoài hành lang chạy vào chỗ mình, ko biết làm thế nào nữa, tiết Toán này mình sẽ học ra sao?

Ủy khuất ko nói lên lời, có bí mật giấu trong lòng thật là khổ sở, nếu mình cứ vô tư như Thùy Dương thì tốt rồi. hic

Hạ Dương thử ngẩn thử dài, cầu mong hôm nay cũng ko phải là thầy ấy dạy. Bữa trước nàng sốt sắng, ăn ko ngon ngủ ko yên vì 2 tiết Toán đầu tuần, ko ngờ lại là một cô giáo cực kì “dễ xương” vào dạy thay.

Bữa nay mà Phong ca cũng mất tích như vậy thì thiệt là hay nha. Hạ Dương ước nguyện đầu biết rằng tránh được một ngày chứ ko tránh nổi cả đời, ít nhất thì nàng vẫn còn nửa kì nữa mới thi tốt nghiệp ah.

Hạ Dương nàng rất đau khổ cho đến khi một thầy giáo già bước vào lớp học, cả lớp xôn xao vì người đứng trên bục giảng kia, hổng lẽ Phong ca bị ốm? Nghĩ những mấy ngày liền như vậy?...., chỉ riêng Hạ Dương cảm thất khoan khoái lạ thường, có lẽ lão bận việc công ty thôi chứ ốm đau gì. Mình hên ghê.

Chưa kịp cười sung sướng, Hạ Dương đã nhận được một thư từ bàn trên chuyển phát nhanh qua đường ngầm: “ Thầy Phong bị bệnh hủ mày?”

Chép miệng nhìn vào tấm lưng nhỏ nhắn của con bạn, Hạ Dương thông thả viết từng chữ trả lời Thùy Dương:

- Ko biết. Chắc là thế.

- Mày ốm đầu a? Ở gần nhà thầy thế mà ko biết?

- Mày ầm thì có. Tao có phải là ở chung với lão đầu mà biết được?
- Nhưng mày là hàng xóm.
- Hàng xóm nhưng ko gặp mặt, biết làm sao được?
- Vậy chắc ốm thật rồi, tội ghê, dạo này trời lạnh chắc thầy bị cảm, lát sinh hoạt kêu mấy đứa đại diện đến thăm thầy nha.
- Tao ko điên, mày hâm à? Lớp mình chưa đứa nào biết nhà lão ở gần nhà tao. Mày định mượn dao giết người hả?

Đoán chừng Hạ Dương đang tức giận, Thùy Dương khoái chí cười thầm, ghi nắn nót vào tờ giấy:

- Liệu mà tìm hiểu xem thầy bị sao đi, nếu ko người chết chắc chắn là mày đó.

Thùy Dương rất ko nhân nhượng mà đe dọa nàng.

Hu hu...

Đây là đứa bạn thân nhất lớp của mình đây sao? Hạ Dương đau lòng rên xiết, kiếp trước mình đã làm gì thất đức mà kiếp này khổ ải vô biên như vậy?

Không ngoài dự liệu, tiết sinh hoạt lớp nàng được tự quản, mấy đứa con gái hâm mộ thầy nhao nhao cả lên đòi lớp trưởng phải đi thăm hỏi tình hình thầy giáo khiến nàng chóng cả mặt, lũ nhóc này từ khi nào mà yêu quý lão ghê vậy?

Trước sự thúc ép của hàng chục nữ sinh, Hạ Dương bất đắc dĩ cầm chiếc đế yêu lên, bấm máy vào số điện thoại của giáo viên chủ nhiệm.

- Alo, Hạ Dương vội vàng nói khi tiếng nhạc chờ kết thúc, em là Hạ Dương đây ah. Cố lên, cố lên, đừng có cứng miệng như thế, tiếng lòng của nàng ko ngừng vang vọng cổ vũ.
- Uh, thầy biết. Mất vài giây sau đó Như Phong mới trả lời nàng.
- Dạ, mấy bữa ko thấy thầy lên lớp, các bạn lo thầy bị ốm, em gọi hỏi thăm thầy ah. Hạ Dương lễ phép trình bày.
- Ủ, thầy cảm ơn. Giọng Như Phong có vẻ run run.

Dường như là Hạ Dương nàng cảm thấy có gì ko ổn, là lạ, tận tình hỏi thêm:

- Thầy ko sao chứ?
- Ủ, ko.

Vẫn là những câu trả lời ngắn gọn, hình như là đang bận, ko muốn nói chuyện tiếp với mình, nàng nhanh chóng tiếp lời:

- Vậy thôi, thầy bận gì thì làm đi, em chào thầy.
- Khoan đã! Ngay khi Hạ Dương sắp cúp máy thì Như Phong đã thẳng thốt kêu lên.
- Sao ah?
- Ehum....mm, em để các bạn tự quản giờ sinh học, lên phòng hội đồng giúp thầy chút việc.

Dứt lời chẳng cần Hạ Dương nhận lời hay ko, Như Phong nhanh tay ấn phím tắt, thở phào một hơi.

Hạ Dương cầm điện thoại trên tay, ngây ngốc nhìn những cặp mắt soi mói của các nhân sĩ kia thì đau lòng, dặn mãi mới được mấy tiếng:

- Ko sao hết. Được chưa.

Tức tối lắm ah, mình lại phải làm theo lời lão ta, gru...gru!

Phăng phăng bước ra khỏi lớp, Hạ Dương ko thềm trả lời thắc mắc của Thùy Dương kêu nàng đi đâu, hừng hực khí thế tiến lên văn phòng.

Lần này nhất định phải để lão biết, mình ko thèm nghe lời lão, có một cái BCS thôi chứ có phải là bom mìn đạn pháo đâu mà đòi uy hiếp người ta? Hức...

Phòng hội đồng của nhà trường ở trên lầu 2 của nhà hiệu bộ, leo đến trước cửa làm nằng tỏa mồ hôi dù trời đang rét lạnh, khí thế đã giảm đi một nửa, thở phì phò ngoài hành lang vì mệt, nằng cam chịu bước vào phía trong.

Chỉ có mình lão ở trong đó, cửa mở nên có lẽ ko cần gõ cửa đâu nhỉ?

- Thầy cần em giúp gì ah? Hạ Dương cúi đầu lễ phép, kìm nén tức giận nói.

Như Phong biết nằng đến thì ngẩng đầu lên khỏi đồng hồ sách, nặn ra một nụ cười “ma chê quỷ khốc” với nằng, nhẹ nhàng:

- Lại đây. Nhờ em vào điểm hộ thấy, từ đây ghi vào đây, biết chưa? Như Phong nhìn nằng thâm ý khó hiểu, có nên nói bây giờ hay ko? Rồi lại quyết định chờ đợi.

- Dạ! Ý chí nằng xụi lơ từ lúc nhìn người ta cười tươi như thế, đúng là hoa nở mùa đông hic, chỉ trách phận nằng lại là người đam mê cái đẹp, thường hay bị cái đẹp dụ dỗ.

Thôi được rồi, giúp thì giúp, mắt nằng lóe sáng, sổ điểm của lớp nằng kìa, haha bình thường phải đợi họp phụ huynh mới biết hết điểm học kì, đúng là cơ hội ngàn vàng mà...

Tâm trạng rất vui sướng, Hạ Dương chăm chỉ hộ ông thầy, ko biết là người ta đang ở bên cạnh mình thỉnh thoảng mỉm cười nhìn mình.

Chỉ là một cuốn sổ điểm mà khiến nằng vui vẻ như thế, đúng thật là... trẻ con, nhưng vì sao mình lại yêu cái vẻ trẻ con, ngây thơ đó của nằng nhiều vậy?

Sau N đơn vị thời gian, Hạ Dương sắp hoa mắt mà lộn xộn mấy điểm phẩy lẻ phẩy chẵn, mơ hồ nghe thấy tiếng Như Phong nói:

- Hạ Dương! Thầy xin lỗi.

- Hả? Thầy vừa nói gì với em ah?

Như Phong cau mày nhăn nải, haiz, nằng ấy thực ko nghe thấy sao?

- Hạ Dương! Thầy muốn xin lỗi em vì chuyện hôm trước ở phố nhà mình... Như Phong nói mà âm độ giảm dần, đến chữ cuối cùng chỉ giống như tiếng muỗi.

- Ha, Hạ Dương có chút ngạc nhiên, hổng ngờ con người cao cao tại thượng, chủ một công ty lớn lại có thể dễ dàng xin lỗi mình như vậy, thôi thì mình cũng ko nên để bụng, nghĩ vậy nằng nhàn nhạt nói, mắt vẫn nhìn vào trang giấy, ko có gì, đâu phải lỗi của thầy đâu.

- Đừng nói thế, Như Phong cảm nhận giọng nằng có chút trách móc, hờn dỗi, pha lẫn ít ngại ngần kín đáo, hạ âm lượng xuống đủ để nằng nghe thấy, nếu thầy ko trêu em thì sẽ ko như vậy...

Rồi! Tốt! Hạ Dương cổ vũ trong lòng mình, xem ra cũng biết hối hận đó.

Đã như vậy thì.... Mình nên làm gì bây giờ...?

Chu choa!

- Thầy đã nói vậy thì em xin nhận, đánh kẻ chạy đi chứ ai lại đánh người trở lại, em tha thứ cho thầy, bắt quá..., nằng ngáp ngừng suy nghĩ, chuyện ở bên bờ sông coi như chưa có, sau này thầy đừng sai vặt em, còn nữa, 4 “điều ước” của em phải được khôi phục. Hạ Dương thông minh đề nghị.

- Ah? Như Phong hơi nhú mày suy nghĩ, nằng ấy nghĩ ta sai vặt nằng ấy sao, nằng ấy ko biết..., giấu tiếng thở dài, Như Phong vẫn chậm chậm tiếp tục, ừm, thầy đồng ý, thế còn em thì sao?

Hổng hiểu ý đồ của lão là chi, sao lại đi hỏi ý kiến mình nhỉ?

- Em đưa ra ý kiến như vậy đương nhiên phải thông qua rồi. Hạ Dương ko biết trả lời sao nữa.

- Ủa, thầy ko nói cái đó, ý thầy là, em ko định xin lỗi thầy sao? Như Phong hơi hột nói, mắt lại hướng mắt nàng nàng đắm đắm.
- Em? Hạ Dương giật mình, mình có lỗi gì đâu chứ? Ko phải thầy đã nói chuyện hôm đó là lỗi của thầy à? Như Phong biết trước tình hình, kiểu gì nàng ấy cũng sẽ trưng ra một bộ mặt như vậy, cười khê:
- Cái này.... Như Phong từ bên dưới chồng giấy, rút ra một tấm ảnh đặt vào tay nàng.
- Hê? Bức ảnh này là nàng chụp. Hạ Dương giật mình lo sợ chút chút, hồng lã lã biết rồi?
- Chột dạ là thế nhưng nàng vẫn cố tạo ra một vẻ mặt đáng yêu:
- Woa! Nàng reo lên thán phục, ảnh của thầy mà, đẹp ghê, thầy định tặng lại cho em để cảm ơn quà em tặng thầy tối hôm đó sao? Hạ Dương khéo léo nhắc lại chuyện nàng ko muốn nhắc lại để khiến Như Phong phân tâm.
- Liếc mắt nhìn nàng một cái khinh thường diễn xuất lộ liễu của nàng, Như Phong ko đỏ mặt trực tiếp buộc tội nàng:
- Ko phải là của em chụp cho thầy sao? Thầy còn nhiều lắm đó, em có muốn nhận hết ko?
- Hả? Hạ Dương cứng miệng, lão biết hết rồi hử, từ bao giờ nhỉ, thế quái nào lại biết được, tức ghê, hàng loạt câu hỏi vụt qua trong đầu, nhanh chóng lấy lại tinh thần, cái đó em có thể giải thích...
- Rằng em chụp ảnh thầy một cách lén lút, đem đi bán với giá 50k/1c hả?
- Ôi! nước mắt “dạt dào”. Hạ Dương đau khổ ko nói thành lời, ko biết biện minh ra sao, nói gì tiếp theo, cứng đờ người nhìn Như Phong, miệng lắp bắp:
- Em...m...m, e..m....m..
- Ko phải nên nói lời xin lỗi sao? Như Phong khoan hồng, hướng dẫn nàng đi vào con đường sống cuối cùng.
- Ah ừ, mừng như bắt được vàng, nàng vội vàng nói nhanh, em xin lỗi thầy, lẽ ra em nên nói cho thầy biết và hỏi xin ý kiến thầy đằng hoàng, mong thầy đừng trách em, chỉ là em còn nhỏ ko hiểu biết, có đôi lúc làm việc sơ suất..., còn nữa, dù sao thì em chụp ảnh thầy cũng rất đẹp, rất bánh, khiến người mê thầy còn tăng lên ko ngừng..., thầy cũng nên cảm ơn em mới đúng...!
- Bla bla một tràng dài ko suy nghĩ trước sau, nhìn thấy mặt Như Phong đen sì, giông gió nổi lên rồi, Hạ Dương cảnh giác bật dậy khỏi ghế, tay giơ ra phía trước ngăn cách xin hòa hoãn:
- Em nói gì sai sao? Mắt nai vàng nhìn Như Phong đang giận dữ, chết tiệt, xui xui cái miệng này, xin lỗi người ta ko xong lại còn muốn người ta cảm ơn mình..., má ơi...
- Dù rất tức giận vì nàng đã khiến cho độ dài của những cái đuôi theo đuổi mình tăng gia mỗi ngày, (ah ha, 2 ng này ko hiểu nhau hihi), Như Phong vẫn ko thể nào khác là kim nén, kiềm chế, hạ nhiệt..., được rồi, lật ngựa vắn bài cho nhanh:
- Như vậy đi, chỗ thầy trò lại là hàng xóm thân thiết, thầy ko trách em nhưng em phải làm việc gì đó để cảm ơn thầy chứ nhỉ?
- Haha, được, được, Hạ dương mừng rỡ, trở lại ngồi xuống thăm dò, em sẽ mời thầy đi ăn kem Hồ Tây nha, được ko?
- Thầy muốn em đợt nghỉ Tết tới đi vào trong Đà Lạt với thầy, ba mẹ thầy muốn gặp em.
- Ha? Sao lại thế? Em gặp bố mẹ thầy làm gì? Hạ Dương chỉ tay vào mình hỏi.
- Như Phong ko nghĩ nàng lại quên nhanh như vậy, hảo ý nhắc lại:
- Thì là muốn cùng con dâu đón Tết, tiện thể xem baby khỏe đến mức nào...
- Oe! Hạ Dương buồn nôn quá, nhớ ra rồi, 2 “kị sĩ đi ngựa giấy” hôm đó đã uy hiếp thổ con là nàng đây, hức, ko đi được ko thầy? Giọng van nài cầu xin, nàng xuống nước hết sức rồi đó.

- Ko, Như Phong lắc đầu, bắt buộc đó, vì xấp ảnh này coi như em được đi du lịch miễn phí đi, ko sướng rên lên được ý? Như Phong giọng lả lướt sáng khoái, thỉnh thoảng cũng phải ức hiếp nàng chút, cảm giác thực dễ chịu nha.

Hu hu, Hạ Dương khóc ko thành tiếng, nàng đích thực đang bị uy hiếp đó.

43. Chương 43: Lễ Tình Nhân Năm Ấy

Có chúa trời chứng giám, nàng đang cật lực “tập thể dục thể thao” để chuẩn bị cho cuộc chạy đua sắp tới.

Chẳng là, nàng bị Phong ca *** hại, bắt ép phải đi gặp “ba mẹ chồng” vào Tết năm nay.

Biết trước ko có cách nào để trốn tránh trách nhiệm, nàng đành phải hi sinh ngày đêm rèn luyện, “prepare” cho cuộc hội ngộ 2 vị đại nhân.

Trong khi chúng bạn đang thả phanh, lợi dụng mấy khoảng thời gian trước Tết để lờ là học tập, nàng, vẫn phải cặm cụi lên mạng, ghi ghi chép chép, học thuộc lòng cả một đoạn text dài tít tắp.

Có trời mới biết nàng học gì xem gì từ trên mạng.

Chỉ có khổ thân nàng mà thôi, người ta thì xem cách cư xử khi về nhà chồng, cách đối đãi với bà cô bên chồng, quan hệ mẹ chồng nàng dâu thì dễ, chứ nàng đây thì đang phải kiệt sức vì tìm thông tin trợ giúp từ anh bạn Google về cách đối phó với “bố chồng”.

Ko hiểu sao, nàng có cảm giác mơ hồ rằng, bố Phong ca rất ghét nàng, rất rất ko ưa nàng...

Ko chỉ vì nàng “vô lễ” cãi bề trên chêm chêm trong lần gặp mặt đó mà còn vì lí do nào nữa đây nàng chưa đoán được.

Ko phải ông đã gào lên giữa đám đông rằng, nếu Như Phong mà cưới nàng, ông sẽ đánh chết lão sao?

Chu chọa, cho ông đánh chết Phong ca đi, haha, nàng sẽ đứng đó vỗ đùi cười khành khạch mà cổ vũ ấy chứ.

Khoái trá với ý nghĩ của mình, Hạ Dương ko kìm nổi cười như điên dại trước khi bước vào lớp học.

- Ấy za, rốt cục cũng tới rồi. Thu Thủy, ngồi cạnh nàng lên tiếng mừng rỡ khi nhìn thấy nàng.

- Sao ha? Tui đến mà bà mừng như bắt được vàng thế hở? Hạ Dương thấy khác lạ hỏi.

- Ko phải à? Chờ mình bà nữa thui là khai tiệc rồi!

- Tiệc gì? Hạ Dương nhìn một lượt những nhân sĩ trong bàn mình chờ mong.

- Đại tiệc, hôm nay là ngày gì? Bà quên rồi hả?

Nhìn dáng vẻ đe dọa của cô bạn, Hạ Dương bất đắc dĩ ép mình nhớ lại xem có phải ngày đặc biệt gì ko. Đáng tiếc, nàng ko nhớ ra được bất kì điều gì có ý nghĩa trọng đại trong ngày hôm nay cả. Về mặt tự nhiên mà ngây ngô:

- Ngày gì?

- Là Valentine đó! Thùy Dương ở trên ko chịu nổi bộ dạng ngổ tào của Hạ Dương, nhân tiện chen vào giải thích thay Thu Thủy.

- A! Hạ Dương giật mình nghĩ đến điều này, lôi điện thoại trong túi ra xem, quả nhiên là ngày 14/2 thật, ko tự chủ cốc đầu mình một cái, chuyện quan trọng này mà quên mất tiêu. Tuyệt vời. Khai tiệc, khai tiệc mau mau. Nàng cười sung sướng vì sắp được thưởng thức mỹ vị của tình yêu.

Cả bàn nàng có 4 người, Hạnh Ngân, Phương Thúy, Thu Thủy, và nàng tạm thời đều là những “liệt sĩ tình yêu”, chưa có chàng nào tình nguyện ngày này mang sôcôla đến dâng hiến.

Hạ Dương nàng căn bản cũng có một tên ở A1 theo đuổi, bắt quá từ vụ Như Phong xử hấn ra trò, hấn ko còn lẻo đẻo theo nàng nữa.

Haiz..., năm nay ko có sô cô la miễn phí để ăn rùi..! Ai oán!

Vậy nên, các chị em ta mới quyết định cùng nhau hùn tiền, tự mua sô cô la về rồi chia nhau, chủ nghĩa độc thân muôn năm.

Ở bên dãy kia, mấy đứa đang tung hô tên Minh Voi vì đã tặng sô cô la và hoa hồng cho bạn Quỳnh yêu quý, haiz..., thật là..., chúng nó cứ tranh giành nhau socola của bạn Quỳnh mà ko nghĩ đến tự đi mua như tứ quý bàn nàng.

Kể ra có cái đầu thông minh cũng khác mà, Hạ Dương tự sướng, chẳng là sáng kiến này là của nàng đưa ra mà lị.

Đang mải mê nhấm nháp vị ngọt tình yêu, thầy giáo Phong đột nhiên vào lớp, mấy đứa nàng vội vội vàng vàng đứng dậy chào, cúi đầu xuống dưới, nuốt nốt chỗ bánh trong miệng.

Hôm nay ổng lại vào sớm hơn mất phút, phù, thầy giáo nhiệt tình thế này thật khó kiếm ah, bắt quá, các nàng chỉ mong ổng đến chậm cả tiết luôn thôi...

Tiết này chữa bài tập hôm trước, Phong ca rất ưu đãi cho các nữ nhân, gọi 3 trong 5 đứa con trai lớp nàng lên bảng làm bài.

Thật tốt phước cho nhân dân, nàng ở dưới thoải mái cùng các bạn gặm nhấm vị ngọt đắng đặc biệt.

Bỗng nhiên, nàng nghe thấy tiếng Thu Thủy ngồi cạnh nàng đang thì thầm cùng cái Thúy:

- Bữa trước, tao đi mua sô cô la tình cờ cũng gặp Phong ca ở đó, ko biết nữ nhân nào may mắn được nhận nó ah. Tiếp đó là tiếng thở dài thườn thượt của 2 cô nàng.

- Bà nói thật hả? Hạ Dương độ “hóng” cực kì cao, nhanh miệng chen vô hỏi.

- Ủ, trăm phần trăm luôn, Giọng Thu Thủy khẳng khái, cơ mà ko biết người yêu thầy thế nào nhỉ? Ít cũng phải đẹp đến khuynh nước khuynh thành như Thúy Kiều ah?

- Sao ko nói là Tứ đại mỹ nhân Trung Hoa cũng phải xách dép chạy theo luôn? Phương Thúy cũng dài miệng góp vui.

Nghe 2 đứa bạn cảm thán mà Hạ Dương ko khỏi “đau đớn lòng”... Người yêu của Phong ca ấy hả? Nàng đã từng nhìn thấy rùi, ko nên để 2 tên này phải thất vọng, giữ bí mật, bí mật của riêng ta mà thôi.

Bắt quá Phong ca và bà lùn ấy đã chia tay rồi mà?

Hổng lẽ, lão có người yêu mới rồi? Hạ Dương tự đặt câu hỏi, trong lòng vui ko tả xiết.

Ha ha..., vì sao chứ?

Nếu như mà Phong ca đã có người yêu mới, ko phải nên dẫn cô gái đó về ra mắt cha mẹ?

Ko phải nàng sẽ có cơ hội hòa hoãn, thỏa thuận với Phong ca, Tết này khỏi cần vào Nam để gặp “cha mẹ chồng” đi?

Chuyện đáng mừng, đáng mừng, hảo vô tay tán thưởng. Nghĩ vậy nên cả buổi, Hạ Dương ngồi học mà chìm đắm trong “hạnh phúc”, ngất ngây con gà Tây, ko để ý rằng khóe miệng nhếch lên.

Như Phong trên bục giảng, chứng kiến nàng cười mê man, ko biết trời đất là gì, lòng có chút đau.

Nàng ấy..., cười vì ai? Một nam nhân khác...?

Thế nên, buổi trưa hôm đó, Như Phong trở về trong tâm trạng ko mấy vui vẻ, nhìn Như Tùng “tí tởn” với Minh Nguyệt, đi ra đi vào, lượn qua lượn lại đến nỗi chóng cả mặt mà ko nói lên lời.

Ngồi ăn trưa do 2 đứa em nấu xong, Như Phong đánh bài chuẩn thắng lên phòng, nhường lại không gian riêng tư cho đôi lứa quần quýt.

Như Tùng cũng rất biết điều, ko muốn làm anh trai cảm thấy chướng mắt mà ghen tị, ăn xong cũng nhanh chóng cùng người yêu đi chơi, cả căn nhà chỉ còn lại mình Như Phong.

Ngồi trước máy tính cá nhân, Như Phong khí thế ngút trời, lấy hết dũng khí để vào yahoo.

Bất quá, khi truy cập được rồi lại ỉu xiu như bánh bao gặp nước, nàng ấy ko có lên mạng.

Cả buổi chiều nằm dài trên giường, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, chờ đợi mãi cũng ko thấy mặt cười của nàng sáng đèn, Như Phong có chút nôn nóng, lôi điện thoại ra.

Bấm xong dãy số của nàng rồi, bần khoản cả nửa ngày cũng ko nhấn phím gọi đi, chậm chạp cất điện thoại vào túi. Chàng muốn nàng ngạc nhiên đến phút chót, cứ thế này cho nàng biết sẽ chẳng hay gì. Chỉ có điều..., nàng bây giờ đang làm gì? Ko phải cùng người khác hẹn hò đi?

Như Phong cứ vậy ngồi trước máy tính, ủ dột thở dài, buồn bã ko thôi.

Đã tính lẽ tình nhân này sẽ thổ lộ rồi mà? Trời ko chiều lòng người a.

Hạ Dương cả chiều ngồi trong phòng học thêm mà hắt xì mãi ko dứt, chỉ thiếu điều nước mũi chảy dòng dòng mà thôi, bất mãn nhăn mặt nhắm mũi, chiều về phải nhớ uống thuốc thôi, để cúm sẽ thật phiền phức.

Ấy thế mà, việc đầu tiên nàng về nhà lại ko phải đi lục tìm hộp thuốc gia đình mấy viên decolgen mà lại phi thẳng vào phòng, bật máy tính lên.

Ko hiểu sao cứ có cảm giác người ta chờ đợi mình, mong ngóng mình, nhất định hôm nay sẽ online để nói chuyện với mình, Hạ Dương hồi hộp gõ từng chữ.

Quả nhiên...

- Hi! Nàng gõ nhanh một chữ để chào người bạn thân quen mang tên khoai nướng.
- Hi! Như Phong mừng rỡ viết lại, tâm tình được giải thoát, cứ ngỡ sẽ ko gặp được nàng chứ.
- Anh lên lâu chưa? Nàng hỏi một câu quen thuộc mà trước giờ vẫn hỏi chàng.
- Ừm, cũng được 6 7h rồi. Như Phong thành thật trả lời.
- Thật? Hạ Dương nàng ngạc nhiên vô tình hỏi, ngồi từ trưa á? Ko đi chơi với người yêu ah mà ngồi lâu thế?
- Anh đợi em mà.

4 chữ thôi mà khiến Hạ Dương đứng tim, tay đặt trên bàn phím cũng cứng đờ theo.

Ko biết thật hay giả nhưng mỗi lần chàng nói như vậy, tim nàng lại đập nhanh hơn một nhịp.

Chưa kịp nói gì hơn đã thấy khoai nướng nói tiếp:

- Buổi chiều em đi đâu mà ko online thế? Như Phong hỏi ý tứ thăm dò.
- Ừ, em đi học thêm. Nàng lấy lại bình tĩnh thành thực trả lời.
- À, ra vậy, Như Phong thoải mái cười, tay lướt trên bàn phím thật nhanh, tối nay em rảnh ko?
- Sao hả a? Hạ Dương ko trả lời mà hỏi lại, muốn biết xem nếu rảnh thì sao mà ko thì sao.
- Định mời em đi uống cafe, trước có nợ em mà.
- A, Hạ Dương cũng nhớ ra, vui vẻ đáp, cũng ko bận lắm.
- Vậy mình gặp nhau nhé?

Hạ Dương có chút bồi hồi, im lặng ko lên tiếng.

Gặp mặt sao?

Lần trước đã từng hẹn gặp 1 lần rồi.

Có nên đi hay ko?

Nay lại là Valentine, ko phải ý muốn cùng mình hẹn hò đấy chứ?

- Được ko? Như Phong có chút bất an, có lẽ nàng ko tin tưởng lắm.

- Có được ko? Hạ Dương cũng hồ hững viết lại, đúng là thâm tâm có chút chờ mong lại có chút lo lắng chuyện ko thành.

- Em yên tâm, anh đang ở Hà Nội mà.

Hạ Dương gật đầu đồng ý, thử tin một lần nữa xem sao, bất quá nếu ko được thì nàng cũng từ bỏ mộng tưởng, lại nghĩ ra người ta ko nhìn thấy mình, nhanh chóng ừ một tiếng:

- Ừm, anh muốn gặp ở đâu?

- Em chọn địa điểm đi, bất cứ nơi nào em thích.

- Chỗ ngày xưa nhé?

- ...

Im lặng hồi lâu ko đáp, Như Phong buồn buồn gõ từng chữ:

- Em vẫn nhớ chuyện ngày xưa?

- Ah, ư, ko có. Ko nghĩ anh bạn này lại nhạy cảm thế, nàng thể hiện sự bối rối của mình lên con chữ, rồi nhanh chóng viết lại, anh có biết quán Dâu Tây ko? Ở đường Xuân Thủy ý, gần chỗ ngày trước.

- Ừm, anh biết rồi. Tính mấy giờ hả em?

- Sớm một chút, em ko được về muộn. Hạ Dương cẩn thận đề nghị, chỗ đó cách nhà nàng khá xa, hướng chỉ nàng còn phải đi xe đạp nữa.

- Ừ, vậy 7h30 tối nhé?

- Ừ. Làm sao nhận ra anh? Hạ Dương nhìn đồng hồ ở góc máy tính, còn thừa thời gian nên nhận lời.

- Anh mặc áo khoác màu đen, quần jean xanh nhé, đầu đội mũ lưỡi trai đỏ. Như Phong nói vậy cũng ko hỏi xem nhận ra nàng bằng cách nào. Căn bản, đã có câu trả lời.

- Ừ, em mặc áo khoác màu vàng nhé, đội mũ len màu hồng nhạt. Hạ Dương tự nhiên căn dặn, rồi rất nhanh nói tạm biệt. Nàng cần phải make-up một chút, đã ko còn là cô bé ngày xưa mà.

Tối nay sẽ quyết định xem, nàng có nên tin vào tình yêu ảo hay ko.

7h25 phút, nàng ngồi ở một góc trong quán café Dâu Tây, đảm bảo rằng sẽ nhìn thấy người đến đi.

8h tối, có chút nóng ruột. Một sai lầm quan trọng nhất, nàng đã quên ko hỏi số điện thoại của anh ấy. Hơn nữa, lại còn vội vàng để quên điện thoại ở trong nhà tắm. Ko còn cách nào liên lạc, đành ngồi một mình tranh thủ nhấm nháp ly kem dâu. Gì chứ trời mùa đông lạnh mà ăn kem là tuyệt nhất đó, sở thích của nàng thường có chút quái dị như vậy.

9h tối, người ra người vào, bất quá, nàng tuyệt nhiên ko thấy người nào như mô tả.

9h30 phút, hỏi chị nhân viên giờ giấc, thẳng thốt nhận ra mình đã kiên nhẫn chờ người ta hơn 2 tiếng đồng hồ.

Phải chăng nàng đã trông đợi quá nhiều? Hạ Dương ảo não suy sụp, vẫn ngồi đó chưa đứng lên. Nhờ đâu anh ấy bị tai nạn, bị tắc đường... nên đến muộn? Tự nghĩ ỉn những lí do chính đáng nhất, nàng kiên nhẫn ngồi đợi.

Bất quá, khi chị gái tốt bụng nhắc nhở nàng đã 10h tối như nàng đã dặn, nàng hoàn toàn sụp đổ.

Uể oải, nàng cầm túi xách đứng dậy, đi về hướng quầy thanh toán.

Đêm lạnh nhưng lạnh sao bằng cái lạnh ở trong lòng?

Chỉ có nàng là mãi ngây thơ, ngu ngốc lựa chọn một tình yêu cổ tích mà thôi.

Nàng – đâu phải là công chúa?

Chậm chạp đạp xe trên con phố khuya Hà Nội, những cơn gió vẫn thi nhau tát vào mặt ko khỏi khiến nàng run lên, kéo cao chiếc khăn quàng cổ màu đen.

Như Phong nhìn đồng hồ, đã 10h rồi, nàng ấy ko đến?

Cả buổi tối gọi cho nàng bao nhiêu cuộc điện thoại mà nàng ko nghe máy khiến chàng thực nóng ruột.

Muốn trở về xem nàng có xảy ra chuyện gì trên đường đến hay ko nhưng lại lo khi mình đi thì nàng lại đến, đành vậy, bất lực ngồi yên đợi chờ.

Thêm 15 phút nữa trôi qua, chàng ko đành lòng cầm hộp quà chưa tặng được cho nàng, trái tim màu sô cô la được thắt bởi một chiếc lơ chấm bi màu nâu trắng.

Lần thứ 2 hẹn gặp, là nàng đã lỗi hẹn.

Anh thực ko có cơ hội để là sợi dây buộc trái tim em sao?

Đèn pha ô tô sáng lóa chiếu thẳng vào người, Hạ Dương khó chịu, đứng trước cửa nhà mình giơ tay trái lên che mặt.

Chiếc xe chậm chậm dừng lại trước mặt nàng, đèn tắt, một dáng hình quen thuộc bước xuống.

Người ấy mặc một chiếc quần jean sáng màu đối lập với chiếc áo khoác đen lạnh lùng.

Nàng – ko cảm nhận được thời gian đang dịch chuyển từng khắc.

44. Chương 44: Ngốc Ah! Anh Yêu Em!

Keng!!!!

Tiếng chùm chìa khóa rơi xuống nền xi măng lạnh lẽo, khô khốc vang lên trong đêm tối.

Chỉ có điều, Hạ Dương nàng ko hề nghe thấy thanh âm ấy, nàng đứng bất động nhìn chăm chăm vào người hàng xóm nhà mình.

“Anh mặc áo khoác màu đen, quần jean xanh nhé, đầu đội mũ lưỡi trai đỏ nhé” Câu nói ấy... bất chợt hiện lên trong đầu.

Con người này... chẳng lẽ là trùng hợp?

Trùng hợp đến kì lạ.

Nàng vô phương nghĩ Như Phong chính là anh ấy, chỉ đứng lặng yên đó mà ko nghĩ đến việc nhặt chùm chìa khóa của mình lên, miệng lắp bắp:

- Th..ây..yy, thầy...!

- Dương!

Như Phong đã có ý đến gần nàng, một tiếng gọi Dương trầm ấm khiến nàng giật mình.

Chưa bao giờ, thầy ấy gọi tên mình như thế.

Ngày đầu tiên vào lớp, chẳng đã bắt nạt mình, buộc mình phải xưng tên Hạ Dương hay sao?

Nhưng mà, để ý chuyện đó làm gì, thầy ấy đã chào mình như vậy, ko nên đáp lại sao?

- Dạ, em chào thầy! Nàng lấy lại bình tĩnh, cúi đầu chào lễ phép. Thầy vừa đi chơi với lover về đấy à? Nàng ngẩng đầu cười thật tươi, cố gắng gạt suy nghĩ 2 người đó là 1 một ra khỏi đầu, nhân tiện dùng giọng hài hước trên thầy giáo của mình.

Như Phong nhìn nàng trong chiếc áo vàng, một cái mũ hồng, cái khăn quàng lụa đen mềm mại, ánh mắt thoáng tia khó hiểu, rõ ràng là nàng ấy đã chuẩn bị để đến Dâu Tây, sao mình lại ko gặp?

Như Phong cũng ko đưa ra đáp án cuối cùng cho nghi hoặc của nàng, tay bỏ chiếc mũ lưỡi trai, nheo mắt:

- Em vừa đi đâu về hả? Giọng nói có vẻ tức giận một cách vô duyên hỏi nàng.

Hạ Dương ngạc nhiên vì giọng nói quan tâm của ông thầy, từ bỏ ý định bắt bẻ câu hỏi phi lý ấy, (thầy giáo mà còn định quản lý đời sống cá nhân của học sinh ư), giữ thái độ hòa hoãn, thêm chút có lỗi giống như con cái đi chơi về muộn, bị ba mẹ phát hiện mà nói:

- Em đi chơi với một người bạn. Nói xong, nàng vẫn kịp cúi đầu giấu kín một cái lè lưỡi, ko hi vọng thầy ấy sẽ tra khảo tiếp, bạn nào? Nam hay nữ? Thân hay ko? Xa hay gần?

Thật may mắn, Như Phong ko hỏi nàng những câu hỏi đó, nhắc chân, chậm chậm tiến sát gần nàng hơn, nín nhìn ko nổi giận:

- Thật à?

- Dạ. Nàng gật đầu khẳng định, thâm tâm có chút lạ lùng, Như Phong cần nàng đính chính chuyện này làm gì nhỉ?

Hít một hơi dài, lấp đầy một bụng không khí, Như Phong thiếu kiên nhẫn trực tiếp hỏi nàng:

- Đi chơi ở đâu? Dâu Tây hả?

- Ah? Sao thầy biết? Nàng sững sốt hỏi lại, không lẽ thầy cũng đến đó? Vậy thầy chính là... chính là...

- Ủ. Như Phong đáp lại nghi vấn trong lòng nàng, tiếp nối câu nói còn dang dở của nàng, chính là khoai nướng.

- Khoai... khoai nướng? Nàng chưa kịp tiêu hóa hết, sợ mình nghe nhầm vô thức nhắc lại.

- Ủ. Ngày 9 tháng 1 là sinh nhật thầy. Như Phong kiên nhẫn nói cho nàng biết sau một cái gật đầu dứt khoát.

Khoai nướng? Sinh nhật 9/1 ? Hạ Dương ko nuốt ngay được những thông tin này, chỉ nghèn nghẹn một tiếng hỏi:

- Mưa?

- Ủ. Như Phong lúc này đã đến thật gần nàng, vòng tay ra sau, ôm nàng lại trong lòng mình, không nhanh ko chậm nói từng chữ bên tai nàng, Ngốc ah, anh yêu em.

- Thâ...y, thầy..... Nàng ko biết mình phải nói gì, nàng có thể nói gì đây? Đang định hỏi lại xem thầy vừa nói cái gì đã bị ổng cắt lời.

- Không cần nói, Như Phong ôm nàng chặt hơn, chỉ cần như thế này, để nàng nghe được nhịp đập trái tim của mình, để nàng hiểu, mình đã đợi giây phút này bao nhiêu năm..

Rất cục, cũng tìm thấy tình yêu của mình.

Hạ Dương ko biết mình đang khóc, tự nhiên, nước cứ chảy ra từ khóe mắt, nàng thực cảm động về điều thầy ấy vừa nói?

Không! Không phải!

Nàng khóc vì biết, mình đã có thể tin vào tình yêu ngày ấy một lần.

Bản thân cũng nghe theo lời thầy giáo nhắc nhở, ko nói gì thêm, chỉ có đôi tay, chậm chậm đưa ra sau, chạm vào tấm lưng to lớn, mạnh mẽ mà ấm áp đó.

...

Nếu như ko có tiếng xe máy ầm ầm đầu phố, có lẽ Như Phong sẽ giữ nàng đứng như vậy mãi.

Buông nàng ra, chỉnh lại trang phục, nhìn khuôn mặt long lánh lệ trên má, Như Phong ko giữ nổi nụ cười ôn nhu, lau mặt cho nàng, miệng ko quên nói 1 tiếng:

- Ngốc!

Hạ Dương cũng chẳng hơi đâu mà vắn vẹo tiếng gọi yêu chiều đó, bố mẹ nàng đã về:

- Bố, mẹ.

- Cô, chú.

- Hai đứa đứng đây làm gì thế? Bà Xuân lướt mắt qua 2 người đứng đó, hỏi.

- Dạ, con đi chơi về, gặp thầy nên cùng đứng nói chuyện chút. Hạ Dương bẽn lẽn đáp, nếu để bố mẹ biết thì sẽ thế nào đây? Hic

- Ủm, có gì thì nói nhanh lên ko thì vào nhà mà ngồi, chứ đứng ngoài này lạnh lắm. Ông Kim vừa dắt xe vào nhà, vừa nói.

- Dạ, con biết rồi! Hạ Dương gật đầu đáp, đợi mẹ nàng cũng theo chân bố đi vào nhà mới thở phào, hú hồn. Quay sang Như Phong đang đứng đó trông bộ dạng nàng mà cười, chu môi thật đáng yêu, em vào nhà đây, thầy cũng về nghỉ đi nha.

- Khoan đã. Như Phong cũng ko bắt ép nàng thay đổi cách xưng hô ngay, đi về phía xe ô tô, lấy ra hộp quà, cái này... tặng em. Nói xong, khuôn mặt không tự chủ đỏ lên. Thật may lúc này Hạ Dương ko hề phát hiện ra điều đó.

- Ah, Hạ Dương giả bộ ngạc nhiên, nàng biết thừa cái này là cái gì đi, ko ngờ mình cũng có cơ hội trở thành Thúy Kiều, vui sướng nhận lấy, chúc thầy ngủ ngon nha.

- Ủm, ngủ ngon! Đôi mắt triu mến, ấm áp theo bóng nàng đi vào nhà, còn đợi nàng quay đầu lại mới giờ tay làm động tác good bye.

Chúc là chúc như thế thôi, trời mới biết đêm ấy Như Phong chàng đã mất ngủ hàng canh giờ.

Trần trọc ko ngủ được, Như Phong bất lực cầm điện thoại gọi cho nàng.

Sau một hồi lâu cũng thấy nàng nghe máy.

- Ngủ chưa? Chàng hỏi.

- Ủm, em đang chuẩn bị, sắp ngủ rồi. Giọng nàng có chút ngái ngủ, đảm bảo là đang yên giấc thì bị Phong ca lời dậy bằng tiếng chuông để ko ngủt.

Như Phong bật cười vì cách nói dối lộ liễu của nàng, nhưng ko hề có ý định buông tha cho nàng, mình thì mất ngủ mà nàng thì ngủ dễ dàng như vậy? Thật ko có công bằng mà.

- Thầy đang có một thắc mắc này.

- Gì? Thầy nói xem. Hạ Dương vẫn mơ mơ màng màng đáp chuyện rất ần ý.

- Em đã ở đâu? Thầy đã đợi cả buổi tối, cứ tưởng em sẽ ko đến.

- Dâu Tây. Nàng ngắn gọn đáp, mắt vẫn dúi chặt.

- Thầy cũng ở Dâu Tây mà? Như Phong thấy cực kì vô lí, sao lại ko gặp được em?

- Em cũng ko nhìn thấy thầy. Hạ Dương nàng muốn nói thêm câu khi đó em ngồi trong góc đợi thầy, nhưng mà bàn tay đã vô lực cầm chiếc điện thoại, rơi xuống gối thật êm.

- Thôi vậy, chuyện này sẽ nói sau, em ngủ đi. (Thực ra nàng đã ngủ rồi, có nghe thấy quái gì đâu mà nói hả Phong ca? haha)

Như Phong nghe thấy tiếng nàng nhỏ dần thì chán nản, buồn bực nói rồi ngắt máy.

Kéo chăn lên trùm kín đầu, ép mình nhắm mắt đi ngủ, Như Phong vẫn nở nụ cười hạnh phúc.

Có một sự thật mà sau này Như Phong vẫn ko được biết, nó nghiêm nhiên trở thành điều khó lý giải nhất đối với chàng.

Mà đáp án thì Hạ Dương nàng là người rõ nhất.

Chẳng là...

Một ngày kia, Hạ Dương được Thùy Dương rủ đi ăn kem ở Dâu Tây.

Nàng mới phát hiện, mình được đưa đến một địa điểm hoàn toàn lạ lẫm.

Thì ra, Dâu Tây đã chuyển đến “định cư” ở một chỗ khác trên con phố này, mà nàng “ngựa quen đường cũ”, đã ngồi nhầm ở “Dâu Tây” đợi Như Phong cả tối Valentine.

45. Chương 45: Hành Trình Nam Tiến

Tiếng chuông điện thoại ko ngừng reo lên, Hạ Dương thực khó chịu quơ tay ra khỏi chăn, với lấy chú dế yêu áp lên tai:

- Alo!

Giọng nàng lè nhè, nghe chừng đang ngủ thì bị quấy rầy đây mà.

- Tỉnh dậy đi cưng! Như Phong bắt chước một slogan của quảng cáo café, biết mấy giờ rồi ko hả? Như Phong cố gắng gầm nhẹ trong ống nói, hi vọng răn đe được nàng.

Thật đáng tiếc cho âm lực ko đủ, Hạ Dương hoàn toàn lơ lửng:

- Ai ha? Gọi ko nói gì là cúp máy đấy.

- Còn hỏi? Khóic đen đầy mặt, Như Phong chau mày khó chịu dù biết nàng ko nhìn thấy, tức giận nói lớn hơn, dậy ngay đi, “thầy” sang chơi đó. Rồi! Tắt máy ko cần nghe nàng trả lời.

- Uh...h...

Hạ Dương nàng vẫn ư a ư ê trên giường suy nghĩ vì sao người ta lại hét vào tai mình thế kia?

Ai nhỉ?

Cái gì mà sang chơi bây giờ...? Thầy? Thầy nào?

Ô hô! Chết cha.

Mắt mở hết cỡ, Hạ Dương nhìn chăm chăm vào số điện thoại vừa gọi đến phát hoảng, lông tóc ở đâu đâu cũng dựng ngược cả lên, bật dậy khỏi chăn.

Vụt một cái đã thấy một bóng trắng lao nhanh xuống lầu.

Chẳng là, vừa mới được nghỉ Tết, nàng ta đang tranh thủ để ngủ nướng ấy mà.

Hổng có ngờ hôm nay bị Phong ca sờ gáy sớm thế???

Kịp phanh mình trước cửa nhà vệ sinh, Hạ Dương lấy đà phi thẳng về bộ bàn ghế tiếp khách phía ngoài.

Nếu như nàng nhớ ko nhầm thì tối qua có mấy ông bạn của bố đến chơi.

Mà nếu đã vậy thì kiểu gì ầm chén cũng bản cho coi.

Quả nhiên! Nhìn 2 cái cốc trà bằng sứ màu xanh trúc rất đẹp bị bám một lớp màng mỏng ở thành trong, Hạ Dương cảm thán. Bố nàng thực là..., đã dặn là sau khi khách về thì hãy tráng cốc luôn ỳnh rồi mà???

Vội vội vàng vàng, nàng cũng chẳng buồn “kiêng” thêm 2 cái cốc vô nhà bếp để rửa, trực tiếp rót thêm một ít nước sôi (tất nhiên là nguội nha) vào cốc, thò ngón tay trở vào khoắc khoắc mấy vòng.

Ồi dào! Đẳng nào mà chẳng là rửa, rửa thế nào chẳng được, miễn sao là sạch ah.

Bất quá, Phong ca sẽ ko uống phải cái cốc này mà lo.

(Chậc! Cái cách rửa chén này thật độc nha, nàng nào đã từng trải qua rồi thì nhớ cùng ta trao đổi thêm kinh nghiệm. hô hô O_O)

Sau mấy lần đổ tới đổ lui nước từ cái chén này vô cái chén khác, Hạ Dương rốt cục cũng tạm tha cho chúng mà đặt xuống.

Vốn dĩ định yên vị cho “2 cô em” đáng thương đó xong, sẽ trực tiếp ngay lập tức vào nhà vệ sinh để đánh răng rửa mặt, tút lại dung nhan, nhưng đột nhiên, nàng ngửi thấy mùi khói bay lờn vờn đầy nhà...

Quái lạ, có cái gì ko ổn ta?

Sát khí!

Đánh giá xong tình hình, nàng, 1 góc 90 độ chuẩn quay về phía cửa ra vào, Phong ca đã đứng đó từ bao giờ, toàn thân cứng ngắc như 1 một pho tượng thứ thiệt.

Oa oa..., chết một cách quá vịnh quang, nàng ko kịp nói gì, nhấc chân chạy mất dép quên luôn cả gọi một tiếng thầy chào buổi sáng.

Đứng hàng giờ trước gương, Hạ Dương một mặt ngắm nhìn nhan sắc tinh khôi của mình tự sướng, tuyệt ko có ý bước ra khỏi cửa nhà vệ sinh ah.

Ý thức rất rõ, bước qua cánh cửa này sẽ ko còn đường sống mà trở về với Tổ quốc thân yêu...

Ấy vậy mà, trời vẫn chẳng chiều lòng người.

Bỏ mặc mọi cầu nguyện của Hạ Dương, Ngọc Hoàng đã chỉ định nhiệm vụ cho các Ông Táo làm nhiệm vụ:

- Dương! Con ngủ trong đây ah? Tiếng ông Kim gọi phía ngoài rõ mồn một, bố đi ra quán bây giờ, con mau ra tiếp thầy nhanh lên.

Bùm chú!

Một mũi tên trúng giữa ngực nàng, Hạ Dương ko còn ngáp nổi, chậm cháp lết xác ra khỏi căn cứ địa:

- Mẹ con đâu rồi bố?

- Đi trước rồi, con với cái, ngủ đến bảnh mắt ra còn ko biết đường dậy, bữa sáng mẹ con để trên bàn đó. Trước khi rời đi, ông Kim vẫn ko quên trách móc vài tiếng cùng nhắc nhở.

Nhìn theo bóng dáng vị cứu tinh xa dần rồi biến mất sau cánh cửa, Hạ Dương hoàn toàn rơi vào vực thẳm, lòng gào thét ông Kim hãy quay lại đi, quay lại đi...

- Làm sao?

Một thanh âm lạnh lẽo kề ngay bên tai khiến nàng giật mình, ngẩng đầu lên mếu máo:

- Ha? Thầy sang chơi sớm thế?

- 9 rưỡi rồi cô ah. Như Phong lờm nàng một cái nói cho nàng biết.

- A ha..., vậy ạ, ngây ngốc gật gật đầu, Hạ Dương cười khề khà, thầy sang có chuyện gì thế?

- Xin phép bố mẹ em cho em đi vào Nam. Như Phong cũng theo bước chân nàng về phía bàn ngồi xuống, nhà hôm nay có khách quý đến thăm hả em?

- Dạ? Hạ Dương ko có hiểu được mình bị ông thầy cáo già này châm chọc, vô thức hỏi lại.

- Thấy em rửa chén sạch bong a! Như Phong khen nàng một câu, ngả lưng ra thành ghế, cũng may còn kịp.... Kéo dài giọng ý nói, may nhìn thấy nàng đang rửa chén như vậy để còn biết mà ko uống ngụm nước nào....

- Dạ. Hạ Dương cười xuề xòa, rứt đầu rứt cổ, có mấy đứa kêu đến chơi thầy ah. Nàng lém lỉnh nói dối, mặt đỏ bừng lên vì ngượng, ko rõ thẹn vì bị người ta bắt gặp mình trong bộ dạng lòi thối buổi thức dậy hay vì 2 cái chén màu xanh lục kia nữa.

- Vậy ah? Xem ra thầy cũng phải ở đây chơi nữa rồi? Như Phong rất thư thái nói thêm, cô nàng này xem ra còn rất nhiều tật xấu mà mình chưa khám phá hết ah. (Yên tâm Phong ca, thời gian còn dài mà, ca ca từ từ mà hưởng thụ... haha)

- Ha? Sao lại thế ạ? Hạ Dương chợt dạ hỏi lại, ổng ở đây thì bị lộ hết, làm gì có ma nào đến chơi nhà nàng đâu cơ chứ?

- Tự nhiên muốn ở đây đợi bạn với em, sẵn tiện giới thiệu thầy là bạn trai của em luôn? Như Phong có ý dò hỏi, quyết trên nàng đến cùng.

- Ah? Bạn trai hồi nào chứ? Hạ Dương ngáp ngừng, mặt càng đỏ hơn, ko nói được lời nào thêm nữa, cúi gằm mặt xuống nhìn nền nhà, nếu thích thầy cứ ngồi đây đi, em đi ăn sáng đã. Dứt lời ko chờ phản ứng của Như Phong, vọt lẹ vào nhà bếp.

Như Phong nhìn nàng như vậy thực cảm thấy buồn cười, rất ko hài lòng mà đứng dậy, đi theo nàng vào trong bếp.

Đang loay hoay ì vào nồi hâm lại cho nóng, một vòng tay từ phía sau vắt ngang qua eo nàng, kéo sát nàng về phía sau khiến nàng giật mình, cái vung xoong cũng tự nhiên mà rơi xuống kêu tiếng thét chói tai.

- Ngốc ah! Như Phong mặc kệ phản ứng của nàng, thì thầm vào bên tai đang nóng rần lên, anh ko phải là bạn trai em sao?

Tiếng nói trầm trầm bồng bồng vang lên bên tai khiến toàn bộ tứ chi của nàng bị tê liệt, vòng tay chắc nịch kìm thép khiến sức lực nàng bị rút cạn, quên mất cả việc phản kháng để thoát ra, Hạ Dương chỉ có thể lấp bắp:

- Thầy..., thầy..., bố... me... em...em...

- Đi hết rồi mà. Như Phong hiểu ý nàng nói, ngắt lời nàng giữa chừng, buông lỏng tay khỏi eo nàng, xoay nàng lại đối diện với mình, mắt nhìn nàng chăm chú. Bố mẹ em đồng ý cho em đi cùng thầy rồi.

- Hả? Hạ Dương há hốc mồm, cứ tưởng bố mẹ sẽ ko bao giờ gật đầu nên nàng mới ép Như Phong phải sang xin phép chứ? Thật sao?

- Ủh. Thế nào? Còn muốn chạy hả? Em ko trốn nổi đâu. Như Phong tuyên bố rồi rất uy dũng ôm chặt nàng trong vòng tay của mình.

Cái sự kiện đây là của giờ này ngày hôm qua thôi.

Hiện giờ, Hạ Dương nàng đang thả nổi nằm bẹp trên máy bay, thất bại ước nguyện được vi vu với mây gió.

Nàng đi ô tô ko say, tàu bè ko say, hà có gì đi máy bay thì cứ ngắt nga ngắt ngưỡng thế này?

Chưa đi máy bay bao giờ, ko ngờ lần đầu tiên đã bị đày đọa kinh khủng như vậy.

Thề...! Không bao giờ có lần thứ 2. Hạ Dương trong giấc mộng vẫn ôm một lời thề chắc nịch như vậy.

Không biết là mình bị hành xác bao nhiêu thế kỉ trôi qua, tỉnh lại sau cơn mê mệt, Hạ Dương mệt mỏi gắng gượng bản thân mở mắt.

Nheo đôi mí để làm quen với ánh sáng, vật đầu tiên mà nàng nhìn thấy ko phải Phong ca như nàng mong đợi mà là một cái đèn chùm, mạ màu vàng lấp lánh, treo lủng liểng trên trần nhà.

Hướng đôi mắt xuống thấp hơn, một cái Tivi siêu mỏng hồng rở bao nhiêu inch to đùng, chằm chằm đối diện với nàng.

Lướt mắt một lần nữa xem mình đang ở chỗ nào trên Trái đất, Hạ Dương phát hiện ra nơi này lạ hoắc hươ.

Không gian ẩm cúng, gam màu nâu nhạt làm chủ đạo trong không gian phẳng phát hương thơm gì gì đó rất lạ.

Nhìn tới nhìn lui cũng ko thấy người mình muốn nhìn, nàng chậm chạp rời khỏi giường.

Ngay khi đứng trước một cánh cửa nhỏ mà nàng cho rằng là nhà vệ sinh, một thân ảnh đã hiện ra phía trong:

- tỉnh rồi à? Như Phong lau khô tóc, một bộ quần áo lửng trắng tinh bước ra, thoáng chút ngạc nhiên hỏi nàng.

- Dạ! Lách người nhường đường cho Như Phong bước ra, Hạ Dương ko chần chừ mà phi thẳng vào phòng, đóng sập cánh cửa.

Vỗ vỗ khuôn mặt mình cho tỉnh táo lại, Hạ Dương tự trấn tĩnh bản thân. Đừng có lo, thầy ấy sẽ ko làm gì mà y đâu!

- Đây là đâu hả thầy? Bước ra ngoài với vẻ tươi tắn trở lại, Hạ Dương vô tư hỏi Như Phong.

- Thành phố Hồ Chí Minh! Em bị say máy bay đến nỗi mất trí luôn hở? Như Phong trêu nàng.

- Thầy mất trí thì có, tưởng bố mẹ thầy ở Đà Lạt cơ mà?

- Ủ, nhưng thầy có chút việc cần giải quyết trước khi nghỉ Tết, mình ở đây, sáng mai sẽ lên đó. Như Phong giúp nàng làm sáng tỏ.

- Ah, nàng cũng gật gù, thâm tâm hiện lên nỗi lo vô hình, bất chợt hỏi, đây là khách sạn hả thầy?

- Ừm. Như Phong vẫn ngồi lặt lặt giở giở cuốn tài liệu đáp lại thản nhiên.

Bùm!

Một phát khiến nàng nổ tung.

Khách ...sạn! Là khách sạn đó....

Khi tỉnh dậy nàng đa ngờ ngờ suy đoán, ko ngờ là thật.

Phong ca đưa mình vô đây ko phải có ý đồ gì đấy chứ?

Như Phong nhìn biểu hiện thay đổi trên mặt nàng thích thú, cuối cùng ko chịu nổi phì cười:

- Yên tâm. Đêm nay thầy ko có ngủ ở đây. Như Phong giải tỏa lo lắng của nàng.

- Dạ. Đáp nhẹ 1 tiếng, Hạ Dương hài lòng thở phào, vậy thầy ở đâu? Chợt nghĩ đến điều này, Hạ Dương hỏi tiếp, khi này ko phải ổng vừa đi từ phòng tắm ra đấy thôi???

- Ở đây. Nhưng buổi tối thầy bận công chuyện, có lẽ sẽ ko về. Như Phong hoàn hảo đưa ra đáp án cuối cùng cho nàng, rồi rất từ tốn đứng dậy, đâu phải lần đầu ngủ chung đâu mà ngại đến đỏ mặt thế kia????

Hạ Dương cứng đờ người ko nói được gì, bởi dù sao ổng nói cũng ko sai . huhu

Như Phong sáng khoái cười lớn trước bộ mặt đau khổ của nàng:

- còn ngồi đó làm gì, mau đi ăn cơm tối thôi.

- Dạ! Hạ Dương bị “hành hạ” đến mức ko thể phản đối rất phần uất đi theo Phong ca rời khỏi.

46. Chương 46: Lời Cầu Hôn Thứ 2

Hạ Dương ủy khuất ko nói lên lời, mặt ko ngừng nhăn nhó biểu tình:

- Có thực cần phải làm vậy ko hả thầy? Chỉ cần nói 1 tiếng “hổng” là ok rồi mà? Đau lòng lắm, lắm... như thế nào nàg lại bị lôi vào vòng đầu này ah?

Trực tiếp bỏ ngoài tai ý kiến của Hạ Dương, Như Phong chăm chú lái xe:

- Em ko biết hết được đâu, nếu thực có sơ suất thì hậu quả khôn lường, mạng thầy cũng ko đảm bảo nổi. Ấu cũng là bất đắc dĩ ah, đã phóng lao thì phải theo lao thôi, thầy cũng khổ tâm nha.

- Cũng là tại thầy mà ra cả, em giúp thầy rồi ngày nào đó đừng có mà quên ơn em. Hạ Dương hít hít mũi vô lực nói.

Đoạn thoại ám muội ko rõ đầu ko rõ đuôi này chính là khi Như Phong đang trên đường vận chuyển “Bồ tát đại từ đại bi, cứu khổ cứu nạn” về dinh.

Một bước sai lầm khi xưa đành phải nhẫn nại ngày hôm nay thôi, oan uổng cho Hạ Dương nàg ah.

Thực trước ko nghĩ tới lại có một ngày như thế này....

Haiz.

Hạ Dương u ám giữ yên lặng suốt chặng đường đi, thực khẩu ko động mà tâm rung chuyển bão tố, nàg cực kì cố gắng nhớ lại hình ảnh của Mai hắc đế - giáo viên chủ nhiệm đồng giáo viên dạy Toán của nàg nửa năm trước.

Huhu ko nghĩ đến có một ngày mình lâm vào tình trạng giống Thánh nữ Maria, sinh con khi còn trinh nữ nha.

Đường lên Đà Lạt đẹp như mơ, thơ như chốn Bồng Lai tiên cảnh mà nàg nào có ấn tượng gì đâu, toàn bộ đầu óc đều bị cái hình ảnh một em bé bay qua lượn lại.... Ước gì em là chim để bay luôn đi ta????

Xí, cái gì bây giờ cũng là hắc vận hết, *** **** bậy một tiếng cho bồ tức nhân thể giải stress... >_

Không ngờ đến, khi xuống xe đã bị nổi gai ốc, tóc tai dựng ngược hết cả lên.

Tinh thần đã chiến ko có tốt a?

Xin lỗi đi, nàg đã bị Như Phong lôi dây từ sáng sớm, chuẩn bị đồ nghề đầu ra đó rồi nha, chỉ hận nỗi ko thể nhìn thấy giấc là sẵn sàng giờ cờ trắng mà thôi.

Chẳng qua là trên này núi non, ko còn sớm nhưng sương mù vẫn chưa tan hết, từng cơn gió vẫn mang theo cái lạnh rừng mình thui hà.

- Khoác áo vào nào, Như Phong ngọt ngào choàng cho nàg một cái áo dày, cả mẹ và bé đều cần phải giữ ấm mới tốt.

Khóe mắt Như Phong ko giấu ý cười, thật khiến Hạ Dương nàg tức muốn hộc máu, ko thấy tí xi nhê cảm động nào cả, thiếu đường đập một phát cho người trước mặt này chết đi luôn, ko thèm tiếp chuyện Như Phong, một thân tự kéo áo cho thật ấm áp.

- Đi đứng cẩn thận chút. Như Phong vẫn thập phần kiên nhẫn, khéo léo đỡ tay nàg, một bên dắt Hạ Dương chậm chậm từng bước đi.

- Xê ra chút, em tự đi được. Hạ Dương làm bộ mặt cau có, nàg vẫn oán khí ngập tràn vì phải “mang vác” thêm cái “của nợ” Như Phong đã buộc vào cổ nàg đấy mà.

- Có camera đó a, diễn thật chút đi. Như Phong vẫn cố tình bám sát nàg, ko quên ghé tai nàg thì thầm, sai 1 li đi một dặm à ghen.

- Ô hô? Hạ Dương có chút kinh ngạc, ngay từ đây đã có camera rùi sao? Nàg ko biết có nên tin hay ko những vẫn kiên nhẫn, ko ngó quanh quẩn tránh bại lộ sự thực, cùng Như Phong chậm rãi tiến bước trên nền sỏi cuội.

Quả đúng là nhà giàu lắm chuyện, gạch tráng men bóng đủ loại ko dùng, lại cứ giả trò rải đá cuội trên đường đi này, ko phải là muốn hại chết người ta sao?

Hạ Dương âm thầm than thở, cuối cùng là vẫn ko nhin được mà nói với Như Phong:

- Có lẽ chút nữa thầy nên ý kiến với cha mẹ thầy, cho người sửa lại lối đi này đi ha? Trượt chân một cái ko phải sẽ sảy thai sao?

Ánh mắt Như Phong thoáng tia sáng ngạc nhiên, ko ngờ nàng lại tính xa rồi nha, có lẽ cũng có chút ít hạnh phúc bé nhỏ len lỏi trong tim mà mỉm cười, ôn nhu nhìn nàng:

- Phải ha, em bé là nhất nha. Tiện thể đưa tay lên chạm vào bụng nàng.

- A? Hạ Dương cũng có chút bất ngờ, dù chỉ là bụng giả thui nhưng cũng bị động tâm, ngớ ngẩn thế nào lại đào huyết chôn mình như vậy, ép mình một nụ cười khó nhọc, nặn ra từng chữ, cả một lối dài như vậy sỏi đá trắng muốt, ko có chút ít nghệ thuật gì cả.

- Phải, các nhà thiết kế đều ko có con mắt nghệ thuật. Như Phong cũng thuận theo nàng mà đồng tình.

Biết là Như Phong đang cười mình thật đó nhưng nàng cũng chẳng hơi đâu mà quan tâm, bởi quan lớn đại nhân đã giá đáo rồi ah.

- Cháu chào bác. Hạ Dương cúi đầu chào thực lễ phép, trời mới biết nàng đã phải khó khăn thế nào để ngẩng được cái đầu của mình lên giữ thăng bằng cơ thể, cũng may còn có chỗ dựa vững chắc.

- Mẹ. Như Phong cũng cười nhìn bà Hoa nhưng ko hề có ý buông tay mình ở eo nàng ra, chàng đây ko ngại thể hiện tình cảm trước các bậc tiền bối đâu ha.

- 2 đứa về rồi, bà Hoa cũng rất vui vẻ hòa nhã, Minh Nguyệt với cả em con đã làm xong bữa trưa rồi, nhanh vào để ăn thui. Cùng với lời nói, bà ko quên đưa ánh mắt dò xét về phía Hạ Dương.

Thực ko rét mà run, dù là chuẩn bị kĩ càng rồi nhưng Hạ Dương vẫn ko tự chủ mà toát mồ hôi lạnh, đôi bàn tay nắm tay Như Phong như muốn chảy nước, chậm chạp e thẹn bước theo Như Phong từng bước, cơ hồ những vết chân cũng trùng khít lên nhau.

Không phải lần đầu gặp các vị trưởng lão, chẳng qua là do vị thế có chút ít khác nhau, tâm thế cũng khác nhau.

Ít nhiều thì bây giờ cũng có tình cảm với người ta, ko thể một lời mà vĩnh mặt lên đốp chat lại như trước ah.

Chủ trương, một chữ “NHẤN” là đầu.

Xem nào, ngồi bên cạnh Như Phong, trước mặt là các vị giám khảo đại nhân, Hạ Dương vẫn ko thể nào thoát khỏi bất an, cảm giác luôn luôn có ánh mắt theo dõi.

- Gần 3 tháng rồi mà cũng ko thấy bụng đâu nha? Chi bằng con sắp xếp để 2 bên gia đình gặp mặt, nói chuyện đi? Bà Hoa lơ mờ cảm thấy ông chồng mình có gì ko ổn, gấp rút nói với Như Phong ngay tại bữa ăn. Hạnh phúc con cái bà ko quá đổi ngật nghèo, nhất là Như Phong đã từng bị tổn thương sâu sắc như vậy.

Nghe xong thánh chỉ Hạ Dương phứt chốc hóa đá, đôi tay cầm đũa đóng băng ngay lập tức trên đường vận chuyển thức ăn, nàng ko biết nên phản đối thế nào ah?

May quá, Như Phong tâm lý vững vàng hơn nàng rất nhiều ah:

- Dạ, bọn con cũng ko gấp rút lắm, dù gì cũng chỉ là bữa cơm, đăng kí cũng đã đăng kí rồi, đợi sinh xong bé bọn con tổ chức một thê cũng chưa muộn mẹ ạ.

- Nào thế được, bà Hoa tỏ thái độ ko vừa lòng, cứ để thế lại mang tiếng cho con dâu của mẹ chứ?

- Dạ, ko có mang tiếng gì đâu ah, cháu ko cảm thấy có vấn đề gì. Hạ Dương vội vàng cất lực xua tay loạn xạ, chỉ sợ tiệc cưới cháu ra mắt họ hàng nội ngoại, bụng cũng đã nhìn thấy rồi, có khi lại bị tác dụng ngược. Vừa nói vừa để mình chứng, nàng đứng dậy chỉ vào bụng có chút ghê ghề của mình.

Như từng ngồi một bên ăn thật ko nhin được cười, cũng giúp một tay coi như còn giá trị nhân đạo:

- Thôi mẹ à, anh chị quyết định thế nào thì mình cứ làm vậy đi, hưởng chi sang năm con đã tổ chức rồi, đâu thể để 2 anh em cùng lấy vợ được?

- Uhm, cũng phải. Bà hoa muốn giúp con mình, tạo thế ván đã đóng thuyền, đóng rồi thì đóng thêm nhưng ko thành, chẹp miệng thở dài ăn cơm.

Ông Long ko có ấn tượng tốt đẹp lắm về Hạ Dương, bắt quạ tại vì đứa cháu đích tôn trong bụng kia mà ko dám làm bừa, tạm tha bổng cho nàng.

Hạ Dương thoát nạn, thở phào trong lòng, bữa cơm tất niên này, dù ko có cần giả nhén nàng nuốt cũng ko trôi ah.

Chưa kể đến một bên, Minh Nguyệt cùng Như Tùng cứ một câu chị ăn cái này bổ, 2 câu chị ăn cái này tốt cho thai nhi khiến dạ dày nàng ko cam chịu bãi công, ko tiêu hóa nổi thứ gì.

Số khổ ah, miếng ăn đến miệng rồi mà còn làm rơi a.

Hạ Dương ủ rũ buồn thiu, sau khi ăn uống trò chuyện chán chê, tiêu tốn thời gian vô ích vào cái Tết hạ màn, đành kiếm cớ mệt chuẩn lên phòng nghỉ ngơi.

Khó trách ah, con gái bụng mang dạ chửa, sức khỏe cần được đảm bảo mà.

Cũng may là người ta chu đáo, sắp xếp cho nàng hẳn 1 phòng riêng để đập phá mấy ngày ăn nhờ ở đậu này chứ ko nàng thực chết vì ko có đủ sức chịu đựng ha.

- Làm sao mà mặt mày thành ra thế này? Như Phong từ phòng bên cạnh đi ra, trông thấy nàng thần thờ ngồi một chỗ thực buồn.

- Phúc của thầy cả đấy. Nàng nguýt một cái thật dài, đổi hờn quay mặt sang hướng khác.

- Cố chịu nha, Như Phong biết nàng buồn bực nên an ủi, nằm nghỉ chút đi, chiều dẫn em đi chơi. Ở đây nhiều thắng cảnh lắm, mấy ngày tới chỉ sợ em đi ko hết đó.

Hạ Dương nàng thật ko ngại thừa nhận, nàng cực kì phi thường thích đi du lịch, mà du lịch miễn phí thì lại càng cool nha, chẳng vậy mới bị người ta “dụ dỗ” đến mức ngu muội này...

Haizzzzzzzzzz.

- Thấy thế nào? Như Phong ngồi xuống cạnh nàng, chậm chậm xen kẽ những ngón tay với nhau giúp nàng đỡ lạnh, đẹp ko?

- Ủ, Nàng cũng ko biết cảm thán thế nào, chỉ đáp một câu ngắn gọn.

Khung cảnh buổi chiều của Hồ Xuân Hương thật mê đắm lòng người, nhất là đối với một người vẫn mơ mộng yêu văn thơ cảm xúc như nàng.

Mọi thứ, chỉ để cảm nhận chứ ko thể nói lên lời.

Có vẻ như, nàng đã thả hồn theo những con gió thoảng hay ráng chiều vàng vọt khiến nàng bất chợt nghe ko rõ, loáng thoáng như thể Như Phong vừa thì thầm bên tai nàng:

- Gả cho anh nhé, cô bé.

Tâm can chấn động, Hạ Dương im lặng ko đáp.

Làm sao đây, làm thế nào đây?

Ko phải nên nói rằng “ Con đồng ý” sao?

Năm 18t chưa tròn, thực còn chưa tốt nghiệp cấp 3, nhận được một lời cầu hôn ngọt ngào như thế, sẽ phản ứng như thế nào?

Im lặng ko phải là đã đồng ý hay từ chối, chỉ là ko biết phải làm sao.

Bối rối, Hạ Dương nắm chặt tay người ấy.

Như Phong cũng chẳng cần đợi câu trả lời của nàng, nhẹ nhẹ nghiêng đầu, đặt lên môi nàng một nụ hôn.

Không gian vang lên âm thanh trầm ấm:

- Đừng lo lắng, không phải là thầy trò, chúng ta là người yêu, Hạ Dương à.

Hạ Dương nàng còn chưa kịp có ý kiến, thì tiếng chuông điện thoại đã vang lên một cách vô duyên.

Là tin nhắn.

What?

Bố nàng sao có thể nhắn tin cho nàng được?

“ Lời nói và việc làm là 2 việc khác nhau, Thu cho tôi là người như thế à? Cảm ơn Thu có lời nói như thế, nó nhẹ như bông và lạnh như nước sông Hồng.”

Trả Lời Với Trích Dẫn.

47. Chương 47: Như Phong Trên Giường Lớn

- Vợ yêu a! Như Phong hài hước ghé tai nàng thì thầm, đôi mắt ko giấu ý cười nhìn nàng, 3 tháng đầu mang thai thực là trở nên khó tính hay sao?

- ??????

Rõ ràng là muốn trêu nàng ah.

Bất quá nay nàng ko có tâm để ý đến việc đó mà đốp chất lại ổng. Hạ Dương so mặt buồn re, lẳng lẳng tự mình xoay một vòng trên chiếc giường nệm ấm êm, tránh nhìn thấy mặt ai kia.

Như Phong thực vĩ đại, cảm tử quân ko sợ chết, tiếp tục tấn công:

- Bữa tối thấy “vợ yêu” ăn ko ngon nha, như vậy thực làm khó cho “baby của chúng ta” a, lại nữa, chút sẽ ko có sức mà đi ngắm pháo hoa đó. Chỗ nào cần nhấn mạnh, kéo dài Như Phong đều nhiệt tình thực hiện.

- Ha?

Rốt cục thì nàng cũng có phản ứng rồi nha.

Hạ Dương một bên nghe Như Phong lải nhải cũng phát hiện có gì ko ổn.

- Vợ nào? Baby ở đâu ra? Rất ngạc nhiên cùng có chút cảm phẫn vì biết được ý định chọc ghẹo mình của Như Phong nhưng nàng vẫn kiên trì giả ngốc hỏi lại. Chẳng qua ngữ điệu hơi bị... đột biến một chút, âm lượng thực nhỏ hỏi lại, nàng vẫn sợ có chiều nghe lén phòng mình rồi bị lộ tẩy, ko đứng lại bị đuổi ra khỏi biệt thự thì thật thê thảm đó.

- Đây, và đây. Như Phong cũng rất phối hợp, một tiếng “đây” liền chỉ vào mặt nàng, tiếng thứ 2 thì di chuyển ngón tay xuống tầm thấp, nhoẻn miệng cười cực kì “happy”.

- Mơ a? Hạ Dương đã dần quen với kiểu nói chuyện với người yêu, ngữ khí lễ phép phai nhạt, người ta còn chưa có kết hôn mà, ko là vợ của ai hết. Dứt lời nàng ra sức vánh mặt hít mũi rất tự đắc.

- Ai nha, Như Phong thực gần nàng rồi từ phía sau, ôm nàng trong lòng (ám muội quá đi >_< đang=“ ở=“ trên=“ giường=“ đó=“ ca=“ ca=“),=“ nhưng=“ đã=“ đồng=“ ý=“ rồi=“ ghen.=“ chiếc=“ cầm=“ của=“ chàng=“ đương=“ nhiên=“ đáp=“ lại=“ trên=“ bờ=“ vai=“ của=“ hạ=“ dương,=“ như=“ phong=“ vẫn=“ thủ=“ thi=“ bên=“ tai=“ nàng,=“ 2=“ lần=“ cầu=“ hôn,=“ nhắn=“ cũng=“ đã=“ nhận=“ rồi=“ đó.=“ ít=“ nhiều=“ cũng=“ lo=“ sợ=“ hạ=“ dương=“ nàng=“ chưa=“ hiểu=“ ra,=“ như=“ phong=“ lật=“ bài=“>

Hả?

Hạ Dương giật mình thẳng thốt, từ trong lòng dịch thủ thoát ra, há hốc miệng:

- Nhẫn?

- Uh. Gật đầu xác nhận.

- Cái này? Hạ Dương nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng cũng nhớ ra, từ trong cổ lòi ra sợi dây chuyền ngày đó.

- Uh.

- Lần đó là cầu hôn thật? Hạ Dương vẫn chưa tiêu hóa nổi, tưởng là “diễn kịch” mà thôi???

- Uh.

- Em bị lừa? Hạ Dương nghi hoặc hỏi tiếp.

- Uh. Như Phong gật đầu rồi mới nhận ra mình “lỡ lời”, ghen ngào nhìn nàng, cúi đầu nhận lỗi, thực ko muốn lừa em, chẳng qua anh muốn đợi thêm một chút.

Hạ Dương tức tối đứng dậy, nàng ko tức giận vì bị người khác lừa, chỉ trách mình ngốc nghếch bị “hãm hại” mà không biết, buồn bực đi ra ngoài ban công.

Đáng tiếc trong mắt Như Phong như vậy lại thành hờn giận, vậy nên Như Phong chàng cũng đành kiên nhẫn “bám gót” người đẹp:

- Người ta ko có cố ý mà, chỉ là muốn đợi em lớn lên một chút... Giọng như Phong nhẹ nhàng, ngọt ngào nồng đượm tâm ý.

- Ý thầy là chê em “trẻ con” hả? Hạ Dương mới đầu ko có giận, giờ phút này như muốn phát hỏa, đối diện với Như Phong trừng mắt tỏ vẻ ko thể tin.

- Ah, ko có. Như Phong vội vội vàng vàng xua tay loạn xạ, ko nghĩ mình lại vụng về thế này, càng giải thích càng rối rắm, ý anh là muốn đợi đến ngày đặc biệt để cho em biết sự thật thôi. Hấp tấp cũng nói hết câu, Như Phong phồng má về trẻ con thật đáng yêu.

Quả nhiên về mặt ngây thơ vô (số) tội của chàng đã vượt qua thử thách của nàng, Hạ Dương phì cười trước điệu bộ của Như Phong, đầu lóe lên tinh quang, cười hắc hắc một cách nham hiểm, lôi tay Như Phong vào phòng:

- Ngồi đó đi. Hạ Dương “uy dững” chỉ đạo sếp lớn ngồi vào vị trí.

- Ân. Nghe lời, nghe lời, nàng bây giờ là thái hoàng thái hậu nha.

Nhìn theo bóng dáng Hạ Dương đi tới đi lui, lục lục tìm tìm trong túi đồ, Như Phong không khỏi buồn cười:

- Có phải muốn tìm cái này ko? Giơ bộ bài trên tay đưa qua đưa lại, Như Phong trưng bày đúng một bộ mặt của “tiểu nhân đắc chí” (cái này là theo miêu tả của Hạ Dương à nha, ta ko có liên quan đến đầu huhu soái ca của ta thành tiểu nhân hồi nào ta ô...)

Nheo ánh mắt cực kì nguy hiểm, Hạ Dương thực muốn phát điên nhìn chàng, như thế nào mà ổng lại lục đồ của nàng chứ?

- Thầy..., có ghen hòng mấy giấy,... ăn trộm. 2 từ đấy là từ thích hợp nhất mà nàng có thể nghĩ được lúc này.

- No, No! Anh thấy nó vút ở đây nên xếp gọn vô đấy chứ? Như Phong hàm mặt oan uổng thanh minh, không phải là em lòi ra sao?

- Ha? Có chút ngạc nhiên, em hả, Hạ Dương nhớ lại rồi tự trách mình, thật là già rồi lắm cảm mà, nàng trước có mang ra để nghịch ngâm mấy trò bói toán linh tinh mà lại quên ko cất đi, xấu hổ thật ah, uhm đúng rồi.

- Dừng cái này làm gì? Muốn bài bạc hả? Như Phong giọng điệu tra hỏi như hỏi cung tội phạm vậy, đúng là bệnh nghề nghiệp bị tiêm nhiễm nặng rồi.

- Ko, Hạ Dương trực tiếp phủ nhận, em chơi với ma ah? (Ý nói muốn chơi cũng ko được đó), bói toán vớ vẩn ấy mà.

- Ai nha, biết bói bài hả? Như Phong ngược lại hết sức hào hứng, trao bài vào tay nàng, thử xem, hôm nay anh có lấy được lòng công chúa hay ko?

- Hứ, Hạ Dương hiểu được ý tứ trong câu nói đó, mặt tự nhiên phỉếm hồng nhưng vẫn rất quả quyết tránh đi, ko giúp Như Phong xem bói, chỉ lặng lặng ngồi chia bài, mang ra chơi “phỏm”, ai thua bị phạt ha.

- Ko, muốn xem bói đó, phỏm 2 người chán phèo. Như Phong vẫn kì kèo như con nít.

- Vậy đổi “3 cây”, nhanh gọn đơn giản.

- Thầy giáo ko được chơi bài, vi phạm chuẩn mực đạo đức xã hội đó, lại còn hướng dẫn học sinh phạm luật nữa, tội càng thêm tội, thầy ko gánh được đâu. Như Phong lấy lại bộ dạng khi giáo huấn học sinh nói với nàng.

Thật ko ngờ tới, Hạ Dương theo chàng bao lâu nay, cũng trau dồi được ko ít, cư nhiên mà giờ phút này lại có thể “làm phản”, hạ gục chàng một vỏ quá đẹp.

Hạ Dương nàng bắt chước ngữ khí nhàn nhạt của Như Phong, chậm chậm tiếp lời:

- Cái chính là ko có luật nào cấm “vợ chồng” chơi bài nha.

- Hơ??? Cái này rõ ràng là nàng học lỏm của ta.

Như Phong hơi bất ngờ nhưng cũng đành xuôi theo, ai bảo mình là người buộc thông lọng chứ, giờ thít cổ chính mình rồi.

Bất quá, chàng cũng cực kì vui vẻ, xem kìa, nàng ấy thừa nhận 2 ta là “vợ chồng” đó nhé.

Why am not I so happy?

Cái trò chơi bài sai khiến này, nàng đã luyện tay nghề cả nhìn năm nay rồi. hahaha

Trước ở quê, suốt ngày theo anh trai cùng Đại Hải vui chơi, lại nhờ “tư chất thông minh” vốn có mà học được thói gian lận.

Khó trách, Như Phong từ đầu đến cuối đều kém điểm nàng, ko được phản kháng làm theo lời Hạ Dương yêu cầu.

Này mới thấm thía cái gọi là biến thái vô biên của nàng, ai đứng lại kêu chàng ra hôn.... cánh cửa???, nói “I Love You” với một con gấu bông,... chưa kể đến kêu chàng kẹp lơ hồng lên tóc rồi chụp ảnh...???

Má ơi, đây gọi là thể loại gì hả trời???

Lần cuối cùng, sau khi trút cái váy chữ A ra khỏi người, vinh dự được in một tấm ảnh Phong – woman, Như Phong hết chịu nổi kháng nghị:

- Đổi trò khác đi, xui hết biết đó.

- Ko, đang vui mà? Hahaha Hạ Dương từ trong biển cười ngặt nghèo bác bỏ ý kiến.

- Em gian lận? Ko gian lận làm sao thắng hoài a? Như Phong nghi hoặc nhìn nàng. Hồng lè này giờ bắt nàng chia bài đã tạo thời cơ để nàng thực hiện âm mưu?

- Ko có, Hạ Dương chột dạ phủ nhận, nếu thầy ko muốn vậy thôi, chơi oản tù tì cho công bằng?? Nín cười, nàng cố gắng giữ khuôn mặt ko bị co giật tiếp chuyện.

- Ý kiến hay! Như Phong khen ngợi nàng rồi rất hào hứng chí khí ra trận.

One two three..., One two three...

Sau mấy lần hòa nhau, Như Phong cũng nhảy lên khỏi giường, cười một cách ám muội:

- Công lý ơi, ta đến đây.

- Kinh! Khẩu hiệu này nghe như muốn bóc lột ta ý? (Nãy giờ ai mới là người bóc lột hả cô nương?) Cái gì ah, nói trước biến thái em ko làm, ngoài phạm vi khả năng của em em cũng ko làm. Hạ Dương rất nhanh mồm nhanh miệng đặt điều kiện.

- Ko biến thái, ko cần em phải làm gì, Như Phong lắc lắc ngón tay trở trước mặt nàng, nháy mắt ẩn ý, khẽ cười gian.

Hạ Dương thực ko rét mà run, ngồi trên giường vô thức cũng kéo chăn lên cao, cười hi hi ha ha một cách gượng ép:

- Ha, trên này về đêm thực lạnh ah.

- Khỏi cần. Không nghĩ đến Như Phong thật sự muốn làm gì đó, lật tung chăn của nàng ra, ghé sát tai nàng thì thầm, ko cần phải sợ lạnh thế chứ, có điều hòa nha.

- A ừ, nhưng em vẫn thấy hơi lạnh. Run, run lắm đó. Hạ Dương nàng là đang sợ sẽ bị như Phong bắt nạt làm cái gì gì đấy, hồi trước có nổi vụ scandal của Hoàng Thùy Linh, nàng biết rõ rồi nha, giờ run ko phải vì lạnh mà vì nỗi lo sợ đó nên tự nhiên miệng cũng lắp bắp, thầy..., cái này..., khoan, để em nghĩ đã.

- Nghĩ gì? Làm luôn và ngay. Như Phong khẩu lệnh rất dứt khoát, động tác cũng dứt khoát, 1 lần nữa kéo chăn ra.

- Ko được ah. Hạ Dương thực sợ hãi, hét lên, 2 tay co quắp che chắn trước ngực, đầu óc trống rỗng.

Nhìn Hạ Dương có phản ứng mãnh liệt như vậy, Như Phong có chút ngỡ ngàng.

Rất nhanh sau đó, Như Phong đã đỡ người về phía trước, cười lớn

- Ha ha ha, đau khổ ôm lấy bụng, Như Phong cố gắng kìm nén, khúc khặc cổ họng, lấy đủ Oxi vào phổi mới phập phồng, đầu óc đen tối nha cô nhóc.

- Hử? Ko phải là... Hạ Dương bị vạch trần thế nên đỏ mặt, ngại ngùng, vậy là gì chứ? Tự nhiên thầy cứ vô kéo chăn của em làm chi?

- E hem, là thế này..., Như Phong tự mình điều tiết hô hấp, chậm rãi nói với nàng.

- Hức, tưởng gì, vậy mà làm bộ bí mật muốn chết đi được. Hạ dương thở phào, cảm thán một câu trước khi đứng dậy.

....

- Thực ko sợ chó mèo chạy hết? Hạ Dương nghi ngại nhìn Như Phong chờ đợi câu trả lời.

Đáp án là một cái gật đầu cường nghị, Như Phong nhân tiện nói thêm:

- Nếu như em ko muốn nói bố mẹ và Nguyệt, Tùng là “chó mèo” thì ok.

Hắc. Gieo tội cho người đó ah? Hạ Dương ko ý kiến, im lặng làm theo.

- a. Tiếng Hạ Dương vang lên.

- Đây là muỗi kêu chứ có phải là hét đâu?

Cau mày tỏ vẻ khó chịu nhưng Hạ Dương vẫn nỗ lực làm theo, bị phần thở ra mà “hét” lên:

- aaaaa!

- Chưa được, lắc đầu ko hài lòng, làm lại.

- AAAAA!

- Tạm ổn nhưng vẫn chưa được, to thêm một chút, em ko biết thế nào là Hét lên hử? Tưởng tượng như khi em đang hát Rock học trò ngày trước đó? Cố gào hết sức xem. Như Phong ko giấu nụ cười, nhớ lại kỉ niệm xưa gợi nhắc nàng.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!! Hạ Dương ko những ko phản đối mà còn rất tích cực làm theo, đưa 2 tay lên miệng, rút hết hơi mà hét lên.

- Bộp bộp bộp, tiếng Như Phong vỗ tay khen ngợi, thật ko uống học sinh giỏi ah, tiếp thu nhanh, phải như vậy chứ. Như Phong nhìn nàng âu yếm, tay đưa lên vén tóc mai của nàng theo những cơn gió tung bay.

Hạ Dương tâm tình vốn dĩ, âu sầu ảo não vì lo nghĩ quá nhiều, nay theo tiếng “a” kia mà đi ra hết, cảm động dựa vào vai ai đó.

Sự quan tâm ko cần nói thành lời, chỉ cần như vậy cũng đã giúp nàng hiểu, chàng đáng yêu biết bao.

48. Chương 48: Vận Xui Đầu Năm

Cái đặc quyền lớn nhất của nhà giàu chính là như thế này đây...

Chẳng cần phải chen lấn chật chội ngoài sân vận động hay bờ hồ, vẫn có thể an nhàn thưởng nguyệt đợi pháo hoa tại gia.

Hạ Dương mang theo niềm khoan khoái ấy đi sâu vào giấc mộng, tranh thủ mà đền bù cho những năm trước cùng Thùy Dương “lặn lội” chỉ để xem bắn pháo hoa có 15 phút. Trong mơ vẫn ko quên “ca cẩm”, đại gia đúng là sướng thật!

Điệp khúc “Ước gì” vang đi vang lại trong mơ khiến nàng quên cả giờ giấc, hiện tại đã gần 8h sáng nhưng nàng vẫn còn co mình trong chăn ấm.

- Dương! Dậy nhanh, xuống ăn sáng. Mồng 1 Tết mà vẫn còn ngủ như heo ấy hả? Tiếng Như Phong đều đều cùng tiếng đập cửa phòng, thật hết biết với nàng, để nàng ngủ một mình chính là như vậy, thế mà vẫn lớn miệng kêu mình đã lớn nữa đó. Haiz... Yêu “trẻ con” chính là bị phiền lòng đến vậy đi.

- Ừ hừm..., Hạ Dương rên nhẹ lặn lộn trên giường, như thế nào lại bị “Đại ác ma” gõ cửa vậy? Tiếp tục chồm kín chăn lên đầu ...ngủ, mặc kệ âm thanh ngoài hành lang đó.

- Nếu ko dậy ngay, anh lập tức hủy chuyến bay, em cứ ở đây mà ngủ luôn đấy nhé. Như Phong lớn giọng đe dọa nàng, đồ mèo lười này, phải chịu đòn mới chịu nghe lời mà chăm chỉ hơn. Thực đúng là..., tại má mị kêu “phụ nữ mang thai thường ngủ nhiều hơn bình thường, cứ để nó ngủ thêm chút” chứ ko thì chàng đã lôi nàng dậy từ sớm đi tập thể dục rồi. >_

- Ấy. Hạ Dương giật mình bật dậy theo phản xạ không điều kiện, lao mình ra cửa, ạch, “hai” thầy, buổi sáng tốt lành ah.

Cái đầu rù của nàng ngó ra qua cánh cửa, trên mặt còn lưu lại “râu mèo” (chính là nước miếng chảy ra, bị khô lại ý *...*) mà buồn cười:

- Đánh răng rửa mặt nhanh rồi xuống ăn cơm, bố mẹ đang đợi đó.

- Dạ. Hạ Dương biết điều, đã phiền các cô lão đợi lâu, lon ton quay lại vào nhà vệ sinh. Miệng vẫn còn cảm thán, thực là nhà giàu ah, phòng nào cũng có WC, tiện quá trời luôn.

Như Phong từ phía sau cũng tự mình mở cửa phòng tiến vào, cô bé này ko trông nom cẩn thận rất có thể “ngủ” luôn trong toilet mất.

Ko để Như Phong đợi lâu, Hạ Dương dùng tốc độ ánh sáng để vệ sinh cá nhân, chạy ra ngoài để lấy đồ thay vào, cảm thấy có gì đó ko ổn:

- Thầy? Thầy ko sao chứ? Hạ Dương nghi ngại nhìn Như Phong cứng đờ thân mình bên cạnh giường lớn, quá giống với Từ Hải chết đứng giữa trận tiền nha.

Nghe thấy tiếng Hạ Dương lo lắng, Như Phong chậm chạp quay mặt lại nhìn nàng, sắc mặt ko tốt nhứt mảy quan sát nàng, sau đó là tiếng thở dài....

- Haiz, xui hết biết luôn!

- Sao hả? Tự nhiên thấy Như Phong than vãn như vậy, Hạ Dương ko hiểu “chi mô”, cứng ngắc hỏi lại.

- Em đó, chỉ tay vào nàng rồi tiện thể lôi kéo Hạ Dương về vị trí mình đang đứng, chính là cái này. Ngón tay thon dài hướng một đường thẳng đến vết sẫm trên ga trải giường.

Trên chiếc giường lớn màu hồng nhạt, một vết sẫm loang loáng, có chỗ đã khô lại nhưng bề mặt vẫn còn ẩm ướt, tạo nên những đốm đỏ trên chiếc chăn màu hồng phấn.

Rất nhanh, Hạ Dương ý thức được chuyện gì đang diễn ra, đại họa đã đến rồi, bụng dưới cũng ko kiên nhẫn mà truyền đến một cơn đau, “hồng thủy” ào vào bờ khiến dê vỡ mất rồi ah.

- Chết cha! Hạ Dương thốt lên hoảng hốt, quay sang Như Phong chưng cầu ý kiến, làm sao giờ? Phụ nữ có thai ko có kinh nguyệt ah? Quên luôn cả sự xấu hổ ngại ngùng ngày thường, Hạ Dương vô tư mà hỏi chuyện Như Phong.

- Ủ, việc này ko phải là chàng ko biết, nếu để ông bà Hoa Long nhìn thấy thì coi như xong đời, cũng vẫn còn may mắn. Trước hết em cứ vào vệ sinh đi đã nhé, đôi tay bám vai nàng dẫn đến cửa nhà tắm.

Để nàng phía trong xong rồi, Như Phong mới chậm chậm xoay người đi ra khỏi phòng.

Hạ Dương cực kì bi phần **** bới ông trời, thật là số nàng đen hết biết nha.

Năm ngoái nàng đã “đính chường” rồi, vậy mà Tết năm nay cũng ko tha cho nàng???

Bất công quá mà.

Ngồi chồm hồm trên giường, Hạ Dương ko ngừng kì, cọ, vò, chà sát...

Cái ga giường thì dễ xử lí rồi, nàng đã thả vào trong vò sạch, còn cái đệm này thật ko biết làm sao? Thế nào cũng vẫn lưu lại một vết loang mờ nhạt.

Giờ thì đã biết nỗi khổ người nhà giàu ah, “ko phải tự mình đi giặt đồ” nên phải vận chuyển đi chỗ khác cho người ta giặt a, đau khổ mà, đau khổ mà..

Sám hối, sám hối, ta ko muốn làm người giàu, ta sẽ tự mình giặt đồ của mình.

Hạ Dương chán nản nhìn cái kết quả ko mấy khả quan kia, nếu như bà mẹ Như Phong mà cho người mang đi liệu có nghi ngờ dấu vết kia ko???? Ô ô ô... khóc lớn ah!

- Cốc cốc cốc!

Hạ toát mồ hôi, ko phải bà Hoa thấy mình quá lâu nên trực tiếp đến phòng mình gọi dậy sao?

Làm sao giờ, làm sao giờ, Hạ Dương đi đi lại lại trong phòng, miệng ko ngừng lẩm bẩm, Như Phong ah, giờ phút này nhà người biến đi đâu?

- cốc cốc cốc. Tiếng gõ cửa vẫn rất kiên nhẫn vang lên thôi thúc Hạ Dương.

Thật ko chịu nổi, gõ cửa mãi như vậy ko thấy đau tay sao? Hạ Dương nghi ngại đặt một câu hỏi to đùng. Gõ nữa đi, gõ nữa đi, cho nhà người sưng tay rồi chạy đi tìm thuốc bôi nhanh đi. Hạ Dương quỳnh quáng che dấu bãi chiến trường của mình, dĩ bất biến ứng vạn biến, bất quá ta ko để bà bước vô phòng là được rồi.

Quệt mồ hôi trên trán, Hạ Dương chậm rãi mở cửa phòng:

- Làm gì mà lâu ra mở cửa vậy? Đau tay rồi nha. Thực ko ngờ đến là tiếng nói của Minh Nguyệt, Hạ Dương bất ngờ ngẩng đầu lên.

- A? Chị Nguyệt. Hạ Dương biết bà này cũng chỉ vì phối hợp với Như tùng nên gọi nàng bằng chị vậy thôi, cho nên nàng vẫn giữ chừng mực gọi người ta là chị. Chị ôm chăn nệm sang đây làm gì ah? Phòng anh Tùng ở bên kia cơ mà? Hạ Dương nhìn thấy trên tay Minh Nguyệt một ôm to đùng thắc mắc.

- Chị là mang đến cho em, Minh Nguyệt cũng ko có chút khách khí, trực tiếp đẩy cửa bước vào, anh Phong kêu chị mang đổi chăn ga cho em mà?

Ah.

Ra là vậy!

Hạ Dương ngậy ngốc nhìn Minh Nguyệt thay hết chần ga sạch sẽ vào mới ngộ ra chân lý, cách của thầy làm thật là thông minh chuẩn xác ah.

- Ok rồi, Minh Nguyệt đã thu gom lại những thứ cần giặt sạch để chuyển qua phòng mình, ngẩng đầu nhìn Hạ Dương cười, mau xuống ăn cơm thôi ko bố mẹ sốt ruột, ko chùng lại lộ hết bí mật.

- Dạ.

Nghe ngữ điệu Minh Nguyệt nói chuyện, Hạ Dương thầm than khổ trong lòng. Câu trước xưng chị với mình thật dễ nghe, câu sau lại có ý coi nàng là chị rồi.

Ai da, bữa cơm này xem chừng nàng lại nuốt ko trôi nữa. hu hu

Buổi chiều, ông bà Hoa Long cùng đi thăm hỏi nội ngoại, Như Tùng cùng Minh Nguyệt đã ngao du từ khi ăn sáng xong, thế nên cả biệt thự sang trọng được để lại cho 2 người thanh niên làm chủ.

Vốn dĩ lịch trình của Hạ Dương nàng chiều nay là đi Thung Lũng Tình Yêu rồi đến xem đền thờ, qua vườn hoa Đà Lạt chụp ảnh, sau đó về ăn tối và đi xuống Sài Gòn, sớm ngày mai sẽ bay trở ra Hà Nội, nhưng chỉ vì bạn Nguyệt đến thăm mà nàng bị đau bụng đến xây xẩm mặt mày, kế hoạch ban đầu đã bị biến đổi.

- Hình như là uống canh gừng sẽ đỡ đau bụng đó. Như Phong nhẹ nhàng đưa vào tay nàng bát canh gừng còn ấm.

- Thật hả? Cái này em cũng ko biết. Hạ Dương có chút ngạc nhiên nhìn Như Phong, hổng lẽ chuyện gì người này cũng biết hết sao? Trước giờ toàn uống thuốc giảm đau.

Như Phong nhìn nàng mỉm cười, xoa xoa cái “đầu rù” của nàng:

- Sau này không nên uống thuốc, ảnh hưởng đến sau này, chu kì kinh nguyệt cũng có thể bị rối loạn.

- A? Hạ Dương đang uống, nghe đến vậy suýt bị sặc, thật là như vậy? Chu kì của em vốn ko đều. Hạ Dương hít hít mũi, thế nào mà nàng lại cùng ông thầy thảo luận chuyện này dễ dàng như vậy?

- Ừ, biết rồi thì nên tránh, bần cùng thì uống, còn ko thì chườm khăn ấm vào bụng, ngủ một giấc là đỡ ngay.

Như Phong vẫn thập phần âu yếm nhìn nàng, ko nghĩ tới nàng bị đau bụng kinh lại ghé góm đến vậy, trước chỉ nghe thấy các chị em nói lý thuyết, chưa trực tiếp chứng kiến bao giờ:

- Rồi, Như Phong cầm bát đặt lên tủ đầu giường, giờ nằm nghỉ đi, anh ngồi đây trông em. Chạm nhẹ bàn tay lên đôi má của nàng, lau đi chút mồ hôi trên trán, khuôn mặt tái mét khi nãy của nàng thực khiến chàng sợ hãi, hận một nỗi ko thể chịu đựng thay nàng.

- Ừm. Hạ Dương cũng mệt mỏi, muốn nói chuyện với Như Phong nhưng cơn đau ko để nàng yên thân, buồn bực ép mình ngủ một giấc, để mặc chàng ngồi bên cạnh.

Nhìn nàng trong giấc ngủ mà đôi mày vẫn ko ngừng cau lại, Như Phong thở dài.

Đúng là cô bé cứng đầu, đau đến vậy mà cũng ko hé răng, sợ chàng lo lắng nữa sao?

Chàng đã lo cho cô nàng rất nhiều rồi, thêm một chút cũng ko sao mà?

Trở về nhà em sẽ lại phải chịu giày vò hơn nữa, anh phải làm sao đây?

Như Phong cúi người, đặt lên đôi môi nàng một nụ hôn nhẹ.

Hạ Dương cũng chưa hề ngủ, biết Như Phong hôn trộm mình, thâm tâm khẽ nở nụ cười hạnh phúc.

Giá như, mẹ của nàng cũng có được thứ hạnh phúc này như nàng?

Mẹ ơi, con phải làm sao đây?

49. Chương 49: Hạ Dương Trở Về

- Đi đường cẩn thận ah, đến nơi nhớ gọi lại báo á biết đó. Bà Thiên Hoa đỡ Hạ Dương lên xe rồi căn dặn Như Tùng, chuyện hôm qua “nàng dâu nhỏ” bị động thai đã khiến bà toát mồ hôi, cháu đích tôn nhà bà đó ông trời nha.

- Dạ, con biết rồi ạ. Như Tùng hôm nay nhận nhiệm vụ đưa “chị dâu” xuống Sài Gòn, trao lại cho anh hai nên biết điều đáp lại. Con xuống đó rồi qua Minh Nguyệt chơi, mấy bữa con mới về ghen. Hihi Chàng trai đẩy đẩy gọng kính cười cười.

- Được rồi, mau đi đi kéo muộn, sớm chút thong thả mà đi, Ông Long đứng cạnh vợ cũng cảm thấy sốt ruột thay, làm như là tiễn biệt ngàn trùng ko gặp lại ko bằng, cho bác gửi lời chúc Tết đến 2 bác Minh Nguyệt nha.

- Dạ vâng, con đi đây ạ, 2 bác chơi Tết vui vẻ. Minh Nguyệt cảm ơn lời chúc của bố chồng tương lai xong rồi nhẹ nhàng ngồi vào xe cùng Hạ Dương.

Ở bên cạnh Minh Nguyệt, Hạ Dương ko khỏi phiền lòng a, ông biết chúc cha mẹ Minh Nguyệt, nàng ko có cha mẹ ah?

Bất quá, nàng đây cũng chưa có ràng buộc gì nhiều, ko thêm bận tâm đến, thấy Như Tùng đã nổ máy mới ngó đầu qua cửa kính:

- Cháu đi đây ah. Tay phải đưa lên vẫy vẫy, mong ko có ngày gặp lại ah, tất nhiên nửa câu sau nàng nuốt lại trong bụng rồi. Gặp lại ah, bụng nàng sẽ to thành chừng nào nữa????

Một màn “lâm ly bi đát” kết thúc, Như Tùng mới buồn cười:

- Được rồi nha, chị dâu cho “thai nhi” ra ngoài đi, sẽ dễ chịu hơn đó. Ha Ha

Trong xe rộn lên tiếng cười lớn của 2 nữ một nam:

- Thật nể em đó ghen, diễn đạt ghê đó, sau này ko làm diễn viên thật phí phạm tài nguyên. Tiếng Minh Nguyệt vang lên đều đều.

- Hắc hắc, ko dám đâu ah, diễn như vậy đã làm em ko còn sức lực chống đỡ, đến mức chuyên nghiệp chắc em sẽ đi Tây Trúc thỉnh kinh sớm thôi, Hạ Dương lè lưỡi ngán ngẩm, sau này ko biết tính sao a? Lừa được ngày một ngày hai chữ dâu có dối được mãi đâu? Các bác biết có khi lại ghét em hơn không chừng.

- Ko phải lo a, anh Phong sẽ biết liệu mà. Như Tùng an ủi Hạ Dương, anh Phong là thiên hạ vô địch xài 36 kế ah.

- Ủ, mà anh Phong sao lại ko đợi đi cùng mình anh nhỉ? Có chuyện gấp sao? Như Nguyệt thắc mắc.

- Nói ra lại khiến Hạ Dương lo lắng, anh Phong thật nhiều việc ah, tối hôm qua nấu xong nồi cháo đậu đỏ cho Hạ Dương là đi luôn, chưa có ăn gì, nhắc anh trông nom em dữ lắm đó. Như Tùng xuyết xoa ngắn dài.

- Ủ, em biết mà. Hạ Dương xụ mặt, thật ngại mình là con nít khiến người ta bận lòng mà, lại còn khiến người ta lỡ dở chuyện công việc. Nghĩ đến đây mới thấy, nhà giàu thật ko có sung sướng gì nha, khi người ta an nhàn nghỉ Tết vui vẻ, chỉ có mình vẫn phải chạy đôn chạy đáo lo công việc. Bảo sao người ta giàu là phải hic

Cứ như vậy nói chuyện tầm phào, con đường từ Đạt Lạt xuống thành phố Hồ Chí Minh dường như ngắn hơn, chẳng mấy chốc Hạ Dương đã đến khách sạn trước đó nàng đã từng ở.

- Hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ nha anh hai. Như Tùng đẩy Hạ Dương đến trước mặt anh trai ghi nhận, ko sót mẻ gì luôn.

- Ai bảo thế ha? Còn thiếu mất baby của ảnh đó ghen. Minh Nguyệt hài hước chỉ chỉ vào bụng Hạ Dương, vạch trần cáo trạng của Như Tùng, vụ này ko xử ko được anh nha.

- Tính sao nhỉ? Có nên phạt Như Tùng một bữa hay ko? Như Phong cũng nhiệt tình suy nghĩ vấn đề này, đem chuyện cảm ơn em trai vớt tặn đầu tặn đuôi.

- Oan uổng quá ah, là chị dâu trên đường đi vì mãi chơi chạy nhảy lung tung làm rớt mất baby đó a, ko liên quan đến em mà. Như Tùng cũng triệt để chạy trốn, đem “tội” này ném vào tay Hạ Dương.

- Thôi nha, mau đi ăn đi, em đói lắm rồi nghen, mọi người cứ ở đó mà nói chuyện lung tung, đến mẹ của baby ko khéo cũng “đứt” luôn ý. Hạ Dương đến đây mới phát biểu một câu xanh rờn khiến ai đó không khỏi rùng mình, vội vội vàng vàng chỉ đạo mọi người cùng đi ăn trưa.

Chẳng biết có phải đang trong kì nên nàng cảm thấy thèm ăn hay ko, Hạ Dương ăn nhiều vô đối.

Kết quả là, nàng vinh dự được ngồi trên sofa xoa bụng:

- Có cần phải uống thuốc tiêu hóa hay ko? Như Phong nhìn Hạ Dương chật vật như vậy, đem câu hỏi này phát ra ngoài một cách nghi ngại.

- Ha? Hạ Dương thật ko có chút xấu hổ, thoải mái nhận lòng tốt của ai đó, được vậy thì còn gì bằng ha?

- Đến chịu em đó, làm như ngày mai ko được ăn nữa ko bằng, Như Phong buồn cười đặt mấy viên thuốc vào tay nàng.

- Đúng a, ngày mai em đâu còn ở đây mà thưởng thức đồ ngon nữa ạ? Hạ Dương khoái chí cười tít mắt.

- Thôi nha, đừng có lý sự, Như Phong cốc lên cái đầu của nàng, nghỉ ngơi chút, chuẩn bị tinh thần đi máy bay, lúc đấy nôn hết chiến tích của em ra thì đừng có kêu với anh.

- Hic, Nghĩ lại chuyện hôm rồi bay vào đây, Hạ Dương thoát chút buồn rầu, kinh khủng lắm đó, lè lưỡi rụt cổ nghe lời Như Phong.

- Mà đúng rồi, hình như thầy chưa có lì xì cho em đúng ko ta? Hạ Dương nghiêng đầu, nhìn Như Phong đôi mắt chớp chớp đến yêu, nàng giờ mới nghĩ tới việc này ah.

- Rồi đó. Hồng ngữ Như Phong gật đầu xác nhận, mắt nheo lại một cách nguy hiểm.

- Hồi nào chứ? Hạ Dương trề môi, có thấy cái phong bao nào đâu?

- Nãy em chẳng nhận rồi còn gì?

- Ha?.... Nàng đơ luôn, nãy nàng nhận cái gì từ tay Như Phong vậy trời? Xì, kiệt xỉ thì cứ nhận là kiệt xỉ, chứ trước giờ em chưa có thấy ai đặt vào tay người ta mấy viên thuốc kêu là lì xì đâu a?

- Giờ có rồi đấy. haha Như Phong đắc ý cười nàng, sau đó chậm chậm từ trong túi áo vest lôi ra cái phong bao đỏ khiến ai đó sững rên cười nắc nẻ.

- Ủa, là cái gì vậy? Hạ Dương ngạc nhiên, cầm đến cái bao lì xì thắc mắc, hồng phải là tiền đâu nha, nàng sờ là biết liền.

- Mở ra xem. Như Phong thấy nàng như vậy, ở bên cạnh huých vào vai nàng, đặc biệt lắm nghen, còn giá trị hơn cả thứ em muốn đấy chứ. Như Phong thừa hiểu nàng, sẵn tiện quảng cáo để người ta ko cụt hứng.

Hạ Dương cũng chẳng đợi lâu, ngay lập tức hành xác bao lì xì.

Keng!

A!

Tiếng kim loại rơi trên mặt kính, tiếng người hốt hoảng nhặt vật đó lên.

- Cái này..., Hạ Dương cầm trên tay mình vòng tròn nhỏ, nhìn Như Phong.

- Phải a, là một đôi đó. Như Phong cười hạnh phúc, chìa bàn tay mình ra trước mặt nàng.

Ô ô....

Ô ô....

Nàng muốn khóc lớn ah...

Ở đâu ra cái kiểu “lì xì” nàng chiếc nhẫn này, rồi mang tay tới kêu nàng xỏ vô ah?

Vậy hóa ra nàng chẳng được cái gì? >_

Hạ Dương cực kì bất mãn, cũng ko y lời làm theo, ngón cái và ngón trỏ vẫn giữ chiếc nhẫn, xoay đi xoay lại, lát sau mới nói lời thâm thúy:

- Ko nên nha, thầy mà đeo vô, đến trường là mấy đứa biết là nhẫn đôi đó, ko tốt tẹo nào.

- Em cũng ko có đeo tay mà? Như Phong nhìn chiếc nhẫn ở cổ nàng, sẽ ko ai phát hiện ra đâu.

Lừa bịp, lừa bịp trẻ con nha. Hạ Dương ko thêm tin, quay mặt sang hướng khác:

- Ko được a, cái này là thầy lì xì cho em, em được quyền cất giữ.

- Được rồi, tùy em, Như Phong tỏ vẻ dỗi hờn, cũng quay lưng lại với nàng, nếu em muốn mọi người nhìn thấy bức ảnh này anh cũng ko nài nữa.

- Oa oa.., Hạ Dương nhìn tấm ảnh của mình trên tay Như Phong mà muốn lòi mắt, gì ah, ảnh nàng mặc áo cưới này sao lại có trong tay Như Phong ha? Thầy ụ hiếp em? Hạ Dương trăn trối.

- Ko có, cái này là của anh, anh có quyền làm gì tùy ý nha. Như Phong nheo mắt khoái chí, nàng a, đấu với chàng vẫn còn “non” lắm.

Chính là vì ko muốn hình của mình bị phát tát lung tung với mục đích xấu xa của Như Phong, Hạ Dương nàng cam chịu chính tay mình lồng chiếc nhẫn vào tay Như Phong.

Được rồi, đợi khi về nàng sẽ tháo chiếc nhẫn trên cổ mình ra là được ah. Nàng đành tự mình an ủi vậy, Như Phong thực là cáo già nhưng làm sao vượt lên trên “cơ” mình?

Hai người đều có suy nghĩ riêng, đem theo niềm hạnh phúc tự sướng của mình lên máy bay.

Thời tiết ngoài Bắc ko nóng như miền trong, Hạ Dương nàng một thân áo phông quần ngắn với giày thể thao thật là khác người.

Căn bản cũng tại Như Phong a, mấy bộ quần áo của nàng mua ở trong đó toàn là váy bầu thời thượng.

Nàng, thà chết rét chứ ko thể mặc cái thứ đó khi cái bụng lép xẹp được, huống hồ giờ ko có ai xem kịch nàng diễn nha.

- Lạnh thì cứ ở trong, chạy ra đây làm chi? Như Phong nhìn bờ vai nàng run nhẹ, khoác lên người nàng chiếc áo vest của mình, miệng cũng ko quên ca cẩm.

- Đợi lâu vậy cũng chưa có xe a? Hạ Dương nàng sốt ruột nhìn Như Phong, thầy ko phải là sếp sao? Kêu nhân viên đến đón là được rồi?

- Em đọc nhiều tiểu thuyết nên bị nhiễm bệnh hả? Như Phong chạm bàn tay lên trán nàng, chần chẫn nàng sẽ ko bị cảm lạnh mới nhàn nhạt, đâu phải mình mình mới có Tết ah?

Hạ Dương nghe Như Phong nói vậy mới ngộ ra chân lý, kiên nhẫn cùng Như Phong đứng ngoài đợi taxi.

Coi như số nàng xui, đúng lúc mình cần thì người ta cung ko nổi đi.

Mồng 2 Tết, người qua lại cũng chưa đông lắm, con đường từ sân bay về nhà cũng nhẹ nhàng hơn.

Hạ Dương để Như Phong giúp mình mang vali, nhân hạ mang theo giỏ phong lan Phi Điệp Tím đã nở hoa về nhà mình, haiz..., có xa quê hương mới biết nhớ nhà ah.

Cánh cổng xanh khép lại im lìm lạnh lẽo, Hạ Dương ko khỏi lạnh lòng, bố mẹ có lẽ đã lên ngoại mất rồi.

- Sao vậy? Ko có chìa khóa hả? Như Phong nhìn nàng thần thờ đứng trước cổng hỏi.

- Ủa, ko, Hạ Dương thoát mình khỏi những suy nghĩ mông lung, vội vàng mở cổng, miệng cũng hoạt động luôn, chắc bố mẹ em lại lên Phú Thọ mất rồi.

- Quê ngoại hả?

- Uhm, thầy vào nhà ko?

- Ừ.

Trong nhà đượm một mùi thơm, không gian ấm cúng khiến người ta nhẹ lòng, Hạ Dương bất chợt cảm thấy yêu không khí này đến lạ.

- Thầy có muốn uống gì ko? Cà phê nhé? Hạ Dương để Như Phong yên vị mới hỏi, yên tâm đi, hôm nay em ko rửa chén a. Nàng tự nhiên nhắc lại chuyện cũ.

- Thật tiếc đi, anh ko có phước phận làm khách quý của em. Như Phong trù mền nhìn nàng, vì sao chàng lại có thể động tâm với cô bé này? Haiz...

- Ha ha, Hạ Dương bật cười vì cách nói khéo léo uyển chuyển của chàng, đặt trước mặt chàng ly café nóng, buổi tối mình cùng ăn cơm nhé.

- OK. Như Phong cũng chỉ có một mình, nàng hôm nay cũng vậy, để nàng một mình sẽ thực ko tốt. Điện thoại của em kêu hả? Như Phong nghe thấy tiếng chuông, hỏi nàng.

- Ah, đúng rồi, để quên trong nhà tắm. Hạ Dương lè lưỡi, nhanh chân chạy đi nghe điện thoại.

- Alo, dạ, con về đến nhà rồi mẹ ah,..., ủa, vậy bố con ko đi cùng mẹ sao?, dạ, vâng, con biết rồi a, trưa mai mẹ về hả? Vâng, con cúp máy đây ạ.

- Có chuyện gì thế? Như Phong nhìn thái độ nàng trở về, ái ngại hỏi nàng.

- Bố em ko đi cùng mẹ. Hạ Dương lòng buồn thườn thượt, ngồi phịch xuống ghế.

- Ko có gì phải lo lắng, chắc bố đi chúc Tết bạn bè hay về quê nội cũng nên. Như Phong biết nàng đang lo nghĩ, cố gắng xua đi những ảo não của nàng.

- Ko, mong 4 chúc thọ bà nội 80, tối mai cả nhà em sẽ cùng về. Có khi nào... Hạ Dương nói đến đây ngừng mặt lên nhìn chàng, đôi mắt tối đen chờ đợi một điều gì đó.

- Haiz, đừng có suy nghĩ vớ vẩn nữa đi, mình cùng chuẩn bị cơm tối nhé? Cùng với lời đề nghị, chàng nhẹ nhàng đến bên nàng, đặt lên má nàng một nụ hôn nhẹ, anh sẽ luôn ở bên em cơ mà?

- Ừm. Hạ Dương ko muốn để ai đó phiền lòng, mỉm cười che giấu tâm trạng, yên phận để Như Phong công nàng vào nhà bếp, không biết trong tủ lạnh có gì ngon ko nữa?

- Khỏi lo a, thiếu gì mình đi mua, làm mấy món đơn giản thôi. Như Phong nghe nàng bắn khoăn như vậy cảm thấy nàng thực sự đã trở lại, sáng khoái cười lớn, em lại biết ngại với anh rồi cơ đấy?

Chương 49: Hạ Dương trở về.

- Đi đường cẩn thận ah, đến nơi nhớ gọi lại báo á biết đó. Bà Thiên Hoa đỡ Hạ Dương lên xe rồi căn dặn Như Tùng, chuyện hôm qua “nàng dâu nhỏ” bị động thai đã khiến bà toát mồ hôi, cháu đích tôn nhà bà đó ông trời nha.

- Dạ, con biết rồi ạ. Như Tùng hôm nay nhận nhiệm vụ đưa “chị dâu” xuống Sài Gòn, trao lại cho anh hai nên biết điều đáp lại. Con xuống đó rồi qua Minh Nguyệt chơi, mấy bữa con mới về ghen. Hihi Chàng trai đẩy đẩy gọng kính cười cười.

- Được rồi, mau đi đi kéo muộn, sớm chút thong thả mà đi, Ông Long đứng cạnh vợ cũng cảm thấy sốt ruột thay, làm như là tiễn biệt ngàn trùng ko gặp lại ko bằng, cho bác gửi lời chúc Tết đến 2 bác Minh Nguyệt nha.

- Dạ vâng, con đi đây ạ, 2 bác chơi Tết vui vẻ. Minh Nguyệt cảm ơn lời chúc của bố chồng tương lai xong rồi nhẹ nhàng ngồi vào xe cùng Hạ Dương.

Ở bên cạnh Minh Nguyệt, Hạ Dương ko khỏi phiền lòng a, ông biết chúc cha mẹ Minh Nguyệt, nàng ko có cha mẹ ah?

Bất quá, nàng đây cũng chưa có ràng buộc gì nhiều, ko thềm bận tâm đến, thấy Như Tùng đã nổ máy mới ngó đầu qua cửa kính:

- Cháu đi đây ah. Tay phải đưa lên vầy vầy, mong ko có ngày gặp lại ah, tất nhiên nửa câu sau nàng nuốt lại trong bụng rồi. Gặp lại ah, bụng nàng sẽ to thành chừng nào nữa???

Một màn “lâm ly bi đát” kết thúc, Như Tùng mới buồn cười:

- Được rồi nha, chị dâu cho “thai nhi” ra ngoài đi, sẽ dễ chịu hơn đó. Ha Ha

Trong xe rộn lên tiếng cười lớn của 2 nữ một nam:

- Thật nể em đó ghen, diễn đạt ghê đó, sau này ko làm diễn viên thật phí phạm tài nguyên. Tiếng Minh Nguyệt vang lên đều đều.

- Hắc hắc, ko dám đâu ah, diễn như vậy đã làm em ko còn sức lực chống đỡ, đến mức chuyên nghiệp chắc em sẽ đi Tây Trúc thỉnh kinh sớm thôi, Hạ Dương lè lưỡi ngán ngẩm, sau này ko biết tính sao a? Lừa được ngày một ngày hai chứ đâu có dối được mãi đâu? Các bác biết có khi lại ghét em hơn không chừng.

- Ko phải lo a, anh Phong sẽ biết liệu mà. Như Tùng an ủi Hạ Dương, anh Phong là thiên hạ vô địch xài 36 kế ah.

- Ủ, mà anh Phong sao lại ko đợi đi cùng mình anh nhỉ? Có chuyện gấp sao? Như Nguyệt thắc mắc.

- Nói ra lại khiến Hạ Dương lo lắng, anh Phong thật nhiều việc ah, tối hôm qua nấu xong nồi cháo đậu đỏ cho Hạ Dương là đi luôn, chưa có ăn gì, nhắc anh trông nom em dữ lắm đó. Như Tùng xuýt xoa ngán dài.

- Ủ, em biết mà. Hạ Dương xụ mặt, thật ngại mình là con nít khiến người ta bận lòng mà, lại còn khiến người ta lỡ dở chuyện công việc. Nghĩ đến đây mới thấy, nhà giàu thật ko có sung sướng gì nha, khi người ta an nhàn nghỉ Tết vui vẻ, chỉ có mình vẫn phải chạy đôn chạy đáo lo công việc. Bảo sao người ta giàu là phải hic

Cứ như vậy nói chuyện tầm phào, con đường từ Đạt Lạt xuống thành phố Hồ Chí Minh dường như ngắn hơn, chẳng mấy chốc Hạ Dương đã đến khách sạn trước đó nàng đã từng ở.

- Hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ nha anh hai. Như Tùng đẩy Hạ Dương đến trước mặt anh trai ghi nhận, ko sót mẻ gì luôn.

- Ai bảo thế ha? Còn thiếu mất baby của anh đó ghen. Minh Nguyệt hài hước chỉ chỉ vào bụng Hạ Dương, vạch trần cáo trạng của Như Tùng, vụ này ko xử ko được anh nha.

- Tính sao nhỉ? Có nên phạt Như Tùng một bữa hay ko? Như Phong cũng nhiệt tình suy nghĩ vấn đề này, đem chuyện cảm ơn em trai vứt tặn đầu tặn đầu.

- Oan uổng quá ah, là chị dâu trên đường đi vì mãi chơi chạy nhảy lung tung làm rớt mất baby đó a, ko liên quan đến em mà. Như Tùng cũng triết để chạy trốn, đem “tội” này ném vào tay Hạ Dương.

- Thôi nha, mau đi ăn đi, em đói lắm rồi ghen, mọi người cứ ở đó mà nói chuyện lung tung, đến mẹ của baby ko khéo cũng “đứt” luôn ý. Hạ Dương đến đây mới phát biểu một câu xanh rờn khiến ai đó không khỏi rùng mình, vội vội vàng vàng chỉ đạo mọi người cùng đi ăn trưa.

Chẳng biết có phải đang trong kì nên nàng cảm thấy thèm ăn hay ko, Hạ Dương ăn nhiều vô đối.

Kết quả là, nàng vinh dự được ngồi trên sofa xoa bụng:

- Có cần phải uống thuốc tiêu hóa hay ko? Như Phong nhìn Hạ Dương chật vật như vậy, đem câu hỏi này phát ra ngoài một cách ngại ngại.

- Ha? Hạ Dương thật ko có chút xấu hổ, thoải mái nhận lòng tốt của ai đó, được vậy thì còn gì bằng ha?

- Đến chịu em đó, làm như ngày mai ko được ăn nữa ko bằng, Như Phong buồn cười đặt mấy viên thuốc vào tay nàng.

- Đúng a, ngày mai em đâu còn ở đây mà thưởng thức đồ ngon nữa ạ? Hạ Dương khoái chí cười tít mắt.

- Thôi nha, đừng có lý sự, Như Phong cóc lên cái đầu của nàng, nghỉ ngơi chút, chuẩn bị tinh thần đi máy bay, lúc đấy nôn hết chiến tích của em ra thì đừng có kêu với anh.

- Hic, Nghĩ lại chuyện hôm rồi bay vào đây, Hạ Dương thoát chút buồn rầu, kinh khủng lắm đó, lẽ lười rụt cổ nghe lời Như Phong.

- Mà đúng rồi, hình như thầy chưa có lì xì cho em đúng ko ta? Hạ Dương nghiêng đầu, nhìn Như Phong đôi mắt chớp chớp đến yêu, nàng giờ mới nghĩ tới việc này ah.

- Rồi đó. Hồng ngữ Như Phong gật đầu xác nhận, mắt nheo lại một cách nguy hiểm.

- Hồi nào chứ? Hạ Dương trề môi, có thấy cái phong bao nào đâu?

- Này em chẳng nhận rồi còn gì?

- Ha?..??? Nàng đơ luôn, này nàng nhận cái gì từ tay Như Phong vậy trời? Xì, kiệt xỉ thì cứ nhận là kiệt xỉ, chứ trước giờ em chưa có thấy ai đặt vào tay người ta mấy viên thuốc kêu là lì xì đâu a?

- Giờ có rồi đấy. haha Như Phong đắc ý cười nàng, sau đó chậm chậm từ trong túi áo vest lôi ra cái phong bao đỏ khiến ai đó sững sờ cười nắc nẻ.

- Ủa, là cái gì vậy? Hạ Dương ngạc nhiên, cầm đến cái bao lì xì thắc mắc, hồng phải là tiền đâu nha, nàng sờ là biết liền.

- Mở ra xem. Như Phong thấy nàng như vậy, ở bên cạnh huých vào vai nàng, đặc biệt lắm nghen, còn giá trị hơn cả thứ em muốn đấy chứ. Như Phong thừa hiểu nàng, sẵn tiện quảng cáo để người ta ko cụt hứng.

Hạ Dương cũng chẳng đợi lâu, ngay lập tức hành xác bao lì xì.

Keng!

A!

Tiếng kim loại rơi trên mặt kính, tiếng người hốt hoảng nhặt vật đó lên.

- Cái này..., Hạ Dương cầm trên tay mình vòng tròn nhỏ, nhìn Như Phong.

- Phải a, là một đôi đó. Như Phong cười hạnh phúc, chìa bàn tay mình ra trước mặt nàng.

Ô ô....

Nàng muốn khóc lớn ah...

Ở đâu ra cái kiểu “lì xì” nàng chiếc nhẫn này, rồi mang tay tới kêu nàng xỏ vô ah?

Vậy hóa ra nàng chẳng được cái gì? >__

Hạ Dương cực kì bất mãn, cũng ko y lời làm theo, ngón cái và ngón trỏ vẫn giữ chiếc nhẫn, xoay đi xoay lại, lát sau mới nói lời thâm thúy:

- Ko nên nha, thầy mà đeo vô, đến trường là mấy đứa biết là nhẫn đôi đó, ko tốt tẹo nào.

- Em cũng ko có đeo tay mà? Như Phong nhìn chiếc nhẫn ở cổ nàng, sẽ ko ai phát hiện ra đâu.

Lừa bịp, lừa bịp trẻ con nha. Hạ Dương ko thèm tin, quay mặt sang hướng khác:

- Ko được a, cái này là thầy lì xì cho em, em được quyền cất giữ.

- Được rồi, tùy em, Như Phong tỏ vẻ dỗi hờn, cũng quay lưng lại với nàng, nếu em muốn mọi người nhìn thấy bức ảnh này anh cũng ko nài nữa.

- Oa oa.., Hạ Dương nhìn tấm ảnh của mình trên tay Như Phong mà muốn lòi mắt, gì ah, ảnh nàng mặc áo cưới này sao lại có trong tay Như Phong ha? Thầy ư hiếp em? Hạ Dương trăn trối.

- Ko có, cái này là của anh, anh có quyền làm gì tùy ý nha. Như Phong nheo mắt khoái chí, nàng a, đấu với chàng vẫn còn “non” lắm.

Chính là vì ko muốn hình của mình bị phát tát lung tung với mục đích xấu xa của Như Phong, Hạ Dương nàng cam chịu chính tay mình lồng chiếc nhẫn vào tay Như Phong.

Được rồi, đợi khi về nàng sẽ tháo chiếc nhẫn trên cổ mình ra là được ah. Nàng đành tự mình an ủi vậy, Như Phong thực là cáo già nhưng làm sao vượt lên trên “cơ” mình?

Hai người đều có suy nghĩ riêng, đem theo niềm hạnh phúc tự sướng của mình lên máy bay.

Thời tiết ngoài Bắc ko nóng như miền trong, Hạ Dương nàng một thân áo phông quần ngố với giày thể thao thật là khác người.

Căn bản cũng tại Như Phong a, mấy bộ quần áo của nàng mua ở trong đó toàn là váy bầu thời thượng.

Nàng, thà chết rét chứ ko thể mặc cái thứ đó khi cái bụng lép xẹp được, huống hồ giờ ko có ai xem kịch nàng diễn nha.

- Lạnh thì cứ ở trong, chạy ra đây làm chi? Như Phong nhìn bờ vai nàng run nhẹ, khoác lên người nàng chiếc áo vest của mình, miệng cũng ko quên ca cẩm.

- Đợi lâu vậy cũng chưa có xe a? Hạ Dương nàng sốt ruột nhìn Như Phong, thầy ko phải là sếp sao? Kêu nhân viên đến đón là được rồi?

- Em đọc nhiều tiểu thuyết nên bị nhiễm bệnh hả? Như Phong chạm bàn tay lên trán nàng, chần chẫn nàng sẽ ko bị cảm lạnh mới nhàn nhạt, đâu phải mình mình mới có Tết ah?

Hạ Dương nghe Như Phong nói vậy mới ngộ ra chân lý, kiên nhẫn cùng Như Phong đứng ngoài đợi taxi.

Coi như số nàng xui, đúng lúc mình cần thì người ta cung ko nổi đi.

Mồng 2 Tết, người qua lại cũng chưa đông lắm, con đường từ sân bay về nhà cũng nhẹ nhàng hơn.

Hạ Dương để Như Phong giúp mình mang vali, nhàn hạ mang theo giỏ phong lan Phi Diệp Tím đã nở hoa về nhà mình, haiz..., có xa quê hương mới biết nhớ nhà ah.

Cánh cổng xanh khép lại im lìm lạnh lẽo, Hạ Dương ko khỏi lạnh lòng, bố mẹ có lẽ đã lên ngoại mất rồi.

- Sao vậy? Ko có chìa khóa hả? Như Phong nhìn nàng thần thờ đứng trước cổng hỏi.

- Ủa, ko, Hạ Dương thoát mình khỏi những suy nghĩ mông lung, vội vàng mở cổng, miệng cũng hoạt động luôn, chắc bố mẹ em lại lên Phú Thọ mất rồi.

- Quê ngoại hả?

- Ủhm, thầy vào nhà ko?

- Ừ.

Trong nhà đượm một mùi thơm, không gian ấm cúng khiến người ta nhẹ lòng, Hạ Dương bất chợt cảm thấy yêu không khí này đến lạ.

- Thầy có muốn uống gì ko? Cà phê nhé? Hạ Dương để Như Phong yên vị mới hỏi, yên tâm đi, hôm nay em ko rửa chén a. Nàng tự nhiên nhắc lại chuyện cũ.

- Thật tiếc đi, anh ko có phước phận làm khách quý của em. Như Phong trêu mếu nhìn nàng, vì sao chàng lại có thể động tâm với cô bé này? Haiz...

- Ha ha, Hạ Dương bật cười vì cách nói khéo léo uyển chuyển của chàng, đặt trước mặt chàng ly café nóng, buổi tối mình cùng ăn cơm nhé.

- OK. Như Phong cũng chỉ có một mình, nàng hôm nay cũng vậy, để nàng một mình sẽ thực ko tốt. Điện thoại của em kêu hả? Như Phong nghe thấy tiếng chuông, hỏi nàng.

- Ah, đúng rồi, để quên trong nhà tắm. Hạ Dương lè lưỡi, nhanh chân chạy đi nghe điện thoại.

- Alo, dạ, con về đến nhà rồi mẹ ah,..., ủa, vậy bố con ko đi cùng mẹ sao?, dạ, vâng, con biết rồi a, trưa mai mẹ về hả? Vâng, con cúp máy đây ạ.

- Có chuyện gì thế? Như Phong nhìn thái độ nàng trở về, ái ngại hỏi nàng.

- Bố em ko đi cùng mẹ. Hạ Dương lòng buồn thườn thượt, ngồi phịch xuống ghế.

- Ko có gì phải lo lắng, chắc bố đi chúc Tết bạn bè hay về quê nội cũng nên. Như Phong biết nàng đang lo nghĩ, cố gắng xua đi những ảo não của nàng.
- Ko, mừng 4 chúc thọ bà nội 80, tối mai cả nhà em sẽ cùng về. Có khi nào... Hạ Dương nói đến đây ngừng mặt lên nhìn chàng, đôi mắt tối đen chờ đợi một điều gì đó.
- Haiz, đừng có suy nghĩ vớ vẩn nữa đi, mình cùng chuẩn bị cơm tối nhé? Cùng với lời đề nghị, chàng nhẹ nhàng đến bên nàng, đặt lên má nàng một nụ hôn nhẹ, anh sẽ luôn ở bên em cơ mà?
- Ừm. Hạ Dương ko muốn để ai đó phiền lòng, mỉm cười che giấu tâm trạng, yên phận để Như Phong công nàng vào nhà bếp, không biết trong tủ lạnh có gì ngon ko nữa?
- Khỏi lo a, thiếu gì mình đi mua, làm mấy món đơn giản thôi. Như Phong nghe nàng bắn khoăn như vậy cảm thấy nàng thực sự đã trở lại, sáng khoái cười lớn, em lại biết ngại với anh rồi cơ đấy?

50. Chương 50: Cái Kim Trong Bọc Cũng Có Ngày Lòi Ra

- Ấy za, lại hết hạt nêm mất rồi. Mẹ ah, lại quên mua nữa rồi. Hạ Dương chán nản kêu lên.
 - Sao thế? Sang nhà anh lấy đi. Như Phong đang đứng bếp cũng sốt ruột, nhanh lên ko hỏng hết giờ.
 - Rồi, đợi tí, thầy trông đi nha. Hạ Dương đặt rổ rau xà lách lên bệ, lau khô tay rồi lon ton chạy đi.
 - Chìa khóa anh để trong túi áo vest đó. Như Phong lắc đầu cười hạnh phúc, 2 người bây giờ thật giống như một đôi vợ chồng rồi nha.
- Có những thứ hạnh phúc thật giản đơn như vậy, chỉ cần cùng nàng vui vẻ, cùng nàng nấu một bữa cơm đơn giản đầm ấm như thế này thôi.
- Đang thả mình trong dòng suy nghĩ miên man, Như Phong giật mình vì tiếng chuông điện thoại của Hạ Dương kêu vang ngày càng lớn ở bên ngoài, bất đắc dĩ phải bắc nồi canh đang đun trên bếp xuống.
- Có gì gấp ko mà gọi nhiều thế nhỉ? Như Phong bắn khoăn nhìn màn hình điện thoại của Hạ Dương, những 5 cuộc gọi nhỡ rồi cơ àh?
 - Có chuyện gì hả thầy? Hạ Dương đã trở về, nhìn Như Phong đang cầm đề yêu của mình hỏi.
 - À, về rồi, Thùy Dương gọi em có chuyện gấp đó. Như Phong nói, đồng thời chìa tay về phía trước, muốn đưa điện thoại cho nàng.
 - Thầy nghe máy rồi sao? Hạ Dương chợt dạ tròn mắt nhìn chàng.
 - Ko, Như Phong cười, chàng lại ko biết nỗi lo của nàng hay sao, em gọi lại đi, ngốc. Không nhin được, Như Phong vẫn phải che nàng một tiếng ngốc rồi cầm lấy hộp gia vị đi vào nhà bếp thực hiện công việc của mình.
- Hạ Dương ngốc nghếch, vì sao chàng lại yêu nàng nhiều đến thế?
- Như Phong vẫn ko thể thôi nghĩ về nàng, ở trong này vẫn nhìn ra ngoài theo bóng dáng của nàng.
- Chợt, Hạ Dương ngã khụy xuống, ngồi bệt xuống đất vẻ mặt thất thần.
- Sao nàng lại thay đổi đột ngột như vậy? Như Phong khó hiểu nhìn nàng, ánh mắt lộ rõ lo lắng, sợ hãi vội vàng đi đến bên nàng.
- Xảy ra chuyện gì? Như Phong vực nàng dậy, thấy đôi mắt nàng ầng ậng nước, nàng đang khóc, Như Phong quặn lòng, người yêu tôi vì sao trở nên như vậy, trong đầu cũng lờ mờ đoán ra điều gì đó.
 - Thầy..., Hạ Dương ở trong lòng Như Phong càng khóc lớn hơn, nàng như thế nào để nói ra đây?
 - Nín đi, mừng 2 Tết, khóc nhè là “đồng” cả năm rồi. Như Phong vẫn âu yếm nhìn nàng.

- Dương..., nàng nghèn nghẹn từng tiếng, Dương nó nói, hức..., nhìn thấy ... bố... em đi cùng với chị Thu, là...là ở trong nhà Thu Tiến, là... có quan hệ.....

Suy nghĩ bị xáo trộn, Hạ Dương nói những câu ko đầu ko cuối, tuy nhiên, chừng như vậy cũng đủ để chàng hiểu được nỗi đau của nàng:

- Thật là..., sao lại khóc chứ? Tết nhất người ta đi chơi cùng nhau, chúc Tết là chuyện bình thường mà, đứng có quan trọng hóa vấn đề lên như thế. Như Phong cố gắng an ủi nàng.

- Ko, ko ngờ đến Hạ Dương lại phản ứng dữ dội ngay lập tức, Hạ Dương lắc đầu khuôn mặt dăm dăm, chính là thấy 2 người đó đi cùng nhau, “liếc mắt đưa tình”, có những hành động ko thể nhìn được. Hạ Dương buồn bã, ủ dột, âm lượng cũng nhỏ lại, rõ ràng bố đang phản bội mẹ em.

- Thôi nào, em cũng chưa rõ thực hư thế nào, đừng vội vã nhận định vậy, mình cần phải xem xét cẩn thận. Như Phong cũng ko muốn nàng bị ám ảnh bởi điều đó, chỉ có thể nói như vậy. Giờ thì mau đi ăn thôi, anh đói lắm rồi. Ơt ơt... Như Phong muốn nàng thoát khỏi suy nghĩ này, đành giục nàng đi ăn, miệng cố tình làm âm thanh dạ dày đang biểu tình thật hài hước.

- Ủa.

Bữa cơm với những món bình thường, chỉ khác do chính tay Như Phong chế biến, đáng lẽ ra nàng đã ăn ngon lành. Thế nhưng, vì trong đầu chỉ hiện hiện hình ảnh ông Kim dắt tay chị Thu Tiến vào nhà là nàng đã nghẹn họng, nuốt ko trôi bất cứ cái gì.

Gãy gãy những hạt cơm trắng ngần trong bát, Hạ Dương nàng đang ko biết phải làm sao. Rõ ràng, nàng đã cho bố một cơ hội, một cơ hội để rút lui, nàng sẽ coi như chưa biết chuyện gì hoặc giữa ông ấy và người đàn bà kia ko có gì.

Giờ, sự thế thành như thế này, nàng có nên tiếp tục giữ kín? Có nên ẹ nàng biết chuyện hay ko?

- Nè, há miệng ra nào? Như Phong ngồi bên cạnh, nhìn nàng ưu tư như thế thực ko đành lòng, nhiệt tình giúp nàng dứt thức ăn.

- Thầy này, Hạ Dương nghĩ mình nên chưng cầu ý kiến, có thể người ngoài sẽ sáng suốt hơn chẳng, chuyện của bố em có nên nói ẹ biết ko?

- Haiz..., Như Phong buồn bã đặt đôi đũa còn dang dở, nãy giờ ko ăn là vì nghĩ chuyện này hả? Ngốc mà, Như Phong cười buồn, em có thể giấu mãi được hay sao? Cái kim trong bọc cũng sẽ có ngày lòi ra, em ko nói thì cái kim đó vẫn sẽ bị mọi người nhìn thấy thôi. Chàng đau lòng nuốt nhẹ lên đầu nàng, giờ đây, nàng thực đang cần có một chỗ dựa.

...

- Dương! Sao con lại nằm ngủ ở đây thế hả? Con gái con nứa, về phòng mau. Bà Xuân lay con gái đang cuộn tròn trong chăn trên chiếc ghế dài, có chút ko hài lòng nhưng âm lượng vẫn cực nhỏ, ko muốn lớn tiếng với nàng trong những ngày đầu năm này.

- A, mẹ, nàng dụi dụi mắt, mẹ về rồi à? Trưa rồi sao?

- Còn sớm, 7 rưỡi thôi, bà Xuân nhìn nàng âu yếm, con gái bà chắc hôm qua đi về mệt nên mới ngủ quên ở đây mà, lên phòng ngủ tiếp đi, lát mẹ gọi xuống ăn cơm.

- Hơ, tưởng mẹ trưa mới về cơ mà?

- Hai, về sớm chút, trưa mình về nội, ko các chú ở quê nói mình là làm thì ko thấy bóng dáng, ăn thì đông đủ mặt mày.

- Dạ. Hạ Dương nàng tối qua thức đợi bố nàng về, hồng hồng ngủ quên mất, cái chăn này chắc hẳn là ông đã đắp cho nàng, bố con đâu rồi mẹ?

- Ko biết, mẹ cũng vừa về, chắc còn ngủ trong phòng. Bà Xuân ngán ngẩm lắc đầu, 2 bố con nhà này đúng là “sâu ngủ” chính hiệu.

- Vậy ah, nàng vuốt vuốt mái tóc bù xù của mình, nhìn thấy mẹ khiến nàng tỉnh cả ngủ, nàng muốn đợi bố để nói chuyện, nay mẹ lại về sớm thế này, chỉ bằng nàng cứ thế nói ẹ biết? Mẹ này, nàng gọi với theo bóng bà Xuân đang đi vào bếp, con có chuyện này muốn nói với mẹ.

- Gì hả? Bà Xuân quay đầu lại hỏi, để lát nói nhé, mẹ đi nấu cơm đã.

- Dạ, để con giúp mẹ. Nàng lảng xăng chạy vào bếp, mẹ nha, mẹ chưa có lì xì con a?

- Gớm cô, đi “1 năm” nay về nhìn thấy mẹ cô ko chào hỏi thì thôi, lại đòi mẹ cô lì xì nữa hả?

- Hihi, Hạ Dương vui vẻ vòng tay ôm bà từ phía sau, con có mang quà về ẹ đấy nhé, mua từ trong Đà Lạt đó.

- Ừa, đi xa học hỏi được nhiều ghê ta, biết mua quà ẹ nữa cơ? Giọng bà pha chút trách móc, hờn dỗi nhưng vẫn ko khó để nhận ra niềm hạnh phúc vui sướng.

- Mẹ này, nếu như bị một người phản bội mình, mẹ có đau lòng ko? Nàng vừa giúp mẹ nàng bóc bánh chưng, vừa hỏi.

- Sao hả? Con bị ai phản bội hả? Bà Xuân cũng thực quan tâm đến chuyện này, sợ con gái nhà mình bị thằng nào lừa, thực lòng hỏi lại.

- Ko, con đã có ai đâu mà lo bị phản bội, đấy là con hỏi nếu như mà?

- Xì, bà Xuân thở ra, làm bà mắc công lo lắng, bị phản bội tất nhiên là đau rồi, nhưng cái quan trọng là làm sao để vượt qua nỗi đau đó, con gái àh. Kết thúc câu nói thâm trầm, bà Xuân ngừng lại động tác mình đang làm, che giấu nỗi đau của mình trong khóe mắt, con gái bà ko đáng chịu nỗi đau bởi những việc làm của cha mẹ nó.

Thực ra, Hạ Dương nàng đang thăm dò thử xem ý của mẹ mình, cũng chỉ lắng nghe câu trả lời mà ko quan tâm đến nét mặt của bà khi ấy, ko ngờ tới có những bí mật vẫn được giấu kín mà nàng là một trong số những người ko biết, cố gắng giữ âm lượng nhỏ nói tiếp:

- Mẹ có thấy dạo này bố rất lạ ko?

- Ừ, cũng có thấy, ko biết là bạn bè thế nào mà mẹ cứ thấy bố mày ngồi tí tí nhẩn tin, nói đến đây bà sắc cười, đeo kính lão để nhìn bàn phím điện thoại nữa chứ? Lại còn suốt ngày cười tủm tỉm, ko hiểu có chuyện gì vui.

Thử nói xem, một người 50 tuổi đời, mắt đã còn chẳng nhìn rõ, nay lại ngồi kiên nhẫn từng phím nhỏ, vui sướng “cười như điên” ko phải là rất đáng ngờ? Cứ như bà đây, học cách gọi, nghe điện đã khó khăn huống hồ nhẩn tin nhẩn từng, tất nhiên, cứ như vậy chỉ đơn giản cảm thấy rất buồn cười mà thôi.

- Thật ra..., Hạ Dương ấp úng nhìn mẹ mình đang cười, mẹ thật là “ngây thơ” quá, người ta như vậy mà vẫn ko phát hiện ra điều gì hay sao?, thật ra thì...

- Thì sao? Nay tự nhiên mắc gì ở cổ vậy, khó nói thế à? Bà Xuân cuối cùng cũng pháthiệnj điều ko ổn, nhìn nàng chăm chú hỏi.

- Thật ra là, bố con đang nhẩn tin với chị Thu, mẹ àh, chị Thu chồng là anh Tiến mới mất trong năm đó.

- Hả? Quả thật bà Xuân ko giấu nổi ngạc nhiên, có chuyện gì để phiền đức ông chồng nhà bà nhẩn tin trao đổi với con bé (ý chỉ chị Thu) ấy? Có chuyện đó sao? Bà Xuân cũng ko tin tưởng lắm, trong suy nghĩ vẫn đang phân vân, nếu có gì muốn nói ko phải trực tiếp gặp mặt sẽ dễ dàng hơn hay sao?

- Dạ, vâng. Mẹ ko biết đấy thôi, bố con nhẩn rất nhiều tin nhẩn đến số máy của chị ấy.

- Sao con biết bố con nhẩn cho người ta?

- Là con xem điện thoại của bố con mà? Mẹ ah, mẹ ko biết là bố con đang nhẩn tin yêu yêu nhớ nhớ chị Thu hay sao? Rốt cục cũng có thời điểm mà nàng ko thể nhẩn nhẹn nổi, lời nói cứ tự nhiên phát ra, cũng ko quá khó khăn như nàng tưởng tượng.

Đôi mắt bà Xuân tròn tròn thoáng lay động, ý con bé nói là ông chồng bà đang ngoại tình hay sao? Bà lại bị phản bội ư?

- Con nói..., nói.... Bà Xuân mấp máy môi ko nói thành lời trơn tru được, cảm giác các cơ miệng dường như đã bị đóng băng.

- Đúng vậy, trong máy bố con vẫn còn lưu những tin nhắn đã gửi đi đó, từ lâu rồi, con biết từ hồi bố mới có điện thoại cơ. Hôm rồi, con ở trong kia, bố còn nhắn nhảm vào sổ của con nữa. Hạ Dương có chút bực mình, nhanh nhẩu nói vắn tắt tình hình ẹ mình, cũng ko quên căn dặn bà một tiếng, có điều con cũng chỉ là biết được sơ sơ như vậy, chưa tận mắt chứng kiến, ko biết thực hư thế nào, mẹ tạm thời đừng có làm ầm ĩ lên nhé. Có lẽ đây sẽ là biện pháp xử lý cấp bách thích hợp nhất mà nàng nghĩ ra đến thời điểm này, người ta chẳng bảo “Nói có sách, mách có chứng” hay sao.

Bà Xuân nghe nàng nói nửa chừng đã tối sầm mặt, lời thỉnh cầu của nàng cũng vô tình như gió thoảng mây bay, có đọng lại cũng chỉ là hơi gió đi qua mà thôi.

Ý nghĩ suy nhất hiện lên trong đầu bà chỉ là hình ảnh của kí ức hơn 20 năm về trước: đau đớn, nhục nhã, bi ai..., tất cả giống như đang được tái hiện một lần nữa.

51. Chương 51: Tức Nước Vỡ Bờ

- Bà làm sao vậy? Có chuyện gì ko vừa lòng với tôi hay sao? Ông Kim từ lúc bước vào nhà bếp đã có cảm giác khang khác rằng bà Xuân đối xử với mình rất khác thường ngày, lạnh nhạt đăm đăm, ko nói năng gì, cố gắng kìm nén ăn hết bữa sáng mới cất tiếng hỏi.

Ngược lại với mong muốn của ông Kim, bà Xuân vẫn một ko trả lời, lẳng lặng quay đi nhặt bát đĩa thả vào bồn.

- Có phải bà giận tôi chuyện ko đi lên ngoại cùng bà được ko? Ông Kim thấy vợ mình như vậy càng thêm ko yên tâm, ko ngừng đoán già đoán non, tôi đã nói rồi, nhà mình mà đi hết thì lấy đâu ra người ở trông nhà? Ngày Tết ngày nhất cứ đóng cửa im ỉm vậy sao được? Còn bạn bè, anh em đến chơi nữa chứ?

Một tay một mình bà Xuân thực hiện thuần thục thao tác rửa bát, ở bên cạnh lại còn thêm một cái “máy phát” ko khỏi khiến bà bực mình. Bà đang cố nhẫn nhịn ko muốn giáp mặt với sự thật, cố tình làm ngơ mà ông ta lại ko hiểu, lại còn thanh minh những lời dối trá như vậy? Thật khiến buồn nôn.

...

Choang! Âm thanh chua chát vang lên dưới nhà khiến Hạ Dương giật thót, vội vàng chạy xuống lầu, hẳn rằng mẹ mình đã ko kìm được rồi.

- Ông còn dám mở miệng nói ko có gì sao? Chứng cứ rành rành ra đấy, hay phải vác thêm mặt con nữa về ông mới hài lòng? Bà Xuân tức tối ném vỡ tan cái bát sứ, gằn lên từng tiếng, ko ngờ đến lại có loại người trơ tráo như ông ta.

- Chứng cứ gì mà chứng cứ? Ông Kim vẫn cố chịu đựng cơn thịnh nộ của vợ, cau mày tỏ vẻ khó hiểu hỏi lại.

- Đây, con Dương, nhìn thấy Dương vừa chạy đến ngoài cửa bếp, con vào mở điện thoại lên để bố con xem cho trắng mắt ra. Bà Xuân với tay, đặt chiếc điện thoại mới giành được của ông Kim vào tay Hạ Dương, rồi ngày mai về tôi sẽ nói rõ tình hình ẹ ông biết, ko bà ở quê lúc nào cũng khen nức khen nở thẳng con trai bà tài ba, có nhà ở thành phố.

- Bà..., ông Kim thoáng chút ghen hòng, ai cho bà lục lọi đồ của tôi? Nhìn bà trân trối rồi cũng chỉ phun ra được một câu đầy tức giận.

- Làm sao a? Có tật thì giật mình, ko muốn cho người khác động đến đồ của mình, sợ lộ hết bí mật hả? Sợ người khác biết chỉ bằng ko làm.

- Mẹ, mẹ bình tĩnh đã, con đã nói chưa chắc chắn chuyện gì mà, Hạ Dương chứng kiến đoạn cãi vã của bố mẹ ko biết làm gì hơn, nhẹ giọng nói với bà Xuân. Quay sang nhìn ông Kim, bố nói bố ko có gì với chị Thu, vậy những tin nhắn này giải thích ra sao? Trước con đã nhắc nhở bố một lần rồi, bố nhớ ko? Vậy mà bố vẫn cố tình nhắn tin cho chị ta là có ý gì?

- Chỉ là những tin nhắn trên đùa bình thường thôi, nói thế nó thành thật được à? Ông Kim có phần đuối lý, ngồi phịch xuống ghế mệt mỏi nói.

- Trêu đùa? Ông bằng vai phải lứa với nó à mà trêu đùa kiểu này? Bà Xuân mới nghe đến đấy đã nổi khùng lên, chỉ thiếu nước tát thẳng vào mặt ông chồng đang được trưng ra trước mắt kia.

- Mẹ con nói ko phải ko có lý, đâu phải chuyện gì nói trêu là trêu được? Mà cứ cho là trêu thật đi, trêu đùa mà lại bí mật thì thọt nhắn tin vào số máy riêng của người ta như thế? Chứ ít thì cũng phải là nơi đông người, quang minh chính đại ta nói này nói nọ, có như thế mới ko sợ người đời rèm pha, bố chẳng nhẽ ko biết điều này?

- Mày sang hỏi chị Châu (bạn chị Thu) xem, có đúng là bố mày vẫn nói như thế trước mặt họ ko? Mẹ con nhà mày biết gì mà buộc tội cho người? Chồng người ta vừa mới mất, hàng xóm thân thiết bố mày quan tâm đến người ta một chút mà là sai à? Bố mày tư vấn, chỉ cách chị ý kinh doanh làm ăn mà là sai à?

- Quan tâm? Tư vấn? Hạ Dương khó chịu, mĩa mai nhắc lại 2 tiếng, bố có tự hỏi xem, bố quan tâm đến mẹ con được những gì rồi? Bố đã lo nỗi cho cái nhà này chưa mà còn đi lo chuyện của nhà người ta? Người ta cần bố phải lo lắng à? Anh em họ hàng nhà người ta chết hết rồi sao? Bố ngụy biện gì cho sự phản bội của bố nữa? Thật trắng trợn! Hạ Dương phẫn hận nói như bốp thẳng vào mặt ông bố, mặc cho thiên hạ sẽ nói mình là đứa con “mất dạy”, vô lễ.

- Mày ..., mày ăn nói với bố mày như thế à? Hồn láo. Chát!

Năm ngón tay đỏ hồng hằn lên trên má phải Hạ Dương, nàng đau đớn đưa bàn tay mình chạm vào má, tuyệt nhiên ko khóc, thậm chí khóe môi khẽ nhếch lên, đứng trước mặt ông Kim thách thức:

- Bố đánh đi, đánh nữa đi, đánh con cho chết đi, đánh chết hết vợ con của bố đi để rồi tự do bay nhảy, tự do qua lại với “con dĩ” kia mà ko sợ ai dòm ngó, có giỏi thì bố giết mẹ con con đi. Từng câu nói phát ra, khoảng cách giữa nơi nàng và ông Kim càng sát lại gần hơn theo bước chân của nàng.

- Dương, ko được hỗn, bà Xuân lúc này sau cái tát trời giáng lên má con gái của ông Kim như bưng tỉnh đại sự, quát lớn, đồng thời lùi nàng lùi lại phía sau, chuyện này ko phải con có thể nói được, còn ông, ông phản bội mẹ con tôi còn chưa đủ lại còn hành hạ con ông, ông nghĩ xem mặt làm cha của ông đã xứng hay chưa? Ông có xấu hổ vì những gì mình làm hay ko? Có thấy nhục với linh hồn thẳng con trai ông trên kia ko?

- Mẹ con bà vào hòa với nhau đồn ép tôi, giữa tôi và cô ta ko có quan hệ gì hết, bằng chứng đâu mà mẹ con nhà bà vào hòa với nhau để đồn ép tôi? Ông Kim có phần thức tỉnh, kìm nén sự nóng nảy của mình hướng vợ con mình biện giải.

- Ông ko phải nói gì thêm, tôi thừa hiểu ông rồi, riêng ông có kẻ dao tận cổ vẫn phải cãi lầy được, bằng mặt đứa con riêng của ông nó sờ sờ ra kia ông mới chịu thua mà thôi. Bà Xuân dứt lời mới cảm thấy mình đã nhờ miệng nói một số điều là bí mật ko được đụng đến, giật lại cái điện thoại trong tay Hạ Dương, riêng cái này tôi sẽ mang về ẹ ông xem, để xem mẹ ông sẽ nói như thế nào.

Trước sự hùng hổ đe dọa của bà Xuân, ông Kim sốt ruột nóng vội, vươn người về phía trước hòng lấy lại điện thoại:

- Bà đưa trả tôi!

- Tránh ra!

Nhìn bố mẹ giằng co nhau như vậy, Hạ Dương cũng ko thể đứng yên, ko bận tâm đến sự lờ lờ của mẹ mình, cũng xung phong nhào vô, giằng từ tay 2 người phụ mẫu:

- Mẹ, để con giữ.

Trong cuộc chiến tranh giành đó, ko khó khăn để Hạ Dương nàng làm quán quân, cầm chiếc C1-01 trong tay, nàng nhanh chóng chạy đi:

- Mẹ, con về nội trước.

Bất lực nhìn theo bóng con gái đã sập cửa lao đi ông Kim bản thân cũng ko thèm quay lại nhà, lững thững cất bước đi trên con phố nhỏ.

....

- Mọi việc đã diễn ra như vậy đấy thầy ạ. Hạ Dương ngồi trên xe của Như Phong kể lại, thở dài uống một hộp nước khoáng, khi nãy cất lực chạy marathon cả đoạn dài mới dám dừng lại, may mà còn có hậu thuẫn là “người yêu” với con Mer này, coi như nàng vẫn may mắn đi.

- Ủ, hay là thực sự mình đã hiểu nhầm bố của em? Như Phong cũng buồn lòng miễn cưỡng đặt ra một nghi vấn, đôi mắt nhìn nàng mong đợi.

- Hem, Hạ Dương nhếch mép cười buồn, được như vậy thì thật là tốt, thầy ko biết đấy thôi, gì chứ bố có cảm tình với chị Thu đó từ đời rồi, từ ngày chồng chị ta còn sống đã “vuốt má” người ta ở cửa hàng rồi nữa đó. Hạ Dương thất vọng thổ lộ, nói với chàng điều này có thể chàng sẽ khinh gia đình mình thấp hèn, thế nhưng nàng còn biết làm thế nào nữa đây, bản thân nàng còn ko biết mình đang đứng ở đâu nữa khi nghe mẹ nàng nói chuyện này, ko ngờ mẹ đã nghe những điều này từ lâu mà vẫn giữ kín trong lòng.

Sự phủ nhận chắc chắn của nàng ko khỏi khiến Như Phong thở dài, chuyện đã đến mức như vậy chàng cũng ko còn biết động viên nàng ra sao, đành chờ đợi vậy, chuyện gì đến cũng sẽ phải đến thôi.

Chỉ sợ chuyện này sẽ ảnh hưởng đến nàng, ngày trước chỉ mới phát hiện ra tin nhắn của ông Kim đã khiến nàng lo lắng ko thôi, bất thần thi cử để rớt vòng 2 thi học sinh giỏi, nếu cứ kéo dài chuyện này ko khéo nàng sẽ trượt tốt nghiệp ấy chứ.

- Thầy này... Nhìn Như Phong với đôi mắt đắm chiêu, Hạ Dương bất giác cảm thấy mình bỗng bênh du đang, hình như nàng đang quá mơ mộng viễn vông hoặc quá lo hão lo huyền, giọng nói dè dặt gọi chàng.

- Sao? Như Phong ko đáp lại, quay sang nàng đôi mắt ám chỉ “cứ nói đi, anh đang nghe” thật nồng ấm.

- Gia đình..., à, nhà em như vậy..., mà ko, em như bây giờ thì thầy vẫn yêu em chứ? Có thể sau này sẽ còn tồi tệ hơn vậy nữa? Cứ cho là nàng cổ hủ đi, nên chuyện này mới làm nàng bận tâm nhiều thế, bản khoản mãi nàng mới dám hỏi chàng thẳng thắn vậy.

- Em thì làm sao chứ? Như Phong bật cười, chàng lại còn ko hiểu những rối bời trong cái đầu ngốc nghếch này ư, anh yêu em cơ mà? Đâu yêu gia đình em chứ? Ngốc ạ.

- Ha? Thì bố mẹ thầy cũng sẽ để ý thôi, ko phải sao? Giả bộ chấp nhận em cũng chỉ vì “baby giả” mà mình em tạo ra chứ có vừa lòng đâu, nếu mà biết hoàn cảnh em như thế nào hẳn sẽ ngăn thầy cách xa em nghìn kilomet ấy. Xí nàng nguýt một cái thật dài, thỉnh thoảng cũng mắc cảm vì mình với người ta ko cùng một đẳng cấp.

- Lại ngốc nữa rồi? Như Phong nheo mắt tỏ vẻ nghi ngờ trí thông minh của nàng, mãi sau mới nói tiếp, anh yêu em chứ bố mẹ anh yêu em đâu mà lo nhiều thế? Vớ vẩn. Lo xem sau này sẽ tạo bao nhiêu “baby thật” cho anh còn hợp lý hơn đó.

- A! Thầy đi chết đi! Hạ Dương bị Như Phong trêu như vậy, phụng phịu dỗi hờn, phòng mồm trợn mắt đem tay cù tới cù lui trên người Như Phong. Cái này là do vô tình nàng phát hiện ra, yếu huyệt của chàng chính là “mấy sợi lông buồn” ở bụng nè.

- Thôi nha, có muốn “vượt rào” ko hả? Như Phong oản người ko chịu đựng nổi, tay lái loạn choạng đánh vòng trên đường, nguy hiểm đó nha.

- Ko sợ đâu, có chết thì chúng ta vẫn là một đôi uyên ương cơ mà. Hạ Dương đắc ý cười lớn, đường phố ngày Tết, vắng tanh vắng hoe, nàng ko có sợ sẽ gặp xui xẻo đâu ah, Như Phong dừng hồng lừ được nàng đi.

Trong xe rúc rích tiếng cười không ngừng của một cô gái nhỏ và một chàng trai lịch lãm trên con đường ngược về miền quê Đan Phượng.

Tiếng cười trong veo và vô tư ấy ko hề biết rằng có một bi kịch đang chờ đón họ.

52. Chương 52: Bị Thương

Ngoài dự đoán của nàng, khi trở về nhà nội đã thấy ông Kim đang ngồi ở ghế nói chuyện với bà nội.

- Bà, nàng lễ phép cúi đầu chào, miệng lưỡi còn đang phân vân xem liệu có nên chào cả bố nàng luôn ko?

- Ồ, Dương đấy hả? Mẹ cháu đâu? Sao năm nay nhà mày mỗi người về một lượt thế?

- Dạ? Hạ Dương ko ngờ bà nội đã già mà vẫn còn tinh tường như vậy, thoáng cái đã nhìn ra điểm khác biệt, lung tung chưa biết nói sao cho phải thì Như Phong đã giúp nàng.

- Cháu chào bà ah? Như Phong lên tiếng rất đúng lúc, cháu cùng Hạ Dương đi chơi nên tiện thể đưa cô ấy qua đây luôn, ko ngờ là bác trai cũng đã về trước rồi. Thế bác gái ko đi cùng bác ạ? Khéo léo đổi câu hỏi sang ông Kim đang ngồi đó nhìn đứa con gái cùng ông thầy chủ nhiệm.

- Hem, cũng ko có gì đâu mẹ a, con rảnh nên đi trước thôi, mẹ cháu lên quê ngoại chưa về mà. Đáp bằng lời nói dối một cách trơn tru, ông Kim vẫn chăm chú nhìn sang Như Phong, dường như trong đầu đã có ý nghĩ gì đấy.

Sau khi chúc mừng bà nội nàng thượng thọ, Như Phong ko tiện ở lâu, cũng xin phép về luôn. Những gì còn lại phải để tự nàng giải quyết thôi, chàng vẫn chưa là gì để có thể xen vô vào chuyện gia đình của nàng được.

Nhìn theo bóng chiếc xe khuất dần xa xa, Hạ Dương ko giấu được tiếng thở dài, nàng thực đã phiền đến chàng người ấy nhiều quá. Ước chi...?

- Dương, bố có chuyện muốn nói với con! Bất thành lời, ông Kim xuất hiện ngay phía sau nàng nói.

Quay lại nhìn ông bố của mình, Hạ Dương chán nản uể oải đáp:

- Sao? Bố muốn nói gì với con? Con nghĩ bố nên nói chuyện với mẹ con đi thì hơn. Rảo bước nhanh chóng để thoát khỏi con người ấy, nàng thực vốn dĩ muốn chạy trốn.

- Là chuyện của con. Ngăn để nàng chạy về nhà, ông Kim nói lớn. Bố nghĩ bố con mình cần nói chuyện thẳng thắn.

- Con? Hạ Dương nghi hoặc hỏi lại, chuyện gì liên quan đến nàng đây?

- Mọi quan hệ của con và thầy Phong là gì? Ông Kim thực ko nể nang, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Hạ Dương có chột chột dạ, thì ra là chuyện này, bố nàng đã biết gì rồi chẳng?

- Quan hệ gì là thế nào? Chẳng phải là thầy trò ư?

- Đừng có hòng qua mặt bố, bố nói trước, thằng Phong là thầy giáo của con, đừng có mơ tưởng đến chuyện yêu đương nhăng nhít, biết chưa? Ông Kim cứng rắn nhắc nhở nàng.

- Hơ? Nàng biết nàng ko giấu được rồi, nhưng thế thì đã sao chứ? Có gì là vi phạm pháp luật hả? Nghĩ vậy nên nàng cũng bực mình, trước khi rời đi ko kìm nổi mà to tiếng với ông, chuyện tình cảm của con bố ko phải lo, mà nói đúng hơn bố ko đủ quyền can thiệp. Bố hãy nghĩ lại mình đi đã.

Đau! Trái tim nàng thắt chặt lại.

Nàng thực là một đứa con hư như vậy?

Nàng thực là một đứa con đã “chửi” vào mặt người sinh thành của mình sao?

*****! Nàng hận chính mình, chạy ngược lại ra khỏi ngõ về nhà nội, nàng cần nói cho anh trai biết những chuyện đang diễn ra trong gia đình mình.

Anh trai hẳn sẽ cho nàng lời khuyên, biết đâu anh ấy lại có cách giải quyết êm đẹp.

Mà rốt cục nàng đang băn khoăn chuyện gì đây? Vì nhận ra ý cảm đoán của bố nàng đối với quan hệ của nàng cùng Như Phong? Hay là thực sự vì sự phản bội của bố nàng?

....

Dòng nước lặng lẽ trôi mang theo dòng chảy của thời gian, Hạ Dương ngồi một mình bên bờ sông Hồng lặng gió.

Cũng may, trời ko còn lạnh như trước, nàng cũng yên tâm để mình tìm khoảng ko tĩnh lặng.

Khi những tia nắng cuối cùng chính thức tạm biệt thế gian, Hạ Dương mới mệt mỏi đứng dậy, chậm chậm bước về nhà. Có lẽ, giờ này mẹ nàng đã về rồi. Ít nhất khi trở về nhìn thấy mẹ sẽ khiến tâm tình nàng dễ chịu hơn là nhìn thấy mặt ông ấy.

Sự thật đã chứng minh, ý nghĩ của nàng đã sai lầm.

Mẹ nàng trở về giống như lại mang đến bão tố mới sau những giây phút bình yên.

- Mẹ nói xem, như thế có được ko? Là mẹ mẹ có chịu đựng được ko?

Tiếng nói như muốn hét lên của mẹ nàng ko ngừng đập vào tai nàng, Hạ Dương bồn chồn ko vào nhà, đứng núp sau cánh cửa, hình như mẹ đã ko chịu được mà nói ra cho bà nội biết.

- Chuyện cũng chưa đâu vào đâu, chỉ là mấy tin nhắn trên đầu thôi, con làm quá lên làm gì? Chuyện bé xé ra to ko phải là tốt đâu. Ngược lại với sự tức giận ko kiềm chế nổi của mẹ nàng, bà nội Hạ Dương vẫn rất trầm tĩnh, giọng điệu hoàn toàn ko phải của một bà cụ lẳng tai ko hiểu con dâu đang nói gì.

- Chưa đâu vào đâu sao? Bà Xuân tức tối nhắc lại lời mẹ chồng, cố gằn giọng nói nhỏ hơn tránh thị phi tai tiếng, bà chỉ tay vào ông Kim nói từng tiếng một, mẹ để cho chồng con dắt thêm một đứa con riêng nữa mới nói là có gì sao? Bằng ngần này hơn 20 năm trước ko phải cũng gân lên để cãi ko có gì, có nhớ là còn lỗi con đến tận nhà người ta thanh minh ko? Mẹ tưởng con lại ngu như năm đó nữa sao? Bây giờ thì thế nào? Ông đi mà nói với thiên hạ rằng nó ko phải là con gái ông đi? Để xem dân làng hàng xóm người ta nói thế nào?

- Chuyện đã qua ko nên nhắc lại nữa, thằng Kim là sai lầm nhất thời, con cũng nên bỏ qua cho nó.

- Mẹ tưởng con ko bỏ qua sao? Con ngâm đắng nuốt cay 20 năm nay là ko bỏ qua sao? Tiếng bà Xuân đã xen lẫn những âm thanh nức nở, Hạ Dương ở phía ngoài nghe thực ko hiểu chuyện gì, rốt cuộc 20 năm trước là chuyện gì? Mẹ nàng đang nói đến ai, con riêng gì cơ? Nàng sao?....

Thật muốn nghe một tiếng thanh minh từ bố nàng, nhưng Hạ Dương hoàn toàn thất vọng, từ đầu đến cuối chỉ thấy ông giữ im lặng ko lên tiếng, lát sau vẫn là tiếng của bà nội thâm trầm:

- Cũng ngần này tuổi rồi, trai gái gì nữa được đâu mà mày nói thế, mang tiếng xấu cho bố nó.

- Ha? Bà Xuân nghe mẹ chồng nói vậy ko khỏi khinh bỉ nhếch mép cười buồn, mẹ thì biết gì chứ, mẹ tưởng nhà con nói ko có gì là ko có gì thật sao? Ko có gì mà ban ngày ban mặt sang cửa hàng nhà người ta, vuốt má vuốt mặt người ta à? Mẹ nói xem, có phải là bản tính dê già ăn sâu vào máu ko? Mẹ nói xem, mẹ nghĩ như thế nào?

????

Thì ra có cả chuyện này nữa sao? Mẹ nàng cũng đã biết những chuyện của bố sau lưng bà sao? Hạ Dương ngồi bệt bên ngoài, nước mắt lặng lẽ rơi.

Những đau khổ của mẹ nàng đã lên đến mức nào rồi?

Ko để bà mẹ lên tiếng bênh vực con trai, bà Xuân tiếp tục vạch trần, đã đến nước này thì bà cũng chẳng cần phải giữ sĩ diện cho ông ấy nữa.

- Con còn chưa nói đến chuyện nhả tin trâu đùa đâu, trâu đùa cái kiểu con nít ở đâu ra? Phải vai vế với bố mẹ chồng nhà nó chứ ko à? Yêu là yêu thế nào? Giỏi yêu giỏi đương ko sang mà ve vãn nó khi chồng nó còn sống ý?

- Bà đứng có ăn nói hàm hồ. Cuối cùng ông Kim cũng lên tiếng, bà chua ngoa nó vừa thôi.

- Phải..., tôi đây thì chua ngoa vậy thôi, bây giờ thì có chó mõ ngoài đường kia nó mới ngọt ngào với ông được. Cùng lắm thì ông lên với mẹ con nhà con Huyền đi, có mẹ con nhà nó thì ko chua ngoa với ông thôi, có khi còn vác ông lên bệ thờ đấy chứ?

- Á à..., bà rửa tội chết đi đấy à? Ông Kim gằn lên từng tiếng một, giỏi, bà thì giỏi lắm rồi.

- Tôi chẳng rửa ai hết, nhận ra được mình đã lỡ lời, bà Xuân nhanh chóng phản lại, đây là ông tự suy ra như vậy, tôi nói là nói đùa con riêng của ông, nó chẳng mong ngóng ông từng ngày từng giờ à? Ha? Dù gì cũng là máu mủ của ông, ngày Tết ngày nhất cũng nên mua bộ quần áo mới cho con chứ nhỉ? Thật tội vạ ở cái mồm, bà Xuân bị chọc đến mức muốn phát điên, nói năng đã bắt đầu hỗn loạn ko có mục đích.

- Bốp! Bà im đi! Ông Kim hằn học in một dấu tay lên mặt của bà Xuân, vừa vừa thôi, đừng có tưởng mấy đồng bạc của bà mang về là bà được làm vương làm tướng ở cái nhà này.

Chuyện gì đến cũng phải đến, bà Xuân cũng ko quá bất ngờ với cái tát trời giáng này, cười khểnh một cách đau đớn, quay sang mẹ chồng vẫn đang ngồi đấy chứng kiến:

- Chuyện lần này, mẹ ko giải quyết được, con sẽ đi nhờ các ông các bà trong họ hàng làng mạc nhà mình, phản bội một lần thì con có thể tha thứ chứ lần thứ hai sẽ ko được đâu mẹ ah. Dứt lời, bà Xuân rất vững vàng bước ra cửa, nói ra chuyện này bà đã xác định ko còn gì lưu luyến với ông Kim nữa rồi.

- Mẹ! huc...

Hạ Dương đứng trước mặt bà Xuân, nước mắt lăn chã tuôn rơi.

Bí mật nàng ko được biết, thì ra là như vậy...

Mẹ nàng, đã rất đau phải ko?

- Con gái ngốc, khóc gì mà khóc? Bà Xuân trở nên nhẹ nhàng đến bất ngờ, ôm nàng vào lòng, để tựa đầu con gái lên vai mình vỗ nhẹ, ko có gì phải khóc cả con ạ.

- Mẹ đừng giấu con, con biết hết rồi. Hạ Dương ghen ngào nói ra mấy chữ, mẹ nàng trước mặt nàng vẫn là sự che chở yêu thương như vậy? Những đau khổ của mẹ tại sao trước giờ mình ko hề biết? Là mẹ che giấu quá kĩ hay tại bản thân quá vô tâm?

Thoáng chút bất ngờ vì Hạ Dương nói vậy, bà Xuân giật mình đẩy Hạ Dương ra khỏi mình:

- Con khi nãy đứng ngoài này à?

- Dạ. Sụt sùi gật đầu, để con vào nói rõ cho bà nội biết.

- Ko cần! Ngược lại, bà Xuân vội vàng giữ tay Hạ Dương, con ko nên đối mặt với bố con, để mẹ lo là được rồi.

Nhìn vào đôi mắt mẹ đầy tin tưởng, Hạ Dương ko đành lòng gật đầu.

Mẹ thực có thể làm được chứ?

- Lêu lêu lêu..., những đứa trẻ bá vai nhau cùng thè lưỡi ra làm động tác khinh bỉ nàng, cha mày là đồ xấu xa, chúng ta ko thèm chơi với nó.

Hạ Dương một mình đuổi theo đám đông đang xa dần, ko, đừng, tớ là người tốt, đừng để lại tớ một mình, đợi tớ với...

Những thanh âm hốt hoảng sơ hãi thoát ra trong mộng, Hạ Dương ko khỏi toát mồ hôi bật mình tỉnh dậy.

Thật may, chỉ là một giấc mơ, nàng đưa tay quạt vệt mồ hôi trên trán nhủ thầm.

Nhìn đồng hồ thấy vẫn còn thực sớm, chưa đến 6 rưỡi, thảo nào mẹ ko gọi nàng dậy.

Hôm nay là ngày cuối cùng ở lại quê nội, trưa nàng đã phải xuôi xuống Hà Nội để mấy bữa đi học rồi, nản thiết.

Đang tính lười nhác thả mình xuống đánh thêm một giấc, nàng chợt nghe thấy tiếng ồn ào gian nhà ngoài:

- Được rồi, bà nói tay này nhấn tin chứ gì, chỉ cần ko còn tay nữa là xong. Tiếng bố nàng oán hận về oan ức.

Rất nhanh, nàng định hình được tình thế, vụt dậy lao ra ngoài, lúc này bố nàng đã chạy xuống bếp tay phẳng phẳng cầm con dao phay dài chừng 2 gang tay, vôi vàng hết lớn:

- Bố làm cái gì vậy hả? Điên à? Có lẽ ko đúng với giọng điệu của một đứa con nói với người cha, nhưng thực tế thì giờ phút này nàng đâu có nghĩ được nhiều như vậy đâu, ko dám xông vào can ngăn ông Kim, bất lực đứng phía ngoài quát lớn.

- Mẹ con nhà mày vu cho tao ngoại tình, được rồi, vậy thì tao sẽ chặt đứt bàn tay này ẹ con nhà mày xem. Ông Kim gầm lên từng tiếng đau khổ, tay phải cầm con dao đã giơ lên đến đỉnh đầu.

Ngay lúc lưỡi dao sắp chạm đến đích, bóng một người vụt ra giữ lấy tay ông Kim, chính là mẹ nàng:

- Còn đứng đó à, giật con dao ra ngay. Bà Xuân có vẻ sợ hãi giục Hạ Dương. Chỉ là sáng sớm lời qua tiếng lại mấy câu, ko nghĩ đến ông Kim lại uống rượu rồi làm càn, chỉ sợ có điều chẳng hay xảy ra.

Nghe lời mẹ ngay tức khắc, Hạ Dương có gắng gở từng ngón tay đang nắm chặt chuôi dao của ông Kim, miệng lắp bắp sợ hãi:

- Ko được, mẹ àh, bố con giữ chặt lắm.

- Tránh ra...! Tiếng ông Kim vùng vẫy hất mẹ con Hạ Dương ngã xiêu ngã vẹo.

- Ông vừa vừa thôi, ông định buộc tội cho tôi hại ông tàn phế hả? Muốn tàn phế thì ông chém luôn mẹ con tôi đi đây này.. Bà Xuân tức tối gào lên, đang ở tư thế ôm ghì lấy ông Kim thả lỏng, có giỡn thì ông chặt đi.

- Bà tránh ra, mẹ con nhà bà có coi tôi ra gì nữa đâu mà, tôi tàn phế cũng được, ko khiến bà phải lo cho tôi. Tôi đâu phải là chồng bà nữa đâu..

Với những lời lẽ tuyệt tình như vậy, Hạ Dương ko khỏi đau lòng, thực tế thì ai đã ko coi trọng cái gia đình này chứ? Lỗi của mẹ nàng sao?

- Bố nói thì hãy nghĩ kĩ xem, ai là người năm lần 7 lượt phản bội? Đến giờ phút này mà còn định giở trò mèo ra cho ai xem? Chẳng ai muốn xem bố diễn tuồng đâu mà. Tiếng nàng nói cao thấp trầm bổng khiến ai đó tức nghẹn.

- Mày giỏi. Mày thì giỏi rồi. Mày đi học thầy cô mày dạy về xem trộm tin nhắn riêng tư của người khác à?

- Chẳng ai dạy, có tật thì giật mình thôi. Hạ Dương tức khí buông thêm một câu, mặc kệ ánh mắt giận dữ của ông Kim nhìn mình, quay đi thẳng lên nhà trong tiếng nhấc nhở của mẹ nàng “ko được nói nữa”.

Bất quá, lời nàng nói đã trở thành mũi châm thuốc nổ, ông Kim điên tiết kéo mạnh con dao trong tay, nhất thì hét nói là làm, ko thể để nó khinh thường ông nghĩ rằng ông chỉ dọa mẹ con nó thế thôi.

Nhưng...

Trước khi ông kim vung dao một lần nữa, lưỡi dao sắc nhọn đã quệt một đường dài trên bàn tay của bà Xuân vẫn đang cố gắng ngăn giữ ông chồng làm chuyện hồ đồ.

Những tia máu phụt ra lạnh lẽo, bắn ra xung quanh, “tự hào” buông mình xuống nền đất mẹ.

Bà Xuân bắt ngờ với nỗi đau da thịt, tay kia theo phản xạ bịt lấy vết đứt, la lên:

- Ôi giới ơi..., vậy là ông được như mong muốn rồi, chém đi, chém nữa đi. Ngồi bệt xuống đất, bà Xuân đau đớn ko kìm được nước mắt.

Ngay khi ông Kim định thần lại, ý thức được rằng đã sơ suất cửa dao vào tay bà Xuân, còn chưa biết làm gì thì Hạ Dương đã vọt tới, hốt hoảng:

- mẹ, mẹ làm sao vậy?

- Đây, mày xem, bố mày cắn đứt tay mẹ rồi, ới giờ ơi là giờ.... Bà Xuân vẫn ko ngừng lặn lội ngang dọc.

- Để tôi xem thế nào, Dương mau đi lấy vải để cầm máu nahngh lên, còn ngồi đó hả? Ông Kim vẫn là người bình tĩnh hơn cả, ra lệnh cho Hạ Dương.

Hạ Dương sợ hãi tái mét mặt mày, vừa nhìn thấy một màu trắng nhỏ ở giữa ngón tay mẹ, tự nhiên bật khóc, vội vội vàng vàng đi tìm thứ cầm máu.

Một vết dài, đứt cả 3 ngón tay, vết thương sâu như vậy, mẹ sẽ ko chịu đựng được.

Cuống cuống mang một ít khăn trắng xuống bếp bịt lại vết thương của mẹ, nằng ko tìm thấy bông băng gác ở đâu cả, tạm thời giúp mẹ giữ tấm vải, sợ hãi chỉ khóc nức nở, ước gì có thầy ở đây thì tốt biết bao, nằng thực ko biết phải làm gì bây giờ.

- Đâu? bỏ ra, bịt cái này vào. Bố nằng cũng đã từ vườn chạy vào, nhả ra trong miệng là lá cây lược vàng được nhai nát, muốn đắp vào vết thương ẹ nằng.

Ngược lại...

mẹ nằng lạnh lùng quay đi, ko tiếp nhận sự lo lắng của ông Kim, phũ phàng:

- Tránh ra, ông còn lo cho tôi làm gì, rồi mạnh mẽ hất bỏ những thứ mà ông Kim cố tình đặt lên miệng vết thương.

Phải rồi, Nghe nói cây lược vàng còn có tác dụng cầm máu rất tốt.

Hạ Dương tỉnh ngộ, vội vàng cũng ra hái một ít, nhai nát, đắp vào vết đứt.

Lúc này, bà nội nằng cũng vừa đi chơi ở đâu đó về, thấy nhà cửa xốn xáo bát nháo cả lên:

- Xảy ra chuyện gì vậy hả?

- Mẹ, ko có gì, chỉ là con bị đứt tay mà thôi. Mẹ nằng nhịn đau đáp lại bà nội.

- Sao? Đứt thế nào mà khóc tời khóc đất ầm ĩ lên cả thế? Mồng 6 Tết mà đã máu me rồi.

- Thấy bà tỏ ra xem nhẹ việc mẹ nằng bị đứt tay như vậy, Hạ Dương trông lòng bất bình, thay mẹ giải oan, mẹ cháu bị đứt tay, cắn vào tận xương rồi, bà biết gì mà nói. Thề có trời phật, đây là vì mẹ nằng lôi kéo ra hiệu cho nằng ko được nói nằng mới ko nói ra thủ phạm là ai đó.

- Hả? Sao? Nghiêm trọng đến thế cơ à? Thế còn ngồi đó khóc lóc cái gì, mau đưa ***** xuống trạm y tế, người ta khám rồi khâu lại cho. nhanh lên! Bà nội nằng lúc này mới ý thức được vấn đề, lo lắng giục nằng.

Thật là cái đầu ngổ tầu này. Hạ Dương bực tức cốc vào đầu mình mấy cái, chuyện nhỏ đó mà cũng để bà phải nói mới biết, thật uống công 12 năm đi học.

- Đi, mẹ, bà nói phải đấy, con đưa mẹ xuống trạm.

- Ko, ta ko đi, có đánh chết tao thì ta cũng phải ở giữa sân này mà kêu trời cho thấu, khác nào giết người bịt miệng ko hả trời.

Khác xa với ý nghĩ của nằng, mẹ nằng nhất định ôm tay ngồi bệt giữa sân khóc, nằng thực ko yên lòng:

- Mẹ, đi, ác giả ác báo, mẹ ko phải lo, giờ phải đi khâu vết thương trước đã. Hạ Dương ko ngừng giục bà Xuân đứng dậy để đi.

- ko sao, mày kệ mẹ, rồi nó khắc tự lành lại, ta ko chết được đâu mà con lo. Bà Xuân thực cứng đầu cứng cổ kiên quyết ko đi.

- Mẹ, Hạ Dương bắt lực lại khóc lớn, đứt tận xương thế kia, tự lạnh sao được. Mau, đứng dậy nhanh. Đứt lời nằng ko ngừng dùng sức vực bà Xuân đứng lên.

Đáng tiếc, sự tác động của nằng thực như mèo cào, bà Xuân nhất quyết ko chịu đi, đứng dậy đi vào ngồi trong nhà, lớn giọng nói:

- Ta cứ ở nhà đây này, ta ko đi đâu cả.
- Có phải nhà nữa đâu mà ở? Nhà gì chứ? Hạ Dương bất lực nhìn mẹ nàng như vậy, ngã mình xuống đất khóc, thốt ra từng tiếng khó nhọc, có phải là nhà nữa đâu mà nói là nhà?

53. Chương 53: Ba À, Con Thất Vọng Về Ba Lắm!

Tiếng chuông báo thức vang lên âm ì, Hạ, Dương rất nhanh với tay tắt đi, bật mình khỏi giường.

Thật là một sự thay đổi lớn đáng cảm khái trong cuộc đời của nàng, giờ đây nàng có thể nghe thấy tiếng chuông báo thức khi đang ngủ thay vì nằm như chết. Cảm thấy mình hình như đã “già” hơn rồi.

Vệ sinh cá nhân xong bằng một tốc độ chóng mặt, Hạ Dương chạy lại mở tủ lạnh. Để xem nào, có cà rốt, hành, trứng, chả, thịt bò, thịt gà, rau xà lách, cà chua, wuay, cũng nhiều thứ đấy nhỉ?

Nhanh nhẹn bắc nồi xào nấu, nàng thực đang rất happy chuẩn bị bữa sáng ẹ nàng. Biết nói thế nào nhỉ, sau khi trở về từ quê nội, bố đã ko ngủ cùng mẹ nữa mà chuyển đến phòng anh trai nàng, bữa cơm nhà nàng chẳng khác nào cực hình, người ăn người ko, rốt cục biến thành nấu riêng ăn riêng. Từ đầu đến cuối nàng cũng ko hiểu nổi tại sao gia đình mình trở thành như vậy, chỉ đành bắt ép bản thân làm quen.

- Ủa? Dương? Là con à? Bà Xuân đứng cửa bếp ngạc nhiên nhìn con gái, cảm giác được rằng Hạ Dương đã thay đổi nhiều lắm.

- Ah, mẹ dậy rồi, nhanh vào đánh răng rửa mặt đi rồi ra ăn cơm rang con làm nha, tuyệt vời. Nói rồi nàng ra dầu, đưa ngón cái lên làm hiệu, con gái mẹ rất cừ đó nha.

Nhìn Dương như vậy bà Xuân chỉ lắc đầu cười, xem ra đã trưởng thành thật rồi.

Hạ Dương vừa ăn vừa lén nhìn mẹ lo lắng, hi vọng mẹ sẽ ăn hết bát cơm nàng xối đó. Từ Tết đến giờ mẹ ko ngừng sút cân, từ 53 xuống 47 chỉ trong thời gian chưa đầy tháng, nàng ko nói nhưng nàng biết điều ấy khi vô tình nắm tay mẹ, cổ tay gầy ruộc toàn xương là xương. Hiển nhiên mẹ ko dễ dàng trải qua cú sốc lần này.

- Mẹ thấy chưa, con rang cơm là ngon nhất đấy nhỉ? Hạ Dương hớn hờ vừa ăn vừa hỏi chuyện.

- Uhm. Bà Xuân gật gật đầu công nhận, tay trái vẫn chập chập múc từng muỗng cơm lên ăn. Ko dám nói thật với con gái mẹ chẳng cảm thấy được dư vị gì, thật ko muốn ăn bất cứ cái gì cả. Đây nói ko phải vì cơm ko ngon mà vì tâm trạng ko tốt mà thôi.

- Tay phải mẹ đã đỡ chưa? Hôm nay con ra tiệm cùng mẹ dọn dẹp nhé. Hôm qua bày bừa nhiều thế mình mẹ làm sao hết được? Hihi

- Ờ, đỡ rồi, nói vậy bà lại nhìn xuống bàn tay với 7 mũi khâu xấu xí, dấu vết này sẽ hằn in trong suốt cuộc đời còn lại của bà ko phai mờ được, con ko cần phải ra, mình mẹ vẫn làm được, đi mà đi ôn thi đi. Bà Xuân vẫn rất quan tâm đến chuyện học hành của nàng, nay là chủ nhật ko phải nàng sẽ phải ra trung tâm học tiếng anh sao?

- Dạ? Cô giáo con bận, hôm nay được nghỉ mà, hihi, mẹ ăn thêm nữa nhé? Nàng cũng ko e dè mà nói dối mẹ, Thượng đế à, xin lỗi, nhưng Người đừng trách con, nói dối có thiện lương mà.

- Thôi ko. Bà Xuân nhay tay bịt miệng bát cơm, vậy đủ rồi, để phần cơm cho bố con ăn nữa nhé.

- Dạ. Hạ Dương dạ một tiếng rồi im ko nói, thâm tâm nguyền dài nguyền ngắn, mẹ sao phải lo lắng chuyện của ông bố nàng làm gì nữa? Thật là ngốc nghếch!

Sau bữa cơm có hai mẹ con, Hạ Dương cùng mẹ khởi hành đi ra mở quán thật sớm đón khách uống cà phê sáng, để lại ông Kim trong căn nhà trống lạnh lẽo còn chưa thức giấc.

Trước đây, ông kim luôn phải cùng bà Xuân ra dọn dẹp phục vụ buổi ban ngày, chỉ có tối thì bà Xuân có thuê thêm 2 người, một bưng bê, 1 trông xe mà thôi. Còn hiện giờ, bà Xuân đã chẳng thèm đoái hoài đến chuyện ông chồng mình có làm hay ko, dù chỉ có một tay lành lặn thì bà vẫn có thể làm được mọi chuyện, huống hồ lại có con gái giúp đỡ nữa. Thật là con gái ngoan!

Thầm khen ngợi Hạ Dương trong lòng, bà Xuân ko khỏi ngán ngẩm, ngồi sau lưng nàng mà run nhong nhóc nói:

- Cẩn thận chút, ko cần đi nhanh, chậm thôi con.

- Dạ, mẹ ko phải lo, đường còn vắng mà. Hạ Dương biết bà lo sợ xảy ra tai nạn nên trấn an, thực tình nàng cũng ko tin tưởng tay lái của mình lắm.

Ấn hận mà, nàng trước giờ vẫn ngoan đạo cực kì, nhất quyết đợi đến năm 18 tuổi mới đi xe máy, ko ngờ lúc mình tuân thủ luật lệ giao thông thì bạn bè đã thành “lái lùa” mất rồi. Tại tay mẹ đau ko thể lái xe chứ ko nàng chặc hẳn cũng chẳng có cơ hội mà dắt xe máy nhà mình ra cửa ấy chứ. Haiz...

Chạy lằng xằng xếp bàn ghế, lau lại bàn ghế, quét dọn xung quanh, Hạ Dương cảm thán mệt mỏi, trước chưa bao giờ mẹ để nàng ra đây làm việc, thật là khiến hư hỏng thêm, ko ngờ đến công việc của mẹ cũng chẳng nhàn hạ gì.

Ngồi thở ngán thở dài phía bên ngoài, Hạ Dương nhìn đồng xe ngổn ngang mà ngạc nhiên, ko ngờ buổi sáng mà người ta cũng đi uống nước đông vậy? Cứ tưởng là buổi tối thì trai gái mới đi hẹn hò chứ????

Thắc mắc như vậy nàng mới ngó vào trong, cũng chẳng phải, toàn là mấy cô chú chuẩn bị đi làm, tranh thủ qua làm cốc cà phê hay ngụm bia hơi a, mẹ nàng thức có duyên bán hàng. Hihi

Đang chăm chỉ công tác bảo vệ của mình, cảm thấy “buồn buồn” khi điện thoại rung, có tin nhắn đến nha.

Happy cầm điện thoại lên đọc, biết ngay mà, ngày nào cũng chỉ hỏi được câu này.

Bấm bấm bấm, liền có phản hồi ngay sau đó.

- Chăm thế nhỉ? Liệu có nói dối anh ko đó? Tin nhắn Như Phong hỏi tiếp.

- Thề luôn! Hứ, mà thầy ko tin thì thôi, em chẳng thêm.

- Thèm gì? Kiss hở? Xa mấy ngày đã ko chịu được rồi đúng ko?

- Trời đất??? Thầy hôm qua đập đầu vào tường à? Hạ Dương rất khinh bỉ nhún lại, cái người này thực làm nàng muốn cười chết.

- Uay, sao em biết? thần giao cách cảm nha, haha ko hổ danh là uyên ương ^^

- Hắc hắc. Đi chết đi đồng chí.

Sau đó nữa, hình như là thầy lại bận rồi, ko thấy trả lời lại nữa. Chẹp chẹp ngán ngẩm, cuộc đời này ah tại sao lại có một người như vậy? Thực may mắn, thực may mắn, kiếp trước nàng đã tu nhân tích đức bao nhiêu để kiếp này có người yêu tuyệt như vậy ha?

Thế nên, tại ai đó khiến nàng cầm đến điện thoại, rồi nhớ ra hôm nay là ngày 8/3? Hahaha đòi quà đòi quà. Nhắn tin đến bãi đỗ tình yêu.

Tin nhắn thứ nhất: Thầy có biết hôm nay là ngày gì ko? Hihi

Tin nhắn thứ hai gửi đi: Bộ gốc vậy à? 8/3 đó. Ngày quốc tế phụ nữ đó có biết ko hả?

Tin nhắn thứ ba sau N giây: Mà thôi đi, hôm SHL em đã nhận được một bông hồng của thầy gửi rồi, trời đất, làm bọn con gái cả lớp sướng phát điên, thầy đi sang đó mà vẫn ko quên các “tài nữ” 12D1 đấy.

Tin nhắn thứ 4 sau sự kìm nén kiên nhẫn: Thế thì em với 39 bạn gái lớp mình cũng giống nhau à? Ko được đâu nha.

Tin nhắn thứ 5 sau sự bùng nổ: Chết đi, ko thèm trả lời tn của em nữa à? Giận rồi, giận đen mặt rồi, mau hối lộ đi.

Tin nhắn thứ 6 sau sự ngẫm lại: Ko phải giận em vì nói thầy “chết đi” đấy chứ? Hix, xin lỗi mà, người ta ko có ý vậy đâu.

Tin nhắn thứ 7 sau phút giây hồi cải: Muốn giận thì cứ giận đi, coi như em chưa nói xin lỗi, hừ.

Oa oa, lịch sử tin nhắn của nàng dài liên miên, kết thúc vẫn là sự “bế tắc” vì đồng đội ko hợp tác, Hạ Dương ủy khuất cất điện thoại, ngẩng đầu nhìn mây nhìn gió. Trời hôm nay thực đẹp thực đẹp nha.

- Hãy “chết đi chết đi” đừng ngại ngừng, nàng buột miệng mà ca lên câu hát chế để trách mình thật yếu đuối khi nhìn đâu cũng thấy khuôn mặt tươi cười của Như Phong.

- A a cháu gái, thất tình a? ko nên chết, cuộc đời đẹp lắm, vẫn là ko nên chết. Vị khách cuối cùng dắt xe rời đi cảm khái, chân bước run run, lũ trẻ bây giờ động tí là muốn chết, nguy hiểm thật.

Ngây dại nhìn bóng ông bác xa dần, Hạ Dương nàng ôm bụng cười ngặt nghẽo, ko nghĩ đến tiếng hát của mình lại “dọa” người đến như vậy hahaa

- Cười gì mà “điên” thế con gái? Bà Xuân nhìn con gái phán.

- Ha ha, hức, Hạ Dương cười đến chảy nước mắt, khục khặc xong mấy tiếng, mẹ ko hiểu được đâu ah, vẫn là con phải ngưỡng mộ mình. Hihi

- Ôi dào, đồ hâm này. Bà Xuân ko tiếp con gái của mình nữa, trực tiếp đi vào cầm khăn đi lau bàn.

Hạ Dương sau khi rửa hết chén cốc, nhìn mẹ xếp lại bàn ghế cùng lau dọn, mắt ko tự chủ nhoe đi, chết tiệt, lại nghĩ cái gì thế này.

Bóng dáng mẹ cặm cùi lau dọn hiện lên trong mắt nàng khiến tim thực nhói, cái dáng vẻ cô đơn nhỏ nhoi ấy khiến nàng thẫn thướt trong giây lát.

- Mẹ, uống ngụm nước này. Sau khi để mẹ lau xong mấy bàn đó, Hạ Dương mang đến cho bà Xuân cốc nước chanh.

- Uhm. Ra làm hộ ko thấy chỉ thấy “bòn rút” của mẹ thôi. Bà Xuân hớn hử nhìn cái khay đựng hương dương, xoài xanh, 2 ly nước và ít muối mắng yêu nàng.

- Hihi, con chẳng làm từ sáng đây thôi, cái này coi như là mẹ trả công cho con chứ? Nàng ngồi xuống cạnh mẹ nàng, vừa ăn vừa nói chuyện.

- Bán hàng như con mẹ chẳng mấy mà sập tiệm. Bà Xuân tuy ko để ý nhưng vẫn trêu nàng mấy câu.

- Ủa, mẹ này, con có chuyện này muốn hỏi mẹ. Nàng ngập ngừng nói hết câu.

- Sao?

- Ừ thì là..., gãi đầu gãi tai, ... Chuyện con riêng của bố con là thế nào hả mẹ? Nàng từ ngày biết sự thật vẫn luôn băn khoăn mãi, bố nàng vẫn chăm lo cho gia đình thật ko thể nào nghĩ có một đứa con riêng được, lựa lúc ko có khách đến uống, nhất quyết hỏi mẹ cho rõ ràng.

Nghe Hạ Dương hỏi vậy, bà Xuân cũng ko lạ lắm, mắt thoáng một nỗi buồn xa xăm, nhấp môi ít nước chanh, chậm rãi:

- Chuyện ấy cũng xưa rồi. Năm mẹ 19t, được ông bà ngoại gả về dưới này. Khi ấy nhà nội con khó khăn lắm, nghèo nhất nhì trong làng cơ đấy. Cả nhà có 7 người trong căn nhà cấp 4, những ngày mưa phải mang hết cả xoong nồi, xô chậu ra để hứng nước vì rột tới rột lui nữa đó. Cũng vì khó khăn như vậy mà mẹ chưa muốn sinh con. Cũng vì thế mà ông nội con mắng ***** mẹ, đuổi mẹ vì “ko biết đẻ”.

Giọng nói có chút nghèn nghẹn, bà Xuân cố gắng ko khóc khi nhớ lại chuyện xưa, lát sau mới tiếp tục kể lại:

- Suốt thời gian sau đó mẹ lao vào chợ búa, buôn bán, hết bán gạo thì đi chợ rau, rồi chợ hoa quả, thứ gì cũng từng làm, còn bố con thì đang làm thợ mộc. Năm ấy, bố con cùng mấy người thợ nữa nhận làm cửa ột nhà ở mạn phía trên, gần chỗ cây xăng bây giờ đấy, ngày ấy gọi ở đó là Dốc Đá. Nhà đó chỉ có một người phụ nữ chưa chồng, hơn bố con mấy tuổi ở thôi. Nhớ ngày ấy, mẹ gánh bầu bí đi bán mãi trên Chợ Cầu, đi

bộ cả chục cây số, làm gì có xe máy như bây giờ, cùng mấy chị em nữa nói chuyện, người ta còn cười nói mẹ cứ lao thân vất vả làm gì, để chồng hưởng hết vui sướng cho. Lúc ấy mẹ còn ko nghĩ ra, đáp lấy câu chuyện, “ôi dào, chồng mình sướng chứ chồng hang xóm đầu mà lo”, bây giờ thấy thật hối hận. Thì ra, bố con chơi bời, cả làng người ta biết, người ta đoán già đoán non, còn mẹ thì ko biết gì cả, người ta nhắc khéo mẹ chuyện bố con cặp kè gái mú mà mẹ ko biết, vẫn một lòng một dạ xây đắp cho gia đình. Đến khi người ta vác chị vác em đến bắt đền, bắt bố con phải nhận là bố đứa bé trong bụng mẹ mới vỡ lẽ, bố con đi làm một tiền một đồng ko thấy mà lại mang thêm đứa con về, mẹ tức giận rồi **** bới lung tung. Nói chung cũng chưa ngoa lắm, giờ ko nhớ nữa, nhưng khi ấy thì bố con chối với mẹ, nói ko phải, con dẫn cả mẹ lên tận nhà người ta để đôi co. Rồi đứa bé ấy sinh ra, một bé gái, giống bố con như đúc, bố con mới cứng họng ko nói được gì. Bố thú nhận với mẹ là ngủ cùng với cô ta, ở đâu, khi nào, thậm chí là trước đó, trước khi có quan hệ với cô ta đã có quan hệ với con gái bà hàng xóm, nhà có cây ổi mà con hay sang trộm đó. Bố với ông bà cãi nhau, bố con còn mang cả dao ra đòi tự tử, bằm vào đầu đấy, giờ chắc vẫn còn sẹo. Bố con đuổi mẹ, bảo đi đi kéo ở đây sẽ khổ cả đời, nhưng vì lẽ đời mà mẹ ngậm đắng nuốt cay phải ở lại. Thế rồi ông bà lại quay sang nói mẹ, trách vì mẹ ko biết đẻ nên khiến thằng con của ông bà phải đi “ăn ngoài”.

Nước mắt lặng lẽ chảy dài trên gò má bà Xuân, nhưng bà vẫn cố nén lòng kể lại quá khứ cho con gái nghe. Hạ Dương ngồi cạnh cũng ko khỏi đau lòng, mẹ một đời khổ ải như thế...

- Năm thứ 3, mẹ có thai, đẻ ra anh con, ông bà mới thay đổi thái độ. Bố con cũng ko nhắc lại chuyện sai lầm ngày đó, đến khi chú út lấy vợ, gia đình càng khó khăn, nhà cửa chật chội. Cả nhà trông mong vào mấy nôi thóc dính, sào ngô, bán cả đàn lợn đi được 12 đồng, tiền ngày ấy còn có giá trị, là tiền cũ Nhà nước chưa đổi tiền nên chừng ấy là rất lớn rồi, đem 12 đồng ấy mua miếng đất khác cho gia vợ chồng chú út ở. Nhưng vì làng xóm điều tiếng chuyện trăng hoa của bố con, mẹ sợ sau này sẽ ảnh hưởng đến các con, chưa kể đến chuyện đứa con riêng của bố con ở gần nhà, thế nên mẹ đề nghị đổi đất, để đất của tổ tiên lại cho chú út, còn nhà mình thì chuyển đi. Ko ngờ đến chừng này tuổi rồi, mẹ lại lâm vào bi kịch ấy một lần nữa.

Thực ko chịu đựng được, Hạ Dương quặn lòng khi nghe chuyện cũ của bố, rốt cục thì bố có bao nhiêu người đàn bà bên ngoài? Con người ta lại có thể vô liêm sỉ đến mức như vậy hay sao? Sự tuyệt vọng đến tột cùng, Hạ Dương ko dám hỏi thêm gì, chỉ lặng yên để mẹ im lặng.

Kết thúc câu chuyện dài, bà Xuân thở dài nói với nàng:

- Thế nào cũng là bố con, dù ông ấy tệ bạc thế nào với mẹ thì vẫn là bố con, sau này đừng có dùng thái độ lạnh nhạt, ko nói chuyện với ông ấy khi ở nhà nữa, Dương à.
- Mẹ kệ con, con đã lớn rồi đâu còn bé nữa, mẹ ko phải lo suy nghĩ con như thế nào đâu. Hạ Dương hiểu bà ko muốn làm hình tượng người cha trong mắt mình xấu đi nên mới nói vậy, nhưng, bản thân nàng làm sao chịu nổi sự tàn nhẫn, phản bội của bố nàng? Bảo làm sao nàng có thể ngọt ngào với ông như trước?
- Chu choa, ngày nghỉ mà vắng vẻ quá u ối. Tiếng một nam thanh niên nói cắt đứt câu chuyện của 2 mẹ con nàng.

54. Chương 54: Ngày Bắt “gian”

- Đến rồi hả? Vần trà chanh nóng chứ? Bà Xuân nhìn vị khách quen bước vào vui vẻ hỏi.

- Dạ. Mỉm cười đáp lại.

Oa oa... giai đẹp xuất hiện đó bà con. Trời ơi!!!!

Hạ Dương ngoái nhìn lại người thanh niên vừa bước vào, vì quay lưng lại với cửa ra vào nên có phần khó khăn trong công tác chiêm ngưỡng “tác phẩm nghệ thuật”, chạy sang phía bên kia để tiện nhìn ngắm.

Oh o vẻ đẹp thuần khiết, đúng là thiên thần ah. Hạ Dương nàng ko ngừng cảm thán, nụ cười này..., thật xứng đáng làm đối thủ của Phong ca mà.

Tất cả giai đẹp đều có giá trị riêng của nó, mà bản thân nàng đây xưa nay vẫn được “người đời ca tụng” là người đi khai phá những giá trị đó, nhìn chăm chú hình ảnh con người đang hiện lên trên màn hình, Hạ Dương ngây ngốc suy tính xem liệu có thể kiếm tiền hay ko, hoàn toàn ko để ý đến đoạn thoại mờ ám giữa 2 người kia.

- Tuần này ko về quê hả cháu? Đặt tách trà nóng xuống bàn, bà Xuân ngồi xuống hỏi chuyện.

- Dạ, thỉnh thoảng cũng phải trốn chứ u, cứ về quê mãi tương lai cháu hỏng lấy được “vợ phở” mất hihi

- Lại không quên được người ta chứ gì? Bà Xuân ra vẻ ta đây biết tuốt, chặn họng chàng trai xong cười ám muội, nếu ko chê làm con rể bác đi, cũng tạm được liệt vào danh sách gái phở đó. Cười sảng khoái.

- O, tốt quá còn gì, u ko chê con xuất thân hèn kém, con nguyện làm chàng rể tốt của u nha, haha.

- Ah, cứ thế đi, có điều cháu thử sang xem “cô vợ” của cháu có phản kháng ko nhé. Bà ra hiệu cho chàng trai nhìn về phía Hạ Dương đang ngồi, cười tủm tỉm đứng dậy.

Chep chep...

Hạ Dương mãi xem ảnh người ta, ko biết có “phu quân” lại gần, kết quả là bị áp bức cùng cực:

- Bà xã, chông iu mượn điện thoại chút. Cùng với lời nói, chàng trai đã giật mất cái máy của nàng chưa đợi nàng đồng ý.

- Ah. Trả đây, anh nhầm người rồi. Hạ Dương lúc này hốt hoảng, nếu hấn mà nhìn thấy bức hình mình chụp lên hấn thì toi đời, ra sức lôi kéo.

Trong họa có phúc, may mắn, may mắn... Vì có 4 bàn tay tranh giành nhau một chú dế, nên bàn phím bị bấm loạn lên, hình chụp cũng biến mất, Hạ Dương biết vậy mới thở phào, chẳng thèm cướp lại điện thoại, ai oán:

- Anh là khách quen của mẹ em à? Ngồi xuống chỗ cũ, 2 tay chống cằm hỏi.

- Ko, là con rể đó. Tay bấm bấm gì đấy nhưng vẫn ko quên trả lời nàng.

- Hở? Con rể á? Mẹ em có một cô con gái thôi mà? Hạ Dương nàng bắn khoả, ko lẽ mẹ cũng có con riêng sao?

- Uhm là em đó, xong rồi, số điện thoại của anh, lưu là ông xã nhé. Trả lại Hạ Dương điện thoại, anh ta lại nở nụ cười chết người.

Hình như là bị điện giật rồi, Hạ Dương cầm máy trong tay mà thất vọng, theo Phong ca lâu như vậy mà vẫn chưa đủ trình để chống đỡ với mỹ nam a.

Khoan!

Có gì đó bất ổn?

- Ông xã hả? Hạ Dương tròn mắt nhìn anh ta ngồi xuống đối diện.

- Ủ, anh tên là Ngọc, em là Dương đúng ko? Từ giờ phải nghe lời ông xã đó nghe.

Xùy, trông vậy mà cái tên nữ tính quá đi, lại còn có cái kiểu “nhai lại” một câu giống y Như Phong:

- Gì mà ông xã, vớ vẩn, nhìn thấy gái đẹp là anh nổi máu chinh phục à? Đi sang kia mà uống nước của anh đi. Biết Ngọc là khách quen, nàng cũng chẳng thèm khách khí mà đuổi hấn đi.

- Ko được đâu, vợ chồng phải ngồi cùng nhau hàn huyên chứ. Trái lại với dự đoán của nàng, Ngọc đưa ra một câu trả lời “trơ trẽn” hết mức có thể như vậy.

- Ah? Đáng tiếc Hạ Dương nàng ko quan tâm đến hấn, cái con người vừa quay lưng đi ko phải là Phong ca sao? Đuối theo giữ lại tay chàng, Hạ Dương hốt hển, thầy đã về rồi, ko nói tiếng nào mà đã đi thế?

Như Phong khuôn mặt đen sì, giận dữ. 2 tuần rồi cố gắng hoàn thành công việc sớm để ngày hôm nay về làm gì? Vừa xuống máy bay, bắt taxi về đây trực tiếp là vì ai? Đọc tin nhắn của ai rồi cười ngây ngốc là để chứng kiến cảnh nàng “tình chàng ý thiếp” với một tên ranh con vắt mũi chưa sạch à?

- Em có người khác quan tâm rồi, đâu còn nhớ thầy là ai nữa?

- Ah? Ghen hả? Hạ Dương thích thú xem xét bộ mặt Phong ca, núm tay chàng làm nũng, ko phải a, chỉ là đùa thôi.

- Đùa gì mà vợ chồng ông xã bà xã thế hở? Bằng chứng ngoại tình thấy rõ kìa, Như Phong trề môi, biết ngay chỉ cần như vậy nàng sẽ quên mất chuyện đang giận mình mà, tuy nhiên, vẫn cố tình đùa dai, từ tốn nói tiếp, xem ra thầy về ko đúng lúc, hoa này phải uống phí rồi.

A?

Hạ Dương nhìn bó hoa Như Phong cầm trên tay tiếc nuối;

- Uống sao được? Tặng em, em nhận mà? Nhanh nhẩu chu môi, trời ơi, là hoa hồng tím, hồng tím đó. Woa woa, nhớ ngày đó đọc truyện “Mặt nạ thủy tinh”,nàng cảm thán cũng muốn được như nữ chính, luôn được nhận một bó hồng tím sau mỗi vở diễn, ko ngờ đến Phong ca vẫn còn nhớ điều này.

Trước khi để Như Phong nói tiếp, Hạ Dương đã dùng ma trảo mang bó hoa về lòng mình.

- Là hoa giả thôi, ngửi gì mà ngửi. Như Phong nhìn Hạ Dương hít lấy hít để phân minh, bóp mũi nàng rồi nói, mũi em bị điếc à? Có thấy thơm ko mà ngửi lâu thế?

- Ah, thơm, thơm lắm đó, thầy thì biết gì? Xì... Thật ko biết đây là hoa giả, Như Phong nói nàng mới để ý, nhưng ko muốn để mình bẽ mặt nên phải chữa háy, được rồi, tấm chân tình của thầy, em nhận, mau vào đây đi.

Đối với việc Hạ Dương thân thiết với ông thầy chủ nhiệm trẻ và là hàng xóm nhà mình, bà Xuân ko lấy gì làm lạ, thậm chí, dường như bà còn lơ mờ đoán được tình ý trong sự quan tâm của 2 nhân vật này. Bất quá, bà ko phản đối, tình cảm của con trẻ rất nhạy cảm, ko thể nói cấm là cấm được, huống hồ Như Phong cũng là một người bà rất vừa lòng và an tâm.

Tuy nhiên, đối với Ngọc thì ko ổn lắm, cảm thấy có gì đó rất ko minh bạch và ko công bằng, trong suốt bữa cơm trưa 4 người ăn, luôn tay lôi Hạ Dương sang ngồi cạnh mình:

- Ăn đi, bà xã. Hehe Ngọc gấp cho nàng một cọng rau xào, tiện thể nói thêm một câu, ăn nhiều bổ sung chất xơ, rất tốt cho hệ tiêu hóa.

Hạ Dương liếc xéo Ngọc, cái tên này thật là tự nhiên đến mức vô duyên, nào có ai có thể mặt dày như tên này? Ko thèm quan tâm đến hấn, gấp thức ăn ẹ và Như Phong, miệng đều đặn thực hiện công việc nhai nuốt.

- Được rồi, cái này thầy ko thích. Như Phong cầm bát tránh đi, khiến đôi đũa của nàng chơ vơ giữa ko trung.

- A, để anh. Ngọc hứng bát giành thức ăn vào bát mình, rất ngon ah, người ta ko ăn thì vợ để ông xã ăn đi. Mặc kệ khối trắng khối đen bay tá hỏa, Ngọc vẫn tranh thủ sự ân sủng của nàng. Miệng nói vậy chứ trong thâm tâm vẫn ko thể nhịn được tiếng chê bai chàng trai trước mặt, trình độ “cua gái” vẫn còn “non” lắm nha cưng.

Thôi được rồi, hình như là thấy ấy đang có chuyện bức bối, nàng ko thêm bận lòng nữa. Trước vẫn ăn món đó thôi, hôm nay giờ trò à, đã thế cho nhịn luôn. Hạ Dương mím môi, sau khi lườm Như Phong một cái, nhất quyết chăm chăm vào đĩa thức ăn, để mặc ai đó nuốt ko trôi chứng kiến “vợ chồng” nhà nàng tình tứ.

Sau đó, vì buổi trưa cũng ít khách, nàng được mẹ chỉ thị về nhà để “trông nom”. Nghĩ ngày hôm nay cũng giúp mẹ được khá khá rồi, chưa kể đến đồng quần áo tối qua chưa kịp giặt, Hạ Dương cũng ko nài nỉ, dặn dò mẹ nghỉ trưa và hẹn tối sẽ qua, cùng Như Phong ngồi taxi về nhà.

Suốt chặng đường, Như Phong chẳng ứ chẳng ừ câu nào, nàng hỏi gì cũng ko đáp khiến tâm trạng rất bức mình, xuống xe một cái là Hạ Dương tự mình mở cửa, mang theo bó hồng tím về mất.

“Thật đáng ghét, giận gì mà giận chứ, người ta có làm gì sai đâu, đã xuống nước như vậy rồi”. Đóng cửa nhà cái rầm, Hạ Dương chẳng buồn nhìn người nhà bên một cái, đi thẳng vào nhà.

Mắt nhìn thấy ông Kim đang nằm ở tràng kỉ xem ti vi, nàng cũng chẳng buồn mở miệng chào “bố” một tiếng. Ko phải vì tâm trạng ko tốt, mà vì mấy tuần nay đã quen cách sống như người dưng thế này rồi. Trục tiếp đi về phòng, ném bó hoa lên bàn học, lập tức ngã ập mình xuống giường thành hình chữ “đại”.

Hứ, điên mất! Nhìn bó hoa chổng chơ trên bàn, ko đành lòng Hạ Dương lại ngồi dậy, nâng niu đem cắm vào bình thủy tinh, người có tội nhưng hoa thì ko có tội a.

Nghĩ đi nghĩ lại cũng chẳng hiểu vì sao mà Như Phong lại giận dữ, mặt mày bí xị, Hạ Dương tức tối định bụng nhắn tin cho Thùy Dương.

Không ngờ đến, khi cầm điện thoại lên, đã có 1 tin nhắn gửi đến từ “ông xã”.

- Vợ iu, về đến nhà chưa? ^^

- Sax. Anh đi chết đi. Có biết là anh vừa cứa cổ em rồi ko? Hạ Dương hồi đáp.

- Sao thế? Ai đã làm gì đâu, anh mà “giết” vợ rồi thì ở với ai đây? Vu oan vu oan nha.

- Oan Thị Màu à? Lượn đi cho nước nó trong. Ghét.

- Giận thiệt ha? Chàng ghen rồi fai hông? Bỏ nó đi cưng, yêu chồng nè, người gì mà sức chịu đựng kém vậy? Ko để tí mặt mũi nào cho vợ của anh cả????

ạ!

Hạ Dương ko nín nổi một tiếng, trục tiếp vút điện thoại ở giường, ko thèm trả lời Ngọc, nhanh chân đi xuống nhà giặt đồ.

Trong suốt thời gian ngồi ở nhà tắm giặt giũ, Hạ Dương ko khỏi oán thán.

Thôi được rồi, coi như là “ông xã” đi xe mô kích thành công, nàng thực đang suy nghĩ vấn đề về sĩ diện của mình. Thực sự là Như Phong làm vậy chẳng để lại tí ti thể diện của mình cả, chưa kể đến việc thiếu tin tưởng vào mình. Nghĩ ra rồi, mấu chốt chính là đây, sự tin tưởng trong tình yêu, hỏi làm sao khiến tâm tư chàng buồn phiền như vậy. Nhưng mà, vì người ta ko tin vào mình nên Hạ Dương nàng cũng cảm thấy thật buồn, ko khỏi vừa vò quần áo mà nước mắt đọng đầy khóe mi.

Bản thân cũng chưa nghĩ đến việc mình sẽ thêm một lần làm hòa trước, thậm chí nàng lại còn giận lại Như Phong, nàng vô cùng bức bối khi lại tình cờ nhìn thấy Như Phong khi lên sân thượng phơi đồ. Dù biết người ta ko nhìn thấy mình nhưng nào bộ cũng ko kiểm soát được mà điều khiển cơ miệng mím chặt lại, mắt trợn lên.

Hạ Dương uể oải trở về phòng, lăn lộn trên giường cũng ko nhắm mắt nổi, tay nhấc lên đặt xuống chiếc máy hồng phấn đến chục lần, cuối cùng là vẫn đi xuống dưới nhà định bụng kiếm gì ăn.

Không ngờ đến bố đã ra ngoài từ bao giờ mà vẫn chưa tắt ti vi, Hạ Dương miệng lăm bầm rửa rủa thầm nhưng vẫn đặt móng xuống hóng hớt chút ít. Chẳng là kênh VTV2 đang chiếu chương trình gì gì đấy, trao đổi với tiến sỹ tâm học về chủ đề “Ngoại tình trong cuộc sống hiện nay”. Topic này sẽ chẳng bao giờ thu hút được nàng nếu như bố mẹ nàng ko xảy ra cơ sự như bây giờ, vậy nên, Hạ Dương nàng theo dõi rất chăm chú.

Cũng nhờ việc vừa ăn vừa xem phim nên nàng mới có cảm giác khát nước, tranh thủ lúc quảng cáo đi uống một ly, Hạ Dương tình cờ phát hiện ra một tấm thiệp mừng ngày 8/3 được cài cẩn thận phía sau tủ lạnh với mục đích che giấu.

Mọi năm trước đây, cứ đến ngày 8/3 hay 20/10, bố nàng chẳng bao giờ tặng thiệp hay bất cứ quà gì ẹ và nàng cả, thay vào đó ông luôn luôn đảm nhận tất cả việc nhà trong 2 ngày này để mẹ con nàng được vui chơi thỏa thích.

Đáng tiếc, năm nay đã có sự đổi khác. Đã như vậy tấm thiệp này sao lại có ở đây? Hạ Dương tò mò mở ra xem bên trong viết tên người được nhận thiệp hay ko, đáng tiếc chỉ là một tờ thiệp trắng. Cái đầu hay suy nghĩ của nàng ko khỏi nghi ngờ, gấp lại để yên như cũ, Hạ Dương chuẩn về phòng ngay lập tức sau khi có tiếng mở cổng.

Bởi biết đến sự tồn tại của thứ đó, Hạ Dương gọi điện ẹ nói tối sẽ không qua nữa, bữa tối mẹ hãy ra ăn ngoài, còn bản thân mình thì thực hiện chiến sách "phục kích".

Đã ko tính toán thì thôi, đã tính rồi là tính đến chu toàn, Hạ Dương lo sợ điều mình nghĩ là thật, ko ngừng kiểm soát đi lên đi xuống để theo sát ông Kim và bức thiệp ấy.

Nấu một bữa tối qua loa, mời bố vào ăn, Hạ Dương lén lút quan sát sắc mặt ông suốt bữa ăn mà ko có thấy xuất hiện điều gì đáng ngờ, thậm chí phải chăng mình đã nghĩ lầm cho bố?

Thôi, bỏ đi, coi như là chưa có chuyện gì sẽ nhẹ đầu óc hơn, Hạ Dương suy sụp ý chí, cùng ông Kim ngồi xem hết thời sự đã bắt đầu thấy nản, ko ngờ đến đang định rời lên phòng học bài thì ông Kim đã lui trước:

- Ở nhà trông nhà nhé, bố đi lên nhà chú Lưu có chút việc.

- Dạ? Không có xe máy ở nhà mà bố? Ý nàng muốn nói xa vậy đi xe đạp sẽ lâu lắm.

- Ủ, bố mượn xe thằng Tùng (là em trai Như Phong đó) rồi.

Hạ Dương nhìn theo bóng ông đi mà thở dài. Bố nàng cũng đã ko còn trẻ, thời thanh niên hẳn đã lao lực nhiều nên bây giờ mới bị đau lưng mà đi đứng thành mấy khúc thế kia. Đau lòng lắm, thương lắm chứ, chỉ có điều bây giờ sao mình lại ko thương nổi?

Đi vào bếp kiểm tra, tấm thiệp vẫn còn đó, chắc là bố đã chấm dứt hẳn với cô ta rồi đi? Hạ Dương thở phào nhẹ nhõm, tắt đèn dưới nhà rồi lên phòng mình "tác chiến" với đồng bài về nhà của ngày mai.

Không biết đã học được bao lâu, đến khi có tiếng gõ cửa phòng mình, Hạ Dương mới vươn vai đứng dậy:

- Ủa, mẹ. Mẹ về sớm vậy? Hạ Dương ngạc nhiên khi nhìn thấy bà Xuân đứng trước cửa phòng mình, nay là ngày lễ lại là cuối tuần, hẳn quán sẽ đông hơn chứ nhỉ?

- Ủ, bố mày đâu rồi? Bà Xuân ko giải thích lý do, trực tiếp hỏi nàng về ông Kim.

- A, bố con chưa về sao? Buổi tối thấy bố con nói đến nhà chú Lưu có chuyện gì đó. Hạ Dương nghiêm chỉnh tường thuật lại ko sót một chi tiết nào.

- Giời ơi! Lưu gì mà Lưu, lại "tên tò" với ***** ý à xem. Không nghĩ đến bà Xuân nổi khùng lên mắng nàng, bảo mày ở nhà trông nom mà trông cái kiểu ý à? Bà Xuân tức tối dí ngón trỏ vào trán nàng. Con với cái, ngu ơi là ngu. Nói rồi chạy xuống lầu ngay sau đó.

- Mẹ đi đâu vậy, Hạ Dương chạy theo hỏi với, từ trên cầu thang cố gắng nói hết, con thấy có một tấm thiệp tặng 8/3 ở sau tủ lạnh, có phải của mẹ ko?

- Hả? thiệp nào? Thế thì là của bố mày rồi. Bà Xuân ngỡ ngàng suy đoán.

- Vâng, nếu là của bố con thì lạ lắm, bố đi mà nó vẫn còn ở nhà, chắc ko phải là đi gặp cô ta như mẹ nói đâu. Hạ Dương nhớ lại một chút những lý luận mà ông tiến sĩ nào đó nói trên tivi hồi chiều, lời lẽ cũng có vẻ bênh vực cho ông Kim một chút.

- Được rồi, để mẹ phóng xe lên hỏi chú Lưu xem bố mày có đến đó ko là biết ngay, ở nhà bố mày mà về thì gọi ngay ẹ, biết chưa?

Hạ Dương nhìn theo bà Xuân vội vội vàng vàng nổ máy rồi đi mà ai oán, mẹ nàng nghi ngờ bố quá nhiều, đã ko còn đủ lòng tin vào ông sau từng ấy lần phản bội nữa, khó trách... haiz...

Mà ko được, tay mẹ đau thì lái xe máy làm sao được? Hạ Dương chợt nghĩ đến bàn tay phải của bà Xuân, trời ạ, nếu lỡ có tai nạn thì làm sao đây???

Sợ hãi, lo lắng, bồn chồn ko yên, Hạ Dương nắm chặt điện thoại trong tay đi đi lại lại trước cửa nhà đến nỗi toát mồ hôi hột, khi có điện thoại gọi đến từ số bà Xuân mới vội vàng ấn phím nghe. Tiếng alo còn chưa kịp thoát ra đã thấy giọng bà Xuân ầm ỉ:

- Đi ra ngay nhà Thu Tiến xem có nó ở đấy ko? Bố mày từ tối giờ ko có lên nhà chú Lưu. Tao đã nói rồi mà....

Không còn nghe thấy bà Xuân quát tháo gì đằng sau đó, Hạ Dương ngỡ ngàng ko giữ được máy bên tai.

55. Chương 55: Hạ Dương Đêm Không Ngủ

Hạ Dương ko nói được gì, lẳng lặng quay đầu cất bước đi.

Có lẽ, cái ông tiến sĩ đó nói sai, nào là đàn ông ngoại tình thường do sự bất mãn trong cuộc sống hằng ngày, người vợ ko hiểu, ko quan tâm đến chồng đúng mức, thậm chí là kiểm soát thái quá, gây cảm giác bức bối, tù túng, thiếu tự do cho người chồng khiến người ta dễ nảy sinh tâm ý tìm một người mới thay thế; nào là cần phải tin tưởng vào bạn đời của mình bởi có rất nhiều trường hợp, rõ ràng là ko phải ngoại tình nhưng chồng (hoặc vợ) bị người kia nghi oan, dẫn đến chán nản, mệt mỏi, và biến nó thành thật... MK! Đều là lý thuyết suông. Nếu sự thực là người ta có bản chất trắng hoa đa tình thì sao?

Có lẽ, bản thân đã “tin” lắm, cứ tưởng có thể đặt thêm một chút hi vọng vào người ấy nhưng niềm hi vọng ấy giờ đây chỉ như những vết chân trên cát, qua một cơn sóng xô bờ đã biến mất ko còn dấu vết tồn tại.

Có lẽ, ko thể cứu vãn, ko thể có cảm giác “gia đình” như xưa.

Có lẽ, ngay từ đầu, mình đã sai...

Hạ Dương đắm chìm trong những suy nghĩ của mình, thẫn thờ bước về phòng.

Phải, nàng ko đi nhằm hướng, nàng chỉ muốn về phòng mình ngay lập tức, về với thế giới nhỏ bé của nàng, để mặc tất cả chuyện xung quanh, không cần quan tâm đến người cha của nàng thực tế có phần bội hay ko.

Chuyện đã đến nước này, nói dối nàng, lừa gạt sự tin tưởng của nàng để danh chính ngôn thuận, đường hoàng ra khỏi nhà “hẹn hò”, ông ấy đã ko thể đứng vững trong trái tim nàng với danh nghĩa một người cha. Việc xem chị Thu có ở nhà hay ko đâu còn quan trọng nữa?

Nằm úp mình trên giường, nàng khóc, từng cơn chua xót ập đến bóp nghẹn trái tim nhỏ bé khiến sống mũi cay cay, Hạ Dương âm thầm rơi nước mắt.

Có một người cha như vậy, nàng nguyện ko còn cha nữa.

Có một gia đình như thế này, nghi kị lẫn nhau, sống ko còn tình cảm với nhau, nàng nguyện mình trở thành trẻ vô gia cư, làm một đứa trẻ mồ côi ko nơi nương tựa.

Có một người yêu vô tình như chàng, ko chịu hiểu cho nàng còn giận đối với nàng, lúc này lại ko thể tâm sự với chàng, nàng nguyện sống mà ko cần đến tình yêu của chàng cũng như của bất kì ai.

Hạ Dương nhìn điện thoại hiện 3 chữ “không trả lời” rầu rĩ, có nhất thiết phải giận nàng lâu như vậy ko? Cả một buổi chiều rồi vẫn chưa đủ hay sao?

Sự kiên nhẫn cuối cùng cũng ko đủ, ép mình chui ra khỏi chăn, Hạ Dương lau nước mắt ra ngoài ban công đứng hóng gió.

Từng đợt gió đêm lạnh buốt tạt vào mặt giúp nàng tỉnh táo hơn một chút, có lẽ, ông trời đã định nàng phải chịu qua nhiều khổ đau như vậy, đã có quá nhiều điều tốt đẹp trước đây là của nàng cho nên giờ là lúc nàng phải gánh đau khổ, đúng ko?

Có lẽ, kiếp trước của nàng là một tiểu thư con nhà danh giá, giàu có, được nuông chiều muốn gì được đấy, sung sướng hạnh phúc ko ai bằng khiến người đời thèm khát ghen tị, cho nên, kiếp này ông trời muốn nàng phải nếm trải tư vị đắng cay?

Một đêm lạnh kèm theo chút ít mưa phùn, Hạ Dương thiết nghĩ, lòng người phải chăng cũng thiên biến vạn hóa, hôm nay ảm ướt ngày mai đã nóng rực, vậy làm sao để hiểu hết lòng người?

Tiếng chuông tin nhắn trong phòng lôi Hạ Dương thoát khỏi sự ưu tư, nàng vui mừng nghĩ có lẽ là Như Phong.

Ồ, ko phải, ông xã nhắn tin sao? Có chút ngạc nhiên, tự nhủ mình lát nữa phải lưu lại tên liên lạc thôi.

“ Bé của anh, 8/3 vui vẻ, ấm áp, hạnh phúc, tràn đầy yêu thương nha. (^_^)”

Hạ Dương thở dài có chút cảm thán, hạnh phúc, tràn đầy yêu thương, những chữ đơn giản này liệu nàng có thể nắm giữ được hay không đây?

Ko kịp gửi lại 1 tin nhắn cảm ơn, Hạ Dương vội vàng đặt điện thoại xuống, chạy xuống lầu khi nghe những tiếng ồn ào chói tai ngày càng lớn.

Được rồi, coi như nàng hèn nhát, đã nói không thêm quan tâm đến nữa nhưng thực tế lại đi ngược với những suy nghĩ của nàng.

Hạ Dương dừng lại ở khúc quẹo cầu thang, muốn tham gia một tiếng vào cuộc tranh cãi của ba mẹ mà không biết nói như thế nào.

- Ông thì hay rồi, bây giờ lại còn cắt đứt mẹ con nhà tôi để đem hết tình nghĩa cho ***** kia chứ gì? Bà Xuân tức giận không nể nang gì lớn giọng.

- Bà nói ai là “phò” hả? Không ngờ đến ông Kim có chút kích động trợn mắt nhìn bà, có giỏi thì từ cái mặt thẳng này ra xem.

- Phải, tôi không giỏi, tôi không giỏi cũng không cần đến cái mặt ông, ông tưởng phải có ông tôi mới sống được hả? Bà Xuân cũng không thua kém nói lại.

- Không cần thì đi đi, đi mẹ đi, còn bám lấy cái thẳng già này làm gì?

Nghe ông chồng của mình hơn 20 năm chung sống nói vậy, bà Xuân không khỏi đau lòng, có điều bà cũng không để lộ cảm xúc của mình ra, trước khi ông Kim quay người bước đi mở miệng nói:

- Tôi cũng không phải lá chuối lá tre ngoài đường tự nhiên bay về nhà ông nhá, tôi có cưới có xin dâng hoàng, không phải tự nhiên đi là đi được, trước 20 người đi đón thì bây giờ ông gọi lấy 10 người các ông cha bà chú đưa tôi về, tôi cũng không thêm ở lại đây một giây một phút nào đâu.

- Có chân thì tự đi, không ai bắt ép bà cả, người nhà tôi không rồi hơi.

- Hừ, ông viết đơn đi, viết ngay rồi tôi ký, tôi đi ngay không cần đến cái gì trong nhà này cả. Không ở được với nhau thì dứt nhau ra ẹ con tôi đỡ khổ, tôi cũng không khiến ông phải lo cho con Dương, chút sức tàn của ông đem ra mà phục vụ con gái hóa. Bà Xuân nói chua chát.

- Bà muốn thì tự đi mà viết, viết đi rồi tôi ký. Ông Kim cũng không chịu thua nhàn nhạt đáp lời.

Bà Xuân nghe ông nói vậy không khỏi nhếch mép khinh bỉ, đúng là cái loại người không ra gì, có gái mù thật đấy nhưng cũng nhất quyết không viết đơn bỏ vợ.

- Tôi đây chẳng ngoại tình, chẳng làm nên tội lỗi gì mà phải viết đơn bỏ chồng cả, cái loại “giai sắp gái ngựa” mới có tài viết mà thôi.

- Bà... Ông Kim có chút ghen hờn khi nghe bà Xuân mỉa mai mình.

- Đủ rồi, Hạ Dương hét lớn, tay bám vào vịn cầu thang không khỏi run run, bố mẹ vừa vừa thôi, con cũng chẳng cần cái gia đình này nữa, cứ tưởng rằng chỉ có bố mẹ là người chịu đau khổ thôi sao? Hạ Dương ghen ngào từng từ chậm rãi, nhìn vào ông Kim đứng đó, bố cảm thấy mẹ con hẹp hòi, ích kỷ, không sống được như lý lẽ sống nhà Phật dạy, bố tự hỏi mình xem bố đã làm được hay chưa? Nếu thật sự không thể cứu vãn được nữa, con cũng không hi vọng bố đầy dọa mẹ con thêm nữa, bố để yên ẹ con con sống, Nhìn vào mắt bà Xuân đang ươn ướt, mẹ à, mẹ cũng không phải lo lắng cho con, con lớn rồi, dù bố mẹ li hôn cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến con cả, bố đã không chịu viết vậy để con viết, con viết rồi bố mẹ ký vào đó cho con.

Những lời cuối cùng hạ Dương rần rở nói từng từ rõ ràng, có lẽ đây là một kết thúc đẹp nhất có thể.

Trước sự im lặng bất ngờ và con mắt ngỡ ngàng của bố mẹ mình, nàng chậm chậm nặng nề bước về phòng.

Thao tác mở máy tính lên chậm chạp đến kỳ lạ, động tác gõ từng ký tự “Mẫu đơn li hôn” cũng kỳ lạ, có cái gì thiêu đốt trái tim khiến nàng đau lắm.

Nét chữ nghiêng nghiêng nhỏ nhắn, Hạ Dương từng chữ một, từng dấu chấm dấu phẩy nhìn cẩn thận rồi viết lên một tờ giấy trắng tinh.

Nước mắt, rơi từng giọt trên mặt giấy, loang một vệt ẩm ướt. Nàng rớt cục cũng ko chịu đựng được để nước mắt mình rơi thêm lần nữa, chỉ có điều ko nghiền nghẹn khó khăn như trước, bình thản khóc theo từng nét bút xanh.

Thời gian như ngừng đọng, nàng cũng ko quan tâm đến xem mình đã mất bao nhiêu lâu để viết xong đơn xin li hôn của ba mẹ, đặt dấu chấm cuối cùng rồi chẳng thèm tắt máy, mở cửa đi xuống dưới nhà.

- Đây, bố mẹ kí vào chỗ này. Phần này ghi số tài sản chung, tức là những gì sau khi kết hôn, bố mẹ tự liệt kê vào đây.

Dứt lời, Hạ Dương cũng chẳng chờ đợi xem ai kí trước ai kí sau, ai đùn đẩy ai kí, lặng lẽ trở về phòng.

“Anh à, anh có nhìn thấy ko, em ko thể gìn giữ gia đình này được, ở trên trời hẳn anh sẽ ko giận em chứ?”

Một đêm mất ngủ, Hạ Dương nằm trên giường mắt nhìn thẳng trần nhà, chỉ vô thức hỏi đi hỏi lại một câu này.

6h sáng, Hạ Dương mắt dờ dẩn chưa chớp nhắm một tí nào, lợ mọ xuống giường mới phát hiện chiếc gối ướt một mảng lớn. Coi như khóc một trận cho đã đời, sau này sẽ ko khóc nữa đi, nàng tự nhủ mình trong khi lê dép trên sàn nhà.

Mở cửa phòng bước ra, trùng hợp cũng gặp bố từ phòng anh trai đi ra, nàng thở dài quay đi cũng ko chào ông Kim một tiếng.

Phải nhanh nấu cơm sáng ẹ thôi, Hạ Dương nhìn mình trong gương tự cổ vũ, khóc nhiều quá mắt sưng húp lên rồi, haiz..., chớp chớp mắt, vuốt nhẹ, vỗ vỗ chút nước lạnh lên mặt, có vẻ tỉnh táo hơn chút rồi.

Hạ Dương ngồi cầm dao thái xúp lơ, định xào một ít với thịt bò rồi hâm cơm nguội ăn, ko nghĩ đến ông Kim cũng ngồi xuống đối diện với mình “lải nhải”:

- Mày thử nghĩ xem, có đứa con nào trên đời đi viết đơn li dị cho bố mẹ ko? Cho mày ăn học 12 năm để học cái này à?

- ... Im lặng.

- Bố ***** cãi nhau, ko hòa giải được thì thôi, lại còn đổ thêm dầu vào lửa, con với cái thế à?

- ... Thủy chung im lặng, Hạ Dương tiếp tục công việc của mình.

- Tao đã nói ko có gì là ko có gì, mẹ con nhà mày cứ vào hòa, ghen lỏng lẻo rồi ***** bới, suốt ngày rà rà đến đau đầu, ko có cũng phải có.

- Đi chùa đi bái quanh năm mà tục tĩu, chua ngoa như vậy đợi đấy mà được Phật phù hộ. Là con gái phải hiện diện nét na, cho dù có bằng thật như nhà bác Kết ấy cũng phải ngọt ngào với chồng chứ hùng hùng hổ hổ như mẹ con nhà mày ấy à, bảo là nhìn thấy chứng cứ rành rành đã đành, chỉ với vài tin nhắn mà đã kết tội cho người, chỉ tổ nát nhà.

Hạ Dương để mặc ông Kim nói ko ngớt, tay vẫn xào nấu ko đáp lại một câu, trong đầu lại ko ngừng hiện lên những lời lẽ khinh bỉ con người này, phút cuối trước khi ông Kim rời đi lại “nổi hứng”:

- Bố cũng đừng tưởng bố tốt đẹp, đến tận giờ phút này vẫn còn gặp gỡ cô ta, nói ko có gì sao? Ai là người nghe được?

- Tao là đi sang chú Lưu có việc chứ gặp nó hồi nào? Rốt cục cũng thấy nàng nói chuyện, ông Kim thanh minh.

- Xi, chú Lưu nói hôm qua bố ko đến đấy, mẹ chồng cô ta thì bảo buổi tối bố có vào quán nhà người ta. Hạ Dương cũng chẳng vội, từ tốn vạch mặt.

Quả nhiên, có chút kinh ngạc, ông Kim mấy giây cứng đờ người, mãi sau mới mấp máy:

- Tao vào đấy mua đôi dép thì làm sao?

- Con cũng ko quản bố mua dép hay mua gì, chuyện thế nào lương tâm bố biết rõ. Hạ Dương uể oải ko tiếp chuyện ông Kim, trực tiếp lách người qua cửa nhỏ, đi gọi bà Xuân.

Sững sờ, Hạ Dương đứng trước cửa phòng mẹ nàng dụi mắt, đêm qua mẹ đã ko ở nhà sao?

Chạy vội lên lầu, Hạ Dương tìm điện thoại gọi cho bà, ko để ý đến có một cuộc gọi nhờ:

- Alo, mẹ ạ, mẹ đang ở đâu vậy? ... Dạ, vậy mẹ ăn phở nhé, trưa tan học con sẽ qua. Thở phào nhẹ nhõm, phút trước nàng còn lo sợ mẹ nàng bỏ đi ko về nữa.

Nhìn đến đồng hồ cũng đã 6 rưỡi, nàng ko buồn thương thức bữa sáng, sắp sách vở chuẩn bị đi học. Ở nhà giống như một cực hình khiến nàng khó chịu.

Ra khỏi nhà, tiếng gió vù vù ập đến mặt, lạnh buốt. Nhanh quá, gió mùa lại về nữa rồi, mới ập ập được mấy ngày, nàng rùng mình trở lại nhà mặc thêm áo khoác.

Nếu có mẹ ở đây, mẹ sẽ ko để nàng cứ thế này mà ra khỏi cửa, kiểu gì cũng sẽ đứng ở trước nhà đưa áo ấm cho nàng và nói “trời trở lạnh đấy, mặc áo khoác vào rồi đi học, con”.

Kí ức...hãy còn thật là đẹp!

Trả Lời Với Trích Dẫn

56. Chương 56: Giục Cười

- Ghê nha, hôm nay gió mùa về có khác. Anh Nam bảo vệ nhìn thấy nàng dắt xe vô trường ko nhin được tổ về ngạc nhiên ghẹo nàng.

- Hihi, anh có tin ko, ngày mai trời nắng to nữa đấy. Hạ Dương cười đáp lại.

Tất nhiên anh Nam ko thể nhìn ra sự gượng gạo trong nụ cười của nàng, thoải mái để nàng đi cất xe, hiếm khi con bé này tự giác đến sớm những 20 phút a, chắc ở nhà lại bị bố mẹ mắng ko chịu được chứ gì.

Hạ Dương buồn bã nhắc chân vượt từng bậc cầu thang, cuộc sống nàng lúc này tựa như đang leo cầu thang vậy. Những bước đầu tiên thật đơn giản, dễ dàng, càng leo cao càng cảm thấy mệt mỏi, khổ nhọc và có chút chán nản, đâu là bậc thang cuối cùng?

Đáp án hiển nhiên là ko có.

Mở cánh cửa lớp học, âm thanh cọt két nghe sao dễ thương đến lạ, chẳng mấy nữa mà ko còn được ngồi ở đây nữa, khi ấy mình đã lớn rồi nhỉ, có thể chăm sóc ẹ được hay ko?

Nàng uể oải đi vào chỗ mình, duỗi tay phải lên bàn, nghiêng đầu áp xuống.

Rất mệt!

Chỉ cảm thấy vậy rồi Hạ Dương cũng nhắm mắt lại thư giãn.

Chẳng biết bao nhiêu lâu, đến khi có những tiếng ồn ào của các thành viên 12D1 đập vào màng nhĩ mình, Hạ Dương mới nhú mày khó chịu.

“Mấy tên nhóc này, thật bất lịch sự, đùa nhau cũng lớn tiếng như vậy...” Nàng cũng chưa có ý định mở mắt ra mắng ấy tên kia một trận, đột nhiên thâm tâm lại nghe thấy một “tiếng nói” quen thuộc:

- Hạ Dương, lên thầy nhờ chút.

Ah?

Là Như Phong! Hạ Dương hết hồn bạt vía, ko biết thầy đã đến lớp từ khi nào? Vội vội vàng vàng, kín đáo lau nước miếng đứng dậy:

- Thầy gọi em ạ? Tiếng nàng rất to, rất rõ ràng, chính là cảm giác muốn lấy công chuộc lỗi.

OaOa hiện tượng gì đây? Hạ Dương thầm than.

Như Phong một mực ngẩng đầu lên, hơi nhăn trán 1 chút, đang cùng mấy đứa bạn nàng giải đáp thắc mắc, đột nhiên thấy nàng nói vậy ko biết làm sao?

3 4 đứa xung quanh ông thầy cũng há miệng ngạc nhiên, có chuyện gì xảy ra ko?

Ko khí có chút ngưng đọng, mọi người im lặng vậy? Nàng là hướng thấy hỏi chuyện chứ ko có mắng **** ai mà?

Nàng ngây ngô ko biết đây là cái loại phản ứng gì, Thùy Dương phía trên nàng đã quay xuống trợn mắt:

- Bà điên à? Nằm xuống mau!

- Hơ? Hạ Dương tròn mắt khó hiểu tại sao Thùy Dương lại nhấn mạnh chữ “nằm” thế kia, nhưng vẫn nghe lời liền lập tức ngồi xuống trở về bộ dạng như cũ: nằm gục xuống bàn.

Có khác một điều so với trước đó, Hạ Dương nàng ko dấm mắt, chỉ là dùng tai để nghe ngóng, chắc chắn mọi thứ đã trở lại bình thường mới kéo áo Thùy Dương ra hiệu.

Quả nhiên, Thùy Dương mắng nàng té tát, cũng may là đang ở trong lớp học nên âm lượng ko đủ giết nàng:

- Dở à? Đang yên đang lành bà đứng dậy làm gì? Trời đất ạ!

- Làm sao? Nàng vẫn chưa rõ chuyện gì cả hỏi lại.

- Có biết là mấy giờ rồi ko? Hết tiết một rồi bà cô ạ! Khi này, thầy thấy mày nằm vật vạ ở trên bàn tỏ thái độ rất rất ko hài lòng, tao liền biện minh là mày mệt nên lão mới thả lỏng, tha ày một lần, còn hảo tâm nhắc nhở tao về dặn mày chép bài. Ko ngờ đến mày đang ngủ say như lợn chết ấy lại tỉnh dậy, hỏi ổng câu gì đấy? Mày chết đi, tao thù oán mày, làm tao bị vạch trần nói dối như thế. Ô ô...

- Ha? Là vậy hử? ko phải thầy gọi tao sao? Hạ Dương sốt sắng, vậy khi này là do nàng nằm mơ thấy Như Phong kêu tên nàng sao? Thật xấu hổ. Nàng thân chính là lớp trưởng à? Đầu tàu gương mẫu là ngủ li bì trong lớp suốt một tiết học liền? Như Phong sẽ bóp chết nàng.

- Mày khôn hồn thì nằm im thêm 45 phút nữa, nếu ko thì hoàn toàn tỉnh táo lại học tiếp cho tao nhờ. Thùy Dương cho nàng 2 con đường lựa chọn, phũ phàng quay lên chép bài.

Hạ Dương thở dài còn chưa kịp suy nghĩ, tiếng trống vào lớp đã vang lên, vừa lúc mấy người kia đã hỏi bài xong về chỗ học tiếp thì Như Phong đã vẫy nàng lên bàn giáo viên.

Toi mạng rồi, xét xử âm thâm hả? Hạ Dương nheo mắt nhìn Như Phong suy đoán, nhất quyết coi như ko nhìn thấy, lảng đi rồi gục đầu xuống bàn.

Ta là người mù, ta là người mù a... Hạ Dương tự thôi miên mình.

Như Phong nhìn nàng như vậy, khóe môi giật giật ko thôi, nha đầu ngốc này lại nghĩ đi đâu nữa, chàng ra tay giúp một phen mà còn ko biết điều?

Như Phong lật tìm trong cặp, rồi mang ra một tờ giấy, hướng Hạ Dương gọi:

- Hạ Dương, đây là các hoạt động cho ngày 26/3 tới của Đoàn trường, em về nghiên cứu rồi lập kế hoạch chi tiết, phân công các bạn tham gia chuẩn bị, thứ 4 này nộp lại cho thầy xem rồi cả lớp cùng góp ý.

- Dạ? Nàng có chút ít ngạc nhiên, thì ra đúng là Như Phong có nhiệm vụ giao cho nàng à? Quá tốt!

Hạ Dương tươi cười tỉnh ngủ, đi lên cầm lấy tài liệu từ tay Như Phong, rất bị “bắt ép” nhìn thấy một tờ giấy ghi 4 chữ “Đội anh cùng về”.

Huhu Hạ Dương ai oán nghĩ rằng Như Phong cương quyết bằng mọi cách phải xử phạt nàng, tâm trạng suốt tiết học ấy ko hề vui vẻ cùng một chút chú tâm nào cả.

Cuối cùng vẫn là lỗi kéo Thùy Dương buồn đưa:

- Ê, này, thế thầy có nói gì tao nữa ko? Hạ Dương tìm hiểu chuyện lúc trước một chút, nhân tiện lấy chứng cứ về cái tay bo với Như Phong, đích thực là nàng một chút ko ngủ gật bởi những gì mà thầy nói nàng đều nghe được hết. "Hô hô, ta thật thông minh!" Hạ Dương tự mình ca ngợi ko tiếc lời.

- Ko! May phước ày là hôm nay tâm tình lão cực tốt, người ta là vừa đi hưởng tuần trăng mật về còn đang đắm chìm trong mật ngọt, hơi đầu mà để mắt tới mày? Sướng quá nhé!

- Hả? Thầy chủ nhiệm mình mà đi trăng mật á?

- Đừng nói với tao là mày ở gần nhà lão mà ko biết gì a? Ngón tay đeo nhẫn rồi kia kìa, vỡ mộng, vỡ mộng rồi, ko biết là cô gái nào khiến trái tim nữ nhân lớp mình tan nát hết thế ko biết? Đau lòng quá đi...! Ta hận, ta hận, CMN, dám quyến rũ Phong ca của chúng ta.

Hơ?

Hơ?

Ban đầu xác thực có chút sững sốt ngỡ ngàng, khi nghe Thùy Dương nói đến chi tiết cái nhẫn mới giật mình ngộ ra, tự nhiên mà chột dạ đưa tay sờ lên cổ mình, may quá a, ko có ai nhìn thấy cái nhẫn của nàng, nếu ko thì.... Hạ Dương ko dám nghĩ tiếp, tự nhắc nhở mình về nhà nhớ phải tháo sợi dây chuyền ra.

Ko ngờ đến Như Phong nghỉ mấy tuần đi công tác liền lúc nghỉ Tết xong, lại bị thổi phồng lên là kết hôn + trăng mật chỉ bằng một cái nhẫn?

Chết đi, ai bảo thích khoe khoang chứ? Hạ Dương hít hít mũi cố nhịn cười, tiếp tục chuyện với Thùy Dương:

- Công nhận là có chút bất ngờ, trông vậy mà cưới xin cũng ko nói với lớp chủ nhiệm mình một tiếng, hẳn là lão sợ tổn cổ với chị em nhà mình. Hạ Dương cũng rất khoái chí, cao hứng thập phần, ko tiếc tay ném đá xuống nước.

- Đúng vậy! Đúng vậy! Rất bất công! Thùy Dương cũng vào hùa với nàng, chính vì thế mà đại diện cho lớp 12D1 này, lớp trưởng mau lựa chọn ngày lành tháng tốt giờ đẹp để đòi lại công bằng đi á. Thùy Dương nhiệt tình ủng hộ nàng, giao trọng trách cho nàng cố gắng đề bút thật đậm 2 chữ "lớp trưởng".

Hạ Dương sau khi nhận lại được hồi đáp của Thùy Dương, hận ko thể thổ huyết tại trận.

Hình như là nàng ném đá nhắm vào chân mình rồi?

Mưu mô bôi xấu Như Phong hẹp hòi, ích kỷ, ky bo ko thành, Hạ Dương ngậm ngùi im lặng ko thêm phản hồi cho Thùy Dương ở trên.

Ranh con này, chúng nó tham ăn mà cứ đùn lại ình gánh vác là sao? Miếng ngon đâu ko thấy, tiếng xấu đâu đâu cũng đến mặt..... Phì phì *thở mạnh tức giận*

Cứ như vậy, 4 tiết học nhanh chóng trôi qua, thoát nạn một tiết chào cờ đầu tuần, cả trường vui vẻ hân hoan được về sớm 1 tiết.

Vốn dĩ cùng đi với Thùy Dương xuống nhà xe lấy xe, nàng định qua chỗ mẹ luôn thay vì về thẳng nhà, cho nên làm phép coi như mình chưa nhìn thấy gì hết, lễ thường mà đi ko đợi ai đó.

Tiếc thay, nhìn chiếc xe đạp của mình biến mất tung tích, Hạ Dương lo lắng tái mặt, vội vàng chạy đi báo bảo vệ, chưa đến nơi đã thấy điện thoại reo:

- Ko phải sợ hãi, xe ở trong cốp xe anh.

Giọng Như Phong chậm rãi bình thản trong điện thoại làm Hạ Dương uất nghẹn họng, tắt điện thoại đi vuốt mồ hôi, Như Phong đi guốc trong bụng mình hay sao?

Rốt cục cũng ko nhịn nổi, Hạ Dương sau n lần suy nghĩ ko thôi quyết định tìm giải đáp cho trí tò mò của mình, quay sang hỏi Như Phong:

- Sao thầy biết là em sẽ ko đợi thầy mà đem xe bỏ vào cốp từ trước vậy?

- Có sao? Anh thì nghĩ là em sẽ đợi nên cứ thế cất xe trước đón người sau. Như Phong mặt ko thay đổi từ tốn đáp lời nàng.

Oa oa....

Nàng lại bị bắt nạt nữa rồi???

Hạ Dương ầm ỨC mím môi, ko cùng Như Phong tranh luận, nàng biết đến tột cùng là nàng sẽ vinh dự thua cuộc cho coi, tốt nhất ko thêm.

Như Phong ngược lại cực kì vui vẻ, vẫn là chàng hiểu nàng, để phòng nàng còn giận chuyện hôm qua mà ko đợi mình cùng về nên chuẩn bị chu đáo:

- Đêm qua lúc em gọi anh đang tắm, khi gọi lại thì em ko nhắc máy, chắc là ngủ rồi phải ko?
- Hả? Hạ Dương nhớ lại, hình như là cả đêm mình ko ngủ, vậy sao nàng lại ko biết có điện thoại nhỉ? Thầy gọi cho em lúc nào ạ? Trưng ra một bộ mặt hoài nghi.
- Hử, kiểm tra lại xem, có cuộc gọi nhớ đấy, Như Phong biện minh Ờnh một chút, chuyện hôm qua là anh ko tốt, anh xin lỗi nha. Giọng chàng cõ xu hướng xuống thấp, người ta là rất chân thành biết lỗi rồi đó.
- Thầy có lỗi sao? Nàng chu miệng dỗi hờn, nhân tiện “làm cao chính đốn hàng ngũ” tí chút.
- Được rồi, là tại anh ghen với anh ta nên lạnh nhạt với em, ko phải vì thế mà em cũng đã lạnh lùng với anh sao? Coi như là huề nhé.

Ko hổ là dân làm ăn, thương lượng nhanh chóng ghê a? Hạ Dương lòng thầm khen ngợi, nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy mình ko phải, cúi đầu “tha thứ” cho đối phương:

- Là tại em, em ko nên thân mật như vậy với người khác. Nhưng thầy là người lớn, phải nhìn trước ngó sau chứ, đâu ai biết chúng ta là một đôi đâu? Em cùng người khác trêu đùa thì làm sao mà trưng ra cái mặt bí xị ấy? hử, như là trẻ con ấy. Rõ ràng đã tha lỗi cho người ta, nhận trách nhiệm về mình nhưng nàng vẫn ko quên tranh thủ “răn dạy” quý ông ngồi cạnh một bài.
- Uhm, Như Phong ra chiều vuốt cằm dăm chiêu, sau đó ít giây liền đưa ra sáng kiến, vậy chúng ta kết hôn đi, kết hôn rồi ai cũng biết chúng ta là một đôi, em ko thể vụng trộm bên ngoài công khai như vậy được nữa? Như Phong cười sáng lạn, nhân tiện anh cũng ko thể vô cớ giận em chuyện quan hệ xã giao?
- Thầy...? Hạ Dương trần trối nghẹn họng ko nói ra lời nhìn tài xế, vuốt vuốt ngực điều hòa lại nhịp tim, có thể nói chuyện nghiêm túc hơn một chút ko?
- Gật đầu cương nghị, anh đang nói chuyện nghiêm túc mà? Như Phong quay sang nhìn nàng, nếu ko thì cứ đăng kí trước đã, có thể tổ chức đám cưới sau, anh sẽ sang xin phép bố mẹ em nhưng trước hết thì em vẫn cứ dọn ra ở cùng anh đã, vậy anh mới chăm sóc cho em được.

Hạ Dương hít hít mũi, tự nhiên lại nói chuyện này, hình như là đang rất nghiêm túc????? Như Phong đang lo lắng cho cuộc sống hiện tại của nàng ư? Hay là nàng đã quá nhạy cảm rồi?

- Ko sao, em ở cùng bố mẹ cũng rất tốt. Hạ Dương ko nhìn Như Phong trả lời, coi như là một loại từ chối tạm thời đi, hẳn là người ta có thể hiểu được.
- Nhưng ở cùng anh sẽ tốt hơn nữa, nếu ko thì anh dọn sang ở cùng em? Như Phong vẫn kiên nhẫn chờ đi câu trả lời của nàng, thật ra thì đêm qua bố mẹ nàng cãi nhau chàng cũng vô tình nghe thấy hết, nếu ko chàng cũng ko quyết tâm như thế.

Hạ Dương bất lực trước sự trơ trẽn của người bên cạnh, kháng nghị yếu ớt:

- Em chưa có chứng minh thư. Cái này nàng biết, hình như đi đăng kí kết hôn cần có chứng minh thư thì phải, lại còn sổ hộ khẩu nữa.
- Ờ, ko sao, sang tháng là lấy được chứng minh của em rồi, cái gì cần thiết anh sẽ tự chuẩn bị, em đừng lo nghĩ nhiều. Như Phong một tay rời vô-lăng vuốt tóc nàng âu yếm, còn nữa, lúc ko ở trường gọi anh là anh nhé, nếu ko anh ko làm thầy giáo nữa đâu.
- Dạ? Hạ Dương đau đầu nghĩ, lời vừa rồi là hướng nàng cầu xin hay uy hiếp đây hả trời?

Vốn dĩ đầu óc nàng đang bị rối rắm bởi rất nhiều thứ, cũng ko nghĩ đến tìm kiếm lí do khác nữa, ít nhất nàng cũng có thể trì hoãn đến tháng sau cơ mà, quan trọng là chuyện này này:

- Các bạn lớp mình nói thầy...(Như Phong quay sang nhìn nàng nhíu mày, trợn mắt) a, nói...a...a...anh đã kết hôn, vừa hưởng tuần trăng mật về..., lại nữa, nói chưa được ăn cỗ cưới của thầy, à nhầm, của anh nên có nhờ em đề nghị nho nhỏ. Hạ Dương rụt rè cuối cùng cũng nói hết cây, Amen a, nàng là bị bắt ép đi “đòi ăn”.

Như Phong thập phần sung sướng, có thể chinh nàng ko gọi là thầy ở chỗ riêng tư như vậy là 1 loại hạnh phúc, cười rạng rỡ đáp nàng:

- Chuyện nhỏ, để mọi người cùng tới dự tiệc cưới của chúng ta đi.

- Chết đi! Tức giận quay đi. Nàng ko có ý này mà?

- Được rồi, muốn anh diễn kịch, anh liền diễn, được chưa nào? Anh sẽ sắp xếp chu toàn. Như Phong vẫn là nhìn nàng sững nịnh hơn bao giờ hết.

- Hừm, vậy còn nghe được. Hạ Dương thở mạnh nghĩ nhiệm vụ đã hoàn tất xuất sắc, xuống xe còn ko quên làm bộ mặt chia buồn, thật làm khổ anh rồi. hihi

Như Phong cùng nàng thoải mái bước đến café Kim Xuân, lại còn công khai đường hoàng nắm tay nàng nữa, cảm giác này thật là thích.

Hạ Dương thì ko lảng lảng như ai đó, lén lút quay trước quay sau nhìn ngang nhìn dọc, lỡ đứa nào mà nhìn thấy là toi đời, dù sao giấu được lúc nào cũng tốt lúc ấy.

Đợi đến khi đứng ở cửa quán, nhìn vào bên trong, bà Xuân đang cười nói vui vẻ với một người đàn ông trung tuổi, rồi người kia xuyết xoa xem vết thương trên bàn tay mẹ đã tháo băng, chỉ còn là một vết dao khô khốc sắp hình sẹo, Hạ Dương mới vô thức rời khỏi cái nắm tay của Như Phong, trong đầu như một mớ hỗn độn, chỉ hiện lên 1 câu : “Ông ăn chả, bà ăn nem”?

57. Chương 57: Người Yêu Cũ

Nhận ra sự thay đổi đột ngột của Hạ Dương, Như Phong ko khỏi đau lòng, hình như là nàng đang nghĩ đến điều đó?

Ko để nàng phải lo sợ điều ấy, Như Phong hướng bà Xuân chào:

- Cháu chào cô! Hôm nay đông khách ko hả cô? Như Phong vỗ vỗ vai nàng, cùng lời nàng đi vào trong.

- A? Phong hử? Con Dương nhà cô lại phiền gì để cháu phải đưa về thế này, ngại quá. Vào đây ngồi đi. Bà Xuân hoàn toàn ko có một tia sợ hãi hay chột dạ bị bắt quả tang “ngoại tình”, rất tự nhiên rụt tay khỏi tay người đàn ông trước mặt, đứng dậy tươi cười.

- Ô? Đây hẳn là con gái em? Người đó nhìn sang bà Xuân hỏi sau khi nhìn đến Hạ Dương. Giống mẹ quá, chú chào cháu, chú là Khoa, bạn của mẹ cháu đây.

Tiếng nói rất hào nhả, thân thiện, Hạ Dương ko nghĩ đây có thể là....của mẹ, mà mẹ cũng sẽ ko như vậy đâu, lấy lại chút bình tĩnh, nàng cúi đầu lễ phép:

- Cháu chào chú.

- Xuân này, ko ngờ con gái em xinh vậy? Nhanh quá, lớn nhanh này rồi? Có cơ hội giới thiệu cho con trai anh nhé?

- Àyza, được vậy tốt quá, chỉ sợ anh chê cười.

Nghe 2 người nói chuyện như vậy, Hạ Dương có chút “đau lòng”, lén nhìn đến Như Phong một mình mặt đen, thật là....

- Mẹ. Nàng gọi một tiếng âm nặng kéo dài ra chiều ko vừa lòng. Nàng biết 2 người chỉ là trêu đùa thôi nhưng có thể nhìn đến người bên cạnh nàng ko? huhu

- Haha, chú Khoa như cảm thấy có gì bất ổn, nhìn sang Như Phong, đây là bạn trai cháu hả? Xin lỗi nha, chú chỉ đùa chút xíu thôi mà? Vỗ vỗ vai Như Phong.

Như Phong thật muốn thu nhỏ Hạ Dương rồi nhét vô túi áo ah, đáng hận là làm ko được, nghe đến có người này “an ủi” mình mà ko thấy nàng phũ phạn, tự nhiên thoải mái cười. Định bụng đáp lại một câu thì bà Xuân đã nhanh chân hơn:

- Hàng xóm nhà em đấy. Lại còn là chủ nhiệm lớp con bé nữa. hihi

- Vậy hả? Là hiểu lầm rồi, thật xin lỗi thầy giáo. Chú Khoa tự trách mình lau tau, xưng hô cũng một mặt xa cách lịch sự hơn.

- Dạ, ko có gì chú ạ. Ngoài mặt thì cười thế thôi, nhưng trong bụng lửa đang hùng hực thiêu đốt a, cô Xuân thực có thể chỉ cần giữ im lặng là đủ rồi...? Haiz thật phiền phức!

Bữa cơm trưa 4 người này, Hạ Dương thực rón rén vừa ăn vừa nhìn đến ai đó, đáng tiếc ko nhìn ra là cái dạng tâm trạng gì, cặm cụi ngồi ăn.

Sau khi mẹ nàng tiến người bạn tên Khoa ra cửa, Như Phong mới trầm ổn đứng bên nàng “giấu điểm” xoa đầu nàng:

- Có gì thắc mắc muốn hỏi cứ hỏi, đừng để trong lòng mình sẽ sinh nhiều phiền toái rồi rắc đó.

- Dạ? Nàng tròn mắt nhìn lên Như Phong, người này đang hướng dẫn nàng thoát khỏi mối nghi hoặc?

- Vậy nha, anh đi về trước, tối nhớ cùng anh đi đám cưới a. Như Phong hướng nàng tạm biệt.

Nhìn theo bóng Như Phong nói gì với mẹ mình ở bên ngoài, Hạ Dương cảm thấy mình thực may mắn.

Người nàng yêu luôn có thể thấu hiểu và động viên nàng như vậy. Cảm ơn anh!

- Sao thế? Người cũng đã đi rồi, giờ cô nương ngồi đây hóa đá tương tự à? Bà Xuân từ ngoài đi vào, thấy nàng đăm chiêu ngẩn ngơ ko khỏi buồn cười, con bé này, tình cảm gì gì cũng in hết lên mặt thế kia, sợ người khác ko biết hay sao?

- Ân? Nàng có chút xấu hổ cúi xuống dọn bát đĩa, mẹ trêu con.

- Thôi đi cô, mẹ lại ko biết cô nghĩ gì à? Cốc đầu nàng một cái, yêu đương gì mẹ ko cấm nhưng phải lo chuyện học hành trước đã nha. Bà Xuân cũng có ít nhắc nhở nàng,

- Dạ. Hạ Dương thừa nhận, mẹ rất tinh tường khi nhìn ra tình cảm của nàng, có điều mẹ nói như vậy ko phải là kêu nàng lo học xong đã rồi tính chuyện yêu sao? Vậy chuyện kia....? Có lẽ mẹ sẽ ko đồng ý, haha, nhưng nàng vẫn phải kiềm chế lại một chút, mà mẹ này, nếu con bị bắt ép phải kết hôn bây giờ thì mẹ có đồng ý gả con đi ko?

Trùng mắt.

Bà Xuân có chút ngạc nhiên, Như Phong mà bà biết là loại người này à?

- Tất nhiên ko được. Bà Xuân rất quả quyết, bởi thế mẹ mới nói, con gái phải giữ thân mình, chơi bởi yêu sớm rồi ẽnh bụng ra, lúc ấy có mà đi van xin người ta cũng ko có giá đâu con ạ.

- Vâng, vâng, con biết rồi, mẹ ko gả con đi là được rồi. Dù là bà Xuân hơi hiểu lầm ý của nàng tí chút nhưng nàng vẫn cười sung sướng, Như Phong đừng hòng mà ép buộc nàng, kaka chắc chắn sẽ ko thuyết phục được mẹ nàng đâu a!

Chứng kiến biểu tình trên mặt nàng sau khi nghe giáo huấn xong, bà Xuân ko khỏi lo lắng, con bé này rốt cuộc là đang nghĩ đến chuyện gì mà vui vẻ dữ vậy?

Sờ trán nàng bằng bàn tay trái:

- Có sốt ko?
- Sốt gì ạ?
- Ồ, ko sốt là tốt rồi, thế con có thấy khác trong người ko?
- Lắc đầu. Mẹ làm sao a?
- Ko có gì, ko sao thì thôi, mau dọn đi. haha
- A, mẹ này, chú Khoa là ai hả mẹ? Nói là bạn mẹ mà con chẳng gặp bao giờ cả? Trước khi bà Xuân quay lưng đi, Hạ Dương kịp bộc lộ bản khoản của mình.
- Chú Khoa ấy hả? Bà Xuân đi ra mở tivi, chậm rãi trả lời nàng, là người yêu ngày xưa của mẹ đấy, thấy thế nào? Bà Xuân cười khi nhớ lại kỉ niệm ngày còn là thiếu nữ.
- Ah? Người yêu của mẹ ấy hả? Hạ Dương thực rất tò mò, mặc kệ bát đĩa còn chưa thu dọn chạy lại ngồi bên cạnh mẹ, mẹ cũng có người yêu sao? Vậy sao lại lấy bố con chứ?
- Tại mẹ cô lo ế chồng nên phải vợ vội lấy bố cô chứ còn sao nữa? Bà Xuân dí dí trán nàng cười, chuyện xưa giờ hồi hận cũng ko được nữa.
- Ấyza, mẹ này, mẹ kể xem nào, xem ngày xưa mẹ và chú ấy yêu nhau như thế nào, kể đi mà... Hạ Dương lắc lắc tay bà làm nũng.
- Haiz..., thời ấy mẹ và chú đang yêu nhau, rồi chú phải đi nghĩa vụ quân sự, mẹ năm đó cũng đã 18 19 rồi, tuổi ấy ngày xưa mà chưa chồng được gọi là “già” rồi. Bà nội con là con nuôi của nhà ông Thọ gần nhà mình đó, giới thiệu bố con ẹ, nghĩ cũng thực buồn cười... Kể đến đây bà Xuân đơm buồn, ko nói tiếp thờ dài.
- Vậy là mẹ lấy bố con, ko đợi chú ấy đi bộ đội về ư? Nàng có chút ko thích về cách yêu của mẹ, nếu là nàng hẳn sẽ ngoan cố mà đợi người kia.
- Có duyên mà ko phận, chỉ trách mẹ con khờ dại. Nếu biết tương lai như thế này, mẹ mày ế mốc cũng ko thèm lấy bố mày đâu.
- Dạ, con cũng ko thích mẹ lấy bố con, nhưng biết làm sao bây giờ, mẹ là mẹ của con rồi mà? Hihi, chú ấy bây giờ làm gì hả mẹ?
- Phù..., bao nhiêu năm rồi nay mới gặp lại đấy, chú ý lái xe taxi, tình cờ nay vào quán mình uống nước nên mẹ nhận ra, ngồi ôn chuyện này xưa cũng vui.
- Chắc mẹ và chú có nhiều kỉ niệm lắm nhỉ?
- Ko nhiều, tình yêu cũng ko đẹp như của con bây giờ được, mẹ nhớ mãi bức thư cuối cùng mà chú ấy viết ẹ có một câu như thế này, gì ấy nhỉ, ừ là “hãy quên đi những gì ko đáng nhớ, hãy nhớ lại những gì ko thể quên”, đúng rồi đó.
- Chú ấy viết hay nhỉ? Nàng ngồi nghe tâm sự của mẹ cảm thán một câu, thật là đáng trách, khi này còn nghĩ oan ẹ nữa, nàng là đứa con hư mà.
- Ừm.
- Mẹ này, Hạ Dương ngả đầu vào ngực bà, vòng tay ôm eo bà gọi.
- Sao?
- Mẹ có trách con viết đơn li dị ko?
- Ko, phải cảm ơn con nữa chứ? Bà Xuân vuốt vuốt tóc nàng nhẹ nhàng nói, bà thực ko thể trách, bởi vợ chồng bà bây giờ lìa bỏ nhau cũng chẳng còn gì nuối tiếc để bà phải trách con gái cả.
- Con.... xin lỗi, con là đứa con ko ngoan.

- Ha? Biết ko ngoan thì mau đi rửa bát đi, khách đến người ta cười cho đấy. Bà Xuân đẩy nàng đứng lên, hôm nay mẹ con bà đã nói rất nhiều chuyện ko xảy ra trong ngày thường rồi. À đúng rồi, chiều nhớ nhắc mẹ đưa chìa khóa cho con, ngày mai mẹ đi công chuyện, tan học con ra mở quán nhé.

- Dạ, mẹ đi đâu ạ? Hạ Dương vừa làm vừa hỏi lại.

- Uhm, chú Khoa nói có chỗ này rất hay, mẹ đi xem xem, ngày mai chú ấy đưa mẹ đi, ở tận Bắc Giang cơ, mẹ đi xem xem nhà mình ra làm sao.

- Vâng, mẹ đi rồi về kể con nghe nhé, xem cho con năm nay có đỗ đại học ko nha. Hihi Nghe mẹ nói vậy là nàng biết ngay mẹ lại đi xem bói toán mê tín gì gì đấy, từ sau khi biết chuyện của bố mẹ nàng rất hay đi, ai chỉ ở đâu cũng đến xem. Chuyện này cũng ko ảnh hưởng gì nên nàng cũng ko ngăn cản mẹ.

Cứ như vậy thời gian trôi qua nhanh, vừa chớp mắt được tí đã đến giờ nàng phải đi học thêm.

Bản thân nàng biết mẹ hi vọng rất nhiều vào mình nên tuyệt ko thể ko cố gắng học thật tốt.

Hạ Dương chăm chỉ ngồi chép bài, chợt thấy điện thoại rung lên:

- Đang làm gì vậy cưng? Ồ, là anh Ngọc nhắn tin cho nàng.

- Em học.

- Oh, anh tưởng học buổi sáng thôi mà?

- Ôn thi mà. Có chuyện gì ko anh? Nàng thực muốn chấm dứt cuộc nói chuyện với tên dở đời này. Người ta đang học Văn rất hay, ko muốn bị tuột mất cảm xúc nha.

- Ah, ko có gì. Chỉ là anh thấy nhớ em. ^^

Hạ Dương bất động, lời nói này.... haiz, tránh đi tránh đi, ko phải Như Phong đâu a. Lắc lắc đầu vài cái, Hạ Dương nhanh tay bấm lại:

- Anh ko nói được lời nào tốt đẹp, em ko nói chuyện với anh nữa, em học đây pp.

- Uhm, Chụt! Học tốt nha vợ yêu.

Hạ Dương rung mình một cái, đã nói là ko nói được lời nào hay ho mà.

Dắt xe đạp ra khỏi trung tâm, Hạ Dương vội vàng chen lấn, giờ này về lại tắc đường, ko khéo lại ko kịp hẹn với Như Phong mất.

Huhu khóc ròng mà, nàng đã nói là ko muốn đi rồi mà, Như Phong chết tiệt, Như Phong thôi, ép buộc nàng phải đi. Hạ Dương vừa cong mông đạp xe tăng tốc vừa rửa thầm Như Phong, để cho lão hắt xì chết đi. Ô Ô (Huynh đáng thương quá à! ><>

- Nhanh như vậy đã muốn chuyển sang nhà anh luôn hả? Hoan nghênh! Hoan nghênh! Như Phong nhìn đến Hạ Dương một thân váy hồng, tay xách nách mang túi đồ cồng kềnh ko nhịn được trêu nàng.

- Xí (bĩu môi), còn lâu nhá, nàng dài giọng, chở em qua chỗ mẹ đã nhé, tối nay mẹ ko về nên em mang chăn qua tiệm.

- Ủ, đưa đây, cầm túi chăn lên từ tay nàng, Như Phong vừa cất vào cốp xe vừa gheo nàng, em ko nói anh tưởng mình nhầm, kêu em đi tị nạn chứ ko phải đi dự đám cưới nữa hic.

- Oh, thì cứ coi là đi tị nạn cũng được mà? Nàng cười thật dễ thương, nhưng mà này, anh có thấy ai đi tị nạn mà ăn mặc đẹp như em ko? Giả bộ ngây ngô.

- Sao em ko nói là tị nạn dùng xe MB thì em đi suốt cũng được? Haha

Hừ hừ

Tự kiêu quá đi mất, ra về ta đây có xe xịn đấy hả? Hạ Dương nghĩ thầm, "khinh thường" quay mặt đi ko thèm tiếp chuyện.

Một lát sau...

- Mặc vậy có lạnh ko? Như Phong vẫn chăm chú nhìn về phía trước mà hỏi nàng.
- Dạ? Hạ Dương có chút bất ngờ, Như Phong đây là đang quan tâm nàng à? Lòng thật ấm áp, nàng mỉm cười, ko sao đâu ạ.

Nhớ đến lần trước trong buổi tiệc thường niên của công ty anh, Như Tùng đã dùng cái điều hòa ko khí để bắt ép mình mặc cái váy hở hang này, Hạ Dương thật muốn cười. Dù sao thì cũng chẳng có cơ hội để mặc lại, nhân tiện Như Phong kêu nàng cùng đi dự đám cưới một người bạn thân, nàng liền mặc lại cái này dù có hơi bất tiện một chút.

- Ủ, vậy hả? Cái này cho em nè. Lái xe bằng một tay, tay kia Như Phong đưa cho nàng một chiếc hộp giấy.
- Gì đây ạ? Tròn mắt ngạc nhiên.
- Mở xem.
- Ô. Là một cái khăn lụa màu hồng phấn, cùng tông màu với cái váy của nàng, còn có một bông gài tóc hình hoa ti-gôn màu cánh sen nữa. Đẹp quá a!
- Thích ko?
- Ừm.

Ko nhìn đến cảm xúc của nàng, Như Phong thật hạnh phúc mỉm cười.

Tạm biệt vẻ mặt kinh ngạc của anh Nam và mẹ mình ở tiệm café, Hạ Dương vui vẻ lên xe tiếp tục hành trình.

Khi này, Như Phong giúp nàng choàng tấm khăn qua vai, che hết phần hở phía sau, mềm mại giữ lại ở 2 bên tay nàng, trên tóc nàng lại gài cành ti-gôn sẫm màu thật nổi bật, hiệu quả thực ko tồi nha. Ít nhất đã khiến cho anh Nam suốt ngày khinh thường mị lực của nàng ko bằng bà xã phải ngẩn ngơ rồi. Ha ha Thập phần sáng khoái.

- Em đừng cười như thế nữa được ko? Hình như là Như Phong ko chịu nổi áp lực trước nụ cười của nàng nên quyết định can thiệp trực tiếp.
- Ko, em muốn cười mà? Anh cấm được sao? Haha
- Ko cấm, Như Phong vuốt vuốt cằm, nhưng có thể khiến em “im lặng mãi mãi”. Nheo mắt rất nguy hiểm.
- A?

Cái này là....

Nàng còn chưa có phản ứng tiếp theo, ko kịp lùi về đã bị Như Phong vòng tay kéo về trong lòng, đặt lên môi nàng một nụ hôn.

N phút giây sau có một cuộc hội thoại diễn ra:

- Sao rồi?
- Im lặng lắc đầu, nàng là đang ngại ngùng then thùng, may mà từ bên ngoài ko nhìn thấy ở phía trong xe ah.
- Cười lên xem nào? Như Phong vẹo má nàng.
- Lắc lắc đầu, mím chặt môi, nếu cười nữa sẽ lại bị ép hôn, nàng ko đỡ được a, cho nên rất biết điều câm nín.
- haha

Như Phong chèn ép, thu phục được nàng cực khoái chí, cười ha hả vào sổ, chiếc xe từ từ lăn bánh.

Hèn hạ, hèn hạ, đáng nhẽ phải giơ tay thật cao, tặng cho người này một cái bạt tai mới hợp logic tiểu thuyết ngôn tình chứ? Hạ Dương tự mắng chửi mình suốt chặng đường.

- Hey! Anh Phong phải ko? Trùng hợp, trùng hợp. Một người nam thanh niên ăn vận lịch sử, điển trai tiến đến vỗ vai Như Phong.

- A? Lão Tam? Haha, cười vui vẻ, để “phu nhân” ở nhà sao mà di mình vậy? Như Phong thoải mái khi gặp một người ban thân thiết lâu năm, tay bắt mặt mừng.

- Em ko có phúc phận như anh ạ, nháy mắt nhìn sang Hạ Dương nàng, tay khéo léo vẽ một vòng cung ở bụng, rồi nói nhỏ vào tai Như Phong “cần phải ở nhà nghỉ ngơi” hehe

- Ô, chúc mừng chú. Kéo Hạ Dương đến trước mặt, phu nhân của anh đây, Hạ Dương.

- A ha, là đại tẩu trong truyền thuyết đúng ko? May quá, may quá, lại gặp chị ở đây. Dứt lời đưa ra bàn tay hướng nàng giao hảo.

Hạ Dương vừa ngượng vừa cuống, vội vàng đưa 2 tay ra nắm lại, cười nói:

- Chào anh! Nàng còn trẻ a, ko muốn bị người trước mặt này gọi là “chị” đâu huhu

Sau màn hội ngộ ở bãi đỗ xe, 3 người 2 nam thanh 1 nữ tú cùng sánh vai nhau đi vào hội trường rất bắt mắt.

- Chu choa, ai đến đây ai đến đây. Một người con trai cũng khá vạm vỡ cao to, “đen hôi” xuất hiện chào đón 3 người, nhìn đến bông hoa cài ngực áo của hắn, Hạ Dương đoán đây chắc là chú rể đi nên cũng mỉm cười chào hữu nghị.

- Ko muộn chứ, đến đông đủ cả chưa? Hôm nay phải “quạt nhau” đến hết đêm em đây mới chịu được a. Người tên “Lão Tam” bức xúc nói.

- Ok, chuyện nhỏ, chủ rể cười lớn, ngày vui anh đây ko tiếc chút mảy, chỉ sợ nửa đêm “con cún nhỏ” (chỉ vợ Lão Tam) chạy vào tận phòng tân hôn của anh đây cần phá thôi.

Nghe 2 người này đá đông đá tây, Hạ Dương ko khỏi rụt cổ e ngại, may mà có Như Phong ở bên ghé tai nàng “đừng để tâm đến họ nói chuyện” khiến nàng đứng vững.

Thật là...

Cái từ mẫn cảm kia sao anh ta có thể nói trơn tru vậy nhỉ? Vợ cũng có rồi, hồng lễ là để che mắt thiên hạ thôi?

Rùng mình một cái.

- Ô, anh cả à, chị dâu lạnh hay sao đó? Lão Tam vẫn cười cà cớn.

- Này, chị dâu cả đây hả? Hồi nào sao anh em ko ai biết gì hết trơn? Chú rể tranh cướp lời của Như Phong hỏi lão Tam. Nhìn thấy Như Phong ôm eo nàng bước đi, này ...này... anh cả....đợi đã...

Sau khi yên vị ngồi vào bàn uống trà, Hạ Dương cùng mấy anh em của Như Phong giới thiệu này nọ, có khoảng 3 4 người mà nàng tạm thời ko nhớ tên được, ngoại trừ 2 người, lão Tam và chú rể Trần Văn Thế.

Câu chuyện của cánh đàn ông, nàng hiển nhiên ko chen vào được, thỉnh thoảng họ cũng trêu đùa nàng mấy câu nhưng Như Phong đều ngồi cạnh nàng, nhẹ thì giúp nàng chống đỡ nặng thì quét mắt một cái mấy cái miệng liền im bặt.

- Ở lại nhé, anh đi ra đây một chút. Như Phong bỗng nhiên đứng dậy, cúi người thì thầm với nàng.

- Đi đâu à? Em đi cùng được ko? Nàng có chút cầu mong, mình nàng ở cùng những gã họ “Lừa” này thì nàng sẽ “vong” sớm mất.

- Ô, ko ngờ Như Phong lại gãi đầu có chút phân vân, rồi thẳng thừng từ chối nàng, ko được, anh đi Washington City mà?

- Hả? Đi công tác ngay bây giờ sao? Sao ko nói cho em biết? Nàng có chút hốt hoảng, Như Phong vừa đi Trung Quốc về được mấy hôm thôi mà? Nay lại bay sang tận Mỹ làm gì a?

Thấy nàng hiểu sai ý của mình, Như Phong bụm miệng cười:

- Ko, Washington City = WC, là WC em hiểu chưa?

- A? Hạ Dương ban đầu giật mình hiểu ra, giây sau liền đỏ mặt mình vừa rồi đề nghị cùng đi WC sao? Huhu, đánh Như Phong một cái, còn ko mau đi.

Tất cả những cảnh này ko qua khỏi mắt của mấy tên nam nhân kia, tất cả cùng trở mắt nhìn nhau cứng đờ miệng, “Phong đại ca mà chúng quen biết là người này thật sao?”

Lại nữa, một mình chiến đấu với những người giang hồ này, Hạ Dương mới biết được, thì ra Như Phong đã “vinh dự” là người kết hôn cuối cùng trong cả hội 5 6 anh em. Thâm tâm cũng muốn giúp Như Phong lấy lại chút mặt mũi, định bụng sẽ nói là mình và Như Phong đã kết hôn, hiện tại còn có baby nữa cơ, bởi vì bộ váy này cùng với thời điểm trước đó rất thích hợp để giả vai phụ nữ có bầu 2 tháng a, Hạ Dương đoán chừng mình sẽ ko có sơ hở gì nhưng vừa nghĩ đến bị Như Phong dắt mũi lại tức nghẹn ko chịu được, nên quyết định vẫn là để vinh hạnh ấy cho Như Phong đi.

Thêm nữa nàng còn thu thập thêm một thông tin nữa, thì ra là tên Thế này bị bác sĩ yêu cầu phải cưới. Hắc hắc, chuyện này nàng cũng ko lạ, tuy nhiên thì hảo bằng hữu của Như Phong có người như vậy thật có thể “làm xấu bộ mặt” của chàng ta. Haha Nàng vô cùng thỏa mãn với âm mưu của mình mà ko biết đến hậu quả, nếu có thể biết trước tương lai nàng thế sẽ ko đem chuyện này ra chê cười Như Phong a.

- Anh Phong? Tiếng một cô gái gọi chàng từ phía sau.

Như Phong ko tin vào tai mình nữa, giọng nói này..., chậm chậm quay lưng lại.

Một cô gái thực trẻ tuổi, tóc được làm kiểu xoăn nhẹ uốn lên trên đầu như một bông hoa, cùng với bộ xiêm y màu đỏ để lộ bờ vai trắng quỳn rũ, còng tôn lên vòng một gợi cảm, thân váy như những cánh hồng xếp lên nhau, phía trước xẻ một đường dài khoe đôi chân trắng muốt, toàn thân toát lên sự kiêu sa mà hấp dẫn động lòng người.

Môi chàng mấp máy:

- Tâm?

Cô gái nhón miệng cười, đáp:

- Đã lâu ko gặp lại anh. Khi nãy từ nhà vệ sinh đi ra, cô đã ngỡ nhìn nhầm người, ko ngờ đúng thật là Như Phong.

- Đã lâu ko gặp. Như Phong cũng cười đáp lại.

Quả đất thật tròn.

Nói xem, bao nhiêu năm trôi qua rồi, tưởng như kí ức đã vùi sâu trong quên lãng, ko ngờ ngày hôm nay vẫn còn có cơ hội gợi nhắc lại.

Hạ Dương ngồi với mấy anh bạn Như Phong đến toát mồ hôi, là thật a, nàng cười trừ đến sắp méo miệng rồi đây. Thật là, chuyện xã giao với người lạ nàng ko thông thạo lắm, bắt đắc dĩ sau một khoảng thời gian rất lâu, nàng mới viện cớ đi WC để tìm Như Phong.

Ko nghĩ đến trên đường hướng đến khu nhà vệ sinh, lại bắt gặp được cảnh tượng đau mắt như thế này...

Dáng người này, mái tóc này, trang phục này, đôi giày này.... Hiển nhiên là Như Phong của nàng.

Nhưng mà...

Người này hiện tại đang quay lưng về phía nàng, trên đôi vai có một mái đầu người con gái, vòng eo có một đôi tay nhỏ nhắn choàng qua, chân váy đỏ chập chờn bay trong gió.

Hiện tượng gì đây?

Cảm giác có người phía trước, cô gái đang ôm Như Phong khê mở mắt ra, ngẩng đầu lên nhìn Hạ Dương.

A!

Một tiếng ngỡ ngàng, khuôn mặt này..., nàng quen?

58. Chương 58: Em Xin Lỗi, Em Sai Rồi!

Nếu bắt gặp người yêu của mình ôm một cô gái khác, bạn sẽ làm gì?

Để xem nào, nữ chính sẽ quay mặt chạy đi, khóc tức tưởi rồi sau đó nam chính đuổi theo phía sau, xin lỗi, đòi giải thích, cuối cùng là người thứ 3 kia nhếch mép cười khinh bỉ 2 người, kế hoạch li gián thành công dễ dàng?

Sê-ri phim truyền hình này cũ rích rồi, nàng đương nhiên ko làm theo.

Ah? Còn ngôn tình tiểu thuyết? Nữ chính sẽ xông đến, một lực đạo tách 2 người ra, giơ cao tay mà tát cho nam chính một cái, ô, đánh nam chính hay nữ chính nhỉ? Ai cũng được, miễn là đánh thật đau, đánh xong rồi kiêu ngạo rời đi ko thềm luyến tiếc một kẻ phụ bạc.

???? Nghe có ổn ko độc giả?

Haiz.... Phiền phức chết đi được, nàng ko suy nghĩ nữa a, một chiêu đập chết 2 người này đi. Bởi thế Hạ Dương nàng mới tỏ vẻ ngại ngùng, đưa nắm tay lên trước miệng khụ khụ 2 tiếng, chậm rãi nói:

- Xin lỗi, quý vị có cần thuê một phòng nghỉ ko? Bên kia có... nàng chỉ tay về một phía cách đấy ko xa, lời còn chưa nói hết đã bị Như Phong xán lại gần từ lúc nào:

- Dương, ko phải như em nghĩ đâu, anh....

Ai nha, chán chết đi được

Ko khác gì với phim truyền hình thế hả?

Xê ra, xê ra!

Hạ Dương gạt phăng tay Như Phong đang giữ tay nàng, cũng ko thềm xê dịch nửa bước:

- Anh quen cô ấy à?

- Cô ấy là ai vậy?

Hai người con gái cùng thốt ra một tiếng hỏi chàng.

Một người băn khoăn về sự lo lắng của Như Phong trước mặt cô gái trẻ này, tuyệt nhiên ko mĩ mao bằng cô.

Một người thì băn khoăn về xuất thân của cô gái trước mặt mình, nhìn thì rất giống nhưng ánh mắt vẫn có sự khác biệt, hiển nhiên ko phải là Minh Nguyệt.

Như Phong có chút ngần ngại, đưa tay vòng về phía sau, ôm eo Hạ Dương tiến đến trước mặt cô gái kia:

- Tâm, đây là vợ sắp cưới của anh, Hạ Dương. Nhìn sang nàng nói tiếp, đây là Minh Tâm, chị gái Minh Nguyệt.

- Ah, ra thế. Hạ Dương mỉm cười thay cho lời chào.

- Chào em. Minh Tâm hơi nghiêng đầu chào lại nàng, nhìn sang Như Phong hỏi một câu, sao anh ko nói với cô ấy em là người yêu của anh? Minh Tâm gợi nhắc chàng, đã một thời anh luôn đẩy cô lên trước mặt tất cả mọi người và khoe khoang như thế, còn bây giờ thì sao? Có một chút nuối tiếc.

Như Phong ko hề lúng túng trước sự châm chọc của Tâm, chỉ nhè nhẹ lắc đầu:

- Ko, em nên nói đã từng là người yêu hoặc giả là mối tình đầu thì đúng hơn. Chàng hoàn toàn ko lo sợ để nàng biết được điều này, chỉ là chuyện quá khứ, Hạ Dương hẳn sẽ ko để bụng đi.

- Xin lỗi, cho em hỏi chị có bị khiếm thính ko? Em có cần nhắc lại cho chị biết anh Phong vừa nói gì hay ko a? Nàng cực kì “lễ phép”, hỏi mà ko phải hỏi, rõ ràng toàn phủ mùi khinh thường mỉa mai, lại rất vô tư khẳng định lại vị trí của mình. Là “vợ sắp cưới” đó nha.

Minh Tâm hoàn toàn ko ngờ nàng lại ăn nói ko đến mức sắc xảo nhưng thật khiến mình muốn đánh người, cơ miệng giật giật ko nói được câu nào.

Như Phong ngược lại muốn cười mà ko cười nổi, Hạ Dương của chàng a, ko cần phải “chỉnh” người ta như vậy đâu à, dù là vì chàng cũng ko cần nha. (Huynh đài, ăn dưa bỏ rồi !!!)

Hạ Dương sau khi dùng lưỡi “chém” người vẫn ngẩng cao đầu nghênh chiến, dù sao thì nàng cũng chỉ nói sự thật mà thôi.

Chị ta muốn mình ghen ư? Còn lâu! Ta đây có ghen cũng ko ghen trước mặt cô ta nha.

Chị ta muốn mình hiểu lầm Như Phong, tình cũ ko rủ cũng đến ư? Xin lỗi ghen, mắt ta còn sáng lắm. Cho dù mắt ko sáng thì vẫn còn nhìn được 2 tay Như Phong đút túi quần ha. Ta đây là một thân inh, sáng suốt, ko có suy nghĩ nông cạn như mấy cô nữ chính ngu ngốc kia đâu. Đợi ta xách vác chạy đi, lau nước mắt ko ngừng ấy hả? Ko có cửa nghe.

Hạ Dương thập phần đắc ý, sau khi bay lên n tầng mây xanh mới đứng đỉnh giữ vây, xoay người nhẹ nhàng:

- 2 anh chị cứ thoải mái ôn lại tình xưa, em ko làm phiền nữa. Nếu có cần ko gian riêng tư, cứ nói với em một tiếng, em hỗ trợ a. Dịch vụ miễn phí đấy nha.

Nhìn theo nàng kiêu ngạo rời đi, Như Phong ko biết làm sao, nói qua loa vài tiếng với Minh Tâm rồi cũng đuổi kịp Hạ Dương:

- Này, em ko ghen thật chứ? Như Phong hỏi nàng mắt nghi hoặc.

- Ko phải như em thấy thật mà, là Tâm tự ôm anh, anh ko có đáp lại, thiệt đó. Em phải nhìn cho rõ a, anh ko hề phản bội em, cũng ko có ý quay lại với cô ấy. Như Phong thấy nàng im lặng, rất sốt ruột giải thích liên hồi, hi vọng nàng đáp lại thật mong manh. Huhu khi này là nàng giả vờ cùng chiến tuyến với chàng để đón địch ngoài mà thôi?

... Một ánh mắt khinh bỉ, bĩu môi, nàng thoải mái mặc kệ Như Phong hỏi mình, mắt nhìn ngang nhìn ngửa nhằm đám đông đi đến.

Bây giờ là buổi tối, tuy nhiên trong này đèn điện cũng sáng ko khác gì ban ngày a. Nàng ngẫm “lôi kéo” chàng đi vòng quanh vòng quanh những chỗ có bạn chàng, thật là ko biết đau chân mà. Haha Tất cả hi sinh vì mục đích cao đẹp.

Mục đích ấy là gì vậy? Đợi chút, đợi chút, biết ngay đây thôi.

Nhìn đến mấy bà tám ở phía ngoài bắt đầu chỉ trỏ, che miệng cười khúc khích, Hạ Dương mới hài lòng dừng lại ngẩng đầu nhìn Như Phong.

- Mắt em bị trôi phần à?

- Ko, ko có, em hôm nay thực xinh mà. Như Phong tranh thủ vuốt mông ngựa.

- Ồ, nàng bước tiếp mấy bước lại dừng lại, quay đầu hỏi chàng, váy em có bị rách ko?

- Hử? Lắc đầu chắc nịch. Nàng bị làm sao a? Như Phong có tí chút ko an tâm vì những câu hỏi ngu ngơ của nàng, nhưng vẫn chưa dám phản kháng, lần này là phải cố sức nín nhịn nàng ah. Phì... thật tai hại mà, lẽ ra nên đẩy Tâm ra từ trước mới đúng, thật là....

- Anh có chắc chắn là mấy bà kia ko cười em ko? Nàng nhúu mày khó chịu, hất hàm về phía mấy quý bà quý cô gần đấy.

Như Phong biết điều cũng nhìn sang, cũng thấy quái lạ nhưng ko rõ vì sao a, ko lẽ lại chạy ra đây hỏi có phải họ đang thì thầm bàn tán về mình hay ko?

Cùng nàng bắn khoả nửa ngày, Như Phong vẫn ko hiểu được khi số người đang cười ngày càng tăng lên, lại có thêm tiết mục các cô nương đẩy nhau xông lên về phía họ, rồi người được đẩy lại e thẹn, ngại ngần lùi về hậu trường????

Bất ổn, thực bất ổn.

- Hình như là họ đang cười chúng ta?

- Ừm.

- Anh cũng ko biết vì sao, có phải tại này giờ anh cứ lơ đãng theo em lượn đi lượn lại chỗ này vài vòng rồi ko?

- A, chắc ko phải đâu, họ nhìn đến vẻ đẹp trai của anh thì đâu còn nhớ được anh đã đi mấy vòng chứ? Hạ Dương hít hít mũi trên đầu.

- Ồ ha, Như Phong tiếp nhận câu nói đùa của nàng, nhăn trán bắn khoăn, vậy thì sao nhỉ?

Hạ Dương nhìn bộ mặt Như Phong đến độ thỏa mãn, quét mắt một lượt từ trên xuống dưới con người trước mắt, mới chẹp chẹp miệng ghé vào tai chàng:

- Hình như là em biết vì sao rồi.

- ??? Như Phong nhìn nàng, động viên nàng nói đi.

- Là..... haiz..., nàng buồn bực thở dài, vẫn là em ko nói được.

- Có gì khó nói hả? Như Phong cau mày.

- À, là như vậy.... Thay vì tiếp tục nói nhỏ vào tai chàng, Hạ Dương nàng chậm chậm dùng một tay cầm lấy bàn tay chàng, đặt vào chỗ nào đấy trên người Như Phong.

- Ha ha ha em chịu ko nổi nữa. Nàng buông tay giữ váy chạy cách xa Như Phong thật nhanh.

- Đứng lại, mau đứng lại cho anh. Như Phong tức giận đỏ mặt tía tai, đuổi theo kêu nàng, nha đầu này trả thù anh bằng cách này hay sao? Hừ hừ thật muốn chết mà!

- Lêu lêu. Hạ Dương đưa tay lên làm hề trên ghẹo Như Phong, nàng cuối cùng cũng làm cho ổng bẽ mặt, ai biểu dám cho người khác tự nhiên ôm như vậy hử? Hừ hừ, còn chưa nói đến lại là người yêu cũ nữa. Như vậy là còn nhẹ nhàng a.

2 người cứ như vậy đuổi nhau một lúc, thiếu chút nữa là có thể làm loạn cả hội trường rồi.

Đáng tiếc!

Hạ Dương rất tin tưởng trí thông minh của mình nhưng lại thiếu sót một điều vô cùng, vô cùng quan trọng.

Nàng hiện tại đang đi giày cao gót a.

Nàng đã kéo váy rồi, sẽ ko có khả năng bị giẫm lên váy mà vấp ngã, nhưng mà.... huhu còn việc giày bị gãy gót thì sao?

Hạ Dương rất oanh oanh liệt liệt ngã xoạch một cái.

Huhu đau a, rất đau đó, ko có hoàng tử đỡ nàng a, Như Phong chết tiệt ko nhanh lên một chút.

- Xem nào, có đau ko? Như Phong ngồi bên cạnh nàng lo lắng, tự nhiên đang chạy lại ngã, ko hiểu có bị thương ở đâu ko nữa.

- Hừ, anh thử đi dép cao gót rồi ngã vì gãy gót xem có đau ko? Nàng giận dữ.

- Hả? Để anh xem nào, ko khéo sẽ bị bong gân đấy. Như Phong xem chân nàng, mắt cá chân hơi bầm tím một chút, thử đứng lên xem.

- Ừm.

Nàng nghe lời đứng dậy, quả nhiên, chân vừa đau vừa tê, đứng ko vững mà đi cũng ko được nữa a.

Nàng phải nhảy lò cò về nhà sao? Huhu (thật nàng chỉ có nghĩ được đến thế này thôi hả? ++)

- Ko được rồi, Như Phong thở dài, ngoan ngoãn ngồi đây đợi anh, anh đi chào mọi người rồi mình về ha.

- Dạ.

Ai nha, ông trời thật bất công với nàng mà, nàng còn chưa sung sướng được bao lâu đã bị hưởng báo ứng rồi? hic

- Để em xuống em tự đi được ko? Nàng e dè từ trong ngực Như Phong nói.

- Đúng có quấy nữa đi, có muốn anh phạt em ko hả?

Ui nàng bị ức hiếp!

Hạ Dương chu môi hờn dỗi, lát sau vẫn ko nhịn được lại ngẩng đầu ý kiến:

- Phạt gì chứ? Rõ ràng là anh sai mà? Anh ôm người con gái khác đó. Hừ

- Anh ko ôm, là Minh Tâm ôm anh. Như Phong dừng lại đính chính.

- Xì, như nhau cả thôi, vẫn là ôm à? Ai nói đấy ko phải ôm chứ?

- Nhóc, thế em làm xấu anh như vậy chưa đủ hả?

- Ko có, em đâu có làm xấu anh.

- Hử? Ko sao? Như Phong nheo mắt hỏi lại.

- Uhm, ko có đâu, là do anh đi vệ sinh quên ko kéo khóa chứ, chẳng qua là em ko tiện nói ra, sợ anh nghĩ là e...m....mmm

Huhu

Nàng lại bị cưỡng hôn nữa rồi. >

- Có sai ko?

Nhăn nhăn mũi, Hạ Dương bị Như Phong lão đại bắt ép nhận sai giọng ỉu xiu như bánh đa ngập nước:

- Vâng, em xin lỗi, em sai rồi.

Như Phong yêu chiều nheo mũi nàng, cười lớn.

Hạ Dương a, thật đáng yêu đó.

59. Chương 59: Yêu Thế Nào?

- Haiz..., anh ơi, hết bóng mát rồi? Hạ Dương ngồi trước màn hình giờ giờ cái hộp giấy trống không than thở.

- Phì..., Như Phong thật muốn khóc a, nhìn đến đồng thức ăn mà nàng vừa thải ra ở trên bàn làm việc của mình đau lòng, nào là bim bim, đậu phộng, ngô luộc, khoai nướng, hiện tại bóng ngô cũng đã hết? Ko thể ko nghi ngờ nàng là Trư Bát Giới đầu thai nha. Muốn ăn gì tự em đi lấy đi. Cuối cùng là chàng vẫn có thể nín nhịn nàng để nói ra một câu hoàn chỉnh, sau đó lại cặm cùi viết gì đấy.

Hạ Dương trề môi làm xấu, Như Phong thật là “lười” a, ko có ga lăng chút nào, tự vực mình đứng dậy khỏi chiếc ghế tựa đi lấy đồ ăn.

Hôm nay là một ngày đẹp trời, là ngày tuyệt vời nhất trong đời ta a haha Nàng vừa đi vừa ca một câu, có vẻ hơi ngứa miệng a.

Nhảy lên giường, ghé mắt vào tờ giấy Như Phong đang viết:

- Đến đâu rồi anh? Nói xong miệng ngoạm một miếng chuối to dùng.

- Hử? Tránh ra mau, đừng có nhiều chuyện ko anh ko làm nữa đâu đó. Như Phong dùng tay hơi khom người che kín ko hở chi tiết nào đe dọa nàng. Cái này là có lí do cả, chàng đang có một bí mật “kinh thiên động địa”, trước khi hoàn thành ko thể để cho nàng biết được a.

- Xì, thêm vào, nàng nhanh chóng trở về chỗ mình tiếp tục xem phim, làm nhanh lên a, công suất của anh chậm quá đấy. Hạ Dương chê người yêu xong rồi tiếp tục đường hoàng vừa bẻ chuối vừa đánh chén.

Có chút bất công nha.

Như Phong nhìn nàng đăm đăm một lúc lâu cũng ko nói gì, ko biết đang suy nghĩ đến đâu, rốt cục cũng xoay xoay bút và nhếch miệng cười nham hiểm, ánh mắt lóe lên tia sáng bất thường, tiếp tục viết.

Tất nhiên cái bộ mặt này ko rơi vào mắt Hạ Dương nàng, nàng còn đang mải mê xem phim online và đặc ý về tài trí của mình mà.

Chẳng là....

Tối hôm qua, vì nàng sơ sẩy bị ngã, chân đau, bị Như Phong lôi đến bệnh viện kiểm tra. Haiz..., đúng là bệnh người giàu, động một tí là bệnh viện bệnh viện, sợ ko có chỗ tiêu tiền đó mà? Tất nhiên, dù ko thích đến bệnh viện nhưng nàng vẫn phải cam chịu đầu hàng trước uy quyền của chàng mà nghe theo.

Chỉ có điều, 1 sự cố ko mong đợi xảy ra.

Trên đường đến bệnh viện, xe của chàng hết xăng.

Thật sơ suất mà, vậy nên nàng đành cắn răng cùng Như Phong đợi người mang xăng tới.

Bởi thế cho nên, khi nàng đến bệnh viện xem xét và sau đó trở về nhà đã là lúc nửa đêm.

Thời gian vàng bạc của nàng ko cánh mà bay, tự nhiên cứ như vậy khiến nàng ko thể hoàn thành nhiệm vụ mà thầy chủ nhiệm giao cho. Chi bằng cứ để ổng làm cho xong haha

Được rồi, nàng thừa nhận mình có một tí xiu quá đáng, khi Như Phong bận bịu công việc nhiều như vậy mà vẫn bị nàng bắt ép làm bản kế hoạch vốn dĩ là phần việc của nàng. Nhưng biết làm sao được à, hôm qua chính người này đã khiến nàng mất cả một buổi tối và ko có thời gian để suy nghĩ cho nó mà.

Dù sao thì đầu óc Như Phong cũng nhanh nhạy hơn nàng, sẽ có nhiều sáng kiến hơn nàng, rất thích hợp để làm những chuyện này thay nàng hô hô O__O.

- Ok! Như Phong đặt dấu chấm hết trên tờ giấy trắng, hướng nàng cười nói.

- Oh? Xong thật sao? Hạ Dương nhìn đồng hồ ở góc màn hình, trời, mới 20:59 PM thôi hả? Chưa đầy nửa tiếng đã xong rồi sao? Rất khó tin vội vàng chạy đến chỗ Như Phong.

- Đây, em xem thử xem. Như Phong chủ động đưa cho nàng, về mặt tự hào đứng dậy ra khỏi giường giả bộ uống nước, lòng thầm nghĩ, nàng có thể ý tứ hơn một chút ko, này là đang ở trên giường lớn của mình đó nha, cứ gần người ta như vậy huhu bức người mà.

Hạ Dương ko có biết suy nghĩ của ai đó đâu, tự nhiên duỗi thẳng chân, tựa nửa người trên vào cái gối, lướt mắt xem.

Ồ, lớp mình tham gia 3 mục: Kéo co, thời trang, bóng đá nữ.

Để xem nào, thành viên tham gia: Hạ Dương, Hạ Dương, Hạ Dương????

What?

- Anh có nhầm ko? Tại sao chỗ nào cũng có tên của em vậy?

- Nhầm sao được, Như Phong nhàn nhạt châm thuốc hút, em là lớp trưởng, ko tham gia thì ai còn muốn tham gia? Cán bộ lớp phải là ứng cử viên đầu tiên chứ?

- Uh, đành rằng là như vậy, nhưng ko nhất thiết là em phải tham dự tất cả các hoạt động chứ? Hạ Dương thực nghi ngờ con người này có âm mưu “ám sát” nàng đó.

- Đừng nhìn anh bằng ánh mắt đó chứ? Có chỗ nào bất mãn, em thử nói xem?

- Thi kéo co rất đau tay, anh lỡ để em bị xước tay hả? Hạ Dương phụng phịu.

Như Phong ra vẻ suy nghĩ, chậm rãi hỏi lại nàng:

- Nghe nói là đội hình thi kéo co là 5 nam 5 nữ đứng xen kẽ, các thầy cô chủ nhiệm cũng phải tham gia cùng, em lỡ để người con gái khác vòng tay qua eo anh à?

- “ Anh thì ai mà chẳng ôm được còn giả bộ?” Nàng nghĩ như vậy nhưng ko có dám nói ra àh, ghen ngào,... nhưng mà....

- Còn nữa, Như Phong chen lời nàng, anh cũng ko kêu em phải cố sức kéo mà lo đau tay nha, chỉ cần nắm vào dây ko vận sức thì đâu có đau?

- Ồ, nàng thấy Phong ca nhà mình thực thông minh láu cá nha, cười toe toét mới nhớ ra một vấn đề, thế thì khác nào nhận thua?

- Em thật là...? Ko muốn đau tay lại còn muốn nhận giải nữa sao?

Phù.....!!!

Nàng có chút bần khoản nha, dù ko trông mong giải thưởng nhà trường trao cho lớp mình có giá trị lớn nhưng được cái danh cũng oai hơn mà, chắc kệ, cái này nghĩ sau.

- Vậy sao anh lại lôi em vào làm người mẫu cho tiết mục trình diễn thời trang vậy hả?

- Thế ko lẽ em muốn làm MC bình luận ổi bộ trang phục à? Nên nhớ, chủ đề là về Môi trường, em có làm nổi ko? Rồi sẽ lại đau đầu để viết lời đó, hướng chỉ còn phải thử giọng, diễn thử, học thuộc lòng..., chưa kể đến đợt khi các bạn làm xong đồ mới có thể biết nó như thế nào mà viết, thời gian sẽ rất gấp đó, còn nữa, mặc dù chất giọng của em rất hay nhưng em đứng nói trước đám đông thường hay bị vấp, lại còn sẽ run nữa.... sẽ rất mất mặt lớp mình đó. Vậy nên anh mới để Lê Vân cùng bạn Lân lớp mình làm.

Ai nha

Nghe Như Phong nói hình như là rất nhân nhượng, thậm chí có chút thiên vị riêng tư thì phải???

Phì

Coi như nàng bị thuyết phục vì n cái lí do mà chàng vừa nói, tuy nhiên vẫn còn một cái này:

- Em đâu nhất thiết phải tham gia? Em ở dưới cổ vũ là được rồi, giọng em rất khỏe đó. Cái này ai cũng phải công nhận đó nha, nghe nàng cố sức hát rock là biết rồi.

Như Phong đã đề phòng đến khả năng này, rất bình thản rít thêm 1 hơi thuốc:

- Em ko đi chẳng lẽ để bạn Quỳnh thư kí đi?

- Hắc hắc...Quả thật bạn Quỳnh có chiều cao hơi khiêm tốn 1 chút, Hạ Dương lè lưỡi vẫn ko nhận thua, nhưng lớp mình cũng có nhiều người khác rất được mà?

- Em nhìn lại xem còn thiếu ai ko?

Ừa, được rồi, nàng thừa nhận những cái tên nàng nghĩ đến đều đã có trong danh sách dự kiến mà Như Phong liệt kê. Phản kháng lần cuối:

- Ko phải trình diễn như người mẫu chuyện nghiệp, đâu cần quan tâm đến chiều cao như vậy chứ?

- Uh, nhưng là thi đua đó, còn xếp hạng nữa, lớp mình ko thể bị loại được.

Hạ Dương ngược mắt nai nhìn chàng, hình như là Phong ca hơi bị “cầu toàn”, cái gì đã có mặt là nhất thiết phải giành giải?

Thở dài.....thiên lí vạn dặm.

Lí lẽ của nàng ko đấu nổi với Như Phong a.

- Vậy còn bóng đá thì sao? Em đâu có biết đá bóng hử?

- Em ko nhìn à? Em chỉ đứng hàng dự bị thôi, chưa chắc đã phải ra sân, mà cái này anh cũng chỉ cho vào trong ngoặc đơn đấy thôi, để ngày mai xem thế nào. Vì bóng đá nam lớp mình ko đủ người, nhà trường lại ko đồng ý ghép với lớp khác để thành 1 đội nên mình chỉ có thể đăng kí bóng đá nữ.

Nghe có vẻ an tâm hơn một chút, Hạ Dương hài lòng gật gù, có quan hệ đặc biệt với thầy chủ nhiệm có khác, được ưu tiên hơn rất nhiều người rồi:

- Nhưng mà các bạn nữ lớp mình có đá nổi ko? Nàng hơi nghi ngại a, rõ ràng mấy nha đầu kia cũng chỉ như nàng mà thôi, anh ko sợ lớp mình sẽ bị loại từ vòng ngoài à?

- Đã nói còn chưa biết các bạn có muốn tham gia ko mà, Như Phong giả bộ nói chứ biết thừa câu trả lời rồi, chàng đã ra tay rồi cơ mà, haha, nếu thành lập được đội tuyển thì sẽ phải luyện tập chứ?

- Ồ, là vậy hả? Hạ Dương khịt khịt mũi, nghe “vắt vả” như thế này, chắc chắn lũ tiểu yêu kia sẽ ko nghe, coi như là nàng chỉ phải góp mặt trong 2 tiết mục nhẹ nhàng kia thôi. Haizz.....

Thật ra, nếu biết ngày mai là thế nào, Hạ Dương nàng hoàn toàn ko muốn tin tưởng Như Phong a. Nàng cũng chưa hề nghĩ đến một Như Phong ranh mãnh sẽ có biện pháp thu phục lũ nữ quái lớp nàng. huhu gió lốc sẽ luôn luôn để lại hậu quả nghiêm trọng, mà cái hậu quả nàng gây ra còn nghiêm trọng hơn vạn lần đó.

Ta khóc lớn, khóc lớn nga.

Khoan nói chuyện tương lai, bàn việc trước mắt đã.

- Cái gì anh cũng lôi em vào thế, ko để chỗ cho người khác dụng võ à?

- Em có cần anh phải dạy lại học đếm số thứ tự ko? Tên của anh cũng được liệt kê vào đây rồi? Em nghĩ còn thiếu sự đóng góp của ai nữa?

Hạ Dương phồng má, đúng thật là ko thiếu một ai hết.

Trong thời gian ngắn như vậy mà chàng làm được thế này, thật là tài đó.

Nàng cũng ko nghĩ được chu toàn như vậy a.

- Tốt rồi, cứ như vậy đi, cảm ơn anh về cái này nha, em sẽ về chép lại rồi mai nộp lại cho anh. Haha Hạ Dương cười sung sướng.

Như Phong mỉm cười lắc đầu, nha đầu này đúng là khôn vặt mà. Hành hạ chàng xong ko có bồi thường gì a.

- ko được nha. Như Phong đã kịp giữ tay nàng nói.

- Hả? Sao nữa anh? Hạ Dương giật mình.

- Có phải giường của anh rất êm ko? Đàn hồi cực tốt?

- Dạ? “Quả thật thì nàng cũng thấy êm êm”, nhưng Như Phong hỏi vậy là có ý gì? Ko lẽ..., ko lẽ....thỉnh thoảng còn ép hôn, hổng lẽ bây giờ...

Nhìn mặt nàng đỏ dần, Như Phong rất thoải mái cười, nàng đang nghĩ đến tối a, dưới sự huấn luyện của chàng thực có tiến bộ rồi:

- Quay lại gấp chặn trả anh đi.

- Xì. Nhỏ nhen! Hạ Dương bất mãn bị Như Phong trêu đùa, vuốt chặn ga phẳng phiu mới dẫu môi, vậy được chưa ha?

- Chưa. Như Phong nói dứt khoát.

Nàng có nghe nhầm ko?

Mất Như Phong bị lé à?

- Con mắt nào của anh thấy nó chưa được vậy?

- Anh ko nói cái đấy, hừm, cái đồng kia em xử lí đi cho nó trở về nguyên trạng đi, anh còn phải làm việc nữa đó. Chàng chỉ tay về phía “tác phẩm nghệ thuật” của nàng.

- Ha?

Hạ Dương ghen lời, thật xấu hổ a, nàng quên mất, cũng tại vì thói quen ăn đầu bỏ đuôi của mình, rón rén bước đến bàn làm việc, thu nhặt tất cả rác do mình xả lung tung vào sọt, phui phui tay:

- Em đi được chưa?

- Uhm, được rồi, Như Phong cũng ko làm khó nàng, vào rửa tay đi rồi về, nhớ đánh răng mới được ngủ đấy. Như Phong xoay ghế ngồi xuống dặn nàng.

Thích ghê ta, Hạ Dương ở trong phòng vệ sinh rửa tay cảm thán, nhà giàu cũng có cái tốt, nước thật ấm đó nha. Kể ra nếu mình có điều kiện cũng sẽ lắp bình nóng lạnh cho sướng, đáng tiếc huhu.... Hạ Dương nuối tiếc dòng nước ấm, chờ cho đến khi nàng đi ra khỏi phòng thì Như Phong đã chú tâm làm việc rồi.

Nhìn Như Phong chăm chú vào màn hình máy tính, ko hề để tâm đến nàng vẫn còn đứng đây nữa, Hạ Dương mới lảng lạng mở cửa phòng.

Dù đôi lúc 2 người có “đấu đá ngầm” thì anh ấy vẫn rất quan tâm đến nàng, rất yêu nàng.

Nàng sẽ nhớ rửa tay, sẽ đánh răng, sẽ rửa mặt, sẽ ko mặc áo ngực đi ngủ, sẽ ko soi đèn pin đọc truyện giấu mẹ...

Nàng sẽ làm..., vì nàng cũng rất yêu anh.

- Đây, anh, đừng thức khuya quá nhé. Vẫn là nhịn ko được, Hạ Dương sau khi xuống cầu thang rồi lại quay lên, mở cửa phòng Như Phong, từ bên ngoài ngó đầu vào dặn chàng.

Mỉm cười, thật hạnh phúc.

Nàng đang học cách quan tâm đến ta.

Như Phong dừng lại công việc, 2 tay chống cằm nhìn nàng:

- Có phải em muốn ngủ lại đây ko?

- Phì phì. Hạ Dương tức giận sập mạnh cửa quay đi, người ta có ý tốt mà, đúng thật là...lại còn châm chọc.

Haiz... Thực ra thì nàng muốn nói 1 câu “cảm động rồi thì cứ công nhận đi, giả bộ cái gì?”.

Nhưng mà thôi, vẫn là để cho người ta tự sướng đi, nàng đây nhận làm kẻ ngu ngơ ngốc nghếch, ko biết ko hiểu chuyện gì a.

60. Chương 60: Sập Bẫy Rồi!!!

- Chồng ơi, hôm nay chồng quên tặng hoa cho vợ rồi đó nha! Phương Thúy từ sau lưng ôm Hạ Dương trong tay nũng nịu.

- A, ừ, chồng hơi nhiều việc nên quên mất, vợ thông cảm cho chồng nha, tặng vợ đây, tặng vợ ngay đây. Hạ Dương nhớ ra đáp vội vàng.

Nhìn khắp một lượt đến một cành hoa đẹp nhất màu hồng nhạt, cánh mỏng, nàng mới thò tay ra hái.

Cũng chẳng biết là hoa gì nữa, chỉ nhớ thầy hiệu trưởng có nói là hoa độc, nhựa hoa cũng độc, sẽ chết người nếu ăn phải đó, nhưng các nàng vẫn bỏ ngoài tai, nghe ổng dọa có mà nghe cả năm ko hết, ngày nào cũng cùng Phương Thúy chơi trò vợ chồng, hái “hoa độc” tặng nhau.

“Ôi dào, dù sao mà chẳng tàn, chi bằng cứ tàn trong tay lũ học trò các nàng đi”. Thật ra mà nói thì mất 1 cành hoa cũng ko ai phát hiện ra được hô hô O__O

- Nè, anh iu, còn hoa của em nữa nha. Từ đầu đến Thu Thủy cũng ra lời kéo nàng góp vui.

- Trời ơi, chồng có bồ bên ngoài hả? Phương Thúy chồng nạnh giả bộ, con hồ ly tinh này dám quyến rũ chồng tao, ày chết này, ày chết này...

Vậy là 2 nàng lấy “nam nhân của mình” đuổi nhau cười vui vẻ, chỉ đáng thương cho Hạ Dương bị Thu Thủy lời xông xọc che “đạn” của “chính thể” mà thôi.

- Ui da, em chào thầy, em chào cô. Dừng lại trò đùa, 3 nàng bên lên gạt đầu đồng thanh chào, cũng tại hơi chiếm dụng hành lang 1 chút mà va phải giáo viên như vậy. hic

- Uh.

Như Phong rút lại cánh tay che chắn cho cô giáo đứng cạnh mình gạt đầu đáp lại, sau đó cũng chẳng nhắc nhở gì thêm cùng cô ấy tiếp tục nói cười rồi đi.

- Woa Woa..aaaa thầy giáo của mình ga lăng ghê nha, sau khi cưới vợ rồi vẫn dịu dàng với nữ nhân như vậy, ôi ôi... huhu

- Khóc gì mà khóc, Thu Thủy gắt gao, mà có muốn được đối xử như vậy cũng ko đến lượt đầu kaka ánh mắt nhìn Như Phong vẫn ngập tràn ngưỡng mộ.

- Xì, ta khóc thay cho bà xã của ông đó chứ? Ai nha, haiz... chồng mình với người phụ nữ khác nha.

- Hứ, đến lượt mà lo à? Tiếp tục đi, hay là cô cũng muốn mất chồng hả? Hô hô ka ka đến đây nào cưng...

Hạ Dương bần thần nhìn bóng 2 người, rốt cục là người này bị làm sao hả?

+++

....

Sáng nay, nàng cũng dậy khá sớm theo thói quen mới tạo được của mình, tất nhiên vì mẹ ko có nhà nên nàng cũng chẳng thèm nấu cơm sáng mà trực tiếp đi mua bánh mì về ăn.

Ngay khi đứng trước cửa nhà mình thì bắt gặp Như Phong đang đi xe ra ngoài, chưa kịp chào hỏi một tiếng nào thì người này đã kéo kính xe xuống, đưa cho nàng cái điện thoại nàng để quên tối qua, ngắn gọn 2 chữ “Của em” rồi phóng xe đi thẳng.

Lạ thật a, có chuyện gì gấp đến nỗi ko thể nghe nàng đáp một tiếng nào sao?

Lại nữa, định bụng đến tiết 2 gặp lại người thầy giáo này sẽ hỏi thăm, ko nghĩ đến “hắn” ko thèm nhìn về phía nàng một cái suốt 45 phút???

Nàng vô tình huýt 1 tiếng sáo, lão đang ghi chép trên bảng quay xuống:

“Là anh nào? Ko muốn học nữa hả? Đứng lên!”

“Là e..e...m ạ, em xin lỗi em lỡ miệng.”

“Rồi, ngồi xuống học tiếp”.

Thêm một lần, nàng vì nhìn thấy con muỗi bay trước mặt mình mà đưa tay vỗ bộp một tiếng. Thời tiết nồm ẩm nên dạo này phòng học cũng xuất hiện nhiều muỗi đĩn ah.

Đánh chết muỗi xong rồi mới ý thức được mình vừa làm cái gì đã muộn, “hắn” lại quay xuống:

“Làm gì đấy”

“Ồ, dạ, em đánh muỗi, em xin lỗi”.

Chặc chặc...

Tiết học này nàng náo loạn như vậy mà lão cũng chẳng thèm mắng tiếng nào, cứ thản nhiên học tiếp khiến Thùy Dương cứ mãi thủ thỉ bên tai nàng, gió bão sau khi “có chủ” đã thành hiu hiu rồi nha.

Bản thân nàng thì ko thấy vậy vì sự thật thì lão vẫn độc thân mà, nên nguyên nhân thái độ của Như Phong có gì khác nàng cũng chưa đoán ra được.

Chưa kể đến, bình thường ra chơi chuyển tiết 5 phút, Như Phong ko bao giờ đến phòng nghỉ của giáo viên, mà chàng luôn ở lại để "nhìn thấy ai đó nhiều hơn 1 chút", tuy nhiên, hôm nay người này trông một cái đã xách cặp đi ngay, Hạ Dương nàng còn chưa kịp lên "thắc mắc bài học" để hỏi han nha.

Khi này lại còn cố tình làm ngơ nàng, rõ ràng là có gì bất thường mà. Trời ơi, là cái gì vậy hả?

- Nè, thất thần gì đấy, vào học rồi đó. Thu Thủy huých tay nàng chép bài.

- Ồ. Hạ Dương vỗ vỗ má mình, tức cười thật, giờ này đâu phải lo chuyện ấy chứ. Phù... Hít 1 hơi sâu lấy sức học tiếp tiết 3.

Nàng vốn nghĩ chuyện tình cảm của mình sẽ chẳng ảnh hưởng gì đến việc học tập, nhưng giờ này, nàng thừa nhận nàng sai rồi.

Huhu tự nhủ mình nhiều như vậy mà cứ nghĩ đến vẻ mặt của Như Phong là nàng lại ko thể tập trung được.

Hôm qua vẫn tốt đẹp mà nay đã diễn biến như vậy, nàng có lỗi gì sao?

Điên hơn nữa là nàng gọi điện chàng cũng ko nghe máy, nàng nhắn tin cũng ko trả lời. Người này rốt cục là ăn nhằm gì hả?

Hạ Dương mặt mũi hầm hầm trợn mắt lén lút lườm Như Phong vừa bước vào lớp.

- Nào, trật tự! Chàng đứng bên cạnh bàn giáo viên dùng tay đập lên bàn nhắc, tiết sinh hoạt này chúng ta làm nhanh gọn còn chuyển sang phần khác nữa, đề nghị tập trung. Các tổ trưởng lên trình bày điểm tổng kết, lớp trưởng báo cáo tình hình lớp cho thầy. Tiếng Như Phong đều vang lên.

- Bảng điểm này có em nào thắc mắc ko? Mình được điểm thấp hơn hay cao hơn thực tế chẳng hạn?

Chà chà..

Bữa nay ăn nói khó nghe nhỉ? Nàng bĩu môi, từ khi học lão đến giờ đây là lần đầu tiên cảm thấy tiết sinh hoạt lớp lại khó trôi đến thế.

Sau đó còn kinh khủng hơn, Như Phong một phát biến thành bà cô già Mai hắc đế nhỏ mọn của các nàng, tuôn ra một tràng những lỗi lớn nhỏ của các bạn, hoàn toàn trái ngược với những nhận xét chung của Hạ Dương nàng. "Đi chết đi, hôm nay lại còn chống đối lão nương", chưa kể đến lỗi "bẻ cành hái hoa, phá hoại của công" của nàng cũng được liệt kê vào danh sách, thật ko nương tay mà.

- Chắc, tạm thời là như vậy, đây là thầy nhắc nhở chung các em chứ ko có ý trách mắng gì, ko cần biểu diễn bộ mặt âm hồn thù oán thầy như vậy chứ? Như Phong sau khi nói "sa xả" cả tràng dài mới dừng lại mỉm cười.

Trời đất, đúng là vừa đấm vừa xoa. Nhưng mà thôi, xoa cũng bớt đau đây, cứ để lão xoa nữa đi.

- Thầy nói nhiều vậy sau này nếu ko có cơ hội học lại thầy nữa các em cũng ráng mà nhớ ông thầy lắm mồm này ha. Như Phong lại vuốt mũi nói tiếp, giọng nói đầy tâm trạng.

- Thầy nói sao ạ? Thầy định ko dạy lớp em nữa ư? Có phải là vợ thầy ko muốn thầy tiếp xúc nhiều với những cô học trò xinh đẹp là tụi em hay ko? Lê Văn có chút buồn buồn, nghe cứ như là sắp chia tay nên cũng mạnh dạn đứng lên hỏi.

Ánh mắt thoáng chút lo ngại nhưng cũng ko nhìn qua Hạ Dương nàng, suy nghĩ gì đấy chàng mới đáp:

- Haiz, thở dài buồn bã, sao thầy lại có học trò ngốc nghếch như bọn em vậy nhỉ? Chẹp chẹp, ko phải còn mấy tháng nữa là các em ra trường rồi sao? Lúc đấy có về gặp lại lão già này nữa ko đấy?

- Xùy... cả lớp nàng thở phào, tưởng lại thay giáo viên nữa chứ, thầy là thầy giáo chúng em yêu quý nhất đấy, em đảm bảo lời này của em cũng là của tất cả các bạn trong lớp ta. Minh voi cũng góp mặt biểu cảm.

Hey, chưa chia tay mà ko khí chia tay đã tràn về rồi. Buồn thật!

- Được rồi, chính vì muốn chuẩn bị cho các em, trước khi tạm biệt ngôi trường này còn có những kỉ niệm để nhớ, ko quên các thầy cô, bạn bè, nhà trường sắp tới tổ chức hội đốt lửa trại cho các em học sinh lớp 12, các em có muốn tham gia hay ko?

- Ok! ... Tất nhiên tham gia. Cả lũ này mặt mày ỉu xìu giờ tươi cười hứng khởi.

“Như Phong này thật biết cách tác động đến tâm lý của người khác đấy” Hạ Dương thầm nghĩ.

- Bản kế hoạch dự kiến của lớp trưởng vừa nộp tiết trước, thầy đã xem qua, có khá nhiều hoạt động rất hay. Giờ để bạn Dương lên trình bày vắn tắt, các em lắng nghe và cho ý kiến nha.

Hạ Dương nhanh chân từ bàn mình đi lên nhận lại tờ giấy của Như Phong, nói khái quát với các bạn.

Cũng có nhiều bạn nghe thấy tên mình trong danh sách dự thi giật mình hốt hoảng, chối đây đây ko tham gia, nhận ở phòng trang trí hay đi cổ vũ, làm lớp xôn xao khiến nàng cố gắng lắm mới nói to hơn át chế tiếng ồn.

Bộp! Bộp! Như Phong vỗ tay lớn 2 tiếng ra hiệu im lặng, để Hạ Dương về chỗ mới từ tốn:

- Có 1 số bạn ko muốn tham gia, một số bạn muốn tham gia nhưng ko có tên, các em từ từ ý kiến, nhưng trước nghe thầy nói. Các em phải nhìn đến bạn lớp trưởng và bí thư, các bạn nằm trong đội ngũ cán bộ lớp, công việc cũng ko phải ít, nhưng tất cả các phần đều tham gia rất nhiệt tình. Chúng ta ai cũng phải lo học, tuy nhiên chỉ cần mỗi người cố gắng 1 chút là có thể làm tốt, thầy rất tin tưởng vào điều này.

- Đối với phần thi kéo co vào buổi chiều ngày 25, chúng ta ko thể chọn các bạn gầy yếu đi thi được, hơn nữa cùng lúc đấy chúng ta phải trang trí lớp thay vì dựng trại, buổi tối các thầy cô sẽ đi chấm điểm, chúng ta còn liên hoan nữa. Như vậy là cần có người trang trí, người dự thi, người cổ vũ, người chuẩn bị đồ ăn nước uống. Việc phân bổ và lựa chọn người nào cho việc nào, bạn Dương đều đã căn cứ vào điều kiện thể chất, năng khiếu và sở thích của các em, tuy ko thể bao quát hết được nhưng chúng ta phải cùng nhau đoàn kết, vì chúng ta là một tập thể, đúng ko nào?

Giọng Như Phong trầm ấm vang lên, ko nhanh ko chậm từ tốn thuyết phục mọi người, Hạ Dương thầm đánh giá cao sức hút của người trước mắt.

- Tốt rồi, nhất trí vậy là tốt. Về buổi trình diễn thời trang, chúng ta sẽ tự tay chuẩn bị y phục, chủ đề “môi trường”, các bạn mỗi người một bản thiết kế, trình bày ý tưởng đến thứ 6 nộp lại cho lớp trưởng để duyệt. Các bạn tham gia trình diễn phải sắp xếp luyện tập với nhau, lựa chọn nhạc nền phù hợp, lựa chọn cách trình diễn đi đứng như thế nào. Chú ý, chú ý vào đây, chúng ta thi thời trang nhưng ko phải là người mẫu chuyên nghiệp, để có sự đánh giá cao của thầy cô ban giám khảo các em cần phải có ý tưởng mới lạ, sáng tạo và gây được sự bất ngờ của khán giả cũng như các thầy cô. Nhớ chưa?

- Còn 1 phần này nữa, các bạn nữ lớp mình có thích đá bóng ko?

Nhìn một lượt...

Một vài cánh tay hào hứng giơ lên, còn lại phần đông rụt cổ lắc đầu.

- Ấy za, tiếc quá nhỉ, bởi vì điều kiện ko cho phép nên chúng ta chỉ có thể tham dự bóng đá nữ, thầy có đặt một bộ đồng phục cho đội bóng của lớp mình, xem ra ko dùng được rồi.

Hả?

Có đồng phục nữa cơ à? Oách nhỉ? Đây là suy nghĩ của nàng thôi, chứ phần đông những nữ nhân khác đã vui sướng ra mặt rồi, hình như là sẽ tham gia. Chà, chắc lại nghĩ ko thắng được thì vẫn còn có một bộ quần áo cầu thủ nha, ko biết đá thì vẫn là ko biết đá, các nàng chẳng ham hố cúp vàng mà chỉ ham cái thứ thuộc về Như Phong kia thôi.

Hừm, Hạ Dương coi bộ tình hình này âm thầm lắc đầu, nàng đánh giá lão nhân gia này hơi thấp nha, cái lũ chết tiệt này thật ko biết điều, có nghĩ đến ngày thi đấu đã ko còn rét, cần thận sẽ bị nắng cháy da ko? Hừu hừu...

- Vốn dĩ thầy có xin phép nhà trường xếp lịch mượn sân bóng để cùng các em tập luyện, chắc, lớp mình ko tham gia chắc phải trả lại trường thôi. Như Phong nhún vai, tỏ vẻ thông cảm lại nói, ờh, mà buổi sáng ngày

26 nhà trường tổ chức thi cắm hoa và nấu chè cho các em cấp dưới, các em có thể tham quan cổ vũ cũng được đấy.

- Xì, mấy cái đĩa này, bạn Thanh Thủy lớp nàng đã “nóng máu”, ăn ko ngồi rồi đi nhìn chúng nó nấu chè mà ko được ăn thì có gì hay ho, lớp mình sẽ tham gia đá bóng nữ thầy ạ. Nàng thay mặt phát biểu rõ ràng.

- Chà, mình em nhiệt tình như vậy thật tốt, thầy rất tuyên dương, mặc dù ko có đội bóng nữ của lớp nhưng thầy vẫn sẽ tặng em một bộ đồng phục, em có vui lòng nhận giùm thầy ko vậy?

- Oa, thật ạ? Em cảm ơn thầy... hihi

- Trời ơi, em cũng muốn tham gia, thua 1 trận là cùng chứ gì...

- ...

- ... Em nữa, em...

Lạy chúa!

Sau đó thì khỏi nói nữa, nàng chính thức bị lôi vào đội tuyển rồi.... thật là...bị Như Phong lừa một vố, đau thật. Giờ mới biết đã ko còn kịp nữa rồi ah. huhu

Nghe mấy đứa sau lưng thì thầm “thầy làm hấn luyện viên đấy mà, ko tham gia thật phí phạm, cơ hội tốt đó...” mà ko khỏi bĩu môi, cái lũ này ko có ý thức thi đấu gì cả, thua là chắc.

“Để xem, đến lúc thua nhà người có trắng mắt ra ko haha”

Chẹp chẹp, sắc giới đúng là tội lỗi!

Ko khí thảo luận khá là sôi nổi, Hạ Dương một mình thoát khỏi “phần trần thế tục” này, nhìn Như Phong đăm đăm.

Cảm giác của nàng ko có sai, Như Phong dù phân việc như vậy cũng ko nhìn đến hướng nàng 1 cái. Bất an lắm ah.

Bởi thế mà khi dắt xe đạp của mình ra khỏi nhà xe, thấy Như Phong mở cửa xe phía trước, nàng mới lớn tiếng gọi “em thưa thầy..”

Chưa có nói hết câu cánh cửa ô tô đã đóng lại rồi, Như Phong thực sự ko nghe thấy nàng nói hay cố tình ko nghe đây?

61. Chương 61: Chia Tay Đi Anh!

Cạch, cạch!

“Xì đúng là xui hết cỡ luôn” Hạ Dương thầm nghĩ, mặt ko khỏi nhăn như khi, dựng chân chống xe bên lề đường.

Chà, cũng may là xe ko có nắp hộp xích, tự nàng bằng vài chiêu nho nhỏ học của anh trai ngày trước cũng có thể lỏng lại xích được.

Vội vàng lục tìm trong ba lô 2 tờ giấy trắng để lót tay, Hạ Dương ngồi xổm xuống loay hoay cạnh xe đạp. Giờ phút này mà có một mỹ nam tiến đến giúp đỡ có phải giống như phim truyền hình dài tập rồi ko? Nàng quả ko có phước phận ấy mà.

Cũng ko quá lâu để nàng khiến bánh xe quay trơn tru, cầm bàn đạp quay vài vòng, Hạ Dương cười thỏa mãn, đúng là tay nghề ko có giảm sút, nếu là đứa khác có lẽ phải dắt xe đến tiệm sửa rồi. Nàng quả thực là pro nha!

- Sao? Sáng nay anh Phong đã đưa chị Tâm ra sân bay ấy hả?

Còn chưa kịp đứng lên, Hạ Dương đã vô tình nghe thấy câu nói này của Như Tùng vừa từ trên taxi bước xuống, vội quay lưng lại người đó để tránh đụng mặt, hi vọng nghe thêm được chút gì đó, ko ngờ đến Như Tùng đã vừa nghe điện vừa đi thẳng vào phía trong nhà hàng.

Chep!

Nàng hiển nhiên sẽ ko có đủ tiền để vào ngồi ăn trong cái nhà hàng cao cấp này chỉ với mục đích nghe lén được, đành phải trở về suy ngẫm một câu nói này của Như Tùng.

Chắc chắn khi ấy Như Tùng đang nói chuyện với chị Nguyệt, vậy nguồn thông tin ko thể nào sai được.

Thì ra là sáng nay ổng đã đón người ta ra sân bay, chắc là giờ này đã ở trong đó rồi. Ko thể gặp mặt đương sự, người có thể gặp lại ko muốn nói chuyện, làm sao nàng có thể gỡ giải thắc mắc trong lòng mình đây?

Hạ Dương ở quán café Kim Xuân ko ngừng bất an, cũng may là vắng khách nếu ko nàng đã bị mẹ đuổi về vì sơ sót làm vỡ ly tách rồi.

- Dương ơi, đen nóng. Bà Xuân vẫy tay gọi nàng.

- Dạ.

Nàng thuần thực pha cà phê, sau đó đặt vào khay cùng một chén đường cát, bưng ra phía bàn mẹ nàng đang ngồi:

- Chú uống nước ah. Để ly cà phê lên bàn, Hạ Dương lễ phép mời người yêu cũ của mẹ mình.

- Ủ, chú cảm ơn.

Hạ Dương cũng ko làm phiền mẹ mình cùng bạn nói chuyện, liền sau đó xin phép đi vào trong.

Nhìn 2 người nói nói cười cười, Hạ Dương ko thể ko suy nghĩ, nếu như có cơ hội 2 người họ sẽ quay lại với nhau chứ?

Chà, như vậy thì sẽ ra sao nhỉ?

Nếu như là Như Phong và chị gái kia....

Nghĩ đi tận đầu tận đầu, rốt cục nàng vẫn quay về trọng điểm này, 2 người họ nếu quay lại tình cũ thì sao?

Nàng nên làm gì?

Nàng có thể làm gì?

Nàng sẽ như thế nào?

Trời ơi, nàng muốn điên lên được.

Có phải vì buổi sáng đi đưa chị ấy đi, vì quyết định quay lại với chị ấy nên lạnh nhạt với nàng ko?

Vô tâm với nàng như vậy có phải vì ko muốn nói với nàng 2 tiếng chia tay, muốn nàng có thể cảm nhận được ko khí gượng gạo, sự ghét bỏ của chàng để tự mình rời bỏ ko?

Vô tâm với nàng như vậy có phải vì tình yêu thật sự của chàng đã trở lại, nàng chỉ là người lấp chỗ trống?

Nàng thừa nhận chị ta xinh đẹp hơn nàng, trắng hơn nàng, eo nhỏ hơn nàng, chân thon dài đẹp hơn nàng, ngực to hơn nàng, nhưng như vậy là có thể đột ngột xuất hiện rồi biến nàng thành người thứ ba sao?

Nàng thừa nhận người đó đã từng là người yêu của chàng, nhưng hiện tại nàng ko phải là người yêu sao, ko phải hiện tại mới là quan trọng sao?

Ngồi ngoài ban công, nàng nhìn xuống cánh cổng nhà bên, từ tối đến giờ vẫn im lìm khép kín. Ngôi nhà rộng lớn ko có một ánh đèn, vẫn chưa ai về cả, công việc nhiều đến vậy cơ à? Hay là có ý muốn tránh mặt mình? Hay là đã bay vào trong nam với người đó?

Hạ Dương thực sốt ruột ko yên, điện thoại cũng đã gọi nhưng vẫn phải thất vọng chán chường, biết làm sao đây, có thể người ta đã quên mình rồi.

Nàng ôm ý niệm ấy chìm dần vào giấc ngủ, đêm nay thực lạnh.

Cánh cửa sổ nhìn ra phía ngoài đường lớn ko có người khép lại, từng cơn gió ập vào gian phòng nhỏ, Hạ Dương cuộn mình thật chặt trong chiếc chăn phao.

Cảm giác lạnh lẽo, cô đơn.

Ngày hôm sau nàng vẫn cứ dậy sớm, chuẩn bị bữa sáng, có vẻ như mẹ lại tha thứ cho bố và chấp nhận trở về nhà, lá đơn ly hôn nàng cũng chẳng biết đã bị quẳng ở xó nào rồi.

Ko đành lòng nhìn mẹ kìm nén nỗi đau, nhưng nàng thừa nhận nàng ích kỷ vì khi mẹ về nàng cảm thấy rất vui.

Nàng bây giờ chỉ cần có mẹ.

Haiz... ko có lấy 1 cuộc gọi nhờ nào cả, tính quên hẳn rồi? Hạ Dương ủ rũ đặt điện thoại vào trong ngăn kéo, xách cặp đi học. Nàng cũng ko thể đau khổ vì người đàn ông như thế, dù sao cũng ko phải nàng phụ tình. Ồ, nhưng mà để bị đá cũng thấy đau thật.

Thứ 5 là một trong số các ngày mà Như Phong ko ở trường, Hạ Dương cũng chẳng mong ngóng sẽ nhìn thấy người ta nhưng vẫn ko khỏi cảm thấy trống vắng.

Có lẽ, bản thân vẫn đang hi vọng một điều gì mơ hồ mong manh.

- Nè, hôm nay làm sao mà thấy bà lơ đãng vậy? Thùy Dương cất sách vào cặp hỏi.

- Hử? tôi sao? Chắc sắp ốm rồi, hôm qua ngủ quên ko đóng cửa sổ, nửa đêm lạnh rúm người nhưng lười ko muốn ra khỏi chăn, chắc, tôi trông tệ đến vậy sao?

- Hừ, con nhỏ này, lười cũng phải có mức độ chứ? Đêm lạnh như vậy ngủ sao được hả? Thùy Dương tức giận quan tâm đến nàng.

Hạ Dương cười xòa coi chuyện nhỏ thôi, thì ra là nàng đang hi vọng ảm ảm, một cuộc sống ảm ảm, một đêm đông ảm ảm.

- À mà này, bà đã nhìn thấy vợ của thầy Phong chưa? Trời ơi, nghe nói xinh đã man luôn, hơn cả sao Hàn Quốc đó.

- Vậy cơ à? Chưa gặp qua vợ thầy bao giờ, tao là hàng xóm mà còn chưa nhìn thấy, mấy bà sao biết mà ngưỡng mộ kinh vậy? Hạ Dương trong lòng có chút đau, bắt giắc đưa tay lên chạm vào cổ mình, cảm giác mát lạnh của cái va chạm vào chiếc “nhẫn cưới” đã ko còn.

- Xì, đúng là thiếu cập nhật tin tức a, mẹ con Linh lớp mình làm việc ở sân bay, vừa hôm qua về nói với nó là sáng sớm gặp thầy chủ nhiệm lớp mình ra tiễn 1 cô gái trẻ trung xinh đẹp, ôm hôn thắm thiết nữa đó, ko phải vợ thì là ai. Xùy, tiếc quá đi, bà ấy ko chụp lại cái hình cho tao coi.

- Phì, ko nhìn thấy là may đó, đỡ mắc công phải tủi thân bà ạ, mà tán linh tinh ít thui, về nhanh kéo tắc đường. Hạ Dương đeo ba lô lên vai giục Thùy Dương, cũng ko đợi cô bạn nói gì thêm xoay người chạy đi.

Nàng ko thể nói thêm nữa, nếu ko, nàng sợ mình sẽ khóc.

Vô duyên vô cớ mà khóc trước mắt nó khác nào kích thích trí thảm tử của nó? Haiz.. tránh đi thì hơn.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, đã có nắng rồi, mấy ngày nữa chắc sẽ ấm lên.

Hạ Dương thông thả đạp xe về thẳng nhà mình, bố đã ra quán giúp mẹ nàng nên nàng cũng ko cần phải vội vã hấp tấp bận rộn như mấy hôm trước nữa.

- Aiza, này mấy cái đứa kia... Nàng còn chưa kịp trợn mắt thị uy thì mấy đứa trẻ con đã cười rúc rích chạy đi.

Sặc. Đúng là quạ đen mà. Đi đường cũng bị bọn trẻ con ném chai nhựa vào người nữa. Phù.... Hít thở hít thở, Hạ Dương lấy lại bình tĩnh ko so đo với mấy đứa nhỏ, ah, chính là cái này, cầm trên tay cái chai nhựa nằng cười lớn, mắt lấp lánh, vậy là có bộ trang phục của mình rồi.

Gọi điện ẹ kêu tối mang về ình một ít.

Trong rủi cũng có may, nhờ bị ném chai mà nằng có ý tưởng thiết kế độc đáo này, haha, cảm ơn lũ nhóc.

Trong rủi có may, biết đâu nhờ bị Như Phong rũ bỏ mà nằng sẽ tìm được ý trung nhân thích hợp?

Uể oải vươn vai, Hạ Dương nhìn những bản vẽ của mình hài lòng, hehe, mình thật cừ nha. So với việc ngồi 1 chỗ buồn bã ưu thương thì Hạ Dương nằng thích ngồi làm việc hơn, nhìn xem này, hiệu quả thực ko tồi. Liên một lúc nằng ngồi vẽ ra được 5 bộ, chà chà, hôm tới nhà thiết kế nghiệp dư này sẽ nổi danh cho coi.

Buổi tối bố mẹ ko về nên nằng ko có nấu cơm, giờ cảm thấy có chút đói, Hạ Dương mày mò xuống bếp tìm đồ ăn.

“Haiz, tủ lạnh hết sạch thứ có thể ăn được rồi, mai kêu mẹ mua vậy. Mấy hôm mẹ ko ở nhà, quả nhiên là tủ lạnh cũng bị bỏ đói”. Chẹp miệng buồn bực, Hạ Dương khoác lên mình chiếc áo len mỏng đi mua ít đồ ăn vặt.

Liếc nhìn chiếc khóa cửa nhà bên vẫn nguyên vẹn, Hạ Dương ko khỏi thở dài.

Từ hôm qua đã ko về nhà phút nào sao? Có khi nào đã ko còn ở Hà Nội nữa ko?

Mà này, ngớ ngẩn thiệt, để ý đến điều đó làm gì? Hạ Dương âm thầm tự mắng mình, rảo bước chân nhanh hơn.

Ngày mai có tiết toán, nằng có nên nghỉ học để tránh mặt ổng ko đây?

Trời, mai còn phải thu bản thiết kế của mọi người, bầu chọn rồi phân người chuẩn bị, nằng ko nghỉ được rồi.

....

Nếu biết rằng ngày hôm nay Như Phong nhờ người khác đến dạy thay, nằng ngày hôm qua hẳn sẽ chẳng phải lo lắng thừa thãi như vậy.

Được thôi, dù sao nằng cũng chẳng làm gì sai, nếu phải lánh mặt sẽ phải là ổng chứ ko phải là Hạ Dương nằng. Quên đi, tập trung học hành nào.

- Này này, bà nghe tin gì chưa? Trời ơi, thần tượng của tôi, sụp đổ như vậy sao? Huhu

- Gì mà khóc lóc tùm lum? Cự Hồ mất cũng lâu rồi mà? Ý nằng nói là có thiếu tiền tiêu cũng ko phải là giờ mới thiếu, sao phải khóc lớn như vậy? Cự Hồ sụp cũng đâu phải bây giờ mới sụp?

- Chỉ có bà mới bình tĩnh nổi thôi, có biết ko, Phong gió bão là thầy giáo mà cũng chẳng tốt đẹp gì, làm con gái nhà người ta dễ con, nuôi 1 mình mấy năm bây giờ mới chịu cưới nữa đây? Chà chà, thời địa @ có khác nha, giáo viên cũng ăn cơm trước kẻng, vậy hỏi làm sao học sinh nó ko học theo? Huhu Thùy Dương đưa tay áo giả vờ chấm chấm nước mắt.

Có chút bất ngờ, Hạ Dương đứng ko vững lắm, nhưng ko để lộ sơ hở nằng thuận tiện theo đà ngồi xuống ghế:

- Có gì phải sững sốt, giáo viên ko phải là người à? Mà tin từ đâu ra đấy? Tao sát vách mà chưa hề nghe tin này? Vịt chính hiệu à?

- Vịt là vịt thế nào? Phong gió bão sau khi gieo cấy hậu quả ko hề biết đến sự tồn tại của đứa nhỏ, mới đây biết nên đã cưới mẹ nó về đấy. ừ, nói xem, có phải là bà cô kia giăng bẫy lừa Phong ca của chúng ta ko?

- Suyt suyt, cô vào rồi, học đã. Hạ Dương xin miễn bình luận, ra hiệu cho Thùy Dương. Nói đúng hơn thì có lẽ là bản thân nằng ko muốn nói về chủ đề này thêm nữa.

Suốt tiết cuối ngày hôm đó, nằng ko thể tập trung học được, trong đầu lúc nào cũng chỉ hiện hữu hình ảnh 1 nhà 3 người Như Phong, Minh Tâm và con của bọn họ.

Hình như, hình như nàng đúng là người đến sau, là kẻ thứ 3 phá hoại người khác. Cuộc đời này, vì hoàn cảnh của chính mình, nàng căm ghét nhất chính là điều đó. Làm sao được nữa, lựa chọn duy nhất của nàng chỉ có thể là như vậy, chỉ ít cũng vẫn còn giữ được sự tự tôn của mình. Thái độ của Như Phong như vậy, nàng có thể níu kéo được hay sao? Dù là tin đồn ko đúng sự thật cũng chẳng sao cả, cái chính là quyết định của nàng như vậy vì cảm thấy đã ko còn yêu nhau nữa thì cứ chia xa. Con đường tốt cho cả 2, mà ko, có lẽ đối với là 3 hoặc 4 người ấy chứ.

Vậy nên, buổi chiều ngày hôm đó, sau khi tan trường, Hạ Dương cũng chẳng buồn về nhà, trực tiếp mặc luôn bộ đồng phục đón xe buýt đến thẳng công ty của Như Phong.

Mới đến có 1 lần, tuy ko nhớ chính xác lắm nhưng cũng nhớ tên phố, hỏi mấy đứa hay đi xe bus là nàng biết liền. Đi lòng vòng 3 tuyến xe, cuộc bộ mất đoạn, Hạ Dương rốt cuộc cũng đến đích an toàn.

Chỉ có điều, vốn dĩ muốn đến sớm 1 chút đúng giờ ăn trưa để còn gặp đối phương dễ dàng, lại còn được hậu đãi 1 bữa coi như tiệc chia tay, hơn nữa cũng ko ngại gặp phải nhiều người trong công ty; nhưng thực tế thì nàng đặt chân trước cửa tòa nhà ước chừng cũng đã 1 rưỡi 2 giờ rồi. Haiz, đành nhịn đói chiến đấu vậy.

- Em có hẹn trước ko? Chị lễ tân xinh đẹp cười duyên hỏi nàng.

- Dạ, ko ạ? Nhẹ lắc đầu, sao hả chị? Ko có hẹn là ko gặp được ạ? Đôi mắt nhìn chờ mong.

- Chị rất tiếc, xin lỗi em. Nếu việc rất cần thiết, em có thể ngồi đợi ở kia, buổi chiều khi tan sở có cơ may gặp được.

- Mấy giờ tan hả chị?

- 5h30.

Hờ, vậy là nàng phải đợi 3 hay 4 tiếng nữa cơ à? Trời ạ, 30k tiền học thêm 1 buổi của con, bữa cơm trưa còn thiếu của con, 9k xe bus của con, lãng phí oan uổng vậy sao? Hạ Dương chán nản lững thững bước lại gần khu ghế chờ,

- Hạ Dương? Có tiếng gọi nàng.

Quay đầu nhìn người thanh niên trước mặt, neho neho mắt suy nghĩ mãi nàng mới nhớ ra:

- A, Công..cô..n.....g..., ờ đừng giận, anh Công ạ?

- Trời, Tiểu Công vỗ vỗ trán mình, phu nhân giám đốc đặc biệt thích coi chàng là hoạn quan nha, miễn cưỡng cùng nàng nói thêm vài câu, đã sinh baby rồi sao?

- Hắc hắc, ngay cả chuyện này vẫn còn nhớ, người này trí nhớ tốt quá nha, Hạ Dương cười méo mào, ko phải sinh a, em.. bị...bị... thai lưu, nàng cắn răng cắn cổ mất mấy giây để nói.

- A, anh xin lỗi, nhìn em mặc như vậy có chút ko nhận ra, nãy gọi em anh còn tưởng nhầm, anh ta gỡ đầu cười, đến gặp tổng giám đốc hả? Sao ko lên trên?

- Dạ, tại ở nhà anh Phong thích nhìn em ăn mặc như vậy, hắc, nàng chỉ nghĩ được lí do này để chống chế phong bế sự thật mà thôi, Amen, các chị ấy nói ko có hẹn trước ko gặp được nên em phải qua đây đợi anh ấy.

- Ôi trời ơi, thật là..., phu nhân tổng giám đốc đến gặp chồng mà cần có hẹn trước sao? Em đừng trách, mấy cô ấy là ko biết em là vợ sếp Phong thôi, đi, anh đưa em lên. Tiểu Công rất nhiệt tình nói đỡ ấy chị lễ tân cùng nhiệt tình bấm thang máy đưa nàng lên trên tầng.

Đứng trước văn phòng Như Phong mấy bước chân, Tiểu Công chào 1 người:

- Trợ lí Sơn, phiền anh vào nói giúp với sếp là phu nhân đến gặp. Nháy mắt ra hiệu. Xem chừng phu nhân đích thân đến đây, mấy anh em coi như thoát nạn bị ép tăng ca mấy ngày nay rồi, trời ơi, mau, mau đi thông báo nhanh lên.

- Ah, khoan đã, nàng vội gọi với khi thấy người kia chạm tay vào nắm cửa, em..., em có thể tự vào ko? Ý em là...anh ko cần phải thông báo đâu. Nàng vốn nghĩ nếu để Như Phong biết nàng đến hẳn chàng sẽ ko gặp nàng, tốt nhất là cứ thế xông vào sẽ hay hơn.

- À, được, dĩ nhiên được, nói đỡ giùm mấy anh em nha phụ nhân, chúng tôi là bị bóc lột sức lao động sắp về quê cả lượt rồi đây. 2 người họ trước khi rời đi hướng nàng căn dặn sứ mệnh cao cả.

Hít vào thở ra mấy lượt, điều hòa lại nhịp tim một lúc, Hạ Dương lấy đủ dũng khí mở cửa tiến vào trong.

Căn phòng ko to lắm, có bàn làm việc cũng tương đối, trên bàn máy tính xách tay của chàng vẫn mở nhưng ko có người ngồi đây. Hạ Dương thấy lạ, nhìn quanh một lượt toàn căn phòng, ngoài kệ tài liệu cùng bộ sofa ra thì chẳng có ai cả.

Biến mất? Hạ Dương thực nghi ngại vấn đề này, anh Sơn ở ngoài kia chẳng lẽ ko biết Như Phong đi ra từ lúc nào sao?

Cạch!

Ah!

- Em chào thầy! Nàng cúi đầu lễ phép mà thoáng chút xa cách chào Như Phong vừa mở cửa.

Như Phong có chút ngạc nhiên, rất nhanh lấy lại phong độ:

- Chào em, em đến tận đây tìm thầy là có việc gì à?

Giọng nói này, cách nói chuyện này, có vẻ đã phân định rõ, ko phải là Như Phong của nàng:

- Dạ, các bạn đã thu lại những mẫu thiết kế, em mang đến để thầy xem qua rồi lựa chọn, để bọn em về còn chuẩn bị ạ. Lý do lý trấu gì thì nàng cũng chỉ nghĩ được đến thế này mà thôi, hu, chân run quá.

- À, hơi thất vọng 1 chút, Như Phong ko để lộ ra ngoài, ngồi vào bàn làm việc gõ gõ máy tính, cái đó các em tự xem rồi chọn, thầy gần đây hơi bận 1 tí. Nếu ko bận thì ngồi xuống uống tách trà rồi hãy về. Tiếng Như Phong nhàn nhạt vang lên, thực là ý muốn đuổi khách mà.

Hạ Dương cũng ko ngu ngơ khờ khờ đến nỗi câu nói ấy ko suy luận ra được, nhìn Như Phong ko chú tâm đến mình nữa, nhìn lại cánh cửa mà khi nãy Như Phong từ đó đi ra, thì ra là có phòng nghỉ riêng à, thảo nào ko về nhà. Mà mình để ý chuyện này làm gì nhỉ?

- Mấy hôm rồi anh ko về nhà à? Cách xưng hô của nàng đã thay đổi.

- Ủ. Như Phong vẫn viết lách gì đấy đáp lại nàng 1 tiếng khô khốc.

- Anh nghỉ ở đây luôn ạ?

- Ủ.

- Công việc nhiều lắm hả anh?

- Ủ.

- Hôm trước anh đưa chị Tâm ra sân bay à?

- Ủ. Ah có chút hăng 1 tí, Như Phong lúc này ngẩng đầu lên, nàng bây giờ cũng biết dùng trò này với mình cơ đấy, sao em biết?

- Anh nghĩ em sẽ ko biết? Hạ Dương ko trả lời mà hỏi lại Như Phong, nếu muốn người khác ko biết trừ khi mình ko làm.

- Ủ, anh cũng ko phải ko muốn em biết, ngược lại là đằng khác. Như Phong buông bút xuống đan 2 tay vào nhau đỡ lấy cằm của mình.

Hà? Muốn nàng biết nữa sao? Thì ra đúng là muốn nàng tự biết điều mà rút lui. Chuyển đi này quả ko uống:

- Anh ko còn yêu em nữa đúng ko? Nàng hỏi.

- Sao hỏi anh câu này? Anh nghĩ anh mới là người nên hỏi câu ấy. Như Phong buông tay, thả lỏng người dựa vào ghế nhìn nàng.

- Thật ra em cũng chẳng cần anh phải trả lời, tự bản thân em cũng có thể cảm nhận được ít nhiều. Nếu em là anh, có lẽ em cũng sẽ làm như anh. Hạ Dương nói đến đây tim đột nhiên co thắt, rất đau, nàng rất muốn khóc thật to nhưng nước chỉ ằng ằng nơi khóe mắt chứ ko rơi ra một giọt nào, phải, nàng đang cố gắng kìm nén, lần này nàng ko thể để mình yếu đuối. Trong mắt lại 1 lần nữa hiện lên hình ảnh gia đình 3 người của họ, Hạ Dương lấy thêm động lực ỉnh, từng lời nói ra nhẹ nhàng, chia tay đi anh, chúng mình chia tay đi. Nàng lặp lại ý của mình 1 cách chậm chạp.

- Sao? Giờ lại còn muốn chia tay? Như Phong nheo mắt nhìn đến nàng, em vừa đề nghị anh chia tay đúng ko? Chàng hỏi lại.

- Phải, là em nói chia tay. Hạ Dương gật đầu khẳng khái xác nhận.

- Ủ, được thôi. Em đi đi. Như Phong nói dễ dàng ko hề cần đến thời gian suy nghĩ, ko cần nhìn đến biểu cảm của nàng trực tiếp giục nàng trở về.

Quả nhiên, ko hề có ý níu kéo? Hạ Dương hoàn toàn thất vọng, lặng lẽ xoay người đi ra, mở cánh cửa gỗ nâu sẫm, đứng trước cửa phòng Như Phong nói lời chúc phúc:

- Em hi vọng anh sẽ hạnh phúc. Nàng mỉm cười mà tim đau lăm lăm, cảm giác chua xót dồn dập đến nghẹt thở, nhưng nàng ko thể khóc bây giờ được. Em cũng sẽ hạnh phúc, anh ko phải lo cho em đâu, mà có lẽ anh cũng sẽ ko thể để tâm đến em được nhiều như vậy, nàng nhún vai tỏ vẻ mình nhẹ nhõm bất cần, mĩa mai bản thân mình, hey, hình như em nói hơi nhiều rồi, em chỉ muốn nói chúc anh sẽ có 1 gia đình hạnh phúc, tuyệt vời. Tạm biệt.

Nàng... cúi đầu nói tạm biệt, ko nhìn vào Như Phong, đôi mắt chỉ hướng đến phía như Phong đang ngồi nói từng lời.

Cánh cửa, chậm chậm khép lại, nàng ... lảo lảo từng bước bước đi.

Đôi giày thể thao ko làm vang lên âm thanh cộp cộp.

Không gian...thực yên lặng vô cùng.

Con đường phía trước thật lạnh, thật cô đơn.

62. Chương 62: Không Thuộc Về Em

- Sơn, giúp anh đưa Hạ Dương về. Như Phong mở cửa văn phòng, tung cho Sơn chùm chìa khóa nói.

- Vâng.

“Ôi dào, lo cho bà xã thì tự thân đi mà làm, chuyên sai vặt người ta”, đây chỉ là trong suy nghĩ thôi chứ ngoài miệng thì cậu vẫn nghe lời lảm nhảm, haiz... ai bảo mình chỉ là nhân viên quèn chứ.

Nhún vai bất lực, Sơn đặt tập tài liệu xuống bàn, tắt máy tính cẩn thận mới đi đến góc cuối hành lang.

Nhìn đồng hồ đã điểm 2h50' cậu Sơn ko khỏi lo lắng, chẹp miệng bất an, có nên phá cửa xông vào ko nhỉ?

Chẳng là, khi nãy từ phòng tổng giám đốc đi ra, Hạ Dương hỏi anh WC ở đâu, ko ngờ đến nàng đã vào ngồi từ lúc đó chưa thấy ra.

Tốt nhất vẫn là trở về xin phép thì hơn.

- Sếp.

- Sao nhanh thế? Chưa đi à? Như Phong nhìn Sơn bức tức, có nên đổi trợ lý ko đây?

- Dạ, ko phải. Phụ nhân khi nãy có đến Washington City nhưng mà giờ vẫn chưa đáp máy bay về ạ, em muốn hỏi anh là có thể ...để em mở cửa đi vào ko?

Ko hết 3 giây sau khi dứt lời, đã thấy thân ảnh người kia bật dậy, nhanh chóng đi ra, Sơn ko khỏi rùng mình, may mắn là mình thông minh về báo cáo, nếu biết mình tự ý “ăn đậu hũ” của một số người dù là bị bắt buộc cũng sẽ toi đời với sếp tổng nha.

Sau khi đề nghị các chị em trong toilet đi ra, để Sơn ở ngoài trông chừng, Như Phong mới tự mình đi vào trong.

Đi qua hết một lượt 3 cánh cửa mở, Như Phong dừng lại trước cái cuối cùng, nếu chàng đoán ko sai thì...

Ha, biết ngay là sẽ thế này mà.

Nhìn Hạ Dương quần áo chỉnh tề, đầu ngả sang 1 bên, mắt nhắm nghiền, nước miếng chảy một vệt đã sắp khô ko đành lòng cảm thán. Ngủ chảy nước miếng đã bẩn, tư thế ngủ lại càng xấu, có thể ngủ luôn trong nhà vệ sinh công cộng thì cũng chỉ có mình cô nhóc này làm được.

Lau miệng cho nàng xong, Như Phong ko kiêng nể chút gì vòng tay nàng qua bả vai mình, bỗng nàng đi ra ngoài.

- Lấy xe.

- Dạ, vâng. Khởi động “mô tô” Sơn co căng chạy thật nhanh về thang máy, nhìn qua cũng biết là phu nhân sếp ko nhẹ tí nào a.

Như Phong bế nàng trên tay chậm rãi bước từng bước. Hình ảnh này đập vào ko ít những cặp mắt cú xanh lét ở khắp nơi, một số người biết là vợ chàng thì ngưỡng mộ cùng ao ước, số ít ko biết là người phụ nữ nào vinh hạnh như thế kia thì ánh mắt muốn tóa lửa.

Bất quá thì Như Phong chàng ko quan tâm đến, đầu óc còn đang suy nghĩ “hình như là nhẹ hơn trước rồi”, ánh mắt chan chứa ôn nhu chiều chuộng, nha đầu ngốc nghếch, bây giờ đã biết phản kháng anh rồi, tình cảm của em thực sự là như thế nào?

Trợ lý Sơn một mực chăm chú lái xe về nhà Như Phong, thỉnh thoảng cũng ko nín nhịn được liếc mắt vào kính chiếu hậu, bộ mặt này của sếp tổng thực hiếm có, liệu mình có bị quáng gà mà nhìn nhầm hay ko nhỉ?

Trời ơi, hình như là.... hình như là khi nãy lại còn hôn trộm người ta nữa, hắc hắc, máu dồn hết lên mặt, ta đây còn chưa có người yêu a, huhu xấu hổ tự kỷ, tập trung lái xe đi nào.

- Chìa khóa ở trong ngăn nhỏ ở giữa đó, cậu mở cổng đi. Sau khi xe dừng, Như Phong vẫn đang ôm nàng trong tay ngồi ở băng ghế sau phân phó trợ lý.

Chắc, có muốn ko làm cũng ko được, Sơn cắn răng tìm chìa khóa trong đúng cái ngăn mà Như Phong chỉ định. Có biết vì sao phải cắn răng ko? Tại khi nãy thò tay vào, nghĩ là sẽ chỉ có chìa khóa thôi ko nghĩ đến là nàng còn để cùng với một số thứ linh tinh khác, trong đó có thêm miếng băng vệ sinh hằng ngày nữa. Con gái thật là phiền phức, lúc nào cũng phải chuẩn bị đồ dự phòng thế này ah, bảo sao các chị em đi đâu là cũng phải mang theo túi xách.

- Bên kia. Như Phong nói với Sơn đang hí hoáy tra khóa vào ổ.

- Sao ạ?

- Nếu mà mở cửa nhà anh thì việc gì phải lấy chìa khóa? Nhà bên cạnh.

À, ra vậy, sơn gật gù.

Thì ra là chiến tranh lạnh đến mức ly thân rồi cơ à? Khó trách mấy bữa nay tâm tình sếp ko tốt, nhà cũng ko về khiến anh chạy theo cũng mệt đứt hơi.

Biết thừa suy nghĩ linh tinh của cậu trợ lý nhưng Như Phong cũng chẳng thèm quẩn, ai bảo chàng giới thiệu với mọi người Hạ Dương là bà xã chứ, trực tiếp mang theo nàng vào nhà.

Cũng ko quá khó để tìm thấy phòng Hạ Dương trên lầu 2 vì trước cửa phòng nàng có treo 2 chữ Hạ Dương lủng lẳng, được đính bằng những cái khuy áo màu sắc sỡ tạo thành, Như Phong khéo léo dùng tay vịn nắm đầm cửa tránh làm nàng tỉnh dậy, đỡ nàng đến tận bên giường.

“Thật là heo có khác, ngủ say như chết” Chẹp miệng nghĩ nghĩ, Như Phong kéo chăn đắp cho nàng, đứng nhìn nàng một lúc mới rời đi.

Lần đầu tiên ở trong phòng riêng của nàng, cảm xúc có chút rạo rực, nếu không phải nàng là trẻ vị thành niên lại còn vừa “đá” mình thì có lẽ đã để nàng xong đời mất rồi.

Kiểm chế, kiểm chế.

- Về công ty luôn hả sếp? Sơn tròn mắt nhìn Như Phong bước ra, “không lẽ không tranh thủ “làm hòa” sao mà nhanh vậy, chắc cơ hội tốt thế mà...?”, tất nhiên, nửa câu sau anh không nói ra rồi.

- Thế cậu muốn đi đâu chơi nữa hả? Anh phê chuẩn đấy.

- Hic, em không dám ah. Sơn lẽ lưỡi rụt cổ, nổ máy rời đi.

Khi Hạ Dương tỉnh lại, bên ngoài trời đã chuyển tối, Hà Nội đã lên đèn từ bao giờ.

Vì sao mình lại ở nhà nhỉ? Đứng ngoài ban công nàng không khỏi thắc mắc, mình nhớ là sau đó mình đi vệ sinh, rồi ngồi khóc, tại sao bây giờ lại nằm ngủ trên giường được?

Haiz..., tự nhiên lại không nhớ mình đã về nhà bằng cách nào. Hạ Dương vỗ vỗ mặt mình thở dài, bỏ đi, không nhớ ra thì thôi, đối quá, đi ăn trước đã.

May quá, buổi trưa mẹ có về nấu cơm, còn ít đồ ăn phần nàng, hơi ngượng 1 chút chỉ cần hâm lại là ăn được.

Đang lỉnh kỉnh trong bếp với nồi canh, nghe thấy tiếng chuông cửa, nàng vội vàng tắt bếp gas đi ra:

- Anh hỏi ai ạ? He hé cửa cổng, từ phía trong nàng e ngại hỏi vị khách lạ mặt.

- Anh đến giao đồ ăn, 1 Pizza Italia, 1 Spaghetti, em có phải là Hạ Dương không?

- Ồ, vâng, nhưng em không có gọi mà? Hạ Dương mở cánh cổng to hơn, đứng thẳng người nói.

Người kia không chút phiên hà giải thích rõ:

- Trong địa chỉ đã ghi rõ, em xem này? Đã thanh toán, em chỉ cần ký vào đây là được.

Nhận lấy cái bút từ người đó, Hạ Dương ký tên mà chẳng hiểu ra sao cả, ai đó gọi ینh chẳng?

Nghĩ đến giả thuyết này, có lẽ ngoài người đó chắc chẳng còn ai thừa tiền mà phung phí như vậy. Đã chia tay rồi, quan tâm đến nàng vậy làm gì? Hừ

Dù cũng thèm ăn đó, nghe tên đã nuốt nước miếng rồi nhưng mà là của hắn nên nàng đành có lỗi, để 2 cái hộp lên bàn xong lại vào bếp ăn cơm nguội.

Cái tên già đáng ghét nhà người, làm vậy là có ý gì chứ?

Người đã không còn là của ta, đồ mặc nhiên cũng không còn là của ta, Hạ Dương chẳng thèm đoái hoài đến chúng đang cô đơn, đi lên phòng mình lấy quần áo đi tắm.

Ha, cái váy này..., có lẽ là bộ váy đắt tiền nhất trong tủ đồ của nàng, biết làm sao đây, may cũng không phải là của ta.

Cứ như vậy, nàng quên mất ý định đi tắm rửa của mình, đem cái váy hồng đặt lên giường mình ngắm nhìn hồi lâu, nhớ lại kỷ niệm cùng Như Phong mà nhếch môi cười buồn, là bà xã sao, là vợ sắp cưới sao?

Ah, mà chị gái tên Tâm đó rốt cục là còn quan hệ gì với Như Phong mà nàng không biết không? Vì sao người ta phải đưa chị ta ra sân bay đây?

Ấy, khoan đã.

Đã nói chia tay rồi, nghĩ đến những điều này làm gì nữa cho đau đầu, ta đây không còn tình cảm gì với lão nữa cả, Hạ Dương tự thôi miên mình, chậm chạp gấp chiếc váy lại.

Là kỷ niệm hay quá khứ?

Kỷ niệm ta sẽ lưu giữ trong suốt cuộc đời còn lại, là quá khứ thì sẽ có một ngày quá khứ ấy mờ nhạt.

Nhìn lần lượt một loạt những gì mình vừa bày ra, nàng lại băn khoăn liệu mình có nên làm như vậy hay ko?

Điện thoại – quà sinh nhật.

Dây chuyền – quà giáng sinh.

Váy dạ hội – coi như là trả công diễn kịch.

Dây chuyền + “nhẫn cưới” coi như là tín vật cầu hôn.

Hoa hồng tím – Quà 8/3

Khăn lụa + cài tóc, tặng cho nàng nhân dịp gì đây? Cùng đi dự tiệc cưới?

Tất cả là những gì của Như Phong giành cho nàng, có lẽ bây giờ đã đến lúc nàng nên trả nó về chủ cũ.

Nói rằng nàng ngu ngốc thiển cận cũng được, nhưng đối với những thứ này, nếu đã ko còn tình yêu thì nàng nghĩ mình thật ko nên giữ nữa, giữ lại sẽ làm nàng thêm đau.

Ngay từ đầu đã ko nên thuộc về mình.

Ah, còn bản kế hoạch nàng bóc lột lão mà có, trả lại luôn, haha ta là người sòng phẳng nhất quả đất này. Hạ Dương cười chua chát, mở ba lô tìm tờ giấy nhét luôn vào hộp giấy.

Tiện thể cầm theo 2 cái hộp dưới nhà, Hạ Dương nàng sang nhà hàng xóm nhấn chuông.

- Chà, đi đâu mà tay xách nay mang kinh vậy em? Như Tùng nhìn nàng cười.

- Hi, những cái này ko phải của em đâu, em mang trả người ta thôi, thầy Phong có nhà ko anh?

- Vào nhà đã, anh Phong đang ở công ty có lẽ cũng sắp về rồi, mấy ngày nay bận rộn quá, đáng sợ thiệt, em ko biết chứ anh Phong chạy điên chạy đảo mấy bữa nay mà ko xong, làm cả ngày lẫn đêm đó, may là có sự giúp đỡ của Tâm

- Dạ, thôi ăh, Hạ Dương đành cắt lời Như Tùng giữa chừng, khi nào thầy ấy về anh gửi những cái này cho thầy giùm em nha. Hạ Dương trao vào tay Như Tùng nở nụ cười.

- Ồ, cũng được, mà anh gọi Pizza và Spaghetti cho em đó, em đã ăn chưa? Chà, để hôm nào có thời gian kêu Nguyệt làm cho em ăn, ngon tuyệt đỉnh luôn.

- Dạ? Hạ Dương có phần tròn mắt, là anh gọi cho em à? Chỉ tay vào mặt mình hỏi lại, chắc, xem ra là mắt ăn rồi.

- Ủ, tại chiều đi qua nhà hàng, thấy cũng ngon mắt nên anh đặt cho em, sao hả?

- Dạ, ko có gì, Hạ Dương cười trừ, em ăn rồi, ngon lắm, chỗ này để lại cho thầy Phong. Nàng chẳng che giấu chỉ tay vào cái hộp bên dưới.

- Uầy, thiên vị nha, ko có phần của anh hả?

- Xì, ghẹo em gì nữa, thích ăn thì anh cứ lấy mà ăn thôi. Vậy nha, về nhớ giao lại cho thầy Phong đó, ko thì em giết anh ngàn lần. hừ hừ

- Rồi, biết rồi cô nương. Hôm nay lại bày đặt 1 câu thầy Phong, 2 câu thầy Phong, tưởng anh ko biết 2 người có quan hệ “lén lút” thế nào hả?

- Hừ? Em và thầy Phong làm sao mà có quan hệ lén lút gì được, hiểu lầm thôi. Em về nha.

Tạm biệt Như Tùng, Hạ Dương nhanh chân chạy thẳng về nhà, nuốt câu nói “Giữa em và anh ấy giờ chỉ còn là quan hệ thầy trò mà thôi” vào trong bụng.

Ở bên nhà hàng xóm, Như Tùng ko vội vã như nàng, chậm rãi đặt đồ vào tay anh trai:

- Trời ơi, em ko muốn làm người tốt nữa đâu đấy, hừm, gọi thì cứ nói là mình gọi sao lại để phần cho em vậy chứ?

Như Phong chỉ cúi đầu cười nhẹ, ko nói gì.

- Làm sao nữa hả anh? Hạ Dương còn chưa nghe em nói hết đã...
 - Ko sao, anh nghe thấy hết rồi, cảm ơn em. Như Phong ko muốn nghe tiếp, dứt lời quay người lên tầng. Vốn dĩ muốn mượn lời Như Tùng để nàng biết giữa mình và Minh Tâm chẳng có quan hệ gì mờ ám cả, nhưng xem ra là ko được rồi. Cô nhóc này cũng ngang bướng, đã ngốc lại còn ương ngạnh, chắc, chỉ khổ cho anh. Muốn giận người ta ko xong lại còn khiến bị người ta giận đến nỗi giờ chân đá 1 phát đau.
 - Thật ra thì anh cứ trực tiếp nói anh và chị Tâm ko có gì là được rồi, hay là để em tìm cơ hội giải thích cho Dương?
 - Thôi đi, em có nhiều tinh lực thế để tâm vào chuyện công ty cho anh nhờ, cũng ko sao đâu chút thử thách tình yêu nho nhỏ ấy mà.
 - Nhỏ hay ko chưa biết được. Như Tùng nhỏ giọng nói cho riêng mình nghe, nhìn anh trai từng bước đi về phòng ko tìm được đau lòng, đã ko còn trẻ mà vẫn bị tình yêu giày vò...
- Như Phong đóng cửa phòng xong, lặng lẽ đặt những thứ của Hạ Dương gởi lên bàn, ngoài những thứ mình đoán được là gì kia, có một thứ khiến mình tròn mắt.
- Một tờ giấy thơm, cắt thành hình giọt nước, trên đó viết mấy chữ: M (kí hiệu ko thuộc) N.

63. Chương 63: Phương Trình Sai

- Thấy chưa, thời tiết này mà để bà đi xe đạp đến đây có mà ngoẻo luôn, khỏi tập tành gì hết đó. Thùy Dương rất đặc ý rung đùi tắt máy.
 - Rồi, cảm ơn tiểu yêu yêu nhà người hôm nay đã qua đón ta, Hạ Dương giả giọng hài vuốt má Thùy Dương, tối đền bù cho người nhà. Một cái nháy mắt ám muội.
 - Zê, thấy ghê ah, ta ko muốn bị les giống ai đó đâu.
 - Này, bà nói xem hôm nay A Lốc (cái này gọi tên của Phong gió bão sau khi qua miệng của lũ học trò ma quái mà bị biến dạng) có đến ko? Thùy Dương vừa cời mũ bảo hiểm cùng áo chống nắng vừa hỏi nàng.
 - Biết được, mấy bà đá bóng vì tập thể hay vì bản thân mình vậy hả? Xì. Hạ Dương khinh bỉ liếc nhìn Thùy Dương đang cất áo của cả 2 vào cốp xe máy.
 - Hừ, đương nhiên phải vì bản thân mình trước chứ? Có biết là sự xuất hiện của cá nhân tạo thành tập thể ko?
 - Next đi, rồi tập thể sẽ phải xấu hổ vì mấy người như bà đó. Nàng trề môi làm xấu. Chà, cứ lần nào kêu tập hợp thì toàn kéo cao su với tao, đi gặp mỹ nam có khác, sớm ghê. Hạ Dương nhìn phái xa binh đoàn lớp nàng đã đông đủ tụt mĩa.
 - Bà cứ ở đây mà tinh vi, mình cũng đến sớm chục phút đó, đi nhanh.
 - Hừ, đây là do bà muốn đi xe máy thôi chứ ko cũng dừng hòng lấy của tôi một phút thừa nha.
 - Hàng, Thùy Dương đầu hàng vô điều kiện giờ 2 tay lên cao, tôi biết bà là người nổi tiếng ki bo thời gian. Đi nhanh lên, ko đảm bảo sẽ mất thêm chục phút đấy.
- Ta đây quý trọng thời gian chẳng có gì phải xấu hổ cả, ngẩng cao đầu thẳng lưng ưỡn ngực mà tiến đến. kaka
- Uây, lớp trưởng, hôm nay thầy Phong có đến ko đấy, trời ơi, để thầy Thành đến thay như chủ nhật tuần trước có mà tụi này ốm luôn, ngày tới khỏi thi đấu luôn đó. Có đứa nào nhìn thấy nàng liền than vãn.

- Ko biết được, sao đứa nào cũng hỏi tui vậy? Tôi có phải ổng đâu? Mà để thầy Thành chỉ bảo ko tốt hơn à? Người ta dạy thể dục, chuyên môn cao hơn hẳn thầy chủ nhiệm đó, hay là tụi mày muốn lớp mình thua bề mặt luôn hở?
- Trời ơi, thắng mới xấu hổ chứ thua tụi này thấy bình thường a, nói thật lớp mình mà giành được giải cả trường lại đồn ầm lên đi cửa sau ấy chứ?
- Shit! Mả thầy đứa nào phỉ báng lớp mình kinh thế hả?
- Chẳng thế lại ko à? Thấy bảo A Lốc làm trọng tài mà?
- Hả? Hạ Dương tròn mồm, thế thì đánh đá cục c** gì? Chưa đá đã bị coi là được trọng tài thiên vị rồi?
- Vậy mới nói....
- Yên tâm đi, các thầy dạy thể dục làm, thầy xin rút rồi.

Ô Ô

Hu hu “thầy à, thầy nghe thấy em gọi là A Lốc à? Ủi giùi, em ko nói gì hết đâu nha, đừng để ý đến em”.
Làm phép biến mình thành hạt bụi...

Như Phong đã xuất hiện phía sau các nàng từ bao giờ, thản nhiên tiếp nối cuộc hội thoại. Chắc xui thiệt, bị bắt tại trận luôn.

- Ha, thầy đến từ bao giờ vậy? 1 đứa nào đấy vừa nói e dè hỏi Như Phong.
 - À, cũng vừa may nghe thấy A Lốc đấy. Haha
 - Ấyza, thầy đừng cười, ghê rợn quá...
 - Chuyện bình thường thôi, thầy là người rộng lượng lắm, với lại ăn thịt được các em đâu mà? Nhanh tập trung đi.
- Y như rằng mấy cô nàng cùng nhau lú lú rú rú dè dặt thụt lùi rút cổ đi ra xếp hàng. Hạ Dương cũng ko ngoại lệ, liếc mắt nhìn Thùy Dương trao đổi ngầm:
- Con ranh, đứng đối mặt với tao mà ko nhìn thấy lão à?
 - Ai biết được, đang tập trung nói chuyện, lão tự nhiên xuất hiện.
 - *Nghe răng ken két* thì mày cũng phải nghe thấy tiếng xe ô tô mà liệu phân tâm chứ? Lão tàng hình được à? Cả con xe kênh cang kia nữa?
 - Mày ko biết nghe tiếng xe ô tô à? Thùy Dương cũng khinh bỉ trừng mắt, mà này, tao có thấy cái ô tô nào đâu?

Ô_Ô Nhìn quanh sân bóng lướt, quả nhiên ko có cái xe nào??? Chắc, hay là trên đường đến đây bị tai nạn cổng em MB cho trạm sửa rồi? kaka chuyện vui chuyện vui...

- Nào, lớp trưởng? Em bị làm sao à? Cho các bạn chạy 3 vòng quanh sân nhanh lên. Như Phong vỗ vỗ tay nhắc nhở.
- Ah, dạ.

Sự thật là... có đi tập bóng mới biết Như Phong rất chi là cực kì phi thường vĩ đại ...rộng lượng.

Có như thầy Thành, bữa trước cũng chỉ yêu cầu các nàng chạy 2 vòng thôi.

Còn nhớ các nàng còn ăn gian, khởi động qua loa cũng okmen, đằng này, mắt Như Phong cứ thao láo nhìn các nàng chăm chăm, mẹ nó, có mà ăn gian được thì mới gọi được là đẳng cấp.

Chưa kể, các còn phải chạy bước nhỏ, chạy đá lăng sau, chạy nâng cao đùi, dãn ép dây chằng trái phải trước sau một lượt, mẹ ơi, khởi động sau đã chẳng còn sức mà đá bóng nữa.

Này nhá, trong mục khởi động có chống đẩy à? Mấy nữ nhân lớp nàng nước mắt lưng tròng nhìn nhau thầm thía, “ở trong chăn mới biết chăn có rận” nha. Bình thường học hành trên lớp cũng ném qua vị nghiêm túc

của A Lốc, ko ngờ là trái chuyên môn rồi mà vẫn còn rành thế????? Đích thực đây là nhờ phúc của ông thầy quá ư “rộng lượng” đó.

Chân thực mà nói thì, sau 30 phút khởi động từ trên xuống dưới ko thiếu bộ phận nào nữa, các nàng đồng loạt cảm giác được từng ấy bộ phận bị rời ra, chắc, giống như là “phanh thây xé xác” vậy đó. My God!

Cũng coi như là may mắn bởi vì sau đó chỉ phải tập chuyên bóng, đá bóng dài bóng ngắn, đá vào khung thành, dừng trận phạt góc, bắt bóng....khoảng chừng hơn 30 phút là được nghỉ giải lao. Bữa trước tập mới chỉ đá tự do xem khả năng của mỗi đứa mà phân vị trí, hôm nay hình như cảm thấy có chút ít tí xịu bài bản hơn.

Yên phận đi, người ta ko phải là huấn luyện cho đội tuyển đi thi Word Cup mà, cố giành được School Cup đã “hoành tá tràng” rồi.

- Xì, mấy cái đứa kia, nãy đá thì kêu mệt mỗi thế giờ tán chuyện lại cười như điên, ko thấy mỗi miệng hả?
- Hừ, ghen tị thì cũng qua đó mà gia nhập, ở đây than cái gì hả? Thùy Dương liếc mắt nhìn nàng, tu nước ừng ực.
- Tao chẳng thêm, cứ làm như ta đây là trung tâm vũ trụ ấy, Hạ Dương nhìn bóng Như Phong trong đám đông giấu cợt, còn bà, sao ko qua đó mà ngồi đây hở?
- Mà ko nhớ lời bà tắc kè hoa à? Cái đẹp là phải ngắm nghĩa từ xa, chiếc thuyền chỉ đẹp khi nhìn từ ngoài xa ấy thôi, cập vào bờ là toàn vết chai sạn lỗ chỗ, chắc, mỹ nam ta đây khoái ngắm hơn kaka
- Biện minh vớ vẩn, mày ngắm chưa chán à mà còn muốn ngắm nữa? Mặt người ta nhìn gần cũng ko tì vết luôn, mày ko phải lo vỡ mộng.
- Ha? Sao bà biết? bà nhìn rồi à? Thùy Dương mắt lấp đầy gian xảo hỏi nàng.
- Hử?... Thì tao... tất nhiên là phải nhìn nhiều hơn mày rồi, đùng mặt suốt mà.
- Haiz... chẹp, làm hàng xóm cũng thiệt là tốt, tối tối còn tranh thu qua hỏi bài gặp gỡ giai đẹp ah.
- Bụp! Hạ Dương cốc đầu Thùy Dương, mày tưởng người ta rảnh ày hỏi bài hả? Mơ đi, 1 chiều ko dùng 2 lần, nghe chưa kưng?
- Phì, mày hành hung bạn thế hả? Thùy Dương xoa xoa đầu kêu
- Đây là trâm đây nể tình cho người hưởng thụ bí truyền chữa bệnh hoang tưởng mà thôi, người hãy nói “thần xin đa tạ” thay vì cái bộ mặt sát khí ấy hiểu chưa?
- Bụp! Thùy Dương vừa kịp để nàng nói hết câu liền động thủ, cái này là phương pháp bí truyền thần học lỏm được từ bệ hạ để chữa bệnh hoang tưởng đấy à? Haha Nói xong co giò chạy thẳng.
- Hê, mày đứng lại ngay, chơi xấu tao à?...

Tốt rồi, nàng tất nhiên sẽ ko đuổi kịp con nhóc quán quân điền kinh kia, có điều nàng có cái này hay hơn kaka

Hạ Dương đập đập quả bóng trên tay cho nảy lên nảy xuống, haizzzz, nảy được 2 cái thì....

YAHHHHHHH....! Sút!

Oh! No!

1 đường bóng quá đẹp, quá chuẩn, quá đẳng cấp pro do nàng làm tác giả.

Hu, nàng ko muốn thừa nhận rằng, nàng nhắm đá vô mông Thùy Dương lại khiến quả bóng bay lượn 1 vòng trên không trung đáp vô đầu huấn luyện viên đâu.

- Thầy ơi, thầy có làm sao ko? Em xin lỗi, em xin lỗi em ko cố ý... Hạ Dương ríu rít chạy lại gần chỗ Như Phong.
- Thầy ko sao.

- Stop! Hạ Dương ngỡ ngàng buông tay khỏi đầu Như Phong, rốt cục là quả bóng ko đập trúng hả?

Trả lời cho câu hỏi của nàng là hiện tượng nàng chứng kiến ngay sau đó. Như Phong sau khi tỉnh tỉnh mơ mơ nói với nàng được một câu, oanh liệt bị nàng vui đập cho đập bụi sân đất xong liền bất tỉnh nhân sự.

- Này, làm gì đi chứ? Thầy ngất thiệt đó lớp trưởng.

- Hả? Hạ Dương còn chưa hiểu mô tê gì a, này vừa nói ko sao hết mà?

- Còn đứng đó, đá vào đầu đó, có sợ trúng chỗ hiểm ko? Ngất rồi này, làm sao giờ? Mấy nữ nhân xung quanh Như Phong hốt hoảng.

- Bệt bệt!

Nàng tặng cho Như Phong 2 cái bạt tai, thất vọng ko thấy đối tượng có tiến triển gì, nhìn quanh nhìn quần tóm được chai nước lọc. May quá, còn có cái này, thầy đừng có bị làm sao, nàng ko muốn đắc tội đâu, thật lòng đấy.

Dốc ống ọc hết chai nước, Như Phong mới sặc sụa ho ho mấy cái tỉnh dậy. “Chắc, xem ra ko được, cô nhóc này mạnh tay quá, đáng lẽ ra phải khóc lóc thầy đừng có chết, thầy đừng bỏ lại mình em ở thế gian này...vv và vv... trong phim ko phải thế này à? Haiz..., tỉnh thôi, mũi cũng no nước rồi” Đây là ý nghĩ của Như Phong đó.

- Ah, tỉnh rồi, tỉnh rồi...

- Thầy có nhận ra em ko?

- Em nữa, thầy còn nhớ đang hỏi em năm nay thi trường gì chứ?...

- ...

- ...

Đại loại là có n câu hỏi sau khi Như Phong chàng tỉnh dậy, ngoại trừ Hạ Dương chưa hé răng thì ai cũng quan tâm đến tình hình của Như Phong như vậy a.

- Em là thủ phạm mà ko hỏi thăm tôi câu nào à? Vuốt hết nước trên mặt nhìn nàng.

- Em xin lỗi thầy, em ko cố ý. Hạ Dương nàng bặm môi cúi gập đầu, nàng thực rất sợ Như Phong sẽ xảy ra chuyện ko may, nhưng mà... nàng cũng chỉ có thể nói được mấy tiếng xin lỗi như vậy thôi.

- Haiz..., thôi bỏ đi, cũng ko có gì, chăm chỉ luyện tập như vậy là tốt. Như Phong khoát khoát tay nói với nàng, thầy thấy em đá cũng ko tệ đâu, em đừng đứng hàng dự bị nữa, làm cầu thủ chính đi.

Cái phán xét này ban ra, Hạ Dương ta đứng đờ người ngay tại trận. Rõ ràng là muốn “tả thù” 1 cách ngầm ngầm nhưng lại công khai còn gì?

Thích thì chiều, ta đây ko oán, người 1 chiều ta 1 chiều là cùng chứ gì? Hạ Dương tự động viên mình, hít sâu thở chậm để giữ bình tĩnh ko nổi khùng lên, nhìn Như Phong cười thật tươi:

- Thầy quá khen, em cảm ơn thầy đã trọng dụng. Nói xong chẳng thèm nghe A Lốc đáp lại, anh dừng hiên ngang quay đầu lại chỗ mình, rốt cục thì vẫn muốn làm khó nàng mà thôi. Chà, nếu vậy khi vào sân mình cứ nhìn khung thành ra đầu của lão rồi sút vô, kiểu gì cũng trúng a? haha

- Ah đúng rồi, tranh thủ mấy phút nghỉ, đội cử mấy người ra xe lấy quần áo đi.

- Ồ, cò rồi hả thầy? Thích ghê, để em đi cho.

Nhìn Như Phong tay rút túi quần ung dung đi cùng đứa bạn ra bãi gửi xe, Hạ Dương thật sự thắc mắc ko biết khi này người này có phải ngất vì quả bóng của nàng ko? Chắc, gáy cũng ko có vết bầm tím nào cả?

- Êh. Dương, của mày. Thùy Dương trong đám lộn xộn tranh nhau lấy trước lấy sau, tung cho nàng một bộ quần áo.

Khoảng cách ko quá xa nên nàng dễ dàng tóm được nó, từ trong túi nylon rút ra xem. Ồ, quần lửng áo tay cộc, màu trắng có viền xanh da trời, cũng đẹp đấy.

What?

Nhưng mà này, nàng nhớ mình đã đăng kí số 18 cơ mà? Tại sao lại in thành số 9 – N.Hạ.Dương được?

Lật đi lật lại, trước sau đều như nhau, khẳng định ko có nhầm lẫn, nàng mới ngờ ngờ nhận ra điều này.

Màu trắng là màu nàng thích. Màu xanh là màu yêu thích của người đó.

Số 9 còn là ngày sinh nhật của người đó.

Phải chăng muốn đóng dấu trong tâm khảm nàng như vậy sao?

Từ xa, nàng ngẩng đầu nhìn về 1 hướng. Tình cờ, 4 mắt nhìn nhau, lại thấy Như Phong nhìn nàng mỉm cười, tay giơ lên làm động tác chỉ về mình, sau đó chỉ về nàng, nàng cũng chẳng hiểu ý nghĩa là gì chỉ lơ mơ cảm thấy ko trong sạch, cụp mi nhìn xuống cái áo đang cầm trên tay nói nhỏ với chính mình “đã ko còn gì nữa, là thầy giáo của mày đó”.

- Sao thế? Ko hài lòng à? Như Phong tiến đến bên cạnh nàng, trong khi những người kia hí hửng mặc thử tạo dáng chụp ảnh thì nàng lại nhìn nó ưu tư, ko bình thường quá đi mất.

- Dạ thầy, em đăng kí số 18 nhưng lại thành số 9 ạ.

- À, chắc là họ làm bị lộn, cũng ko có ảnh hưởng gì lớn đâu, số 9 cũng rất đẹp đó, em ko tin lên mạng mà tra xem ý nghĩa của nó. Như Phong thuyết phục nàng tron tru lăm, như có chuẩn bị trước rồi đó.

Tất nhiên là Hạ Dương chẳng thêm lật bộ mặt thật của người đó, vâng vâng dạ dạ vài tiếng rồi tỏ vẻ mình ko bận tâm lăm chuẩn đi.

Ko hiểu sao cứ cảm giác rằng người này đang có ý nói về tra google xem ý nghĩa của động tác tay mà lão vừa làm????

Phù..... thôi bỏ đi.

- Thấy các bạn bảo em chỉnh sửa lại đội hình thi thời trang của lớp mình à?

- Dạ vâng. Hạ Dương gật đầu xác nhận cũng ko có ý giải thích cặn kẽ hơn.

- Ủa, em thấy hợp lí thì cứ làm vậy đi. Em kêu các bạn tập tiếp đi.

- Dạ.

Chẹp, áp lực quá, cứ nghĩ lúc đó lão sẽ nhe nanh giơ vuốt ra cào cấu mình chứ? Xem ra mình vẫn tốt số, dù sao thì nàng cũng là lớp trưởng, bản kế hoạch vốn là do nàng phải làm, nàng có chỉnh sửa lại thì đã sao chứ? Ta đây còn hặn ko thể một gạch xóa hết ko tham gia tiết mục nào đó.

Tầm muộn muộn 1 chút, Như Phong dặn dò các nàng 1 số điều chú ý khi đá bóng rồi cho nghỉ. Haiz..., tính đi tính lại thì đội bóng lớp nàng có 2 buổi tập, mỗi buổi giỏi thì tập được 2 tiếng đồng hồ, cứ như vậy mà giảnh cúp thì thật là...ngại thiệt.

- Bà xã, ở đây!

- Ô? Là anh Ngọc kia? Sao biết mình ở đây mà đến nhỉ? Hạ Dương bắn khoản đi đến phía Ngọc. Anh làm gì ở gần đây hả?

- Ko, được lệnh của nhạc mẫu đến đón em về đây chứ? Hihi Lên xe thôi. Ngọc tươi tắn nhìn thấy nàng là lại tếu táo trên đầu.

- Xì, tưởng gì, em đi cùng bạn rồi, ko cần anh đâu. Nàng bĩu môi, có nhìn thấy mấy đứa bạn em kia ko? Em mà lên xe anh mai đi học chúng nó thịt em chết.

Nhìn về mấy cô nữ sinh đang chỉ chỉ trỏ trỏ vào mình, Ngọc hoàn toàn ko e ngại lại còn nở nụ cười đáp lại, quay sang nhìn Hạ Dương:

- Biểu hiện của anh rất tốt đúng ko? Chà chà, xem ra lấy lòng bạn hữu của vợ cũng là 1 cách ko tệ? haha

- Anh...

- Này, ai vậy? Mày có tính về luôn ko? Thùy Dương đã phi xe đến sau lưng nàng hỏi.

Chưa kịp để nàng trả lời, Ngọc đã nhanh miệng:

- Cảm ơn em nha, hôm nay để anh đưa bà xã anh về nhà giùm em cho. *Cười duyên*

- Ồ, dạ, ko có gì. Vậy nhờ anh. Thùy Dương nghe anh đẹp trai nói này nọ ko có khách sáo, nghĩ ra Hạ Dương chưa kể về người này, ko mạo hiểm xuất quân, đánh bài lui trước, đưa cho Hạ Dương “đồ nghề” đi motor rồi cũng ko quên quét mắt “Mai liệu mà nói cho tỏ tường, con ranh, soái ca này từ dưới đất chui lên gọi mày là bà xã hả?”. Xong xuôi đầu đó mới cười duyên với anh đẹp giai, em về trước nhá. BB.

- Sao thế? Ai chọc giận bà xã anh để khiến em phụng phịu thế kia hả? nói với anh, anh xử lí ngay tại trận luôn.

- Xì, còn nói linh tinh, ko phải là anh à? Mau về thôi.

Dứt lời, nàng đang tính ngồi vào sau lưng Ngọc, lại thấy Như Phong một thân motor đen bóng xuất hiện ở cạnh:

- Đẳng nào cũng tiện đường, về cùng thầy đi, đừng có làm phiền đến người ta.

Ồ, thì ra là hôm nay đi xe máy, khó trách các nàng mất cảnh giác. Ngày thường thì tất nhiên là nàng sẽ theo Như Phong rồi, nhưng mà bây giờ đã nói chia tay được 9 ngày có dư rồi, ko lẽ nàng vẫn còn lên xe người ta được?

Đang nghĩ ngợi xem mình nên từ chối như thế nào, đã thấy Ngọc chen thân vào:

- Hình như có chút nhầm lẫn anh giai, em đến đón bà xã mình chứ ko có phiền gì đâu, lên xe mau (lôi tay nàng), em mà làm phiền đến thầy giáo là anh mất mặt lắm đó. Từ hôm đó anh ko liên lạc được với Hạ Dương nữa, ở tiệm cà phê cũng ko gặp mặt, chắc chắn là giữa 2 người này có khúc mắc, nhìn thấy Hạ Dương chần chừ lo lắng nghĩ ngợi lí do như vậy, anh tất nhiên phải giúp 1 tay, hậu quả thế nào tính sau đi.

- Da, cảm ơn thầy, em ra quán mẹ chứ ko về nhà ạ. Nàng nói nhanh lắm bởi vì Ngọc đã rồ phóng nhanh đi rồi, ko biết là Như Phong có nghe thấy ko nữa. Coi như là giữ lại cho người ta ít sĩ diện.

Nhìn theo bóng Hạ Dương khuất dần, Như Phong chậm chạp nhếch bực môi mỉm cười. Đại não chàng đang nghĩ gì ko ai biết, nhưng người đi đường cũng ko khó để cảm nhận được nụ cười chua chát ấy.

- Này, anh làm cái trò gì vậy? Cái tật nói năng linh tinh ko sửa được à? Hạ Dương có chút tức giận phát mạnh vào vai Ngọc. Tận cùng thì nàng cũng ko hiểu nổi tại sao mình lại có tâm trạng này.

- Ai, đau. Ngọc nhăn nhó, em làm cái gì vậy hả? Có muốn “trồng ngô” trên đường bê tông ko? Anh đang lái xe đấy nhá, đã đi xe ko được ôm rồi lại còn bị hành hung nữa huhu sao đen đủi vậy?

- Đáng đời anh đó, ai bảo thích “phát đài” lung tung hử? Ở phía sau nàng bặm môi trừng mắt, nghĩ đến Ngọc ko nhìn thấy lại trực tiếp dùng tay nhéo ở eo Ngọc 1 cái.

- Áyza, em là “vũ thê” đấy có biết ko?

- Xì, thê cái đầu anh. Nếu ko phải vì Ngọc đầu đội mũ bảo hiểm thì nàng đã tặng thêm 1 phát vào đầu lái xe rồi, chắc, xem ra cũng có chút xui khuyển hướng bạo lực.

- Em đã nghe đến phương trình “sai” bao giờ chưa?

- Chưa, là phương trình gì thế? Hạ Dương có chút ngạc nhiên hỏi lại, sao bỗng dưng lái xe lại nổi hứng hỏi nàng chuyện toán học vậy?

- Ồ thì là $2 - 1 = 0$ đó.

- Đây là bài hát, phương trình gì mà phương trình? Hạ Dương bĩu môi, làm nàng tưởng thành cái gì nữa.

Ngọc cũng ko quản nó là phương trình hay bài hát, hỏi tiếp nàng 1 câu:

- Em thấy phép tính ấy sai hay đúng?

Một câu hỏi này đã đem Hạ Dương nàng rơi vào trong yên lặng.

Nàng ko trả lời.

64. Chương 64: Chết Tiệt! Lại Rung Động Mất Rồi?

- Tập hợp! Còn thiếu ai nữa ko? Lướt tiếp theo là lớp chúng ta đó. Hạ Dương cố gắng gào lớn nhắc các bạn của mình trong đám ồn ào.

- Sẵn sàng. Tiếng 4 đứa con trai hô lớn át hết cả giọng nữ oanh vàng thánh thót của các nàng có thể khiến Hạ Dương an tâm hơn, chí ít thì chúng nó cũng ko thấy khó mà bỏ cuộc. haiz...

- Ah, nhưng mà lớp trưởng, thầy chủ nhiệm chưa thấy đâu, ko biết là có kịp tham gia ko? 1 tên bắn khoản hỏi nàng.

- Hả? Thầy Phong chưa đến trường ấy hả? Đùa chắc, lão này muốn dìm chết tụi mình à? Thiếu đứa nào thì còn bù gấp được chứ ko có giáo viên thì ko đủ điều kiện đâu. Nàng ngoảnh ngoắc tìm người.

- Ah, thầy ơi, chúng em ở đây. Có đứa nào vẫy tay gọi lớn.

- Xin lỗi nha, thầy đến muộn mất một chút, may vẫn còn kịp. Các em nhanh đeo găng tay vào đi, phải cố sức mà kéo đó nha, tìm mãi mới thấy cái loại này ko trơn, ma sát rất tốt.

Ồ, thì ra đến muộn là vì chuẩn bị găng tay “xịn” này, đứa nào đứa ấy nghĩ đến điều này nên cũng ko để bụng, duy chỉ có Hạ Dương nàng.

- Sao thế?

- Em ko cần. Hạ Dương quay đi thẳng thừng, đồ của Như Phong nàng sẽ ko nhận bừa bãi nữa.

Cái gì chứ? Muốn bằng cái này để bịt miệng nàng sao? Sự thật đến giờ phút này, nàng càng thêm căm hận Như Phong.

Ban đầu nàng vốn nghĩ là kéo co giống như hồi cấp 2, dùng dây thừng để kéo nên mới nói với lão sợ đau tay ko muốn đi, lão lại “nửa tỉnh nửa mê” hỏi nàng “muốn để cho người con gái khác ôm eo lão hả” khiến nàng hiểu nhầm kéo co truyền thống nên ko có chuẩn bị găng tay ỉnh. Lúc này nhìn các lớp khác thi đấu trước nàng mới vỡ lẽ, thì ra suy nghĩ của nàng đúng...??? Nàng ngu ngốc bị lừa rồi. haizz...

- Tiếp theo xin mời D1 với A3 ra trận nào....!! Trên loa phóng thanh đã xướng tên của lớp nàng.

- Nhanh, 1 nam 1 nữ xen kẽ nhau. Thầy chủ nhiệm sẽ đứng đầu, lớp mình cố lên! Hạ Dương chỉ đạo mọi người.

Khách quan mà nói thì đội ngũ của lớp nàng cũng ko đến nỗi nhỏ con, lại còn thêm sự trợ giúp của một ông thầy khỏe mạnh có thừa nên dễ dàng vượt qua các lớp khác để tranh giải nhất nhì với 12A4 bên khối A.

- 12D1 Winner. Yeh!! 10 người thi đấu cùng đặt tay phải vào với nhau hô lớn, cổ vũ tinh thần.

Phía đội bạn cũng ko thua kém hô to “12A4 vô địch”. Nhìn đến đối thủ, Hạ Dương nàng ko khỏi âm thầm lè lưỡi. Mặc dù lớp A4 do cô Thùy gầy yếu chủ nhiệm, lớp nàng nhìn qua có vẻ lợi thế hơn nhưng thực chất thì 5 thằng con trai của lớp đó hơn hẳn so với mặt bằng chung của các nàng. Chưa kể bạn Thoa Tạ tham gia kéo co, e rằng đội nàng khó giành phần thắng được. đành phải cố gắng hết sức thôi.

Cầm giắc bàn tay như bị tước mất lớp da, xát vào dây thừng thô to khiến bàn tay nàng đau buốt, thực tế là từ đầu đến giờ, qua bao nhiêu trận nàng vẫn để tay trần mà kéo, trận cuối này có lẽ ko chịu được mất.

Dự đoán của nàng ko hề sai một tí nào, sau một lúc giằng co thì chiếc khăn đỏ buộc ở giữa sợi dây cũng lệch qua vạch vôi của đội A4.

Shit!

Thua rồi.

Trong khi những người khác chán nản ném dây thừng xuống đất, giải tán về “trại” mình đập phá (nói là trại nhưng thực chất là phòng học đã được trang trí, coi như là trại để chấm điểm giữa các lớp, haiz... thông cảm vì thiếu diện tích), Hạ Dương lùi thui 1 mình đến ngồi ở ghế đá dưới gốc cây xà cừ lâu năm, nhìn lại bàn tay mình mà âm ức.

Chảy máu rồi, chết tiệt, hic. Đau ghê gớm. Biết thế này mượn chúng nó cái khăn quần vào cho đỡ, huhu

- Có đau lắm ko? Như Phong đột ngột xuất hiện cúi đầu hỏi nàng.

Hạ Dương vội vàng rút tay về sau lưng, đáp:

- em ko sao, thầy đừng lo.

Nói vậy cứ nghĩ Như Phong sẽ tự ái vì bị mình từ chối quan tâm mà rời đi, ai dè, lão lại ngang nhiên ngồi xuống cạnh nàng, tay trực tiếp kéo tay nàng ra trước:

- Thế này mà còn nói ko sao? Ngang bướng quá rồi đấy. Như Phong trách nàng nhưng giọng nói vẫn nồng đượm yêu chiều, ko hề gắt gỏng lên nhìn nàng. Tạm thời cứ dán cái này vào đã, về tính sau. Dứt lời chẳng biết lấy đâu ra mấy miếng urgo, bóc, dán bịt lại các vết xước.

Chắc. Có chút cảm động, Hạ Dương nàng ngược mắt nhìn mặt Như Phong ko nói câu nào, làm gì được khi nàng giăng tay về lại bị lão dùng vũ lực lôi lại đặt lên chân lão ha?

- Em làm rất tốt, chuyện để tất cả các bạn đi cổ vũ, đúng là hay hơn khi để 1 số bạn cố định cổ động cho tất cả các mục, rất tuyệt đó.

- Đâu có ạ, em làm sao dám thông minh hơn thầy? Thôi, em vào lớp trước đây. Nói rồi nàng đứng dậy rời đi cũng chẳng nói 1 tiếng cảm ơn nào cả, để lại Như Phong ngồi đó nhìn theo bóng nàng mờ dần.

- À, thầy sẽ còn thấy nhiều điều bất ngờ khác nữa đấy, ko phải như bản kế hoạch của thầy đâu. Đúng cách Như Phong 1 khoảng, Hạ Dương đột nhiên quay lại nói lớn.

Thật sự là ko còn muốn dựa vào anh nữa sao? Nhưng mà anh lại muốn....

Như Phong nghĩ đến điều này khi nghe câu nói đó của nàng. Trong đầu lại lóe lên ý tưởng mới, sức mạnh tập thể. Phải, chính là dư luận đám đông, Hạ Dương đã dùng cái này cho hội thi kéo co, vậy chàng cũng nên dùng thử 1 lần chứ nhỉ?

Chẳng mấy chốc mà màn đêm buông xuống, tất cả các lớp đều đã ăn uống hò hét xong cả, nhanh chóng tập trung trước sân khấu trường để chào đón một đêm ấn tượng nhất của thời học sinh.

Nói thật, được mấy khi nhà trường “lên cơn” mà tổ chức ghi dấu kỉ niệm cho các nàng thế này? Anh chị khóa trước cũng ko có tiết mục này, các nàng phúc phận lớn đúng dịp ban lãnh đạo nhà trường “trúng gió” thật là hạnh phúc.

- Xin mời các bạn giữ ổn định theo đơn vị lớp mình vì chúng ta đang tiến đến 1 cuộc thi ko kém phần gay go và hấp dẫn với tên gọi “Trên sân đất – walk”. Chúng ta cùng chào đón thành phần ban giám khảo, bao gồm....

Phía trên sân khấu bạn bí thư liên chi đoàn giới thiệu về phần thi diễn thời trang, trong này Hạ Dương cùng các bạn đang lú lú rú rú mặc đồ trang điểm. Mỗi lớp đều có 1 phòng riêng để chuẩn bị trước khi ra sân khấu, lớp nàng được phân ở 1 góc cuối hành lang phụ, từ chỗ này có thể nhìn thấy sân khấu khá rõ nên ko ít người cứ nhón nhào vừa thay vừa ngó mắt ra xem.

- Chu choa, mày ơi, bọn A1 khéo nhỉ? Chúng nó kiếm đâu mấy thằng con trai lẻo khéo thế kia nhỉ? Chẳng bù cho lớp mình ko đứa nào chịu đi.

- Hả? 5 đứa nó là con trai à? Eo ui, kinh, chân nhỏ như con gái ý, lại đi giày cao gót như đúng rồi, sặc.

- Ko nghe nói đấy à, đặc sắc chính là cả 5 tên kia đều là nam giả nữ đấy, mày có nhận ra được ko? Nghe cả sân trường xuyết xoa kia? Bọn nó dễ được giải nhất nhỉ?

- Này, mấy bà thôi tám nhảm đi, lớp chúng ta sẽ khiến cả trường bùng nổ chứ ko chỉ có thể thôi đâu. Vậy nên chú tâm vào thay đồ cho tui, rảnh rồi thì luyện lại cách đi đứng đi, nè Thanh Thủy, đã nhớ phần thể hiện của cậu chưa? Nhớ bước đi phải thanh thoát như múa đó, ko thành vấn đề với bà chứ? Còn Quỳnh, bà phải tập lại chút nữa, dáng đi càng tự tin càng tốt, hiểu ko?

- Rồi, ok! Ok! Tụi tui ko nói nữa...

Hạ Dương nhắc nhở căn dặn mấy người xong thở phào, vuốt mồ hôi. Nói thật nàng ko tự tin lắm với phần chỉnh sửa thay đổi diễn viên cùng mấy bản thiết kế của mình, nhưng theo nàng nghĩ thì A1 chưa chắc đã giành giải nhất, họ đã quên đi mất 1 điều quan trọng hơn cả ấn tượng chính là chủ đề của bộ thiết kế và ý nghĩa của từng trang phục. Nghe lời bình đã thấy ko ổn, chưa khai thác hết được mà cũng ko có điểm nhấn, chẹp chẹp, thông cảm ấy bạn bên khối A kém văn thơ vậy.

- Ê, đến lớp mình rồi đó, hết C2 rồi, mau ra sau cánh gà đi. Thùy Dương nhận chân phục vụ chạy vào báo cáo.

- Ok!

Hiệu quả thực tồi. Các nàng mới đi ra khỏi phòng thay đồ đã thu hút ko ít ánh mắt tò mò của các bạn lớp khác rồi, nghe có vẻ triển vọng đó.

Mỗi lần 1 nữ người mẫu nghiệp dư lớp nàng ra trình diễn đều khiến cả trường cười nghiêng ngả trong tiếng nhạc nền thoát mạnh mẽ, chốc lại chuyển nhẹ nhàng êm du. Haha đấy chính là thành quả mà nàng hì hục nhờ người ghép nhạc mới có một CD mong muốn độc đáo vậy đó.

Thanh Thủy bước ra với bộ áo đen choàng hình cánh dơi, nàng vinh hạnh được đóng giả làm chim én bay lượn trên “ko trung” với thông điệp hãy bảo vệ loài chim sắp bị rơi vào tuyệt chủng này.

Bộ trang phục đầu tiên đi ra, nhìn cái gật đầu của ban giám khảo các nàng thỏa mãn hơn nhiều, lần lượt sau đó là bộ váy ngắn làm từ chai nhựa, bộ quần áo bụi đời được kết từ những túi nilon, bộ quần áo “thùng rác” làm từ hộp xốp... mỗi thứ đều có ý nghĩa giá trị riêng cuốn hút và lôi kéo rất nhiều người vào qua cách thể hiện riêng biệt kết hợp với giọng nói truyền cảm của Lê Văn sau cánh gà.

Kết thúc phần biểu diễn của lớp nàng là 1 tràng pháo tay ròn rã, Hạ Dương cười thỏa mãn, cho dù là ko có giải thì nàng cũng đã rất thành công.

- Trong khi chờ đợi ban giám khảo trao đổi và đưa ra quyết định, chúng ta hãy cùng thưởng thức 1 giọng ca vô cùng đặc biệt đến từ chi đoàn 12D1. Xin ột tràng pháo tay thật lớn nào các bạn!!!

Sặc.

Các nàng vừa lui lại sân khấu đã nghe thấy trên loa trường như vậy, cũng nhiệt tình vỗ tay mặc dù chẳng biết là thằng nào can đảm thế? Cứ nhắc đến tên lớp mình đã thấy oai rồi, vỗ tay, vỗ tay đi.

Oh Who is there?

Trước cửa phòng thay đồ, mấy nàng tròn mắt, kia ko phải là Phong ca sao? Phong ca hát ấy ah? Woa rất đỉnh đó, có thể đi thi sao mai chứ chẳng chơi, chống cằm ngoài hành lang hóng tí.

Giọng Như Phong thật trầm ấm...

“Hôm nay, đứng trên sân khấu này, hi vọng tôi ko còn là thầy giáo của các em, 1 lần này có thể như 1 người bạn của học sinh của mình để chúng ta ko có cái gọi là khái niệm chia tay. Có thể người thầy sẽ đi qua cuộc đời các em khi các em ra khỏi trường, thế nhưng tình bạn sẽ theo các em mãi mãi. Dù có những lúc giận hờn nhưng sau này chúng ta cũng sẽ hiểu cho nhau và trân trọng nó hơn. Tuy nhiên, nói vậy ko có nghĩa là ca khúc tôi gửi tới các em nói về tình bạn, ngược lại, đó là 1 bài hát về tình yêu. Đặc biệt, ngày hôm nay, tôi xin gửi tới 1 người con gái bài hát này, cô gái đó cũng đang có mặt trong trường chúng ta khúc ca “Love to be loved by you!” (.youtube /watch?v=Xc4L78-diRo

).

Ồ???? Thật ngưỡng mộ. Cô gái nào đó thật hạnh phúc quá đi!!1 Ta muốn ta muốn a...

Sân trường phút chốc sau lời nói của Như Phong mà xôn xao, có lẽ là cô giáo mới về đầu năm chẳng? Cô đó vừa trẻ vừa xinh.... Blabla....

- Ê mày? Hồng lẽ ổng ngoại tình à? Hay là vợ A Lốc cũng đến đây? Thùy Dương đứng cạnh nàng huých tay hỏi.

- Xì, tao chưa nghe nói đến người nhà cũng có thể đến dự đâu, mày cứ mong là mình đi. Haha

- Hứ, khỏi nói, tao biết lão chẳng để ý đến tao xì...

- Biết mình vậy là tốt, hoan nghênh hoan nghênh...

- Cái con ranh này, tao nói vậy mà mày cũng đồng ý à? Hở hở?

- Thôi đi, trật tự coi, nghe xem là bài nào đã.

- Ôi dào, có gì hay, bài này tao nghe cả chục lần rồi, có gì mới mẻ chứ?

- Ờ, vậy à? Về gửi tao link nghe thử coi, nghe lão hát cũng hay hay, mà nhớ có cả lời dịch luôn đấy nhá, chứ cho toàn tiếng anh bố tao hiểu được.

- Xí, vậy cũng nói mày học khối D, ko xấu hổ hả con? Thùy Dương ha hả cười lớn.

Hạ Dương cũng chẳng thèm tranh luận gì thêm, nàng ko phải là ko hiểu hết, chỉ là muốn hiểu cho cận kề 1 chút mà thôi. Tâm ý người ta, ko thể nào ko nhận, huống hồ... hình như...tim nàng đang khóc.

- Ấy, Dương, Ngọc nó đang ở ngoài kia đợi em đó. Anh Nam bảo vệ tìm thấy nàng liền gọi.

- Dạ? Anh Ngọc ấy hả? Nàng cũng ko lạ anh Nam biết hần, dù sao hần là khách quen, lại còn hay đến giúp mẹ nàng nữa.

- Uh, nó đến tìm em, nhưng anh ko cho vào được nên kêu đợi ngoài cổng trường. thông cảm nha, quy định rồi.

- Dạ, ko có gì mà anh, em ra xem có chuyện gì đã. Hạ Dương vội vàng roqif hành lang chạy ra ngoài.

- Anh đến tận trường em làm gì vậy?

- Ah, hi, nghe nói tối nay em cũng lên sân khấu, định vào làm mấy pô ảnh, tiện thể cổ vũ bà xã giành giải rút mà bảo vệ ko cho vô đó, đau thiệt.

- Xí, thôi tha nhà anh, cổ vũ thế anh ở nhà thì hơn đó. Nàng trẻ môi ra vẻ ta đây ko cần.

- Đây, hình như tên đó đang hát Love to be loved nha?

- Zê, nàng so vai, kinh nha, anh cũng giỏi tiếng anh vậy? Nghe biết liền hà?

- Cái đầu ngốc của bà xã anh mới ko biết đó, xem ra là đang muốn xin lỗi em đó, tính sao?

- Tính cái gì mà tính? Hôm trước anh vừa tỏ tình với em mà hôm nay đã đi lo cho tình địch thế cơ à? Xem ra anh mới là ngốc chứ?

- Uh, Ngọc cúi đầu thừa nhận, ông xã em là ngốc nên mới để em có cơ hội ngoại tình ấy chứ? Chà chà, thú vị nghen, học sinh với...ừm..mm o....ay....a.... (bỏ tay ra)

- Đây, anh mà còn lảm nhảm linh tinh là liệu hồn đó. Hạ Dương trợn mắt đe dọa, tay ko ngừng bịt chặt miệng Ngọc.

- Hàng, hàng, giờ 2 tay chịu trói, được rồi, thì anh ko nói nữa, cái này tặng cho em đây.

- Gì đây? Em còn chưa biết có được giải hay ko mà anh đã tặng quà chúc mừng rồi cơ à?

- Chúc em thua cuộc thì có, hứ, vậy nha, a đi đây, à nhớ là về nhà mới được mở ra xem đó.

- Ờ, anh về trước đi. Nàng cũng giơ tay lên bye bye, ko hiểu là có ý gì mà bí mật vậy?

Nhưng mà, cái chính là trời sinh ra nàng tò mò, hiểu kì có thừa...

Để nàng về nhà xem ấy hả? Có mà đợi kiếp sau.

Hạ Dương vừa đi vừa mở ra xem.

Chắc, là 1 tấm ảnh sao?

1 cô gái ngồi dưới mưa, 2 chân khếp chặt lại với nhau, cái dù màu nâu đậm phía trên ngăn những giọt nước vô tình.

Mình? Đây là mình mà?

Chuyện gì đây, bức ảnh này mình chụp khi nào, sao anh Ngọc lại có ha?

“Xin mời đại diện lớp 12D1 lên nhận giải nhì kéo co và giải nhất “đất-walk”, xin nhắc lại lần nữa, đại diện của lớp 12 D1 đâu ạ?”

Cắt đứt dòng suy nghĩ, Hạ Dương cất vội bức ảnh vào trong túi quần mà chưa kịp nhìn đến dòng chữ phía sau “Người con gái dưới mưa 2006”.

65. Chương 65: Gương Vỡ Lại Lành, Tan Rồi Lại Hợp

- Này, của bà vừa rơi đó.

- Hả? Ở đâu thế? Nàng cầm lại thứ mà Thùy Dương vừa đưa cho nàng hỏi.

- Ảnh chụp gì xấu hoắc cần câu, hehe, Thùy Dương làm mặt cười trên nàng, lại còn bày đặt đứng dưới mưa chụp nữa, coi về lãng mạn quá nha cưng.

- Sặc, con ranh này, chưa biết ai xấu đâu nha, xấu àm khối người mơ chẳng được đó.

- Phải nói là “em mơ khối người mà ko ai thèm dòm 1 cái vì em “xinh đẹp quá” chứ? Kaka, Thùy Dương đắc ý cười lớn, rồi làm bộ mặt nghiêm túc, thay xong chưa, nhanh lên, đốt lửa rồi kìa.

- Ờ, đợi tí, gom nốt mấy cái này.

Hạ Dương vội vàng thu dọn đồ của mình, ngạc nhiên khi nhìn đến nét chữ nghiêng nghiêng mềm mại của Ngọc “Người con gái dưới mưa 2006” sao?

Mình, năm 2006 hả?

Bất chợt có gì đó ủa về.

Trời mưa?

Bộ váy này?

Là khi đó?

Ah, bó hoa hồng, chính là người tặng mình bó hoa hồng năm ấy. Là anh Ngọc sao?

Ko ngờ là anh còn chụp hình mình nữa, góc máy khá đẹp, ít nhất thì bản thân thấy mình cũng ko tệ, thua kém người mẫu nổi tiếng chút xíu hà.

Thì ra, lần đầu tiên gặp gỡ ko phải là ở quán café của nhà mình mà là nơi ấy?

Tình yêu của anh ấy ko phải là sét đánh mà thực sự đã ấp ủ 3 năm sao? Hình như nàng đã hơi vô tâm? Có thể quên một con người lạ lùng như vậy?

Ngày hẹn với Mưa năm đó đã in dấu trong tim nàng một nỗi mát mát thất vọng, cũng ngày đó khiến nàng đã in dấu trong tim người khác một tình cảm ko nói lên lời?

Như Phong hay nàng? Ai là kẻ bạc tình đây?

- Đi mau, cả lớp đang đợi đó, ngơ ngẩn gì nữa? Thùy Dương sốt sắng giục nàng rồi rít.

- À, ừ, xong rồi đây.

Theo bước chân Thùy Dương, nàng cùng góp mặt vào vòng người ca hát nhảy múa quanh đồng lửa, thích thật, đúng là 1 đêm đáng nhớ trong cuộc đời 3 năm làm học trò của nàng.

Trở về nhà cũng đã muộn, thêm vào sự mệt mỏi khiến nàng chẳng buồn tắm rửa gì cả, lăn mình xuống giường ngủ tít mít, may mà sáng mai ko phải đến trường, tha hồ ngủ nướng... haiz...

....

“Này, em có thấy mình rất quá đáng ko?”

“Sao cơ? Quá đáng điều gì?” Hạ Dương nàng ngây ngốc hỏi lại.

“Em cứ như vậy là bắt cả 2 tay, hiểu ko? Nói làm sao anh có thể tha thứ được? Anh ghét nhất là sự giả dối, em biết mà, sao còn làm vậy với anh?”

“Này, anh nói đi đâu thế? Em bắt cả 2 tay khi nào? Lừa gạt anh điều gì? Tự nhiên anh nói như vậy em mới là người ko hiểu gì cả.”

“Có lẽ ko nên nói nhiều làm gì, dù sao đi nữa anh chỉ muốn em hiểu 1 điều rằng, em sẽ luôn luôn ngự trị trong trái tim anh, bây giờ, mãi mãi...sau này nếu anh có kết hôn với một người khác, anh dám khẳng định anh ko yêu họ nhiều như yêu em. Chúc em hạnh phúc và vui vẻ.” Như Phong mắt nhìn nàng đắm thắm dịu dàng, ko mong đợi một điều gì từ phía nàng cả, chàng chậm chậm quay người bước đi vào phi trường.

“Đợi đã, anh đừng đi, anh cũng là người luôn ở trong tim em, trước đó, bây giờ và...” Tiếng nàng hòa lẫn vào trong không trung, 2 chữ “sau này” chưa kịp thốt ra hình ảnh về Như Phong đã vỡ vụn.

....

Hạ Dương giật mình tỉnh dậy khỏi giấc mộng, rốt cuộc vì sao lại mơ một giấc mơ ko đâu vào đâu cả, điềm báo chẳng? Điềm báo rằng sau này nàng sẽ yêu người khác, yêu 2 người cùng một lúc, bị Như Phong nói chia tay và bỏ lại 1 mình...?

Chắc, chẳng ra làm sao cả, mình và lão đã còn cái “cooked” (chú thích: đọc là “Cúc-cựt” lái âm thành “....” gì đó mà ai cũng hiểu) gì đâu.

Tự trấn an mình như vậy chứ nàng cũng ko khỏi xao xuyến, bởi trong lòng vẫn vang vọng âm thanh từng lời hát của Như Phong tối qua.

Để xem nào, nàng thực sự là người con gái có điểm phúc được nhận bài hát đó của ổng sao?

Lạch cạch gõ từng phím “Love to be love by you”, Hạ Dương hài lòng chỉnh loa vừa phải để mình nghe, mắt vẫn chăm chú vào màn hình xem lời dịch.

Được đó, nghe cũng có vẻ có chút ít gì đó giống mình, nhưng nàng liệu có thể là người nữ chính đó ko?

Chán chương lác đầu, nàng thở dài xuống lầu rót nước uống, khẽ chạm vào lòng bàn tay, vẫn còn đau, vẫn còn miếng dán của Như Phong. Cứ như vậy, anh vẫn luôn ở bên em, chăm sóc cho em, lo lắng cho em hả? Liệu có phải vẫn còn yêu?

“Rìtttt.... Rìttttt....”

Hạ Dương bần thần uống hết cốc nước, chợt nghe thấy một thứ âm thanh rất lạ. Tập trung lắng nghe, nàng chậm chậm bước về phía kệ để ti vi nhà mình.

Nếu nàng ko lầm, đó chính là âm thanh của điện thoại rung, rít từng hồi lên mặt gỗ.

Có điều, điện thoại sao?

Của ai vậy?

Nàng hiển nhiên đã quay lại với kiếp sống nghèo nàn, ko có để yêu đi kèm rồi.

Mẹ nàng sẽ ko đứng lại để điện thoại trong ngăn tủ, lại khóa khiếc cẩn thận như vậy.

Lẽ nào...?

Hạ Dương có chút lo ngại với suy nghĩ của mình, có vẻ như nàng là con người đa nghi, nhưng nàng cũng chỉ có thể nghĩ được đến vậy thôi.

Phù...., đành phải xem xét thêm ít thời gian mới biết được có phải bố nàng lại lén lút dùng di động hay ko. Nếu thực sự là như vậy, e rằng sóng gió lại sắp nổi lên rồi.

Cũng ko thềm quản hiện tại đã là mấy giờ sáng, Hạ Dương khoác tạm thêm 1 chiếc áo bên ngoài, mở cửa đi dạo. Tự nhiên, nàng lại nổi hứng đi dạo nửa đêm nửa hôm như vậy mới chết chứ. Mà cũng chẳng phải tự nhiên đâu, là có lí do cả đấy. Nàng đang có rất nhiều mối băn khoăn giằng xé, trái tim nàng liệu có thể chịu đựng tất cả hay ko?

Đùng một cái, chia tay mối tình đầu.

Đùng một cái nữa, mối tình đầu tỏ tình lại.

Đùng một cái nữa nữa, thêm một người ngổ lời với mình.

Chà, nghe cũng phiêu lưu ghớm.

- Em này, sao lại đi 1 mình cô đơn như vậy? Theo anh đi tìm sướng nha.

Một giọng nói cọt nhả phía bên phải nàng vang lên, Hạ Dương có chút sợ hãi đi nhanh hơn, ko nói nửa lời theo bước chân ngày càng gấp gáp. Khốn kiếp thật, nay mình lại gặp phải mấy tên lằng nhằng bựa vãi này. Shit.

- Ấy, em gái, đừng sợ, các anh đây ko làm đau em đâu.

1 giọng nói khác bên trái nàng vang lên, bàn tay thô ráp của hắn cũng chạm đến bàn tay nàng đang vò vạt áo ướt đầm mồ hôi. Hạ Dương chẳng nói 1 lời, liền lập tức vùng vẫy ra khỏi 2 tên “chó đại” đó, xoay người về đằng sau chạy thật nhanh về hướng nhà mình.

Chúa tôi, nàng ko có võ, ko dám làm gì 2 tên đó, có làm gì chúng cũng chưa chắc đã chiếm thế thượng phong, đành phải dùng đến thượng sách chuẩn này.

Rõ ràng đã gần về khu phố nhà mình, nàng cũng chẳng dám la to lên vì nếu hàng xóm người ta biết nàng lại bị “đeo gông” vào mặt với tội danh đi chơi đêm hôm, cũng ko phải cái loại tốt đẹp gì, Hạ Dương chỉ còn cách cầm đầu cầm cổ chạy 1 mạch với hi vọng thoát khỏi sự đeo đuổi của những tên hám gái.

Bụp!

Ai ui, ôi ko!

- Có sao ko?

- (lắc lắc đầu liên hồi)

Như Phong đưa tay mình vuốt tóc nàng một cách thật nhẹ nhàng ôn nhu chiều chuộng, xoay người nàng về phía sau mình, rồi mới nhìn đến 2 tên thanh niên nham nhở kia:

- Đây, hàng là do bọn này tìm thấy trước, biết điều thì cút. 1 trong 2 tên tay bẻ khực háng giọng, hất hàm nói với Như Phong.

Cái nhìn lạnh buốt đen thẳm thẳm của Như Phong quét đến, ko biết là chứa đựng bao nhiêu tức giận cùng nguy hiểm, Như Phong chưa hề hé răng nửa lời chỉ lặng im nhìn 2 tên ngốc này sắp đến gặp Diêm Vương mà ko biết.

- Đừng có giả trò anh hùng cứu mỹ nhân, haha, 1 tên cười lớn khinh bỉ, cũng phải xem đến sức lực mình có bao nhiêu chứ. Hô hô

2 tên đó người tung kẻ hống, lăm nhảm mấy câu giương oai thanh thế, Hạ Dương nàng đứng sau Như Phong cũng lo ngại, ko biết sức lực của 1 ông chú 30 có thể đấu lại với bọn này hay ko, kéo kéo áo Như Phong với thông điệp “đừng để ý đến chúng, chạy về nhà khóa cửa lại là được rồi”.

Đáng tiếc.... haiz...

Như Phong ko hiểu ý nàng, hoặc giả là ko muốn hiểu, hoặc cũng có thể muốn thể hiện mình 1 chút trước mặt nàng, nắm tay nàng kiên định, vỗ vỗ nhẹ lưng nàng, sau đó che mắt nàng lại, ghé tai nói nhỏ:

- Đừng nhìn.

Sau một giây đó thôi, Hạ Dương còn chưa kịp mở mắt thắc mắc với Như Phong đã thấy tiếng kêu la xin tha tội của 2 tên nọ nằm quằn quại trên đường.

OH No! Ko thể tin được!

Như Phong người này đã tung ra cái chiêu gì vậy trời?

- Cút!

Tiếng Như Phong gần giọng, âm lượng băng lãnh, khiến 2 tên kia vội vàng đứng dậy, sấp sấp ngửa ngửa chạy cà nhấc từng bước biến mất, ngược lại, âm lượng ấy lại khiến nàng thập phần tò mò, sấn lại tới gần Như Phong hơn:

- Thầy à...???

- Ủm, sao rồi, có sợ ko? Giọng nói khác hoàn toàn với khi nãy.

- Vừa rồi thầy làm gì mà cừ vậy? 2 tên đó chạy mất dép kìa? Nàng chỉ vào 1 cái dép da đều còn nằm chổng chơ trên đường.

Như Phong mỉm cười nhìn nàng, ko nhìn được cốc vào trán nàng 1 cái;

- Ngốc nghếch, ban đêm ban hôm, lò mò ra đường làm gì hả? Có biết là nguy hiểm lắm ko?

- Dạ, dạ, em biết rồi, nàng thề lưỡi nhỏ giọng, nhưng mà thầy sao đỉnh vậy? Thầy biết võ à? Dạy em nữa nghen???

- Xì, lo mà học trên lớp đi, học mấy thứ đánh đấm vớ vẩn làm gì hả? còn nữa, còn ko mau về nhà, nửa đêm em đi lại trên phố 1 mình thế này có biết là câu dẫn bao nhiêu người ko?

- Ủm, Hạ Dương cũng chẳng hiểu sao cảm thấy có lỗi, cúi đầu ko nói.

- Thôi, bỏ đi, cũng may là ko sao. Haiz... về thôi. Như Phong dắt tay nàng chậm rãi bước đi.

Được 1 lúc, vẫn là Hạ Dương nàng cảm thấy bồn chồn ko yên, ngẩng đầu nhìn Như Phong:

- Sao thầy cũng ra đường lúc nửa đêm vậy? Hồng lè ổng đi tìm “gái”? Ồ, tất nhiên là câu sau chỉ nằm trong ý nghĩ của nàng mà thôi.

- Còn hỏi nữa à? Ko phải là nhìn thấy em chạy thục mạng nên cũng phải phi thân từ trên lầu xuống đến ứng cứu à?

- Ồ? Thầy nhảy lầu ấy hả? Hạ Dương tròn miệng, ổng nhảy từ trên tầng 2 xuống, ko hề có vết tích bị thương nào???? Khó tin thật, thân thể có khả năng đặc biệt gì hay ko ta?

- Ồ, Như Phong băng quơ đáp lại, nãy mà ko xuất hiện kịp thời có lẽ nàng ta đã bị ăn sạch sẽ rồi còn đâu?

Hạ Dương mãi mê đắm ý với suy nghĩ sâu kín của mình, “Như Phong thật sự vẫn rất quan tâm đến nàng, vội vã đến bên bảo vệ nàng, tìm con đường ngắn nhất đến chỗ nàng...” mà ko hề biết đến vẻ mặt có ý che giấu điều gì đó của Như Phong.

2 người lặng lẽ đi bên nhau ko ai nói 1 lời nào cả, Hạ Dương cũng ko rút tay mình khỏi tay Như Phong, cho đến khi đứng trước cửa nhà mình mới nhỏ giọng:

- Về đến nhà em rồi, cảm ơn thầy.

Kết thúc câu nói, nàng đang tính thu tay về thì bị Như Phong giữ lại, thuận tay kéo 1 cái, cả người Hạ Dương đổ vào trong lòng chàng, Như Phong ôm chặt nàng trong tay, nhỏ giọng thì thào:

- Đừng làm anh đau.

- ???? Hạ Dương nàng ko hiểu được ý của chàng, vẽ liền mấy dấu hỏi to đùng, cứ tưởng chàng ta sẽ nói câu “anh yêu em” hay đại loại như thế chứ? Nói như vậy là cầu xin hay ra lệnh đây? Mà nàng đã làm đau ổng hả?

- Yên lặng nào, đừng có nhúc nhích, Như Phong có lẽ cũng biết nàng ko hiểu mô tê gì, vòng tay càng ngày càng kéo chặt hơn, thì thầm bên tai nàng, từng lời rất nhỏ nhưng đảm bảo nàng có thể nghe thấy rõ ràng, “đừng dành tình cảm cho người khác ngoài anh, đừng có hoài nghi anh bất cứ điều gì, đừng ôm hôn người con trai nào khác, đừng có lạnh lùng vô tình với anh, anh sẽ rất đau, rất đau...”

Ồ, thì ra bấy nhiêu cái đừng là đang nói về việc “đừng làm anh đau” ấy hả? Hạ Dương lờ mờ đoán ra được ít nhiều, từ trong lòng Như Phong nhòai người ra, nhìn vào mắt Như Phong nói:

- Thứ nhất: Không phải em dành tình cảm cho người khác mà là anh, anh còn lưu luyến tình cảm với người con gái đó. Thứ 2: Em ko hề ngờ vực anh bất kì điều gì mà chỉ là tại anh làm cho em ko thể tin tưởng vào anh được nữa. Thứ 3: Người ôm hôn người khác ko phải là em mà là anh. Thứ 4: Anh là người lạnh lùng vô tình với em trước, là người vứt bỏ em rồi sau đó lại quay lại tìm kiếm trong đau khổ. Em mới là người đang bị đau, anh hiểu chưa? Là anh làm em đau”.

- Anh xin lỗi, là anh ko tốt, là anh đã ôm Minh Tâm, là anh lạnh nhạt với em, là anh làm em đau, nhưng mà em cũng làm anh đau vậy thôi, chúng ta huề nhau nhé, đừng giận anh nữa. Như Phong lại ôm chặt Hạ Dương, để đầu nàng ngả trên vai mình vội vã nói.

- Vì sao nói em làm anh đau? Từ đầu đến giờ cũng toàn là anh làm em đau? Em ko có bắt bẻ điều gì, thậm chí đã trả tự do cho anh, tạo điều kiện để anh quay về với gia đình nhỏ của mình còn gì?

- Ha? Gia đình nhỏ nào?

- Minh Tâm và đứa con 4 hay 5 tuổi gì đó của anh chứ còn sao nữa?

- Ko có, hình như là nhầm lẫn, em nghe ai nói vậy.

- Nhầm gì chứ, ở sân bay các người ôm hôn thắm thiết, lưu luyến ko rời, tiễn nhau ra phi trường, tưởng thiên hạ nó mù hết à?

- A? Em biết chuyện này, hiểu lắm thôi, đó là con trai của cô ấy, hôm đó anh ra tiễn để cảm ơn cô ấy vì đã thuyết phục chồng đầu tư vốn vào dự án anh đang làm, nếu ko có cô ấy thì công ty sẽ ngóp mất. Trời à, ngốc thật mà.

- Hứ, đã thế sao lại còn lạnh nhạt với em? Từ sau hôm đó tự nhiên nổi khùng, ko thèm nhìn người ta 1 cái, ko nói quá 1 từ, vậy là thế nào hả?

- Hi, vì giận em, ai bảo em ôm hôn cậu Ngọc. Nhưng giờ thì anh nghĩ kĩ rồi, đó là tự do của em, có thể chỉ là vô tình 2 người va chạm với nhau, anh ko nên ghen tuông mới phải, thật sự là anh đã ko bằng em khi chấp nhận chuyện này. Thế nên, anh xin lỗi, bỏ qua nhen, dù vậy sau này cũng đừng tùy tiện....

- Stop! Hạ Dương tức sùi bọt mép, đưa tay bịt loa phát thanh của Như Phong, nói đủ chưa? Con mắt nào của anh nhìn thấy em ôm hôn anh Ngọc hả? Con mắt trái hay phải? Nàng làm động tác muốn khoét mắt người khác.

Như Phong có chút ngập ngừng ko nói, thực tình cũng ko phải là mình nhìn thấy nên có chút ngại, cúi đầu nói với nàng:

- Hôm đó em để quên điện thoại ở phòng anh, cậu Ngọc có gọi điện đến, em biết câu đầu tiên mà anh ta nói với em là gì ko?

- Là gì?

- Thấy nụ hôn của anh thế nào hả cưng?

- Oe, anh ấy nói vậy thật à?
 - Chứ còn sao nữa, vậy có phải là 2 người đã hôn nhau ko? Như vậy là có gian tình còn gì, biết rõ anh ko thích anh ta mà em còn....
 - Vớ vẩn, Hạ Dương cốc vào đầu Như Phong, anh ấy hay trêu thế thôi, hình như là tại lúc trước anh ấy có nhắn tin hôn em 1 cái nên lúc đó mới hỏi vậy chứ.
 - Oh, là vậy hả? Anh hiểu lầm à?
 - Chứ còn sao nữa. Hạ Dương cũng nhại lại tiếng của ai đó khiến người ta bật cười.
 - Anh xin lỗi, là anh ko tốt, anh ko tin tưởng vào em, anh xin lỗi.
 - Ồ, nể tình anh vừa cứu em thoát nạn, tạm thời ko truy cứu nữa, nhưng mà em vẫn chưa chấp nhận lời xin lỗi của anh đâu, phải để xem thái độ thành khẩn đến mức nào nữa. hehe
- Hạ Dương rống rạc tuyên bố rồi cụp đuôi cáo lên vào nhà, để lại mình Như Phong đứng bên ngoài ngẩn ngơ, có phải là Hạ Dương nằng đầy ko?
- Nàng vừa chạm môi lên môi ta thì phải?

66. Chương 66: Trận Bóng Đá Chưa Từng Có

Hậu quả của việc thức khuya sẽ là gì?

Ngủ nướng đến giữa trưa mới tỉnh dậy chẳng?

Điều đó thì quá đơn giản, ko còn gì để nói, cái tai hại chính là như Hạ Dương nằng đây.

Hạ Dương nằm co người trên giường lớn, xoay ngang xoay dọc, lăn trái lăn phải, mí mắt nặng trĩu, muốn ngủ tiếp mà ko thể ngủ được, bất lực thở dài lò mò ngồi dậy.

Hờ, cũng gần 8 rưỡi sáng rồi chứ có ít gì.

Đặt chiếc đồng hồ nhỏ xinh xuống bàn, Hạ Dương mắt nhắm mắt mở, đầu tóc bù xù lững thững từng bước đi xuống nhà làm vệ sinh cá nhân.

Trời đất chứng giám, ta khẳng định cái gương mặt xuất hiện trong gương kia ko phải là của ta a!!!!

Hạ Dương nằng cảm thán ngàn lần, động tác nhanh nhẹn hơn, trả lại cái bộ dáng đáng yêu sạch sẽ cho khuôn mặt mình.

Ring ring ring...

Vị khách nào ghé thăm nhà nàng mà biết chọn giờ vậy ha? Vừa kịp nàng tổng vệ sinh xong.

- Ủa, anh Ngọc.
- "Hai" Có vẻ đêm qua ngủ ko ngon lắm nha. Ngọc cũng chẳng đợi nàng mời vào nhà, trực tiếp đẩy cửa bước vào trong.
- Nhìn thấy rõ vậy sao anh? Đêm qua em thức khuya quá, hic. Hạ Dương áp 2 bàn tay lên 2 má mình than vãn.
- Cô nương bây giờ chăm học dữ vậy? Luyện thi đại học à?
- Xì, ko nói với anh qua câu thứ 3 mà, việc gì phải mĩa mai em kinh vậy? Hạ Dương nguyệt ngẩn nguyệt dài, cho dù biết thì anh cũng phải giả vờ coi như là em học bài đến nửa đêm mới đi ngủ chứ? Hừ hừ
- Sặc, anh ko đồng lõa với em làm chuyện xấu đâu, haha, cái này cho em đây.

Ồ, 1 chậu hoa xương rồng xinh xắn.

Nàng đỡ lấy trong tâm trạng vui vẻ, vừa hay nàng đang muốn để cái gì đó ở cửa sổ phòng mình, xem ra Ngọc cũng phối hợp ăn ý với nàng đó. Có thể xem như nhân duyên?

- Cảm ơn anh nha, nhưng sao tự dưng lại tặng em cái này.

- Trăng sao gì, thấy đẹp nên mua cho em thôi, chăm sóc cẩn thận đấy, khi anh về mà nó chết thì em cũng ko được sống yên ổn đâu. Ngọc "đe dọa" nàng ko thương tiếc.

- Xì, biết rồi, nàng cũng dài giọng đáp lại, chỉ sợ nàng vứt cả thúng ở đây ko nước non gì nó vẫn sống nhe nanh nhe vuốt ấy, xương rồng mà, ờ nhưng mà khi anh về là sao? Anh tính đi đâu hả?

- Ừm, đi làm kiếm tiền về cưới em chứ đi đâu nữa? Ngọc cười rạng rỡ, ko hiểu sao rất thích cảm giác trêu ghẹo nàng.

Quả nhiên là ko nói được lời nào hay ho cả, Hạ Dương mặt chuyển dần sang hồng, ko e thẹn mà đẩy Ngọc ra khỏi cửa:

- Ko còn gì thì anh mau về cho em nhờ, khiếp quá đi mất.

- Haha, vậy anh về nhá, đuổi anh về tí lại hối hận vì nhớ anh đấy, Ngọc cao giọng nói lớn, chẳng thêm nề nang gì nhà hàng xóm cả.

- Ai thêm nhớ anh, phì.

Nhìn theo bóng chiếc motor của Ngọc khuất dần, Hạ Dương có cảm giác như mất mát thứ gì rất quan trọng. Tình cảm, nếu như có thể san sẻ tình cảm dành cho anh Ngọc thì mọi chuyện đã thật tốt đẹp. Chắc.

Ồi không, ta vừa mới nghĩ cái quái quỷ gì vậy hả trời?

Xua tan cái ý nghĩ thương hại ấy trong giây lát, Hạ Dương cầm chậu hoa về phòng mình. Đối với những thứ ko thể là của mình thì đừng nên níu kéo, điều này nàng đã học được ở đâu ấy nhỉ?

Vừa vặn đang muốn xuống lầu đi ăn sáng, Hạ Dương lại nghe thấy tiếng chuông cửa. Hôm nay nhà mình nhiều khách ghé đó.

- Ô, thầy hôm nay ko phải đến công ty à? Nhìn Như Phong đứng lù lù 1 đồng ở đó nàng có chút ngạc nhiên. Mọi khi ông ko ở nhà vào giờ này, nếu ko phải đến trường thì toàn tranh thủ ở văn phòng thôi.

- Ừm, đã ăn gì chưa? Cùng đi đi.

- Dạ. Hạ Dương nàng đi theo mà bần khoản, hình như nay thần may mắn gõ cửa thì phải, tự nhiên được tặng xương rồng, lại còn được đi ăn miễn phí nữa, chà hên thật.

- Mấy cái thứ ấy em sang nhà anh lấy lại hay để anh mang sang?

Đang đi bỗng nhiên Như Phong cất lời hỏi nàng, giọng cũng chẳng có nửa phân uy hiếp gì đâu nhưng ko hiểu sao vẫn khiến nàng thấy sợ, Hạ Dương nhanh nhẹn đoán được ý của Như Phong, kéo môi cười miễn cưỡng:

- Để lúc nào rảnh em sang lấy ạ.

- Ừm. Tưởng em ko muốn nhận lại, suýt chút nữa anh đã tiễn chúng nó đi du lịch. Hihi Như Phong cười sáng khoái, nói vậy thôi chứ chẳng đời nào chàng làm thế đâu.

- Đi cũng chẳng sao đâu, em cũng cảm thấy ko vấn đề gì mà. Hạ Dương nhún vai hồ hững đáp, mấy ngày này nàng đã quen ko dùng đi động rồi, ko có nữa cũng chẳng sao, những thứ còn lại căn bản ko gây trở ngại gì nhiều.

Chẳng qua, lời nói vừa dứt đã thấy hối hận rồi, nhìn đến cái bản mặt của Như Phong kia, tức giận cái nỗi gì, người ta nói đúng sự thật thôi, hừ, giận dữ cái mòng ta này. Nghĩ thế chứ nàng vẫn phải xun xoe chạy đến bên cạnh chàng dỗ dành, xem ra nàng sắp chuyển hóa thành vú em mất rồi. Ông chú này tâm thần nhiều lúc ko có bình thường đó. Bó tay!

....

- Nhìn cũng có phẩm chất cầu thủ ra phết, haha. Hạ Dương sảng khoái cười lớn, vỗ vai Thùy Dương, các đồng chí đừng để chi đoàn D1 chúng ta mất mặt. Cố lên! Gru...

Hạ Dương ngay từ đầu đã chuẩn bị để ngồi ghế phòng bị, ở bên này nhìn đến đội hình thi đấu của lớp mình "sung sướng" rung đùi cổ vũ tinh thần. Đích thị là nàng đang hưởng khoái hoạt của việc ko phải ra sân ấy mà, bộ đồ nàng đang diện này cũng đẹp nhưng nàng ko có muốn khoe mình đâu.

Khiêm tốn, khiêm tốn nữa ha.

Cũng may là ko nặng quá, các "tiểu thư 12D1" vẫn có thể chống đỡ mà đi hết 90 phút thi đấu nha. Vốn dĩ mấy cái mạng cầu thủ kia, phần đông nào có ai đích thực muốn thi đấu, chỉ là bị Như Phong lão đại mê hoặc mà thôi, nên giờ phút này, mặc dù là bên ngoài cổ động viên la hét ầm ầm, khua trống khua chiêng thì trên sân, 2 bên vẫn cứ tranh nhau quả bóng, chưa có bên nào ghi bàn.

Haiz... xấu hổ quá. Hạ Dương ngồi chỗ này nhìn ra ko khỏi giật giật khóe môi, nàng vốn ko phải fan cuồng bóng đá thế nhưng mà thành thạo cũng có xem vài trận football match, đến con nít xem cũng biết đây ko gọi là đá bóng. Ô hay, nàng nghĩ lầm nhầm đi đâu đây, chẳng gọi là đá bóng thì gọi là gì? Chỉ có điều chưa chuyên nghiệp thôi, đá bóng nữ thường thì rất nhàm chán, mấy khi được bùng nổ như các đội bóng nam hả?

Mà thôi, kệ đi, dù sao cũng phải ủng hộ cho nữ nhân lớp nàng chứ. Các nàng cứ rê bóng thoải mái, tranh bóng thả phanh, miễn sao là đừng để thủng lưới nhà ah.

Hết hiệp 1 tỉ số vẫn là 0 – 0, Hạ Dương nhìn các "nữ hiệp sĩ" lớp mình vỗ tay ko ngớt khen ngợi, hòa được hết 45' đã là đỉnh rồi, lũ "trâu bò" bọn B3 đó chấp làm gì, (thực tế là có chấp cũng ko nổi, người ta đá hăng thế kia cơ mà), cố gắng hòa thêm 45' nữa nha.

Hạ Dương tích cực phục vụ nước lôi, khăn mặt cho các bạn mình, bên cạnh vẫn nghe Như Phong phân phó.

"Như thế này mãi ko ổn, thể lực của chúng ta ko tốt, các bạn đã rất mệt rồi, nếu tiếp tục dùng bóng ngắn....."

- Hạ Dương, khởi động đi, chuẩn bị vào sân, tiền vệ cánh trái, phối hợp với Thùy Dương thật tốt vào.

Oh no!

Hạ Dương sắc nước, suýt chết.

Gọi đến tên nàng rồi, cái người này, đã ko giận nhau nữa sao vẫn tính trừ dập nàng vậy?

- Ko xin xỏ, nhanh khởi động. Nhìn đến mặt Hạ Dương phụng phịu muốn mở miệng, Như Phong đã lập tức chặn họng.

Bất đắc dĩ, Hạ Dương lúi thủi 1 mình ra 1 chỗ "chạy nhảy loăng quăng" trong khoảng thời gian nghỉ 15' ít ỏi.

Đúng thật là, giờ nghỉ mà bắt người ta

lao động cật lực" như vậy hả? Đại tư bản áp bức bóc lột. Gru gru... Nàng chỉ còn cách gằm gừ trong miệng, người bên cạnh ko biết lại còn nghĩ nàng lên cơn thần kinh cũng nên.

Hạ Dương mãi oán trách huấn luyện viên, ko biết đến Thùy Dương được Như Phong triệu tập "bí mật". Cũng chẳng có tư tình gì đâu, Như Phong muốn để Thùy Dương biết cách phối hợp chuyển bóng cho Hạ Dương mà thôi, tuy chạy ko nhanh nhưng chân sút của nàng cũng ko quá tệ (các nàng còn nhớ vụ "mông Thùy Dương = đầu Như Phong ko? My God), lại có lực sút xa, chú tâm có thể ghi bàn là chuyện trong khả năng. Thêm 1 Thùy Dương quán quân diễn kinh hỗ trợ, 2 người đúng là cặp bài trùng. Tất nhiên là mấy cái chuyện này Hạ Dương nàng sau này nghe Thùy Dương kể lại mới biết chứ thực tế nàng vẫn vô tư lắm, đá là đá thế thôi chứ có hiểu cái mô tê gì đâu.

Ko biết là do nàng thực sự có "năng lực" hay là chiến thuật của Như Phong thành công, vào đầu hiệp 2 ko lâu thì Hạ Dương oanh dũng thay đổi tỉ số 1 -0 cho đội nhà. Quá VIP.

Giờ phút này chạy như điên trên sân cười tí ta tí tởn, mấy cái đĩa kia còn chạy đến ôm chầm lấy nàng mặc kệ mùi mồ hôi cát bụi tứ tung, Hạ Dương mới hiểu được vì sao mấy ông cầu thủ trên ti vi lại sung sướng quá độ khi sút vào lưới đối phương như vậy. Nàng lúc này chỉ hận ko thể bắt chước cởi áo ra mà rú lên thôi, hix, hình ảnh khiếm nhã, sẽ bị thổi phạt thẻ vàng đó.

Giữa vui mừng ko thể vui mừng hơn của đội bạn, thủ môn B3 hẳn học nhìn đến Hạ Dương, lão thiên, khôn nạn thật, nếu ko phải sơ suất bị trượt chân 1 cái bóng đã nằm trong tay mình rồi.

Dĩ nhiên, bí mật này ko ai phát hiện ra, các cầu thủ B3 càng đề cao cảnh giác đến Hạ Dương hơn, nàng bị kìm kẹp cũng chặt hơn.

Xì, cho các người kèm, ta ko thêm ganh đua a, bảo tồn được tỉ số là giành giải nhất rồi. Trời ơi, sướng quá đi mất.

Tâm trạng là như vậy chứ nàng cũng ko hề lơ là, càng đá càng thấy bóng đá cũng hay hay, rất phê, cứ lao vào như điên. Kể ra mình cũng có thiên phú đấy chứ???

Có điều, người tính ko bằng trời tính.

Gần đến phút thứ 85, Hạ Dương oanh liệt vinh dự bị ngã trên sân đến mức muốn u đầu, cổ ý, là cổ ý, con nhỏ đó cổ ý xô ngã nàng.

Hạ Dương nằm co quắp trên sân, ko biết mình có nên giả vờ bị thương nặng hay ko nhỉ?

Trong khi thầy Dũng "dê" (trọng tài mà, ổng này dê lắm nên học sinh như nàng mới gọi thêm biệt danh như vậy) thổi phạt, bên y tế cùng Như Phong đã chạy đến gần nàng.

- Có đau lắm ko? Đứng lên được chứ? Như Phong chìa tay ra, ý muốn kéo nàng đứng dậy, hận ko thể 1 phát bồng nàng lên rồi đi trước con mắt của cả trăm giáo viên học sinh.

- Ai ui, em đau đầu. Hạ Dương rên rỉ kêu lên, ko để ý đến có chút ko ổn, sân đá bóng là sân đất, nàng có bị đập đầu xuống cũng ko đau đến mức như vậy đâu, thường thì ngã như vậy nên đau căng chân thì đúng hơn.

Như Phong cố nhin cười, kĩ thuật diễn xuất của cô nàng hôm nay ko có đất dụng rồi:

- Nhanh đứng lên nào, thầy dìu em vào trong. Như Phong vẫn giữ nguyên tư thế khi nãy nói với nàng.

Hạ Dương biết điều, đưa tay lên.

"Xoatttt...ttt....."

Âm thanh gì đây?

Hạ Dương thề, nàng thề trăm lần ngàn lần, nàng quả thực là muốn nắm vào tay Như Phong, mượn sức Như Phong kéo mà đứng dậy để ra sân cùng sự chăm sóc của cô y sĩ trường, huhu sao ko ai tin lời thề của ta????

Bản thân nàng cũng ko hiểu tại sao, rõ ràng mình đã nhắm bàn tay ổng đưa ra mà với lấy, vì sao phút cuối vẫn là như thế này? Nàng ko nắm đến tay Như Phong mà lại chạm đến quần thể thao của ổng đang mặc, kéo một phát muốn đứng lên, lại làm cho hiệu quả ngược lại, cái quần bị vít xuống tất nhiên sẽ tụt.

Phút chốc ấy hả? Cả sân bóng đóng băng.

Nãy còn nghe thấy tiếng mấy đĩa chua ngoa lớp nàng chửi bới B3 "chơi bẩn" giờ trò bì ổi....giờ chỉ thấy tiếng gió nhẹ hiu hiu lướt qua.

Nãy còn nghe thấy âm thanh hỏi han của cô y tá, giờ yên lặng như tờ.

Hạ Dương dụi mắt kịch liệt, mở tròn mắt đau khổ nhìn lên Như Phong.

Nàng nên nói gì? Có thể làm gì?

Chúa mới biết được chứ nàng ko đủ trình a.

Hạ Dương mắt khóc ko giọt nước nào, mồm miệng meo máo ko thành tiếng, cái tình trạng này sẽ ko còn gì là thể diện của ông thầy này nữa.

Trong đầu chỉ kịp lóe lên một dòng chữ "Dĩ bất biến ứng vạn biến", Hạ Dương nhanh chóng ngã xuống... "ngất xỉu".

67. Chương 67: Lời Nói Dối Ngọt Ngào

Một trong số những điều khiến ta khó chịu đó là phải làm những việc mà bản thân không muốn một tí tí nào cả. Nhưng ta thấy khó chịu thì làm sao? Có thể không phải làm những việc đó à?

Giống như trong 1 đêm nào đó sau đêm tân hôn, người chồng hỏi vợ, "Chúng ta làm...nhé?", chị vợ đáp lại "Em nói không mà được à?". Dù không muốn nhưng đáp án cuối cùng vẫn là...xxx

Haiz...

Trước kia nàng từng có ngưỡng mộ bạn Thu Thủy đóng vai Cám, sau vụ đó nổi đình nổi đám đến nổi đi trên sân trường cũng có mấy em lớp dưới chạy đến xin chữ kí, đến mức có một dạo nàng ta sợ luôn đeo khẩu trang vào tận lớp học.

Còn bây giờ, nàng tỉnh ngộ rồi, làm người nổi tiếng cũng rất phiền phức, ta không muốn làm đâu a!!! Hết lớn nữa, gào rách cả cổ họng mà chẳng thay đổi được gì vì nàng đã bị "nổi bênh bênh" trên mặt nước mắt rồi.

Hạ Dương ủ rũ như bánh đa gặp nước, cúi gằm mặt nhìn theo mũi bàn chân mình, nhanh chóng bước về phòng học. Mặc dù là cũng đeo khẩu trang thật nhưng cảm giác vẫn không an toàn, nàng không dám ngẩng cao đầu, uốn ngực mà đi như trước. Nhớ cái lúc biết mình được giải 3 thi học sinh giỏi ghê, huhu "1 thời hoàng kim" của mình còn đâu?

- Ah... thần tượng của chúng ta đến lớp rồi. Vỗ tay, vỗ tay... Lũ quỷ lớp nàng từ hành lang đã "chào đón" nàng rất nhiệt liệt với đầy đủ tâm trạng phấn khích. Kể cũng là, bọn này dai sức ghê, ngày nào cũng "đón tiếp" nàng như vậy mà không thấy mệt mỏi à?

- Lớp trưởng ơi, hôm nay không biết thầy chủ nhiệm có mặc quần thể thao không nhỉ? Haha

- Ui, hôm đấy tớ không được xem, tiếc quá đi, hay lát thầy đến lớp trưởng biểu diễn lại lần nữa được không? Đứa nào đó lại xuất xoa.

- Phải đó, các cụ chẳng nói "ngựa quen đường cũ" là gì? Thêm 1 lần cũng không sao đâu a.

- Nếu tao mà là mày tao đã dọn thổ ngay lập tức không bao giờ xuất hiện nữa rồi hehe, ngay cả Thùy Dương cũng vào hùa theo nàng.

-

Tếu táo vài câu vậy thôi chứ không đứa nào có ác ý với nàng đâu, cũng hiểu là thế nên bị chúng bạn cười, nàng chỉ mỉm cười đáp lại, haiz, miệng đã muốn cứng đờ rồi đây này. Những âm thanh có phần hỗn loạn này nàng đã làm quen suốt cả tuần nay, đến mức nhàm chán không muốn hé răng nói gì nữa rồi.

Đúng thật là..., nàng bây giờ nói "không phải cố ý" mà được à? Trong mắt mọi người rõ ràng là nàng háo sắc giả trò nha. Còn may là chưa bị gọi đến phòng hội đồng hay ban kỉ luật vì vi phạm luật "xúc phạm đến danh dự nhân phẩm của giáo viên" ấy chứ.

- Ô ô, thầy đến thầy đến, suýt...t!!!

1 tên tình báo ra hiệu, ngay lập tức cả lớp lại ồn ào hơn trước, chỉ khác điều là không có nhắm vào nàng nữa mà thôi.

Phù..., cũng may là nhờ có Như Phong xuất hiện mà nàng yên ổn được 45' đồng hồ.

Nghĩ lại chuyện hôm đó, nàng thực chỉ muốn dọn thổ chết luôn thôi. Huhu Thùy Dương nói cũng không sai a, những ngày tháng còn lại nàng chỉ còn cách úp mặt vào vách mà sống thui. Oa ...oa...oa...

Hôm đó, sau khi nàng ôm đất mẹ thân yêu, Như Phong đã rất bình thản kéo quần lên, chỉnh lại trước sau trong vòng 3 giây ngắn ngủi, rồi mới chậm rãi cúi người, đường hoàng bồng nàng trên tay trở về phòng y tế.

Ở trong vòng tay ấm áp ấy, mặt nàng có xu hướng ngày càng giống tôm luộc, ko dám hé mắt nhìn thế sự, chuyện về vẻ mặt bình tĩnh, phong thái tao nhã tự nhiên như chốn ko người của Như Phong cũng là do “vợ” nàng kể lại mới biết được. Kể cũng vô lí, có người nào mà ko biến sắc trong tình huống như vậy ko nhỉ? Thế mới nói Như Phong là “quái vật ko gian” a.

Nhờ cái hành động cực kì “manly”, “gallant” của ông thầy chủ nhiệm mà Hạ Dương càng nổi tiếng hơn đó. Tưởng tượng xem nào, đi đến đâu lũ cấp dưới cũng chỉ trỏ, “ô, là chị Dương D1 kìa”, “xí, con nhỏ đó đó, mê giai lắm liệu chứ ngon lành gì”.... Chắc, có Fan hâm mộ cũng hay hay, nhưng mà antifan thì nàng ko thích đâu, còn chưa kể đến lí do vì sao có fan nữa đây.

Nhưng điều khiến nàng đau đốn, cắt xé tâm can tì phế thận của nàng lại ko phải là chuyện này đâu. Huhu có ai nói cho nàng biết vì sao mà bọn B3 bản tính kia lại được nhận giải nhì bóng đá nữ cấp trường ko? Oh no! Ko thể tin được.

D1 giành giải nhất là chuyện dĩ nhiên rồi, còn cái bọn kia...? Nghiễm nhiên cũng được hưởng đến 200k giải thưởng à? Vốn dĩ tiền nhà trường cấp cho cũng chẳng nhiều thế đâu, nhưng mà nhờ Như Phong phát động nên các thầy cô cũng ủng hộ cho quỹ chút ít, nên các nàng mới được hưởng lộc. Có điều khiến nàng băn khoăn là vậy, các nàng giải nhất được có 300k thôi, chúng nó thua mà cũng được ngần kia tiền á? Bó tay, mấy ông bên ban tổ chức tính toán kiểu gì ko biết.

Bởi thế mà nàng mới đánh bạo hỏi đến tận trùm sò là Như Phong lão đại. Có 1 ngày trăng thanh gió mát, sao trời lấp lánh, gió nhẹ thổi qua “thơm” mùi NH4, đứng ngoài hành lang, trước cửa nhà vệ sinh của trường, nàng hỏi chàng: “Vì sao lại bất công vậy? Lớp mình hì hục mới được 300k trong khi tụi nó thua lại cuỗm được đến hơn nửa?”. Chàng phì cười trả lời nàng: “Cái đấy là quy cách “đóng gói” giải thưởng rồi, bóng đá nam cũng vậy mà”....

Quãng đường từ WC ở góc hành lang đến phòng học 12D1, Hạ Dương nàng cười mây trở về. Thì ra là, cả trường chỉ có 2 đội bóng nữ tham gia, có 2 giải nhất nhì vậy thôi. Mẹ nó, biết vậy việc gì mình phải hoài công tập luyện, ăn ko ngồi rồi vào sân đá vài phát cũng được nhận thưởng rồi? Điều quan trọng như vậy mà Như Phong ko có nói cho nàng biết, đúng là cố ý mà.

Tội này là của Như Phong “chuẩn ko cần chỉnh sửa” gì hết đó, nếu ko phải muốn thắng thì nàng đâu bị điều vào sân, ko vào sân làm sao có cơ sự xấu hổ kia được? Ai nha, hận lão già đó hết biết.

- Này, khụ khụ..., em có thể cởi bỏ cái khẩu trang ra ko hả? Ko thấy khó thở à? Như Phong vừa lái xe vừa hỏi chuyện.

- Phì, em nói ko khó thở thầy có tin được ko? Hạ Dương bực bội tháo xuống, đúng là cực kinh mà.

Như Phong ko nhịn nổi cười liếc mắt sang nhìn nàng 1 cái đến “yêu”:

- Nếu là em nói thì gì anh cũng tin hết đó.

- Xùy, xê ra mau đi, lại còn dám... Hạ Dương trừng mắt.

- Ấy, thấy cảm giác thành người của công chúng thế nào? Thích ko?

- Thích cái con khỉ ấy. Nàng thở dài, day day thái dương, lẩm bầm, ma xui quỷ khiến thế nào mà hôm đó mình lại tụt quần ổng vậy nhỉ? Trời ơi là trời.

- Chà, anh nổi thì đúng rồi,, giờ em cũng nổi nữa ko phải là 1 cặp “xứng đôi vừa lứa” à? Phải vui lên chứ, lời cái thái độ hằn học ấy ở đâu ra vậy?

- Ủ, vui lắm, vui lắm lắm.... Hạ Dương khó nhọc ngoác miệng cười, còn ở đây mà đấu võ mồm với em, tất cả là tại thầy đó, em đã nói ko muốn vào sân rồi mà huhu Ngoắt 1 cái nàng đã thay đổi giọng điệu rồi, volume lên xuống thất thường quá đi.

- Hihi, nếu em nghiêm chỉnh thi đấu, ko ăn gian, ko giả vờ đau đầu, thì anh có cơ hội “khoe hàng” thế à? Như Phong giả bộ trách cứ nói, ra về ta đây ko chấp thì thôi nàng lại còn nhiều lời à.

Quả nhiên là ai cũng có lý của mình, trong phút chốc Hạ Dương ko có phản bác được gì, bậm môi suy nghĩ. Ở bên cạnh nàng, Như Phong thấy mình đã hóa giải được bức tức trong lòng nàng thì thoải mái, đưa tay cầu nàng 1 cái nhè nhẹ:

- Hay là tối nay về nhà em lại giở trò thú tính ấy được ko? (O_O câu hỏi này mập mờ đen tối lắm đó nha)

Đôi mắt lóe sáng, Hạ Dương nhìn Như Phong thích thú cười:

- Nghe cũng đã thấy hấp dẫn rồi, sao em có thể từ chối lời mời này được chứ? ... Sau khi dừng lại ít giây trông coi bộ mặt sock nặng của Như Phong, Hạ Dương nàng mới nhàn nhạt tiếp lời, anh Tùng có 1 cái máy ảnh kĩ thuật số đời mới phải ko thầy nhỉ? Hình như là chưa đem ra dùng lần nào nữa đó.

Amen!

Có ai ngửi thấy mùi sát khí luẩn quẩn xung quanh chiếc Mer Benz này ko?

Như Phong mặt đen sì, khóe môi giật giật liên hồi, nhớ lại mấy cái tấm ảnh do nàng cầm máy mà rùng mình, ko lẽ lần này cô nàng định chuyển sang làm nhiếp ảnh gia chuyên chụp nude hả?

Hức, quân tử báo thù 10 năm chưa muộn, Như Phong nuốt nghẹn.

Hạ Dương nàng thì khỏi nói, sướng như tiên cười như điên được mùa vậy, mấy khi được nhìn cái bản mặt như vậy của Phong lão đại a.

- À ha, vậy thì 8h tối anh sang đón em nhé, mặc đồ đẹp vào, make-up thành nàng công chúa chờ anh nhé, anh sẽ đánh thức em bằng 1 nụ hôn nữa hê hê. Lấy lại bình tĩnh xong rồi Như Phong mới dặn dò nàng.

- Ủm, được rồi, thầy sẽ bất ngờ cho xem. Nàng nháy mắt điệu nghệ, trong đầu âm thầm tính toán, ổng muốn làm gì ko biết, mình đe ổng thế mà ko ăn thua a, làm sao bây giờ nhỉ?

...

Từ lúc học về đến hết cả buổi chiều, Hạ Dương nàng ăn ko ngon, đi đi lại lại quanh phòng tìm kế sách mà chưa có. Nhìn đến kim đồng hồ sắp chỉ số 8 mà lòng nóng như lửa đốt, hổng lẽ ổng định để nàng chụp thật à? Phạt bà quan âm hiển linh đi, nàng ko muốn chụp đâu, chỉ dọa ổng thế thôi mà????

8h5' chuông cửa ring ring vài tiếng, Hạ Dương nàng thót tim, vẫn để nguyên bộ đồ ngủ hình mèo Kitty xuống nhà:

- phù..., nhìn đến Thùy Dương ngoài cửa nhà mình nàng thở nhẹ nhõm, làm tao hết hồn, mày đến tìm tao làm gì vậy hả?

- Còn gì nữa, học nhóm chứ làm gì. Thùy Dương mau lẹ dắt xe máy vào trong nhà nàng, vừa đi vừa nói.

- Học nhóm á? Hạ Dương ngạc nhiên hỏi lại trưng ra bộ mặt ngố ko chịu được, tao với mày bắt đầu học nhóm từ khi nào hả?

- Hôm nay. Thùy Dương cũng chẳng kiêng nể gì, tự nhiên như nhà mình, cầm cặp sách chạy vào trong nhà lôi ra 1 đồng đồ lạ hoắc.

- Học hành gì mà mày mang quần áo đến đây hả?

- Sao hôm nay mày ngốc thế? Trốn u đi chơi thôi, mẹ tao có hỏi thì mày liệu mà ứng phó ghen, cấm khai báo sự thật đó, còn nữa, nếu muộn mà tao chưa về thì mày gọi á mà xin phép cho tao ngủ ở nhà mày nha, nói sách vở ngày mai tao mang theo rồi, ko cần gửi đến đây nữa.

- Hờ, ra thế, chăm chỉ ghóm cô nương. Lại hẹn hò với thằng cha nào vậy? khổ thân nó, hôm nay lại bị mày bòn rút rồi.

- Xùy, khổ đau gì, chúng nó sinh ra là ATM của chị em phụ nữ rồi, tao ko rút hổng lẽ lại đi tìm mày vay tiền à?

- Sặc, chịu mày, lượn nhanh, ko sợ đề tình yêu đợi hả?

- Ấy, còn nói nữa, bọn nó có thiên trách là chờ đợi người đẹp trong những cuộc hẹn, phải tranh thủ mà tận hưởng chứ... Thùy Dương vừa đi vừa nói, rốt cục cũng nổ máy xe đi mất.

Nhìn theo con bạn phải trốn ba mẹ để tìm thời gian đi chơi, Hạ Dương cười đau khổ, xét về phương diện này nàng hạnh phúc hơn nó, bố mẹ nàng ko có ở nhà mà quản chuyện nàng có chơi bởi đàn đúm hay ko a. Có lẽ, kể cả khi bố nàng ko phải ra tiệm phục vụ thì cũng chẳng lo đến nàng đâu, ổng cũng phải lén lút chơi bởi đây thôi. Buồn cười thật.

“Ồ, đã gần 8 rưỡi rồi, Như Phong ko thấy sang nhà mình, lạ nhỉ? Có bao giờ ổng lỡ hẹn hay chậm trễ vậy đâu?” Hạ Dương bần thần nhìn đồng hồ treo tường nghĩ.

9h kém, ko có tin mới, chắc là nay ổng bận rồi, hên thiệt đó.

9h, ko có lấy 1 cuộc điện thoại báo hủy, mà người cũng ko thấy đâu cả, nàng bồn chồn lo lắng có chuyện ko hay xảy ra.

9h10', có nghe thấy tiếng cánh cổng nhà mình được kéo ra, nàng vội vàng chạy ra ngoài:

- Ô, mẹ, thầy, làm sao vậy, mẹ bị sao mà lại thành thế này? Nàng nhìn bà Xuân hốt hoảng.

- Ko sao rồi, đừng lo lắng, để thầy đưa mẹ em vào nhà đã.

Hạ Dương phụ giúp Như Phong đỡ 1 bên vai bà Xuân dìu vào phòng, ngồi trên giường mẹ mình sốt sắng:

- Mẹ ngã xe à? Liệu có sao ko? Chân có bị...

- Thôi nào, quỳnh lên làm gì, để mẹ em nghỉ ngơi yên tĩnh 1 lát, ra ngoài đi. Như Phong nhìn nét mặt ủ rũ của bà Xuân, ngăn cản nàng làm ầm lên.

Khép lại cửa phòng ngủ của bà Xuân, Như Phong dắt tay nàng lên tầng, đi đến phòng của nàng.

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, sao thầy lại đi cùng mẹ em, sao mẹ em lại phải bó bột, sao ...?

- Phù..., mệt thật đó, cho anh cốc nước lạnh được ko? Như Phong nằm vật ra giường nàng một cách thoải mái để nghỉ.

- Ô, dạ, thầy đợi chút.

Uống 1 hơi hết sạch ly nước lọc, Như Phong nhìn nàng cười buồn, duỗi 1 tay ra hiệu cho nàng nằm xuống cạnh mình, sau đó nhắm mắt thở đều ko nói năng gì.

Biểu tình này của Như Phong càng khiến nội tâm nàng bất an, ko hiểu rõ sự tình lại ko biết phải phá vỡ ko gian kỳ quặc này thế nào, nàng cố gắng buộc mình im lặng chờ đợi.

- Anh cũng ko biết phải nói gì bây giờ, có lẽ để mẹ em nói sẽ hay hơn. Như Phong chậm rãi vuốt tóc nàng, có điều này anh biết rõ, anh sẽ ko bao giờ để em bị thương, sẽ ko để em phải khóc, sẽ ko làm em đau, sẽ ở bên cạnh em thật gần, lúc nào cũng như lúc này đây.

- Tự nhiên lại lảm nhảm mấy câu này, thầy còn tỉnh táo ko? Nói vậy thôi chứ thật ra trong lòng nàng cảm thấy rất hạnh phúc.

- Ừm, ko tỉnh lắm, nhưng mà em phải tin tưởng điều đó, biết chưa? Cho dù là ngày hôm nay cả thế giới nói dối đi chẳng nữa thì em vẫn phải tin anh, anh nói thật lòng đó.

- Ô, hôm nay là ngày cá tháng tư à? Nàng bây giờ mới phát hiện ra điều này qua lời nói của Như Phong, sao mình lại có thể sơ suất vậy chứ?

- Ha? Thì ra hôm nay tính cho em leo cây nhưng ko thành đúng ko? Nàng chồm dậy đối mặt với Như Phong định tội.

- Chà, cục cưng của anh, thông minh từ khi nào vậy ta? Như Phong vòng tay kéo nàng vào trong vòng ngực mình ôm thật chặt, cảm giác thật tuyệt.

68. Chương 68: Đăng Kí Kết Hôn

Hôm nay, Hạ Dương nàng chủ động thức dậy thật sớm, trước cả khi chuông báo thức kêu lần thứ nhất. Nói thật thì phải là nàng thao thức chập chờn cả đêm, vừa ngủ vừa xuống ngó mẹ. Lạ 1 điều là ko thấy bố về, còn mẹ thì dường như vẫn còn ngủ say.

Nàng cũng nóng ruột muốn hỏi mẹ xem ngày hôm qua đã có vấn đề gì, sau khi nôi cháo đậu đen chín như liền mang ẹ 1 bát.

- Mẹ? Sao mẹ ko nằm yên một chỗ mà thu dọn quần áo làm gì ạ? Nàng nhìn bà Xuân có chút hốt hoảng, dự cảm có điều ko lành, đặt vội tô cháo lên bàn, chạy lại gần mẹ mình.

- Con đây à, mẹ gấp mấy bộ đồ, lát đi lên ngoại ấy mà.

- Tự nhiên mẹ lên ngoại làm gì? Chân còn đau nữa đi lại thế nào được? Lên ngoại thì sao phải mang theo quần áo chứ? Hạ Dương gấp gấp thắc mắc liền một mạch, nàng đang sợ hãi chuyện gì đó khiến bà Xuân muốn rời bỏ nơi này, đành lòng nhìn nàng cô đơn thảm hại.

- Ủ, cậu gọi điện xuống, ông ngoại đã yếu lắm rồi, sợ ko qua được nữa. Lần này về quê ngoại, mẹ ở lại mấy bữa, con ko phải lo. Mẹ ngồi taxi chứ có đi xe máy đâu, tí chú Khoa qua đón mẹ. Con ở nhà cứ lo việc học hành chăm chỉ đi, chuyện ngoài cửa tiệm để bố con trông nom, rảnh rồi thì ra giúp, còn ko làm được thì đóng cửa nghỉ ngơi, tới cuối tuần thì kêu thằng Phong đưa lên thăm ông ngoại một chút.

Nghe được như vậy, nàng cũng an tâm chút ít, nhưng rồi lại ngờ ngợ có gì ko ổn, cảm giác thấy cách nói của mẹ mình mập mờ kiểu gì đó, “kêu thằng Phong đưa lên thăm ông ngoại một chút” nghĩa là sao...???

- Chủ nhật con lên ngoại cùng bố là được, sao phải nhờ thầy Phong ạ?

- Bố mày thì khỏe, thằng Phong lên cho ông ngoại còn xem mặt cháu rể chứ. Bà Xuân mỉm cười.

- Có chuyện gì rồi phải ko ạ? Hạ Dương nghi ngờ nhìn vào mắt bà, có rất nhiều cái lạ lùng, thái độ của mẹ cứ như là đã biết...

- Ko có gì hết, con mang cháo ra ngoài đi, mẹ ko muốn ăn. Bà Xuân từ chối giải thích đuổi nàng ra ngoài.

Hạ Dương bị bà Xuân khập khiễng từng bước đẩy đi, đến phút chót đối diện với cánh cửa gỗ nâu sậm mới nghĩ đến 1 điều, lập tức quay đầu:

- A, mà sao chân mẹ lại thành như vậy? Tối qua lại còn là thầy giáo con đưa về nữa, bố con đâu mà ko lo ẹ?

- Đừng có hỏi nữa, bố con bây giờ ko lo ẹ đâu, chỉ kém nước coi mẹ là kẻ thù để ăn tươi nuốt sống ấy chứ.

- Bố với mẹ lại cãi nhau rồi à?

- Haiz..., mẹ cũng chỉ mong con hơn mẹ, đời mẹ bị bố con phụ bạc đã gánh đủ rồi...

- Trời ạ, tự dưng mẹ lại nói vậy, bố con lại làm gì có lỗi với mẹ rồi phải ko? Để con nói chuyện với bố.

Bà Xuân buồn bã quay lại ngồi xuống giường, vừa xếp đồ vừa chậm rãi:

- Chẳng có gì đâu, bố con giấu mẹ con mình dùng điện thoại, lại còn nhắn tin với cô ta, đúng là ngựa quen đường cũ, thói đời trêu người, mẹ lại biết được.

- Thật vậy sao? Con cứ tưởng là..., vậy mẹ lại nói với thằng thừng với bố rồi hả? Con đã nói với mẹ trước rồi, phải để đẩy rình xem 2 người đó có hẹn hò nhau gì ko rồi bắt quả tang tại trận chứ? Chưa gì đã làm rùm beng lên cả, đánh rần động cỏ thì công không, phút cuối bố vẫn chối đây đẩy.

- Đây này, bà Xuân ném cho nàng cái điện thoại của mình, đọc xem, mẹ mày cũng ko biết mở ra thế nào, haiz..., hôm qua chính là con Thu nó gửi lại sang máy ẹ, bố con thì cứ ra sức đâm đầu vào mà nó có coi ra gì đâu, ha, đúng là ác giả ác báo.

Hạ Dương nhặt lấy cục gạch 110i trắng, mở ra tin nhắn mới nhất đến từ số điện thoại của người đó:

“Sao muội lại to lời thế, ko vừa lòng thì bảo tôi hay nháy vào máy, tôi sẽ biết, to tiếng hàng xóm với người làm họ nói chuyện thì lại khổ tôi thôi. Tôi nghe quát như lưỡi dao vào tim, tôi vẫn hết lòng vì muội”

Lướt qua tin nhắn một lượt, nàng ko thể tin nổi đây là những lời do chính tay bố mình viết ra, ngẩng đầu nhìn bà Xuân:

- Thật sự là bố con à?

- Uhm, mẹ gặp mặt nói chuyện với nó, haiz..., bao tuổi rồi mà còn huynh với muội? Người chẳng người ma chẳng ra ma lại còn gái mú, thật hết chịu được. Đó, bố con hết lòng vì người ta rồi còn nhớ đến mẹ con mình được nữa à?

Hạ Dương cũng thật ko thể hiểu được vì sao 5 lần 7 lượt ông Kim lại cố tình nhập nhằng với người đó, rõ ràng vợ con đã phản ứng đến thế rồi, vết thương này chưa liền sẹo đã bồi thêm một nhát dao nữa vào lòng mẹ, đôi mắt nhìn bà Xuân ảm đạm ưu thương.

- Đây, cái chân này là do tối qua giằng co, bố mày đòi tự tự, mẹ mày giữ thì bị đẩy mẹ ngã, sai khớp đầu gối, may mà thằng Phong xuất hiện kịp nên nó giữ được bố mày, còn đưa mẹ đi viện... Toàn ông ý giở trò mẹ mày được hưởng hậu quả, mày thấy thế nào hả con?

- Đến mức này thì làm sao được nữa? Tịch thu điện thoại thì bố lén lút mua cái khác, cấm ko cho qua lại nhà cô ta nữa thì suốt ngày để ý đến nhà họ, ngăn cản ổng tìm cái chết thì bị thương...

- Phù..., tranh thủ mấy hôm ông ngoại ốm, mẹ lên trông nom, đỡ phải ở nhà ra vào chạm mặt. Mà bây giờ tao cũng chán rồi, ko còn gì lưu luyến nữa, con gái cũng “gả” đi rồi, ko phải bận lòng, đi vắng mấy bữa cũng ko chết được. Bà Xuân ngán ngẩm lắc đầu, đến nước này bà chỉ muốn ra tòa cho xong, dù sau đó bà ko còn gì cũng chấp nhận.

- Hả? Gả đi là sao ạ? Hạ Dương thập phần ngỡ ngàng, mẹ nàng nói câu gì gì đó chẳng ăn khớp với nhau gì cả??????

- A? Biết mình lỡ lời nói ra, bà Xuân che miệng, chẹp 1 tiếng chán nản, dừng hỏi mẹ thêm câu gì, muốn biết thì hỏi thằng Phong đó. Ra ngoài đi, mẹ nghỉ tí.

Lần này bà ko đẩy nàng ra, ngửi khí nhẹ nhàng dứt khoát, đặt mình lên giường thì Hạ Dương cũng đi ra, coi như con gái vẫn còn nghe lời. Haiz...

Còn rất nhiều khúc mắc muốn biết nhưng nàng còn phải đi học nữa, nên cũng ko cố gắng nán lại nài nỉ mẹ mình, trực tiếp lên phòng thay đồng phục. So với việc làm nũng với mẹ, thì “tra khảo” Như Phong dễ hơn nhiều.

...

- Mẹ nói cho em biết rồi à?

- Ừm, giữa thầy và mẹ em có chuyện gì hả? Sao mẹ em lại nói gả em đi rồi? Còn kêu thầy chủ nhật lên ngoại thăm ông nữa? Chẳng ra làm sao...

- Oh, ông ốm lên thăm là đúng rồi, chắc mẹ nhờ anh với tư cách tài xế thôi, đỡ tốn tiền đi lại mà..?

- Xì, khỏi nói cái giọng đó, thăm thì cũng có nhưng ra mắt mới là phần nhiều, hừ..mà thầy đang lảng chuyện đấy nhá.

- À, cũng thông mình, xem ra vẫn còn đào tạo được, Như Phong gõ vào trán nàng. Lấy ra quyển sổ nhỏ màu xanh đặt vào tay nàng còn mình thì chăm chú lái xe.

- Sao? Sổ hộ khẩu mà, đưa em làm gì?

- Thì đọc đến tên chủ hộ đi đã, chưa gì mà...

- Nguyễn Văn Kim. Trời ơi, là sổ nhà em mà? Sao lại trong tay thầy hả?

- Mẹ em đưa cho.

- Hả??? Đưa cho thầy làm gì? Hạ Dương càng ngày càng khó hiểu tròn mắt nhìn sang Như Phong.

Như Phong giật lại quyển sổ cất đi, mới nhàn nhạt tiếp lời nàng:

- Đăng kí kết hôn, mẹ em đồng ý gả em cho anh rồi, hiểu chưa cô nhóc.

69. Chương 69: Nỗi Đau Chồng Lên Nỗi Đau

- Làm gì mà em phải trưng ra cái bộ mặt bí xị này hả? Làm vợ anh khiến em khó chịu thể cơ à? Như Phong ghé tai nàng thì thầm.

- Xí, Hạ Dương nghiêng răng ken két, nắm tay hăm dọa, biết điều thì anh im mau đi, còn lải nhải nữa là cho ở nhà đó.

- Haiz.. Như Phong nhún vai bất lực thở dài, tập trung lái xe nếu ko sẽ bị nàng cho “rót dài” thì thấm hại lắm nha.

Hôm nay là chủ nhật, Như Phong chàng phải nhận nhiệm vụ chuyên chở 2 cha con nàng lên Phú Thọ. Nói xa cũng ko đến mức xa lắm nhưng vẫn phải đi từ sớm cho thông thả, có lẽ như vậy mà mặt nàng mới ỉu xiu chẳng?

Hạ Dương ngồi băng ghế trên, qua kính chiếu hậu nhìn đến mặt ông Kim đang nhắm mắt nghỉ ngơi phía sau, ánh mắt thoảng vẻ lạnh lùng khinh bỉ.

Rốt cuộc đây thực sự là bố nàng hả? Con người sao có thể vô tình tàn nhẫn như ông? Đời ông phải trải qua bao nhiêu người đàn bà mới yên ổn đây?

Ban đầu định nghe lời mẹ, ko để cho bố nàng cùng đi đâu, nhưng tại Như Phong khuyên tới khuyên lui, nói đi nói lại nàng mới chấp nhận.

Nói thực, với 1 người đã thốt ra lời “bà lo việc nhà bà, việc nhà tôi tôi tự lo ko cần mượn tay bà...”, thì còn đến thăm bố vợ ôm nằm đây làm gì?

Nàng mặc dù chưa kết hôn, chưa va chạm cuộc sống vợ chồng nhưng nàng cũng biết đến câu “trao lo nhà vợ, gái lo nhà chồng”, còn bố nàng vì sao lại nói thế? Ko còn tình nghĩa gì có khác, đúng là....ko biết nói thế nào để lột tả cho hết.

Hạ Dương cũng mệt mỏi thở dài, tất nhiên nỗi u buồn này ko thoát khỏi tầm mắt Như Phong.

- Đừng nghĩ nhiều quá, cái đầu này sắp nổ tung rồi biết ko? Chàng cũng ko hề kiêng nể ông Kim phía sau, dùng ngón tay trỏ dí vào thái dương nàng nói.

- Em cũng muốn cho nó nổ chết đi luôn.

- Ko được, ko được phép, em chết thì anh thành “góa phu” à? Như Phong trợn mắt.

- Sặc, nàng bật cười vì cách nói tếu táo của Như Phong, lườm 1 cái thật sắc, chưa có đăng kí đâu, góa cái gì mà góa, có muốn thành góa phu thật thì cũng phải kiên chờ đến lúc có vợ chứ?

- Xì, được rồi, vậy đến mai ra phường luôn đi, anh nóng lòng muốn thử cảm giác góa phu rồi đây, hừm, hơi hẹp quá. Như Phong giả vờ vỗ vỗ ngực mình, này, xem này, tim cũng đập nhanh hơn mấy nhịp rồi này.

- Hừ, có mà bị “huyết áp cao” thì có.

Chỉ bằng mấy câu nói băng quơ, Như Phong đã dễ dàng giúp nàng thư giãn thoải mái hơn, khẽ mỉm cười nói với nàng:

- Chút tính mua gì lên biểu ông chứ? Đi người ko lên à?

- Mẹ bảo ông ko ăn được gì đâu, khỏi cần mua gì cho tốn kém.

- Xùy, đây là em thôi, chứ cháu rể là anh lên thăm ông được có một lần, đi ko người ta cười cho?

- Lắm chuyện, anh đã tự quyết chắc chắn như vậy rồi còn hỏi ý kiến em làm gì?

- Ồ, anh ko có hỏi mà, chỉ tham khảo ý kiến em là nên mua gì thôi.
- Phì..., gì cũng được, hoa quả đường sữa ..vv..., mà cái này anh phải rõ hơn em đấy chứ? Nàng phòng má nói.
- Phải, rõ hơn nhiều là khác, nhưng mà muốn em học dần cho biết chứ? Sắp làm vợ người ta rồi, nhanh chóng đào tạo đi thôi.
- Next ngay, vợ con gì chứ? Vợ vắn, mà có thật thế thì anh cũng đi mà lo hết, em trẻ con lắm, ko biết đâu mà cũng ko muốn biết.

Đúng là cái kiêu cái ngang như cua của nàng, Như Phong hết nói được, lắc đầu buồn rầu. Số anh sao lại vợ được cô “tiểu thư dõm” này hả? Nhưng mà vậy cũng thấy hay hay, tạm gọi là điểm đáng yêu của cô nhóc đi, tiểu thư cũng được, công chúa cũng được, miễn là đều sẽ trở thành vợ của ta a.

Quãng đường dài chẳng mấy chốc mà lui về sau, hơn 8h một chút nàng đã phải xuống xe.

Thật là phiền phức, cái ô tô to uỳnh này ko vừa vào con ngõ nhỏ nhà ngoại nên 1 nhà 3 người phải cuốc bộ vào.

Cũng may là giỏ to giỏ nhỏ Như Phong đều xách hết, nhớ ngày trước có mấy kí cà chua cũng giỏ thủ đoạn bắt nàng phải xách về mà buồn cười, thời thế thay đổi rồi haiz...

Cả 1 dài dặt dài gần nhà ông ngoại đều là người trong họ, khiến nàng vừa đi vừa phải gật đầu chào đến muốn gãy cổ. hic, họ hàng gì đông như kiến vậy? Lại còn tập trung sống 1 chỗ nữa...

Căn nhà của ngoại nàng chỉ là nhà cấp 4 nhưng cũng ko đến mức quá cũ kĩ, sân tường khá rộng rãi, phía trước bên phải là nhà bác Đông, bên trái là nhà cậu Tú, đi sâu vào trong mới đến nhà cậu Tuấn bên phải, còn nơi ông đang nằm là gian bên trái, ông ở cùng bác trưởng là bác Hồng. Hạ Dương vừa đi vừa chỉ trỏ nói qua loa với Như Phong, nhìn đến bậc thềm nhà cậu Tuấn đặt 1 cỗ gỗ mà giật mình, ko lẽ là...

- Ấy, đây rồi, bố con nhà mày lên rồi, ông vừa nhắc đến cháu đấy, nhanh vào. Già Hè nàng vừa cầm chậu nước từ trong nhà đi ra nói lớn, may quá, để phần quần áo của ông cho cháu ngoại giặt đây....
- Dạ, cháu chào già, mẹ cháu ở trong hả? Nàng biết già nàng tính hài hước, hay trêu nàng từ hồi bé cũng cười đáp lại.
- Ủhm, đây là cháu rể đây hả? Đẹp trai quá, nhưng chưa bằng anh Thành nhỉ? Già ghé tai nói nhỏ với nàng xong, chào hỏi rồi đi luôn.

Mèo khen mèo dài đuôi a, anh Thành là con trai duy nhất của già đó, đúng thật là... nói sai sự thật cũng phải biết chừng chứ?

Vào đến nhà, chào các ông, các bác đang ngồi bàn uống nước xong xuôi, nàng mới tiến lại bên giường:

- Cháu chào ông, ông ơi, cháu là Hạ Dương, con gái mẹ Lan đây ông (bởi vì ở nhà ngoại, mẹ nàng được gọi tên ở nhà là Lan). Nàng nói với ông về mình, nhìn thấy ông gầy guộc đến xót xa, may mà nàng vẫn còn kịp nhìn thấy ông lần cuối, này cứ tưởng đã ko thể...

Ngồi bên cạnh giường, nắm lấy bàn tay ông chỉ còn da bọc xương, Hạ Dương chăm chú theo dõi biểu hiện của ông ngoại. Ông ko nói gì, chỉ chớp chớp mắt ý nói đã nhận ra nàng.

- Dạ, ông ơi, đây là người yêu của cháu, hôm nay chúng cháu mới lên thăm ông được, ông đừng trách cháu nhé. Nàng vậy Như Phong lại gần mình, ông ngược mắt lên nhìn đến Như Phong, rồi lại hướng nàng gật đầu, có vẻ ông cũng thấy hài lòng.
- Cháu chào ông, cháu là Phong ông ạ, cháu mang ít đồ, ông phải ăn nhiều cho khỏe hơn nhé? Sắp tới cháu còn nhờ ông đến bê chất ngoại nữa chứ. Như Phong cười nói động viên, nàng biết chỉ là nói cho vui vậy nên cũng ko bắt bẻ gì chàng.

Ông vẫn ko nói gì, chỉ cười, đôi mắt đã long lanh ươn ướt. Cuộc đời này ông đã ko còn gì nuối tiếc, chỉ bản khoán chuyện của con gái mình, đã gần 50 rồi mà còn vướng phải oan nghiệt chưa dứt.

Suy nghĩ của ông, nàng ko biết được, lát sau thấy ông mấp má môi mới cúi sát xuống ghé tai nghe:

- Thế...bố...cháu,...thằng...Kim đâu rồi?

Hiểu được ý ông, nàng ko khỏi ai oán xót xa, ông đến giờ phút hấp hối vẫn còn bận lòng chuyện của gia đình nàng.

- Bố, ông gọi bố này. Nàng gọi một tiếng, kêu ông Kim đang ngồi uống nước sang bên này.

Nhìn thấy người mình muốn gặp, ông ngoại nàng ko nói gì, cố hết sức với bàn tay lên.

Khi nắm được tay của bố nàng, ông mới siết nhẹ, mắt lại hướng vào phía trong, nhìn đến mẹ nàng đang ngồi bên trong, xoa bóp chân tay cho ông.

Nhìn cảnh này, một cô bé như nàng mặc dù ko nghe ông nói bất kì câu gì cũng lơ mờ đoán biết được ý muốn của ông, mắt đã loang loáng nước chực muốn khóc. Đến ngần này tuổi rồi, gia đình nàng vẫn còn lục đục khiến ông trần trở ko nguôi, trước lúc nhắm mắt xuôi tay vẫn nặng lòng, điều này càng làm cho nàng sinh cảm giác ghét bỏ, oán hận ông Kim.

Chỉ trong 1 khoảnh khắc ấy, nàng quay đi tránh nhìn cái cảnh này, tránh để nước mắt rơi ra thì ông ngoại đã trút hơi thở cuối cùng, tay phải vẫn nắm lấy tay bố nàng, tay trái vẫn nắm chặt tay mẹ nàng.

Có một bàn tay vô hình bóp nghẹt trái tim nàng, nàng cũng đau.

Tận mắt chứng kiến người thân ra đi, đây là lần thứ 2. Cái cảm giác nàng vô cùng căm ghét lại trào về, Hạ Dương gục đầu vào vai Như Phong khóc. Xung quanh, các bác các cậu vội vàng làm các thủ tục, vuốt mắt, giữ miệng, thay quần áo, đi bao tay bao chân cho ông, nàng ở trong lòng Như Phong theo dõi, đôi vai khẽ rung lên từng cơn, thầm cầu nguyện ông ở thế giới bên kia hãy phù hộ cho bố mẹ cháu, phù hộ cho gia đình cháu êm ấm hòa thuận như trước.

Đối với sự mất mát này, dù ko quá bất ngờ nhưng cũng ko tránh khỏi thương tiếc, trong tiếng gào khóc thê lương của già, mẹ nàng và các mợ, Hạ Dương nàng một thân một mình ngồi nhìn, rơi nước mắt nhưng ko hề phát ra bất kì thứ âm thanh nào. Như Phong lặng lẽ ở bên cạnh nàng, ko nói một lời nào cả, ko lau nước mắt cho nàng, chỉ chậm chậm từng thao tác bôi dầu cho nàng.

Cách mà chàng yêu nàng chính là như vậy, luôn luôn ở bên nàng quan tâm chăm sóc cho nàng từng việc nhỏ nhất.

70. Chương 70: Cuộc Hẹn Chết Người

“Hạ Dương à, giờ nhà còn mỗi mình cháu, bố mẹ bây giờ có xích mích cãi vã nhau thì cháu đứng giữa, cháu phải là người giảng hòa cả 2 bên. Cậu cũng ko bênh vực gì ai, nhưng mẹ cháu cũng nóng tính, động một tí là phát ra như núi lửa, khi nào ko có bố thì cháu hãy lời nói với mẹ, mà khi nào ko có mẹ ở nhà thì liệu gặp bố nói chuyện khuyên giải, chứ để mẹ mà quyết ý làm liều, gia đình tan nát thì ai cũng khổ. Cháu thì cậu ko nói, chứ bây giờ để bố mẹ li hôn, ko nói đến bị thiên hạ người ta cười chê, mà mẹ cháu sẽ ko có chỗ ở, đất là đất của nhà nội, ko lẽ mẹ mà xẻ ra được à? Về trên ngoại ở cũng ko phải lâu dài, thế nên cậu cũng ko để mẹ cháu ở mãi đâu, các bác các cậu đều trông mong vào cháu, nhiều khi bên ngoại tham gia vào cũng ko được, cháu hiểu ý cậu ko?...”

Hạ Dương nhớ lại lời cậu Tú dặn dò mình sau khi an táng cho ông ngoại thở dài. Đã 1 tuần trôi qua rồi, mẹ nàng cũng mới trở về được vài ngày nay, nàng vẫn chưa có cơ hội để tâm sự cùng mẹ. Từ ngày đó đến giờ, mẹ càng ngày càng lạnh nhạt với cuộc sống gia đình, mẹ ko chăm lo đến từng bữa cơm của nàng như trước, đêm cũng ko về nhà mà ngủ lại tại quán, nhìn thấy mặt bố nàng thì tránh, ko tránh được thì cũng ko thèm tiếp chuyện, ko cười ko nói..., sống trong không khí gia đình như vậy khiến nàng luôn cảm thấy ngột thở.

- Mẹ à, mẹ rảnh nói chuyện với con một chút nha.

- À, học về rồi hả con? Thế nào, con gái sắp lấy chồng ko muốn xa mẹ định tâm sự gì hả? Bà Xuân vẫn cười nói đon đả trêu chọc nàng, vừa nói vừa đi ra bàn ngồi.

- Mẹ này..., Hạ Dương nàng ngại ngùng, cũng may là giờ này trong quán vắng hoe, ko có ai nghe thấy hết đó.

- Mà sao mẹ có thể nhẫn tâm đem “bán con” đi khi còn chưa đủ 18 vậy hả? Thật là... Nàng ngồi xuống giả giọng trách cứ.

- Này, học sinh giỏi văn, có học “Tắt đèn” của Nam Cao chưa hả? Chị Dậu đem bán con từ khi nó còn bé xíu hà, mẹ mà nuôi đến bây giờ mới bán thì phải cảm thấy may mắn chứ? Ko biết ơn thì thôi còn trách à? Bà Xuân trề môi nói.

- Phì. Nàng sắc, ừ thì con cảm ơn mẹ vì đã nuôi con béo tốt như thế này, báo hại con ko có ai thích đó, may còn chưa phát phì ra ý, nhưng mà mẹ đọc Tắt đèn của Nam Cao ở đâu ra thế? Con chỉ biết mỗi 1 truyện Tắt đèn của Ngô Tất Tố thôi. Hạ Dương thập phần đủng đỉnh ung dung đắc ý đĩnh chính lời bà Xuân.

- Ôi dào, của ai thì của, mẹ ko quan tâm. Thế có chuyện gì hả? Nói ko nhanh tí mẹ đóng cửa đi chơi đấy.

- Hả? Mẹ đi đâu à?

- Ừ, chú Khoa hẹn mẹ đi gặp mấy người bạn cùng học ngày xưa, chà, mấy chục năm nay mới hẹn nhau được cái, ko thể ko đi, bao nhiêu năm cống hiến hết cho gia đình nhà chồng, đến bạn bè cũng đã quên hết nhau rồi.

- Dạ, nàng gật gù ko nói gì, đừng nghĩ nàng ko nhận ra, mẹ dạo này rất hay nói về chú Khoa, hử ra tí là nhắc đến tên chú ý liền, nàng cũng ko thích điều này lắm nhưng mà nó là tự do quan hệ của mẹ, nàng ko nên mà cũng ko được can thiệp quá sâu. Chuyện con muốn nói là về bố....

-

-

- Này, con về đưa cho bố con cái này, mẹ hỏi cô hàng rau ngoài chợ đó, cô cũng đi cắt trĩ và khỏi rồi đó.

Câu chuyện của 2 mẹ con kéo dài thật dài, cho đến khi chú Khoa đến mới dừng lại. Nhìn theo bước chân của mẹ ko còn khập khiễng vì đau nữa, Hạ Dương nàng tự hỏi, vết thương da thịt sẽ có ngày liền sẹo, vậy còn vết thương lòng thì sao? Có thể lành lặn hay ko?...

Nàng cũng đã nói những suy nghĩ của mình ẹ, nói ẹ biết bệnh trĩ của bố lại tái phát, máu chảy ra rất nhiều, ngồi đâu là ở đấy dính toàn máu khiến nàng cảm thấy rất “kinh dị” khi phải lau nhà, lau ghế, giặt đồ..., nói ẹ biết rằng mẹ cũng hơi thái quá, có thể nguyên nhân là do 2 mẹ con đã thiếu quan tâm đến ông trong những ngày bệnh tật...

Tóm lại là, nàng nói nhiều lắm, mẹ nàng cũng chịu khó ngồi nghe nàng nói hết, mẹ cũng nói cho nàng biết những điều ông nội và anh trai đã nói khi mẹ đi gọi hồn ông và anh, mẹ cũng nói thêm những lo lắng sợ hãi của mẹ về lời phán của cụ Giời ở bên Bắc Giang...tất cả những chuyện được nói ra bởi những người “ko thuộc về thế giới này” dường như đều khẳng định chuyện bố nàng ngoại tình, tuy nhiên, ko ai nói ẹ biết tương lai sẽ như thế nào, mẹ nên làm gì để tránh đổ vỡ.

Cầm trên tay tờ giấy ghi địa chỉ của phòng khám tư trên đường Thụy Khuê, nàng khẽ mỉm cười, có lẽ mẹ đã lựa chọn chịu đựng, lựa chọn chấp nhận đi hết con đường đời còn lại trong đau khổ.

Mẹ à, con thực sự rất cảm ơn mẹ. Mẹ là người mẹ vĩ đại nhất.

Thế nhưng, Hạ Dương nàng đã ngây thơ nghĩ mình sẽ hạnh phúc vui vẻ bên bố mẹ như xưa chỉ bằng vài câu nói đó thôi mà ko biết đến, cổ nhân nói “Con giun xéo mãi cũng quặn”. Giống bão còn ở phía trước xa xôi, những ngày nắng đẹp chỉ là hiện tại ngắn ngủi.

- Bà xã à, đã ăn gì chưa?

- Ai ui! Hạ Dương thót tim vỗ ngực la lớn, nhìn đến bộ mặt của Như Phong mới định thần, lại còn bày đặt vỗ vai người ta, sợ chết khiếp.

- Làm gì khuất tất mà sợ bị phát hiện thế? Có bồ nhí ở trong kia à? Như Phong hát hàm chỉ về phía phòng hát karaoke.

- Anh mới là người nuôi bồ nhí đó, Hạ Dương trợn mắt, nàng gần đây chuyển sang dị ứng với mấy cái từ đại loại như vậy lắm. Tự nhiên anh xuất hiện ở đây làm gì hả?

- Xùy, còn làm gì được nữa, nhớ bà xã nên phải chạy đến đó. Như Phong vòng tay ôm chặt nàng từ phía sau, ngăn cản nàng bước tiếp.

- Đây, làm cái gì đó, đây là quán...

- Yên tâm, anh đóng cửa rồi. Như Phong gác cằm mình lên vai nàng, yêu đương lên lút, kết hôn cũng lên lút, cảm giác cũng ko tệ lắm, tăng tính hồi hộp kích thích lên nhiều thì phải.

Hạ Dương bắt lực chẳng thể cầu véo tách gọng kìm ở eo mình, cam chịu đứng yên một chỗ cho chàng ôm.

Cũng may là, chưa đầy 3 phút sau, bụng nàng đã ọt ọt biểu tình dữ dội:

- Chà, xem ra vắng chồng nên vợ bỏ bữa rồi? Như Phong chủ động buông nàng ra, xoay người nàng đối diện với mình, nhìn vào mắt nàng chiều chuộng, cùng đi ăn đi, anh cũng đói lắm đây.

- Ồ. Từ ngày giữ sổ hộ khẩu nhà nàng trong tay, Như Phong đã tăng cấp biến thái vô duyên trơ trên bì ổi lên hàng đệ nhất vô địch thiên hạ rồi. Chỉ cần ko có ai ở cạnh là lập tức phun ra mấy cái từ không hề ghê rợn đó, eo ui, sao lại thấy giống giọng cợt nhả của anh Ngọc vậy nhỉ? Huhu đúng là ông già học đòi dân teen mà.

- Mà này, em đã lấy chứng minh thư từ đời nào rồi cơ mà? Dám nói dối anh là chưa nhận được hả? Như Phong đang dặt tay nàng đi chợt quay sang hỏi.

- À, bị lộ rồi, nàng than thầm trong lòng, nếu mà để ổng giật được luôn chứng minh thư thì nàng sẽ xuống “mồ” sớm thôi. Thế anh cần chứng minh thư của em làm gì chứ? Nàng bĩu môi phụng phịu giả bộ nai vàng ngơ ngác.

Như Phong nhún vai thư thái:

- Anh ko có nói anh cần chứng minh của em mà? Em định đưa cho anh à? Tốt thôi, anh sẵn sàng nhận 24/24. Tiện thể sau đó lôi em đi đăng kí nhỉ?

- Xí, nàng nguýt dài. Chỉ giỏi khua môi múa mép thôi.

- À, đúng rồi, 30/4,1/5 tới có định đi đâu ko? Hay là tham gia họp lớp cấp 3 của anh đi?

- Cũng chưa biết được, em ko nhận lời đâu, có khi hôm đó lại xuất hiện hoàng tử đẹp giai mời em đi dự tiệc, em lại đổi ý mất.

- Đây, em dám....Như Phong nghiêng răng ken két, dọa nàng một phen chạy tứ tung...

Hà hà, là giả vờ đó thôi, nam chính với nữ chính diễn kịch với nhau đó mà.

Chỉ có điều, cái kết của vở kịch lại ko phải 2 tiếng “giả vờ”.

71. Chương 71: Cái Bẫy Vô Hình

-Hi! Bà xã của anh đang làm gì thế?

Tiếng Ngọc vang lên trong điện thoại đầy thích thú khiến nàng nổi “da gà”, Hạ Dương rung mình nhún vai một cái mới nhớ ra anh Ngọc ko nhìn thấy, giọng nói ử rử thê lương:

-Anh có thể cắt bớt 2 chữ đầu tiên ko? Hic

-Được nha! Ngọc đáp rất vô tư, sau khi để Hạ Dương thở phào mới bồi thêm, nếu em chịu từ bỏ anh Phong về làm vợ anh thật, anh sẽ đổi cách gọi khác, em yêu chẳng hạn.

-Stop! Cứ để bà xã đi anh ah. Hạ Dương bắt lực cam chịu, mà anh gọi em có chuyện gì vậy ạ?

-Có chuyện mới gọi được ah? Anh mất tích cả tháng trời mà em ko đoán hoài quái quỷ tiếng nào? Em có còn là người ko hả? Ngọc lớn giọng hờn dỗi trách mắng nàng trong điện thoại, thiếu điều muốn xông lên bóp cổ nàng thôi ấy.

-Uy, em xin lỗi ah chẳng qua là em chưa kịp hỏi thăm anh, tại đang bận ôn thi tốt nghiệp mà, Hạ Dương liền thoáng đã viện cớ, (trong đầu nghĩ, bận bịu chó gì, đến lớp vẫn mượn “Nữ hoàng Ai Cập” của Thùy Dương để đọc haiz...). Hôm qua em vừa hỏi mẹ sao ko thấy anh đến uống café đó, mà anh đã đi tận “xó xỉnh” nào vậy? Lâu ko nhìn thấy anh nhớ ghê đó, Hạ Dương mắt chớp chớp đầy vẻ “ngây thơ”, đôi mắt mông lung nghĩ đến nụ cười tỏa nắng của anh vào lần đầu tiên “đấu đá” nhau đến sứt đầu mẻ trán.

-Thôi đi cô, nói dối cũng phải uốn lưỡi 7 lần nhớ chưa? Ngọc thỏa mái cười trong điện thoại, dịu dàng hỏi thăm “tình yêu bé nhỏ”, cây xương rồng của anh đã nở hoa chưa thế? Được hay lại chết khô rồi? Hay lại an phận trong sọt rác nhà em hở?

- Xì, nói kiểu gì chứ, em vẫn chăm hàng ngày đó, gồm, chăm như chăm bà để vậy mà nó ko có nở hoa, haiz... xem tí nữa là còn chết úng ấy.

-Này, cho nó uống ít nước thôi, mà anh thấy em ko có khiếu chăm sóc cây cỏ đâu, tốt nhất là cứ để mặc nó tự sinh tự diệt còn hơn, để thế anh còn có cơ hội nhìn lại nó lần 2.

-Hihi, tốt thôi, vậy để em quăng ra đường nha anh, từ trên lầu 2 tung xuống nhờ may có trúng con chó con mèo nào thì cứ anh mà bắt đền nhá, anh xúi giục em mà.

-Phì, tùy em đó, hầu bao của anh cũng là của em, của em cũng là của anh, tùy em quyết định ha, kaka, Ngọc cực kì đắc ý với câu trả lời của mình cười lớn.

-Oh mà anh định nấu cháo đến mấy giờ để em còn biết đường cúp máy đây? Em tiết kiệm lắm, ko muốn để túi tiền nhà mình ko cánh mà bay đâu. Hạ Dương cũng ko phải vừa, nhìn đồng hồ gần đến giờ hẹn nhắc khéo, tiện thể vào hùa cùng “ông xã hờ” - Ngọc.

-Chà, nghe được đấy, biết giữ tiền cho gia đình, xem chừng cũng là bà vợ tốt nhỉ? Hihi..., sao thế? Ko muốn nói chuyện với anh nữa à? Định đi chơi chứ gì?

-Quá tốt! Em mà lì, cái gì chẳng tốt. haha, mà sao biết em đi chơi?

-Gớm, ngày này cả nước đi chơi đâu riêng gì em, Ngọc bĩu môi chê nàng, vậy mà cũng phải hỏi.

-Ở thế anh ko đi à?

-Có, đang đợi giờ hoàng đạo để xuất phát, hehe.

-Sặc, lượn đi.

-Ok men! Giờ lượn, tối về “vợ chồng” mình “làm việc” sau nhé.

-Oe, Hạ Dương có thể tưởng tượng ra cái bộ mặt của Ngọc đang nhón nhác cười, nháy mắt nói điều ái muội với nàng, nàng ko thể ko hiểu ý đồ trêu ghẹo nàng của anh, cũng ra vẻ vô tư đáp lại, hôm nay là ngày cả nước nghỉ làm việc đấy ah, anh có muốn chăm chỉ thì cũng ráng đợi thêm 2 hôm nữa đi.

-Khỏi. Có một số việc cả năm ko có ngày nghỉ đâu, anh em mình đành phải cố gắng thôi.

-Chắc, biết vậy đi, nói chuyện sau nhé, giờ hoàng đạo của anh đến rồi kìa.

-Đi đi, muốn đi thì nói em đi đây, lại còn bày trò “đuối” anh đi nữa. PIPI

-Hi.

Hạ Dương nhìn cuộc gọi kết thúc, hơn 11 phút, câu giờ hơi bị nhiều rồi đó nha. Nhưng mà kệ đi, nàng cũng ko có mất tiền điện thoại, ổng giàu để ổng “đau lòng” tí chắc ko sao (sau này nàng mới biết mình lo thừa, anh Ngọc của nàng dùng sim trả sau mới đau chứ) thời gian thì nhiều mà toàn nói linh tinh, chẳng đau vào đâu cả, haiz...

Bật mình dậy khỏi giường, Hạ Dương nhanh chóng chuẩn bị cho buổi hẹn cùng Như Phong. Chẳng là, hôm nay là 1/5, hội lớp cấp 3 của chàng có tụ tập hội họp, nàng vinh dự được đi “ăn ké” nên rất hí hửng. Lý

do lý trấu thể thôi chứ nàng vui là vì Như Phong gần như công khai thừa nhận với tất cả mọi người rằng nàng là bà xã của chàng, trong khi đó nàng luôn muốn ẽm chuyện tình này đi. Thực tiễn chứng minh, nàng là người ở thể thượng phong, keke.

Nhìn chiếc váy trắng Như Phong mua ỉnh, Hạ Dương tiếc nuối. Số nàng thật ko may nha, cái váy đẹp như vậy mà ko có diện được, chấp nhận treo nó vào tủ rồi tìm chiếc quần jean đen.

Đứng n giờ tự ngắm mình trước gương, Hạ Dương hài lòng, tạo dáng “tự sướng” vài kiểu ảnh mới chịu tạm biệt cái gương nhỏ nhắn nhà mình.

Vốn dĩ muốn làm cho Như Phong buồn chút xíu vì nàng ko mặc cái váy mà chàng muốn, nhưng khi đi ra khỏi cửa nhà mình, Hạ Dương nàng mới phải buồn thay:

-Hi, em! Anh Thế - bạn Như Phong - đứng dựa mình vào chiếc xe ô tô chào nàng.

-Ừa, em chào anh, sao anh lại ở đây ạ? Anh Phong đâu rồi ạ?

-Thằng Phong bị muộn chuyến bay, ko ra kịp nên nhờ anh đến đón em. Sao? Ko vui à?

Giọng anh chàng nói nửa thật nửa giả, nghe có vẻ cũng ko khó gần lắm, Hạ Dương cười chừ, ngại ngần:

-Em làm phiền anh quá.

-Ko có đâu, phục vụ người đẹp là vinh dự của anh mà. Sau đó anh ta mở cửa, làm động tác mời nàng lên xe giống như trong phim truyền hình ý.

Hạ Dương phì cười, bạn của Như Phong cũng khá hài hước, từng gặp 1 lần vào hôm đám cưới của anh ta nên nàng cũng ko lạ lắm, thản nhiên bước lên. Đi theo Như Phong nhiều thành ra ngồi ô tô cũng nhiều theo, thật là có lúc cũng “chán”.

-Nhìn em hôm nay với lần trước khác nhau nhiều quá, anh suýt ko nhận ra đó. Thế mở đầu câu chuyện trong khi nổ máy, di chuyển dần xa con phố nhỏ nhà nàng.

-Hi, vậy sao? Khác thế nào ạ? Em vẫn là em thôi.

-Là em nhưng hôm nay trẻ trung hơn, teen hơn, đôi mắt Thế lấp lánh ý cười xâu xa, thằng Phong thế nào mà có “bà xã” trẻ vậy a? anh ngưỡng mộ quá đi.

-Hihi, anh nói vậy em còn nghe ra là anh đang chê em trẻ con ý, Hạ Dương phòng miệng nói rất đáng yêu.

-Phụ nữ trẻ lâu mới đẹp chứ.

-Được rồi, em ko cãi lại anh được, coi như là anh đang khen em vậy được chưa?

-Phì, đầu hàng sớm thế? Anh nghe đồn thằng Phong bị em “chỉnh” dữ lắm mà? Chưa đấu đã hàng à?

-Sặc, lời thiên hạ đồn đại có đúng bao giờ đâu mà? Ah, mà phu nhân anh đâu rồi? Em cũng nghe nói vợ anh vừa trẻ vừa đẹp, tiếc là hôm cưới em chưa được gặp mặt, sao nay chị ấy ko đi cùng à?

-Hi, vợ anh ngại, “bầu bí” rồi nên ko muốn tụ tập cùng hội anh, chẹp, đi rồi lại rượu bia thuốc lá đủ kiểu, ko tốt.

-Kính nha, quan tâm vợ con ghê. Em lại ngưỡng mộ chị ấy rồi đấy.

-Haha, anh em mình cứ ngồi đây mà ngưỡng mộ nửa kia của nhau thế à?

-Sự thật mà, biết nói sao được? Hạ Dương thở dài, thầm nghĩ “mệt chết, nàng vốn ko phải người khéo mồm miệng, nói chuyện với “người lớn tuổi” như ông tài xế này càng ko phải sở trường, cố gắng lắm mới ko để ko khí im lặng toàn tập đấy”.

-À, phải rồi, em uống trà sữa ko? Dừng xe đợi đèn đỏ, Thế đưa cho nàng hộp trà trân châu hổi, khi này trên đường đi anh mua, chắc là em sẽ thích chứ?

-Em cảm ơn. Hạ Dương nhận lấy từ tay anh ta, coi như cũng tâm lý đó, dù sao nàng cũng ko chê mấy loại đồ ăn thức uống như vậy. cho tất vào bụng là ok.

Hạ Dương chọc chọc ống hút, tập trung hút, vị trà sữa socola thơm ngọt làm nàng quên mất mình đang trên đường đến chỗ hẹn. Hình như là một khách sạn nào đó, rất nổi tiếng ở Hà Nội, sao lại ko thể nhớ ra tên của nó nhỉ?

Mi mắt nặng trĩu, Hạ Dương nhăn mày khó chịu, mình ko có gần mi giả sao lại bận mắt như vậy? Muốn nhắm lại ngủ 1 giấc quá.

Hạ Dương mông lung, ý thức mơ hồ, bàn tay phải vẫn còn cầm hộp trà sữa trống không được cầm 1 chiếc ống hút hồng.

72. Chương 72: Khi Người Đàn Ông Khóc

Cảm giác bị đè nặng lên vùng ngực khiến Hạ Dương ko khỏi khó chịu, một sức mạnh vô hình nào đó đè lên cơ thể làm nàng gần như ko thể hô hấp được, Hạ Dương cố gắng giãy dụa để thoát khỏi sự bức bối đó. Nhưng lạ thay, dù nàng cố gắng vùng vẫy thế nào cũng ko thể hít lấy một hơi thở trọn vẹn, rất nặng, tựa như có một tảng đá khổng lồ đặt trên người nàng vậy.

Nàng muốn mở mắt ra để xem cái vật thể đè lên cơ thể nàng là cái gì, nhưng ko hiểu sao dù đã có ý thức sẽ làm vậy mí mắt vẫn nhắm nghiền ko một khe ánh sáng lọt vào.

Bản năng thôi thúc, nàng há miệng ra để không khí lùa vào, gấp gáp hít lấy sự sống.

Bất chợt, cảm thấy ướt át, giống như 1 cơn lũ tràn về dữ dội, lạnh lùng quét sạch mọi thứ ko chừa ngõ ngách nào, nàng cảm nhận được khoang miệng của mình bị “đóng chặt”, khó thở, toàn thân nóng bừng.

Giống như bị ném vào lò lửa, nàng có một khao khát mãnh liệt được tắm biển, nước biển mát lạnh, sóng biển dạt dào, bờ cát trắng phẳng lì... tựa như có 1 phép màu, ngay cái khoảnh khắc nàng ham muốn điều đó vô cùng, toàn thân cảm thấy mát lạnh, êm ái, có gì đó rung lên từ trong trái tim nàng, cảm giác như được ai đó vuốt ve chiều chuộng.

Phút giây khoan khoái ấy chậm chậm trôi qua rồi trở lại, một phút khó chịu, một phút thư thái, nàng dường như đang đắm chìm trong đó ko rời, mãi luẩn quẩn trong cái vòng tròn cảm giác ấy.

Đau!

Cảm giác đau như bị ai đó đâm vào cơ thể một mũi dao, rạch một vết thương, chảy máu.

Cảm giác đau đớn đó rất chân thật, Hạ Dương bàng hoàng tỉnh dậy từ cơn mê, đôi mắt khó khăn đón nhận thứ ánh sáng mờ nhạt.

Một khuôn mặt ko lấy làm xa lạ.

Đó là thứ đầu tiên đập vào mắt nàng. Nàng cũng ko hiểu tại sao anh lại xuất hiện ở đây?

Nàng thấy đầu đau như búa bổ, quay sang một bên tránh khuôn mặt kia đang ở rất gần mình thay vì 1 lời chào, giật mình nhìn thấy cảnh tượng trong tấm gương lớn.

Trong tấm gương bên cạnh giường lớn đó, có 1 nam 1 nữ ko mặc bất kì cái gì trên người, người con trai tay chống 2 bên cô gái, mặt gần như đối mặt với người kia, thân dưới chạm khít vào nhau.

Ý thức nhanh chóng trở về, Hạ Dương lúc này mới kinh hoàng nhìn ra, anh ta đã làm gì với mình.

- Bốp! Nàng ban tặng anh ta 1 cái tát.

Sợ hãi.

Cảm giác của nàng lúc này vô cùng sợ hãi.

Nàng đã làm gì? Hắn ta đã làm gì? Hình ảnh kia là minh chứng rõ ràng nhất buộc tội nàng.

Đẩy mạnh anh ta ra khỏi cơ thể mình, Hạ Dương kéo tấm chăn che kín toàn thân mình, đôi mắt vẫn lên những tia đỏ căm hận:

-Anh...nàng ko biết nói gì sau tiếng gọi đó, muốn ăn tươi nuốt sống anh ta, muốn băm vằm anh ta thành ngàn mảnh, ... đồ chó đẻ. Nàng thề, có lẽ đây là tiếng nói tục nhất của nàng trong suốt 18 năm qua.

Nhéch mép cười, chàng trai cũng ko vội vã tiến đến gần cô, thỏa mái để thân thể mình lỏa lồ bước xuống giường, tiến đến cái bàn nhỏ, bật nắp lon bia uống một hơi trước đôi mắt theo dõi chăm chăm của nàng, nhật nhèo nói với nàng:

-Cảm ơn, em quá khen. Ko ngờ thằng “chó đẻ” này là người đầu tiên của em đấy, hần ta hất hàm ra hiệu cho nàng nhìn về chỗ nào đó trên giường, thằng Phong chơi đẹp ra phết. Sau đó, hần lạnh lùng bước về phía phòng tắm, trước khi đóng cửa còn nháy mắt với nàng.

Hạ Dương co rúm người trong một góc nhỏ, đôi mắt nhoe lệ nhìn về những giọt máu đỏ tươi kia, nàng hiểu, đó là dấu hiệu của sự thất tiết.

Máu, rất nhiều máu..., màu đỏ nhức mắt, màu đỏ làm tăng thêm nỗi sợ hãi trong nàng.

Nhưng rất nhanh lý trí quay trở lại, nàng ko thể ở đây mà khóc lóc đau khổ như vậy được, vội vàng mặc lại quần áo bị vứt lung tung trên sàn nhà, vẫn may nàng luôn để đồ dự phòng trong túi xách.

Mặc đồ với tốc độ chóng mặt, Hạ Dương chạy lại chiếc cửa ra vào duy nhất.

Khóa! Mẹ kiếp, chìa khóa ở đâu vậy?

Hạ Dương dáo dác tìm xung quanh, lật tung chăn gối lên, lật tung tất cả mọi nơi, kết quả vẫn vô vọng.

Ko có cửa sổ, nàng ko thể thoát ra ngoài được, làm sao đây?

Điện thoại, phải rồi, điện thoại, cuộc gọi đến Như Phong chỉ nghe thấy giọng nói của nữ nhân viên, cùng lúc đó hần ta từ trong phòng tắm đã đi ra.

-Cạch! Sao hả? Muốn chạy ư? Đâu có dễ thế? Định gọi cho thằng Phong hả? Nó có đến cứu được em ko? Hần đã ở sát nàng, ngón tay trở lướt nhẹ qua mặt nàng mĩa mai.

-Hừ, đưa chìa khóa phòng cho tôi. Giọng nói nàng kiên định, nàng tự nhủ bản thân phải cứng rắn hơn nữa.

-Ha? Hần cầm chùm chìa khóa trong tay lắc lư trước mắt nàng, em muốn cái này hả? Làm vừa lòng anh trước đã. Rồi hần thản nhiên ném chùm chìa khóa trong tay “vuu” 1 phát, thẳng vào bồn tắm.

Hạ Dương cau mày nhìn theo chiếc phao cứu sinh duy nhất của mình, ko thể lấy được nó ngay lúc này, cắn răng chịu đựng:

-Anh muốn làm gì hả? Nàng bị dồn vào một góc trong căn phòng trợn mắt nhìn hần.

-Làm gì? Theo em thì 1 trai 1 gái vào nhà nghỉ, chung 1 phòng thì sẽ làm những gì? Cái gì cần làm cũng đã làm rồi, còn ngại ngần gì nữa? Dứt lời, hần lôi tay nàng, phũ phàng ném nàng lên giường.

Hạ Dương vội vàng bò dậy, ném bất cứ thứ gì mình nhặt được vào mặt hần, hét lớn:

-Cút! Anh cút ngay! Đừng có chạm vào tôi.

-Haha...

Đáng tiếc, sự đánh trả của nàng chỉ như gãi ngứa cho hần ta mà thôi, nàng cuối cùng vẫn bị hần tóm gọn.

-Phụt! Nàng nhổ bãi nước miếng vào mặt hần, khốn nạn, tôi là người yêu của bạn thân anh, anh có còn là người nữa ko hả? Nàng thử cố gắng nói lý với hần.

Hần với tay lấy khăn giấy lau mặt, ko hề tức giận với hành động của nàng:

-Tôi có gì kém nó sao? Hần yêu em, tôi cũng thích em. Tôi thích em từ lần đầu tiên nhìn thấy em trong bộ váy hồng đó, rất đẹp. Nếu tôi quen trước, em đã là của tôi rồi.

-Đừng có mơ, tôi phải nhỏ, cái loại trơ tráo phản bội bạn bè như anh tôi ko bao giờ thèm.

-Miệng lưỡi sắc quá đấy, ko ngờ thằng Phong lại có 1 cô bồ trẻ đẹp như vậy, em cũng đừng si nó quá, nó chỉ coi em là bồ nó thôi, đời này kiếp này nó chỉ yêu được một người phụ nữ, haha, trở trêu thay người đó lại là ước mơ một đời của tôi. Rồi sao? Nó ko có được người đàn bà đó, cuối cùng thì bồ nó hiện tại cũng là của tôi? Haha Hấn cười điên dại sung sướng

-Thì ra là anh ghen tị với anh Phong. Quá thường! Loại đàn ông kém cỏi như anh ko bao giờ được như anh ấy.

-Thật ko? Đừng quên, nó còn chưa chạm được đến chỗ này của em. Bàn tay hấn sờ đến vị trí kín đáo nhất của nàng nói ầm ỹ.

-Bì ổi, vô liêm sỉ. Anh quên mất là còn vợ con anh ở nhà à?

-Yên tâm, vợ anh ko quản anh chặt chẽ lắm đâu, cô ấy lo cho cái thai nhiều hơn quan tâm đến anh. Tóm lại là, giờ anh em mình cùng vui vẻ nhé?

Hấn hỏi rồi ko đợi nàng đồng ý đã động thủ, 1 tay giữ chặt 2 tay nàng trên đầu nàng, lấy toàn bộ cơ thể mình đè lên người nàng, 2 chân hấn kẹp chặt 2 chân nàng ko để nàng vùng vẫy.

Không cam chịu nhưng ko có sức lực để phản kháng nữa, sau khi giãy ra khỏi hấn ko được Hạ Dương cản rằng để mặc hấn, toàn thân cứng đờ, chỉ duy nhất một dòng nước đang chuyển động.

Hình ảnh Như Phong tươi cười hiện ra trước mắt nàng, nụ cười dịu ngọt đến thế, nàng sẽ ko được nhìn thấy nữa? Nước mắt chảy từ khóe mi thấm xuống đệm, ko có bất kì thứ âm thanh rên rỉ nào. Nàng khóc trong im lặng.

Ko quan tâm đến sự bất động của nàng, hấn ta say sưa liếm mùi cơ thể nàng, vùi đầu vào ngực nàng hít hà. Mỗi động tác đều khiến Hạ Dương nàng kinh tởm.

Đối mặt với chính mình trong tấm gương bên phải, Hạ Dương nhếch mép cười chua xót, “con bà nó” thiết kế ra tấm gương lớn như vậy làm gì? Để nàng nhìn thấy chính mình thê thảm như thế này sao?

Một ý nghĩ vụt thoáng qua trong đầu nàng: chết. Phải, nàng đã ko nên sống từ lâu rồi. Buông xuôi tất cả mọi thứ, Hạ Dương chậm chậm nhắm mắt, nàng ko muốn nhìn thấy cái vật thể kia đâm vào trong cơ thể mình, hận.

Chính vào giây phút ấy, điện thoại nàng đổ chuông.

Từng giai điệu “Can’t let go” cất lên, nàng biết là Như Phong gọi đến, vội vàng với tay để cầm lấy.

Có một cánh tay nhanh hơn, chiếc máy hồng đã nằm trong tay hấn:

-Muốn nghe sao? Nếu nói cho nó biết là em sẽ mất nó mãi mãi đấy. Chỉ cần ko nói ra, trời biết đất biết, anh và em biết, mọi chuyện vẫn sẽ êm đẹp. Sau đó hấn đưa máy cho nàng, vẫn giữ nguyên tư thế ở phía trên người nàng ko dịch chuyển.

“Alo, anh vừa xuống sân bay, em đang ở đâu đấy anh qua đón.”

“Sao vậy? Alo? Em có cầm máy ko?”

Hạ Dương ko nói một lời, điện thoại vẫn kề bên tai, lắng nghe từng chữ của Như Phong, nước mắt vẫn lặng lẽ chảy.

Như Phong cảm thấy có chuyện gì đó ko ổn, giọng nói đã trở nên lo lắng hơn “Có chuyện gì đã xảy ra à? Em đang ở nhà hay ở quán?”

-Em...âm thanh mức ghen nơi cổ họng ko thoát ra được, Hạ Dương muốn khóc thật to nhưng ko thể làm vậy, chỉ còn cách cố cắn răng ko để âm thanh tiếng khóc của mình bật ra ngoài.

-Được rồi, từ từ nói, trước hết nói cho anh biết em đang ở chỗ nào đã.

-Em ko biết. Hạ Dương nói, nàng thực sự ko biết, thứ mà nàng biết chỉ duy nhất là nhà nghỉ, nhưng nhà nghỉ này ở đâu nàng ko hề biết, nói cho Như Phong thế nào đây?

Như Phong bất lực thở dài, nàng lại định chơi trò trốn tìm với mình sao?

-Em vẫn ổn chứ? Như Phong đành hỏi một câu trung tính, đảm bảo hiện tại người yêu chàng vẫn tốt hay ko.

-...ko..., em..., CỨU EM.

2 tiếng cuối cùng nàng phải cố gắng hét to lên, vì hần ta đã giành điện thoại từ tay nàng và tắt máy:

- Anh ko đủ kiên nhẫn để đợi em và thằng Phong nói chuyện đâu. Hần ném điện thoại của nàng ra chiếc ghế sofa, rồi lại tiếp tục công việc của mình.

Hạ Dương ko giấy giũa, ko phản kháng, nàng lặng im khóc.

Nàng biết, nàng ko thể chống đỡ được hần, hần tựa như con hổ đang đói khát lâu ngày vậy, nàng làm thế nào cũng ko thoát, chỉ bằng mặc kệ cho nó ăn thịt. Ăn xong là nó sẽ no, đúng ko? Ăn xong là nàng cũng chết.

Nàng ko biết liệu Như Phong có nghe thấy tiếng của nàng hay ko, thâm tâm trách mình sao lại ko nói với Như Phong đến cứu nàng ngay từ đầu..., như vậy ít nhất nàng còn có hi vọng.

Nàng thực sự là một con ngốc.

Hạ Dương buông xuôi chịu đựng bị hần làm nhục, ko biết rằng trong lúc đó Như Phong đã phát điên lên khi gọi điện cho nàng ko được và phải chạy xuôi chạy ngược tìm nàng trong vô vọng.

Bị hành hạ đến mức thân thể rã rời, từng khớp xương đau nhức, Hạ Dương chậm chạp lết từng bước xuống cầu thang xoắn nhỏ hẹp.

Phải, nàng được hần thả đi, thả đi sau khi nàng đã ko còn gì cả.

1 tay cầm túi xách, 1 tay xách đôi giày cao gót, Hạ Dương trong bộ quần áo nhàu nhĩ bước ra trước con mắt đầy soi mói khinh bỉ của chị lễ tân.

Phải, người ta khinh bỉ nàng cũng đúng thôi, nàng là một đứa con gái ngu ngốc nhất quả đất.

Bước ra khỏi nơi đáng sợ đó, Hạ Dương nhìn quang cảnh xung quanh, xác định là mình đang ở đâu.

Cổ Nhuế. Vẫn may hần ko mang nàng đến tỉnh khác, nàng biết con đường này.

Bước chân trần trên con đường dọc theo đường ray tàu hỏa, Hạ Dương đau đớn, nhưng nỗi đau thể xác này có là gì so với những gì nàng vừa trải qua?

Hạ Dương một mình đi bộ ra đến đường lớn, vẫy một chiếc taxi rời đi.

Ngồi lên taxi rồi mới vỡ ra, mình ko biết đi đến đâu bây giờ.

Cầu Thăng Long?

Ko được, nhảy xuống sông Hồng sẽ rất khó tìm xác, như vậy lại còn làm khổ ba mẹ nữa.

Chọn 1 nơi hẹp hơn, Hồ Tây chẳng hạn?

Đắn đo suy nghĩ nửa vòng trái đất, Hạ Dương cuối cùng nói với bác tài chở về khu vực nhà mình.

Ngồi một mình trên rào lan can, Hạ Dương quay lưng lại với con đường đông người qua lại, mặt hướng ra nhìn mặt hồ, 2 chân thả thong vào phía bên trong hồ.

Hoàng hôn trên hồ, ráng chiều đỏ rực, rất đẹp.

Cái màu hồng đỏ rực ấy gợi nhắc nàng lại cái cảnh kinh sợ ấy, nàng âm thầm khóc, đôi vai khẽ rung lên nhẹ.

-Ôi dào, thời buổi này, loại con gái như thế đầy ra đấy, nó cưới cho còn may, ẽnh cái bụng ra mà nhiều thằng Sở Khanh nó còn chối ko cưới ới khổ bà ah. Đứa nào ngu thì chết thôi. Tiếng nói chanh chua của bà bán hàng nước gần đó vang lên đập vào tai nàng như từng tiếng búa rọi lên đầu vậy.

Hạ Dương bậm môi ko nói năng gì, tập trung nghe mấy người họ tán chuyện.

Đúng là dân buôn chuyên nghiệp, đang từ chuyện trai gái hẹn hò, ăn cơm trước keng, nhảy sang chuyện giá cả leo thang rồi đến chuyện vợ chồng con giai ăn nên làm ra, có thằng cháu học giỏi Tiếng Anh nói chuyện với người nước ngoài như cháo chảy...

Hạ Dương bật cười cảm thán, cuộc sống cứ êm đềm bình thường như vậy, nàng sẽ có hay ko?

-Dương! Em định làm gì hả?

-.?

Từ khi nào thành phố đã lên đèn, Như Phong thở hồng hộc đứng trước mắt nàng, tay giữ lấy tay nàng.

-Anh tìm em vất vả cả buổi, sao lại ko nghe điện thoại? Như Phong vừa thở gấp vừa hỏi.

-Ah, nàng giật mình nhớ ra mình ko bật lại điện thoại từ lúc đó, em xin lỗi đã làm anh lo lắng. Gạt tay Như Phong ra khỏi khuỷu tay mình, nàng nhẹ nhàng nói với chàng, em ko sao, anh đừng quan tâm đến em nữa. Cả buổi ngồi suy nghĩ, nàng nghĩ kết quả này là công bằng nhất với Như Phong, cũng là cho nàng 1 cơ hội để sống tiếp.

-Có chuyện gì rồi hả? ko dừng lại nói như vậy? Như Phong hốt hoảng lôi người nàng, đứng xuống đây nói cho anh xem.

Hạ Dương đứng đối diện với Như Phong, nhìn thẳng vào chàng ko e dè chậm rãi nhắc lại:

-Em nói anh đừng có quan tâm đến em nữa, ko hiểu à? Em ko muốn yêu anh nữa, anh đi đi. Nàng quay lưng lại với Như Phong, tiếp tục nhìn ra hồ.

-Ko đúng, nhất định có chuyện ko hay, nói cho anh nghe. Như Phong cơ hồ có chút tức giận nói lớn, chàng ghét nhất cái sự úp mở này, nàng đã kêu cứu với chàng và giờ này nói ko yêu nữa, thế là thế nào?

-Ko có gì cả, em ko yêu anh nữa thôi, em phát hiện ra em ko hợp với thể giới của anh. Một con bé như em đi với anh sẽ bị thiên hạ cười chê, em sẽ là đứa mồi chài mồi mẫm. Đó là còn chưa kể đến, bố mẹ anh ko thích em, họ chấp nhận em tạm thời chẳng qua là vì cái thai, thực chất thì cái thai đâu có tồn tại? Em ko muốn lừa gạt người lớn.

Như Phong nheo mắt nhìn nàng thập phần khó hiểu, tư duy của nàng nhiều khi chàng ko thể đoán được. Nàng rốt cục đã ăn nhầm cái gì mà nói ra những lời như vậy chứ?

-Em nói lại lần cuối, từ giờ phút này, chúng ta, đường ai nấy đi. Dứt lời Hạ Dương xoay người bước đi.

“Ai...” Hạ Dương bị Như Phong ôm chặt lại tròn tay, khẽ kêu lên.

-Anh ko cho em đi. Đời này kiếp này, em là của anh, đừng hòng bỏ rơi anh.

Vòng tay của Như Phong rất chặt, Hạ Dương ko thể nhúc nhích được. Ở một nơi gần chàng như thế, nghe từng nhịp tim của chàng đập mạnh, Hạ Dương nàng đau đớn, nàng ko xứng với tình yêu này của chàng nữa, nếu còn tiếp tục, nàng sẽ ko thể cố gắng bình tĩnh như vậy.

-Thả em ra. Nàng nói ngắn gọn

-Ko.

-Buông ra.

-Ko.

-Anh có buông ko?

-Ko. Dù chết anh cũng ko buông. Em muốn làm gì thì làm.

Hạ Dương nghiêng răng nghiêng lợi, cạp miếng vào vai Như Phong ngoạm 1 miếng lớn.

Siết chặt hàm răng của mình, nàng biết, Như Phong đang rất đau.

-Hả giận chưa? Như Phong dịu dàng hỏi nàng.

-“Lắc đầu”

-Vậy cần nốt bên này đi. Như Phong chủ động mời nàng.

-Ko, ý em là em ko giận anh.

-Uh ko giận sao lại “đá đít” anh phũ phàng thế?

-Em giận bản thân mình ngu ngốc.

-Uhm, em ngu là đúng rồi, phải như vậy mới hợp với một người thông minh như anh, sau này con chúng ta sẽ dung hòa cả 2, vậy mới gọi là “luật bù trừ” chứ?

-Phì, nói nhảm. Anh tìm em vất lắm đúng ko?

-Ko. Vất bình thường. hi

-Em xin lỗi.

-Về chuyện gì?

-Tất cả.

-Anh ko thấy em có lỗi gì cả, ngốc ah.

-Có, em có rất nhiều lỗi với anh. Nàng phũ định lời chàng vừa nói.

-Anh ko thấy là được rồi.

-Anh là đồ ngốc.

-Uh, anh ngốc.

-Em muốn nói cho anh biết chuyện này.

-Chuyện gì?

-“.....” Nàng ghé vào tai chàng nói nhỏ. Dứt lời, nàng mỉm cười với chàng: vì vậy chúng ta đừng yêu nhau nữa nhé? Hạ Dương lần thứ 2 quay lưng muốn rời đi, vẫn bị Như Phong giữ lại.

-Thật sự?

-“Gật đầu”

-Anh xin lỗi. Tại anh.

Như Phong ôm ghì lấy nàng, gục đầu lên vai nàng, chàng lại ko bảo vệ được người con gái chàng yêu.

Hạ Dương ko nói thêm lời nào, nói cho chàng biết chuyện này phần để bản thân mình ko bị áy náy, ko xấu hổ, phần để chàng dễ dàng chấp nhận chia tay hơn.

-Em xin lỗi.

Hạ Dương xoay người lần nữa bước đi, nàng biết, vai áo của mình vì sao ẩm ướt. Như vậy sẽ tốt hơn cho cả 2.

73. Chương 73: Cái Kết Cho Một Cuộc Tình

Nhìn theo Hạ Dương đang cất bước, mỗi lúc một xa mình, càng ngày càng xa, từng bước chân như bước ra khỏi cuộc đời của một người đàn ông 30t, trái tim Như Phong rỉ máu.

Lần đầu tiên trong đời lại muốn khóc như thế, vì nàng.

Lần đầu tiên cảm thấy sự tồn tại của mình quả thực vô nghĩa, ngay cả những người thương yêu của mình cũng ko thể bảo vệ được.

Thực sự, đã rất muốn chạy ra giữ tay nàng, ko để người con gái ấy ra đi, nhưng anh có thể làm vậy hay ko?

Ko đủ tư cách..., chính bản thân mình lại nghĩ đến 4 từ ngắn ngủi ấy. Hận!

Ánh mắt ko rời khỏi Hạ Dương nên vô tình Như Phong đã nhìn thấy “cái gì đó” trên người nàng.

Dưới ánh đèn đường, nó trở nên nhức mắt bởi vì anh nhận ra, nó là máu.

Sự sợ hãi, lo lắng tràn át tất cả, Như Phong lao thân lên phía trước, mạnh mẽ kéo cánh tay Hạ Dương:

- Em bị thương hả? Đi, anh đưa em đến bệnh viện.

- ? Có chút ngỡ ngàng khi thấy Như Phong vẫn cố níu giữ mình, Hạ Dương kìm nén bản thân mình ko để nước mắt rơi ra, tự nhủ bản thân cố gắng hơn một chút nữa thôi, nàng ko quay đầu lại, nhẹ nhàng gạt tay Như Phong, nói “em ko sao”.

- Đừng dối anh, Như Phong hình như giận dữ, tức tối, dứt khoát xoay vai Hạ Dương lại đối diện với anh, máu chảy nhiều như thế, thấm ra cả áo...

Tiếng Như Phong chưa dứt, đã thấy anh lặng người trước đôi mắt u buồn ảm đạm của nàng, đôi mắt đọng đầy những giọt nước vô tình, đôi mắt ẩn chứa ngàn vạn nỗi đau u uất

Giây phút ấy nhanh chóng qua đi, Hạ Dương ko hề thốt ra một tiếng nấc thổn thức nào cả, lặng lẽ quay mặt đi, ko nhìn vào đôi mắt đen thăm thẳm của ai đó, khó khăn cất tiếng đáp:

- Có lẽ là máu của những ngày đèn đỏ....

“Có lẽ là máu của những ngày đèn đỏ...” Câu nói ấy đã hiện đi hiện lại trong đầu Như Phong ko biết bao nhiêu lần, anh tức giận ném chai rượu trên tay mình vào một góc.

Kết cục thảm khốc, cái chai sành vỡ tan, để lại âm thanh chói tai vang dội trong đêm tối.

Căn phòng lạnh lẽo, Như Phong ko thắp đèn, màn đêm lạnh lùng bao trùm, choán ngập gian phòng nhỏ.

Ánh sáng mờ nhạt từ bên ngoài hắt vào để lộ hình ảnh người thanh niên nằm gục trên bàn làm việc, đau khổ chán chường, không gian phẳng phát hơi cùn.

- Khốn nạn! Nắm tay siết chặt cái ly trong tay, Như Phong chửi.

Cứ nghĩ đến việc nàng đang trong những ngày kiêng kị còn bị đối xử như vậy, Như Phong lại nghiến chặt răng chửi, hận ko thể bóp chết cái kẻ thói tha kia.

Cứ nghĩ đến khi nàng kêu cứu, ko thể cứu nàng khỏi móng vuốt của kẻ lang sói, lại hận bản thân mình, từng ực ly rượu khác.

Những cái vỏ chai nằm lổn lổn trên sàn nhà đủ để chứng minh chủ nhân của nó đã uống ko ít, chúng vô tình ko có ý nhắc nhở người đó hãy tỉnh lại.

Say.

Ít nhất thì anh đang mong điều đó. Vì sao lại ko thể được?

Một bên là người anh yêu tha thiết, một bên là thằng bạn thân chí cốt suốt những năm phổ thông.

Đời thực cay đắng. Rõ ràng anh ko thể chọn bên nào cả, thậm chí, ngay cả tư cách được chọn nàng, nàng cũng đã ko cho anh.

Trước mắt là hình ảnh Hạ Dương chậm chạp bước từng bước trong đêm, đôi vai rung nhè nhẹ.

Anh biết, nàng chắc chắn đang khóc, chỉ là ko muốn để anh biết, nàng sợ, sợ anh sẽ thương hại nàng. Nhưng nàng có hiểu cho người yêu hay ko? Tự mình đưa ra quyết định nghiệt ngã như vậy? Kẻ đau khổ là ai?

Kỉ ức ngày nào ùa về...

Tầm hình Như Phong trần trụi nằm trên giường với một cô gái nào đó, năm tháng qua đi mà vẫn chưa hề mờ nhạt. Anh lưu giữ cẩn thận ko phải vì nó là kỉ niệm đẹp để gì, chỉ là một sự nhắc nhở đặt tình yêu ở đâu cho xứng đáng.

Đã từng có một Minh Tâm vội vàng gán tội cho anh chỉ vì bức ảnh đó và bỏ đi, còn anh chỉ biết chấp nhận hiện thực mình bị bỏ rơi.

Đã từng có một Minh Tâm khiến anh yêu say đắm, thế nhưng lại ko tin tưởng anh vào những giây phút quan trọng nhất, khiến anh thất vọng tràn trề.

Và rồi...

Đã từng xuất hiện người con gái kéo anh ra khỏi cuộc sống đen tối, ăn chơi nhảy nhót thâu đêm suốt sáng...Người con gái ấy mang lại cho anh sự sống, niềm tin, tình yêu...

Rồi sao nữa...?...

Người ấy tin anh, hết mực tin anh, trong giây phút chứng kiến người con gái khác ôm anh, nghe tin anh ôm hôn người tình cũ, vẫn bình thản bỏ qua, chỉ bởi tin anh.

Đã khiến anh cảm động biết bao, đã làm anh phải thề sẽ giữ mãi người con gái này trong cuộc đời mình, sẽ yêu thương che chở nàng đến tận giây phút lìa đời.

Vậy mà...

Kết cục, nàng vẫn như người xưa, ko cho anh cơ hội để nói từ chối, lại bắt anh chấp nhận hiện thực đã rồi, bắt anh cam chịu với sự sắp đặt của nàng.

Chẳng lẽ, tình yêu anh đã đặt nhầm chỗ thật sao?

Như Phong cảm thấy ghét nàng kinh khủng, ghét Hạ Dương kinh khủng.

....

Nhìn chằm chằm vào bức ảnh của chính mình, nếu người con gái trong ảnh kia là Hạ Dương thì sao? Nếu như nàng vĩnh viễn là của anh thì thật tốt biết bao.

Thì ra, trong sâu thẳm trái tim, anh vẫn hướng về nàng, anh ko ghét nàng, hận nàng như đã nghĩ.

Một tia sáng lóe lên, dường như Như Phong đã phát hiện ra điều gì đó, vội vàng bấm số cho lão Tam:

- Đại ca à, nửa đêm bị chị dâu đá ra phòng khách hay sao mà gọi em thế? Sĩ Tam nhanh chóng bắt máy bông đùa.

- Thôi đi, giọng Như Phong nặng nề, cậu đang ở đâu đấy? Đến nhà anh ngay đi.

Tắt máy.

Hắn là chuyện ko nhỏ đã xảy ra, Sĩ Tam ko chần chừ vội vàng mặc đồ, lấy xe ra khỏi nhà. Đã lâu rồi ko thấy Phong đại nói bằng ngữ khí ấy, Sĩ Tam ko dám chậm trễ một giây, đèn đỏ cũng mặc, con xe phân khối lớn lao vút trên đường đêm vắng vẻ. Cảm giác ko tệ, sắp được “cầm đao tung hoành” rồi.

...

Ngày hôm sau, Như Phong đến lớp thật sớm.

Ngồi trò chuyện với lũ “ma quái tiểu yêu” 12D1 được một lúc, Như Phong thấy Hạ Dương trong bộ đồng phục trường lưng thừng từ ngoài cửa bước vào.

Hạ Dương ko ngờ hôm nay thầy giáo có mặt trên lớp, giật mình nghĩ mình đã đi học muộn, ánh mắt có chút lơ đãng nhìn về phía thầy:

- Thưa thầy, cho em vào lớp.

Đáp lại nàng là 1 cái gật đầu.

Như Phong ko hề nhìn nàng, ko liếc mắt về phía nàng dù chỉ một giây? Dù sao cứ như vậy cũng tốt, ko phải chính mày đã mong muốn như vậy sao? Hạ Dương tự nhủ mình.

- Thật ra cũng chưa đến giờ học, các em cứ ra vào tự nhiên, ko cần xin phép thầy. Tiếng Như Phong giải thích thêm cho sự xuất hiện của mình và sự xin phép ko cần thiết của nàng, Hạ Dương nhếch môi cười buồn ngồi vào chỗ.

Tất nhiên, thầy giáo của nàng sẽ ko nhìn thấy nụ cười đó, mà nàng cũng ko nhìn thấy, đôi mắt Như Phong từ trên bàn giáo viên vẫn theo dõi nàng từ khi nàng lướt qua bàn giáo viên, và quay lưng lại.

Giờ học thật bình lặng, Như Phong ko xướng tên nàng lên một lần nào, nàng cũng chẳng xung phong lên bảng 1 lần nào, chỉ ngồi dưới ghi chép đầy đủ, thực sự làm một học sinh ngoan.

Mà nói đúng ra, cái ngoan đó chỉ là vỏ bọc thôi, nàng đã ko “ngoan” từ ngày hôm qua rồi. Hạ Dương tự mĩa mai mình, đôi mắt vẫn ko ngừng dõi theo Như Phong. Người ấy ko hề nhìn về phía nàng dù chỉ một ánh mắt vô tình? Tim nàng có chút gì len lỏi, đau thật đau.

Hết tiết 1, Như Phong ko như mọi ngày ngồi lại trong thời gian nghỉ giải lao ngắn ngủi, cất tài liệu sách vở, chào cả lớp rồi đi ra.

Hạ Dương nhìn theo bóng lưng vững chãi ấy, lòng ngậm ngùi, thực đã coi như người xa lạ, mà cũng ko phải, chỉ là coi nàng như 1 học trò đúng nghĩa mà thôi.

Ko còn cái lí do “củ chuối” ở lại 5 phút để nhìn thấy “tình yêu bé nhỏ” cười đùa nữa, ngấy ấy xa thật rồi. Hạ Dương uể oải duỗi một tay lên bàn, ngả người xuống hướng mặt ra hành lang, tự nói với mình “Đừng bận tâm nữa, đã ko còn ngày xưa nữa đâu, cô học trò gốc gác quê nhà.”

Thùy Dương nhận ra sự khác biệt của Hạ Dương từ đầu giờ học, cũng quay xuống hỏi thăm dân tình:

- Sao thế? Ko cười nói chi mô? Buồn chuyện gì à?

- Lắc đầu, đôi mắt ko chớp vẫn nhìn hành lang trống trải.

- Quái, mọi hôm tiết Toán bà hăng hái nhất đấy, nay im như ngậm phải ớt vậy, nói ko buồn ma nó tin. Giọng Thùy Dương vẫn sang sảng bên tai nàng.

- ... Im lặng. Hạ Dương ko đáp.

- Con ranh này, mày bị làm sao thế? Đến tháng cũng ko phô bộ mặt nhăn nhó này đâu. Thùy Dương ghé sát mặt mình vào mặt Hạ Dương, che đi tầm mắt của nàng.

Chớp chớp chớp...

4 con mắt nhìn nhau chớp chớp trong một khoảng cách rất gần, Hạ Dương phì cười, nàng cười vì nhớ lại ngày xưa diễn kịch, động tác chớp mắt khiến cả trường bá phục sát đất, cười rầm rộ nghiêng ngả. Sau đó, nàng rất oai hùng ngồi ngay ngắn lại, đối mặt với Thùy Dương:

- Phải đó, hôm nay bà đây đến tháng rồi này, muốn gì nào? Hắt hàm đầy vẻ thách thức.

- Sặc. Bó tay @_@ Thùy Dương nín cười, lè lưỡi, lại đau bụng chứ gì? Ko làm phiền, ko làm phiền, sắp lớn tiếp tục nghỉ ngơi. Hí hí dứt lời liền chuồn thẳng.

Ko còn ai bi bô bên cạnh, Hạ Dương thoải mái tiếp tục ngả người thư giãn, chà, mình đã có thật nhiều kỉ niệm vui.

Cái lần thư giãn ấy, nàng đã đắm chìm trong kỉ niệm suốt 45 phút tiếp theo, đến khi tỉnh dậy vì quá ồn ào thì Như Phong đã ko còn đó, ngơ ngác mới biết đã hết 2 tiết Toán đầu tuần rồi.

Giờ ra chơi, đứa nào cũng xì xào, “thích nha, lớp trưởng được thầy chủ nhiệm thiên vị, ngủ li bì cả tiết cũng ko sao, như chị em mình thì đi “hưởng tuần trăng mật với anh Cường” lâu rồi...”

Hạ Dương ko mấy may để ý, hoặc chính xác thì nàng cố tình ko để ý, bởi sự thật đâu phải thế, là Như Phong ko để tâm đến nàng nữa mà thôi. Bất chợt, Hạ Dương thấy cổ họng mình nghẹn nghẹn.

Những ngày sau đó, cuộc sống của nàng vẫn diễn ra êm đềm. Ngày ngày nàng cắp sách đến trường, ăn trưa, ngủ nghỉ, học thêm, phụ giúp mẹ, ăn tối, dọn dẹp nhà cửa, tắm giặt, học bài và lên giường đi ngủ... Cái vòng tròn đó lặp đi lặp lại, ko có gì mới mẻ cả, có chăng chỉ là những cuộc trò chuyện cùng anh Ngọc xa

xôi chen lẫn vào mỗi tối trước khi nàng say giấc. Suốt một thời gian dài, hằng đêm nàng cũng tâm sự cùng anh, nàng gần như ko còn để ý đến một điều rằng, tin nhắn và cuộc gọi của nàng ko còn đến từ con số quen thuộc ngày nào.

Ngược lại với Hạ Dương, mỗi ngày của Như Phong đều bận rộn. Anh vui mình trong công việc, việc của trường học và lớp chủ nhiệm, những bữa tiệc rượu xã giao, những lần trực tiếp thị sát công trường, khảo nghiệm kế hoạch marketing cho sản phẩm mới... đã chiếm hết thời gian của anh. Như Phong gần như ko ở nhà mà trực tiếp ăn, ở, nghỉ lại tại công ty.

Cứ như vậy, vòng quay cuộc sống của 2 người khác xa nhau, thời gian họ giáp mặt nhau cũng vô cùng ít ỏi. Những tiết Như Phong lên lớp, anh hoàn toàn ko còn dành ánh mắt triu mến cho cô nữ sinh ngồi bàn thứ 3 đó nữa. Nàng cũng ko còn âu sầu vì phải đối diện với một Như Phong lạ lẫm như thế, chỉ bởi nàng đã học được cách quen dần với một Như Phong của hôm nay.

Giống như khi nãy có vô tình gặp thầy Phong ở khúc quẹo cầu thang lên tầng 2, nàng chào và thầy ấy mỉm cười, 2 người lướt qua nhau nhanh chóng.

Giờ phút này, nàng chợt nhớ đến câu nói của ai đó: “Thời gian sẽ chữa lành mọi vết thương”.

Có lẽ, thời gian thật sự có thể hàn gắn mọi vết thương.

Chỉ có điều, vết thương nào mà chẳng để lại sẹo?

74. Chương 74: Sống Thử À? Chúc Mừng Nhé!

Con người thường khi đánh mất một thứ gì đó mới nhận ra rằng thứ đó rất quan trọng đối với mình. Khi ấy, một số người sẽ buồn, có thể sẽ khóc, có thể sẽ hối hận dù chỉ là những sự hối hận muộn màng. Phần còn lại, một số người cũng sẽ buồn, cũng sẽ khóc nhưng tuyệt nhiên không hối hận. Hạ Dương của chúng ta là một ví dụ thuộc loại thứ 2.

Nay là thứ 7, đáng lẽ nàng sống chết cũng phải bỏ thời gian buổi tối để xả hơi như thường lệ, thế nhưng, giờ này nàng vẫn còn cặm cụi bên bàn học làm bài tập Toán.

Vốn dĩ thầy Phong phát đề cương ôn tập, hầu hết các bài trong đó nàng có thể cho phép mình chủ quan và ko làm, vậy mà nàng vẫn rất chăm chỉ làm từng bài một, không sót một đề nào cả, đến bài cuối cùng có dấu * bên cạnh (là bài nâng cao), Hạ Dương mới dừng lại ngậm bút suy nghĩ.

Bất chợt, nhớ đến một người...

Người đó, nửa tháng trước thôi, vẫn còn bên cạnh nàng cùng nàng học bài, căn dặn nàng ôn thi cẩn thận, có bài khó liền giảng lại thật chi tiết...

Người đó, chê nàng có thói quen ngậm đầu bút thật xấu, chê nàng vẽ đồ thị như một cái vĩ đập ruồi, chê nàng tư duy logic chậm và rất kì cục...

Người đó... hôm nay đã về nhà bên.

Khoảng thời gian 2 tuần không khiến nàng quên hoàn toàn người ấy, thậm chí nhớ hơn, nhớ rất nhiều, thế nhưng nàng không hối hận khi để mất anh. Dù hôm nay, nàng vẫn đang cô đơn, đang trông mong vô tình nhìn thấy người hàng xóm, nhưng nàng không còn vô tư chạy sang nhà bên hỏi bài nữa. Chỉ có Hạ Dương của ngày trước mới có thể mang sách Tiếng Anh sang hỏi thầy dạy Toán mà thôi.

Hạ Dương thở dài, đứng dậy vươn vai một cái, tay vô tình chạm vào bình hoa...

Rơi!

Nàng giật lùi lại phía sau, đến khi âm thanh chói tai ấy kết thúc mới nhìn tiếc nuối “Ôi, không!”.

Bó hoa hồng tím, quà của ai đó nhân ngày 8/3, nằm giữa những mảnh thủy tinh sắc nhọn. Nhanh tay nhặt nó lên, Hạ Dương đặt bó hoa lên bàn, “chà, bụi bặm đã bám đầy rồi này”.

Có phải tình yêu cũng giống như bó hoa này? Ban đầu thì rất đẹp nhưng rồi thời gian cũng phủ lên đó một lớp bụi che lấp nét đẹp của nó?

Hoa còn đó, nhưng người nay đâu? Nằm nghiêng người trên giường, Hạ Dương nhìn sang phía bàn học trầm tư.

...

Như Phong mệt mỏi ngã người vào ghế tựa, thả mình trong làn khói thuốc, lặng lẽ nhìn vào màn hình máy tính.

Trên đó, từng bức ảnh của Hạ Dương lần lượt hiện lên. Không biết đây là lần thứ bao nhiêu anh xem lại chúng, Như Phong nhếch môi cười buồn, dụi tắt điếu thuốc trong tay thở dài.

Căn phòng này, vị trí này, anh ngồi như thế này, chỉ thiếu bóng dáng một cô gái ngồi trong lòng anh và chu miệng lên hôn vào môi anh nữa thôi. Ảnh còn, kỉ niệm còn, người đã mất.

Như Phong lại châm 1 điếu thuốc khác, ngửa cổ thả ra làn khói trắng, bắn khoản tự hỏi Hạ Dương giờ đang làm gì? Có nhớ về anh không? ...

Dù hiện tại nàng không cần anh đi chẳng nữa, anh nhất định sẽ khiến nàng phải quay lại ở bên anh. Nhất định là như vậy bởi nếu không anh sẽ lại đánh mất chính mình một lần nữa, cũng như là sẽ đánh mất hạnh phúc của nàng mãi mãi.

- Ấy za, nồng nặc mùi thuốc, đại ca định hun chết em à? Sĩ Tam vừa mở cửa bước vào phòng anh, tay khua loạn xạ xua đuổi “tà mà chết chóc”, phăng phăng đi đến mở tung hết cửa sổ.

Như Phong bình thản, không thèm liếc nhìn Sĩ Tam, nhàn nhạt hỏi:

- Lại nhảy cửa nhà anh đấy à?

- Chuẩn! Sĩ Tam giơ ngón tay cái ra hiệu, em biết là nếu có bấm chuông thì cũng mỏi cả tay, lần này rút kinh nghiệm nhảy luôn cho tiện. Trong lúc nói, Tam đã đến gần nơi Như Phong ngồi, sao? Chị dâu giận kinh vậy cơ à? Không hòa được à? Ảnh cười cũng cắt thành 2 người thế này? Hai tay cầm 2 mảnh của bức ảnh trên bàn, Sĩ Tam tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Không sao. Như Phong giật lại bức ảnh, đặt vào ngăn kéo, ngẩng đầu lên hỏi, thế nào rồi?

- Ok hết anh ạ. Em còn thu lại lời khai của mấy thằng ra tay hôm đó nữa. Chỉ tiếc, không có đoạn băng ghi hình ảnh hôm đấy thôi anh ạ. Vụ này anh định xử thế nào?

- Cũng chưa biết, để xem sao đã.

- Xem gì nữa? Cứ để em sai bọn đàn em, cho nó mấy nhát là xong. Sĩ Tam có vẻ tức giận nói.

- Không phải vội, còn lại cứ để anh. Chú về trước đi.

Sĩ Tam nhún vai bất lực:

- Anh đã nói vậy thì thôi, có gì nhảy em.

- Ok. Yên tâm, kiểu gì anh chẳng gọi mấy đứa làm giúp anh, giờ về ôm vợ ngủ đi. Cảm ơn chú nhiều.

- Uầy, không cần khách sáo với em, bye bye! Ra đến cửa Sĩ Tam chợt dừng lại, quay mặt nói với Như Phong, có điều này em không biết có nên nói cho anh hay không, hình như là khi nãy em nhìn thấy chị dâu ở cổng nhà bên cạnh, đứng cùng một thằng đẹp giai nói nói cười cười đó. Cần thận không là mất đấy. Sĩ Tam nháy mắt ẩn ý, không đợi Như Phong hỏi đáp, đóng cửa rồi đi.

Căn phòng còn lại một mình Như Phong, không khí u ám lại bao bọc, tắt điếu thuốc đi, anh lấy cái đĩa CD từ trong túi đồ mà Sĩ Tam mang đến, cho vào máy tính.

Âm thanh giọng nói sợ hãi bắt đầu vang lên trong không gian nhỏ hẹp, Như Phong chú ý lắng nghe, bàn tay không ngừng siết chặt khiến gân xanh nổi lên dữ tợn.

...

- Anh ngồi đây em đi pha thử nhé, xem quà anh mang về nó có chất lượng không? Nói trước, không ngon là em không nhận đâu đấy. Hạ Dương cười tinh nghịch bảo.

- Ehem, anh không có ý kiến, có điều anh có thể có một yêu cầu nho nhỏ được không?

- Sao hả? Cơm nhà hôm nay không có gì ngon, nhưng có bánh ngọt đấy, em mang ra cho anh ăn nhé? Hạ Dương nghĩ đến khi nãy Ngọc nói chưa kịp ăn tối nên hỏi.

- À không phải cái đó, ý anh là em có thể đi thay đồ không? Ngọc cười ngại ngần hỏi Hạ Dương, rồi sau đó liền giành hũ táo mèo ngâm trên tay nàng, để anh pha cho, đi đi.

- ???

3 giây cho sự ngây ngô của nàng rất nhanh qua đi, Hạ Dương úp 2 tay lên mặt xấu hổ chạy lên cầu thang.

Oh My God! Xấu hổ quá đi mất. Nếu được nàng sẽ chui xuống đất luôn ý.

Thật đúng là, học theo Như Phong không có cái gì tốt cả, chính vì không mặc áo ngực khi ở nhà nên nàng mới tệ hại đến mức này đây.

Ấy za, mới đó mà đã nhắc đến tên người ta, quên đi, quên đi. Hạ Dương tự thôi miên mình, sau khi thay bộ đồ ngủ bằng vải lạnh mỏng, chui chu từ trong ra ngoài liền xuống nhà.

- Yên tâm, anh chưa nhìn thấy gì đâu. Ngọc làm bộ mặt tỉnh bơ nói, ánh mắt không giấu nổi ý cười.

- Xí, nàng biết thừa anh ta nói điều, nhưng mà cũng không đại gì mà vạch mặt anh, may quá nhỉ, cảm ơn anh đã nhắc em, hì hì.

- Đây, uống đi, quả này còn gọi là quả sơn tra đó, rất tốt cho sức khỏe. Từ ngày đầu lên đó anh đã đi tìm mua, rồi ngâm mang về cho em đó. Thấy anh chiều em chưa hả?

- Oh, giờ mới biết. ưm, cũng không tệ, uống thay cho nước sấu được đấy anh. Ai ui... Hạ Dương xuýt xoa kêu đau, sao lại cốc đầu em vậy hử?

- Không tệ là thế nào? Phải nói là rất ngon, biết chưa? Không có tí xi-nê cảm động gì cả.

- Hóa ra anh đang bắt ép em đây à? Hạ Dương lườm Ngọc 1 cái, ngồi lên tràng kỉ, co cả 2 chân lên khoanh lại, tay vẫn cầm ly nước, mà anh làm gì ở trên đó vậy?

Không trả lời câu hỏi của nàng, Ngọc ngồi đối diện với nàng, ánh mắt khinh thường quay đi:

- Con gái con nứa, ngồi kiểu gì vậy hả? Mất hết cả duyên.

- Hì, em vô duyên sẵn rồi. Ờ mà tối nay anh định ở đâu?

- Lo gì, tý ra thuê phòng, ở tạm 1 đêm, ngày mai anh lại về quê luôn ấy mà.

- Về quê hả? Đang làm tự dừng lại nổi hứng về quê, ah, về lấy vợ phải không?

- Ý kiến hay đó, hay là em lấy anh đi.

- Xi..., cầu hôn kiểu gì đấy? Chẳng lãng mạn gì cả. Phải có nhẫn và hoa, anh biết chưa? Mà con trai phải quỳ một gối xuống nữa chứ?

- Nhóc con, xem nhiều phim quá nhiễm bệnh ảo tưởng rồi, kiếp này có mà ế sớm.

- Này, anh nói ai ế hả? Chưa biết đâu nhé, người ta xinh đẹp ngồi ngời ngời thế này...

- Khoan nói chuyện xinh hay xấu, ý anh là cả nước Việt Nam này, không có thằng nào nó điên mà quỳ xuống cầu hôn em đâu, thế nên em chấp nhận làm bà cô đi. Haha

- Cũng đúng, nàng xịu mặt, mà em ế là đúng rồi, rất nhanh Hạ Dương đã thay đổi giọng điệu, có người đẹp trai cấp Bi Rain mà vẫn ế mới lạ chứ. Đau thật.

- Chà chà, mồm mép ghê rồi đó. Có cần phải cảm ơn em đã khen anh là Bi Rain không nhỉ?

- Hi hi, tự anh nhận mình ế đấy nhá, em không có “nguyên rủa” anh đâu.

- Stop! Ngừng cười. Ngọc giơ nguyên một bàn tay ra hiệu, bánh ngọt của anh đâu? Đói rồi.

Nhìn cái động tác xoa bụng kêu đói cộng thêm cái bộ mặt “con gái làm nũng” của Ngọc, Hạ Dương bất chợt lại nghĩ về ai đó, thật là giống... Nàng không tự chủ được nhăn nhăn mũi:

- Anh rất giống với một người...

- Ai vậy?

- Anh em.

- À, anh có nghe mẹ em nói, mẹ nói anh rất giống con trai của mẹ, còn nhận anh là con trai nuôi nữa đó.

- Ồ, thảo nào mà đối với anh còn tốt hơn cả em ý. Hạ Dương trề môi ghen tị. Đây này, bánh này là nhỏ bạn em làm, anh ăn đi rồi hôm nào em dẫn qua cảm ơn, tiện thể xem chừng nó có thành “chị dâu” của em được không nhé?

- Uầy, cái này có được gọi là đồ hối lộ không?

- Xì, nó cũng gặp anh 1 lần rồi, hồi anh đón em ở sân bóng đó, cứ hỏi thăm em mãi, em cũng không nỡ... hihi

- Điều này chứng tỏ em đã “tham ô” rất nhiều của cô bạn đó đúng không?

- Hơ? Suy luận không có logic khoa học. Đúng lúc này, tiếng chuông cửa reo lên, Hạ Dương mừng như bắt được vàng

- Ah, chắc là bố mẹ về rồi đó, ăn đi, em ra mở cửa.

Hạ Dương chuẩn lẹ, miệng lẩm nhẩm “cái đầu ổng sao lại có thể đoán trúng phóc vậy nhỉ? Chúng tớ IQ cũng không thấp lắm”.

- O!

- Sao vậy? Không mời thầy vào nhà hả?

- Dạ, em chào thầy. Muộn thế này thầy qua nhà em có việc gấp gì thế ạ? Hạ Dương vẫn đứng trước cổng lễ phép hỏi.

- Không có gì, thầy qua đưa đồ ẹ em. Mẹ em chưa về à?

- Vâng! Thầy cứ đưa cho em, về em sẽ gửi lại ẹ sau.

- Không được, cái này rất quan trọng, phải trao tận tay mẹ em mới được, thầy vào đợi chút cũng không sao. Dứt lời, Như Phong liền lách qua người Hạ Dương đi vào, chẳng cần đến nàng phải mời vào nữa.

Hạ Dương nhìn theo bóng lưng Như Phong nhăn mặt nghĩ, sao hôm nay Như Phong lại thô lỗ thế nhỉ?

- Ồ, ai đây? Ngọc tỏ vẻ ngạc nhiên, lâu lâu mới gặp lại anh đấy nhá, vào ăn bánh ngọt với em này.

- Thầy ấy không thích ăn đồ ngọt đâu, để em pha nước táo mèo cho thầy uống nhá. Hạ Dương từ phía sau Như Phong nói với cả hai người.

- Không cần đâu, thầy ăn bánh được rồi. Như Phong ngoài miệng nói không với nàng, thực tế là trong lòng có chút vui vui, nàng ấy vẫn nhớ rõ sở thích của mình.

Mặc dù Như Phong nói vậy, Hạ Dương vẫn bỏ ngoài tai, một mình đi vào bếp.

Hờ? Một tiếng “thầy”, hai tiếng “thầy”, chắc là lại có chuyện gì rồi. Ngọc âm thầm đánh giá tình hình, nhún vai không nói năng gì, tập trung chuyên môn thưởng thức “đồ tham ô” của Hạ Dương.

....

- Này, sao thế? Đá đã tan hết rồi kìa. Ngọc dựa người vào cửa phòng bếp nói với nàng.
- À, Hạ Dương có chút giật mình, đích thực là đang lặng người suy nghĩ thì bị người khác đánh thức, vội vàng nói, chết rồi, để em làm ly khác vậy.
- Ngọc đã tiến đến giữ tay nàng:
- Không cần nữa.
- Sao ạ?
- Anh Phong về rồi.
- À, vậy hả, tưởng bảo đợi mẹ em mà, sao lại về nhanh thế, thầy ấy có gửi gì lại không hả anh?
- Không. Sau ít giây suy nghĩ, Ngọc lại đính chính, mà có đấy, trước khi về anh ấy có nói một câu.
- Câu gì thế? Hạ Dương cảm thấy lòng mình có chút bồn chồn.
- Ngọc giả bộ Như Phong, diễn lại cho Hạ Dương xem:
- Ồ, sống thử ấy hả? Chúc mừng em nhé.

75. Chương 75: Em Sẽ Làm Người Yêu Anh Nhé

Phụt!

Hạ Dương vừa đưa cốc nước pha cho Như Phong không thành lên miệng uống, nghe Ngọc nói thế ngay lập tức bị sặc, phun hết nước ra liền ho sặc sụa:

- Này, đừng có đùa ác thế, em đang uống nước mà.
- Phì, Ngọc nhìn nàng cười, ai đùa chứ, anh nói thật mà, y hệt giọng điệu với bộ dạng của anh ý luôn đó.
- Gớm, người ta không có cái điệu bộ như anh đâu, tưởng em không biết à? Muốn đùa em hả? Cho anh chết này. Hạ Dương vừa nói vừa đặt cốc nước xuống bàn, nhanh chóng áp sát mục tiêu bằng ma trảo của mình.
- Ha...ha...ha...,bỏ anh...haha...xin thua...haha... Ngọc bị Hạ Dương cù tới cù lui, cười lăn lộn đến chảy cả nước mắt.
- Chừa chừa? Lần sau mà đùa em nữa là không nhẹ tay thế này đâu.
- Ngọc chống tay đứng dậy, đối diện với Hạ Dương, giữ bộ mặt cực kì nghiêm túc, giơ 1 tay lên trời:
- Anh lấy nhân cách của mình ra thề, không có nửa lời lừa em.
- Trời ạ? Nhân cách của anh đáng giá lắm hử? Nàng trề môi rồi đi nhưng thâm tâm có chút lung lay, nếu là thật thì vì sao Như Phong lại nói thế nhỉ?
- Mía nhau kinh thế, là anh Phong nhìn thấy cái vali hành lí của anh, hỏi của ai, anh bảo của anh, anh hôm nay dọn đến đây ở nhờ, thế là anh ý nói vậy đấy. Ngọc thấy Hạ Dương không tin lời mình nhanh mồm nhanh miệng nói liền một mạch.

Vốn dĩ thì nàng đang định đi thu dọn đồ đạc bữa bọn mà Ngọc vừa xả ra, nghe thấy anh ta nói vậy liền đứng hình, quay ngoắt lại phía sau:

- Lại Ngọc! Anh chết với em!

Hic, là tiếng “Sư tử Hà Đông” gào đấy, không phải Hạ Dương nàng đâu.

Xong đời rồi, lần này thì tiêu rồi, Ngọc đã bị Hạ Dương bóp cổ thật rồi:

- Ai cho anh được nói linh tinh thế hở? Lần này em giết anh.

- Giế.. ười..ướ...ăn...ì ...ước...a..ong..ý. (Giết người cướp rương thì được, anh đồng ý)

- Grư... grư... ngay cả khi bị nàng bóp cổ anh ta cũng không quên trêu nàng nữa. “Haiz, chấp nhận thôi, gần mặt anh ta quá, mình quên mất cái khoảng cách này” Hạ Dương không đành lòng, đau khổ thả Ngọc ra.

...

- Sao chứ? Giân thật à?

- ... (Hạ Dương quay mặt đi hướng khác)

- Anh xin lỗi, lần sau anh sẽ không nói thế nữa. Ngọc ăn năn hối lỗi.

- ... (Hạ Dương lúc này đắm chiêu suy nghĩ, mình có hơi thái quá không nhỉ? Giữa mình và anh ấy có còn gì đâu? Sao lại phải lo anh ấy hiểu lầm?)

- Đây. Cô có nghe anh nói không hả? Ngọc có chút buồn bực hết lớn vào tai Hạ Dương.

- ????

- Điếc rồi, điếc rồi, hết thuốc chữa rồi. Ngọc lẩm bẩm một mình.

Bụp! Đầu ngọc bị đập một cái bởi cái gì gì đó.

- (Nghe thấy tiếng rơi) Sao lại cảm dèp đánh anh vậy hở?

- Còn hỏi nữa à? Hét vào tai người ta như thế, không điếc cũng thành điếc thật chứ chẳng chơi.

- Ồ, vậy là chưa điếc, vẫn nghe thấy anh nói đúng không? Ok, vậy anh đi đây nhé. “Bái bai”

- Xì, đánh bài chuẩn à? Anh gây họa rồi chạy trốn, thật không đáng mặt làm nam nhi đại trượng phu.

- Uy, quên không nói, anh có phải là nam nhi đại trượng phu đâu mà? Ngọc vắn vẹo vừa nói vừa đắc ý cười.

- Ồ, vậy anh là đàn bà con gái à? Chẹp chẹp

- Đây, Ngọc chạm mặt Hạ Dương, nháy mắt đen tối, có muốn kiểm tra không? “Man” 100%.

- Hờ hờ..., nàng đỏ mặt rồi, “chưa đủ độ đấu với ông này, coi như thua một lần”, xì, lượn đi cho nước nó trong.

- Ừm, ừm, Ngọc xách túi đi ra ngoài, chợt nhớ ra gì đó, quay lại nhìn nàng cười, có cần anh sang nhà hàng xóm giải thích giúp em không?

- Khỏi. Chuẩn đi, đi đường cẩn thận nếu không lại không còn răng nhai cơm đâu.

- Nè, thói mồm vừa thôi, anh có mệnh hệ gì là anh về “ăn bám” em cả đời đấy nhé.

- Hoan nghênh, hoan nghênh haha

Bóng Ngọc vừa khuất, cơ miệng của nàng cũng kéo xuống nặng nề.

Dựa người vào cửa nhà mình, nhìn sang nhà bên cạnh, cảm thấy tim đau lắm. Ngay chỗ này, trước cổng 2 nhà, đã có bao nhiêu kỉ niệm, giờ đây chẳng còn lại gì, đau, đau lắm.

Nàng ngồi sụp xuống, úp mặt vào đầu gối, cả một mảng tối đen, vì sao nước mắt mình lại không rơi?

Có lẽ, mình không đau như mình vẫn nghĩ, hoặc là đã hết nước mắt rồi, dù sao đi nữa cũng hết rồi, hết thật rồi.

Những suy nghĩ rối rắm khiến nàng không thoát ra được, Hạ Dương buồn bã khép cửa. tính đi loang quanh một chút.

...

- Alo.

- Này, không sang nhà chàng mà giải thích còn lượn đi đâu đấy? Nửa đêm nửa hôm không sợ lại bị ghẹo giống hồi nào hả?

- Ồ, vẫn sớm mà, chưa 10h. Nàng nhỏ nhẹ đáp lại, “chuyện mình kể cho anh ấy lâu rồi mà vẫn nhớ rõ thế”. Anh đang ở đâu đấy? Sao biết em đang đi dạo vậy? Hạ Dương vừa nói vừa quay đầu đủ bốn phương tám hướng tìm người.

- Gì chứ? Ngẩng đầu lên, sang bên trái, haha, Ngọc cười giơ tay vẫy vẫy Hạ Dương.

- Phì, Hạ Dương nhìn Ngọc đang ở khung cửa sổ phì cười, thuê được phòng không mau tắm rửa rồi ngủ đi, lại còn bày trò rình mò người ta.

- Ai thèm rình mò em chứ? Chẳng qua là nhớ em, tính nhìn về phía nhà em một chút, ai dè thấy em đang lượn lơ ở đó chứ. Hi hi

- Thôi em xin, cứ nói vậy làm người ta nổi da gà.

- Có em làm anh sẵn gai ốc thì có? Lập lù như ma chơi ý, đi đứng không nhìn đường, vấp ngã mấy lần rồi có biết không hả?

- ??? “Hơ hơ, lão nhìn mình từ bao giờ mà biết rõ thế nhỉ?”, tại đường mấp mô chứ đâu phải tại em đâu?

- Gớm cô, nhớ người ta đến “bồi hồi bồi hồi” thì cứ nhận, anh ăn thịt em đâu mà? Cái đầu em cứ nghĩ đến chuyện gì là y như rằng... làm gì cũng không tập trung. Anh biết thừa.

- Hic, “đến tật xấu của mình cũng rõ thế”, xùy, nói như đúng rồi, ra vẻ cái gì mình cũng biết tuốt. Tinh vi.

- Không dám, anh không biết tuốt nhưng cũng biết được kha khá đấy, có muốn thử không nào? Ngọc nói giọng đầy thách thức.

- Nói xem có gì hay ho, người ta chẳng kể mình nghe hết rồi lại còn oai.

- Em và anh ta chia tay rồi đúng không?

- ...

Hạ Dương ngược mắt lên nhìn Ngọc không chớp, bụng nghĩ “thế quái nào mà anh ta lại nói đúng thế? Mình chưa nói cho anh biết là đã chia tay mà?”

Bốn mắt nhìn nhau, vì ở xa nên Ngọc không rõ được biểu cảm của Hạ Dương có chút kinh ngạc, đợi ít giây qua đi trong im lặng mới hỏi

- Sao thế? Anh nói trúng phóc chứ gì?

Hạ Dương không dám nhìn vào anh Ngọc, cụp mí mắt xuống không đáp.

- Có chuyện gì nói anh nghe xem nào.

- Sao anh lại biết vậy? Nàng đặt câu hỏi ối bần khoản của mình, hồng lè ổng đi guốc trong bụng mình?

- Chuyện đó có gì khó. Ê, đừng có đánh trống lảng, anh đang hỏi em cơ mà? Kể anh nghe xem, là anh ta đá em à? Để mai anh qua đấm vỡ mặt nó ra.

- Xùy, người ta có đá em thật thì anh là người béo bở nhất ấy chứ? Còn đánh đấm cái nỗi gì?

- Haha, chuẩn, thì qua đấm nó cái gọi là cảm ơn chứ còn gì nữa? Ngọc nhanh nhẩu chống chế, ơ hay, mà nói thế là anh có cơ hội đến với em rồi nhỉ? Chẹp chẹp, được đấy, được đấy...

- Thôi đi, lượn đi anh, tư duy kì cục. Em nói mà, bố mẹ anh đặt tên cho anh có 2 chữ đã là kì cục rồi, người đâu mà hâm hâm ý.

- Chưa biết ai hâm hơn ai đâu. Nói lòng vòng một lượt đã chán chưa? Chuyện chính đi, vì sao chia tay?

Hắc hắc... Thế mà ổng vẫn nhớ.

- Có gì đâu, không hợp thì chia tay thôi mà. Nàng đáp lấy lệ.
- Xí, không hợp, không hợp mà ngày xưa anh bảo yêu anh thì không nghe, nhất quyết “theo” nó khiến anh bị thất tình, phải bỏ đi “ẩn cư” cả tháng trời.
- Thì đó là chuyện ngày trước, bây giờ thấy không hợp rồi, hi hi Hạ Dương cười trừ.
- Nói thật anh nghe đi, có chuyện gì vậy? Nếu mà không nói anh không làm bạn với em nữa, không nghe em tâm sự nữa, không gặp em nữa đâu đấy. Giọng Ngọc trong ống nghe vang lên đầy “hăm dọa”.
- Hắc, anh bắt chẹt em đấy à? Cứ việc, thích thì chiều.

Hạ Dương cũng chẳng phải vừa đâu nhé. Dù là dạo này hay buồn với ống thật, cũng thấy ống kha khá quan trọng trong cuộc sống của mình thật, nhưng đến mức đe dọa được ta đây thì còn lâu. Mà nàng biết thừa, ống “cảm nắng” nàng rồi, không tuyệt giao dễ thế đâu.

Hạ Dương đắc ý với suy nghĩ của mình, chẳng thèm tiếp tục câu chuyện, tắt máy cái phup, nhìn người thanh niên xa xa làm bộ vênh mặt, lè lưỡi châm chọc.

Ặc.

Ai dè, hần không thèm nhìn một cái, lạnh lung đóng cửa sổ thế kia nhỉ?

Hạ Dương dẫu môi phụng phịu nhìn ô cửa sổ khép kín dù biết không ai nhìn thấy, tặc lưỡi lắc đầu, “cũng phải có bí mật chứ, đâu phải chuyện gì cũng kể ra được? Giận thì giận, kệ anh”

Trời hôm nay nhiều sao thế, mặt trăng cũng sắp tròn rồi, à, gần đến ngày rằm rồi, thảo nào...

- Nay.
- A! Đang vẩn vơ những suy nghĩ lung tung, Hạ Dương giật mình vì bị ai đó vỗ vai, ngược mắt nhìn lên, khiếp, làm em thót cả tim.
- Ai cho phép tắt máy khi đang nói chuyện với anh thế hả? Ngọc nói giọng tức giận.
- Hi, thì anh kêu không nói chuyện với em nữa mà, em thực hiện còn gì?

Ngọc đưa tay cốc đầu Hạ Dương rồi mới nói tiếp:

- Lại còn lý sự, ngồi xuống ghế đá cạnh nàng, đây là anh nói khi em không kể anh nghe chuyện của em kia kìa.
- Ủ, thì em không kể mà, thế mới tắt máy chứ? Hạ Dương vắn vẹo Ngọc đến nơi đến chốn.
- Bó tay.

Anh Ngọc ngồi bên nàng, không nói gì nữa. Hạ Dương cũng không mở lời cho câu chuyện tiếp theo, không khí chợt rơi vào im lặng.

- Buồn lắm hả?

Bàn tay Ngọc xoa xoa đầu nàng, làm rối mái tóc cột đuôi ngựa gọn gàng của nàng đầy trù ẻo, yêu thương.

Giây phút ấy, Hạ Dương không kìm nổi lòng mình, không bật khóc, chỉ e dè đặt một đề nghị với ai đó:

- Em ôm anh nhé?

Có chút ngỡ ngàng, Ngọc gật đầu đầu ý.

- Anh đi ra đây đi.

Hạ Dương lôi tay Ngọc đứng ra phía trước mặt mình, gục đầu vào nòng ngực ấm áp của Ngọc, vòng đôi bàn tay ra phía sau.

Giọng nàng có chút nghèn nghẹn:

- Trước đây, anh trai em cũng hay xoa đầu dỗ dành em giống như anh vừa làm vậy, lần nào em buồn anh ấy cũng đều để em ôm thế này, em nhớ anh ấy lắm.

- Ủ. Anh hiểu.

- Anh giống anh ấy thật đấy, ở bên anh em thấy rất bình yên, không phải lo lắng bận tâm suy nghĩ gì cả, cảm giác luôn có người bên cạnh bảo vệ, yêu thương mình.

- Ủ, vậy anh sẽ làm anh trai em nhé, sẽ luôn yêu em, chiều chuộng em.

- Ủ.

...

- Anh này, nếu như người yêu anh bị bạn thân của anh cưỡng hiếp, anh sẽ làm gì? Có chấp nhận chị ấy nữa không? Vẫn giữ nguyên tư thế như lúc này, Hạ Dương buột miệng hỏi Ngọc.

- Sao lại hỏi vậy?

- Thì em lại nghĩ lung tung thôi mà.

- Không có đâu.

Hạ Dương bất giác thấy có gì bóp trái tim mình thật mạnh. “Một người như anh Ngọc mà còn không chấp nhận được thì liệu anh ấy..., quyết định của mình thật đúng”.

- Ủ, em cũng nghĩ vậy.

- Không, ngốc, ý anh là: sẽ không có thằng bạn nào lại làm vậy đâu. Bạn bè mà làm thế thì còn gì gọi là bạn nữa?

- Nhỡ có thì sao? Anh sẽ vẫn yêu chị ấy như trước chứ?

- Đương nhiên, người anh yêu mà. Mình yêu là yêu con người của người ta, chứ đâu phải vì 2 chữ “trinh tiết”? Với lại, bây giờ, đối với thế hệ trẻ thì chuyện đó bình thường lắm, không quan trọng hóa như các cụ đâu.

- Xùy, em xem trên mạng thấy đầy ra đấy, lúc này thì nói rõ oai, khi cưới về, sau chục năm nữa, vợ chồng mà cãi nhau là đầy thẳng lời chuyện vợ thất tiết ra để khinh bỉ.

- Ủ, thế gian có người này người kia, anh không thể là được haha.

- Nói như anh thì nói làm gì.

- Chẳng biết thiên hạ nó thế nào, chứ anh sẽ không bao giờ để người yêu anh bị đối xử như vậy.

- Xùy, cứ nói trước, biết thế nào được?

- Không tin em làm người yêu anh đi, đảm bảo cả đời này sẽ không phải đối mặt với tình thế đấy.

“Nhưng em đã trải qua nó rồi đấy” ý nghĩ này nàng không nói ra tiếng, cười nhẹ nhẹ đáp lời:

- Hê, xui đại em, thử để chết à? Cả đời chứ có phải vài ba năm đâu?

- Ờ ờ, hay thử vài ba năm thôi, anh không cần em thử cả đời nữa?

- Ý kiến không tồi nhỉ? Hạ Dương buông tay khỏi người Ngọc nói.

- Chuẩn. Phải nói là ý kiến rất hay. Ngọc tủm tỉm cười cười.

- Anh cười đẹp thật đấy, em thích nhìn anh lúc anh cười, chẳng thấy anh phiền muộn bao giờ cả là sao?

- Hihi, Ngọc vẫn tiếp tục cười, yêu anh đi, ngày nào anh cũng cho em ngắm anh cười, anh sẽ làm em cười như anh nữa?

Hạ Dương lắc đầu chán nản, con người này chỉ được cái điểm trừ là không ai bằng:

- Thôi, đi về đi, ngủ sớm mai còn bắt xe về quê chứ? Em cũng về đây.

- Ô thế không đồng ý à? Thử đi, mọi tổn thất anh xin chịu.

- Bụng anh to lắm, em không thích có người yêu bụng to. Hạ Dương cười nhăn nhở.

- Ngốc, bụng to ôm mới thích.
 - Ủ thì cũng thích thật, nhưng mà vẫn không được, em cũng bụng to, thế nên phải kiếm người yêu thật eo chứ? Nhỡ sau này có cưới nhau thì sinh con ra nó mới không to bụng. hehe
 - Hắc hắc..., chịu em luôn, toàn nói vớ vẩn. Về ngủ đi.
 - Ủ, chúc anh ngủ ngon.
- Ngọc quay lưng đi, bất thành linh lại xoay người lại, ghé vào tai nàng thì thầm
- "...", suy nghĩ lại nhá.
- Nàng bần thần nhìn theo bóng Ngọc khuất dần, bước chân trở về nhà thỉnh thoảng lại vấp ngã. Anh ấy đã nói vào tai nàng "cách dễ dàng nhất để quên đi một người là hãy yêu một người khác, dù rằng việc yêu một người khác lại hoàn toàn không dễ dàng".
- Cái tật xấu của nàng, mỗi khi tập trung suy nghĩ điều gì là không để ý đến những cái khác, vì thế mà nàng đã để lỡ mất hình ảnh một người thanh niên ngồi trên ghế đá cách chỗ nàng không xa, đầu gục xuống 2 bàn tay bất lực đau khổ.
- Đêm ấy, nàng trần trọc không ngủ.
- Đêm ấy, ai đó cũng trần trọc không ngủ.
- Đêm ấy, có một người nhận được tin nhắn từ số điện thoại của bà xã, tin nhắn ấy viết rằng "em sẽ thử làm người yêu anh vài ba năm nhé".

76. Chương 76: Hẹn Hò Với Lại Ngọc

"May quá, vẫn kịp", Ngọc tự nhủ bản thân mình khi nhìn thấy từng lượt học sinh ồ ạt dắt xe ra khỏi trung tâm, vội vàng rút điện thoại gọi cho "bà xã":

- Alo. Tiếng Hạ Dương cuối cũng cũng vang lên.
- Trời đất, anh tưởng em không cầm điện thoại nữa, gọi 2 cuộc rồi đấy có biết không?
- Hì, xin lỗi nhé, tại em để rung nên không biết.
- Lần sau cầm không được phép không nghe điện thoại của anh đấy, biết chưa? Thế lớp em được tan chưa?
- Rồi ạ, vừa mới nghỉ.
- Ồ, may quá, em ra đi, anh đang đợi ở ngoài cổng này.
- Ừm. Em xuống đây.

Vì là vừa tan học, mấy cô cậu học trò vô cùng thoải mái, ai cũng vội vội vàng vàng, Hạ Dương cố gắng len qua từng người trong lối cầu thang bộ chật hẹp, đây không phải thói quen của nàng nhưng nàng không muốn anh phải đợi quá lâu.

Thâm tâm tự nhủ, "dù sao thì người ta đã vì mày mà tới tận đây rồi, chen lấn một chút cũng đáng"

Không khó khăn để nàng nhìn thấy Ngọc bởi anh thật sự trông rất "chối mắt". Hạ Dương cười cười, người ta không biết lại nghĩ anh ấy là ăn xin chứ chẳng chơi.

Hạ Dương dắt xe đạp của mình tới cạnh Ngọc:

- Má ơi, anh mặc cái mốt gì thế này? Nàng tròn mắt.

- Hả? Ngọc có chút ngạc nhiên, lúc này mới nhìn lại mình, một đôi dép lê cọc cạch, không cái nào vào cái nào, tay áo xấn đến khuỷu tay, cái áo sơ mi xộc xệch, quần âu đen giờ chuyển sang màu nâu nâu vàng vàng vì bị phủ một lớp bụi bẩn, xong rồi, mất điểm rồi. Vừa từ chỗ mẹ bắt xe ra đây, hơi vội một tí. Ngọc vừa giải thích vừa chỉnh trang lại.

Hạ Dương biết Ngọc giúp mẹ mình làm việc, không ghẹo anh nữa, nhẹ nhàng nói:

- Sao anh không ngồi tạm vào quán nước tí, đứng giữa trưa nắng thế này cũng không đủ để làm em cảm động đâu. Nàng cười hì hì nói.

Ngọc cũng nhoẽn miệng cười, đưa cho nàng hộp trà sữa vị sô-cô-la:

- Tất cả hi sinh vì phục vụ người đẹp.

Nụ cười của anh Ngọc thật sự rất đẹp, chiếc răng duyên được khoe mình dưới cái nắng tháng năm càng làm cho nụ cười ấy tươi sáng rực rỡ hơn khiến Hạ Dương hơi bản thân mất mấy giây.

“Bệnh nghề nghiệp” ấy mà, hám giai đẹp là một thứ bệnh khó chữa.

Hạ Dương tự cười với suy nghĩ của mình, nhìn hộp trà sữa từ chối:

- Anh uống đi, em uống nước lọc thôi.

- Sao thế? Anh còn nhớ em rất thích trà sữa vị sô-cô-la mà? Ngọc có chút ngạc nhiên, hơi thất vọng tí xiu vì đã không làm nàng vui.

“Vì nó gọi lại em cho em những ký ức đau buồn hơn tất cả”, câu nói đó nàng không thốt ra lời, nghiêm mặt nhìn khuôn mặt anh đang ỉu xiu như bánh đa gặp nước:

- Anh không xem trên thời sự à? Trà sữa trân châu có chất làm nhựa polymer đó, có thể gây ung thư, em chưa muốn chết nên phải bỏ thôi.

- À, vậy cơ à, về anh sẽ tìm hiểu, mấy ngày nay có biết mặt cái ti vi là gì đâu mà tin với chả tức. Đi, lên xe đi.

Ngồi trên xe đạp, Hạ Dương một tay cầm ô che nắng cho cả 2, một tay túm áo Ngọc:

- Tưởng hôm nay anh về quê mà? Sao còn chưa đi?

- Không đi nữa, quyết định ở lại Hà Nội với người yêu rồi. Ngọc te tởn cười dù biết nàng không nhìn thấy.

- Hà hà, vì em thật đấy hả? Hạ Dương nhớ lại tin nhắn mình gửi đêm qua cho anh, ngại ngần giả bộ cười, em có nên cảm động không nhỉ?

- Được chứ, trừ khi em thấy không cảm động ra. Hehe... ai ui... làm gì thế

Hạ Dương néo vào eo Ngọc một cái thật đau:

- Hình phạt cho cái tội hay nói cụt, toàn chặn họng em. Anh nói vậy thì em còn nói gì được nữa.

- Ủ, không cần nói gì nữa đâu, hành động là đủ rồi. Ngọc tiếp tục cười nhăn nhó.

- Xì.

- Không thấy à? Người yêu đạp xe đạp đưa em về thế này, lãng mạn thế mà chẳng thèm ôm người ta lấy một cái.

Nghe giọng điệu của anh Ngọc có hơi giận dỗi, Hạ Dương mới nhận ra tay mình vẫn đang bầu vào áo Ngọc, nhếch môi cười buồn, “nếu là Như Phong, kiểu gì anh ấy cũng sẽ cầm tay mình rồi bắt ôm...”

Vòng tay của Hạ Dương choàng qua, Ngọc cười mãn nguyện cảm thấy thật hạnh phúc.

Người yêu bé nhỏ của anh đấy.

Đến tận khi Ngọc dừng xe trước cửa tiệm café Kim Xuân, Hạ Dương mới buông tay trên bụng Ngọc nói:

- Không ổn lắm, anh giảm cân đi, bụng to quá, một tay em ôm không xuể.

- Haha, hôm qua vừa nói bụng to ôm mới thích mà?
 - Hứ, ai nói hử? Anh chứ có phải em đâu?
 - Ai chả như nhau, người yêu mà, tuy hai mà một. Ngọc vẫn cười để mặc Hạ Dương phụng phịu phía sau, đi vào trong quán tìm bà Xuân.
 - U ời.
 - Đây, đây, bà Xuân vừa đi ra vừa lau tay, về rồi hử? Ở ăn cơm đã chứ?
 - Dạ thôi ạ, con lấy cái xe nhá.
 - Ủ, đi chơi vui vẻ ha. Bà Xuân vỗ vỗ vai Ngọc, chàng trai này bà vẫn quý như con đẻ của mình vậy, nhìn hai anh em thân thiết vậy bà rất vui, dù sao cũng tốt cho Hạ Dương hơn.
 - Con đi nha mẹ. Hạ Dương ngồi trên xe giơ tay chào bà Xuân, đúng lúc Ngọc rồ ga phóng đi khiến nàng bật ngửa, này, lái xe kiểu gì đấy, muốn em chết à?
 - Không đâu, nhắc em ôm anh thật chặt đấy thôi.
 - Phì. Hạ Dương không tranh luận gì với anh nữa, vòng 2 tay ôm lấy eo anh, đầu ngả trên vai Ngọc.
 - Không thèm hỏi anh đưa em đi đâu à? Ngọc có vẻ không hài lòng khi tự nhiên nàng lại giữ im lặng thế này.
 - Bán em sang Trung Quốc là cùng chứ gì? Em chả sợ, mà em biết thừa, anh không làm thế đâu vì...
 - Vì sao? Sao không nói nốt đi.
 - “Vì anh là anh trai em mà” Đó thực tế là câu nàng muốn nói, thế nhưng ngược lại, Hạ Dương lắc đầu, vì em là người yêu anh mà, bán em đi anh sẽ yêu ai chứ? Hihi
 - Chắc, lý do hợp lý, chấp nhận. Ngọc cười cười rồi cũng giải thích với nàng, nay tranh thủ đưa em đi hẹn hò, nhân tiện gặp một số người.
 - Ai vậy?
 - Đoán thử xem.
 - Mẹ anh à? Nói xong mới thấy mình ngu, nhưng hối hận đã không kịp rồi.
 - Mẹ anh còn đang ở quê, gặp cái gì mà gặp, mà em nóng lòng gặp mẹ chồng tương lai thế à? Hay là mình phi xe về quê nhé? Mất tầm 3, 4 tiếng thôi.
 - Xùy, em có điên đâu, thế định cho em gặp ai vậy? Người yêu cũ của anh à?
 - Tư duy của em có vấn đề nhĩ?
 - Phì, Hạ Dương cười, sao anh không nói là anh có ma nào nó thèm yêu, lấy đâu ra người yêu cũ? Nói thế người ta mới cảm động mà ôm anh chặt hơn chứ?
 - Khỏi, tiếng Ngọc rất dứt khoát bác bỏ, để anh xem em có ôm chặt hay không nhá.
- Vừa dứt lời, Hạ Dương đã cảm thấy bên tai mình ù đi vì tiếng gió rít quá mạnh.
- Trời đất ạ, lái xe “điên tình” hay sao thế? 70km/h cơ à? Hạ Dương liếc mắt nhìn, quả nhiên tim phát run mà ôm chặt Ngọc hơn. Đây rõ ràng là âm mưu của anh rồi.
- Đường Hạ Nội đấy nhé, cẩn thận không nó phạt cho “lời tri”. Nàng có ý nhắc nhở.
 - Vô tư đi, anh không có tiền, với lại đây là xe đi mượn đấy chứ. Haha Ngọc cười sảng khoái, tiếng cười vang vọng trong không gian.
- Với cái tốc độ tàu lượn của Ngọc, chẳng mấy chốc mà từng con đường bị lạc mất, đến lúc thấy xe máy đi hết đường Lê Văn Lương rồi rẽ vào ngõ nàng mới hỏi:

- Còn xa nữa không anh? Ngồi sau mỗi lưng quá. Nàng than thở, thật sự là nàng không quen giữ tư thế này, ngồi xe ôm anh khiến nửa người trên bị dốc về phía trước rất khó chịu.

- Sắp tới nơi rồi, chịu khó tí nhé. Ngọc an ủi, anh cũng hiểu nguyên nhân vì sao nhưng bản thân lại rất tham lam vòng tay của nàng, vì thế mà không cho phép nàng được buông tay ra để ngồi thẳng lưng lên.

Hạ Dương cũng đoán được ý định của Ngọc, mặc dù biết giữa trời nắng ba mươi mấy độ mà ôm anh thế này cũng chẳng phải bình thường cho lắm, nhưng với mưu đồ để cho anh Ngọc nóng chết đi, chịu không được nữa phải cầu xin mình buông tay ra, nàng ra sức ôm chặt hơn.

Hôm nay mới nghĩ đến, “định luật ôm” cũng có cái hay hay.

Cái kiểu trả thù mang tính có lợi cho đối phương như thế này làm Hạ Dương lỗ to, vì đến tận khi Ngọc tắt máy, nàng cũng không nghe thấy Ngọc kêu than lời nào.

Được rồi, đành phải chấp nhận mình bị thiệt, coi như sức chịu đựng của con trai nó dẻo dai hơn mình là được rồi.

Hạ Dương không quá thất vọng vì mưu đồ bị đổ vỡ, vừa xuống xe cái là lắc lắc cái đầu, xoay bả vai mỗi như của mình rồi mới bắt đầu cởi áo chống nắng ra.

- Hi, em tưởng anh đi đón ai, em chào chị. Một cậu thanh niên, trẻ hơn anh Ngọc một tý, mở cổng nhìn thấy nàng tươi cười chào.

Hạ Dương bèn lên, không biết đây là ai, hơi ngượng ngùng liếc nhìn sang Ngọc, thấy anh ta tỉnh bơ đi vào, chỉ còn cách nở nụ cười gượng gạo:

- Em chào anh.

Nơi mà nàng đi vào là một lối cổng rất nhỏ, vì cậu “em trai” kia đã dắt xe đi trước nên không còn chỗ mà đi, nàng đành phải lui lại phía sau nhường đường.

Lúc đi đến cửa phòng trọ đầu tiên, nàng vô tình nhìn vào, thấy một chị gái mặc bộ đồ ở nhà khá mát mẻ, da rất trắng, chẳng biết có phải là người quen của Ngọc không nên đành phải chui vào phòng thứ 2 gọi Ngọc:

- Anh làm gì thế?

- Rửa mặt mũi tí, bụi quá, em cũng vào đi. Ngọc ở trong toilet nói với nàng.

Hạ Dương cũng không nể nang, đi vào, dựa người vào cửa nhà tắm:

- Cái chị bên cạnh có phải là ai đấy? Em phải chào thế nào đây?

- Em chào chị. Em tên là Thủy nha.

Ngọc chưa kịp tiếp lời thì nàng đã nghe thấy giọng nói trong trẻo của chị gái xinh đẹp kia, cũng không biết phải làm gì, ngượng ngùng đáp lại:

- Em chào chị.

- Hi hi, em là em gái của anh Ngọc đấy, chị đừng gọi em là chị, tổn thọ lắm.

- Dạ, em còn ít tuổi hơn cả chị đấy, chị gọi em thế em mới là người tổn thọ ý.

- Chị là bạn gái anh Ngọc mà. Hihi

- Thôi nào, đừng có mà linh tinh, Ngọc đã rửa ráy xong xuôi, đi ra giải nguy giúp nàng, em vào rửa mặt mũi chân tay đi.

Khi nàng đi ra, Ngọc vẫn ngồi ngoài giường đợi nàng:

- Làm gì lâu thế?

- Xì, nhu cầu mà. Hehe, tưởng đưa em đi đâu, có gì bí mật, thì ra gặp anh em nhà anh, em gái anh xinh nhỉ?

- Ủ, chuyện, em gái anh mà, em có mà xách dép.

- Xí, đứng lại coi, chê người ta như thế hả???

Đuổi theo Ngọc sang phòng bên cạnh, thấy mọi người đang nửa nằm nửa ngồi trên giường xem phim chương, Hạ Dương chẳng biết phải ngồi chỗ nào, nhìn quanh quẩn không nói.

Cũng may Ngọc phát hiện ra, không quá để ý để tứ, anh gọi nàng lại ngồi trên giường cùng xem.

- Em mệt, em muốn đi ngủ. Hạ Dương thì thào vào tai Ngọc. Hôm qua em thức khuya quá.

- Ủ, đợi chút nhé, ăn xong thì ngủ. Nói với nàng xong, Ngọc quay ra nhìn em trai, này, hôm nay chiêu đãi anh món gì đây?

- Chưa biết, em có biết chị ý thích ăn gì đâu? Anh đi chợ đi, về em chế biến cho.

- Ồ, cũng được.

Loanh qua loanh quanh thì Hạ Dương nàng cũng bị tóm đi cùng với Ngọc đi chợ. Nàng vốn dĩ không giỏi chợ búa, này đã muốn trốn nhưng không được, đành phải cam chịu ngồi sau xe Ngọc.

- Chợ gì mà xa thế? Hạ Dương có phần sốt ruột, mắt nàng dúi lại không mở nổi nữa đây này.

- Ủ, thì đi xa mới có đồ ngon, hihi, em thích ăn những món gì ấy nhỉ?

- Gì cũng được, à, em không ăn thịt mỡ.

- Ủ, cái này anh biết, không thích cái gì đặc biệt à? Ngọc muốn cho nàng nếm thử tài nghệ của Duy nên rất nhiệt tình hỏi thăm.

Hạ Dương không trả lời, thấy Ngọc đi vào một con ngõ nhỏ, toàn nhà là nhà, chẳng giống đường ra chợ lớn gì cả, vừa đi vừa quay ngang quay ngửa nhìn đường nên hơi nghi ngờ:

- Lạc đường à?

- Không, rõ ràng ở đây có mà, sao không thấy nhỉ? Ngọc lẩm bẩm.

- Sao thế? Không hợp chợ hả anh?

- Không.

Tiếp tục lòng vòng đi một hồi:

- Anh có đi nhầm đường không? Có phải hỏi thăm không?

- Không, anh nhớ mà.

- Nghi lắm, thấy anh cứ nhìn 2 bên đường hoài.

- Ủ thì anh đang tìm nhà nghỉ mà.

Hai tiếng “nhà nghỉ” tựa hồ là nỗi đau mơ hồ đối với Hạ Dương, nàng có chút run run, tay buông khỏi eo của Ngọc, rồi rất nhanh trấn tĩnh lại tươi cười:

- Anh mệt à? Hay là không đi chợ nữa, quay về nhà nghỉ đi?

- Giả bộ hiểu những từ nhạy cảm thành một từ có nghĩa trong sáng luôn là sở trường của nàng. Hạ Dương miệng nói, đầu suy nghĩ tính toán, đến đoạn cua kia Ngọc đi chậm hơn chút sẽ nhảy khỏi xe, không nhớ đường về lắm thì có thể gọi xe.

Thực tế thì nàng đã quá lo lắng rồi, bởi sau đó Ngọc cười rất hiền:

- Không, anh mệt mỗi gì, tìm nhà nghỉ cho em đây chứ, sợ em nằm ở nhà không thoải mái.

- À..., nàng thở phào nhẹ nhõm, không sao đâu, ăn xong là em ngủ tít mít ấy mà. Anh mau đi ra chợ đi.

- Ừm.

Bữa cơm kết thúc cũng đã gần 2h trưa, Ngọc để em gái dọn dẹp bát đĩa rồi đẩy Hạ Dương sang phòng bên cạnh:

- Em nằm ngủ tạm ở đây nhé.

Hạ Dương nhìn cái giường, hơn một nửa đã bị mấy thùng carton to đùng chiếm chỗ, ở góc nhỏ có trải một chiếc chiếu đơn với cái gối, khá tạm bợ. Dù hơi tiếc cái giường ở phòng bên cạnh, nàng cũng không ý kiến gì vì biết Duy với Thủy đang cùng nằm xem phim bên đó, đành leo lên nằm, miệng vẫn tươi cười:

- Ngủ ở đâu chẳng được, may là không phải ra đường. Em ngủ luôn nhé, không khách sao đâu, nói thật, mệt lắm rồi ý.

Ngọc mỉm cười trêu mếu:

- Ngủ đi.

- Ô, anh khép cửa làm gì thế? Nhận thấy Ngọc đóng cửa phòng trong khi anh vẫn ở đây, cùng không gian nhỏ hẹp với mình, Hạ Dương có chút e dè hỏi. Đúng ra phải nói là nàng đang sợ. Kí ức ngày nào vẫn còn khiến nàng khủng hoảng.

- Hi, cho đỡ sáng, sợ em chói mắt không ngủ được.

- À, ừm, anh thật tốt.

Hạ Dương không nói gì nữa, nhắm mắt giả bộ ngủ trong khi tai vẫn tích cực vểnh lên xem Ngọc có những hành động gì đen tối hay không.

Chỉ nghe thấy tiếng bước chân Ngọc tiến lại gần nàng hơn, rồi tiếng cọt két của cái phản giường kêu lên khi anh mới trèo lên, Hạ Dương co mình lại, trán lấm tấm mồ hôi, trời mới biết, lưng áo nàng đã ướt đầm.

Thâm tâm tự nhủ mình can đảm lên, cũng không phải chưa bị lừa bao giờ, nàng giờ phút này thật thấm thía câu nói “thằng đàn ông nào chẳng đều, chỉ là đều ít hay đều nhiều mà thôi”.

77. Chương 77: Bị Hôn

Hơi thơ ảm nóng đến gần, Hạ Dương nghe được trái tim mình đập thành thịch liên hồi. Đầu óc hoạt động hết công suất, Hạ Dương thầm tính toán, nếu Ngọc dám chạm đến người mình sẽ lập tức mở mắt, tặng cho anh ta một cái bạt tai. Vốn đã có tình cảm từ trước, nàng không tin sau khi bị nàng phát hiện, anh lại có gan dùng sức mạnh cưỡng bức nàng giống như một người nào đó.

Chợt thấy những ngón tay lướt nhẹ trên trán mình, Hạ Dương rùng mình, trong giây phút ấy thấy mình thật ngu ngốc, quá dễ tin vào người khác, bàn tay đã muốn vung lên. Chỉ có điều, đến phút cuối, bàn tay nàng vẫn nằm yên dưới má, được kẹp chặt giữa mặt nàng và cái gối, bởi trong tích tắc muốn tát Ngọc, nàng cảm nhận được tiếng phì cười của Ngọc, rồi sau đó là một giọng nói tràn đầy yêu chiều:

- Trời đất à, nóng đến mức chảy mồ hôi như suối thế này mà cũng ngủ được, có người nào ngốc như em không nhỉ?

Rồi sau đó...

Nàng cảm thấy bên cạnh mình trống vắng, không gian không còn ngọt ngào như trước, người bên cạnh đã xuống giường.

Một luồng gió mát tạt đến đột ngột khiến nàng có hơi lạnh vì chưa quen, mấy giây sau liền cảm thấy vô cùng thoải mái, “thì ra là anh ấy bật quạt điện ỳnh”.

Đợi một lát sau, nàng cũng không thấy Ngọc có động tĩnh gì, yên tâm chìm vào giấc ngủ.

...

- Các bạn đảm bảo đề thi vẫn còn nguyên dấu niêm phong nhé, sau đây tôi sẽ bóc đề thi.

Hạ Dương ngồi ở vị trí mang số 13, chăm chú chống cằm nhìn Như Phong trên bục giảng.

Đôi tay anh rất đẹp, ngón tay thon dài đẹp như tay con gái vậy. Từng động tác xé bao đựng đề thi cũng thấy rất tao nhã khiến nàng mê mẩn.

Nhận lấy đề thi từ thầy giám thị số 2 mang tên Vũ Như Phong, Hạ Dương giật mình nhìn vào tờ giấy vừa nhận được.

Không hề có một chữ nào.

Nàng sợ hãi thưa với thầy giám thị.

Như Phong đang phát đề bên dưới, nghe tiếng nàng gọi, quay đầu nhìn nàng, nhếch môi cười, nụ cười phối hợp với vẻ mặt vô cùng đau buồn khiến nàng cảm nhận được ưu thương sâu sắc.

Tờ đề thi nàng đang cầm trên tay, trong khoảnh khắc Như Phong nhìn nàng, bỗng nhiên biến thành dòng máu đỏ tươi, nó dần xâm lấn những ngón tay nàng, rồi mu bàn tay, cổ tay, cánh tay...

Hạ Dương choàng dậy, một giấc mơ đáng sợ. Lúc này đây nàng vẫn nhớ như in đôi mắt ấy của Như Phong, đôi mắt đột ngột chuyển màu đỏ, đốt cháy tờ đề thi, găm nhăm từng bộ phận trên cơ thể của mình.

Hạ Dương thở dài, có lẽ người đó hiện giờ đã cảm hận mình đến mức muốn nuốt chửng mình ấy chứ.

Xua đuổi hình ảnh Như Phong ra khỏi đầu, Hạ Dương bất chợt nhìn thấy trên màn hình máy tính của anh Ngọc một trang web nói về những nguy cơ bệnh tật khi quan hệ tình dục không an toàn.

Sao anh ấy lại nghiên cứu mấy vấn đề này nhỉ? Nàng đặt ình câu hỏi trong khi mắt cũng lướt qua theo dõi một chút, dù sao thì mình cũng cần phải biết thông tin này.

Ào..ào...

Tiếng nước chảy bên trong phòng vệ sinh, ngăn cách với vị trí nàng đang ngồi bằng một bức tường.

Dỏng tai nghe ngóng, nàng thề rằng khi ấy không hề nghĩ đến khả năng Ngọc ở trong đó, chỉ lo đường ống dẫn nước bị vỡ, vội vàng chạy lại xem.

What???

Bởi vì chỗ nàng đang đứng chỉ là một phòng trọ nhỏ, chỉ khoảng 15, 20 mét vuông, giữa nhà tắm với gian ngoài không hề có cửa, vậy nên Hạ Dương nàng dễ dàng nhìn thấy sinh vật nào đó.

Hạ Dương trợn mắt nhìn Ngọc một thân trần trụi không mảnh vải che thân, trong tầm mắt của mình là một bộ mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

Tiếng “á” kinh hoàng chưa kịp thoát ra, miệng nàng đã bị một bàn tay bịt chặt:

- Im. Thăng Duy với con bé Thủy đang xem phim ở bên cạnh, em hét lên chúng nó chạy sang đây thì làm sao? Ngọc nhắc nhở nàng nhiệt tình.

Hạ Dương nhận thức được vấn đề, gật gật đầu như gà mổ thóc, cắn răng giữ im lặng, lấy tay mình gỡ bỏ bàn tay Ngọc ra:

- Anh làm gì mà không mặc quần áo thể hở? Dọa người ta hết cả hồn.

- Xùy, ngốc, tắm chứ làm gì.

Ngọc “không ngại” với nàng, thậm chí vô cùng thản nhiên quay người lại 180 độ, đi vào trong tiếp tục công việc tắm rửa.

Hạ Dương nhìn cặp mông tròn đầy, lắc lắc theo mỗi bước đi xiêu vẹo của anh, không nhịn được bụm miệng cười, thì ra anh ta cũng xấu hổ, chắc đang cố gắng lắm mới giữ bình tĩnh như vậy:

- Yên tâm đi, em chưa nhìn thấy gì đâu. Nói xong câu này, nàng đưa 3 ngón tay lên che mắt, trong khi chân mình vẫn đóng đinh tại chỗ. “Hô hô, lần trước ở nhà em anh cũng nói với em “không nhìn thấy gì đâu”, em chỉ học tập thôi mà.”

Ngọc đang quay lưng lại với nàng, nghe nàng giễu mình thế, không cam lòng quay lại đối mặt với nàng, tạo dáng chống tay vào hông, tay kia dựa lên tường:

- Thế này là em nhìn thấy rồi chứ gì?

Sặc. Phụt máu.

Tại vì lúc này nàng giả bộ, mấy ngón tay của nàng có che mắt kín mít đâu, thế nên qua khe hồng kia nàng nhìn thấy hết, rõ mồn một luôn.

Thực ra thì chân nàng đang rất run, đứng còn không vững nữa, nghe chừng ống này cao thủ hơn mình tưởng nhiều khiến Hạ Dương nàng không biết phải làm sao. Trong phút chốc nhanh trí, nhớ mang máng đã đọc ở một bộ tiểu thuyết nào đấy, neho mắt nhìn vào bên trong, nàng rụt tay lại, xoa xoa cằm:

- Coi bộ “thằng cu” của anh còn nhỏ lắm, chịu khó tắm bổ cho em nó nhá.

Dứt lời, nàng kiêu hãnh, huênh hoang bắt chéo 2 tay ra sau lưng, chậm rãi xoay người chuẩn khỏi bãi chiến trường.

Ngọc hoàn toàn không ngờ đến phản ứng của cô nàng lại như vậy, tưởng sẽ “đi” được nàng nên mới chấp nhận hi sinh mất mát lần nữa, ai dè lại nghe nàng nói mình như thế, tinh thần suy sụp cực điểm.

Khi mặc quần áo xong đi ra ngoài, anh nhìn Hạ Dương đang đọc truyện tranh online cười thích thú, bực mình tiến lại gần, gập lap lại:

- Em làm tổn thương tinh thần anh nghiêm trọng vậy mà còn ngồi đây cười được hả?

- Ô hay? Em có làm gì tinh thần anh đâu? Hạ Dương trề môi.

- Còn không à? Em xâm phạm đến cơ thể anh, làm ảnh hưởng đến tâm hồn anh.

- Không có nha, người ta đã nói là không nhìn thấy gì rồi mà.

- Không nhận tội à, xem anh xử em thế nào. Nói rồi Ngọc giơ móng vuốt của mình ra cù nách nàng.

Hạ Dương nhàn nhả cười:

- Em chưa nói với anh là em không có lòng buồn à? Hô hô, đắc ý cười lớn.

- Hừm...

Ngọc tỏ vẻ buồn bực, à, có rồi, phải hành hạ nàng một tý.

Túm chân trái của Hạ Dương, giơ lên tầm ngang bụng mình, khiến nửa người trên của nàng bật ngửa ra giường, Ngọc vuốt ve mơn trớn gan bàn chân nàng.

Cứ ngỡ làm thế này sẽ khiến cô nhóc cười lăn lộn, nên khi chứng kiến bộ dạng lim dim mắt hưởng thụ của Hạ Dương, Ngọc càng buồn bực, buông tay ném chân nàng phịch một cái xuống giường:

- Sao thế? Đang thích mà...?

- Hừm. Không chơi với em nữa.

- Ha ha, anh không có phương thức “trừng trị” nào tiến bộ hơn à? Hạ Dương cố tình nhấn mạnh 1 tiếng trừng trị kia.

Ngọc ngửa mặt lên trời cảm thán, chợt có một ý nghĩ lóe lên, ánh mắt gian tà liếc nhìn nàng đang nằm trên giường:

- Anh sẽ không để em thất vọng đâu.

- Oh, Bỏn cung hi vọng là như vậy. Bắt chước cách nói chuyện của Hoàng hậu trong mấy phim cổ trang Trung Quốc, Hạ Dương thách thức ai đó.

- Là em nói đấy nhá.

Dứt lời, không để nàng phản hồi một câu nào, Ngọc chồm lên giường.

- Ê, làm gì đó, không chơi bẩn, phạm luật, phạm luật. Nàng lúc này mới nhớ ra, Như Phong mỗi lần không áp chế được mình luôn giữ trò cường hôn nàng, chẳng nhẽ đến lượt Ngọc cũng như vậy?

- Ha..ha...., nhột quá, xin thua, em...xin ...thua...

Hạ Dương không chịu được hành hạ của Ngọc, khúc khích cười không ngừng, nhanh chóng xin hàng.

Đáng tiếc là, Ngọc hình như không có ý định dừng lại hành động của mình, lưỡi anh vẫn kịch liệt trêu đùa với đôi tai, gáy và cổ của nàng.

Hạ Dương bị ép dưới sức nặng cơ thể của anh, tai và cổ của mình bị Ngọc chọc ghẹo đến thảm hại, tay bị giữ chặt không thể phản kháng, miệng không ngừng cười:

- Dừng... lại.... đi, có... người kia. Hạ Dương thì thảo ngắt quãng trong tiếng cười.

Quả nhiên có tác dụng.

Thấy Ngọc nhào người nhồm dậy, sức mạnh lúc này cũng giảm đi, Hạ Dương tranh thủ thời cơ để lách người ra khỏi anh.

Giây phút xoay người nhìn ra cửa, chỉ thấy cánh cửa vẫn khép hờ, không hề có một bóng người, mới ngộ ra mình bị Hạ Dương lừa đẹp.

Lập tức quay người lại, thấy cô nàng đang tính bài chuồn, nhếch môi cười:

- Thế nào? Sợ rồi phải không?

- Hehe, Hạ Dương cười nhăn nhở, bữu môi nói, ờ, ai ngờ anh lại chơi xấu như thế.

- Xấu đẹp gì, nửa thân dưới vẫn ở trên người nàng, Ngọc hít hít mũi kìm nén cảm xúc, mà này, giờ anh mới nhớ ra, anh chưa được hôn em.

- Xì, hôn hít gì, tránh ra đi. Hạ Dương phũ tay, nàng đã có không ít kinh nghiệm hôn cùng Như Phong rồi, cảm giác chẳng có gì hay ho cả, thậm chí mỗi lần thấy Như Phong cuồng hôn mình, rất khó chịu vì cảm thấy “bẩn bẩn” làm sao ấy.

- Ồ, làm sao bây giờ nhỉ? Nhìn em lẩn trốn thế này anh lại càng muốn hôn em, cho anh hôn em một cái nhé? Một cái thôi?

Hạ Dương phì cười, về điểm này Ngọc không giống với Như Phong của nàng, anh ấy chẳng bao giờ hôn nàng mà “xin phép” cả:

- Không có đâu, đợi kiếp sau đi.

- Này, em đang thề thốt sẽ yêu anh đến tận kiếp sau cơ à? Ngọc suy diễn câu nói của nàng, kiếp này yêu em còn không được hôn, chắc gì kiếp sau được.

- Nói gì thế? Anh thấy việc hôn hay không quan trọng thế à? Nàng liếc mắt nhìn.

- Đương nhiên. Người ta yêu em mới muốn, chứ không đương anh muốn à?

- Ồ, được rồi, Hạ Dương quyết định nhượng bộ anh một lần, hôn cũng được nhưng anh đứng lên đi đã. Nàng thỏa hiệp, tất nhiên là có ý định chuồn ngầm rồi.

- Khi anh đứng lên em sẽ chạy mất chứ gì? Ngọc nhìn nàng nghi ngờ, chi bằng cứ vậy hôn đi.

Nói xong câu này, Ngọc không để nàng kịp phản đối, trực tiếp cúi người xuống.

Run.

Nằm dưới cơ thể của anh, lần đầu tiên bị anh hôn, Hạ Dương cảm nhận được trống ngực đánh liên hồi, tim đập thành thịch, toàn thân run lên.

Bờ môi bị anh liếm mút rồi cắn nhẹ khiến nàng quên mất ý định phản kháng, mắt mở to nhìn đôi mắt anh ở rất gần.

Ý nghĩ lúc này của nàng là: cách hôn rất khác với những gì mình được trải nghiệm, không có cái kiểu đưa lưỡi của anh vào miệng mình giống như ai đó, thật may quá.

Nhận thấy Hạ Dương không phối hợp, Ngọc bắt đắc dĩ rời khỏi miệng nàng, vẫn chống tay trên giường để cho khoảng cách hai khuôn mặt thật gần:

- Thấy thế nào? Ngọc hỏi nàng, vô thức dùng lưỡi liếm liếm môi.

Hạ Dương nghe chất giọng có phần khàn khàn đục đục, trầm ấm của anh, cảm nhận được chỗ nào đó của anh có sự thay đổi, đặt một câu hỏi để đánh lạc hướng ý niệm của anh:

- Sao khi hôn anh lại mở mắt?

- Phì, thì con gái nhắm con trai phải mở chứ?

- Thấy trên phim cả hai cũng nhắm mà? Hạ Dương định nói, Như Phong cũng nhắm mắt chứ không mở như anh, lại phân vân rồi không nói ra.

- Xùy, tin phim ảnh làm gì, thực tế khác xa.

- Khác cái gì mà khác, em thấy là do anh ngày xưa hôn người yêu cũ đã quen kiểu này rồi, chắc là vừa hôn trộm vừa nhìn đề phòng bố chị ấy thả chó đuổi anh. Hạ Dương mới biết anh từng có người yêu là nhờ mẹ nàng nói, nhân tiện châm chọc anh.

- Chuẩn. Ngọc không giải thích gì, chỉ cười thừa nhận coi như nàng nói đúng.

Hạ Dương vốn định tự khen mình một câu “em thì lúc nào chẳng đúng”, nhưng lời chưa kịp nói ra đã nghe thấy một thanh âm khác:

- Anh ơi, tối có “đập phá” gì không để em còn liệu, đang có đứa bạn rủ em đi chơi. Thủy đã mở cửa ngó vào hỏi Ngọc.

- A?

- A!

Hai bên đều bắt ngờ “a” lên một tiếng.

- Ui, em xin lỗi, quên mất là anh đang ở cùng chị ấy, 2 người cứ tiếp tục nhé.

Thủy rút lui, đóng cửa chuồn lẹ, vội chạy về phòng mình than thở với anh Duy:

- Trời ơi, xấu hổ quá đi mất.

- Sao thế? Đúng lúc thấy 2 người họ hôn nhau chứ gì? Duy cười phỏng đoán.

- Còn hơn cả hôn đấy chứ? Đồn anh biết em vừa nhìn thấy gì?

Duy chưa kịp trả lời câu hỏi của cô em gái, đã nghe thấy tiếng la thất thanh của anh trai ở phòng bên cạnh, liền nhún vai:

- Lần này em sẽ chết với anh ấy à xem.

78. Chương 78: Ngủ Chung

Tắm xong, Hạ Dương với tay lấy cái áo phông mà Ngọc đưa cho khi nãy, bắt chợt lại nghĩ đến ai đó.

Ngày trước, Như Phong cũng nói với nàng về việc cùng đi chọn áo đôi, thế nhưng chưa kịp mua thì đã không còn cơ hội.

Kể cũng lạ, nếu xem xét thật kĩ, nàng cũng thấy anh Ngọc có nét gì đó hơi giống với Như Phong.

Này nhé, cả 2 người đều thích màu xanh, cùng chơi game võ lâm, cùng thích ăn cay, cùng không thích mặc quần bò, cùng không thích ăn quà vặt...

Vẫn luôn coi anh Ngọc như anh trai của mình, thật không ngờ, giờ nàng lại có thể mặc chiếc áo đôi này.

Hạ Dương sau khi mặc xong đồ vẫn còn ngậm ngùi, hơi tiếc vì cái áo chẳng hề “ăn nhập” gì với cái váy đồng phục hiện giờ của mình cả. Mẹ cũng thật là chẳng ra sao, mất công lấy quần áo ỉnh sao lại không mang thêm bộ đồ ở nhà chứ.

Lại nghĩ, không hiểu lí do gì khiến mẹ nàng lại có thể dễ dàng gửi mình đi “ăn nhờ ở đậu một ngày” như vậy? Có lẽ mẹ đã quá tin tưởng vào anh Ngọc, rằng nàng sẽ an toàn tuyệt đối; hoặc mẹ cũng quá tin tưởng vào đứa con gái ngoan của mẹ, sẽ không làm gì khiến mẹ thất vọng; hay mẹ đã không thêm để ý gì đến gia đình nữa, bao gồm cả nàng; và khả năng cao là mẹ còn đang bận bịu với chú Khoa – người yêu cũ của mẹ...

Những suy nghĩ không đâu vào đâu khiến nàng mệt mỏi, Hạ Dương thở dài ngán ngẩm, mở chốt cửa đi sang phòng bên.

- Ô, có mỗi anh chị thôi à? Anh Ngọc đâu rồi ạ? Nhìn Duy và Thủy đang ngồi dưới đất đánh bài, nàng hỏi.

- Hi, anh ý đi chợ rồi, mua ít đồ. Duy cười đáp.

- Chị ngồi xuống đây chơi phỏm đi, em đang bị anh Duy “vặt mũi” này, quỳ đau cả chân. Anh Ngọc đi lâu rồi, chắc cũng sắp về, không phải nhớ thế đâu ạ. Giọng Thủy lãnh lút.

Hạ Dương định thắc mắc vì sao toàn anh Ngọc phải đi chợ thế, nhưng cũng hơi ngại vì bị Thủy trêu, nhất là cái vụ việc bị bắt tại giường lúc chiều khiến nàng hơi xấu hổ, nên không nói gì, nhẹ nhàng vén váy ngồi xuống:

- Luật chơi thế nào đấy ạ.

- Thua là phải quỳ, quỳ liên thông, khi nào thắng thì hạ. Thủy vừa cười vừa chia bài.

- À, em biết rồi.

Hạ Dương tự nghĩ mình tay nghề không phải thấp, luyện qua cùng với Đại Hải ở quê rồi, lần trước ở trong Nam còn bắt nạt Như Phong đến thê thảm, vui vẻ ngồi chơi cùng hai người. Tuy nhiên, bởi vì thiếu một chân chơi, không dễ để tính được bài của người khác, đành phải ăn may rủi, Hạ Dương nhìn bài thấy con nào to thì chạy trước, kết quả là cho Duy “ăn” liên tiếp, hại cả Thủy phải quỳ theo mình.

- Mấy đứa bắt nạt Dương đấy hả? Ngọc dắt xe vào nhà, thấy nàng đang chịu phạt lườm 2 đứa em cảnh cáo.

- Đâu có đâu anh. Duy cười toe toét, sung sướng vì anh mới chỉ phải lên quỳ một hai ván rồi xuống ngay, đâu có liên thông không được nghỉ như 2 cô gái kia.

- Uầy, anh ơi, anh Duy ăn gian lắm, toàn ù thôi, anh vào “chẹt” anh ý đi.

- Thôi đi, biết mấy giờ rồi không? Giải tán, giải tán, nấu cơm ăn, tối còn đi hát chứ.

“Lệnh” của đại ca ban xuống, cả bọn lập tức phải cất bài, Hạ Dương may mắn thoát nạn, đứng dậy mà chân tê rần, run run ngồi xuống giường:

- Sao anh không về sớm tỵ, em thua suốt từ lúc vào chơi đến giờ đấy.

- Đáng đời, không biết chơi mà còn đua đòi. Ngọc xách đồ đi qua, liếc mắt nhìn nàng, phải cảm ơn anh đấy nhá, anh mà không về là em còn phải quỳ dài dài.

- Xùy, đấy là do em bị lôi kéo chứ em có muốn chơi đâu, không bắt đền anh em nhà anh thì thôi, lại còn đòi ơn. Hạ Dương chống chế.

- Được rồi, đợi đấy, tỵ anh bóp chân cho. Ngọc vẫn đang loay hoay rửa gì đó trong nhà tắm nói vọng ra.

Cầm động rồi..., Hạ Dương không nói được gì, rụt cổ lè lưỡi, ngồi trên giường quay ngang quay ngửa, vô tình nhìn thấy cái thể sinh viên của Thủy treo trên tường.

“Ồ, Lại Thị Thu Thủy, sinh năm 90 à, hơn mình một tuổi mà nhìn trẻ thế”. Kì cục, tên anh cả có 2 chữ, người thứ hai thì có 3 chữ, đến người thứ ba thì lại đặt tên có 4 chữ. Chắc có em nữa thì lại đặt tăng lên, vậy nếu mà 5, 6 em thì đặt thế nào nhỉ?”

Hạ Dương ngồi nghĩ băng quơ rồi tự mình cười.

- Cười cái gì thế?

- Bỏ cái kiểu cóc đầu em đi. Hạ Dương phồng má, đến cái tật xấu này cũng giống anh trai nàng thế.

- Ai bảo nhìn em đến gốc, đâu, đưa chân đây xem nào.

Nói rồi Ngọc liền ngồi xuống giường, vắt hai chân của nàng lên đùi mình rất tự nhiên:

- Đúng là tiểu thư dõm, mới có thể đã không chịu được. Cần nhằn như vậy thôi chứ anh vẫn xoa bóp chân cho nàng.

- Thôi, không cần, Hạ Dương dùng dằng đặt chân xuống, ghé miệng thì thầm, em anh nhìn kia.

- Kệ chứ, hai đứa kia, tập trung làm việc đi, nhìn cái gì mà nhìn.

????

“Bó tay” không phản được Ngọc, Hạ Dương đành mặc kệ anh muốn làm gì thì làm. Hai người kia cũng lạ thật, anh ấy mới nói thế mà đã lủi mất tăm.

Bữa cơm nhanh chóng được dọn ra, Hạ Dương không hợp khẩu vị lắm nên ăn không nhiều, nhanh chóng xin phép cáo lui, lủi sang phòng bên cạnh bật lap chơi pikachu.

- Anh tưởng em bị làm sao, ai dè chạy sang đây chơi điện tử à? Ngọc đến ngồi cạnh nàng nói.

- Ủ, anh ăn xong rồi à? Đợi tý em sang dọn, chơi nốt ván này.

- Gớm, cái Thủy nó dọn rồi, con gái gì mà...

- Mà sao? Hạ Dương vẫn chăm chú nhìn vào màn hình, tay kích chuột liên tục.

- Biết thằng Duy nó nói gì không?

Vừa kịp lúc kết thúc một hiệp để lên level, nàng dừng tay ngẩng đầu nhìn anh:

- Nói gì? Chê gì em hở?

- Không chê, nó nói, anh ạ, như thế này làm sao làm chị dâu em được.

- Ọe, khiếp, thế mà còn nói không chê? May quá, chắc gì em đã làm chị dâu anh ý đâu mà. Hihi, sao lại nói em thế nhỉ? Tệ quá à?

- Chẳng vậy, người ta ăn còn chưa xong mà đã đứng dậy tốt đi, ăn thì không nói gì, cay răng chẳng được tiếng nào.

- Hi, thì em không thích nói chuyện khi đang ăn mà, với lại chẳng biết chuyện gì để nói.

- Em không ăn được trai à?

- Ủ, tanh quá. Sao anh biết.

- Nãy thấy em nhè ra còn gì. Cũng không ăn rau thơm à?

- Ủ, mất anh tinh nhỉ? Hạ Dương hỏi mắt vẫn không rời máy tính, trong đầu nghĩ anh thật quan tâm mình lắm, liếc một cái đã biết thói quen của mình rồi.

- Trông vậy mà kén ăn nhỉ?

- Hihi, còn nhiều thứ anh chưa biết lắm, từ từ nghiên cứu sau nhá.

Hạ Dương cười cười, nàng không muốn nói cho anh biết, thật ra Như Phong cũng không hề biết nàng không ăn rau thơm, hay hành các loại. Trong lòng nàng đã có chút rung rinh, cách mà anh yêu nàng không giống với Như Phong.

Vốn dĩ Hạ Dương còn định gạ gã Ngọc đấu pikachu, nhưng bạn của Thủy và Duy đã đến gọi cửa, vậy nên nàng đành phải tiếc nuối gấp laptop, cùng mọi người đi hát karaoke.

Lúc này, ngồi “tự kỉ” một mình một góc trong phòng hát, Hạ Dương thầm đúc rút thêm một điểm chung giữa 2 người Như Phong và Lại Ngọc: Hát hay.

Giọng Ngọc khi vào mic nghe rất đặc biệt, anh hát những bài của Đàm Vĩnh Hưng rất hợp, ngay câu đầu tiên anh hát đã khiến Hạ Dương ngạc nhiên.

Không chỉ riêng Ngọc, Duy và Thủy hát cũng rất được, mấy người bạn của họ hát cũng hay, bị lạc giữa “bầy quái vật karaoke” này, Hạ Dương tủi thân không dám chọn bài chứ nói gì đến cầm mic.

Vì thế mà mặc kệ sự thúc giục của mọi người, thậm chí Ngọc đã dúi hấn micro vào tay, Hạ Dương sống chết cũng không hát, cặm cụi ngồi một góc làm “chiến sĩ diệt mồi” và an phận làm thính giả “ca nhạc theo yêu cầu”.

Để làm sôi nổi không khí, cả hội 7, 8 người đều nâng cốc, kỉ niệm “Ngày đầu tiên được gặp mặt người yêu anh Ngọc”, Hạ Dương nằng muốn chối cũng không được, bắt buộc phải uống mấy ngụm Bia Hà Nội.

Nàng vốn ý thức rất rõ rằng mình không có khả năng uống thứ này, vì thế bao nhiêu người ra mời nàng đều đẩy lại cho Ngọc uống hộ. Kể cũng lạ, Ngọc uống nhiều vậy mà không hề hấn gì, cứ thấy đi ra vệ sinh rồi lại vào ngồi uống rất vô tư, đúng là dạ dày rộng, cả lít rượu còn chẳng say thì mấy chai bia nhằm nhò gì.

Hạ Dương thầm đánh giá cao tử lượng của Ngọc, lại rút ra một điểm chung nữa giữa 2 người đàn ông yêu nàng: Sâu rượu.

Thấy mình rất ngốc nghếch khi đã nhận lời yêu người ta rồi mà lại còn nghĩ về tình cũ, thậm chí là đem 2 người họ ra so sánh, Hạ Dương tự ghét bản thân, kiểm điểm chính mình xong thì chủ động vòng tay ra sau, ôm eo anh.

Quả nhiên là khiến Ngọc giật mình, anh đang hát liền dừng lại, trao mic cho em trai, neho mắt nhìn nàng:

- Nhìn gì? Không được ôm à? Hạ Dương cười.
- Không phải, anh phát hiện ra là em rất “dê”.
- Nói thừa, em là dê chính hiệu. Tân Mùi anh ạ.
- Ừm. Anh cũng dê nhé.

Đúng là kiểu xin phép cho có lệ, vì Hạ Dương nàng còn chưa kịp đồng ý thì đã thấy môi anh chạm đến má mình mất rồi.

Cảnh một nam một nữ “lén lút” tình tứ chốn đông người như vậy đã bị khán giả bắt gặp không sót một tình tiết nào. Bởi thế mà nàng và Ngọc rất vinh dự bị phạt.

Hình phạt là uống bia giao bôi.

Mẹ ơi, người ta có rượu giao bôi, giờ mới xuất hiện “bia giao bôi”, sau này để cái gì cũng đem ra giao bôi hết cả.

Ngọc thì không thành vấn đề, chỉ có nàng là khổ sở.

Hạ Dương chối quanh chối quẩn, chối hết đường hết đất cũng không thoát nạn, ầm ục uống hết cốc bia của chính mình.

Sau đó thì tình thế lại hoàn toàn xoay chuyển, mọi người nhìn nàng tu ừng ực một hơi hết sạch sành sanh thì tỏ vẻ “nể”, thể rồi lại ra mời, nâng cốc chúc nàng...bla bla bla...

Hậu quả thì khỏi phải nói, nàng say khướt.

Cũng không biết mình về đến nhà trọ của Duy bằng cách nào, nửa đêm đang ngủ Hạ Dương thấy tức bụng, lờ mờ tỉnh dậy, mắt nhắm mắt mở đi “giải quyết”.

Bịch!

Hạ Dương đập vào cái gì đó cứng cứng dưới đất nên vấp ngã.

May, tiếp đất an toàn, không đau lắm, nàng nhủ thầm rồi tiếp tục lọ dọ đứng lên, hướng nhà vệ sinh thẳng tiến.

Thoải mái tâm tư xong Hạ Dương nhanh chóng đi ra ngủ tiếp, cũng không để ý vì sao đèn ngủ lại sáng trong khi lúc này thì tối om, loáng thoáng thấy bóng người đang nằm cũng đặt mình xuống nằm cạnh.

Mới đầu nằm còn thấy mát, được một lát Hạ Dương thấy hơi lạnh, hơi co mình, nàng đưa tay ôm người bên cạnh vào lòng.

Ngọc nhìn nàng cười khổ, ngủ rồi mà vẫn quậy phá lung tung khiến chân anh bây giờ vẫn chưa hết đau.

Thực tình vì không thể ngủ khi bật đèn như vậy, nên bây giờ anh đành cố gắng thức mà nhìn người đẹp, định bụng lát nàng ngủ say sẽ dậy tắt đèn.

Ai ngờ, đang chăm chú nhìn hàng lông mi cong cong thì nàng mở mắt:

- Anh.

- Ơi.

- Em nhớ anh.

- Ủ, anh cũng vậy, mau ngủ đi.

Dỗ dành để cho nàng nhắm mắt ngủ tiếp thật khó khăn, Ngọc hét cả hồn khi một lần nữa nàng lại mở mắt ra, bò lên người anh, mặt đối mặt với anh:

- Giường không êm. Thế này êm hơn.

- Ủ, híc, êm rồi thì em ngủ đi. Ngọc nhăn nhó đau khổ, nàng say bia đến thiếu năng rồi, ngủ dưới đất thì làm sao mà êm được.

- Anh ơi.

- Gì?

- Chỗ này có gì cứng cứng, chọc vào bụng em, đau quá. Hạ Dương sờ tay vào chỗ khiến nàng khó chịu, phán một câu xanh rờn, anh mang theo gậy đi ngủ à?

Ngọc nghe xong suýt nữa thì ngất, anh muốn nói “bà cô à, bà có biết đang cầm phải cái gì của con không?” mà không được, nín nhịn câu nói này, trả lời nàng;

- Ủ, đề phòng trộm ấy mà. Ngủ đi.

- Vậy à, em sợ trộm đột nhập lắm. Hạ Dương cọ mình trên thân người anh, tay ôm chặt hơn.

Ngọc không đỡ nổi, đây đúng là cực hình đối với anh mà. Anh nhanh chóng quyết định đứng dậy trả nàng về giường, chỉ có điều, chưa kịp thực hiện đã thấy môi mình bị ai đó chiếm giữ.

Xin thề, anh hoàn toàn không có tà niệm, chính nàng đã khiến anh có tà niệm.

Đáp lại nụ hôn nồng nhiệt của nàng, Ngọc toàn thân nóng bừng, cái gì đó đã cứng lại càng ngày càng cương cứng hơn.

Hạ Dương vẫn cực kì ngây thơ, thấy cảm giác đau ngày càng rõ rệt, đưa tay đi tìm “cái gậy” đó để cắt đi.

Bàn tay chạm vào cái gì đó, thấy hơi dậm dậm, mềm mềm, mượt mượt, Hạ Dương cũng chẳng dành thời gian để trả lời xem nó là cái gì, nhanh chóng sờ được “cái gậy” đáng ghét kia.

Cảm giác đầu tiên: Nóng, ẩm.

Tiếp theo: Hình trụ?

Tiếp theo: Sao không lòi ra được?

Ngọc bị nàng nhiệt tình hành hạ, đau đến chảy nước mắt, kêu lên thành tiếng, tay đang ôm nàng cũng buông ra để giữ tay nàng, miệng đang mãi hôn cũng tách ra một bên:

- Dừng lại đi.

- Sao hả? Anh không thích à? Em hôn y như anh mà?

Có lẽ Hạ Dương đã hiểu nhầm ý anh nên nói vậy, Ngọc cũng chẳng hơi đâu mà giải thích giùm nàng nữa, trực tiếp lật người nàng xuống đất để mình nằm trên:

- Không phải gậy đâu, em làm anh đau đấy.

- Hở? Thế là cái gì đấy? Hạ Dương ngây ngô hỏi lại.

- “Thằng cu” cần tắm rửa cho lớn mà em đã nói đấy.

Hạ Dương không còn có nổi một giây để suy nghĩ xem mình đã nói về “thằng cu” đấy lúc nào nữa bởi vì đã chính thức bị Ngọc “xử” đẹp.

Nửa tỉnh nửa mê, Hạ Dương miên man trong những cảm xúc mà Ngọc đem lại, đầu vẫn hơi bấn khoăn vì sao lại thấy khang khác so với ngày trước. Giây phút mà Ngọc chạm tay đến khóa váy của mình, bị chút ý thức không rõ ràng còn sót lại đánh thức, Hạ Dương giữ tay Ngọc:

- Anh..., không cởi được không?

Một lời “đề nghị” hay “van xin” đây? Ngọc ở phía trên nàng thở dốc, phân vân không biết làm thế nào. Mình phải dừng lại hay tiếp tục?

Ít giây suy nghĩ, Ngọc cắn răng nói:

- Không.

Hạ Dương nghe được câu trả lời, cảm nhận được giọng nói anh trầm đục, khàn khàn, đôi tay cũng không dùng sức nữa, buông tay khỏi bàn tay anh, vòng lên ôm lưng anh.

Tựa như được khích lệ, Ngọc rất nhanh vứt bỏ chướng ngại vật giữa 2 người, bờ môi anh bắt đầu thực hiện cuộc thám hiểm trên khắp cơ thể nàng.

Ngây ngất với những xúc cảm mới lạ chưa từng trải qua, Hạ Dương mơ hồ nghĩ, hình như hạnh phúc của mình là đây.

Phút cuối, sau khi gửi toàn bộ “tình yêu” của mình cho nàng, toàn thân Ngọc đã ướt đầm mồ hôi, nằm phục trên cơ thể mềm mại của nàng, anh đặt một nụ hôn nhẹ lên trán nàng.

Khoảng cách rất gần, nàng đã là của anh, Ngọc hạnh phúc ôm chặt nàng.

Giây phút này ảo mộng tựa hồ như một giấc mơ khiến anh không thể nào tin được giọng nói vừa rồi cất lên là của Hạ Dương.

- Phong, ngủ cùng anh vẫn là tuyệt nhất.

79. Chương 79: Đi Khám Bệnh

Tiếng chuông báo thức đều đặn vang lên, Hạ Dương với tay cầm chiếc điện thoại tắt đi. Định bụng ngủ nướng thêm một chút, nhưng chợt nhớ ra mình vẫn đang ở Hà Đông, nếu không muốn muộn học thì cần phải nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân, nàng đành lười biếng chui mình ra khỏi chăn.

Đặt đôi chân trần xuống nền nhà mát lạnh, Hạ Dương giật mình nhận ra, trên người ngoài chiếc quần lót ra thì chẳng mặc gì cả.

Oh My God!

Vội vàng chui vào trong tấm chăn mỏng, nhìn bãi chiến trường “váy áo mỗi thứ một nơi, tả tơi dưới đất” đau lòng, rốt cuộc đêm qua đã xảy ra chuyện gì nhỉ?

Mình không nhớ, chỉ lơ mơ là nửa đêm có thức dậy đi vệ sinh, sau đó, sau đó.... Ôi trời đất ơi, chẳng lẽ mình với anh Ngọc lại xảy ra chuyện đó?

Chết mất, chết mất.

Hạ Dương mãi mê ca thán, không hề nghe thấy tiếng cửa mở, nên tận khi Ngọc xuất hiện nàng vẫn đang làm kén trong tấm chăn.

- Dậy rồi à? Lâu chưa? Ngọc không lại gần nàng mà anh đi thẳng vào trong.

- Dạ, anh vừa đi đâu về thế? Hạ Dương mặt đỏ như gấc cắn rằng hỏi khi thấy anh bước qua quần áo của nàng rất bình thản như không hề thấy gì cả.

Ngọc không trả lời nàng, sau khi rót cho nàng một ly nước mới lại gần giường:

- Em uống đi.

- Hử? Em không khát.

- Ngốc, Ngọc xoa xoa đầu nàng, uống thuốc tránh thai, hay là em muốn mang thai cũng được, sẵn tiện anh đón...

Tiếng “em về làm vợ” chưa thoát ra miệng đã thấy Hạ Dương ực một phát rõ to. Ngọc cũng không tiếp tục trêu nàng, đứng dậy nhặt đồ cho nàng:

- Hôm qua anh đã lau người cho em rồi, có muốn tắm lại không?

Hạ Dương lắc lắc đầu, lại nghĩ Ngọc sẽ không nhìn thấy nên vội đáp:

- Không ạ.

- Ủ, thế thì mặc đồ nhanh còn đi học kẻo không kịp.

Nghe anh lẩm bẩm như thế, nàng cứ nghĩ là anh sẽ đưa quần áo ỉnh rồi đi ra ngoài, thế nên khi anh giật cái chăn mỏng đang quàng trên người mình ra, nàng có chút hốt hoảng:

- Làm gì thế?

- Yên nào, để anh mặc đồ cho em.

Hạ Dương còn tưởng tai mình nghe nhầm ấy chứ, anh ấy nói tỉnh bơ, vội vàng từ chối:

- Để em tự mặc được rồi.

Ngọc giành lại đồng quần áo từ tay nàng:

- Không nói nhiều nghe chưa, người thất nút thì phải cởi nút, hôm qua anh cởi ra thì phải để anh mặc vào chứ?

Hạ Dương không hiểu lí luận của anh có gì liên quan đến nhau không, nhưng cũng không thèm tranh chấp, xoay lưng lại đối diện với anh tránh ánh mắt khiến người mình nóng lên kia.

Nàng cũng không hiểu, cái con người sau lưng nàng đang làm gì, nếu nói mặc cho nàng thì chừng ấy thời gian cũng đủ rồi chứ, sao nàng đợi mãi cũng chưa thấy động tĩnh gì?

Có chút sốt ruột, Hạ Dương quay đầu lại:

- Làm gì thế? Đã bảo là để em tự mặc rồi mà.

Ngọc giơ giơ cái áo lót lên ngang tầm mắt nàng biện minh:

- Anh đang nghiên cứu xem mặc cái áo này thế nào, hôm qua không biết làm thế nào mà cởi ra được nữa...híc

Nhìn bản mặt đáng thương không thể đáng thương được của anh, Hạ Dương thực không chịu nổi, tức muốn đạp anh lăn lông lốc ra nền nhà mát.

- Thôi em xin, không biết thì để em tự làm.

Hạ Dương đưa tay cầm lấy cái áo, vô tình chạm vào bàn tay của Ngọc khiến anh vô tình cảm nhận được thân nhiệt của nàng.

- Em bị sốt à?

- Không, sao hỏi vậy?

- Ồ, thấy người em nóng vậy, Ngọc buông cái áo xuống giường, hai tay chạm lên cơ thể nàng, này, toàn thân đều nóng như lửa vậy nè?

- Không có gì đâu. Hạ Dương không biết phủ nhận thế nào, kéo cái chăn lên ngang ngực mình, chẳng lẽ nói “anh cứ ra ngoài đi thì em sẽ trở lại bình thường?”

Ngọc rất tinh ý, nhìn hành động của nàng liền hiểu ra ngay vấn đề:

- À, ngại gì mà ngại, anh nhớ hôm qua còn có người gỡ trò lưu manh, sờ soạng khắp nơi trên người anh, anh còn chưa tính sổ đấy.

- Híc, không phải là em chứ? Hạ Dương gắng gượng trưng vẻ ngây thơ, mình mà cũng thú tính thế hay sao?

- Haha, chả em thì ma nào ở đây? Ngọc lườm nàng, lúc này đôi bàn tay cũng thành thạo hơn mà mặc áo lót cho nàng. Yên tâm đi, mắt anh có bệnh, không nhìn rõ được đâu, lần này về Hà Nội là do anh xin nghỉ phép để khám mắt.

- Ồ, nghe thấy anh giải thích thế nàng cũng có phần dễ chịu hơn, mắt anh bị cận à?

- Không, thường thì anh không phân biệt được màu tím than với màu đen, màu cam với màu đỏ, nói cách khác thì là bị mù màu ý.

- Hả? Nghiêm trọng thế cơ à?

Hạ Dương lè lưỡi, bụng nghĩ “trên người mình có chỗ nào màu tím than hay màu cam chắc, không nhận ra màu sắc thì có liên quan gì đến việc không nhìn rõ nhỉ?”

...

“Hạ Dương thở hồng hộc do chạy gấp dừng lại ít giây ở lối cầu thang lên tầng 2 để lấy hơi thì vô tình nhìn thấy bóng Như Phong đang đi cùng một cô giáo ở ngay trước mặt. Chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, nàng lại lỡ mồm gọi “Anh, đợi em với”. Trong khi cô giáo đang đi cùng Như Phong đứng hình, không hiểu là cô học sinh này gọi ai, Như Phong thì có chút ngỡ ngàng, Hạ Dương vẫn chẳng bận tâm tác dụng phụ kia, mỗi bước chân nhảy 2 bậc cầu thang, đến chỗ thầy cô đang đứng thì tỉnh bơ nói “Em xin lỗi, cho em đi trước với ạ”, rồi nhanh nhẹn lách người qua chuồn về lớp.

Chuyện cũng bình thường thôi, coi như là nàng lỡ miệng gọi do thói quen, nàng sẽ không bận tâm nếu như mà thầy giáo không dùng ánh mắt đó nhìn nàng khi đứng trên bục giảng. Trong giờ học, nàng vô tình bắt gặp đôi mắt sâu hun hút khó hiểu đó, khiến cả người nhột nhạt, nhanh chóng tìm cách tránh cái nhìn như thiêu như đốt ấy.”

- Này, sao thế?

- Hả? Hạ Dương bị lỗi về hiện thực bởi cái nhéo tay của Ngọc, nhận ra mình đang xao nhãng mà nhớ lại chuyện gặp Như Phong lúc sáng, không biết khi này Ngọc vừa nói gì. Anh vừa hỏi gì em thế, em không nghe rõ.

- Lại tập trung nhớ người tình cũ à? Giọng Ngọc có chút bực bội, ghen tị, anh không có ý trách nàng, chỉ thấy hơi không vui khi anh hỏi nàng 4 5 lần rồi mà nàng không hề biết.

- Đâu có đâu, Hạ Dương phủ nhận, anh chỉ nói linh tinh, em đang nghĩ đến việc tối hôm qua.

- Ồ, Ngọc biết chuyện tối qua là ngoài ý muốn, khi nàng nhắc lại liền khiến bản thân xấu hổ nên không tiếp tục chủ đề này. Anh hỏi em nay đi học muộn có bị phạt đứng xó lớp không?

- À, hi, không sao anh ạ, tiết đầu là của thầy Phong. Tiếng Phong nàng nói nhỏ dần, sợ anh không vui.

- Vậy à, may quá nhỉ.

- Ừm.

- Năm nay em định thi trường gì thế?

- Sư phạm Hà Nội anh ạ.

- Ủây, gỗ đầu trẻ à? Sao không học ngành khác, tài chính ngân hàng chẳng hạn, học sư phạm ra khó kiếm việc, nghèo lắm.

- Hì, có phải em không biết đâu? Nhưng là ước mơ của em mà, với lại làm cô giáo cho oai, sau này có chồng nuôi rồi, đâu đến lượt em lo làm giàu?

Hạ Dương cười chống chế, không nói cho Ngọc biết sự lựa chọn này của nàng có sự góp mặt của Như Phong. Nhớ ngày trước, lúc điền thông tin vào hồ sơ dự thi, Như Phong biết nàng đăng kí học ngành du lịch tỏ ý không thích, nói con gái làm du lịch có nhiều tai tiếng, không muốn nàng phải vất vả, làm giáo viên vừa có nhiều thời gian ở bên anh, vừa đúng với mong muốn hồi nhỏ của nàng, hơn nữa anh có thừa khả năng để nuôi nàng mà không cần nàng có thu nhập.

- Giời ơi, thời đại nào rồi mà còn đợi chồng nuôi, gớm, rước em về nó tha cho “3 ngày một trận nặng năm ngày một trận nhẹ” đã may rồi.

- Khiếp, anh nói cứ như em lấy lưu manh về làm chồng ý.

- Anh không lưu manh, không đánh em, nhưng không nuôi em đâu. Ha ha

- Xùy, ai cần.

Hạ Dương phụng phịu, nàng cũng chưa hề nghĩ đến chuyện sẽ làm vợ anh.

- Ừm, Ngọc chỉ ừ một tiếng nặng nhọc.

Hạ Dương nghe giọng Ngọc khang khác, cảm nhận rõ sự thất vọng của anh, không biết nên nói gì, không khí giữa 2 người lại rơi vào im lặng. Lúc này, ở sau lưng anh lại khiến nàng nhớ lại cảm giác cùng Như Phong đi Blade hồi Hà Nội bị ngập, cũng là ngày kỉ niệm nạm hôn đầu tiên của mình, Hạ Dương không biết vòng tay mình ôm eo Ngọc vô thức siết chặt hơn.

- Đêm qua, anh xin lỗi.

- Dạ? Em cũng có lỗi, là do em mà, anh đừng để ý.

Thực ra Hạ Dương nàng muốn nói “em không trách anh, cái màng trinh đó cũng không phải do anh làm rách, anh chỉ là người thứ hai thôi”, thế nhưng nàng không làm được. Nàng nghĩ, một người trưởng thành như anh, chắc chắn cũng có thể đoán ra được điều đó.

- Lúc đó, nếu anh kiểm chế tốt hơn thì đã không sinh chuyện..., em yên tâm, đợi em tốt nghiệp, anh nhất định sẽ lấy em làm vợ. Ngọc biết, biết mình không phải người đầu tiên của nàng, biết nàng nhầm lẫn mình với Như Phong, biết nàng sẽ không cần anh phải chịu trách nhiệm, nhưng hơn ai hết, anh biết rõ anh yêu nàng không phải vì hai chữ “trinh tiết” đó, biết mình đang cố gắng viện cớ để níu giữ mối tình này.

- Không được đâu, em làm sao mà qua ải của bà Vinh nhà anh được? Hạ Dương nhớ lại lời anh kể hôm qua làm lý do, bà bác hắc ám nhà anh sẽ chê em chết, anh Duy còn nói không được hưởng hồ...

- Anh lấy vợ chứ bác lấy đâu mà lo? Kệ bác chứ, mẹ anh kiêu gì cũng quý em cho xem.

- Hì, hi vọng là thế.

Hạ Dương thực tình không trách cứ anh bất kì điều gì cả. Với nàng, gia đình, tình yêu, bản thân mình, tất cả đều đã bị đánh mất, chẳng còn lý do để nàng tiếc nuối nữa. Chính vì thế mà khi Ngọc dừng xe trước cửa một phòng khám phụ khoa tư nhân, nàng có chút ngạc nhiên khó hiểu, thậm chí là hốt hoảng:

- Anh đến đây làm gì thế? Vừa nói vừa ngó ngía xung quanh, sợ sẽ gặp người quen thì phiền phức chết.

- Đi, vào với anh. Khác hẳn biểu hiện của nàng, Ngọc rất bình tĩnh, điềm nhiên dắt tay nàng đi vào.

Ngồi ở hàng ghế chờ, Hạ Dương có chút đỏ mặt. Dù hai người đã rất thân thiết, khăng khít về thể xác, chẳng có gì là chưa biết cả nhưng đi cùng anh đến nơi này vẫn khiến nàng cảm thấy ngại. Thế nên Ngọc vừa từ phòng bác sĩ ra, Hạ Dương đã phồng má:

- Anh có bệnh muốn khám thì đi cùng anh Duy chứ? Lôi em theo làm gì? Ngại chết.
- Phì. Đầu óc em có vấn đề à? Đây là phòng khám phụ khoa, khám cho em chứ cho anh đâu. Nói rồi đẩy nàng vào trong, vào đi, anh đợi ở ngoài.
- Đến tận khi ra khỏi phòng khám, Hạ Dương vẫn chưa hiểu những việc làm của Ngọc có ý gì.
- Thế nào? Bác sĩ bảo có nhiễm bệnh gì không?
- (Lắc đầu)
- Ồ, thế thì tốt rồi, làm anh lo, hôm qua anh không dùng “áo mưa”.
- Anh...

Hạ Dương nhìn anh khó hiểu, việc anh không dùng bao cao su khi quan hệ với nàng có phải là lý do để ngay ngày hôm sau đưa nàng đi khám không? Chẳng lẽ anh không chắc chắn về sức khỏe của mình? Nàng ngờ ngợ nhận ra, Ngọc có ý đồ khác, phải chăng anh đã biết được điều gì đó nên lo cho nàng?

- Sao nhìn anh kinh dị thế? Anh thấy có lỗi vì tối qua mà, nên muốn đảm bảo em được khỏe mạnh.
- Không có gì. Hạ Dương nghĩ, nhưng không hề nói ra sự băn khoăn của mình. Anh ấy đã hiểu và lo lắng cho nàng như thế, giờ đâu cần thiết phải nói gì thêm nữa.

Có lẽ câu chuyện sẽ chấm dứt ở đó, và nàng sẽ vô cùng cảm động với sự quan tâm của anh nếu như không có một người khác xuất hiện, vừa vịn nghe được câu nói “mang tính mờ ám cao và có khả năng suy diễn” kia:

- Dương à?

80. Chương 80: Em Đến Với Người Mới...anh Tới Với Người Sau

Lễ bế giảng năm học, người nào người nấy đều háo hức, hồ hởi vì cuối cùng cũng được nghỉ hè, ngay cả trăm học sinh lớp 12 sắp phải chia tay bạn bè, trường lớp để đối mặt với kì thi tốt nghiệp cam go cũng không giấu được nụ cười trên môi.

- Ê, lớp trưởng ơi, đi mời thầy chủ nhiệm đến dự liên hoan đi.
- Ồ, dọn bánh kẹo hoa quả ra đi, Vinh “voi” đi lấy bánh về chưa?
- Nó đang về rồi.
- Ủ, Dương, mày đi với tao đi.
- Ok.

Khoác tay Thùy Dương đi ra ngoài, Hạ Dương vừa đến cửa lớp liền gặp Minh đang thở hổn hển:

- Từ từ, sao phải vội vã thế? Hạ Dương cầm lấy bánh đưa cho Thùy Dương mang vào, bây giờ tui mới đi mời thầy xuống lớp thôi.
- Bánh về, bánh về. Tiếng nhỏ Dương lanh lảnh chạy vào trong.
- Phù... phù..., Minh cố gắng điều tiết hơi thở, bọn mày đứa nào muốn nhìn mặt vợ thầy Phong thì nhanh chân nhanh tay, tao vừa gặp ngoài cổng trường kia, nhanh còn kịp. Xinh đã man luôn.

Tiếng Minh “voi” vừa dứt, cả loạt người đã ào ào chạy ra khỏi phòng học, “buổi cuối rồi, sau sẽ không còn cơ hội gặp nữa đâu”, chỉ riêng Hạ Dương lặng người vẫn chôn chân tại chỗ.

- Sao thế? Đi mau.

Thùy Dương chạy ra, lôi tay nàng đi về phía cuối hành lang dãy nhà bên, từ đây có thể nhìn ra phía cổng trường mà lại tốn ít thời gian hơn.

Đứng bên cạnh Như Phong đang mặc cái áo đồng phục lớp 12D1 là một cô gái mặc váy màu xanh lam, da trắng, tóc buộc võng lên nhìn không chê vào đâu được.

- Chẹp chẹp, vợ thầy teen thế mà ỹ nhỉ? Xinh thật, cơ mà tao thấy đứng với thầy Phong nhà mình cứ buồn cười sao ấy, mỗi người một phong cách, thiếu đường đánh nhau quá.

- Ê, nghĩ gì thế hả? Tao đang nói với mà ỹ đấy.

- Hở? À, ừ. Hạ Dương lúc này mới liếc nhìn cô gái, hơi nhú mi nhận ra Khiết Linh. Chị ấy sao lại xuất hiện ở đây nhỉ? Đóng vai trò là vợ thầy Phong à? Vậy cũng tốt, dù sao thì sổ hộ khẩu nhà mình cũng trả lại ẹ rồi, chẳng còn liên quan gì đến mình cả.

- Haizzzz..., mà này, mà ỹ còn nhớ bức hình chụp thầy với vợ không? Ô hay, hồi ở sân bay, mẹ con Linh lớp mình chụp đó, có vẻ không giống chị này ỹ nhỉ?

- Xùy, đa nghi quá, phải hay không mắc mớ gì đến mình, nhìn lũ sói kia chảy dãi với thầy mà mà ỹ còn chưa choáng à? Về lớp thôi.

- Ủầy, bao giờ mình mới được như người ta, huhu, Thùy Dương đi theo Hạ Dương về lớp tiện đường than thở, mà còn mà ỹ nữa, cái anh đẹp trai dạo đón mà ỹ ở sân bóng đó, bảo giới thiệu tao làm quen mà không thấy tằm hơi gì cả, nuốt không của tao bao nhiêu bánh rồi hở?

- Haha, Hạ Dương không muốn nói cho nhỏ bạn biết giờ người ta là “hoa đã có chủ”, mà chủ ấy lại là mình nên càng phải tích cực im đi, nhàn nhạt cười với Thùy Dương, tao hỏi rồi, quê Thanh Hóa đấy, có muốn ngay hôm nay tao gọi ảnh đến ỹ.

- Sặc, tao đâu điên, người ta từ Thanh Hóa bỏ ra Hà Nội không được, tao ngu gì mà từ Hà Nội tìm đường về Thanh Hóa. Tiếc quá đi mất.

- Chúng tở mà ỹ không có duyên với trai đẹp, yên phận với ATM hiện giờ của mà ỹ đi, đừng tưởng tao không biết nhá

- Hô hô, không dám, còn phải nhờ mà ỹ trốn mẹ tao nhiều nhiều mà, Nhưng thật ra thì tao vẫn khoái có 2 cái ATM tự động hơn...

- Gớm, bố cô làm ngân hàng đấy, bảo ông xúc cho ít mà dắt theo người. Hạ Dương trề môi.

- O hay, sao lại lôi bố tao vào đây?

- ...

Thùy Dương và nàng vừa đi vừa luyên thuyên những mẩu chuyện vụn vặt, đến khúc rẽ hành lang giữa hai dãy nhà thì chuông điện thoại của nàng vang lên.

- Đây này, thiêng chưa? Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền xuất hiện. Hạ Dương chìa màn hình ra cho Thùy Dương xem, đợi tý, tao nghe máy đã, alo, anh ra rồi hả? ..., Ở quán mẹ em rồi cơ á? Nhanh thế..., ừm, cũng xong rồi, giờ em liên hoan lớp một tý, trưa mới qua được,... à, thế à, vâng, em biết rồi.

- Xí, giả bộ nghe ngon quá nhỉ?

- Haha, không thì làm sao lừa được giai đẹp...

Hạ Dương chưa nói hết câu, vô tình thấy bóng Như Phong cùng Khiết Linh giữa một bầy sói đang hướng đi lên tầng 2, không hiểu bọn này làm thế nào mà lôi được 2 người họ lên liên hoan cùng. Trong lòng thoáng không vui lắm, nhưng rất nhanh lại mỉm cười, xoay người lại dặn cô bạn:

- Mà ỹ cầm ba-lô tao về nhá, tao về trước đây.

- O hay, ai ày về? Còn chưa chụp ảnh kỉ niệm cả lớp mà?

- Thôi, không sao đâu, thiếu tao cũng không có ai chết, thầy hỏi thì bảo tao có việc bận. Thế nhé, bai bai.

Chẳng đợi để Thùy Dương khuyên mình ở lại, Hạ Dương chạy ngược lại lối cầu thang phụ của dãy nhà bên, tránh không đụng mặt Như Phong, bỏ mặc Thùy Dương lăm bắm trở về với suy nghĩ “vừa thấy bảo với anh Ngọc là liên hoan lớp mà lại chạy đi đâu không biết”.

...

Đưa Ngọc ra bến xe Mỹ Đình, vẫn còn hơn một tiếng nữa mới đến giờ xe chạy, Hạ Dương nhất định đòi ở lại đợi cùng anh cho đến khi anh lên xe. Không muốn để nàng buồn, với lại cũng muốn tranh thủ tí tê vài câu trước khi trở lại Lai Châu làm việc, Ngọc dạo quanh tìm chỗ dừng xe.

Ngồi trên chiếc xe đạp, dưới gốc cây liễu, Hạ Dương bị Ngọc nhìn đến nóng cả mặt, không chịu được mới cất tiếng bông đùa:

- Nhớ em quá à?

- (Gật đầu, cười cười) Đi rồi lại càng nhớ.

Hạ Dương cũng cười theo không nói, đối với nụ cười của Ngọc cơ thể nàng vẫn chưa sản sinh ra kháng thể.

- Đây, có ai bảo mắt em rất đẹp chưa? Ngọc chống cằm hỏi.

- Rồi.

- Ai thế?

- Anh chứ ai?

- Hồi nào chứ? Anh chưa nói bao giờ mà?

- Vừa xong đấy thôi, không phải anh đang khen em à? Hạ Dương nguýt, không phải thì cũng coi như là vậy, lỡ phổng mũi rồi.

- Hihi, đúng là..., à mà thấy mẹ anh thế nào? Nãy nghe điện thoại, anh để mẹ mình nói chuyện với Hạ Dương nên giờ nhân tiện hỏi thăm chút.

- Mẹ anh thật à? Em còn tưởng chị gái nào đấy chứ? Giọng nghe trẻ nhỉ?

- Chuyện, mẹ anh mà lì.

- Thôi đi, đừng có mà tự mãn, mà em còn đang buồn cười vì mẹ anh đây này.

- Sao thế?

- Thì nãy nói chuyện, mẹ anh hỏi em đang làm gì, em bảo “cháu vừa tốt nghiệp cấp 3”, thế là mẹ anh nói gì gì đấy ý bảo là lo chuyện học hành trước, chuyện hai đứa để sau.... Gớm, người ta đã muốn gả cho anh đâu mà tưởng bở.

- Haha, mẹ anh nói thế à? Chắc là nhầm em rồi.

- Ai mà biết trước được, sau này đừng một cái, chị Thảo quay trở lại, anh đá đít em thì sao?

- Hà hà, ghen à? Gớm, thôi đi cô, người ta lấy chồng rồi.

- Kết hôn được thì cũng ly hôn được, việc gì phải xoắn.

- Trông cái mặt kia, ghen cũng đáng yêu thế. Ngọc véo má nàng, à phải rồi, thế chuyện với anh Phong thế nào?

- Chuyện gì?

- Thì cái vụ đi khám đó.

Hôm đó vô tình gặp lại chú Phụng, em trai của ông Long, Hạ Dương mới được biết tin Như Tùng sắp cưới, mọi người đang lo chuẩn bị lễ cưới cho 2 người nên Như Phong cũng hơi bận rộn. Ngoài ra thì cũng biết

thêm, Như Phong đã khốn khổ thế nào để ông bà Hoa Long không bay ra ngoài Bắc thăm “con dâu” “bị thai lưu”. Thậm chí kinh khủng hơn là chú Phụng một mực cho rằng nàng ngoài Như Phong còn có tình nhân, vì Như Phong bận lo công việc không quan tâm đến nàng được mà nàng trở mặt, bla bla....

Hạ Dương cũng không rảnh mà bận tâm tới ông đầu hói ấy, không ngờ đã một tuần mà anh Ngọc vẫn còn nhớ như vậy.

- À, có gì đâu, em với anh ý hết rồi, còn liên quan gì nữa đâu mà lo?
- Xùy, đâu phải nói dứt là dứt được, anh còn không bằng em à?
- Hừm, thì anh hơn em, chả có nhẽ, hơn người ta 8 tuổi mà không thông minh hơn tý à?
- Mồm mép quá đấy. Thế anh Phong có mời em dự đám cưới Như Tùng không?
- Chưa, Hạ Dương lắc đầu, chắc cũng không định nói với em một tiếng nào đâu, cắt đứt hoàn toàn rồi mà, thật ra thì có nói với em, em cũng không đi được, em xem lịch rồi, đúng vào hôm thi tốt nghiệp chứ. À, hôm nay anh Phong còn mang phu nhân đến tận trường em cơ đấy. Anh không biết đâu, 2 người ấy xứng đôi lắm, phải nói là trai tài gái sắc.
- Thế à? Ngọc cảm nhận được rõ ràng Hạ Dương đang cố trốn tránh, cũng không định gặng hỏi điều gì, đành gác chuyện này qua một bên. Thi tốt nghiệp anh không đưa em đi được, đợi đến hôm thi Đại học anh sẽ về đưa em đi nhé.
- Vui thế. Chắc bố mẹ cũng không rảnh mà đưa em đi, anh về được thì thật tốt.

Hạ Dương cười cổ vũ anh, đầu nép vào ngực anh, miệng mỉm cười mà lòng lại nghĩ đến Như Phong với lời hứa ngày nào, sẽ đưa nàng đi thi Tốt nghiệp, sẽ đưa nàng đi thi Đại học, sẽ đưa nàng từng bước vào lễ đường..., không được rồi, nàng không còn xứng với anh ấy. “Chia tay...Em đến với người mới...Anh tới với người sau...Hai ta bước qua nhau...Như chưa hề gặp mặt...”

Buổi chiều muộn ngày hôm ấy, Hạ Dương và Ngọc ngồi bên cạnh nhau, tay nắm tay, khoảng cách thật gần nhưng vẫn khiến lòng người trống trải.

Đến khi tiếng chuông điện thoại của Ngọc vang lên phá vỡ không gian im lặng, Ngọc mới nuốt tiếc buông tay:

- Nhà xe họ gọi rồi, phải xa em rồi. Thở dài buồn bã.
- Ừm, còn nữa tiếng mà? Hạ Dương nhing đồng hồ nói như muốn níu kéo từng giây phút ở bên anh, trời mới biết vì sao nàng làm vậy.
- Phải lên xe để ổn định. Anh đi nhé.
- Ồ, vậy anh vào đi.
- Không, em đi xe trước đi, nhìn em về rồi anh sẽ vào.

Tranh giành nhau, cuối cùng Hạ Dương vẫn phải nhượng bộ:

- Lên đến nơi gọi điện cho em nhé.
- Ừm, bai bai. Ngọc giơ tay vẫy nàng.
- Ừ, bai bai.

Cứ tưởng, cứ như thế mà xa nhau, cứ như thế mà sống lặng yên với tình cảm của anh dành ình, Hạ Dương chậm chậm đạp từng vòng xe lăn trên con đường Phạm Hùng đang trong giờ cao điểm.

Thế nhưng, khi đi sang phần đường chiều bên kia, tại đúng thời điểm mà nàng quay đầu sang trái nhìn về phía cây liễu ấy, Ngọc vẫn đứng đó, một tay vẫy nàng nói lời tạm biệt.

Trái tim nàng đập lồi một nhịp. Anh vẫn đứng ở đó, chưa hề rời đi. Hạ Dương cảm nhận được tình yêu của anh dành ình thật sâu đậm, âm thầm tự trách bản thân suốt đoạn đường về.

Vì đi xe đạp nên đến khi nàng dừng xe ở trước cửa quán café nhà mình trên đường Lê Đức Thọ cũng đã 7h, Hạ Dương ngay lập tức soạn tin nhắn cho anh.

“Anh đã đi chưa?”

“Em về tới quán chưa?”

Cùng một lúc, 2 tin nhắn đều được gửi đi và nhận lại cho nhau, Hạ Dương chợt phì cười về sự trùng hợp, soạn thêm 1 tin nhắn “Anh nhắn tin cùng lúc với em”.

Định mệnh dường như đã có ý lựa chọn gắn kết hai con người ấy lại với nhau như thế.

81. Chương 81: Nhanh Lên Kẻo Không Kịp Nữa

Đã giao hẹn với Ngọc là một tháng này sẽ tập trung vào chuyện ôn thi đại học, mọi thứ đều gác sang một bên, Hạ Dương gần như không còn nghĩ về Như Phong thường xuyên như trước nữa. Nàng phát hiện ra một điều, học cách quên đi một người cũng không quá khó, hướng hồ mình lại là học sinh không đến mức ngu dốt.

Hơn thế nữa, Hạ Dương bây giờ đang học cách yêu một người khác, mỗi ngày đều cố gắng nhớ về Ngọc nhiều hơn một chút. Có lẽ vì thế, khi nhìn thấy cái tên trên màn hình điện thoại đang gọi đến, nàng đã bắn khoăn không biết có nên nghe máy hay không.

Chuông điện thoại dứt, Hạ Dương thở dài.

Nàng không nhắc máy, bởi sợ những cố gắng của mình dường như sẽ trở nên vô nghĩa, nàng không muốn có bất kì liên hệ gì đối với người đó nữa, người ấy đã thực sự đi qua cuộc đời nàng.

Thế nhưng, điện thoại lại tiếp tục đổ chuông, người gọi đến không hề may mắn có ý định bỏ cuộc.

Đến lần thứ 4, Hạ Dương quyết định kết nối cuộc thoại. Dù sao thì các cụ đã bảo “không quá tam ba bận”, kiên quyết vậy chắc có việc hệ trọng:

- Alo.
- Trời ơi, cuối cùng thì em cũng nghe máy rồi, anh còn tưởng không nói chuyện được với em nữa.
- Dạ, Hạ Dương tỏ vẻ áy náy, em vừa mới đỗ xe, nãy đi trên đường nên không nghe điện thoại được anh ạ.
- Ừm, học hành thế nào? Sẵn sàng để mai đi thi chưa?
- Thi thì thi thế thôi chứ nói thật, em cũng không tự tin lắm, may thì qua, còn không “rót đẹp”.
- Rót là rót thế nào, chị dâu anh kiểu gì chả đổ thủ khoa.
- Thôi, em xin, hai tiếng chị dâu ấy em không dám nhận đâu.
- Không dám thế nào được, ngoài em ra anh không nhận ai làm chị dâu hết.
- Phì, anh nhận hay không mà được à? Quyết định là của anh Phong chứ? Mà chị Nguyệt có tin vui chưa anh? Một tháng rồi đấy nhé.
- Ấy dà, em biết anh kết hôn mà không vào dự nhá, tiền mừng cũng không có luôn, tính thế nào đi chứ nhỉ?
- Tính cái con khỉ, anh có nói tiếng nào với em đâu mà? Với lại điên điên thế nào, chọn đúng hôm em thi tốt nghiệp để tổ chức vậy hả trời? Em không trách tội anh cố tình khiến em không dự đám cưới được thì thôi, lại còn đòi tính sổ với em.
- Ô hay, anh Phong nói anh không được bảo em, còn ngày giờ là các cụ chọn, có liên quan gì đến anh đâu.
- Chạy làng nhanh thế, em đã nói gì đâu chứ. Mà gọi em có việc gì thế anh?

- À ừ, anh muốn hỏi em anh Phong có ở chỗ em không?
- Không anh ạ, từ hôm bé giảng đến giờ em có nhìn thấy mặt anh ý đâu. Sao hả anh?
- Là nhĩ? Hay là em và anh ấy cãi nhau, anh ý mượn có trốn đi rồi?
- Không, em với anh Phong vẫn bình thường mà, “mặc dù bình thường theo lối không bình thường chút nào”, tất nhiên nửa câu sau nàng không nói ra.
- Thật không đấy? Linh cảm anh mách bảo chắc chắn có gì mờ ám sau chuyện hai người.
- Linh cảm của anh đã đúng bao giờ đâu hở? Thế anh Phong không ở trong Nam à? Em thấy mọi người bảo anh ý nghỉ việc ở trường rồi, nhà cũng không thấy có người ở, tưởng chuyển vào trong đó làm? Rốt cục thì nàng vẫn không nhận được hỏi thăm về Như Phong.
- Thì đấy, anh cũng không hiểu chuyện gì nữa. Nhà đang ở, anh ý làm thủ tục bán đi, giờ thì cắt đứt liên lạc với tất cả mọi người, để lại mỗi tờ giấy nói anh đi du lịch.
- Ồ, thế thì anh lo gì nữa, chắc công việc mệt mỏi quá nên anh Phong muốn nghỉ ngơi thư giãn.
- Anh lo là lo chuyện khác, nếu đi du lịch thì đã may, đằng này, sớm nay có người đưa thư đến, nội dung là nói anh ấy đồng ý kết hôn với Khiết Linh rồi.
- À, chuyện vui còn gì, anh lo cái gì nữa? Anh Phong cũng tam tuần rồi, kết hôn là vừa đẹp. Hạ Dương nói bình thản tựa như mọi chuyện chẳng có mất xích nào nói với mình cả.
- Nay, em nói cái gì đấy? Thế mà còn bảo em với anh ấy vẫn bình thường à? Đã nói rồi mà, linh cảm của anh không bao giờ sai.

Hạ Dương định nói thêm vài lời cho Như Tùng hiểu rõ, thế nhưng Ngọc đã đứng trước mặt nàng huơ huơ tay cười cười, nàng ra hiệu chào rồi nói vào điện thoại:

- Sẽ không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng đâu, anh đừng lo nhé. Bây giờ em bận chút việc, nói chuyện với anh sau nha.
- Dứt lời liền cúp máy, Hạ Dương nhìn Ngọc làm tư thế giang hai tay ra, hiểu ý đứng dậy ôm Ngọc vào lòng mình.
- Nhớ quá. Ngọc hít hít mũi vào mái tóc của nàng, cố gắng cảm nhận nàng một cách chân thực nhất, bù lại những tháng ngày nhìn ảnh nàng ngấu ngiến mà phải cắn răng không được gọi điện cho người yêu.
 - Đi xa về có mệt không? Sau khi để Ngọc phát cuồng, nàng mới cất tiếng hỏi.
 - Không mệt, nhưng mà nóng quá, Hà Nội tháng bảy nắng như thiêu như đốt, bố ai mà chịu được.
 - Gớm, nóng thế mà vẫn ôm người ta chặt vậy? Hạ Dương lườm, thôi nào, không mệt thì đi cùng em ra lấy thẻ dự thi rồi về nghỉ nhé.
 - Ừm. Bố mẹ cho em đi xe máy rồi à? Ngọc chỉ vào cái Wave đen dưới gốc cây liễu hỏi.
 - Thì em đi cùng mẹ ra quán mà, nên lấy đi luôn. Với lại vì phải đón anh, sợ anh đợi lâu không chịu được sẽ đi “ôm” em khác nên phải liều, không biết đi thì cũng cố mà đi chứ sao? Cảm động chưa?
 - Hi hi, rồi, rồi, để anh đèo người đẹp cho.

Hòa mình vào dòng người, Ngọc lúc này chăm chú lái xe, trong khi đó lòng Hạ Dương có chút bất an. Nàng thực sự không đau khi Như Phong muốn kết hôn với chị Linh, đó là một người con gái đẹp, xứng với anh hơn nàng, nàng chấp nhận sự thật này, để anh đi với người khác sẽ là tốt nhất. Nhưng, nàng lo sợ, lo sợ cái khái niệm “đi du lịch” của anh. Dẫu biết rằng Như Phong không phải là mẫu người dễ đổ ngã, cho dù đó là vì tình cảm nhưng nàng vẫn lo lắng không yên. Vì thế, sau khi đắn đo, nàng quyết định nói chuyện với Ngọc:

- Anh ơi, con trai thất tình thì thường làm gì?
- Sao tự nhiên hỏi vậy?

- Thì em muốn biết, nãy anh Tùng gọi điện, nói anh Phong mất tích rồi, nên em hơi lo.
- À, thế hả? Chắc lại trốn chỗ nào uống rượu thôi, con trai là thế mà, không muốn cho người khác nhìn thấy sự cô độc của mình.
- Vậy á? Sẽ không nghĩ tiêu cực đến mức tự tử chứ?
- Xùy, thời buổi nào rồi, có ai điên thì mới tự tử vì tình. Anh Phong không phải là người như vậy, em yên tâm đi, anh đảm bảo.
- Mong là như vậy, anh Phong cũng là người rất mạnh mẽ, dứt khoát. Hạ Dương nói cảm nhận của mình, thế khi anh thất tình sẽ thế nào nhỉ?
- Cũng như bao người khác, ...thất tình rồi thì lại ra sức tìm tình mới chứ thế nào nữa. Ngọc cười nói bông đùa.
- Xùy, con người vô nhân tâm, không có tình cảm gì cả.
- Sao lại không có được? Nhưng cuộc sống nó là như vậy mà. Tình yêu chỉ là một màu trong cuộc sống muôn màu này thôi, không có nó, cuộc sống vẫn tồn tại, con người vẫn phải sống tiếp chứ, thậm chí là, có người nào khéo léo sẽ tô thêm được những màu khác và làm cho cuộc sống của mình lung linh hơn.
- Trời ơi, Triết gia mới ra trường đấy à?

Mặc dù cười chê anh nói như ông già, Hạ Dương vẫn lặng mình suy nghĩ từng câu chữ của anh. Thật đúng là, khi mất đi Như Phong, cuộc sống vẫn tồn tại như nó vốn có, còn nàng đang cố gắng vẽ thêm những màu sắc khác cho cuộc đời mình. Có lẽ, Như Phong cũng đang vẽ thêm màu khác giống như nàng.

...

Ngày thi, Ngọc đưa Hạ Dương đến Trường THPT Nguyễn Tất Thành nằm trong khu Đại học Sư phạm từ rất sớm.

- Em đã bảo mà, đi sớm có được lợi lộc gì đâu? Chỉ mất ngủ thôi. Ayza, lại cốc đầu em nữa rồi
- Em ý, ngủ nghe gì, đi sớm đỡ tắc đường, nhờ đâu đi muộn ảnh hưởng đến bài làm, anh lại không giữ được lời hứa với mẹ Xuân, tốt nhất là phòng còn hơn chống. Này, ăn đi, xôi gác nhé, mẹ dặn anh đưa em ăn lấy may, bảo ngày xưa ăn xôi gác đi thi được giải ba Văn thành phố đúng không?
- Xùy, mê tín, em thi được là khả năng của em đấy chứ. Hạ Dương bĩu môi, nhưng vẫn ăn ngon lành.
- Anh không mê tín, đấy gọi là nghe lời mẹ, hiểu chưa. À, tý nữa thi xong thì gọi anh nhé, anh sẽ ra đón về chỗ mẹ ăn cơm.
- O thế anh không ở đây đợi à? Hạ Dương nhồm nhoàm, vừa ăn vừa nói, xôi mẹ tự tay nấu là ngon nhất.
- Diên, anh ngồi đây 3 tiếng có mà rách đũng quần, tranh thủ anh ra quán làm chân phục vụ.
- Ủ, được đấy, ngày này năm nào mẹ cũng đãi khách, giờ mẹ không thuê nhân viên, có mình bố làm cũng không kịp.
- Được gì mà được, phải nói là “Ông xã em number 1”, hiểu chưa? Ngọc rất đắc ý nói.
- Hiểu, hiểu, hiểu, Hạ Dương gật gù nói liền 3 tiếng dù trong bụng nghĩ “còn lâu anh nhá”.

Hạ Dương nàng rất cảm động vì những việc anh đã làm, ra khỏi phòng thi cái là liền bấm máy gọi cho anh liền, nhưng thực tế sau khi nghe điện thoại xong thì bao nhiêu cảm động cũng trôi tuột hết. Ngọc nói anh bận quá, kêu nàng ăn tạm gì đó rồi nghỉ trưa, nhớ xem bài để chiều thi Toán.

Giờ phút này Hạ Dương rất vui vẻ ở lại trong một phòng trống, ăn nốt chỗ xôi ban sáng còn thừa, rít hết 2 hộp sữa Cô gái Hà Lan, đầu vẫn cho rằng có lẽ nhiều khách quá nên anh không thể qua chỗ mình, đành phải đợi đến chiều về sẽ khoe chiến tích với anh về bài làm Văn quá đỉnh.

Thế nhưng, buổi chiều, Hạ Dương đã không còn thời gian và tâm trạng nghĩ đến chuyện đó nữa.

Ngọc từ ngoài cổng trường, toàn thân nhể nhại mồ hôi, mặt mũi đỏ bừng, nhìn thấy nàng liền chạy lại lôi tay nàng đi xềnh xệch, miệng nói gấp gấp “Dương, nhanh lên kẻo không kịp nữa, mẹ xảy ra chuyện rồi”.

82. Chương 82: Trong Tim Ai Cũng Có Một Tòa Thương Thành

Ngọc vừa dừng xe, Hạ Dương liền nhảy xuống, chạy vào nhà.

Bố và chú Cường ngồi lặng yên trên tràng kỉ nhìn nàng không nói, thằng Hảo con nhà cô, hôm nay cũng đi thi ở ngay Trung học cơ sở Xuân La, đã về nhà từ bao giờ, chỉ nói được 2 tiếng méo mó “chị Dương” rồi tắt lịm. Không khí u ám ngột ngạt khiến nàng cảm thấy khó thở, Hạ Dương dự cảm điều chẳng lành, không kịp chào ai cả, chạy thẳng vào phòng của mẹ.

Bịch!

Cái cặp sách trên tay rơi xuống đất một tiếng khô khốc.

Hạ Dương đứng chết lặng ở trước cửa phòng bà Xuân.

Đôi bàn tay run run vẫn giữ ở nắm đấm cửa, đôi môi mấp máy không nói được tiếng nào, đôi mắt ghi dấu hình ảnh người phụ nữ nằm bất động trên giường, chiếc mặt nạ thở oxy đã được thay bằng một tấm vải trắng.

Hạ Dương dường như không cảm nhận nổi nhịp tim mình nữa, toàn thân như muốn co rút, muốn bước chân lên đi về phía mẹ mà không thể làm được.

Thế giới gần như sụp đổ.

Không biết khoảng lặng ấy kéo dài bao lâu, chỉ biết, cho đến khi một bàn tay ấm áp đặt nhẹ lên vai nàng, có tiếng nói “Dương à” thật trầm áp đập vào màng nhĩ, Hạ Dương mới tỉnh lại.

Đôi mắt đã có nước, nàng khó khăn cất từng bước chân chậm chạp về phía mẹ, bàn tay phải run run kéo bỏ chiếc khăn trắng.

- MẸ!

Gọi được một tiếng mẹ này như đã rút đi toàn bộ sinh lực của nàng, Hạ Dương sụp đổ, ôm lấy bà Xuân đã lạnh ngắt, nức nở.

- Mẹ. Mẹ tỉnh lại đi, mở mắt ra nhìn con, con là Dương, Hạ Dương của mẹ đây. Mẹ có nghe thấy không, hôm nay con làm bài thi rất tốt, kiểu gì cũng sẽ đỗ Đại học, rồi sau này tốt nghiệp, con sẽ đi làm, sẽ kiếm tiền nuôi mẹ. Mẹ..., mẹ tỉnh lại đi, mẹ còn chưa chúc mừng đám cưới của con, mẹ tỉnh lại nhìn con rể của mẹ đi.

- Anh Kỳ, sao anh lại đón mẹ đi? Em ghét anh, em ghét anh, hận anh, anh là đồ tồi, sao lại tranh mẹ với em cơ chứ...

- ...

Giọng nói của Hạ Dương đã lạc đi, từng âm đã không còn nghe rõ. Ngọc cuối cùng cũng không chịu được cảnh nhìn nàng suy sụp như thế:

- Hạ Dương, bình tĩnh lại đi nào.

- Bình tĩnh à? Đó là mẹ em, anh biết không, mẹ em, mẹ em chứ đâu phải mẹ anh, bình tĩnh làm sao đây?

- Dương, đó cũng là mẹ anh, Ngọc ôm chặt nàng vào lồng ngực để nàng không vùng vẫy nữa, đôi mắt lúc này hướng đến nhìn bà Xuân, mẹ anh mà, mẹ luôn coi anh như con trai, ngày nào mẹ cũng tươi cười đón anh, ngày nào mẹ cũng nói anh là con của mẹ.

- Hức...tại sao..., huhu, tại...hức...sao lại như thế, mẹ em....

- Nín đi nào, anh hiểu cảm giác của em, nhưng cứ thế này mẹ ở bên kia sẽ không an lòng về em đâu. Nín đi. Ngọc để nàng dựa đầu vào vai mình, tay bắt giắc lại xoa xoa đầu nàng giống như cử chỉ của anh Kỳ làm với nàng khi còn sống.

Sự vô về, dở đành của Ngọc quả nhiên có hiệu nghiệm. Tiếng nấc nghẹn của Hạ Dương thưa dần, không biết bao lâu sau thì nàng thiếp đi.

...

Hạ Dương giật mình mở bừng mắt, nhận ra mình đang ở trên giường, có lẽ Ngọc đã đưa mình về phòng, không biết mình đã ngủ bao lâu, nàng vội vàng bật điện thoại lên xem.

21h18 phút. Thời gian không dài nhưng nàng vẫn tưởng chừng như đã kéo dài cả thế kỉ. Buổi sáng mẹ vẫn còn tươi cười đưa nàng ra cổng, gửi gắm nàng cho Ngọc, chúc nàng thi tốt. Thế nhưng, buổi chiều, mẹ đã không còn nữa. Sự mất mát này quá lớn. Giống như ngày nào, ngày mà anh Kỳ nhảy xuống sông kéo nàng lên, nàng cảm nhận rõ ràng con tim mình đau buốt.

Hạ Dương rời khỏi phòng mới phát hiện dưới nhà ồn ào tiếng người, chua chát nghĩ không hiểu vì sao hôm nay mình lại có thể phân biệt rõ tiếng của cậu, của bác, của cô đến thế.

Kim nén dòng nước mắt trào ra, Hạ Dương hít một hơi thật sâu, lặng lẽ đi lên tầng thượng. Nàng không muốn xuống dưới, nơi đó khiến nàng ngọt ngào, khó thở. Lúc này nàng cần một không gian để tự mình vượt qua nỗi đau.

- Anh không cần phải cầu xin nó, nó có là gì đâu, đuổi nó đi là xong. Tiếng chú Cường, em trai bố nàng nói.

- Phải, cháu chẳng là gì đối với chú cả, thế nhưng cháu là người yêu của Hạ Dương, là con nuôi của cô Xuân. Tuy cháu ít tuổi nhưng vẫn biết được chú đánh cô Xuân là sai, chú đừng tưởng mình có cái quyền đó.

- “Nó” đánh anh trai tao thì tao phải đánh, tao không có loại chị dâu đánh người giết chồng như thế.

- Cháu nói chú biết, chú đừng có ngậm máu phun người. Lúc đó nếu không phải bác trai cấm điện để tự tử, cô Xuân sợ bác chết rồi mới chạy lại xem sao thì có khi người chết bây giờ không phải là cô ấy.

- Thôi, im đi. Tiếng ông Kim cắt đứt câu chuyện của chú Cường và Ngọc, là lỗi của tôi, chú đừng nói gì nữa. Ngọc, chú biết là lỗi của chú, thế nên chú chỉ cầu xin con đừng nói chuyện này cho Hạ Dương biết. Cú sốc này quá lớn, Dương nó sẽ không chịu được, hãy khuyên nó giùm chú để ngày mai nó còn đi thi Tiếng anh nữa. Tương lai sau này của nó không thể để chú làm hại được.

Ngọc nhìn ông Kim chăm chú, suy cho cùng thì bố nuôi cũng rất lo cho Hạ Dương.

- Chú không nói thì cháu cũng không định nói cho Hạ Dương biết chuyện, việc xảy ra như vậy rồi không trách ai được cả, phải chấp nhận thôi. Chú yên tâm. Chỉ có điều, cháu xin chú hãy nghĩ lại mọi việc mình làm, nếu cứ thế này ngay cả cháu cũng không chấp nhận được một người cha như vậy nữa là Hạ Dương. Cháu xin phép xuống nhà.

Ngọc rời bước đi, trong lòng tự nhủ thầm mình phải yêu thương Hạ Dương nhiều hơn nữa, cuộc sống gia đình như bây giờ thật giống như địa ngục, nàng chẳng còn ai yêu thương nữa.

Chợt, Ngọc giật mình, đứng hình khi nhìn thấy Hạ Dương ở ngay cửa xuống cầu thang, nàng đã đứng đây từ bao giờ, đã nghe được gì hay chưa?

- Dương? Sao em lại lên đây?

- Anh..., rốt cục Hạ Dương cũng nín nhịn không nói những điều mình nghĩ, em đi tìm anh, mọi người nói anh ở trên này.

- Thế à? Tìm anh có chuyện gì không? Về phòng đi đã, trên này sương đêm xuống, không tốt cho em hiện giờ.

- Ừm.

Tang lễ của mẹ nàng, 1h chiều ngày hôm nay mới phát tang, 7h sáng hôm sau mới đi an táng tại nghĩa trang quê nhà ở Đan Phượng, thế nhưng, dù Ngọc nói đến gãy cả lưỡi, nàng vẫn không đi thi môn cuối.

Không thuyết phục được Hạ Dương, Ngọc cũng đành chịu, gần như lúc nào anh cũng ở bên cạnh nàng không rời một phút, chỉ sợ nàng đau buồn mà nghĩ quẩn. Tuy nhiên, anh lại cứ ngỡ cảm thấy Hạ Dương khác. So với ngày hôm qua, Hạ Dương hôm nay bình thản hơn rất nhiều, sự bình thản đến mức không bình thản một chút nào.

Buổi chiều, Hạ Dương đội khăn trắng chịu tang, rất nhiều người đến viếng đều cảm thấy kỳ lạ bởi cô con gái không hề rơi một giọt nước mắt. Ngọc cũng dễ dàng nhận ra được sự khác thường này, ở bên cạnh nàng thỉnh thoảng cũng hỏi một số câu nhưng nàng đều im lặng không trả lời khiến anh hơi bất an.

Đoàn người cuối cùng đến viếng là các bạn học cùng lớp 12D1 của nàng, người nào người nấy đều rơm rớm nước mắt thương tiếc. Ngọc nhận ra Thùy Dương đứng ở bên phải hàng đầu tiên, nhưng tìm kiếm mãi vẫn không thấy hình ảnh Như Phong đâu cả. Vì thế, sau khi đáp lễ, anh đứng dậy đi theo:

- Em ơi, em là Thùy Dương đúng không?

- Dạ, anh. Thùy Dương không cười nổi khi nhìn thấy người đã một thời là người trong mộng, lau nước mắt nghẹn ngào, sao lại thế hả anh? Bác Xuân làm sao lại ra đi đột ngột như thế được, khổ con Dương, sau này nó biết làm thế nào...

- Ủm, anh sẽ lo lắng cho em ấy. Ngọc nói mà như tự hứa với mình. Nãy ở trong kia anh không thấy thầy chủ nhiệm lớp em, thầy ấy không đến à? Ngọc hỏi bởi với một hi vọng anh sẽ xuất hiện, có lẽ anh là chỗ dựa mà Hạ Dương cần nhất bây giờ.

- Vâng, bọn em không liên lạc được với thầy Phong.

- Thế à, cũng không có gì, bọn em đi về nhé, anh vào trong đây.

- Vâng.

Cho đến tận giây phút đưa quan tài của bà Xuân xuống huyệt, Ngọc vẫn không nhìn thấy Hạ Dương kêu gào, khóc lóc như những người phụ nữ khác. Đôi mắt của nàng ráo hoảnh, luôn chăm chú nhìn theo từng bước đi của mẹ, đến khi không thể nhìn thấy hình ảnh áo quan nữa thì Hạ Dương lại nhìn vào di ảnh của bà, miệng thì thầm gì đấy.

Hầu hết họ hàng bên ngoại, sau khi đưa tang cũng xin phép về luôn, họ hàng bên nội thì ở lại nhà bà nội, ngoại trừ Hạ Dương và Ngọc theo xe đưa tang trở về Hà Nội.

Đứng trước căn nhà lạnh lẽo, Hạ Dương bồn chồn mất một lúc lâu mới mở cửa bước vào nhà. Đặt di ảnh của mẹ lên ban thờ, Hạ Dương chậm rãi từng bước đi vào phòng bà Xuân, ngồi lên giường.

Nơi này, ngày hôm qua mẹ đã nằm đây, đã đợi nàng trở về, thế nhưng vẫn không được nhìn mặt nàng lần cuối. Có lẽ, nàng là một đứa con bất hiếu nhất thế giới này.

Lúc này đây, Hạ Dương nàng rơi nước mắt, nàng bật khóc nức nở. Rốt cục cái chết của mẹ là một tai nạn xe máy thật hay là bị người ta hại chết đây?

- Khóc đi, làm bất cứ việc gì mà em muốn.

Ngọc muốn ôm nàng vào lòng, muốn an ủi nàng, làm những hành động mà nàng vẫn luôn thích anh làm, nhưng anh lại bị Hạ Dương đẩy ra:

- Cút, anh cút khỏi đây. Hạ Dương vừa khóc vừa nói từng tiếng rành rọt.

Ngọc còn tưởng mình nghe nhầm:

- Em vừa nói gì đấy.

- Cút. Em đuổi anh đi, anh không nghe thấy à? Đi đi. Đi khuất mắt em.

- Sao thế? Sao lại đuổi anh?

- Anh còn hỏi em à? Em tin tưởng anh như thế, anh lại còn giấu diếm em, lừa gạt em. Anh đứng về phe bố em, tưởng em là con cóc, là con ròi trong tay anh chắc? Hạ Dương vừa nói vừa ném tất cả mọi thứ mình cầm được ở xung quanh vào người Ngọc.

Nghe đến đây Ngọc liền đoán ra, chắc hẳn tối qua Hạ Dương đã nghe thấy tất cả. Cố gắng tránh “vũ khí” sổ sách, gối, đồng hồ, lược, giày cao gót... mà nàng ném ra, Ngọc bình tĩnh nói:

- Từ từ đã, em làm gì vậy? Anh cũng có sự khó xử, những việc anh giấu em là muốn tốt cho em thôi mà.

- Muốn tốt gì chứ? Anh nói thế nào chả được? Hạ Dương đã ngừng quăng đồ, nhưng miệng nàng vẫn không ngừng khóc. Nàng biết, không phải lỗi của anh, là lỗi của bố đã hại chết mẹ nàng, giờ thì nàng phải làm sao đây?

Ngọc thấy Hạ Dương đã ổn định hơn, lặng lẽ nhặt đồ đạc lại, bất chợt, anh nhìn thấy dòng chữ nguệch ngoạc trong một quyển sổ bìa màu vàng, có tên Hạ Dương, giở lại từ đầu thấy ghi dòng chữ “Nhật ký chiều cuối đông”:

- Này, em lại xem, mẹ viết nhật ký này.

Lời Ngọc nói làm Hạ Dương ngạc nhiên, mẹ nàng xưa nay chưa bao giờ viết nhật ký, ghi sổ sách còn cần nàng ghi hộ nữa cơ mà.

- Không phải, đây là chữ bố em. Hạ Dương thút thít, tiếng khóc nghe đã nhỏ hơn.

- Ồ, bố em viết cơ à. Ngọc nhún vai, ông Kim quả thật là con người của văn thơ.

Để Ngọc thu dọn những thứ linh tinh, Hạ Dương chăm chú theo dõi từng nét chữ của ông Kim, càng đọc nước mắt càng rơi nhiều hơn.

Thì ra, bố nàng là người như thế, tệ bạc đến mức như thế. Thời trẻ đã không có một hôn nhân tốt đẹp, bây giờ mong muốn bố mẹ tổ chức ột đám cưới già với chị Thu sao? Mẹ nàng là con người không tôn trọng ông, lúc nào cũng mắng mỗ, sỉ vả ông sao? Nàng là kẻ tội nghiệt đã giết chết con trai ông, đã hại ông không có người nối dõi, mắc tội với tổ tiên nhà họ Nguyễn sao?

Thì ra, có rất nhiều điều, người ta đều không phô bày ra trước mắt người khác, rất nhiều bí mật đau lòng.

Có lẽ, mẹ đã vô tình đọc được nó, nên bố mẹ mới cãi nhau, bố mới uống rượu rồi làm càn, mẹ can ngăn thì bị chú đánh đuổi nên chạy ra khỏi nhà mới bị tai nạn.

Ngọc dọn đầu vào đây thấy phản ứng nàng không hề bình thường, lo lắng lại gần:

- Làm sao vậy?

Hạ Dương lắc đầu không nói. Ngọc nhìn ra là tại cuốn nhật ký kia, vội giành lại:

- Đưa anh xem.

- Không. Hạ Dương gấp lại, giấu sau lưng mình, anh ấy không nên biết những điều xấu xa đó. Không có gì đáng để đọc cả đâu anh ạ.

- Anh không tin, em càng ngày càng khóc nhiều hơn.

- Không có, em nín rồi. Hạ Dương lau vội nước mắt, anh ơi, em muốn rời khỏi đây.

...

Khi Như Phong đứng trước ban thờ, thắp hương cho bà Xuân đã là 5 ngày sau đó. Không hiểu Hạ Dương sẽ vượt qua nỗi đau này như thế nào, Như Phong lo lắng hỏi ông Kim về Hạ Dương:

- Dương đâu rồi hả chú? Chuyện xảy ra vào đúng ngày thi Đại học, chắc em ấy sẽ bị tác động mạnh lắm.

Ông Kim khó khăn lắc đầu, giọng nói khản đặc:

- Chú không biết. Dương nó mất tích rồi.

Oang!

Chén nước trên tay Như Phong vỡ tan:

- Chú nói gì cơ? Hạ Dương đã mất tích ấy à?

- Ủ, nó bỏ đi vào ngày thứ 2 sau khi mẹ mất.
- Chú đã báo công an chưa? Như Phong cực kỳ lo sợ.
- Chưa, nó nói không cần phải tìm nó, nó sẽ trở về. Ông Kim nói từng câu ngắt quãng, giọng đau buồn hồi hận.

Như Phong cố gắng kiểm soát cơ thể mình đang run lên:

- Cháu có thể lên phòng Hạ Dương được không ạ?
- Ủm.

Như Phong nhìn một lượt căn phòng vắng bóng chủ, không tìm thấy hình ảnh anh mong muốn. Anh biết, cô không còn ở đây nhưng trái tim anh vẫn vô thức khao khát được nhìn thấy bóng hình người con gái ấy.

Nếu biết trước mọi chuyện sẽ thế này, anh sẽ không bỏ trốn, một mình đi “hưởng tuần trăng mật với Hạ Dương” trước khi cưới Khiết Linh khiến mình không thể ở bên cô những lúc cô cần anh nhất.

Nếu biết trước, anh sẽ không chấp nhận rời xa, sẽ không để Hạ Dương tìm cơ bỏ rơi anh.

Nếu biết trước cô sẽ phải chịu đau đớn thế này, đã sớm tổ chức hôn lễ, đã cưới cô về làm vợ, đã nói cho cô biết thật ra anh không hề để ý đến việc mình không phải là người đầu tiên của cô, đã cho cô biết anh cũng không phải là người chưa từng trải qua việc đó, anh cũng không trong sáng thánh thiện như cô nghĩ. Anh sẽ nói anh đã “xử” đẹp vụ đó, thậm chí dễ tiện hơn gấp vạn lần thằng cha đó đối xử với cô. Anh sẽ nói, anh là lưu manh, đã làm không ít việc của bọn xã hội đen, thậm chí còn làm đại ca của một lũ đàn em cả đất Sài Gòn ăn chơi.

Nếu biết trước, anh sẽ nói anh yêu cô, sẽ nói anh cần cô mãi mãi.

Làm sao đây, trong tim ai cũng có một tòa thương thành, tòa thành trong cô sụp đổ, tòa thành trong tim anh cũng không thể trụ vững.

83. Chương 83: Cuộc Sống Ngọt Ngào

- Bao giờ thì em bắt đầu đi làm hả? Anh Dũng vừa rót rượu vừa hỏi Hạ Dương.
- Dạ, ngày kia anh ạ. Chị Vân Anh bảo ưu tiên em là bạn anh Ngọc nên mỗi tuần em đều được nghỉ một ngày thứ Hai, không phải đến shop.
- Chà, sướng nhất em rồi nhá. Nào, nâng cốc chào mừng thằng Ninh từ Trung Quốc về Việt Nam, chúc mừng em Dương tìm được việc làm. Anh Dũng khởi xướng.
- Zê, cạn chén.

Hạ Dương cầm chén rượu cùng một phát thật kêu với Ngọc, Dũng và anh Ninh, rồi đưa chén lên miệng uống ực một phát hết tận đáy.

- Sao hôm nay em Dương “máu” thế? Tiếng anh Dũng hỏi cô.

Hạ Dương liếm môi, từ ngày lên đây, bữa nào cô cũng nhâm nhi rượu cùng các anh, lần này cô rót liền một mạch cả chén rượu vào bụng khó trách anh có vẻ ngạc nhiên. Cô cười cười, mắt khẽ liếc sang nhìn Ngọc, không thấy anh phản ứng gì cả:

- Thì thỉnh thoảng cũng phải đổi máu chứ anh?
- Cô cứ đổi máu suốt ngày thế này, không khéo sau còn là thần rượu, các anh đây chạy theo cô không kịp ấy chứ. Dũng cười ha hả đáp.

- Em còn lâu mới luyện được đến mức ngàn chén không say như anh, miệng nói tay rót thêm một chén rượu khác, chén này em xin phép hai anh, em mời riêng anh Ninh, cảm ơn anh vì đã đi công tác, thế nên em mới mượn được phòng 20 ngày qua, không có thì chắc em đã phải ngủ ngoài đường rồi.

- Hà hà, cô mời thì anh xin tiếp. Ninh vui vẻ cụng chén.

- ...

Uống đông uống tây, Hạ Dương thi thoảng vẫn kín đáo nhìn sang Ngọc, anh vẫn một mực im lặng không nói với cô một tiếng nào, mặt mày bí xị khiến cô thấy buồn bực. Nhớ trước đây Hạ Dương không hề có tửu lượng, chỉ cần ít bia đã đỏ mặt rồi say không biết trời đất là gì, thế nhưng bây giờ cô không hiểu tại sao mình càng uống càng tỉnh. Có lẽ, tửu lượng cũng do tu luyện mà lên, những ngày qua cô đã quen mình với hơi men rồi; hoặc cũng có thể, do trong lòng đang phiền muộn mà không biết say.

Những giọt rượu cuối cùng, anh Dũng vô tình rót hơi nhiều vào chén cô, Hạ Dương chưa kịp lên tiếng thì Ngọc cũng đã không chịu được. Thấy anh cầm chén của mình, san bớt rượu vào cốc của anh thì Hạ Dương cũng làm y nguyên:

- Rượu là do anh Dũng yêu quý em mới cho nhiều thế, em không muốn san cho ai nên phải giữ lại haha

Ngọc trợn mắt nhìn nàng, giành lấy chén thủy tinh trên tay cô:

- Có uống được đâu mà học đòi, để đấy anh uống hộ.

- Không cần, Hạ Dương buột miệng nói lớn, em tự uống. Sau đó, Hạ Dương chẳng cần đợi cụng chén cuối với mọi người, đưa lên miệng nuốt ực một tiếng.

Lúc này, hai người ngoài cuộc đã cảm nhận rõ không khí không ổn, đưa mắt nhìn nhau, rồi không hẹn mà gặp cùng buông bát đĩa đánh bài chuẩn thắng.

Còn lại mình với Ngọc, thấy khuôn mặt anh lại trở nên lạnh lùng, Hạ Dương chấp nhận giữ yên lặng, tập trung ăn. Hôm nay là anh Ninh trở tài, nấu món sủi trường của mình, cô cũng không biết gọi tên là gì nữa, đại khái là cách ăn giống như ăn gỏi cá vậy. Mỗi lần Hạ Dương ăn xong một cái, lại thấy Ngọc chủ động, tự giác đặt thêm một miếng bánh phở vào đĩa cho nàng tự cuốn bánh, hai bên vẫn không nói gì. Đến chiếc thứ 3, Hạ Dương mới ngăn Ngọc lại:

- Thôi, em ăn no rồi.

- Ừm. Ngọc tiếp tục ăn một mình.

Nghe chừng lần này anh Ngọc giận cô thật rồi, Hạ Dương buồn bã:

- Sao anh lại giận em chứ? Tại sao hả? Giọng nói của cô giờ đã hơi khàn khàn do men rượu.

- Sao không nói? Giận em ghê thế cơ à? Em xin lỗi, lần sau em không thế nữa. Hạ Dương nũng nịu xin xỏ.

- Xê ra, ngồi nghiêm chỉnh nào. Ngọc đáp, đợi tay chân cô không lỏng lẻo trên người mình mới nói tiếp, em say rồi, vào trong nghỉ đi.

- Say gì chứ? Ai bảo em say? Em là Hạ Dương thiên hạ vô địch, mấy cốc rượu cón con này làm sao khiến em say được.

Ngọc không nhin được, dừng lại công việc ăn uống của mình, đỡ Hạ Dương đứng dậy:

- Đi.

- Không, em không đi, em không say, anh phải nói cho em biết vì sao giận em.

- Không đi thì để anh bế. Dứt lời Ngọc đã nhắc bổng cô trên đôi tay vững chắc của mình, đặt cô lên giường, Ngọc kéo chăn đắp cho cô.

Hạ Dương lật tung chăn, ngồi dậy ngay ngắn:

- Em không sao, em còn phải đi rửa bát đĩa nữa.

- Để đấy anh rửa. Nằm đi.

Hạ Dương thấy anh rời đi thì hơi hụt hẫng, nên khi anh quay lại với cái khăn mặt trên tay thì có chút vui mừng:

- Làm gì đấy? Thấy Ngọc lau tay, lau mặt ỉnh, Hạ Dương hỏi.
- Nhìn không biết à? Xong rồi, ngủ đi.
- Không, em không ngủ. Hồi sáng anh bảo tối cho em đi xem tháp truyền hình, rồi lên bản Nùng Nàng nữa cơ mà? Em muốn đi.
- Không đi nữa, hôm khác đi.

Sau khi Ngọc dọn dẹp bát đĩa xong, quay trở lại phòng Hạ Dương kiểm tra thì thấy cô vẫn giữ nguyên tư thế khi nãy:

- Sao thế? Giọng nói có vẻ đã bớt nặng nề.
- Anh vô duyên vô cớ giận em, em buồn. Hạ Dương thút thít, nghe chừng đã muốn khóc.
- Ai bảo vô duyên vô cớ hả? Em đi ra ngoài, không nói một tiếng nào, điện thoại thì không có, em bảo anh liên lạc với em thế nào? Nhỡ xảy ra chuyện gì thì anh biết làm sao hả?
- Thì em xin lỗi anh rồi mà anh đâu có nghe? Hic, lúc em đi có anh Dũng ở nhà, anh ý đang bận làm việc nên em không dám phiền. Em cũng không biết giữa đường trời lại mưa, lúc em đi trời nó còn hừng nắng nữa cơ, ai biết được anh lại đi tìm em.
- Ủ, thế thì cũng phải đợi tạnh mưa mới về chứ? Em là trẻ lên 3 à? Nhỡ về bị cảm thì làm sao?
- Làm sao mà cảm được, em khỏe lắm, Hạ Dương biết anh đã nguôi giận, vừa nói vừa cười, ngả đầu vào ngực anh, nếu em mà ốm anh sẽ chăm sóc cho em cơ mà, hì hì.
- Lần sau còn như thế anh sẽ đuổi em về Hà Nội, đừng có mơ mà ở đây thêm ngày nào nhé.
- Rùi, em hứa.
- Còn muốn đi chơi nữa không, mặc áo khoác vào không lạnh.
- Ok, hihi. Hạ Dương cười sung sướng, Ngọc rất dễ bị thuyết phục và cũng rất chiều nàng.

Dừng lại nơi lưng chừng ngọn núi, Hạ Dương xun xo ôm chặt tấm lưng Ngọc tránh rét. Sống gần một tháng ở trên vùng đất xứ Tây Bắc này cô đã dần quen được với thời tiết khí hậu ở đây. Rõ ràng là mùa hè nhưng ban đêm thì rất lạnh, đi ngủ vẫn phải đắp chăn bông dày, ban ngày thì mát mẻ hơn dưới xuôi rất nhiều. Tóm lại là cô rất thích cuộc sống ở đây.

- Đẹp hơn Hà nội không? Ngọc nhìn cô hỏi, đưa tay chỉ ra xa, con đường lớn nhất kia là đường 58 đấy, đi Sapa thì cứ đi dọc theo đường này sang Lào Cai.
- Ủ, ban đêm ở đâu chẳng đẹp. Đợi khi nào anh được nghỉ thì đưa em đi Sapa chơi nhá?
- Ủ, đi Sapa phải đợi đến mùa đông đi mới đẹp, có khi còn được nhìn thấy tuyết đấy.
- Em chưa thấy tuyết bao giờ, nghe thú vị đấy, hà hà, em còn ở đây dài dài, kiểu gì cũng phải đi một chuyến.
- Ủm, thế 50 ngày mẹ, em không về à?

Hạ Dương suy nghĩ một lát rồi chậm chậm lắc đầu, cô chưa chấp nhận được mọi chuyện xảy ra, có lẽ lòng thù hận trong cô quá lớn, cô cảm thấy mình không thể cùng chung sống với ông Kim được. Đó là người cha của cô, cũng là người cha hại chết mẹ cô. Hạ Dương ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ngăn cho nước mắt rơi ra:

- Em sợ lắm, em sợ nhìn thấy mẹ. Em nghĩ, không phải bố hại chết mẹ, mà là em. Chính em là người đã khơi mào mọi chuyện, em đã nói với mẹ chuyện bố có người khác, bao nhiêu rắc rối cũng từ đó mà ra cả.

Ngọc xoa đầu cô:

- Thôi nào, có ai sống mãi với thời gian được đâu, trước sau cũng chỉ một lần chết, biết đâu đó lại là sự giải thoát ẹ.

- Ủm, em cũng hi vọng thế.

Hôm nay trời không có sao, nhưng bù lại vầng trăng lại rất tròn và sáng. Ánh trăng bàng bạc soi đường cô và anh đi về theo sườn núi. Bao nhiêu phiền muộn cũng bỏ lại đằng sau, phía trước con đường là nhà, là tổ ấm hoặc ít nhất nó cũng là tổ ấm đối với cô.

- Hôm nay anh ngủ ở đâu? Lại sang phòng anh Dũng á?

- Anh cũng định thế, về công ty thì anh không yên tâm để em ở một mình với hai đứa nó.

- Ủ, nhưng 3 người ngủ một giường liệu có thoải mái không? Không thì anh sang phòng em, để anh Ninh ngủ bên đấy. Tự nhiên em đến chiếm mất giường của anh ấy, lại còn khiến người ta không thoải mái, em ngại.

- Không sao đâu, bọn anh quen rồi. Đi vào bản còn khổ hơn thế vẫn sống vui vẻ khỏe mạnh đấy thôi.

- Nhưng có phải ngày một ngày hai đâu, cứ ngủ thế khiến em ngại lắm, em làm phiền mọi người nhiều rồi. Với lại là em sợ ma, eo ui, hôm qua anh Dũng say rượu, về gọi Dương ơi, em ra mở cửa anh ý cứ nói là “anh nhìn thấy nhiều bọn trẻ con xung quanh đây lắm, em có thấy không?”, “là ma đấy, em vào lấy vàng hương hoa quả thắp cho chúng nó đi”, may mà lúc đấy anh về đúng lúc, không thì em đã mặc kệ khỏi dìu anh Dũng vào nhà luôn.

- Ha ha, ma quỷ gì, sợ cái con khỉ. Ngọc trước giờ vẫn không tin vào mấy chuyện ma mãnh này.

- Anh không sợ nhưng em thì có đấy. Gồm, nhà gì mà nhà, bên phải thì là bệnh viện, bên trái thì là nghĩa trang. Không sợ mới bất thường ý.

- Ủm, thôi được rồi, không phải lý do lý trấu, anh sẽ sang phòng em ngủ được chưa.

- Đấy, cứ ngoan như thế ngay từ đầu có phải hay không?

- Anh sang phòng em thì ngủ đâu? Lại cho anh nằm đất chứ gì? Khổ thân anh thế đấy.

- Hớ hớ, em nói anh ngủ đất hồi nào chứ? Ngủ cùng giường với em.

- Chà, thế thì anh ngại lắm.

- Thôi đi ông tướng, chả sướng quá đi ấy chứ lại còn giả vờ.

- He he, em bắt đầu hiểu anh rồi đấy.

Đêm ấy là lần đầu tiên Hạ Dương được ngủ ngon kể từ ngày theo Ngọc lên Lai Châu. Không biết do sự sợ hãi hay nỗi ám ảnh quá lớn, cô thường không ngủ được hoặc là ngủ rồi lại tỉnh giấc giữa đêm khuya. Anh Dũng và Ngọc cứ tự tin rằng mình nuôi khéo, chăm nom cô chưa đầy tháng mà đã xinh ra rồi, da trắng hơn, người gầy và eo ót hơn trước mà không biết được lý do thực sự.

Giấc ngủ rất sâu, khi Hạ Dương tỉnh giấc đã hơn 8 rưỡi sáng. Mở mắt ra không thấy Ngọc đâu nữa, chỉ thấy bên cạnh mình là một chiếc 110i màu trắng - điện thoại mà Ngọc đưa cho cô dùng. Nghĩ lại tối qua anh răn đe cô không được làm hỏng, khi nào đi làm có tiền mua điện thoại thì phải trả anh. Hạ Dương biết đây là kỷ vật của chị Thảo, người yêu cũ của anh đã đưa cho anh dùng từ những ngày đầu anh xa quê. Anh Ngọc thỉnh thoảng cũng kể chuyện ngày xưa cho cô nghe, Hạ Dương cảm nhận rõ trong lòng anh người con gái ấy chiếm một vị trí rất quan trọng, cho dù anh có yêu một ai khác đi chăng nữa, tình yêu của anh vẫn sẽ có hình bóng chị ấy, không một ai thay thế được cả. Cô cũng không ngoại lệ. Thế nhưng cô vẫn chấp nhận ở bên anh, bản thân cô cũng biết rõ trong lòng mình không chỉ có anh, hình ảnh của Như Phong vẫn ở trong tim cô, một góc nào đấy trong trái tim nhỏ bé này, chỉ có điều cô không bao giờ nhắc đến.

Không biết là vô tình hay hữu duyên, cả Ngọc và cô đều là người được người yêu tặng điện thoại để liên lạc, cả hai người đều không trọn vẹn hạnh phúc trong mối tình đầu, ngay cả khi người ta đã kết hôn với người khác thì vẫn sâu nặng giấu hình bóng họ trong lòng.

Chuông tin nhắn reo, Ngọc nói với cô anh đi công tác trong bản, mấy hôm tới anh không về. Anh Ngọc và Ninh hôm nay cũng đi, nói cô tự mình đi chợ nấu cơm.

Hạ Dương thở dài chán nản. Cả cái thị xã này có độc 2 cái chợ lớn, cách xa nhà cô đang ở hơn cây số, bảo cô đi bộ ra chợ mua đồ đúng là cực hình, hướng hồ mọi khi đi đều có anh Dũng lái xe đưa đi, giờ tự mình đi cô cũng chưa chắc đã nhớ đường. Vì là còn lại một mình, Hạ Dương cho phép mình lười biếng, định bụng ở nhà lên mạng xem phim online, trưa thì ăn lại đồ tối hôm qua.

Tầm trưa, Ngọc rồi rít gọi điện cho cô, hỏi đi chợ chưa, hỏi ăn cơm chưa, hỏi có buồn không, đang làm gì...vv... khiến cô thấy hạnh phúc lắm. Không hề cảm thấy phiền phức, cô bây giờ đã biết trân trọng từng giây phút bên người thân yêu, trân trọng sự quan tâm của người khác dành ỉnh, Hạ Dương kiên nhẫn nghe từng cuộc gọi của anh.

Chỗ ở hiện tại của nàng là do chú anh Dũng cho ở nhờ, cả nhà có 3 gian phòng riêng biệt và một nhà bếp, 2 phòng 2 bên là ở được, phòng giữa đựng toàn đồ sắt thép xi măng, chưa có người ở. Phía trước dãy nhà là khu đất rất rộng, cũng phải tới 400 mét vuông toàn là cỏ, nghe có vẻ hơi hoang vắng. Một mình ở trong nhà, dù là ban ngày nhưng Hạ Dương cũng rất đề phòng, đóng hết cửa nẻo. Vì thế, khi đang ngồi trong phòng anh Dũng xem phim kinh dị “Oan hồn nữ y tá”, nghe thấy tiếng cánh cổng sắt kéo ra, Hạ Dương đã thốt cả tim, suýt nữa ngã khỏi ghế.

Thì ra là Ngọc thấy cô bảo chưa muốn ăn, chưa đi chợ, định ăn cơm nguội nên đã vội vàng nhờ người trông nom giúp, đi xe hơn 30km để về nhà với cô. Hình ảnh anh từ ngoài đi vào, một tay xách túi đựng mấy gói mì tôm và 2 quả trứng, một bên xách túi mít đã in đậm trong cô từ đó.

Trưa hôm ấy, Ngọc dùng thìa đút từng múi mít cho cô. Anh nói không muốn tay cô bị dính nhựa mít. Thực tế quả mít anh mua với giá 80.000 không ngon như ở Hà Nội, thế nhưng không hiểu sao cô vẫn cảm nhận được dư vị ngọt ngào.

84. Chương 84: Con Nó Có Giống Anh Không?

-Em ơi, đi hát không, mọi người đang chuẩn bị đi đây này?

-Thôi, các anh đi đi. Bạn bè anh toàn người hát hay, em đi ngại bỏ xừ. Với lại em hơi buồn ngủ.

-Gớm cô ạ, ngủ ít thôi, dạo này em ngủ hơi bị nhiều đấy nhá, béo lên trông thấy rồi đó. Đi cùng cho vui, nay sinh nhật anh mà em là bạn gái anh lại không góp mặt thì ra cái gì nữa. Ngọc kiên trì ngồi trên giường thuyết phục Hạ Dương.

Phần vì ngại bạn bè anh, phần vì nghĩ Ngọc nói cũng đúng, dạo này không hiểu sao cô cứ hay cảm thấy buồn ngủ, có lẽ vì ngủ nhiều nên có phần béo lên, Hạ Dương gật đầu chấp thuận:

-Thôi được rồi, thì em đi. Nói trước em chỉ ngồi ăn thôi đấy nhá.

-Ok men. Cho em ăn thử phan, móc hầu bao anh trả tiền được chưa? Ngọc cười ha hả, em thay đồ đi nhá, anh ra với mọi người.

-Ừ.

Mẹ Ngọc sinh ra anh vào một ngày mùa hè của tháng 5 đúng ngày mưa bão. Câu chuyện về lịch sử ra đời của anh chàng này Hạ Dương được biết nhờ hồi Tết về quê anh, mẹ anh kể chuyện. Cũng lần đó cô đã biết nhiều về cuộc sống trước đây của anh hơn. Bố anh đã mất vì bệnh ung thư vào năm 2005, là con trai cả trong gia đình, gần như mọi gánh nặng đều đổ lên vai anh, vậy mà, anh chưa một lời than vãn. So với anh, cô cảm thấy mình còn hạnh phúc hơn chán, ít nhất thì cô cũng không phải lo lắng cho 2 người em giống như anh.

-Anh Ngọc ơi, bảo Hạ Dương thể hiện một bài đi chứ nhỉ? Người con trai tên là Thắng nói.

Không để Ngọc phải trả lời, Hạ Dương ngay lập tức xua tay:

-Dịp khác nhé, hôm nay em đau họng. Hạ Dương không dám nói vì mình hát không hay, bởi vì nếu nói thế câu trả lời nhận được sẽ là “hát hay không bằng hay hát” và cuối cùng vẫn sẽ bị bắt phải lên đoạn đầu đài. Gần một năm qua, không ít lần cùng mọi người tụ tập ăn uống hát hò, cô đã đúc rút được kinh nghiệm quý báu này.

-Ồ, em ốm thì đành thôi vậy.

-Có muốn ăn gì không để anh gọi thêm? Ngọc ngồi bên cạnh nàng, công khai vòng tay ôm eo nàng, cũng may là không bị bắt phạt uống bia giao bôi như hồi nào.

-Có xoài xanh không nhỉ? Hạ Dương hỏi thay cho câu trả lời.

-Có đấy, để anh gọi nhé.

Ngọc đi ra ngoài, một anh bạn tên là Thảo, em trai con nhà chú với Ngọc liền bắt chuyện;

-Chị với anh Ngọc nhà em bao giờ thì tổ chức đây? Hồi Tết anh ý dẫn chị về quê mà em không biết, nếu không kiểu gì em cũng phải sang chào một tiếng.

-Em với anh Ngọc á? Đã có gì đâu mà tính chuyện tổ chức hả anh? Hạ Dương giả bộ ngay thơ đáp chuyện.

-Thôi đi, em biết thừa rồi nhá.

-Thằng ranh, xê ra mau. Ngọc đã trở lại, đã nói không được gọi chị rồi, sinh năm 91 thôi, là em đấy. Bao giờ anh mang được Dương về, thấp 3 nến hương trước ban thờ nhận tổ tiên mới được gọi là chị dâu chứ?

-Xùy, Tết anh chả mang về rồi đấy thôi. Hehe Thảo vắn vẹo rồi lảng đi ngồi chỗ khác ngay.

-Nó có nói gì làm khó em không?

-Không. Cô lắc đầu. Mà sao dân quê anh lên đây làm nhiều thế nhỉ? Hạ Dương không đếm được mình đã gặp bao nhiêu người Thanh Hóa là bạn của anh ở đây rồi.

-Việc ở dưới đó không tìm được thì đành chấp nhận đi xa thôi. Anh cũng muốn làm gần nhà cho tiện nhưng không được nên phải chịu.

-Ừm.

-Này, ăn đi. Ngọc đưa cho cô miếng xoài vừa được mang vào.

-Rồi, cứ kệ em. Anh ra hát đi. Nghe anh hát hay thật đấy. Hạ Dương khen là thật lòng, từ lần đầu tiên nghe anh hát cô đã ngạc nhiên rồi.

-Ừm, ăn đi nhé, không việc gì phải ngại, toàn người nhà cả mà.

Trong ánh đèn màu mờ ảo, Ngọc đứng ở phía trên, anh quay lưng lại màn hình, nhìn cô và hát.

“...Đường vắng anh về người ơi có biết

Quanh chén rượu này mình anh uống để say

Say tình hay dối gian mình

Để làm một kẻ đau tình

Thì em ơi, đừng để ta lạc mất một trái tim

Một trái tim vẫn còn chờ một trái tim

Giờ anh chỉ biết là yêu em trong tuyệt vọng

Anh giận mình tại sao không nói trước

Để bây giờ mình anh với cô đơn

Đêm ngày mong nhớ...”

Lời bài hát nghe rất buồn, đượm chút đau thương, Hạ Dương vô thức bị lạc trong những lời ca ấy.

Ngọc mới hát được một lượt thì anh Dũng đã nhảy dựng lên:

-Thôi đi bố, đang ngày vui, chọn bài khác đi.

-Bài nào chả được, quan trọng là tao hát hay haha, Ngọc cười thoải mái nhưng vẫn next sang bài khác.

Chưa kịp cất giọng vào ca khúc mới, một đám nam thanh niên không biết từ đâu tới xuất hiện, chúng chẳng nói câu nào, nhìn quanh một lượt liền xông vào đánh anh Thắng đang ngồi trong góc. Mọi người không hiểu chuyện gì, bị tập kích như thế nên ai cũng vội vã xông lên đám tay bo với mấy thằng du côn kia, người nào nhanh trí thì đập vỡ chai bia ra để làm vũ khí.

Hai bên toàn bọn trâu ngựa, đánh nhau như điên, khung cảnh hỗn loạn, Hạ Dương sợ hãi nép người khỏi ở một chỗ không biết phải làm gì chợt thấy anh Dũng đang lay cửa hét lớn:

-Cửa bị khóa ngoài rồi, Dương, cửa sổ.

Hạ Dương ngay lập tức lấy lại được sự bình tĩnh, vội lấy cái ghế đập vỡ cánh cửa sổ ở cạnh mình.

-Chạy đi. Đưa thằng Thắng ra trước, nó bị thương rồi.

Hạ Dương chui ra ngoài, đỡ lấy anh Thắng từ tay Ngọc.

Ồi không!

Hạ Dương vốn rất sợ nhìn thấy máu, thế nhưng trong tình huống nguy cấp này, cô chẳng còn cách nào khác ngoài cố sức lôi anh Thắng ra từ cửa sổ, dìu đi, để mặc vết máu loang lổ. Dìu anh Thắng xuống dưới lầu, gọi cảnh sát, nhờ người đưa anh đi bệnh viện, Hạ Dương rất lo cho anh Ngọc, lại vội vàng chạy lên trên.

Dọc đường thấy anh Ngọc công Dũng trên vai, Hạ Dương sợ hãi:

-Anh Ninh và anh Thảo đâu rồi?

-Chạy được rồi, đi nhanh lên. Ngọc nói gấp gấp, hơi thở khó khăn.

Hạ Dương không biết là bọn kia có đuổi theo hay không, giúp Ngọc đỡ anh Dũng xuống lầu, vừa đi vừa nhìn lại phía sau.

Vừa đặt chân xuống bậc thang cuối cùng thì bọn chúng đã đuổi tới nơi, có 2 người tay đều cầm dao, chắc 2 tên còn lại đã đuổi theo anh Ninh và Thảo.

Hạ Dương còn đang lo sợ lần này sẽ không thoát được vì mấy khách trong nhà hàng phần thì chạy hết, phần thì còn đang vui vẻ ở phòng khác không hề biết chuyện, bảo vệ thì là 2 ông chú đã nhiều tuổi nghe chừng không can thiệp được, thì 2 tên kia đã đến thật gần. Chúng cầm con dao lia đến cổ cô thật gần:

-Đứng im không chết mẹ mày giờ.

Hạ Dương và Ngọc đều đứng im không dám nhúc nhích. Cứ tưởng chúng đe dọa thế rồi sẽ lại tiếp tục đánh chém, không ngờ bọn nó lại có lúc “lương thiện” đột xuất:

-Không phải nó, anh. Một trong hai tên xéch cầm anh Dũng xem mặt rồi phán.

-Thả cho đi. Tên kia hất hàm. Hai tên ngang nhiên hống hách rồi đi.

Lúc này Hạ Dương mới nhớ ra, ngay từ lúc xông vào bọn du côn này đã nhắm vào anh Thắng, không biết anh ấy đã đắc tội gì nhưng có lẽ anh Ninh và anh Thảo cũng sẽ ổn, anh Thắng đã được người ở nhà hàng đưa đi bệnh viện nên tạm thời cũng sẽ an toàn. Hạ Dương thở phào, quay sang Ngọc hỏi:

-Bọn này là bọn nào thế?

-Không biết. Ngọc nói ngắn gọn, anh cảm thấy hơi mệt.

-Trời ơi, anh bị thương rồi kia.

-Đâu? Ngọc hỏi, hình như chính bản thân anh cũng không biết.

Hạ Dương sờ lên ngực anh, thấy lặn sần những mảnh thủy tinh còn dính ở áo:

-Chỗ này, máu nhiều quá. Hạ Dương khiếp sợ.

-Ừ nhỉ, thảo nào anh cứ thấy mát mát. Ngọc nói xong thì ngã xuống, anh bị ngất đi.

Hạ Dương không cười nổi cái kiểu đùa của anh, vội vã nhờ người đưa cả 2 vào viện.

Ở bên ngoài phòng cấp cứu, Hạ Dương lo sợ đến toát cả mồ hôi, lòng bàn tay đan vào với nhau ướt đẫm.

Anh Dũng cũng đã tỉnh lại, giờ đang ở cạnh nàng an ủi thằng Ngọc sẽ không sao đâu.

Anh Thắng thì bị khâu 27 mũi ở vai, 6 mũi ở cằm nhưng cấp cứu kịp thời nên cũng không quá nghiêm trọng.

Còn Ngọc, anh bị vỏ chai bia Hà Nội đâm vào ngực, vết thương ngay gần tim, chỉ thiếu 2mm nữa là không còn cơ hội cứu chữa. Hạ Dương cực kì hoảng sợ không biết rồi mọi chuyện sẽ đi đến đâu. Cô rất sợ, rất sợ lại có một người cô yêu thương nữa rời bỏ mình.

-Thằng Ngọc thế nào rồi Dũng? Bác Hiền, mẹ anh Thắng đến hỏi.

-Vẫn đang ở trong phòng cấp cứu bác ạ. Anh Thắng thì sao ạ?

-Nó vẫn may, không nghiêm trọng như thằng Ngọc, mọi chuyện là thế nào vậy? Cháu hãy nói cho bác biết.

Bác Hiền cùng anh Dũng đi ra ngoài nói chuyện riêng, bác là phó trưởng công an tỉnh Lai Châu, bác trai nghe nói làm gì đó ở Tòa án, chắc hẳn sẽ không để yên vụ này. Cho dù là như vậy thì sao chứ? Ngọc của cô liệu có được bình an hay không? Hạ Dương giờ phút này mới nhận ra, thì ra mình đã yêu anh ấy từ khi nào đó, anh ấy đã trở nên quan trọng trong trái tim nàng biết nhường nào.

-Ai là người nhà bệnh nhân? Vị bác sĩ trung trung tuổi từ trong phòng cấp cứu ra cất giọng hỏi.?

-Cháu ạ. Anh ấy có cứu được không chú? Anh ấy có sống được nữa không?

-Bệnh nhân mất máu quá nhiều, hiện lượng máu dự trữ trong kho cho nhóm máu O không đủ, nếu chờ máu được chuyển đến e rằng không kịp. Chúng tôi cần người cùng nhóm máu để truyền máu trực tiếp.

-Cháu ạ, cháu cũng nhóm máu O, Rh+. Hạ Dương bắt lấy tia hi vọng quý giá..

-Vậy cô theo y tá đi làm xét nghiệm, nếu thích hợp chúng tôi sẽ lấy máu.

...

Từ phòng xét nghiệm đi ra, Hạ Dương hoàn toàn hụt hẫng. Trái tim bóp nghẹt khiến cô nấc lên những tiếng khóc nhói lòng. Máu không phải là không hợp, mà là không thể truyền máu cho anh trong thời gian này khiến cô trở nên như điên dại. Một là anh, hai là cô, một trong hai người sẽ phải đi sao? Hạ Dương hạ quyết tâm, mặt dày quay lại van xin vị bác sĩ vừa làm xét nghiệm máu ình:

-Cháu cầu xin bác, bác hãy tạm thời lấy máu của cháu truyền cho anh ấy được không? Anh ấy không thể chết được.

-Chúng tôi cũng rất muốn cứu người, nhưng cô phải suy nghĩ kĩ, cứu một người rồi đánh mất 2 người, vậy liệu có được hay không? Huống hồ..., nếu tôi làm vậy thì tôi đang giết người chứ không phải là bác sĩ cứu người nữa.

-Bác yên tâm, cháu xưa nay rất khỏe mạnh, chắc chắn sẽ không xảy ra bất kì tình huống xấu nào cả. Xin bác hãy cứu lấy anh ấy, cháu sẽ ký cam kết, mọi việc sẽ do cháu hoàn toàn chịu trách nhiệm.

-Bình tĩnh, tôi nghĩ cô nên suy nghĩ cho cha của đứa bé một chút, nếu như anh ta sống lại bằng sinh mạng của đứa con chưa chào đời liệu có ổn không? Đây là tôi còn chưa nói đến sức khỏe của cô, sau này khả năng có thai sẽ rất mong manh nếu lần đầu tiên đã bị sảy. Chúng tôi không thể lấy máu của phụ nữ có thai, đó là nguyên tắc, vì thế tốt nhất là cô hãy liên hệ với những người quen biết khác, thời gian không còn nhiều, cô tìm được nguồn máu càng sớm càng tốt cho bệnh nhân.

Bị đuổi ra khỏi phòng lần thứ 2, Hạ Dương thật sự tuyệt vọng. Số ngày cô ở trên này đã tính bằng tháng, thế nhưng số người quen biết với cô cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, nếu như không có ai khác trùng nhóm máu với anh thì anh sẽ ra sao, cô và đứa bé trong bụng sẽ sống như thế nào đây?

...

Bàn tay chạm nhẹ lên bụng, Hạ Dương thở dài. Thật sơ suất khi để có đứa bé này, nếu không Ngọc của cô bây giờ đã khỏe lại như trước rồi. Nếu anh ở đây chắc hẳn anh đã đứng sau lưng ôm cô và lại đùa nghịch tóc cô. Nếu anh ở đây, anh sẽ không để cô phải nấu thức ăn khi vừa tắm xong vì sợ bám mùi. Nếu anh ở đây thì đã có người giúp cô bưng cả chậu quần áo ra ngoài để phơi. Nếu anh ở đây, anh đã làm cho cô cười.

Hạ Dương chuyên tâm cho thức ăn vào trong bình giữ nhiệt, sắp xếp thêm một số đồ đạc rồi đi vào viện với anh. Chăm sóc một người nằm viện thật không dễ dàng chút nào, nhất là đối với một cô gái 19 tuổi cái gì cũng chưa biết như cô, nhưng cô vẫn rất hạnh phúc khi làm những việc đó. Ít nhất, cảm giác ở bên anh cũng tốt hơn rất nhiều so với việc đưa tiền anh, đặc biệt là cảm giác sắp được làm mẹ.

Tình hình sức khỏe của anh cũng đã tốt lên nhiều, Hạ Dương vui vẻ vừa đi vừa lẩm nhẩm vài câu hát, hôm nay cô định bụng sẽ thông báo cho anh tin vui về đứa con của họ. Thế nhưng, vừa đi đến phòng bệnh 203, Hạ Dương đã nghe thấy giọng nói của Ngọc:

- Thế hả? Con nó có giống anh không?

85. Chương 85: Lạc Mất Tình Yêu

Không tin được vào đôi tai của chính mình, Hạ Dương thu bàn tay đang định mở cửa lại, cố gắng giữ chặt bình cơm để nó không rơi xuống đất.

Hạ Dương vốn là người trầm ổn, khi những việc bất ngờ xảy ra cô luôn có phản ứng chậm hơn so với người khác một nhịp. Chính vì thế mà không ít lần anh Dũng đã chê cô chậm, nói cô như vậy sẽ rất khó sống trong quan hệ nhà chồng sau này. Lúc này cũng vậy, cô lưỡng lự không biết mình nên đi về hay mở cửa đi vào. Mấy giây trôi qua, cô rốt cục cũng bước chân rời đi, bởi thế nên Hạ Dương mới bỏ lỡ sự thật đằng sau câu nói kia của Ngọc.

:Trong phòng, Ngọc nằm trên giường, khuôn mặt đã tươi tỉnh, hồng hào hơn trước, anh cười nói trong điện thoại:

- Ha ha, thế anh hỏi nhá, là con trai hay con gái? Là con trai thì nó chẳng giống anh thì giống ai?

- Ủ, trêu em chút thôi mà, anh á, khỏe hơn nhiều rồi, Hạ Dương chăm sóc anh rất chu đáo.

- Ủ, em bận thì đi đi, lúc khác nói chuyện tiếp nhá. Bye bye.

Ngọc nhìn điện thoại, đã đến giờ mà không thấy Hạ Dương mang cơm vào cho anh, mấy hôm nay cô ấy luôn rất đúng giờ cơ mà. Không thấy cô gọi điện báo mình không vào được nên anh kiên nhẫn nằm đợi, gần 12 rưỡi thì bụng sôi ùng ục khiến anh không chịu được, anh quyết định bấm số máy của cô.

“Trời ạ, sao lại thuê bao nhí?” Ngọc nhăn nhó.

Vừa kịp lúc anh đặt điện thoại xuống giường bệnh, cánh cửa đã bật mở, Hạ Dương đứng trước mặt anh cười:

- Đợi em lâu chưa? Em xin lỗi nhé.

- Anh đói lắm rồi nè bà xã, Ngọc xoa xoa bụng, anh vừa gọi điện cho em mà không liên lạc được.

- Thế hả? Chắc là hết pin. Ăn đi, em nấu toàn mấy món anh thích, không ngon cũng phải cố ăn hết đây nhá.

- Tuân lệnh bà xã. Ngọc cười cười, đợi Hạ Dương bón cho ăn.

Ăn được kha khá, cái dạ dày đã ổn định hơn, Ngọc lúc này mới nhìn đến mặt Hạ Dương:

- Em vừa khóc à?

- Hớ? Đâu có, sao anh lại hỏi vậy?

- Thấy mắt đỏ đỏ nè. Ngọc đưa tay chạm lên đôi mắt cô.

Hạ Dương tiếp nhân cử chỉ âu yếm của anh, cố gắng mỉm cười:

- Chắc tại này đi đường bụi bay vào thôi.

- Lại không chịu đeo kính chứ gì? Anh đã dặn bao nhiêu lần mà không nghe gì cả.

- Tại vội quá em quên thôi, người ta sợ mình đợi lâu mà. Ăn xong chưa để còn thay đồ nào?

- Rồi, no rồi, cơm em nấu vẫn là ngon nhất, mấy bữa ăn cháo làm anh sợ xanh mắt.

- Gớm, trước đây còn bẻm mép chê em không biết nấu cơm cơ mà?

- Thì thời thế thay đổi mà. Ngọc cười để lộ cái răng duyên trông thật đáng yêu.

Hạ Dương lảng tránh nhìn vào nụ cười đó của anh, tập trung vào làm vệ sinh cho anh. Trong gần một năm qua, đã không ít lần cùng anh ân ái, thế nên bây giờ cô làm công việc cởi đồ, lau người cho anh mới không hề có chút đỏ mặt nào nữa cả.

...

Những ngày sau đó, Hạ Dương chăm sóc anh đều đặn, kĩ lưỡng đến mức móng tay móng chân cũng không có cơ hội lộ mặt. Công việc ở shop thời trang của chị Vân Anh cô đã xin nghỉ, lớp học trang điểm cô đâu buổi tối cũng vừa kết thúc trước ngày sinh nhật anh, cho nên hầu hết thời gian của cô đều ở trong viện.

Hôm nay là ngày Ngọc được thả tự do sau 7 ngày ăn ngủ trong bệnh viện, anh vui mừng ra mặt:

- Cuối cùng thì cũng thoát kiếp ăn nợ rồi. Cả tuần rồi khiến em vất vả lắm phải không?

Hạ Dương lắc đầu:

- Không.

- Lại còn không, nhìn em gầy thế kia rồi, trong khi anh nằm viện những 7 ngày còn béo ra đến mức này.

- Hì, chắc tại em ăn quen thức ăn anh nấu rồi, không thích ăn cơm do mình nấu. Hạ Dương sắp xếp đồ đạc vào giỏ, đợi khi nào anh khỏe hẳn em sẽ đi cho anh chết, anh mà không vỗ béo cho em được là em làm thịt đó.

- Hà hà, vào tay anh kiểu gì chả được. Mà bác sĩ bảo bao giờ thì đến tháo chỉ hả em?

- Một tuần nữa. Về rồi nhớ mà cảm ơn anh Thảo nhé. Không có anh ý truyền máu cho anh thì anh đã ngóp từ lâu rồi.

- Ủ, ừ, anh biết rồi, khiếp, dặn anh nhiều thế sợ anh quên không bằng.

Ngọc và Hạ Dương trở về nhà đã thấy mọi người tề tựu đông đủ, ngoài những gương mặt hôm sinh nhật anh còn có một số bạn bè khác:

- Chào mừng đồng chí về với “Tổ quốc” nhé. Mọi người đã sắp sẵn tiệc, Ngọc vừa vào đến nơi đã vỗ tay nhiệt liệt.

- Haha, cảm ơn, cảm ơn.

- Cái kiểu của thằng Ngọc là đi đến gặp Diêm Vương rồi ông ý kêu thằng này đẹp trai quá, ở lại sẽ chiếm mất ngôi vị hotboy nên đuổi về đây mà. Ai đó tếu táo trêu đùa.

Ngồi nói chuyện mới biết, thì ra là bọn côn đồ đó nhằm anh Thắng với một ai khác nên xông vào đánh. Sau khi biết rõ chân tướng thì mấy tên đó có ăn năn hối lỗi, chấp nhận đền bù nhưng bác Hiền không đồng ý, bà đang làm hồ sơ gửi đơn kiện lên Tòa nhằm tố tụng chúng vào ngục. Đang lắng nghe Thắng kể, Ngọc thấy Hạ Dương đứng dậy, chạy ra ngoài nên cũng đứng dậy đi theo:

- Sao thế? Em mệt à?

- Không sao đâu, chỉ hơi buồn nôn thôi anh ạ.
- Nôn á? Hay là có thai rồi nhỉ? Ngọc giả bộ đoán già đoán non.
- Có vào mắt, Hạ Dương phỉu ngay, lần nào anh chẳng dùng bao, mà kinh nguyệt của em vẫn có kìa.
- Ồ, làm anh mừng hụt. Ngọc cũng nghĩ là không có khả năng đậu thai nên cũng nhanh chóng bỏ qua vấn đề này, thế em cứ về phòng nghỉ ngơi đi, không phải ngồi cùng bọn anh nữa đâu.
- Vâng, anh vào với mọi người đi. Anh với anh Thắng là nhân vật chính. Chạy ra đây “ẩn nấp” là không được đâu.
- Ừ.

Ngọc đi rồi Hạ Dương mới vỗ vỗ nước lên mặt, nhìn mình trong gương cũng phải xót xa, da mặt xanh xao quá, có lẽ tại mình thường xuyên không ngủ được và lười ăn. Cũng may kĩ thuật trang điểm của mình không tệ, nếu không đã bị Ngọc phát hiện rồi.

Nằm một mình trong phòng, Hạ Dương lặng lẽ ăn ô mai. Cô đang suy nghĩ mình nên làm gì tiếp theo, bụng cô rồi cũng sẽ to lên, sẽ không che giấu được nữa.

Thấy bên giường lún xuống, Hạ Dương quay mặt ra nhìn Ngọc:

- Mọi người về hết rồi hả anh?
- Ừ. Em chưa ngủ cơ à?
- Ừm, em đợi anh.
- Thế hả? Vậy ngủ đi nào. Ngọc duỗi tay ra để cô gối đầu lên.

Hạ Dương nhẹ nhàng nép trong ngực anh:

- Chỗ bị khâu có đau không anh?
- Không đau lắm, em cứ nằm thoải mái đi nào.
- Ừm, thế còn chuyện kia... Hạ Dương lưỡng lự không biết nói thế nào.
- Chuyện gì? Ngọc vỗ vỗ lưng cô động viên cô nói ra.
- Ý em nói là chuyển sinh hoạt vợ chồng, liệu có ảnh hưởng gì đến anh không?
- Bây giờ á? Ngọc thấy Hạ Dương đề nghị rất lấy làm ngạc nhiên.

Gật gật đầu, cô nhỏ giọng:

- Nếu không được thì thôi, anh ngủ đi.
- Ai bảo không được? Anh chỉ hơi bất ngờ. Nói đến đây thì Ngọc đã nằm trên người cô rồi.
- Ý, khoan đã, để em.

Tư thế được đổi lại, Hạ Dương ở trên bụng anh, nhẹ nhàng cởi từng cái cúc áo, tự nhủ mình coi như đây là lần cuối cùng cô được có anh, sau hôm nay cô sẽ từ bỏ để anh đến với gia đình của thật sự của mình:

- Anh này, anh có yêu em không? Trước đây, Hạ Dương nghĩ đây là câu hỏi ngớ ngẩn nhất mà người phụ nữ đặt ra cho đàn ông, không ngờ hôm nay chính miệng mình cũng hỏi câu này.
- Tất nhiên rồi. Anh cười và nhắm mắt hưởng thụ. Anh ở chung phòng, ngủ chung giường với cô từ tháng 8 năm trước, thế nhưng mãi đến ra Tết anh và cô mới phát sinh quan hệ sau lần vô tình ở nhà trọ. Từ đó đến giờ, thỉnh thoảng cũng có làm, Hạ Dương của anh cũng đã lớn hơn, nhận thức cũng thoáng và tự tin hơn trước.
- A, anh chưa đeo. Ngọc chợt nhớ ra.
- Không cần đâu anh, một lần này thôi, đừng làm gì cả. Hạ Dương ngăn tay anh đang kéo ngăn kéo, tiếng nói không còn trong trẻo xen lẫn những tiếng thở gấp.

Hưởng trọn tất cả mọi khoái cảm, Hạ Dương nằm nghiêng, vòng tay ôm anh:

- Thấy thế nào?
- Quá tuyệt! Ngọc hôn lên má cô.
- Anh này, nếu bây giờ em đi, anh có nhớ em không?
- Nhớ chứ, nhưng mà em định đi đâu?
- Em muốn về Hà Nội. Em đã đi lâu rồi, cũng sắp đến giỗ đầu mẹ rồi.
- Vậy à, giọng Ngọc đờm buồn, em định bao giờ đi?
- Em đặt vé rồi, tối ngày mai.

Ngay lập tức Ngọc đẩy cô ra:

- Sao lại gấp như thế? Em đặt vé mà không báo anh trước à?

Hạ Dương biết trước anh sẽ phản ứng như thế nên cũng không trách vì anh hơi mạnh tay:

- Thì bây giờ em đang nói đây.
- Thôi được rồi, anh không giận em, để sáng mai anh gọi điện cho nhà xe, anh sẽ về cùng em.
- Không, Hạ Dương lập tức phản đối. Nhận ra thái độ của mình có vẻ không bình thường, Hạ Dương điều chỉnh lại âm lượng, ý em là để em tự về mình cũng được, anh vừa mới ra viện, chịu khó nghỉ ngơi đi, lại còn công việc nữa.
- Không sao, anh đang trong thời gian nghỉ dưỡng bệnh mà.
- Em nói anh đừng về mà.
- Tại sao nhất quyết không muốn anh về cùng? Ngọc thấy cô là lạ nên hỏi.

Hạ Dương suy nghĩ, cô có nên nói thẳng ra là “chúng ta chia tay nhau đi” không? Nuốt nghẹn, Hạ Dương nói với giọng nhỏ nhẹ nhất có thể:

- Thật ra thì... anh Phong gọi điện cho em, anh ý chưa quên được em.
- Anh Phong? Thế nên em muốn quay lại với anh ấy? Ngọc nhú mi.
- Em... em không có ý đó, nhưng mà anh biết đấy, em cũng chưa hoàn toàn quên được anh ấy, ở bên anh em cảm thấy mình rất có lỗi.
- Không sao, đó là mối tình đầu của em, anh hiểu được, bản thân anh cũng vậy nên không trách em, em đừng bận tâm.

Thấy Ngọc cố ý bỏ ngoài tai lời mình nói, Hạ Dương cố gắng lấy lý do khác:

- Hồi đó đã nói là em chỉ thử làm người yêu của anh vài ba năm thôi, giờ đã một năm, coi như vừa đủ, em cũng rời xa anh được rồi.
- Ý em là gì?
- Em muốn chia tay.

- Hà, làm tình xong rồi nói chia tay, em được đấy. Ngọc vô cùng tức tối, anh đứng dậy mặc quần áo rồi phăng phăng bước ra khỏi phòng.

Tiếng cửa phòng đập ụp một cái, tiếng xe máy nổ xa dần, đến khi không còn âm thanh nào khác Hạ Dương mới rút nước mắt. Cô không biết phải làm sao, không biết mình làm thế có đúng hay không. Cô thấy anh có con với người khác, nhưng rồi vẫn quan hệ với cô, anh còn ngủ cùng bao nhiêu người nữa cô không biết. Đường như trong tay anh cô cũng chỉ là một con rối mà thôi.

Cô sợ cảm giác mình bị lừa, sợ cảm giác anh thừa nhận rằng anh chỉ đang lợi dụng cô như thứ đồ chơi tình dục. Vì thế cô không nói cho anh biết rằng cô đã biết về đứa con nào đó của anh. Cô không nói anh biết cô

có thai, bởi sợ sau này anh lại đặt câu hỏi đó với cô, và vợ anh hoặc bạn gái anh lại nghe thấy. Mọi chuyện có lẽ nên chấm dứt ở đây thôi.

86. Chương 86: Ngoại Truyện Về Như Phong

Tôi vẫn luôn tự nhủ mình rằng, cho dù trái đất có quay thêm bao nhiêu vòng đi chăng nữa thì tôi, một thằng đàn ông sắp sửa tam tuần, chắc chắn cũng sẽ không quên ngày lễ bế giảng năm ấy: 25/ 05/ 2009. Đó không chỉ là ngày đánh dấu mốc lịch sử tạm biệt nghề giáo trong cuộc đời tôi, mà còn là ngày cuối cùng tôi được nhìn thấy tình yêu bé bỏng.

Cùng vài người đồng nghiệp ngồi dự lễ bế giảng năm học, tôi lắng nghe bài thuyết trình dài dằng dặc mà bọn học sinh yêu quý của tôi gọi là “văn tế” của thầy Hiệu trưởng, thỉnh thoảng cũng góp vui vào câu chuyện của mọi người, nhưng không ai biết được trong tâm mắt tôi chỉ có hình ảnh của em: Hạ Dương.

Em mặc đồng phục trường, váy kẻ caro với áo sơ mi trắng làm tôi nhớ lại lần đầu tiên gặp em, kí ức buồn cười khiến tôi bất chợt có suy nghĩ “nếu em mà không khép chân vào liệu bây giờ có thể nhìn thấy con mèo đen của em nữa không”. Hạ Dương ngồi ngay ngắn trước hàng ghế của lớp mình, đôi mắt em dõi thẳng lên sân khấu. Tôi biết thừa em chẳng có hứng thú gì đối với ông Hiệu trưởng già đâu, kể cả cái sân khấu trang trí có long trọng hơn ngày thường một chút, có chăng chỉ là em không dám nhìn tôi, kể cả là nhìn lén, hoặc nói chính xác hơn là em không muốn nhìn thấy tôi. Chắc, biết làm sao được, đôi mắt đó là của em, em có nhìn tôi hay không tôi cũng không ép buộc được, tôi trân trọng những giây phút cuối cùng này để thu hình ảnh em vào trong tim bởi sau ngày hôm nay tôi có lẽ sẽ không được gặp em nữa.

Vốn dĩ, tôi không định cùng lớp chủ nhiệm liên hoan ngọt chia tay bởi vé máy bay của tôi là 13h30' cất cánh, tôi cần có thời gian để thu xếp một số việc nữa. Nhưng tôi cũng không ngờ được rằng, đến phút cuối, Khiết Linh lại đến tận trường tìm tôi. Tôi đồng ý với bố mẹ sẽ xem xét lại quan hệ cùng với Khiết Linh không có nghĩa là tôi có thể vui vẻ ở bên cô ấy, tôi không muốn đi cùng một chuyến bay với cô. Khiết Linh nói:

-Em đã đổi vé, chuyến bay của em là 16h30', anh em mình cùng đi ăn rồi em tiễn anh ra sân bay trước được không?

Tôi mỉm cười không nói, bởi vì tôi không nói ra thành lời “anh không muốn em là người cuối cùng anh nhìn thấy”. Cô ấy cũng không bối rối, nhoen miệng cười nhìn sau lưng tôi;

-Hình như là học sinh của anh kìa?

Tôi giật mình quay lưng, phút giây ấy có hơi vui mừng một chút vì tôi nghĩ “Hạ Dương cuối cùng cũng bận tâm đến tôi”. Thế nhưng, trong số lũ nhóc này, tôi không nhìn ra ai đó. Tôi thất vọng giấu tiếng thở dài, cười với chúng rồi quay lại nhìn Khiết Linh:

-Em đi đi, anh bận liên hoan với tụi nhóc rồi.

Được rồi, tôi thừa nhận cái cố nài này của mình thật không thông minh chút nào, bởi vì sau đó, mấy cái mồm choen choét của lũ quỷ 18 kia đã chen vào:

-Thầy ơi, mời cả “cô” vào dự cùng chúng em luôn đi, lớp mình rất hồi hộp vì không ai biết mặt “vợ” thầy đấy.

Haiz..., biết làm sao được, lũ nhóc ấy chen chúc nhau trong cái cổng trường chỉ để nhìn “vợ” tôi, tôi rất vinh hạnh được chúng nó quàng thông lọng vào cổ mình. Kết cục thì khỏi nói, Khiết Linh e thẹn, vui vẻ cùng tôi đi vào trường.

Vừa bước chân ra khỏi lối cầu thang lên tầng 2, tôi đã bắt gặp hình Hạ Dương đang đứng cùng Thùy Dương ở phía ngược lại. Thầm nghĩ không biết là hay hay dở, tởm nữa Khiết Linh kiêu gì cũng nhận ra Hạ Dương, rồi thân phận học sinh của cô sẽ bị lộ mất thôi. Nhưng điều mà tôi không ngờ đến là, nàng ngang nhiên quay lưng rồi đi trước mặt tôi. Nhìn theo bóng lưng ấy xa dần, tim tôi có chút đau, rất nhỏ rất nhỏ thôi

nhưng cũng đủ để chảy máu. Tôi cùng chụp ảnh kỉ niệm với lớp 12D1, thiếu lớp trưởng Hạ Dương nhưng lại mọc thêm một vị “sư mẫu”, quân số vẫn đủ 41 người. Trong ảnh, tôi cười nhưng đôi mắt không cười.

Sau đám cưới của Tùng với Nguyệt, tôi không bay ra Bắc nữa mà ở trong đó cùng với gia đình. Cậu em đã kết hôn, nhà có thêm người cũng đông vui hơn, nhưng mà số tôi cũng chẳng được hưởng niềm vui ấy, bố mẹ tôi giục tôi tổ chức đám cưới với Khiết Linh. Tôi hoàn toàn bỏ ngoài tai, nhờ Sĩ Tam lo liệu thủ tục, tôi chuồn sang Sing rong chơi một tuần chỉ vì tôi vẫn nhớ, Hạ Dương từng ước, nếu sau này có tiền, khi làm đám cưới sẽ hưởng tuần trăng mật ở Singapore. Khi trở về tôi mới biết được chuyện bác Xuân, vội vàng bay ra Hà Nội, nhưng Hạ Dương đã không còn ở đó, bố cô ấy nói cô ấy mất tích. Tôi ở trong phòng Hạ Dương lại vô tình nhìn thấy tất cả những vật lưu giữ kỉ niệm của hai chúng tôi, điện thoại em cũng không mang theo. Tôi lúc ấy đã hối hận biết nhường nào, có rất nhiều điều tôi chưa kịp nói với em. Đó là lần thứ hai tôi khóc vì em.

Nhắc đến Hạ Dương lại làm tôi phiền muộn, thằng em “vào sinh ra tử” cùng tôi - Sĩ Tam – suốt ngày cần nhần, nhắc nhở tôi sao không “xử” vụ của thằng cha Thế đi. Tôi không muốn xử sao? Chẳng qua là thời cơ chưa cho phép. Trước đây vẫn nhờ mối quan hệ với “thằng bạn chí cốt” ấy mà luôn lách ở Cục Thuế, giờ bảo tôi lật mặt với nó, tôi cũng không dám đánh cược số tài sản của ba mình để chơi với nó một vụ. Dù sao thì sự nghiệp của tôi cũng là do ba tôi gây dựng cho, tôi không phát triển được thì thôi chứ không được phép phá hủy. Tôi cẩn thận suy tính, quyết phải đòi lại cả vốn lẫn lãi.

Để thuận lợi thực hiện cái kế hoạch trả thù ấy, tôi đã đồng ý chuyện kết hôn với Khiết Linh. Nói tôi là thằng cha đều cáng cũng được, nhưng tôi vẫn phải nói sự thực là tôi thật lòng không muốn lợi dụng Khiết Linh, có chăng là thế lực gia đình của cô ấy lại cực kì có lợi cho tôi. Tôi cũng không tính trước được tương lai, nếu như biết rằng tôi và cô ấy chỉ có thể làm vợ chồng được hơn một tháng thì có lẽ tôi đã không hủy hoại cuộc đời của cô ấy như vậy. Trong đêm tân hôn, tôi say rượu, tôi mơ mơ màng màng gọi tên Hạ Dương, Khiết Linh tha thứ không trách tôi. Nhưng trong suốt một tháng sau ngày cưới, tôi không hề động đến người cô ấy, và rồi cô ấy lại vô tình phát hiện 2 bức ảnh quan trọng của tôi. Một là ảnh cưới tôi chụp cùng Hạ Dương ngày đó, tôi đã điên cuồng xé nát nó, và rồi lại tần mẩn ngồi dán nó lại. Một bức ảnh khác nữa là ảnh chụp tôi không mặc gì đang trên giường, bên cạnh là một cô gái khỏa thân, mà cô gái đó cũng không phải Hạ Dương hay là Minh Tâm, tôi không giải thích gì cả. Bức ảnh thứ hai cũng là do tôi bị thằng bạn có tên Thế hãm hại, ngày xưa vì nó mà Minh Tâm bỏ tôi, còn giờ thì nó khiến vợ tôi bỏ tôi. Tôi trở thành một người đàn ông ly hôn mà vẫn không hiểu tại sao, hai người con gái trưởng thành như Tâm và Linh khi nhìn thấy hình ảnh tôi có chút “đồi bại” như vậy đã nổi khùng lên, trong khi Hạ Dương từng nhìn thấy, thậm chí nhìn thấy tôi và Minh Tâm ôm nhau, cô vẫn bình thản. Vì cô bé ấy quá tin tưởng tôi hay là vì cô ấy yêu tôi chưa đủ nhiều? Tôi chẳng quan tâm, tôi thích tính cách đó của Hạ Dương. Hiện tại mới là quan trọng, tương lai là mục đích của cuộc sống, còn quá khứ cũng chỉ là cái gương để nhìn lại mà thôi.

Lại lan man chuyện của tôi với Khiết Linh rồi, sau khi gây dựng được mối quan hệ khác vững chắc hơn với người bên Thuế quan, đá bỏ thằng Thế ra khỏi Cục Thuế, Sĩ Tam gửi cho tôi một lô ảnh và đoạn “video đen” của một chị gái đang mang thai với 5 6 tên to con trần truồng, tôi mới hài lòng thỏa mãn, cười như điên như dại. Phải, người con gái đó chính là vợ của thằng bạn thân từ thời cấp 3 của tôi đó, giờ thì nó chẳng phải bạn tôi nữa rồi, có khi phải gọi là kẻ thù cũng nên. Thỉnh thoảng tôi cũng hơi day dứt bởi mặc dù đã từng đâm chém giang hồ một thời, tôi cũng chưa bao giờ làm chuyện vô liêm sỉ, mất nhân tính như vậy. Thế nhưng, sự mặc cảm tội lỗi chỉ thoáng đến rồi đi, tôi không phải là vĩ nhân, tôi là con người, là con người biết yêu, ghét, hận, thù như bao người khác.

Khi biết Hạ Dương mất tích, tôi điên cuồng cho người tìm tin tức của Hạ Dương suốt một tháng trời vẫn không có một mẩu tin nào nói cô bé còn sống. Điều đó đã đe dọa tôi đến cỡ nào không ai biết, bởi tôi hiểu Hạ Dương, tôi lo sợ sau khi biết tất cả mọi chuyện, cô bé không chịu được mà tìm đường tự tử. Về ngoài, có lẽ người ta sẽ nhìn thấy Hạ Dương là một cô bé mạnh mẽ, nghị lực nhưng thật ra tôi hiểu, nội tâm cô ấy toàn là sóng gió. Nỗi lo của tôi vẫn cứ hiện diện cho đến ngày làm lễ 50 ngày cho bác Xuân, tình cờ tôi được nghe chú Cường nói về cậu Ngọc, người đã đứng bên Hạ Dương trong suốt khoảng thời gian âm thầm bị thương ấy, tôi mới nhớ ra sự tồn tại của anh ta. Vội vàng mở điện thoại của Hạ Dương, tìm trong danh bạ số của Ngọc để gọi, tôi thất vọng vì không thấy ai tên là Ngọc cả, thế nhưng tôi lại ngạc nhiên vì có tên một người tôi không ngờ tới: Anh trai Kỳ.

Hoàng Kỳ là anh ruột của Hạ Dương, anh ấy đã mất vài năm trước rồi, nhưng trong điện thoại của cô vẫn

còn lưu số, và trong hộp thoại tin nhắn đến vẫn có từ “Anh trai Kỳ”. Đó là lí do khiến tôi thắc mắc, và tôi bấm máy. Kết quả ngoài dự kiến của tôi, người nghe máy lại đúng là người tôi cần tìm, anh ta nói Hạ Dương đang ở chỗ anh ta. Biết được Hạ Dương đang ở cùng cậu Ngọc khiến tôi an tâm hơn phần nào, tôi và cậu ấy bắt đầu có liên lạc từ đó, hằng tuần cậu ấy đều đặn gọi điện nói chuyện với tôi.

Nhận thông tin từ Ngọc về cuộc sống của Hạ Dương đã quen, nên tôi vô cùng bất ngờ khi nhận cuộc gọi của anh vào một ngày đầu tháng 6, anh nói Hạ Dương đã lên xe về Hà Nội. Buổi sáng ngày hôm sau, tôi vội vàng gác lại tất cả công việc, đỗ xe ở bến xe Mỹ Đình tìm người. Tất cả các xe khách của Ngân Hà tôi đều tìm, nhưng vẫn không thấy Hạ Dương đâu. Tôi hốt hải gọi điện hỏi Ngọc để xác nhận lại. Anh ta cũng lo lắng giống y như tôi, 8 rưỡi sáng, không còn xe khách từ trên đó về nữa, Hạ Dương lại không thấy đâu, cả hai chúng tôi đều lo xảy ra chuyện không hay. Ngọc liền gọi điện cho Hạ Dương (vì tôi không có số của cô ấy), lát sau anh ấy nhắn tin nói tôi biết, Hạ Dương đã về từ sớm, giữa đường xe hỏng nên đã đổi xe khác, giờ cô ấy đang ở quê nội.

Tôi cảm ơn Ngọc xong, vội đánh xe đi. Với tính khí của Hạ Dương, nơi đầu tiên cô ấy muốn đến chắc chắn là nơi yên nghỉ của bà Xuân. Quả nhiên, tôi gặp cô ở đó. Hạ Dương gầy hơn trước, mái tóc cũng để ngắn hơn buộc vổng đuôi gà, cô một mình đứng trước mộ bà Xuân nói gì đó, vừa nói vừa nhỏ cổ.

Tôi nghen ngào nhìn hình bóng ngày đêm tôi mong nhớ, cất tiếng gọi 2 tiếng Hạ Dương mà âm như lạc đi, tôi không tin được mình cũng có lúc xúc động đến thế. Giây phút Hạ Dương quay đầu nhìn tôi, cô ấy hơi mỉm cười, trán lấm tấm có một chút mồ hôi vì nắng đã lên cao, nhẹ nhàng đứng lên chào tôi.

-Thầy, sao thầy lại ở đây?

Tôi che ô cho cô ấy, không trả lời câu hỏi của cô, bất giác đưa tay còn lại lau mồ hôi trên mặt cô, nói từng từ rõ ràng:

-Ngọc nói dối anh, anh ta nuôi em không tốt chút nào.

Hạ Dương có vẻ hơi bất ngờ vì câu nói của tôi, chắc cô nghĩ tôi không biết gì về cuộc sống của cô một năm qua, cô cười nhẹ chỉ nói mấy tiếng ngắn ngủi:

-Có xinh hơn mà thầy.

Tôi không để cô nói gì hơn, đưa tay ôm cô vào lòng mình, rốt cục tôi cũng có cơ hội để nói 3 chữ:

-Anh nhớ em.

Cô mỉm cười lần nữa, bình tĩnh gạt tay tôi ra, đôi mắt hướng về xa xăm:

-Em biết... .. thầy đang nói dối.

Tôi cứ nghĩ là cô ấy hiểu nỗi lòng của mình, không ngờ sau giây lát ngập ngừng cô ấy lại nói tôi là kẻ nói dối, mặt tôi lập tức nhảu nhó:

-Anh thề...

Cô không để tôi nói hết câu đã ngăn lại:

-Em biết thầy đã có vợ, thầy giáo của em sẽ không bao giờ có ý nghĩ ngoại tình, cho dù là nhớ một ai khác cũng sẽ không.

Tôi mỉm cười, giơ tay trái lên:

-Cô vợ của anh là em mà?

Hạ Dương hơi nhảu mày, có lẽ cô ấy cũng đã nhận ra chiếc nhẫn tôi đang đeo, cô thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói với tôi:

-Em xin lỗi, em là gái có chồng con rồi, thầy đừng có đùa quá trớn. Dứt lời cô xách túi đồ bước đi.

Tôi lảo đảo chạy theo sau lưng cô:

-Anh không đùa đâu.

-Em cũng không đùa.

-Ngọc cũng nói với anh giữa 2 người chưa có gì mà?

-Thầy tin anh ấy hay tin em? Hạ Dương dừng lại, nheo mắt nhìn tôi.

Tôi không dám trả lời, được rồi, tôi thừa nhận là tôi sợ làm mất lòng cô bé này, tôi tranh phần xách túi cho cô:

-Để anh.

-Cảm ơn thầy.

Khoảng thời gian sau đó, Hạ Dương rất giữ chừng mực, cô luôn khách sáo với tôi, cũng không chịu thay đổi cách xưng hô với tôi, đôi khi nó khiến tôi còn không nghĩ ra được là ngày xưa chúng tôi đã từng yêu nhau. Tuy nhiên, tôi không hề có ý định bỏ cuộc, công việc của công ty tôi giao hẳn cho Như Tùng quản lý, thỉnh thoảng chỉ xem qua một tý, phần lớn thời gian còn lại tôi luôn ở bên Hạ Dương. Cũng nhờ vậy mà tôi đã phát hiện ra một tin động trời.

Hạ Dương trở về, có vẻ gầy hơn nhưng cô không hề bị ốm, vậy mà tôi lại thấy cô ấy uống thuốc. Lòng vòng hỏi cô xem có bệnh gì không, cô bé không nói, nên tôi đã tìm cách lén lút lấy thuốc đi điều tra, kết quả là thuốc bổ, dành cho phụ nữ mang thai.

Tôi không nói với cô rằng tôi đã biết chuyện, cũng không hỏi cô đứa bé là của ai, tôi nhanh chóng lựa thời gian cầu hôn với cô. Tôi rất buồn khi cô không đồng ý. Hạ Dương biết rõ về đứa bé, biết rõ những khó khăn sắp tới nhưng cô cũng không nhận lời tôi. Tôi không còn cách nào khác là nói chuyện với bác Kim, xin phép cho tôi sang ở cùng nhà với hai bố con. Nói tôi là ngụ quân tử cũng được, tôi làm cách này để bên ngoài người ta đồn đại, bên trong bác Kim tác hợp, tôi thì ra sức cố gắng, mỗi ngày ở bên tai cô thì thầm “anh sẽ lại yêu em nhé?”. Trong ngoài kết hợp, tôi không tin Hạ Dương không lung lay.

Thật ra Ông Trời cũng không mất hết nhân tính, sau 6 tháng trời tôi cắm rễ ở nhà Hạ Dương, đứa bé chỉ còn chờ ngày chào đời, Hạ Dương đã chấp nhận cùng tôi ký tên vào giấy đăng ký kết hôn. Không dám cưới linh đình, không bạn bè gần xa, ngày chúng tôi chính thức trở thành vợ chồng, được pháp luật bảo vệ là Giáng sinh năm đó.

Tôi bây giờ thật sự rất hạnh phúc, khi đang ngồi lau lá dong để gói bánh Chưng đón Tết, con gái lớn Hoài Châu của tôi mang một chiếc ghế nhựa thấp đên bên cạnh và nói:

-Bố ơi, bố ngồi đi. Bố có mệt không, Hoài Châu đấm lưng cho bố nhé?

Tôi ha hả cười lớn, được rồi, con gái của tôi rất thông minh, không ai bảo nó đâu đấy, thế mà tự nhiên nó chăm sóc bố như vậy. Mà này, đừng có tưởng lời nói đó bình thường, nhóc Hoài Châu của tôi năm nay mới 3 tuổi thôi đó.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoc-em-la-cua-anh>